

Giới thiệu Hoa Vô Lệ

Truyện Hoa Vô Lệ, tình yêu mà có sự tính toán thì đó không phải là tình yêu mà chỉ là một trò chơi chỉ có hai người. Nếu như người kia vượt qua không được thì sẽ nhận thất bại thảm hại và mất máu.

Yêu phải một người mà chỉ nhìn bề ngoài mà thu hút được chúng ta thì đó không phải là tình yêu mà chỉ bị vẻ ngoài quyến rũ hấp dẫn thoáng qua mà thôi. Tình yêu mà khi dùng tâm cảm nhận thì khi đó mới chính mà tình yêu, khi yêu bằng tâm thì mới hạnh phúc, mới cảm nhận được tình cảm đối phương dành cho nhau là thật hay giả.

Loại thứ ba chính là yêu một người hay tính toán độc tài trong tình yêu thì tốt nhất nên tự hỏi lòng mình có nên tiếp tục con đường này hay không hay nhận lại sự tổn thương từ hân.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

- Con à...Di biết đi có lỗi với mẹ con con nhưng bây giờ con là người duy nhất cứu vãn được cái gia đình này...Di xin con...

Bà Minh ngồi sụp xuống chân Tử Di khóc nức nở cầu xin cô bé con riêng của người chồng hơn mình gần hai con giáp.

Mặt Tử Di vẫn lạnh băng không biểu hiện một chút động lòng nào, cô lạnh lùng cất tiếng:

- Di muốn nhà này không phá sản để moi móc tiền đi nuôi người tình trẻ tuổi của di sao.

Tử Di cười khẩy đầy khinh蔑 nhìn thẳng vào mắt bà Minh. Bà ta tái mặt không ngờ chuyện vụng trộm của mình lại bị con chồng mình bắt thốt. Bà nước mắt ngấn nước mắt dài, than khóc:

- Di biết lỗi rồi...Di xin con...xin con hãy cứu gia đình này coi như là cứu ba của con đi mà...Di xin thề từ nay sẽ cắt đứt mọi chuyện với cậu ta và sẽ một lòng chăm lo cho ba con con...hức...

Nhìn bà ta nước mắt nước mũi đầm đìa van nài. Tử Di vẫn với thái độ điềm nhiên đến lạnh người đó mà nói:

- Di hãy nhớ lời mình nói.

- Vậy...vậy là con đồng ý...- Bà Minh lau nước mắt vội vàng nhìn Tử Di xem cô có chút gì là nói đùa không.

- Vậy bà muốn tôi làm gì?

- Tôi nay con hãy đi với di. Di sẽ nói con biết mình cần làm gì?

Tử Di nghe xong rồi đứng dậy về phòng. Bà Minh nhìn theo đưa con chồng lòng đầy thù hận. Bà phải xuống nước quỳ gối cầu xin nó ban ơn ư? Không sao. Người không vì mình trời chu đất diệt...người thông minh phải biết thích nghi với hoàn cảnh mình thôi...Bà ta lộ đôi mắt sắc tã của mình nhìn Tử Di từ đằng sau hừ lên một tiếng “Mày không lên mặt được lâu đâu con ranh...”.

...

Tại một chiếc Du Thuyền lấp lánh ánh đèn pha lê được trang hoàng lộng lẫy với màu đèn mờ vàng trang nhã sang trọng...

Hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của vợ chồng tổng tài công ti mô giới nhà đất Kì Vạn. Tất cả những vị khách ở đây toàn thuộc người giới thượng lưu.

Bà Minh thay mặt chồng mình đến tham dự buổi tiệc cùng với Tử Di.

- Huỳnh tổng...

- Hàn thiếu...haha.

Hai người đàn ông có vẻ mặt niềm nở đang tay ôm chầm vỗ vai nhau khi gặp mặt khiến mọi người tưởng họ là tri kỉ lâu năm mới gặp lại. Ai cũng phải dương mặt nhìn cặp bạn này họ đều là một trong những người có lực mạnh nhất ở cái đất này dù là rất trẻ tuổi. Họ luôn dè chừng hai người này...một khi họ không thích ai sẽ làm cho người đó không ngóc đầu lên nổi hoặc tán gia bại sản đến thôi...Nếu mà họ còn liên kết vào với nhau thì quả thật là đáng sợ...

Hai người buông nhau ra. Huỳnh San Phong cười tươi, cầm lấy hai ly rượu do người phục vụ bung đến 1 đưa cho Hàn thiếu, 1 là của mình, cậu nâng ly nói:

- Cảm ơn cái dự án đây đã nhường cho tôi.

Câu nói này như châm kích vào Tuyết Y, nhưng gương mặt cậu vẫn điềm tĩnh khẽ nở nụ cười, cùng nâng ly rượu khẽ nhấp lên môi rồi nhún vai nói:

- Chỉ lần này thôi. Đừng nghĩ có lần thứ 2 nhé Huỳnh tổng.

Mọi người thấy hai người đó trò chuyện rất tâm đắc miệng lại hay cười với nhau như thân lắm nhưng không hề biết họ là hai tập đoàn đang đối đầu nhau. Nếu không muốn nói là kẻ thù không đội trời chung của nhau.

- Hàn thiếu à...- Một cô gái kéo tay Hàn thiếu đi, nhõng nhẽo nói:- Qua đây với em một chút.

Hàn thiếu gật đầu quay sang Huỳnh tổng nói:

- Gặp lại sau nhé Huỳnh tổng.

- Ok.

Hàn thiếu đi cùng cô gái kia, cô ta dẫn cậu đến một tùm con gái và đồng đặc khoe:

- Đây là người yêu của mình...

- O.M.G....- Một cô bạn của Linh An che miệng bật thốt – Đây có phải Hàn thiếu không?

- Chính xác.- Một người bạn khác của Linh An lên tiếng.

Linh An hást mặt lên hân diện khi cùng đi với Hàn thiếu nổi tiếng đẹp trai phong độ phóng khoáng trong giới kinh doanh này.

Vừa lúc ấy có một cô gái bước vào. Mặt hất lên kiêu sa trong từng bước đi, ánh mắt cô như phốt lò mọi thứ, không thèm nhìn đến ai. Đó chính là siêu mẫu Nhã Kỳ nổi tiếng kiêu căng trong giới truyền thông. Cô sở hữu một thân hình gọi cảm đến mê hồn...gương mặt cũng good! Hiện cô đang là người sáng giá nhất trong làng giải trí.

Bỗng nhiên ánh mắt cô ta dừng lại Hàn thiếu. Cô ta đổi ngay nét mặt nhẹ bước đến trước Tuyết Y, nhìn mấy cô gái đang bu quanh cậu bằng nửa con mắt rồi cất giọng:

- Hân hạnh được gặp Hàn thiếu.

Tuyết Y vẫn điềm đạm nở nụ cười gật đầu chào:

- Không ngờ Nhã thư lại nhận ra tôi.

- Đương nhiên rồi. Anh quá nổi bật.

- Ồ...Cảm ơn lời khen...

-

Bà Minh đang cùng Từ Di đứng một góc nhỏ, bà ta hướng ánh mắt rồi chỉ tay về một người đang đứng trong đám con gái bầu quanh mà nói:

- Con thấy người kia chưa.

Từ Di đưa ánh mắt hồ hững nhìn theo hướng tay bà đang chỉ, khẽ buông:

- Rồi.

- Người đó là Hàn thiếu. Cậu ta chính là người có thể cứu gia đình ta.

- Bà muốn tôi lên giường với anh ta? - Từ Di lạnh giọng nói như hỏi để khẳng định lại ý nghĩ của mình.

Bà Minh quét mắt dò thái độ của Từ Di. Mặt cô vẫn dửng dưng như vậy, sắc mặt không biểu lộ chút tâm trạng nào khiến bà phải dè dặt.

Bà Minh cố nhẹ giọng trầm xuống:

- Di biết đi...

- Có phải không? – Từ Di nhấn mạnh giọng như lặp lại câu hỏi.

- Chỉ còn cách ấy...con hãy thương ba thương dì cứu vớt cái gia đình này...

- Tôi biết rồi.

Từ Di bước từng bước trong vô thức đến trước mặt Hàn thiếu người sẽ cứu được công ti ba cô trên bờ vực phá sản.

Tuyết Y đang nói chuyện cùng các cô chân dài đặc biệt hơn là người kiêu căng như Nhã Kỳ cũng có mặt tại đó.

Từ Di nhìn thẳng Tuyết Y nói:

- Em có chuyện muốn nói với anh.

Hàn thiếu hơi hơi nhú mày nhìn người trước mặt. Một cô gái xinh đẹp, một nét đẹp tự nhiên không kẻ vẽ, làn da trắng mịn màng như sữa nhưng gương mặt cô thật trong sáng thánh thiện nhưng cũng thật vô hồn. Hàn thiếu hơi mỉm cười, có lẽ cậu nhìn mặt cô thì đã hiểu cô cần gì nơi mình.

Nhã Kỳ nhìn Từ Di, cười khẩy:

- Lại thứ hạ đẳng làm phiền.

Từ Di im lặng, mắt vẫn nhìn chăm chăm chờ đợi câu đồng ý từ Hàn thiếu.

Cuối cùng cậu cũng nói:

- Chờ anh một lát sẽ quay lại.

Cậu đi cùng Từ Di ra ngoài mui thuyền. Tuyết Y đứng im chờ đợi câu nói của Từ Di, thấy cô vẫn đang chần chừ, cậu lên tiếng trước:

- Cuối tiệc sẽ có người đến đón em. Vào trong đi, gió ngoài biển lạnh lắm đấy.- Hàn thiếu khẽ nở nụ cười rồi bước vào trong trở lại vị trí của mình.

Từ Di đứng lặng nhìn theo. Đây là người đầu tiên có thể nhìn sắc mặt cô mà đoán được ý nghĩ. Quả thật cậu ta không đơn giản, Từ Di đứng lặng một lát cô quay lại chỗ bà mẹ kế của mình.

Nhìn cô bà dò hỏi:

- Sao rồi con...

- Di không cần quan tâm, tôi sẽ làm đúng ý nguyện của di.

“Con ranh này...mày dám nói với lên giọng ra vẻ ta đây à...tao xem cái tâm hồn mày còn trong sáng được qua đêm nay không...hừ” Bà Minh nén giận vào trong lòng ẻ mặt làm như có tội rất lớn:

- Gì xin lỗi con.

Hai bên là hai đám con gái bu quanh Hàn thiếu và một bên là Huỳnh tổng. Nếu so sánh lượng đào hoa thì Tuyết Y sẽ win một cách tuyệt đối. Hàn thiếu sở hữu một thân hình đáng mơ ước. Cao 1m82 với body cực chuẩn. gương mặt lúc lạnh lúc nóng nói chung mà mưa nắng thất thường dù thế nào cũng toát lên những nét đẹp góc cạnh ánh mắt sắc đến nỗi nhìn thấu cả tâm can người khác. Chỉ mới bước đến tuổi 28 mà đã thành danh với 3 chữ Tiền-Tài-Tình đều mỹ mãn. Cậu ta nổi nhất với cả tính độc tài, phụ nữ vẫn luôn ve vãn xung quanh cậu nếu muốn đến với Tuyết Y thì mọi chuyện phức tạp phải phức tạp cậu một cách tuyệt tối, tuy vậy nhưng Tuyết Y thuộc tuýp ăn bánh trả tiền rất sòng phẳng, dù đã chán một cô gái nào đó nhưng cậu vẫn sẽ cho người đó một on huệ cuối cùng bất kể là điều gì nhưng đừng quá lỗ trước khi đường ai nấy bước. Cậu được xếp là nhân vật trắng hoa số một trong giới thượng lưu.

. Còn lại Huỳnh tổng cũng rất đẹp trai phong độ, tuổi tác thì hơn Tuyết Y 1 nhưng mặt thì trẻ măng lại có số lượng đàn bà bu quanh ít hơn là do cậu luôn đặt sự nghiệp địa vị lên hàng đầu, đương nhiên cậu cũng thuộc tuýp ăn bánh trả tiền nhưng lại không quá hoang đã như Hàn thiếu. San Phong rất coi trọng sự nghiệp của chính mình, chưa có người đàn bà nào khiến cậu có thể thay đổi mục đích sống đây...Miệng cậu luôn tươi cười,thủ đoạn thì vô kể...cậu chính là người duy nhất trong cái giới thượng lưu này mà Tuyết Y không thể đoán được ý nghĩ mỗi khi nhìn nét mặt.

Thực lực của cả hai đều ngang nhau.

Nhã Kỳ che miệng cười, nói:

- Hàn thiếu cũng biết nói đùa thật.

- Người cả mà.

Linh An long mắt nhìn Tuyết Y của mình cười cợt với người khác, mấy cô bạn của cô cũng khẽ trề môi như mỉa mai cô. Vốn Linh An cũng như những cô gái khác mà thôi. Chưa ai có thể làm Tuyết Y từ bỏ thói trắng hoa của mình cả.

Nhà Kỳ mặc dù cảnh cao nhưng đối với Hàn thiếu cô cũng chỉ như một trong những chú chó con khác luôn ve vãn quần quanh mình mà thôi trả có gì gọi là đặc sắc.

...Tan tiệc...

Từ Di vừa bước chân lên đất liền, đã có người mặc bộ véc đen đứng trước cửa xe chiếc BMW cúi đầu nói:

- Mời cô lên xe.

Từ Di nhìn xung quanh một lượt, cô không thấy có mặt tên Hàn thiếu gì gì đấy ở đâu cả. Nhưng cô có thể đoán chắc người này chính là cậu ta sai đến để đón cô.

Từ Di cúi đầu vào xe. Cô biết mình sẽ phải đến đâu, hai tay Từ Di bấu chặt vào nhau, bây giờ nỗi lo lắng mới thật sự đến với cô, mình sẽ phải làm chuyện ấy với người mình không quen không yêu... Nét mặt cô hiện lên vẻ khổ sở. Qua gương chiếu hậu, người tài xế đã nhìn được vẻ mặt đó. Ông ta đột nhiên lên tiếng:

- Hàn thiếu có nói...cô có thể suy nghĩ lại và thay đổi quyết định.

Từ Di nín thở im lặng không nói gì. Cô đang bối rối. Tâm trạng này rất hiếm khi xảy ra với cô kể từ ngày cô tự mất nhìn thấy mẹ mình chết.

New Star...

Người tài xế mở cửa mời cô bước ra. Từ Di đứng trước khách sạn mà lòng cô dấy lên một nỗi lo mơ hồ nào đó. Nhưng nếu cô không chiều lòng Hàn thiếu thì gia đình cô sẽ phá sản, điều cô lo nhất không phải là người đàn bà trợ trên giả tạo kia mà căn bệnh tim của ba mình có thể tái phát bất cứ lúc nào. Dù có khoảng thời gian ông đã bỏ bê mẹ con cô để trăng hoa với người đàn bà đó nhưng khi mẹ cô mất ông cũng thể hiện nỗi đau và ân hận đó, ông cũng đã quan tâm rất nhiều và đối xử tốt với cô gấp trăm vạn lần hơn trước. Tuy nhiên điều ông đã cố bù đắp ấy vẫn không thể làm cho cô quên được hình ảnh mẹ mình đã cắt mạch cổ tay tự sát và những tổn thương ông đã đem đến cho mẹ con cô. Từ Di đã từng rất, rất hận người cha mình cho đến khi ông lên con đau tim phải cấp cứu khẩn cấp vì nghe tin chính người đàn bà làm mình phụ vợ con đã đi casino, vay nặng lãi đến nỗi số nợ lãi ấy đã quá khả năng chi trả của ông, họ còn đòi xiết công ti ông đã vất vả gầy dựng bao năm.

Người tài xế rút vào tay Từ Di một thứ gì đó, cô nhìn xuống tay mình thì ra là thẻ phòng.

Từ Di cắn nhẹ môi, cô hít thật sâu lấy lại bình tĩnh rồi từ từ bước vào trong.

Đứng trước cửa phòng, Từ Di phân vân không biết có nên thay đổi quyết định hay không. Một khi bước vào đó cô sẽ trở thành một người phụ nữ và từ bỏ danh từ cô gái vẫn còn trong sáng ấy ra khỏi đầu.

Cuối cùng Từ Di cũng đưa tay lên nhấn chuông.

Hàn thiếu bước ra mở cửa, cậu nói:

- Vào đi.

Từ Di từng bước nặng nề bước đến chiếc giường, Hàn thiếu, khoanh tay đứng dựa tường nhìn cô, cậu nhướng mày nói:

- Em vào tắm đi, tôi không muốn người phụ nữ nào dơ bẩn khi lên giường với tôi.

Từ Di lẳng lặng làm theo lời Hàn thiếu mà không phản bác hay có bất cứ thái độ nào vì cô biết mình đang có thân phận gì.

Từ Di mặc bộ pijama có sẵn trong phòng tắm với tâm trạng nặng nề bước ra ngoài.

Hàn thiếu đang nằm trên giường nhìn cô, Từ Di nhẹ nhàng đặt mình nằm cạnh anh nhưng cô không biết mình nên và phải làm gì nữa tiếp theo. Mọi cử chỉ đều vụng dại lúng túng. Tuyết Y nhếch môi cười khinh khinh, cậu kéo Từ Di lại xích mình bàn tay khẽ lần mò tháo áo ra... Từ Di rùng mình, cô vùng dậy, cúi đầu:

- Xin lỗi...tôi không thể...

Từ Di quay mặt đi như chạy được vài bước thì đã bị bàn tay Tuyết Y nắm lại, cậu kéo mạnh cô đối diện mình, cười nhạt nói:

- Tôi đã cho em cơ hội rồi. Bây giờ em đến đây để khơi dậy cho tôi rồi định bỏ đi à. Muộn quá rồi.

Tuyết Y thô bạo đẩy Từ Di xuống giường, cậu hôn ngẫu nhiên lên môi Từ Di đến chảy cả máu miệng rồi xé toạc quần áo cô ra phủ lên người cô những vết tích mặc những cái cựa quậy chống chế của Từ Di nó như làm thú tính của cậu càng dâng cao...

...

Từ Di mở trừng mắt nhìn lên trần nhà, hai tay cô buông thõng, người nhừ mỗi ê ẩm đầy vết cắn của Hàn thiếu để lại...Thế là hết, cô đã không còn như ngày nào nữa...

Hàn thiếu từ phòng tắm bước ra, cậu nhìn thấy gương mặt thất thần của cô gái cùng mình qua đêm kia , Hàn thiếu ngồi xuống, vắt chân chữ ngũ, dựa lưng ra thành ghế sofa, trầm giọng nói:

- Em cần bao nhiêu?

Từ Di ngồi dậy, cô bây giờ hoàn toàn vô cảm trước người đã đi qua mình rồi, Từ Di từ từ mặc quần áo trước mặt Hàn thiếu, cậu nheo mắt nhìn cô, mặt vẫn điềm nhiên chờ đợi mức giá cô đưa ra.

Từ Di đứng dậy nói:

- Đợi tôi làm vệ sinh đã.

- Ừm.

Từ Di đứng dậy. Một hình ảnh đập ngay vào mắt Hàn thiếu, nó khiến cậu bàng hoàng đến tê người, đây là cảm giác đầu tiên mà cậu cảm nhận được sau khi làm chuyện này với những người phụ nữ anh qua đường...

Thật ra lúc đầu cậu thấy cô nhìn cái vẻ trong sáng thánh thiện ấy thì có ý định muốn huỷ hoại nó để cho cô lộ ra bản chất của mình...cậu rất ghét cái vẻ mặt ngây thơ trong sáng ấy đến cay đắng...cậu đồng ý qua đêm với cô cũng vì điều đó...

1 vết máu đỏ...điều đó chứng tỏ cô gái đó vẫn còn nguyên vẹn...nhưng sau phút bàng hoàng ấy Hàn thiếu vẫn thái độ thờ ơ như chưa biết chuyện gì, cậu đứng thay quần áo rồi ngồi chờ Từ Di ra cho cậu một con số.

Từ Di bước ra, toàn thân cô nhức nhối đến khó chịu. Từ Di mệt mỏi ngồi xuống đưa ánh mắt nhìn Hàn thiếu, cất giọng:

- Tôi cần 3 tỷ.

Hàn thiếu bật cười:

- Có quá cao để đổi một đêm không?

- Vậy anh muốn bao nhiêu lần.

Hàn thiếu nhìn vẻ mặt bất cần của Từ Di, cậu chẹp miệng nói:

- Thôi được. Tôi sẽ trả em gấp 3 số tiền này.

- Điều kiện.

Hàn thiếu nhún vai, mắt ẩn nét cười:

- Em thông minh lắm. – Cậu ngưng một lát chờ xem thái độ của Từ Di ra sao thấy cô vẫn yên lặng chờ đợi, cậu tiếp – Em phải sống với tôi 1 năm.

- Được. – Từ Di không còn gì để nói nữa. Cô gật đầu đồng ý. Với lại số tiền ba cô trả nợ và làm lại từ đầu đầu chỉ cần 3 tỷ.

- Tốt lắm. Tôi cho em thời gian 2 ngày để thu dọn tất cả. Hai ngày sau sẽ có người đến đón em.

...

Từ Di vào viện, cô nhìn cha mình đang rung rung khóc khi có được số tiền để trả nợ, ông run giọng nói:

- Con lấy ở đâu ra số tiền này?

- Con bán căn nhà ba đã tặng.

- Cảm ơn con, cảm ơn con...

- Không có gì. Ba à, con được cấp học bổng đi thực tập khoảng năm sau mới về nên ở nhà ba hãy giữ gìn sức khỏe nhé.

- Con cứ yên tâm, học hành cho tốt nhé không cần lo lắng cho ba đâu, cần gì thì cứ gọi điện nói ba...

- Vâng – Từ Di gượng cười gật đầu nắm lấy tay ba mình.

Ông Lam mỉm cười đầy sự đau khổ nhìn con gái.

Bà Minh đứng đấy, gương mặt sắc sảo nhếch miệng lên cười khẩy hai cha con Từ Di đóng màn bí.

Từ Di ra ngoài cùng bà Minh, cô đưa một phong bì giấy cộp vào tay bà :

- Đây là số tiền để bà chăm sóc cho ba tôi khi tôi vắng mặt.

- Xi...khỏi cần nói tôi cũng biết...haizz...xem ra cô cũng có giá đấy nhĩ – Bà Minh chua giọng mà mai nói mát Từ Di.

Từ Di biết trước người mẹ kế này của cô chứng nào tật nấy ngay thôi mà, cô nhặt môi cười quay đi không nói thêm lời nào.

...

Từ ngày Từ Di về căn nhà dành riêng cho mình đến nay đã một tuần mà vẫn không thấy Tuyết Y xuất hiện.

Từ Di được thoải mái trong những ngày đó, ở đây cũng rất gần siêu thị và thư viện. Mỗi khi buồn Từ Di lại lang thang đến hai nơi đó cho đỡ buồn. Vốn là người sống nội tâm nên Từ Di không có bạn bè thân thiết cô luôn đơn độc. Vui buồn đều chỉ có một mình, thực ra Từ Di rất muốn như những cô gái khác, biết khóc biết cười nhưng sao lại không thể được trọn vẹn cả hai điều đó. Chính Từ Di cũng không hiểu tại sao mình không thể khóc được nữa, Cười đương nhiên là có thể rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Từ Di đang ngồi tham khảo một số sách gì đó liên quan đến ngành học của cô trong thư viện:

- Cô Di mời đi theo chúng tôi.

Từ Di ngược mắt lên, 2 người đàn ông sừng sững vạm vỡ đứng trước mặt cô. Từ Di nhìn họ không hiểu gì, cô nhớ mình đâu có thiếu nợ xã hội đen...

Mọi người trong thư viện hầu như toàn dân trí thức, thấy xuất hiện một số thành phần đáng gờm liền quay xang hóng. Từ Di nhẹ giọng hỏi

- Các anh là ai?

- Chúng tôi được lệnh Hàn thiếu đến đón cô.

Đã xuất hiện rồi. Từ Di đóng sách lại cô gật đầu:

- Được rồi. Các anh ra ngoài trước đi.

Hai người kia bước đi, đứng ngoài cổng chờ cô. 5p sau Từ Di đi cùng họ đến một cửa hàng spa rất lớn.

Có người đã chờ sẵn cô ở đó. Họ lễ phép cúi chào:

- Cô Di...mời đi theo lối này.

Từ Di được đưa đến một phòng riêng, nơi đó có rất nhiều người đang ở đấy, họ như đang chờ cô thì phải. Từ Di không biết cô phải làm gì chỉ đưa mắt ngơ ngàng nhìn xung quanh.

Từ Di vừa bước vào, mọi người đều đứng hết dậy. Từ Di cúi đầu chào họ.

Một cô gái bước đến gần, cô ta nhìn chăm chăm gương mặt Từ Di rồi nói với những người khác có mặt tại đó:

- Làm đơn giản thôi.

- Dạ.

Tất cả cùng đồng thanh. Từ Di vẫn đứng đờ người thì cô gái lúc nãy ấn người cô ngồi xuống chiếc ghế gần đó. 3 người khác xúm lại...

Cô gái nãy lên tiếng tiếp:

- Chúng tôi sẽ makeup cho cô đúng tiêu chuẩn của Hàn thiếu.

- Vâng- Từ Di gật đầu ngoan ngoãn ngồi im.

Mỗi người một tay một chân làm tóc trang điểm cho Từ Di một loáng đã xong.

Triệu Mẫn bước tới gật gù cười nói:

- Good...đúng là một thiên thần. Cô mặc thêm bộ váy trắng này là hoàn thành tác phẩm.

Từ Di không buồn nhìn lên gương. Cô chỉ là một con búp bê do người khác xấp đặt tất cả mà thôi cần gì phải quan tâm nó ra sao.

Từ Di bước vào thay bộ đồ người đó đã chuẩn bị sẵn rồi bước ra.

- Được rồi. Cô Di có thể đến chỗ Hàn thiếu.

- Cảm ơn – Từ Di cúi đầu chào họ lần nữa rồi quay mặt bước đi.

Còn lại mấy người kia, một tên bêêê ông ọ nói :

- Trời ơi ...trời bộ hết người rồi sao họ...Hàn thiếu giờ lại có hứng thú với mấy con bé chưa đủ tuổi thành niên sao...

- Cậu biết cô ta bao nhiêu tuổi à.

- Cậu gì...ừ chịu...ừ chịu...

- Ừ thì cô.

- Thế chứ...- Vic cười mẫn nguyện khi được gọi như thế, hần cảm dũa tay dũa dũa móng , chẹp miệng nói – Nhìn mặt đoán ngay chắc nhỏ đây 19 -20 là cùng à.

- Chưa chắc – 1 cô gái khác vừa cất đồ vào hộp trang điểm vừa trề môi – Thiên thần cáo già nai vậy. Có đũa nào bước chân vào giới thượng lưu này là có tâm hồn trong sáng không.

1 người nữa gật gù ra vẻ am hiểu:

- Đúng đây...

Vic – 2 phai cũng ậm ừ gật đầu :

- Chuẩn không cần chỉnh. Chính là sai hết.

Triệu Mẫn cô chủ ở đây lên tiếng

- Thôi...bàn luận nhiều chuyện, Đến tai Hàn thiếu không tốt đâu.

- Ô.

Mọi người giải tán đi làm việc của họ.

... Từ Di ngồi vào trong xe cô ngạc nhiên khi có người ngồi sẵn trong đó.

Từ Di ngồi im tại chỗ, cổ ngồi xích khoảng cách xa nhất. Xe chạy được một quãng, Hàn thiếu lấy trong túi áo một tấm ảnh đưa cho Từ Di, cậu nói:

- Không cần biết em làm cách gì, hãy tiếp cận người này cho tôi.

Từ Di cầm lấy tấm ảnh, cô nhìn gương mặt rất trẻ cũng có nét na na rất giống... Từ Di đưa mắt quét qua gương mặt Tuyết Y. Đúng rồi...có nét rất giống Tuyết Y nhưng người trong ảnh này nhìn rất hiền và đáng yêu hơn Tuyết Y gấp trăm lần.

Từ Di ním môi, một lúc sau cô mới dòi mắt khỏi tấm ảnh nói:

- Làm sao để tiếp cận được. Em không biết cậu ta.

- Đây là việc của em. Cần thiết, em cũng có thể lên giường với nó.

Từ Di trân trân mắt nhìn Tuyết Y, không ngờ cậu có thể nói những lời đó. Từ Di cắn môi, đôi mắt tối sầm lại, lặng im. Hai tay Từ Di như đang cầu vò nát bức ảnh.

Cả hai không nói gì thêm nữa cho lúc đến một nhà hàng Nhật.

Tuyết Y cùng Tử Di sánh bước vào bên trong, mọi người trong đó đều cúi đầu chào cậu như một vị khách VIP.

Tuyết Y kéo cánh cửa phòng. Trong đó là 1 người thanh niên đang chờ sẵn.

Đan Băng thấy Tuyết Y, cậu lên tiếng hỏi ngay:

- Anh có chuyện gì cần gặp em?

Tuyết Y bật cười, nhướn mắt nhìn Đan Băng:

- Có chuyện mới được gặp em trai sao? Nghe tin em mới về nước mà lâu rồi không gặp chỉ muốn tán gẫu chút thôi mà.

- Đơn giản vậy à – Đan Băng nhìn Y Tuyết hoài nghi.

Cậu quét mắt xang nhìn cô gái đi cùng anh mình. Đan Băng hơi bất ngờ trước nét đẹp của cô ta. Cậu nhìn chăm chăm Tử Di khiến cô lúng túng, cúi gằm mặt xuống không dám nói lời nào.

Tuyết Y ghé vào tai Tử Di nói nhỏ đủ cho mình cô nghe:

- Em biết phải làm sao rồi chứ.

Tử Di cắn mạnh môi, cô ngẩng mặt lên, từ từ rót rượu cho cả bàn.

Tử Di khẽ cười nâng li lên nói:

- Mời anh...

Đan Băng gật đầu, nâng ly uống cạn cùng cô.

Đan Băng nheo mắt nhìn cô gái này. Mặt mũi non choẹt, nhìn xang anh mình thăm dò thái độ cậu như nào rồi mới nói:

- Cô ta là ai.

Tuyết Y bình thản đáp:

- Thư ký của anh.

- Anh cũng có thư kí à – Đan Băng hơi nhếch môi về mĩa mai.

- Ừm...Thôi cạn ly nào, bỏ hết chuyện không vui về qua một bên đi.

- Anh đã mời thì em đành nghe vậy.

Tuyết Y cố tình chúc rượu cho hai người cùng say, cậu mời họ hết ly này đến ly khác, Tử Di đương nhiên là không thể từ chối được rồi vì cô hiểu thân phận mình như nào và cô cũng thừa hiểu tối nay mình sẽ phải lên giường với người kia. Càng nghĩ cô càng chua chát cho số phận mình, Tử Di muốn uống say, say cho quên hết mọi chuyện.

Đan Băng chỉ thăm quan sát cô, ánh mắt có vẻ gì đó nghi hoặc nhưng cậu vẫn bình tâm không để lộ biểu hiện đó ra.

Thấy Đan Băng uống hơi ít, Tuyết Y cất giọng:

- em cũng khá chứ nhỉ. Uống nãy giờ mà vẫn chưa say,

- Anh cũng vậy.

Tuyết Y bịa môi, cậu nhẹ cười, đề nghị:

- Thử phân cao thấp nhé.

- Được thôi.

Lúc này Tử Di đã say ngất ngưỡng nằm gục trên bàn còn lại hai người đàn ông vẫn đang nội chiến với nhau.

Tuyết Y rất thông minh khi đề nghị điều này, cậu hiểu được sức mình. Vốn Đan Băng không phải là đối của mình, do tiếp khách quen kiêu này rồi, bia rượu với cậu là quá nhàm, rất khó để Tuyết Y say.

Đan Băng đã quá chén, cậu không chịu được nữa, đầu óc mông lung, mặt đỏ bừng, chỉ vì một phút bông bột, ngửa non háu đá mà cậu đã không nhìn ra cả sắc mặt tà độc của người anh cùng cha khác mẹ lâu nay vẫn luôn đối chọi với mình.

Tuyết Y thấy cậu ngã ngà ngà say, cậu nói:

- Em say rồi, anh sẽ đưa em về khách sạn.

Đan Băng vẫn âm ớ nói:

- Say....anh bảo ai...ợc...say vậy...ợc...

Nói xong cậu nhắm lịm mắt. Tuyết Y nhếch môi cười thâm hiểm. Cậu để mặc hai người ngồi đấy đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc sau có hai người đàn ông đỡ hai người họ ra và đưa đến một khách sạn.

Đầu óc Đan Băng quay như chóng chóng cậu cựa mình một lát, bỗng thấy một cơ thể mát lạnh nằm bên cạnh mình, đó là một cô gái đã thoát y nằm cạnh cậu. Đan Băng nhú nhú mày, hơi men vẫn còn rất cao, tự nhiên ham muốn của cậu nổi lên, cậu chồm người qua....(cảnh H=]~ tự hiểu)

....

Từ Di vừa mở mắt ra đã thấy người mình không còn quần áo, chỉ có một tấm khăn trắng phủ lên thân trần. Cô day day thái dương cho đầu bết đau, Từ Di nhìn sang bên cạnh cô thấy người đàn ông hôm qua đã dùng bữa cùng Tuyết Y...Từ Di cắn mạnh môi “Vậy là Tuyết Y nói thật...cậu đã bắt cô lên giường với người đàn ông khác để thực hiện mục đích của mình”.

Vừa lúc ấy, Đan Băng cũng cựa mình thức giấc, cậu từ từ mở mắt, rồi bỗng nhiên mở to mắt hết cỡ ngồi bật dậy:

- Cô...

Từ Di lặng lẽ không nói gì, cô quần chiếc khăn rồi đứng dậy đi vào toilet để lại Đan Băng thẫn thờ ngồi đó. Cậu vỗ vỗ đầu cố nhớ lại những gì xảy ra hôm qua.

Từ Di đã mặc quần áo đi tới ngồi trước bàn trang điểm chải lại mái tóc rối.

Đan Băng nhìn cô gái với gương mặt búp bê lạnh như đá luôn có ánh mắt gì đó rất xa xăm khiến người đối diện thấy cũng buồn theo. Cậu úp úng mở lời hỏi:

- Tôi qua ...cô...

- Đúng Hàn thiếu đã nói tôi phải lên giường với anh.

Đan Băng sững sờ trước câu nói thẳng thừng của cô gái có bộ mặt trong sáng kia, cậu nuốt khan tiếp:

- Cô không phải là tình nhân của anh ta sao?

- Đúng thì sao. Vẫn có thể làm tình với người khác thôi.

Cậu nhú mày nhìn Từ Di, không ngờ chiếc miệng xinh xắn kia có thể nói ra những lời lẽ thô bỉ đến vậy. Ác cảm đối với cô lớn dần không như lúc mới gặp.

Từ Di quay sang Đan Băng, cô nhẹ giọng nói thái độ bình thản đến ngỡ ngàng:

- Anh cần gì ở tôi nữa không.

Đan Băng lắc đầu, khan giọng nói:

- Cút đi được rồi.

Vừa lúc Từ Di đứng dậy, cổ tiếng bước chân vào phòng, cả hai đều giương mắt nhìn Tuyết Y với nét cười trên môi đi vào.

Nhìn Đan Băng khinh khinh, Tuyết Y ngồi xuống ghế salon đối diện chiếc giường, cậu nói:

- Đêm qua vui chứ em trai.

Đan Băng nhú mày nhìn Tuyết Y, rốt cuộc người anh thâm hiểm này của mình còn bày ra chuyện gì nữa đây. Tuyết Y cười cậu lôi ra một chiếc thẻ, nói:

- Có lẽ nên để người bố đáng kính của chúng ta biết chuyện đứa con trai trong sáng của ông ấy làm chuyện gì với tình nhân của anh mình chứ.

- Anh muốn gì – Đan Băng cố gắng giữ bình tĩnh, nói.

Từ Di vẫn đứng im lặng, chỗ này không có tiếng nói của cô. Cô chỉ lặng lẽ theo dõi câu chuyện giữa hai anh em họ rồi nhìn Tuyết Y bằng con mắt ghê

tỏm. Không ngờ cậu có thể quay lại cảnh cô và em trai mình làm chuyện đấy với nhau để mang ra nói. Cảm giác sợ hãi con người này với cô ngày một cao.

Tuyết Y bình thần nhún vai :

- Không gì, chỉ cần em nói một tiếng với ông già chia đôi số tài sản ra đừng thiên vị quá chứ.
- Thì ra là chuyện ấy – Đan Băng cười nhếch môi, cậu bặm môi – Được thôi.- Cậu quay sang nhìn Tử Di đang đứng, đột nhiên thay đổi sắc mặt, Đan Băng cười – Người tình của anh cũng đáng giá chứ nhỉ.
- Ồ...thế à. Vậy mà anh cứ nghĩ em vô cảm với đàn bà chứ.
- Có lẽ người tình của anh đã làm tôi thức tỉnh rồi đấy...hahah..

Tuyết Y vẫn điềm nhiên cười đáp trả. Đan Băng không thể nào không thần phục khả năng điềm tĩnh đến đáng sợ của người anh mình. Hình như không có gì có thể khiến con người sắt đá này có thể thay đổi sắc mặt thì phải.

Tuyết Y đứng dậy, cậu nói:

- Có tin vui thì thông báo anh nhé, anh sẽ trả lại thẻ này cho em – Cậu đi ngang qua Tử Di nói – Về thôi.

Tử Di ngoan ngoãn cúi đầu bước theo. Trước khi đi cô còn ngoái lại nhìn gương mặt hơi tái lại của Đan Băng. Tử Di không hề biết đến chuyện này, cô chỉ nghĩ đơn giản đây chỉ là một vụ làm ăn thôi chứ không hề nghĩ đây là chuyện gia đình hai anh em ruột họ đang sát phạt nhau.

Tử Di hơi day dứt với lương tâm nhưng cô biết làm sao được khi mình đã nhận tiền để một năm ở với con người không có quả tim này.

Hai người lên xe rời khỏi khách sạn, Tuyết Y im lặng 1 lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Đang nghĩ tôi bị tiện lắm à.

Tử Di hơi giật mình, lúng túng khi bị phát giác có ý nghĩ đấy. Tử Di lắc đầu trong miễn cưỡng, Tuyết Y bỗng nhiên đổi sắc mặt, cậu quay sang nhìn Tử Di guồng guồng, cậu nâng cằm cô lên, bóp thật mạnh vào chiếc cằm xinh đẹp ấy gần giọng nói:

- Ai cũng có thể nói tôi như vậy nhưng thứ hạ đẳng làm tiền như em thì không có tư cách đấy dù là trong ý nghĩ hiểu chưa.

Tử Di đau đینگ cằm, sóng mũi cô cay cay mà mắt vẫn tròn xoe nhìn Tuyết Y, không hề khóc. Cậu buông tay ra, lạnh giọng nói:

- Nên nhớ thân phận mình.
- Tôi hiểu. Tôi có thể xin anh một chuyện không?
- Nói xem.
- Anh cho tôi học tiếp năm cuối được không?

Tuyết Y hơi ngạc nhiên khi nghe Tử Di nói vậy, cậu quay sang nhìn cô như có mảy mòi:

- EM vẫn còn học.

Tử Di gật nhẹ đầu, Tuyết Y tiếp:

- EM học trường nào.
- Xây dựng.
- Bất ngờ nhỉ... – Tuyết Y bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ gì đó, cậu gật đầu – Được thôi. Với một điều kiện.

Tử Di nhếch môi cười, lúc nào cũng vậy Hàn thiếu không bao giờ đồng ý với cô mà không có điều kiện. Nhưng không sao, cô cũng còn gì nữa đâu. Có lẽ mục đích sống duy nhất của cô là theo đuổi nghề mình yêu thích mà thôi. Tử Di gật đầu.

Tuyết Y tiếp:

- Tốt lắm. Hãy theo dõi mọi chuyện của Đan Băng cho tôi.
- Cậu ta cũng học trường đấy?
- Ừm. Nó mới từ Nhật về.

Từ Di gật đầu. Cô không ngờ mình lại học chung với Đan Băng. Làm sao cô đối diện được với cậu ta khi mình đã có lỗi như vậy chứ.

Từ Di hơi hoang mang về tương lai, cô nén tiếng thở dài, ánh mắt nhìn về một con đường đầy chông gai.

...

Party...

Đây là một buổi tiệc từ thiện mở ra nhằm quảng bá, phô trương thế lực của mình. Hôm nay những tay săn tin, giới truyền thông có mặt rất đông.

Tất cả người ở đây đều có tiếng trong giới kinh doanh đương nhiên không thể thiếu hai nhân vật luôn là trung tâm của vũ trụ.

Tuyết Y đi cùng cô tình nhân mới với gương mặt non choẹt bung ra sữa khiến mọi người hơi ngạc nhiên vì khẩu vị mới của doanh nhân trẻ khét tiếng trắng hoa này.

Mọi người đều qua lại chào hỏi nhau, Từ Di như một con búp bê người, cô gặp ai cũng phải nở nụ cười giả tạo, cúi đầu chào cho phải phép để không khiến Tuyết Y khó chịu. Cô cố gắng cẩn thận mọi cử chỉ để không phật ý cậu.

Nhã Kỳ khoác tay cha mình bước vào buổi tiệc. Ông Đồng chính là người khởi xướng – chủ bữa tiệc từ thiện này.

Huỳnh tổng cũng vừa đến, cậu thấy Nhã Kỳ thật xinh đẹp trong bộ đầm Cúp ôm sát thân hình gợi cảm. Mắt Sang Phong sáng lên, cậu bước đến chỗ người đẹp, mỉm cười :

- Chào Đồng xụ trưởng

- Ồ...Huỳnh tổng cũng tham gia. Vinh dự quá – Ông ta bắt tay vỗ vai cười với San Phong

- Nhã thư hôm nay thật xinh đẹp đấy – San Phong sau câu chào có lệ liền quay ngoắt xang bắt tay vào cốt chuyện chính của cậu khi đến đây.

- Ý Huỳnh tổng nói em bình thường thì xấu sao.- Nhã Kỳ có đôi mắt như biết nói, nó lúng liếng nhìn cậu làm tim San Phong hơi đập nhanh.

Bây giờ ai cũng biết San Phong đang quan tâm chú ý đến siêu mẫu Nhã Kỳ một cách đặc biệt. Họ đủ hiểu cậu đang săn đón cô bằng mọi cách, nhưng tiếc rằng ý trung nhân của Nhã Kỳ lại là chàng trai đào hoa số 1 trong giới doanh nhân này.

Đúng là đứng núi này trông núi nọ. Người theo đuổi mình cũng thuộc hàng đáng phải mơ ước của cô các cô gái mà Nhã Kỳ lại làm lơ mà theo đuổi một người khác, đúng thật là được voi đòi hai bà trung. Nói đúng ra Nhã Kỳ cũng thấy thích San Phong nhưng cái kiêu hãnh của cô lại muốn thử sức chinh phục người đàn ông trắng hoa đứng đầu mà không muốn chỉ dừng chân lại người đang chú ý đến mình..

San Phong bật cười,cậu xua tay:

- Nhã thư đừng nghĩ thế chứ. Nếu ngày nào cũng được gặp em anh vẫn sẽ nói câu đó thôi.

- Ồ...cảm ơn Huỳnh tổng quá khen.

- Sự thật thôi mà.

Nhã Kỳ nói chuyện với San Phong mà ánh mắt vẫn liếc quanh dõi xem Tuyết Y ở nơi nào, vừa thấy cậu cô liền nói:

- Huỳnh tổng cứ tự nhiên nhé, em qua chào hỏi khách một chút.

- Ừm...- San Phong mỉm cười gật đầu. Cậu cũng đi qua một vài đối tác tán gẫu.

Đây là dịp mọi người kết giao hay cũng như chứng tỏ bản thân cho tất cả biết. Nên nắm bắt cơ hội này cũng sẽ tốt cho các mối quan hệ làm ăn sau này.

- Hàn thiếu...chúng ta lại gặp rồi.

- Nhã thư...rất vui gặp lại em

Nhã Kỳ liếc mắt xang nhìn Từ Di, cô hơi khó chịu trước sự xuất hiện của người con gái này. Từ Di vẫn giả bộ như vui vẻ, cô tự nhiên khoác lấy tay Tuyết Y, nói:

- Anh qua đây với em một lát gặp ba em được không?

- Được chứ.

Tuyết Y đi theo cô ta mà không thém nói lấy một lời với Từ Di làm cô đứng trơ trọi một mình không thân không thích. Đứng trên đôi giày cao gót quá khổ này từ này đến giờ khiến Từ Di tê hết cả chân, cô định đi lại tìm một chỗ nào đó ngồi, vừa nhắc chân đi được vài bước thì bỗng trẹo gót, Từ Di lao đảo. Huỳnh tổng đứng gần đó thấy vậy, cậu liền đỡ tay ra định đỡ thì ...

- Ô.....

Đã quá muộn. Các vị phu nhân và các cô gái có mặt ở đó tất cả đều che miệng ồ lên một tiếng rõ vang. Nãy giờ các nhà báo cũng chưa thấy tin gì hot cả. . . Họ chụp lia lịa vài tấm.

- Nhanh nhanh. . .

- Tin hot cho ngày mai đây. . .

Tiếng máy ảnh phát lên liên tục, ánh đèn plas đảo liên xoành xoạch.

Mọi người đứng nhìn có người thì quay mặt đi cười, có người thì đứng chỉ tùm tùm, còn có người há hốc mồm trở mặt nhìn nội y của Huỳnh tổng, Tuyết Y chỉ đứng im hơi nheo mắt lại nhìn.

Mọi người đứng nhìn có người thì quay mặt đi cười, có người thì đứng chỉ tùm tùm, còn có người há hốc mồm trở mặt nhìn nội y của Huỳnh tổng, Tuyết Y chỉ đứng im hơi nheo mắt lại nhìn.

San Phong đứng bất động trong tư thế sẵn sàng đỡ lấy người đẹp mà sao cô lại không ngã vào vòng tay cậu.

San Phong nhìn xuống dưới chân mình. Từ Di đang nằm úp mặt dưới đất hai tay vẫn níu giữ lấy chiếc quần khaki màu da bò. Từ Di cũng nuốt nước bọt. Cô đã rất cố gắng trong từng hành động vậy mà. . . "Chết rồi. . ." Từ Di nhắm mắt nằm nguyên tư thế mặt cúi gằm xuống, không dám nhìn lên người mình vừa . . .

Sắc mặt San Phong tái hẩn đi, cậu cúi xuống kéo ngay chiếc quần của mình lên, lần đầu tiên cậu có nét mặt trông khó coi đến vậy. San Phong trầm giọng nghe đến phát hoảng:

- Về.

Người trợ lý vồn vã bước theo sau, ông ta không quên lắc đầu tặc lưỡi nhìn Từ Di đang lê la dưới đất. Đợi tiếng chân người đó khuất dần, Từ Di mới lồm cồm đứng dậy, cô phui lại chiếc váy trắng tinh, \, mặt cười cười mà như mỉa nhìn mọi người xung quanh đang soi mình, rồi nhanh chóng đứng vào một góc khuất người.

Tuyết Y quay mặt đi mặc kệ cho Từ Di với những tên săn tin, cậu bàn chuyện làm ăn với các đối tác khác một lúc sau mới quay trở lại chỗ Từ Di.

- Về thôi.

Từ Di cúi đầu đi ngang qua đám nhà báo, cô không muốn có thêm cái chụp nào nữa. Không biết số cô là sao quả tạ chiếu hay sao ấy. Suốt quãng đường Từ Di ngồi im lặng thờ cũng không dám thở mạnh nữa là.

...

San Phong trong phòng tổng tài, cậu vẫn còn bức xúc về chuyện hôm qua. "Cô mà để cho tôi gặp lại lần nữa thì đừng trách. . .hừ.."

Cậu đang làm việc mà vẫn ám ảnh chuyện hôm qua. Thật mất mặt, Nhã Kỳ sẽ nhìn cậu bằng ánh mắt gì đây, cô sẽ cười cậu thối mặt mất. Mất hết cả hình tượng bao năm cậu gìn giữ. . . về tao nhả của mình đã bị Từ Di làm mất hết. . .

San Phong cầm tách cà phê lên uống cố dần cơn hỏa trong người xuống, người trợ lý đi vào. Ông ta đặt lên bàn một tờ báo:

Phụt. . .

Ngậm cà phê trong miệng San Phong phun ra thẳng mặt người trợ lý, mắt cậu tròn tròn nhìn mặt báo. . .

Người trợ lý hốt hoảng đưa khăn giấy cho San Phong nói:

- Huỳnh tổng không sao chứ.

San Phong cầm lấy khăn giấy lau miệng, nước cà phê thấm đẫm tờ báo mất rồi, cậu nói:

- Lấy cho tôi tờ khác nhanh lên.

Người trợ lý vừa đi vừa lau mặt, 3 phút sau quay lại với tờ báo mới cứng trên tay. Đập vào mắt San Phong là một dòng chữ gây sốc

"Người tình Hàn thiếu công khai tụt quần Huỳnh tổng trong buổi từ thiện ngày. . . ." >> Mỗi quan hệ giữa họ là sao. . . cuộc tình tay ba đầy căng thẳng. . .

San Phong căng mắt cố nhìn tấm ảnh bé tý chụp ở một góc ảnh hình như Hàn thiếu với cô gái đã làm cậu ê mặt dưới tấm hình to đùng trên mặt báo của cậu. "Cô mà xấu thì chết với tôi. . .hừ. . ."

- Người tình của Hàn thiếu à?

San Phong nhanh tay đỡ tờ báo ra. Cậu trở mắt nhìn tấm hình được phóng to...O.M.G...beautiful girl.

San Phong nhìn cô gái đứng cạnh Tuyết Y. Đây chính là người đã làm mình phải bỏ về giữa buổi sao.

San Phong cười nham hiểm nhìn ảnh cô gái. Cậu lẩm bẩm:

- Đồi mụ tiêu thôi.

- Dạ. – Người trợ lý không hiểu ý mấy. mặt ông ta ngẩn ra.

San Phong gấp tờ báo đặt lên bàn, quay xang người trợ lý ra lệnh:

- Tìm hiểu cô gái này cho tôi.

- Cậu định...

Thấy San Phong nhú mày nhìn, ông ta liền cười:

- Vâng tôi biết rồi.

Người trợ lý quay mặt đi luôn, trên trán vẫn còn lấm tấm mấy giọt mồ hôi.

San Phong ngả người ra sau, đôi mắt cậu chứa đựng đầy ý nghĩ gian tà..."Cậu nhanh tay thật đấy Hàn thiếu..."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Bầu trời thật quang đãng với những tia nắng chạy như đang đuổi nhau. Thời tiết thật đẹp nhưng trong căn biệt thự này thật quá vắng lặng...chỉ một mình Từ Di ngồi buồn chán nản, cô quyết định hôm nay sẽ ra ngoài mua sắm một số thứ để trang trí lại cái phòng lạnh lẽo này.

Nói là làm Từ Di đứng dậy ra ngoài. Cô hít thở thật sâu cái không khí tự do thoải mái khi bước khỏi nơi giam *** kia...

Đang đi bộ qua công viên, Từ Di chợt thấy một người đàn ông có lẽ đã ngoài lục tuần mặc bộ trang phục thể thao, ông ta hình như đang bị cái gì đó mà mặt mày tái nhợt hơi thở gấp gáp, tay cứ ôm lấy phần ngực bên tim,ngồi nhẩn nha ở chiếc ghế đá trước mặt.

Từ Di bước lại, cô khẽ hỏi:

- Bác bị sao vậy?

Khó khăn lắm ông ta mới trả lời được bằng giọng yếu ớt:

- Cô bắt taxi giúp tôi với.

- Được ạ. – Từ Di chợt nhớ ra, cô không còn tiền điện thoại. Cô nói:

- Bác có điện thoại không để cháu gọi.

- Trong túi kia...- Ông ta mệt nhọc trả lời.

Từ Di vội vàng mở túi sách của ông ra. Đập vào mắt cô là một đồng tiền toàn tờ 500k, Từ Di quay xang nhìn người đàn ông này cô thầm nghĩ có lẽ ông ta cũng thuộc hạng đại gia đây.

Không còn thời gian để nghĩ bậy bạ nhiều nữa, Từ Di cầm lấy chiếc điện thoại của ông lên gọi taxi.

Xong cô lại bỏ điện thoại vào túi và kéo khóa lại cho ông.

Người đàn ông đó càng lúc càng khó thở. Từ Di vuốt ngực cho ông, nói:

- Bác chờ một lát sẽ có xe đến ngay..

- Tôi...hừ...- Ông ta khó thở đến nỗi nói không thành tiếng và rồi ngất lịm đi.

Từ Di hoảng hốt, vừa lúc chiếc taxi cũng trở tới. Cô vội vàng nhờ người tài xế đỡ ông lên xe. Từ Di cầm túi sách của ông rồi bước vào đi cùng đến bệnh viện.

Từ Di không biết phải làm gì nữa, cô cứ đi qua đi lại trước phòng cấp cứu, mặt mày thì nhăn nhó khó coi. 1 phần lo vì nếu như giờ Tuyệt Y mà về nhà không thấy cô chắc cậu nội giận, 1 phần vì lo nếu người đàn ông kia có mệnh hệ gì thì sao để liên lạc được với gia đình ông bằng cách nào.

1 lát sau vị bác sĩ bước ra, cùng với mấy người y tá đang đẩy xe giường người đàn ông đó đi đâu. Từ Di vội vàng bước đến, cô hỏi:

- Bác ấy có sao không bác sĩ?

- Cô yên tâm, ông ấy chỉ bị tụt huyết áp thôi. Truyền nước một lát sẽ tỉnh lại, cô qua phòng hồi sức để thăm nhé.

- Vậy may quá, Cảm ơn bác sĩ.

- Không có gì trách nhiệm của chúng tôi mà.

Họ đi rồi, Từ Di mới đi vào phòng hồi sức, cô chờ một tiếng sau người đàn ông đó mới dần dần mở mắt.

Ông Đình tỉnh dậy, mắt vẫn còn hoa, nhìn quanh gian phòng trắng đầy mùi ơ. Ông ta hỏi:

- Tôi đang ở đâu đây.

Từ Di giật mình khi nghe ông ta nói, cô vội đứng dậy :

- Bác tỉnh rồi à. Lúc này bác bị gãy chậu đã đưa bác vào viện.

Cô cầm lấy túi sách ở ghế đặt lên cạnh đầu giường cho ông Đình, nói:

- Đây là đồ của bác, cháu phải về rồi. Xin phép bác.

Ông Đình gật đầu, Từ Di nở nụ cười nhẹ chào ông rồi ra về.

Tiếng chân cô đã đi khuất, ông Đình ngồi bật dậy, tháo hết những ống tiêm đang truyền nước trên tay, mở túi sách ra, ông khẽ nở nụ cười khó hiểu “Đây là cô gái trên báo đã nói sao???” “

- Điều tra cho tôi ...

- ...

Ông Đình đứng dậy, thay bộ quần áo chuẩn bị có sẵn trong phòng đặc biệt này, ngồi chờ xe đến đón.

...

- Chúng tôi đã điều tra toàn bộ lý lịch tiểu sử của cô gái cậu cần.

- Tốt lắm.

San Phong nheo mắt nhìn hình Từ Di, nhìn mặt cô ta non choẹt mà đã học đại học năm cuối rồi cơ à. Bất ngờ hơn là gia cảnh của cô lại khá giả, tại sao lại bước chân làm kiểu nữ cấp kè với đại gia.

San Phong chau mày suy nghĩ mà vẫn không hiểu lý do tại sao. Cậu quay sang trợ lý, hỏi:

- Ông có biết tại sao Hàn thiếu quen được cô gái này không?

- Theo được biết. Gia đình cô Từ Di cũng thuộc hàng khá giả nhưng vì người mẹ kế hay đi casino quá nên nợ nần chồng chất đến nỗi khiến bố cô Di phải lên con đau tìm nhập viện khi có người đến đòi xiết công ty. Cô Di đã phải az với Hàn thiếu để có được số tiền đó trả nợ cho người mẹ kế mình.

- Sao nữa.

- Tôi đã đến gặp người mẹ kế của cô Di cho bà ta một số tiền khờ khạo để khai khác một số thông tin.

- Bà ta có nói không?

- Có không những thế còn nói với giọng như miệt thị cô Di vậy. Bà ta nói cô ấy không thích lên giường với trai thì đã không đồng ý điều đấy rồi. Và còn nói cô Di cũng chỉ làm gái bao được thôi.

- Cái gì – Đột nhiên San Phong đập bàn cái rầm khi nghe những lời đó – Từ Di đã bán thân trả nợ cho bà ta mà còn dám nói vậy sao.

Người trợ lý cũng hơi hoảng trước thái độ phẫn nộ bất tử của chủ mình, ông ta im lặng không dám nói thêm.

San Phong thấy mình hơi lố, cậu hạ giọng lại:

- Chuyện này xảy ra từ khi nào?

- Là hôm kỉ niệm ngày cưới của vợ chồng ngài Ki Vạn.

- Hôm đấy tôi có mặt ở đó không?

- Có, cậu còn bắt tay ôm nhau với Hàn thiếu nữa mà.

- Vậy à...- San Phong chau mày nghĩ nghĩ gì đó, cậu nói:

- Được rồi, ông ra ngoài đi.

Đi gần đến cửa, bỗng nhiên trợ lý Kim bị San Phong gọi giật lại, ông ta liền quay lại.

Gương mặt San Phong tự nhiên thay đổi một 180 độ. Cậu nở nụ cười vẫn hay xuất hiện trên môi ra làm trợ lý Kim rung mình.

- Ông thấy tôi thế nào?

- Dạ. Ý cậu là ? – Người trợ lý không hiểu mấy nên đành hỏi lại.

- Tôi đẹp trai không.- San Phong hất mặt lên nhìn đối diện mặt với người trợ lý.

Trợ lý Kim gật đầu.

- Phong độ không?

Lại một cái gật đầu nữa.

- Tôi có giàu không?

- Rất giàu – Lần này người trợ lý phải xác định luôn bằng tiếng nói.

San Phong gật đầu hài lòng về những câu trả lời đó. Cậu lại tiếp:

- Vậy tôi có điểm gì thua kém Hàn thiếu không?

Câu hỏi này hơi khó nhai đối với trợ lý Kim. Ông ta nhìn nhìn San Phong “Không biết hôm nay Huỳnh tổng làm sao nữa”. Ông Kim chân chừ không dám nói ra suy nghĩ.

San Phong hiểu được điều đó, cậu trấn an ông bằng nụ cười hiền lành:

- Cứ nói đi. Tôi không làm gì ông đâu mà lo.

Chỉ cần nghe Huỳnh tổng nói thế, ông ta liền nhận định:

- Cậu không kém Hàn thiếu gì cả nhưng nhìn mặt cậu có vẻ nham hiểm và thái độ không được chừng mực như Hàn thiếu mặc dù lúc cậu đang rất nghiêm túc. Được cái là cậu không lảng nhăng quá đà như Hàn thiếu.

- Ông cũng tỉnh mắt nhì.

San Phong tắt ngấm nụ cười, cậu băng nháng trong mắt người khác vậy sao.

Ngừng một lúc nghĩ ngợi gì đó, San Phong lại lầu bàu vì mới thắc mắc vẫn còn:

- Tôi không kém Hàn thiếu gì sao cô ấy lại chọn Hàn thiếu mà trao thân gửi phận nhì.

Nghe loáng thoáng được điều đó, trợ lý Kim liền nói:

- Cái này tôi có hỏi người đàn bà là mẹ kế cô Di.

- Bà ta nói gì.

San Phong xoay ghế, nhìn đối diện người trợ lý của mình, có vẻ cậu rất muốn nghe lời giải thích nguyên do vì sao này.

Ông Kim thấy vậy cũng hào hứng kể:

- Khi nhắc đến cậu bà ta khen là cậu đẹp trai...rất trẻ so với tuổi tác...cậu là mẫu người đàn ông bà ta thích đấy...

- Dâm phụ...sắc nữ – San Phong nghe người trợ lý, cậu buồn nôn khi nghĩ đến người đàn bà đã có chồng ấy. Già rồi mà còn dám nói những lời ấy ra cho người khác nghe, đúng là không biết xấu hổ. Lại còn thích trai trẻ nữa chứ.

San Phong khoát tay:

- Tua đoạn đấy đi. Vào vấn đề chính luôn.

- Vâng. Bà ta có nói là nghe tiếng cậu luôn đặt vị trí số một cho sự nghiệp không được hào phóng với đàn bà như Hàn thiếu. Nếu chọn cậu liệu cậu có bỏ ra mấy tỉ đi qua đêm với một đứa đàn bà không? Thế nên bà ta đã chọn Hàn thiếu.

- Được rồi – San Phong phẩy tay – Ông có thể ra ngoài.

....

- Oh...Băng bé bỏng.

Ông Đình ôm đứa con trai út thấm thiết, ông ấn Đan Băng ngồi xuống, đây là đứa con riêng mà ông hết mực yêu quý. Nhìn nó thật đáng yêu như mẹ nó vậy.

Mỗi lần nhìn thấy Đan Băng, ông Đình luôn cười toe toét khiến Tuyết Y phải có chịu với sự phân biệt đối xử quá trắng trợn. Rõ ràng Tuyết Y giống ông như khuôn đúc vậy mà ông lại không quan tâm đến mấy, còn đứa con nửa giống nửa không giống kia lại khiến ông chiều nó hết mực.

Đan Băng lên tiếng:

- Con có chuyện muốn nói với ba.

- Chuyện gì, con cứ nói.

Ông Đình tỏ ra hồ hởi muốn nghe. Tuyết Y thì vẫn ngồi im lặng chờ đợi. Cậu trả có hứng thú gì với cảnh sục sùi của Ông Đình với đứa em đáng ghét của mình gì cả.

- Ba hãy rút lại lời tuyên bố dành hết gia sản cho con đi mà hãy đối xử công bằng chia đôi cho cả anh Tuyết Y nữa.

Ông Đình quay sang Tuyết Y, mặt cậu vẫn dửng dưng như không, ngay cả đến nét mặt vẫn không biểu hiện có sự phản kích khi nghe tin này nào trong đó mặc dù cậu đang rất hài lòng.

Ông Đình nhìn đứa con trai út của mình lại càng thấm thiết hơn:

- Con thật là rất giống mẹ con...Được ba sẽ làm theo ý nguyện của con.

- Cảm ơn ba.

- Không có gì, không có gì. Anh em như vậy là rất tốt. Thôi con về cũng đã đói rồi, chúng ta đi ăn thôi.

Bây giờ hình như ông Đình mới nhớ đến sự góp mặt của Tuyết Y thì phải, ông quay qua cậu :

- Tuyết Y con cùng đi chứ.

- Thôi ạ. Con có việc rồi. Con xin phép.

Tuyết Y đứng dậy, chào ông rồi khoan dung bước ra ngoài. Ông Đình che miệng nhìn theo 1 lúc rồi quay lại Đan Băng:

- Đi thôi con trai.

- Vâng.

Ông Đình không những không sốc trước chuyện Đan Băng sẵn sàng chia nửa một số tài sản của mình cho Tuyết Y mà chính chuyện này đã làm ông nhìn thấy phần chất của Đan Băng ngày càng tốt đẹp hơn.

Trong mắt ông Đình, đứa con đầu của ông là quá hoàn hảo rồi, nó đã có tất cả còn Đan Băng thì lại khác. Ông chỉ mới thừa nhận đứa con riêng này của mình cách đây 10 năm thôi, ông đã cố bù đắp những khoảng thời gian bỏ rơi người phụ nữ hiền dịu mà ông yêu nhất để lấy mẹ Tuyết Y, mẹ Tuyết Y cũng rất tốt và xinh đẹp nhưng ông vẫn yêu mẹ Đan Băng trội hơn. Có lẽ vì vậy mới có chuyện ông quan tâm đến Đan Băng hơn, dành cho nó những gì tốt nhất, dù thế nhưng ông vẫn thường xuyên bí mật cho người quan sát mọi tin tức về Tuyết Y chứ không phải tuyệt đối chăm lo cho Đan Băng không thôi.

Tuyết Y rất ghét Đan Băng từ khi cậu xuất hiện, Tuyết Y nhận được sự quan tâm của người cha ngày càng ít đi. Cậu ghét cái vẻ mặt luôn tỏ ra ngoan ngoãn, nét mặt hiền từ giống người mẹ của nó. Rất ghét.

...

.....

Vừa vào nhập học, Từ Di đã chạm lại mặt với Đan Băng. Cậu tỏ ra khó chịu khi nhìn cô. Chỉ lườm rồi quay mặt đi chỗ khác tỏ vẻ khinh miệt.

Từ Di cúi đầu lặng thinh. Cô rất ăn năn vì việc nói tay cho Tuyết Y để tranh vật chất với em trai mình.

Cô quyết định đi tới nói lời xin lỗi với cậu:

- Tôi xin lỗi chuyện lần trước, tôi thật sự...

- Cảm và cut.

Chưa để Từ Di nói hết Đan Băng đã quát to làm mọi người phải chú ý. Cậu nhìn Từ Di bằng nửa con mắt rồi lách người đi ngang qua Từ Di. Hiện giờ cô biết Đan Băng vẫn còn rất phần nộ vì chuyện lần trước nên im lặng. Cô sẽ tìm thời điểm thích hợp để giải thích sau vậy.

...

Tuyết Y đang làm việc trong phòng thì Đan Băng đi tới. Cậu tự nhiên kéo ghế ngồi xuống đối diện.

Tuyết Y hơi nhìn lên rồi lại cúi xuống làm việc tiếp, miệng nói:

- Có chuyện gì sao?

- Anh định nuốt lời à?

Tuyết Y dừng tay, cậu đặt bút xuống, tay chấp lại nhìn Đan Băng nheo mắt:

- Anh đã hủy nó đi cho em rồi.

- Thật không?- Đan Băng hoài nghi nhìn anh mình.

Cậu thật sự rất nghi ngờ người anh mình. Lúc nào vẻ mặt anh ta cũng điềm tĩnh đến kinh người, nó không có chút gì là đang đùa cợt cả. Không biết Tuyết Y đã học được thái độ vô sắc đấy ở đâu nữa. Nó làm người đối diện phải tin tưởng và phục tùng cậu tuyệt đối.

Tuyết Y nhún vai:

- Tùy em tin hay không.

- Anh...- Đan Băng tức giận với cách nói chuyện của Tuyết Y, nó làm anh thấy mình thật không đáng giá tạo nào cả.

- Em ra ngoài đi, anh cần yên tĩnh làm việc.

Đan Băng đứng dậy, xô mạnh ghế ra chứng tỏ cậu đang bực mình. Trước khi đi cậu không quên đe Tuyết Y bằng một câu:

- Tôi chia cho anh được nhưng có thể lấy lại được nếu anh bội tín với tôi.

Tuyết Y bình tĩnh, cậu cười nhẹ:

- Tất nhiên.

Đan Băng không ngờ mình nói vậy mà người anh cùng cha khác mẹ này vẫn có thể thản nhiên cười lại. Cậu nhìn nhìn Tuyết Y, con người này rốt cuộc là thánh hay sao mà không thể đoán được cảm xúc của anh ta. Cái nào mới được coi là thật, khi nào mới được coi là giả.

Còn lại Tuyết Y một mình, nụ cười trên môi khép lại, ánh mắt cậu vụt tối sầm nhìn theo Đan Băng. Chưa có ai dám hống hách hay đe dọa mình như thế vậy mà thằng em này của cậu lại dám làm vậy.

Tuyết Y càng ngày càng ghét vẻ mặt thánh thiện của Đan Băng giống mẹ nó. Cậu mím môi ánh mắt sắc lạnh đến thấu tim người.

Toàn một lũ đạo đức giả.

Cũng giống như Từ Di mà thôi, cậu chỉ muốn phá tan cái sự trong sáng gương mặt đầy ngây thơ ấy ra... Mỗi lần thấy cô là cậu như nhìn thấy lại gương mặt của mẹ Đan Băng, hai người họ thật sự có cùng một khuôn mặt hiền từ giống nhau nhưng cũng chỉ là hạng gái bao cướp dặt chồng người khác mà thôi...

.....

- Di...Di 33 của ta.

Vừa chạm chân đến cửa nhà hàng. Một tiếng gọi làm cho Từ Di và Tuyết Y phải dừng chân. Hai người nhìn về phía người mới lên tiếng. San Phong đi nhanh đến với nụ cười thân mật trên môi, cậu nhìn Từ Di cười toe toét:

- Em nhớ anh chứ.

Hàn thiếu chau mày nhìn hai người. Họ có quen nhau sao? Cậu im lặng quan sát/

Từ Di chăm chú nhìn gương mặt non choẹt trước mặt mình, cô nhớ trong tiềm thức mình chưa hề gặp người này, Từ Di lắc đầu.

- Không sao, em xem xong cái này là nhớ ngay thôi.

San Phong cầm một tờ báo bìa bóng dờ ra trước mặt Từ Di :

- Nhìn anh với em đẹp đôi đấy chứ...haha.

Từ Di nhướn mày nhìn tờ báo, cô cầm bấm tiêu đề “Cái gì mà người tình Hàn thiếu...cái gì mà bày tỏ sự phản kích khi gặp Huỳnh tổng...?” Cô cũng không hiểu bên trong tờ báo này bịa những gì nữa. Từ Di quét mắt và dừng tại hình ảnh được phóng to người đã bị cô...

Từ Di nuốt khan “Nhìn người này quen quen...”

Lúc Từ Di vô tình xẩy chân nhờ tay tựa y của người đó xuống, cô đã không dám ngẩng mặt lên nhìn người đó nên không hề biết mặt. Trong tâm can lúc đó cô chỉ muốn kiếm một cái lỗ nào đó chui xuống mà thôi.

Từ Di từ từ từ nhìn người đối diện mình rồi nhìn lại tờ báo . Đúng rồi. Chính là người này.

Cô nuốt nước bọt, hôm nay cậu ta chặn đường mình để trả thù sao?...

San Phong nở nụ cười đáng yêu nhất có thể của mình, cậu nhếch nhếch lông mày:

- Nhớ rồi chứ. Em phải có trách nhiệm về hành động mình đi.

Từ Di lạnh toát người,cái thái độ cười cợt của San Phong làm cô thấy nguy hiểm. liếc mắt nhìn phản ứng Hàn thiếu, cậu vẫn im lặng mặt không sắc khí.

Cô cười như mếu:

- Tôi xin lỗi...thật sự là do....

- Xin lỗi mà xong sao?- San Phong chau mày.

- Vậy...anh muốn gì?- Từ Di nhìn San Phong đầy cảnh giác.

- Ít ra em phải chịu trách nhiệm với anh chứ.

Cái gì!!!! Từ Di trở mắt nhìn San Phong.

Nói xong cậu đẩy cậu vẫn có thể cười toe ra được. Hình như sở thích của San Phong là cười và cười vậy. Mà có đời nào con trai bắt con gái chịu trách nhiệm với mình ko?. Từ Di thấy người đối diện mình nói chuyện hơi tung tung thì phải.

- Tôi xin lỗi, chuyện đấy..

- Không sao – San Phong vỗ tay nhẹ vào chiếc má mìn màng bầu bình của Từ Di cúi mặt gần cô vừa cười vừa nói – Anh cho em nợ vậy.

San Phong mãi đòi lại công bằng cho mình quá mà cậu quên bống đi người bên cạnh, giật mình nhớ ra, cậu quay sang Tuyết Y cười hề hà:

- Hàn thiếu...Tôi quên mất là cậu cũng ở đây.

- Vậy mà tôi tưởng Huỳnh tổng không nhìn thấy tôi chứ.

- Sao thế được chứ...haha...Hàn thiếu quá nổi bật mà.

- Vậy sao.

Hai người cười nói với nhau, Từ Di đứng giữa mà lạnh cả người. Miệng ai cũng nở nụ cười thân mật vậy mà ánh mắt cứ toát lên hàn khí ùn ùn ấy.

- Hai người đã đến đây rồi. Vậy chúng ta cùng dùng bữa chung nhé.

- Huỳnh tổng đã có lời mời thì cứ vậy đi.

- Hàn thiếu khách sáo quá.

Ba người cùng vào trong.

- Hàn thiếu có vẻ thích mặc véc quá nhỉ.

Đang ăn, không khí ở đây có vẻ trầm lắng quá mà thế cũng tốt, hết chuyện để nói rồi hay sao mà San Phong lại đi soi Tuyết Y.

Từ Di lúc này mới để ý, cô lên đưa mắt xang nhìn xem có đúng Tuyết Y đang mặc véc không. Quả thật là như vậy. Hình như sở thích của cậu là mặc véc với quần Khaki cộc đến mắt cá chân đi giày lười thì phải (giống LeeMinHo =]~) nhưng đặc biệt ở chỗ, Tuyết Y chưa bao giờ mặc sơ mi dù là tiệc lớn hay bé bên trong chiếc áo véc của cậu đều là một áo pul cổ tròn.

Tuyết Y ngừng dùng bữa, cậu nhìn lên San Phong, cười nhẹ:

- Từ khi nào Huỳnh tổng đặc biệt chú ý đến tôi thế?

- Lúc nào Hàn thiếu trả thu hút sự chú ý của người khác. Mà này cậu không thấy suốt ngày mặc véc nhìn cứng ngắc quá không.

- Cái đấy còn tùy đối tượng chứ – Tuyết Y cũng không vừa cậu liền móc lại.

- Từ Di à. Em có thấy anh mặc véc đẹp không?

Đột nhiên San Phong quay ngoắt xang hỏi Từ Di làm cô bất ngờ. San Phong chớp chớp mắt nhìn cô chờ đợi câu đáp. Cô chỉ khẽ gật đầu.

San Phong nở nụ cười mãn nguyện, cậu tiếp:

- Đúng là mặc véc nhìn xấu thật nhưng vào thân hình lý tưởng như mình vẫn có thể đẹp lên trong mắt mọi người mà lại còn không mất đi vẻ trẻ trung nữa chứ...haha...

Tuyết Y đang ăn mà cậu muốn nôn...Không ngờ lại có người tự yêu bản thân mình đến vậy. Cậu hơi ngừng tay cắt bít tết 1 thoáng rồi lại điềm tâm trở lại sau cú hơi sốc.

Từ Di cũng bần thần nhìn San Phong. Cậu cười cười:

- Vậy em đoán xem anh bao nhiêu tuổi.

Từ Di cười gượng, cô lắc đầu không biết. San Phong tự bi-a bản thân luôn:

- Năm nay anh mới 25 thôi, em thấy anh có già so với tuổi của mình không?

Lại một cú sốc nữa đến với Tuyết Y. Cậu thậm chí công nhận San Phong nói nhiều thật mà cậu ta nói dối không biết ngượng mồm nhỉ. Cáo thành tình rồi mà cứ giả nai.

Từ Di lắc đầu. San Phong cười không ngớt miệng cậu liền thoáng:

- Không chỉ em mà ai cũng công nhận anh là mẫu người đàn ông lý tưởng đấy. Đẹp trai – trẻ trung năng động lại thành đạt sớm khi mới bước đến tuổi 25...haha

Nghe San Phong báo cậu ta 25 tuổi, Từ Di cũng hơi choáng thật, mới trẻ như vậy mà đã có tiền và địa vị vững chắc trong tay rồi, cô đã từng nghe bà mẹ kể mình nhắc đến Huỳnh tổng này có lực mạnh ngang với cả Hàn thiếu. Từ Di cứ nghĩ người này là một lão đầu hói bụng phệ ai ngờ cậu chỉ mới 25 tuổi.

Từ Di buột miệng khen:

- Anh giỏi thật.

- Haha...cảm ơn quá khen. Em có thấy anh là người đàn ông lý tưởng hơn Hàn thiếu không.

San Phong môi nở nụ cười đều đều, mặt lại gian tà. Tuyết Y thật sự không nhai nổi bữa cơm này nữa. Cậu hơi nhếch môi nhìn San Phong:

- Huỳnh tông có vẻ hứng thú với người của tôi nhỉ?

San Phong gật luôn đầu, cậu tỏ ra ngây thơ như không hiểu hàm ý của Tuyết Y mà nói:

- Hàn thiếu tình mắt thật. Nhìn Tử Di rất là có cảm xúc... rất là ngây thơ giống tôi vậy.

- Vậy à. Huỳnh tông đa cảm nhĩ – San Phong nói có vẻ chế giễu.

Đột nhiên San Phong nhìn thẳng vào mắt Tuyết Y, không hề cười cợt nữa, có vẻ nghiêm túc lắm. San Phong trầm giọng xuống, cậu đề nghị:

- Hàn thiếu có thể nhường lại Tử Di cho tôi không?

...! Tuyết Y nuốt thì phun ngụm nước trong miệng ra ngoài may mà cậu vẫn có thể kìm chế được. Tử Di đang ăn thì rơi luôn đĩa, cô trở mắt lên nhìn San Phong.

Tuyết Y chau mày rồi miệng nhếch lên hơi cười:

- Được thôi.

Ánh mắt San Phong bỗng nhiên sáng lên long lanh, nó lấp lánh như những ngôi sao đêm vậy. Cậu nhìn Tuyết Y bằng ánh mắt cảm động. Lần này ánh mắt của Tử Di dừng lại ở Tuyết Y.

- Huỳnh tông có chờ 1 năm nữa nhé.

Nụ cười của San Phong tắt dần, cậu quay luôn sang Tử Di định nói gì nữa thì điện thoại reo:

- Xin lỗi, tôi nghe điện thoại chút.

-...

Nghe xong điện thoại, San Phong lại nở nụ cười, cậu nói:

- Tiếc thật, tôi có việc đột xuất rồi.

Hàn thiếu mỉm cười gật đầu.

Nhìn sang Tử Di, San Phong lại tiếp, giọng cậu nghe rất bi ai:

- Có vẻ chúng mình muốn đến với nhau mà nhiều ngăn cách quá... Nhưng không sao – San Phong lại nói tiếp với giọng tự tin – Tình yêu đẹp mới có ngăn cách đúng không. Anh sẽ đi làm kiếm tiền thật nhiều để 1 năm sau chúng ta sẽ có cuộc sống thật happy. Anh đi làm đây. Di 33 ở nhà với Hàn thiếu phải ngoan nhé.

Vừa nói xong, San Phong liền nở nụ cười phúc hậu rồi quay mặt đi ngay ra ngoài.

Tử Di bàn thần nhìn theo, cô cũng không hiểu cái tên Huỳnh tông này đang diễn kịch gì nữa. Mặt cô ngệt lại.

Vừa ăn xong mà nghe những lời sến này, Tuyết Y muốn nôn ra ngay chỗ này. Cậu cũng sững sờ nhìn theo San Phong rồi lại quay sang nhìn Tử Di :

- Em có vẻ đắt giá nhỉ?

Tử Di nghe được câu nói của Tuyết Y với giọng châm chọc, cô không dám hé thêm nửa lời. Im lặng.

Tuyết Y đứng dậy:

- Đi về.

...

Vừa nghe xong cuộc điện thoại. Tử Di cứng đờ người, mọi giác quan trong cô như đông cứng.

Ba cô đột tử???

Tử Di buông thẳng điện thoại rơi xuống ghế. Cô vội vàng chạy ra ngoài đón taxi phóng như bay về nhà mình.

Đây đúng là sự thật rồi...

Chương 4

Trước cổng nhà có rất nhiều hoa tang, mọi người đang đến viếng rất đông.

Từ Di chạy thẳng vào trong, sóng mũi cô cay cay...sao đột nhiên ba cô lại ra đi như vậy. Chỉ còn mỗi ba là người thân duy nhất với cô trên cuộc đời này thôi.

Ánh mắt cô trừng trừng nhìn vào tấm ảnh của ba mình... Từ Di quỳ sụp xuống cạnh chiếc quan tài... gương mặt đầy sự đau khổ...

- Cô còn dám vác mặt về đây à...cô là thứ con gái lẳng lơ đi làm gái bao làm mất hết danh dự của cái gia đình này, hại chết ba cô...lại còn đến đây làm gì nữa...đồ vô liêm sỉ...- Bà Minh từ trong phi đến túm áo Từ Di gào thét:...cô về để cướp cái căn nhà này chứ gì...đồ khốn nạn...- Bà Minh làm ra vẻ đau khổ trước cái chết của chồng lắm. Bà vừa khóc vừa la hét **** Từ Di.

Từ Di chỉ lặng im quỳ trước tấm ảnh của ba mình, mặt cô tái nhợt lại...ánh mắt nói lên sự đau đớn khi ba mình ra đi, gương mặt rõ tuyệt vọng mà sao cô lại không khóc.

Người ngoài nhìn vào cũng phải lắc đầu tặc lưỡi:

- Nghe nói ba nó đọc tin trên báo nên lên con đau tim mà chết đấy...

- Thế mà còn dám vác mặt về...đúng là loại bất hiếu.

Có một người phụ nữ hình như là bạn bà Minh thì phải cũng đứng trong số đó, bà ta cố tình nói to cho cả Từ Di nghe:

- Cái loại gái làm tiền thì còn gì là liêm sỉ nữa...ngu hết thẳng này đến thẳng khác, giờ ba nó chết nó về dòm ngó cái nhà ấy mà.

- Nhìn mặt nó kia....bố nó chết mà không cả khóc thì biết rồi đấy...đúng là thứ bại hoại, chết đi cho xong...

Nhiều người phải nhìn Từ Di bằng ánh mắt khinh miệt. Cô cũng chỉ lặng im nhìn chằm chằm vào hình ba mình, không biện hộ, không giải thích càng làm họ lời ra tiếng vào.

San Phong cũng có nghe tin này nên cậu vội vàng cùng người trợ lý đến xem Từ Di ra sao. Đan Băng thì được bố mình cử đi thay, ông nói đây là người bạn của ông nhưng thật ra không phải vì ông có mục đích khác. Đã có lần công ty của ba Từ Di được làm ăn cùng với công ty của Tuyết Y nên nghe tin buồn này cậu cũng có mặt để có lễ.

Rốt cuộc cả 3 người đều có mặt tại nhà Từ Di nhưng mỗi người lại ở một phía lẫn trong đám đông.Ngoài San Phong ra, cả hai người kia đều sững người khi thấy Từ Di trong đó. Thật bất ngờ hơn nữa người đã khuất kia lại chính là cha của cô.

Họ đứng ngoài, mỗi người một chỗ nhìn thấy Từ Di bị bà Minh lao vào tát và mắng **** như vậy, mối quan hệ bất đồng giữa gia đình cô là sao.

Tuyết Y hơi chau mày lại, cậu nhìn nhìn sang Từ Di. Cô không hề rơi một giọt lệ nào trước linh cửu ba mình khiến Tuyết Y cũng hơi choáng “Cô ta máu lạnh đến vậy sao???...hay cô ta quá mạnh mẽ đến nỗi ba mình chết cũng không muốn người khác thấy mình khóc???”

San Phong cũng hơi bất ngờ trước thái độ cam chịu những lời mắng nhiếc của bà Minh đã dành cho Từ Di. “Tại sao cô ấy lại không phản đáp lại???”

San Phong chất miệng hơi nghiêng đầu nhìn phản xạ của Từ Di, cô không hề khóc, rõ ràng nét mặt của cô đầy bi khổ mà sao không khóc “ Từ Di thuộc tuýp máu lạnh à???”.

Đan Băng thì lại khác, cậu nghe những lời bà Minh nói thì nghĩ đó hoàn toàn là sự thật nên Từ Di mới cam lặng không lời biện hộ. Cậu nghĩ làm gì có ai cam chịu mình bị **** làm gái bao mà không đập lại, Mà đúng thật vì tiền mà Từ Di cũng đã lên giường với Đan Băng đấy thôi. Cậu nhếch môi cười khinh bỉ Từ Di. Mà Đan Băng cũng thấy lạ thật Từ Di không giờ một giọt nước mắt nào để khóc tang cha mình, mặt cô cứ cứng đờ lại. “Cô là người máu lạnh à??”

Cả ba người đều có chung một ý nghĩ “Chẳng nhẽ Từ Di không có quả tim ư???” . Mọi khó hiểu trong 3 người đều dấy lên. Kể cả không khóc nhiều cũng phải gò vài giọt nước mắt cho người ta đừng nghĩ mình quá máu lạnh thế chứ. Nhưng đây lại cứ dờ người ra không có chút phản xạ nào ngoài vẻ mặt thất sắc.

Bà Minh thấy mọi người **** rủa chỉ chỏ Từ Di vậy, bà ta ra chiều hài lòng cười thầm...Đã đóng kịch phải đóng cho chót chứ...bà ta nhìn Từ Di cứ ngồi im bất động thế lại nhảy vào định dành cho cô vài cái đánh nữa:

- Đồ khốn nạn...mày kút...

- Dừng tay lại đi.- San Phong nắm tay bà Minh lại.

Bà ta quắc mắt lên nhìn cậu, nhận ra người ấy là Huỳnh tổng nên có vẻ xuôi. Bà lấp bắp

- Cậu...

Tuyết Y cũng như Đan Băng trở mắt lên nhìn San Phong. Đan Băng nheo mắt nhìn, cậu nhớ xưa nay San Phong không có tính xen vào chuyện người khác cơ mà. Sao anh ấy lại xuất hiện can vào chuyện gia đình người ta.

- Đừng diễn kịch quá lộ thế chứ.- San Phong nói nhỏ đủ cho bà Minh nghe rõ.

Mặt bà ta tái hẳn đi “Sao cậu ta lại nói vậy...mà con Tử Di này nó có quan hệ gì với Huỳnh tổng?? “.

San Phong nhẹ nhàng đỡ Tử Di đứng dậy, mặt cô vô hồn vô sắc như một pho tượng. Cậu nhìn cô thoáng thấy nhói lòng, San Phong chỉnh chỉnh lại cổ áo sặc sỡ vì bị giằng kéo của Tử Di.

Tuyết Y nhếch môi cười nhạt rồi quay mặt đi về trước.

Tuyết Y nhếch môi cười nhạt rồi quay mặt đi về trước.

- Quách giám theo dõi mọi hoạt động của bà Minh cho tôi.

- Dạ thưa Hàn thiếu.

Tuyết Y tắt máy, cậu nói với bác tài;

- Đến...

...

San Phong nhẹ giọng nói vào tay Tử Di, tay thì phui phui vai áo cô như tay bà Minh là thứ dơ bẩn nhất vậy:

- Đừng nên im lặng vậy em sẽ thiệt đấy.

Tử Di vẫn đứng im lặng. San Phong hiểu cô đang cần gì, cậu tiếp:

- Nếu đã không muốn nói thì anh đưa em về.

San Phong nắm tay Tử Di kéo đi. Làm mọi người ngạc nhiên tột độ. Bà Minh cũng tức tối nhìn theo, bà ta nghiêng răng trèo trẹo khi không làm gì được Tử Di nữa. Có người bạn bà ta còn chua ngoa lên tiếng :

- Bỏ nó đấy à...cũng ra dáng gớm. Toàn loại đốn mạt.

Bà ta không hề biết mình đã đắc tội với ai và cứ nghĩ người chồng của mình có công ty riêng là to rồi, giàu rồi.

Những lời nói đó đầu thế lọt qua tai San Phong, cậu đưa mắt nhìn người trợ lý. Ông ta hiểu chuyện và ghi nhớ mặt người phụ nữ đã phát ngôn bừa bãi đụng chạm đến chủ mình, rồi đi theo San Phong ra xe.

...

San Phong đưa Tử Di về nhà riêng của mình. Đây là lần đầu tiên có người phụ nữ lạ đặt chân vào đó. Dù San Phong có lảng tránh đến đâu nhưng cậu không bao giờ cho phép cô gái nào đến nhà làm mất đi sự trong sạch của nhà mình. (Lúc nào cũng muốn thanh cao hơn =]~)

San Phong lấy nước cho Tử Di uống. Cô vẫn ngồi thừ người trên ghế. Ánh mắt đau đớn nét mặt tuyệt vọng vẫn in hằn trên gương mặt. Bà cô tuy đã có thời gian có lỗi với mẹ con cô nhưng ông cũng đã cố gắng bù đắp rồi và Tử Di cũng cố gắng làm mới tha thứ cho ông và làm lành lại. Vậy mà sao bây giờ ông lại đột ngột ra đi để lại cô với cuộc sống không có niềm vui này.

San Phong lặng im nhìn Tử Di. Cậu hiểu điều mình làm tốt nhất bây giờ là im lặng cho cô một khoảng riêng.

San Phong đứng dậy, cậu nghĩ giờ đã muộn rồi cũng nên làm gì đó cho mình và Tử Di ăn. San Phong ra ngoài mua đồ ăn cũng là muốn cho Tử Di được 1 mình suy nghĩ.

1 lát sau cậu quay lại với mấy hộp đồ ăn sẵn trên tay. Thấy Tử Di vẫn trong tình trạng đó không khảm khá gì hơn, cậu đặt chúng lên bàn, nheo mắt nhìn Tử Di:

- Em khóc đi sẽ tốt hơn đấy.

San Phong ngồi lại gần Tử Di, cậu vỗ tay lên vai mình:

- Anh cho mượn vai này. Khóc đi như thế sẽ bớt khó chịu hơn là im lặng.

Tử Di lắc đầu trong vô thức, cô nói mà mắt không chớp vẫn nhìn thẳng về phía trước như người mất hồn:

- Em không thể khóc.

- Có gì mà không thể . Đôi khi phụ nữ cũng cần tỏ ra yếu đuối chứ. Em không cần phải tỏ ra mạnh mẽ như vậy nhất là đối với anh.

Tử Di bật cười nhạt :

- Khóc à...em cũng muốn chứ.

San Phong hơi ngạc nhiên trước thái độ của Tử Di, cậu nhìn nhìn cô:

- Vậy từ trước đến giờ em đã từng khóc vì ai chưa?

Tử Di nhẹ gật đầu. San Phong tò mò, cậu dò hỏi:

- Người đấy là ai vậy?

Tử Di không trả lời. Cô không muốn nhắc lại hay nhớ đến nỗi đau ngày ấy nữa.

San Phong hiểu tâm lý Tử Di, cậu nhẹ cười:

- Không muốn nói thì thôi.

Cậu trầm nghĩ chắc hẳn người đó rất quan trọng với Tử Di. Mà quan trọng đến mức nào hơn cả ba mình chết cũng không khóc.

San Phong ngừng một lát, cậu đột nhiên lên giọng:

- Anh quyết định sẽ làm em vì anh mà phải khóc suốt suốt.

Tử Di nghiêng đầu xang nhìn San Phong, cô nhún nhún mày. San Phong chép miệng:

- Yên tâm, anh sẽ làm cho em thấy xúc động vì vui mà khóc chứ không phải đau khổ đâu?

- Sao Huỳnh tổng lại muốn em khóc? – Tử Di buột miệng hỏi.

San Phong cười cười:

- Tại anh muốn thấy đáng về lúc em khóc thế thôi. À còn nữa nếu em khóc vì ai chắc hẳn người ấy rất quan trọng với em đúng không? Anh muốn là người quan trọng ấy...hehe...

San Phong nhướn mày cười cười. Mặt cậu lúc nào cũng có thể nheo miệng cười được thì phải. Cuộc sống San Phong không hề có chuyện buồn sao?? Tử Di nhìn San Phong mà cô ước gì mình có một cuộc sống như cậu. Lúc nào cũng cười, thích nói gì thì nói, nghĩ gì làm nấy.

Thấy Tử Di cứ nhìn mình, San Phong thấy sợ sợ người. Lần đầu tiên cậu có cảm giác đấy. Trước đây dù đứng trước nhiều em chân dài kể cả người cậu thích nhất là Nhã Kỳ, khi cô nhìn cậu cũng không có cảm giác ấy. Định chơi đùa với Tử Di một chút mà...chẳng nhẽ mình lại...San Phong lắc mạnh đầu.

San Phong ngượng ngượng người, cậu cười ngập ngừng:

- À. Anh có mua đồ ăn này. Ăn thôi chắc em cũng đói rồi.

San Phong đưa đồ ăn cho Tử Di, cậu an ủi:

- Anh biết hết chuyện của em rồi. Anh nghĩ chuyện ba em chết không liên quan gì đến em đâu.

- Ý anh là...

San Phong không nhìn cô, vẫn gật đầu tiếp:

- Mẹ em có tình nhân bên ngoài mà ba em không biết đúng không?

Đây là chuyện gia đình cô, chỉ cô mới biết thôi sao Huỳnh tổng lại biết.

- Em đang nghĩ sao anh biết à?. Tại anh điều tra em nên biết luôn cả hoàn cảnh.

Từ Di không nói gì mà San Phong vẫn có thể giải đáp những câu hỏi có trong suy nghĩ của mình. Có đúng là cậu ta chỉ mới 25 tuổi thôi sao. Ở mức tuổi đấy mà đã có thể hiểu rõ tâm lý của người khác đến kinh ngạc như vậy quả thật cậu cũng rất có bản lĩnh.

Từ Di nín thở:

- Vậy Huỳnh tổng nghĩ...

Cũng vẫn là câu nói dở dang mà San Phong lại chen vào:

- Anh suy đoán vậy thôi chứ chưa chắc chắn.

Cũng có thể rơi vào trường hợp này lắm chứ. San Phong nói Từ Di mới để ý lúc bà ta gọi điện cho cô báo ba đã mất giọng vẫn rất điềm nhiên không có chút gì là lo lắng cả vậy mà đến khi cô đến tang cha thì bà lại loạn xạ ngấu lên như thế. Như vậy cô không phải là kẻ giết cha mình. Lòng Từ Di như nhẹ đi một tý, cô cần giữ tinh thần để điều tra vụ này, nhất quyết sẽ không để ai hại cha cô được sống thanh thản như vậy.

Từ Di hít hơi thật sâu rồi thở ra, mặt cô có phần khôi sắc hơn đôi chút:

- Cảm ơn Huỳnh tổng.

San Phong ngừng ăn, cậu nhìn lên Từ Di:

- Vì điều gì?

- Huỳnh tổng đã gợi ý cho em.

San Phong cười rồi chọt chau mày lại:

- Mà sao em cứ gọi anh là Huỳnh tổng vậy. Nghe xa lạ quá đấy.

Vốn có thân quen đâu mà trả xa lạ. Từ Di tròn mắt nhìn San Phong, ngoài cái tên Huỳnh tổng cô vẫn nghe mọi người gọi cậu ra thì Từ Di đâu biết gọi anh bằng cái tên gì nữa.

- Vậy gọi là gì?

- Đừng nói em không biết tên anh nhé. — San Phong trở mắt nhìn lại Từ Di.

Cô gật gật đầu. San Phong nuốt khan, rồi lại lắc đầu bật cười:

- Gọi anh là San Phong cho nó thân mật đi.

Từ Di khẽ cười gật đầu. Cô liếc mắt lên nhìn đồng hồ. Đã 9h tối rồi. Từ Di chợt nhớ ra vẫn còn một Diêm để ở nhà. Giờ này Tuyết Y ở nhà mà không thấy cô chắc chắn mình về cậu ta sẽ giết mình mất.

Từ Di vội vàng đứng dậy.

- Em xin phép về trước.

San Phong thấy đáng về vội vàng của Từ Di, cậu đứng dậy:

- Để anh đưa em về.

- Không cần, phiền anh quá. Để em bắt taxi được rồi.

San Phong cứ nắm cổ tay Từ Di, mặt cậu căng thẳng nói:

- Em không nghe dạo này rất nhiều vụ cưỡng sắc trên taxi vào lúc tối như này à? Mới hôm trước báo có đưa tin này mà, em không đọc sao?

Muộn rồi giờ mà cứ đứng xem San Phong lái nhái thì còn lâu mình mới về được. Từ Di dục:

- Rồi rồi, vậy nhờ anh.

- Ngoan thế chứ.

San Phong nhượng mảy lộ nụ cười gian xảo. Từ Di không phải vì sợ chuyện San Phong kể mà nổi sợ hơn hết của cô là Tuyết Y. Nghĩ đến Nhìn mặt cậu

đang đắng sất khi mà người Tử Di lạnh buốt sống lưng. Cô biết nếu từ chối San Phong đưa về thì cậu ta sẽ lải nhải suốt và bao giờ cô mới về nhà được nên đành nghe theo

Đứng trước cổng, San Phong cười nói:

- Em về nhé. 1-2 ngày nữa chúng ta sẽ lại được gặp nhau thôi.

Sao San Phong lại nói thế. Tử Di không đáp, cô gật đầu nét mặt vẫn đang lo lắng:

- Ủ. Anh về đi.

San Phong bắt đầu mất ừng ực nước, cậu nói với vẻ buồn sầu:

- Lại phải xa em rồi. Anh trả muốn tý nào. – Sau phút bày tỏ nỗi niềm, San Phong lại hất cao mặt – Không sao, anh sẽ vì em chăm chỉ kiếm thật nhiều tiền để chuộc em ra khỏi tay Tú Ông (Tuyết Y)kia.

- Tú Ông nào cơ.

San Phong biết mình nhờ lời, cậu cười qua loa:

- À không có gì. Thôi em vào nhà đi. Hẹn gặp lại nhé.Di 33 iêu dẫu..=]~

Dứt câu San Phong vào xe phóng vút đi luôn. Tử Di ngậy người nhìn theo, cô không hiểu San Phong thuở thế loại gì nữa lúc nào cũng nhẩn nhẽ ăn nói thì điên điên trả ai hiểu gì cả. Tử Di lắc đầu quay vào nhà.

Trên ban công, Tuyết Y đang đứng trên tay cầm một ly rượu, cậu đã nhìn thấy hết cảnh lúc này hai người cười nói gì đó. Tuyết Y nhếch môi cười nhạt. Cậu quay vào trong phòng.

Tử Di về phòng thấy Tuyết Y đang ngồi xem fifa, cô rón rén bước vào.

- Em có vẻ thân với Huỳnh tổng quá nhỉ?

Tử Di giật mình, cô đứng im lại đầu cúi nhìn dưới đất không lên tiếng. Tuyết Y đứng dậy, cậu đứng ngay trước mặt cô nâng cằm Tử Di lên nhìn nhìn. Tuyết Y nghiêng mặt Tử Di qua trái rồi qua phải và dừng lại ở điểm thẳng. Mắt cậu nheo lại “Không có dấu hiệu gì là đã khóc”

Tuyết cứ nghĩ Tử Di chỉ làm ra vẻ mạnh mẽ trước mặt mọi người thôi, khi có riêng cô với Huỳnh tổng chắc chắn Tử Di sẽ khóc sụt sùi kể lể hoàn cảnh bản thân. Nhưng không, mắt cô đâu có bị sưng lên. Tuyết Y buông tay, cậu nói:

- Thôi cô nghỉ đi.

Tử Di lặng lẽ làm theo không chút phản ứng nào. Cô lên giường nằm nghiêng mình quay qua bức tường kính để nhìn ra cái thế giới bên ngoài. Tử Di lại nhớ đến ba mình và những điều San Phong nói. Nếu đúng như cậu đoán thì làm sao Tử Di có thể bắt tội bà ta được. Cô thờ dài chán trường. Đôi mắt mệt mỏi rất muốn nhắm mắt mãi không mở ra. Người mệt mỏi đã dòi, đôi mắt cô ráo hoảnh nhưng sống mũi lại cay. Cùng trên một gương mặt mà hai cảm xúc đẩy luôn đối nghịch nhau.

Tuyết Y mím môi “Tôi không tin cô không biết khóc”

Tuyết Y im lặng không nói gì. Cậu chỉ nằm im cạnh bên Tử Di, vòng tay qua chiếc eo thon thả ôm gọn lấy nó. Tử Di hơi sững người, mắt cô mở to tròn vẫn nhìn về phía cửa kính mà không quay lại. Lần đầu tiên cô thấy Tuyết Y có nét nhẹ nhàng đối với mình. Chính cử chỉ ấy của Tuyết Y lại làm cô lo lắng...lúc nào trước 1 cơn bão cũng là sóng yên biển lặng.

Tử Di vẫn nằm yên. Có tiếng chuông điện thoại reo. Tuyết Y nhăn mặt rút tay ra khỏi vòng eo cô với tay lấy điện thoại trên bàn :

- Có chuyện gì không em?

- Em...ực...đang say quá. Hàn thiếu đến đón em được ...chứ...ừc

Qua điện thoại, Nhã Kỳ nói với giọng say mèm

Tử Di nằm cạnh nghe thấy hết, cô chỉ im lặng mà thờ dài. Nửa đêm rồi mà vẫn có gái làm phiền.

Tuyết Y hơi khó chịu, cậu đáp:

- Em đang ở đâu?

- Ở AZ...Hàn thiếu đến sớm nhé.

- Ủm

Tuyết Y tắt máy rồi lại gọi cho người khác hình như là trợ lý của cậu thỳ phải:

- Đến AZ. ...

- ...

Nói xong 1 câu, Tuyết Y tắt ngấm máy. Cậu lại ôm lấy Từ Di, nhắm mắt lại nói:

- Ngủ sớm đi, mai tôi có chuyện cần đến em.

.....

- Anh...

San Phong ngược lên nhìn người vừa gọi mình. Cậu đứng bật dậy, mặt cười tươi:

- Hàn tiểu thiếu. ... Em về từ lúc nào vậy.

- Đừng gọi em như vậy.

- Anh quên. Đan Băng được chưa.

Đan Băng chep miệng, ngồi xuống:

- Cũng được.

- Em về từ lúc nào vậy?

- Một ngày trước, bận thủ tục nhập học nên giờ mới có thời gian đến gặp anh.

- Ủ - San Phong nhìn lên đồng hồ - Cũng trưa rồi, anh em mình đi ăn rồi đàm đạo tiếp.

San Phong cùng Đan Băng ra ngoài. Có khi quan hệ giữa hai người này còn tốt hơn là mối quan hệ anh em nhà họ Hàn. Mẹ Đan Băng chơi với mẹ San Phong nên từ bé hai đứa đã thân với nhau nhưng đến khi Đan Băng nhận được cha và qua Nhật học nên hai người có vẻ ít liên lạc hơn trước dù vậy khi gặp lại nhau vẫn vui vẻ như thường.

...

Đan Băng nhìn San Phong, cậu vẫn thắc mắc chuyện hôm qua mình thấy. Không hiểu con nhỏ kia có quan hệ đặc biệt gì với San Phong không mà cậu lại ra mặt vậy.

- Anh này?

- Sao em?

San Phong giương mắt nhìn Đan Băng, nghĩ gì đó Đan Băng lại thôi không hỏi nữa, cậu nói:

- Không có gì. Lâu rồi không gặp anh vẫn tốt chứ.

- Tạm tạm.

-

...

Từ Di thay sẵn đồ ngồi chờ Tuyết Y về là đi. Cô không biết hôm nay mình sẽ phải tham dự tiệc tùng hay làm gì nữa nhưng một linh cảm nào đó cho cô biết chuyện không hay sắp đến với mình, mất phải cô nháy liên tục.

Tuyết y xuất hiện, cậu ngồi xuống salon :

- Tôi cần em để ký được bản hợp đồng này.

- Ý anh là sao? - Từ Di nghĩ mình đâu quan trọng đến vậy nhưng cô ngờ ngợ hiểu ra được hàm ý của Tuyết Y.

- Rất may mắn là 3 người đối tác chúng ta sẽ gặp lại rất thích em. Chắc em cũng hiểu ý tôi mình cần phải làm gì chứ.

Từ Di cắn môi. Nét mặt phờ phạc. Nỗi đau mất ba chưa hết, cô chỉ còn cái thân xác mệt mỏi này cũng bị Tuyết Y lôi ra bán rẻ tiếp khách để kí được

hợp đồng nữa sao. Cô giương đôi mắt chán nản nhìn Tuyết Y:

- Có thể không đi được không, bây giờ tôi đang rất khó chịu?

- Không – Tuyết Y nhấn mạnh nói.

Từ Di bỗng nhiên quỳ sụp dưới chân Tuyết Y, cô cúi đầu:

- Xin anh tha cho tôi lần này đi. Lần trước em anh là quá đủ rồi...tôi không muốn qua tay người khác nữa đâu...xin anh...phải làm sao anh mới tha cho tôi?

Giọng nói nghẹn ngào van xin của Từ Di làm Tuyết Y không chút mỉa mai. Cậu nhún vai:

- Có một cách.

- Anh nói đi, chỉ cần được tôi sẽ cố gắng.

Từ Di nhìn Tuyết Y chờ mong sự yếu mềm của cậu ra điều kiện nhẹ thôi để cô còn thực hiện được.

- Em có thể khóc lóc van xin tôi...thì biết đâu tôi sẽ mềm lòng đấy.

Tuyết Y muốn thấy vẻ mặt đau khổ khóc lóc của Từ Di lắm. Cậu muốn cô cởi bỏ cái vỏ bọc ra vẻ ngây thơ và mạnh mẽ ấy đi. Tuyết Y muốn người này phải quỳ xuống khóc lóc van xin cậu mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Từ Di cố gắng mở to mắt không chớp cho gió thổi vào cay mắt như thế cô sẽ có thể khóc được. Nhưng sao mãi mà không được giọt nào. Đôi mắt vẫn ráo hoảnh. Tuyết Y thấy Từ Di cứ trơ mắt ra nhìn mình, cậu lại nghĩ cô đang thách thức cậu. Tuyết Y cười nhạt:

- Thà chết chứ không khóc à. Tốt thôi.

Tuyết Y đứng dậy, cậu kéo tay Từ Di đứng dậy. Cô cố ghì người xuống không muốn đi. Từ Di rất lo sợ khi phải làm điều đó với 3 người. Cuộc sống của cô bây giờ còn đen hơn cả địa ngục nữa.

Tuyết Y lôi mạnh tay Từ Di :

- Em nên nhớ lại thân phận mình đi. 1 người được thì 3 người cũng có thể được thôi.

Từ Di không còn gì để nói. Cô nhìn Tuyết Y trân trân. “Thật ra Hàn thiếu có phải là con người không vậy?”. Cậu không hề biết thương xót hay tỏ ra quan tâm người khác hay sao? Chỉ vì 1 vụ lợi mà bắt một người con gái yếu đuối tiếp 3 người đàn ông trong một đêm...Đây chính là địa ngục trần gian của Từ Di. Nước mắt đâu...cô cần đến nó để cứu thân xác của mình...tại sao nó lại không rơi xuống dù là vài giọt...

- Đừng làm ra vẻ thanh cao nữa. Đứng dậy đi. Gái làm tiền thì mãi là làm tiền thôi.

“Gái làm tiền thì vẫn mãi là gái làm tiền...” Câu nói đó như in sâu vào não Từ Di. Đúng...cô đã bước chân vào cái con đường không lối thoát này rồi...còn gì để mất nữa đâu. Từ Di đứng dậy. Cô nhìn Tuyết Y với ánh mắt sắc lạnh. Người đàn ông này là người đã cứu cô và cũng là người đã chìm cô xuống đáy cùng của xã hội này. Từ Di nuốt nước mắt vào trong lòng. Miệng cô bỗng nhiên nở nụ cười vô thức :

- Cảm ơn anh đã thức tỉnh tôi. Chúng ta đi thôi.

Từ Di dứt tay mình ra khỏi tay Tuyết Y, Cô tự giác vào xe trước. Tuyết Y chỉ nhếch môi cười nhạt theo sau “Mạnh mẽ quá nhỉ”

Tuyết Y vừa đi vào trong vừa đưa cho Từ Di 1 viên thuốc:-

- Nếu không muốn mình thấy cảnh đấy thì uống thuốc này đi.

Từ Di đón nó trong sự lo lắng. Vừa bước chân đến cái nhà hàng này sống lưng cô đã lạnh toát, người rợn hết da gà lên.

Ba người đàn ông toàn những người có độ tuổi ngang ba Từ Di đều nhìn cô bằng ánh mắt không dấu được vẻ dâm dục của họ. Tuyết Y cũng nhận thấy điều đấy trong mắt họ, không những thế nó được biểu hiện công khai bằng lời nói nữa chứ.

Ông Tinh cười điệu dâm tà nhìn Tuyết Y:

- Hàn thiếu thật sự đồng ý chứ....

Nói xong ông ta còn đánh mắt qua Từ Di. Ông Phan bên cạnh cũng cười hô hố:

- Hàn thiếu quả thật rất phóng khoáng...hahaha...

- Đúng thế. Sáng khoái, sáng khoái lắm...hoho... Ông Bách cũng nói theo.

Cả 3 lão dâm tặc này đều nhìn Từ Di như muốn ăn tươi nuốt sống. Họ mãi nhìn cô đến không cả ăn nữa cơ mà.

Họ thay nhau chúc rượu cho Từ Di uống. Cô muốn từ chối cũng không được, người bên cạnh cô luôn có ánh nhìn nhắc nhở Từ Di biết thân phận mình là gì.

Tuyết Y để bản hợp đồng lên trên bàn, cậu nhẹ cười:

- Đây là hợp đồng tôi đã soạn. Mời các tổng tài xem qua.

Ông Tinh người đứng đầu trong 3 ông cầm bản hợp đồng lên đọc qua một lượt rồi cười:

- Quả đúng là Hàn thiếu, điều khoản rất rõ ràng. Tốt, chúng tôi sẽ hợp tác với công ti của cậu. Mong hai bên đều giúp đỡ nhau hết lòng.

- Đương nhiên.- Tuyết Y gật đầu cười đáp lễ.

Ông Tinh cùng hai người bên thay nhau kí vào đó. Mắt ông ta lại sáng lên khi nhìn vào Từ Di, mặt cô đỏ bừng vì rượu càng làm tăng thêm sức quyến rũ khiến 3 lão già mê gái dâm dăng háo hức đến giây phút Hàn tổng sang tay người tình cho họ.

Từ Di hoa hoa mắt, cô cảm giác mọi thứ xung quanh đều mờ mờ ảo ảo. Từ Di chóng mặt, cô gục mặt xuống bàn ngất lịm đi. Đúng. Tuyết Y đã cho Từ Di uống thuốc mê nên cô mới vậy.

Tuyết Y lên tiếng:

- Tôi có việc đi trước. Hi vọng các tổng sẽ hài lòng.

Câu nói ấy bao trùm bao ý nghĩ sâu xa mà dân kinh doanh nào cũng có thể hiểu được. 3 ông ta cười khanh khách. Ông Bách lên tiếng:

- Hàn thiếu rất hiểu ý người khác...hhoho.

Tuyết Y nhún vai, cậu lui ra trước. Cầm bản hợp đồng trong tay đưa cho Quách giám.

- Cậu...

Đang định nói thì Tuyết Y có điện thoại, cậu ra 1 góc nói chuyện. Lại là đàn bà làm phiền rồi. Quách giám thờ ắt ra đứng chờ.

Còn lại 3 người trong phòng ăn cùng một cô gái đang mê man. Ông Tinh xoa hai tay vào nhau, ánh mắt ô dục:

- Để tôi trước rồi hai vị vào sau nhé.

Ông Phan nảy ra ý định:

- Cả 3 cùng vào cho sướng.

- Vừa làm vừa coi phim cũng vui chứ...hahaha... Ông Bách cười vang dội cả căn phòng kín.

Hai người còn lại cũng cười phá lên, Quách giám đứng ngoài sát cánh cửa gỗ giắt mõng, đủ nghe thấy những lời lẽ thô bỉ ấy, cậu lắc đầu rùng mình “Biến thái...”

Tuyết Y nói chuyện điện thoại xong vẫn thấy Quách giám đứng đấy, cậu nheo mắt:

- Đứng đây làm gì.

- Ô em tưởng Hàn thiếu còn dặn dò gì? – Quách giám cũng ngớ mặt ra

- Không có gì về côngti thôi.

- Hahaha... nhìn con bé này có vẻ con nhà lành nhỉ, món ăn mới này cũng hay chứ...haha... Công nhận Hàn thiếu cũng nhanh tay thật...

- Vậy giờ quyết định cả 3 cùng lên phòng chứ gì.

- Cũng được – Ông tình gật đầu – Đưa nó lên phòng nghỉ thôi.

Tuyết Y nghe những tràng cười dâm bĩ ấy, cậu đứng 1 góc q

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ông Thịnh rút khăn giấy trên bàn chặn mồ hôi, miệng nói:

- Vậy ông có cách nào giúp tôi...tôi sẽ hậu tạ.

Trợ lý Kim ngả người dựa lưng vào ghế chân vắt chữ ngũ, nheo mắt nói:

- Chuyện này khó đấy...

Ông mở ngăn kéo lấy một xấp tiền cho vào phong bì đứng đây. mặt cười xởi lởi, tay nhét cộp phong bì ấy vào túi áo véc của ông Kim.

- Ông cảm tạ...xong việc tôi sẽ bồi dưỡng...

Ông Kim ho khan..

- Ừ... hừm...cái này nể tình quen biết lâu nên tôi mới giúp đỡ nhé.

- Rồi rồi mà....- Ông Thịnh cười nói.

- Vậy ông bảo phu nhân mình đi cùng tôi đến xin lỗi Huỳnh tổng, tôi sẽ nói giúp cho.

- Được...được.- Ông Thịnh vội gọi điện về cho vợ mình.

Bà Thịnh nghe được danh Huỳnh tổng, mặt bà ta xám ngắt lại, ngay cả chồng bà cũng phải nể vài phần ti biết người đó như nào rồi. Bà ta liền ra ngoài bảo tài xế chờ đến ngay công ti chồng cùng ông Kim đến gặp Huỳnh tổng.

Cộc...cộc...

- Vào đi – San Phong đang ngồi xem tài liệu, mắt vẫn không ngẩng lên nhìn vì cậu biết người đó là trợ lý mình.

- Có chuyện gì?

Trợ lý Kim đáp:

- Huỳnh tổng, có bà Thịnh đến để xin lỗi cậu về chuyện hôm trước ở đám tang.

Huỳnh tổng dừng tay lại, mắt cậu từ từ ngược lên, cậu thả người dựa ra đằng sau, nheo mắt nhìn bà, miệng cười cười. Bà Thịnh thấy điệu bộ bình tĩnh của San Phong mà lạnh dọc sống lưng, bà ta ấp úng:

- Chuyện lần trước...

- Ra ngoài...

San Phong đột nhiên đổi sắc mặt, ánh mắt nghiêm nghị, mặt chuyển xang tông lạnh. Khiến bà Thịnh giật nảy mình, trợ lý Kim lắc đầu “Không có cách rồi...haizz”. Bà Thịnh tỏ ra ăn năn:

- Tôi xin lỗi...thật ra tôi không biết...

San Phong chưa để bà ta nói hết đã chặn ngang:

- Bà không đủ tư cách nói chuyện với tôi hiểu không.

Nói xong cậu hất mặt nhìn sang trợ lý Kim. Ông ta hiểu ý liền quay sang bà Thịnh:

- Ra ngoài thôi.

Bà Thịnh tức điên người. Rõ ràng tuổi đời của thằng ranh này kém bà rất nhiều mà dám ăn nói sắc lảo vậy. Bà ta đỏ tím mặt cắn chặt răng vào môi kìm nén vì biết không làm gì được San Phong. Bà ta bước ra ngoài theo sau trợ lý Kim.

Ra ngoài, trợ lý Kim chẹp miệng:

- Bà đừng nhăm người rồi. Huỳnh tổng ghét nhất ai đụng chạm đến tư chất cậu ấy đấy.

- Vậy bây giờ làm sao – Bà Thịnh nhăn nhó.

- À...-Trợ lý Kim bỗng sáng mắt – Có phải ông Thịnh đang có một mối lớn sắp cộng tác với công ti của Hàn thiếu đúng không.

Bà Thịnh gật đầu:

- Hình như vậy. Thế thì có liên quan gì.

- Vậy bà muốn hòa với Huỳnh tổng chỉ còn cách ấy thôi...

Nói xong trợ lý Kim mỉm cười rồi bước đi. Cách nói mập mờ của ông làm bà ta nửa hiểu nửa không hiểu. Bà ta về công ti chồng mình kể lại chuyện vừa xảy ra.

Bộp....

- Mẹ thằng khốn này...nó thật quá đáng mà.- Ông Thịnh đập tay vào bàn về mặt tái lại nghiêng răng.

Cơ hội hợp tác với Hàn thiếu rất hiếm hoi nay Huỳnh tổng lại muốn giựt hợp đồng hái ra tiền đấy từ tay ông chẳng khác gì tuyết đường ông. Đến nước này chỉ còn Hàn thiếu mới giúp được mình.

Bà Thịnh giật bản mình nhìn về mặt tức giận của chồng. Công nhận Huỳnh tổng thật biết cách chèn ép người khác quá chứ.

Ông Thịnh mím môi:

- Để xem nó làm gì được...hừ. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

- Vậy ông định thế nào.

Ông Thịnh không nói gì. Quay số điện thoại, nét mặt ông giãn ra, vừa cười vừa nói giọng xởi lởi:

- Quách giám à. Cậu có thể gửi lời mời tối nay dùng bữa với vợ chồng tôi cho Hàn thiếu được không.

- ...

- Cảm ơn Quách giám nhé.- ...

Ông Thịnh cúp máy, quay sang vợ nói:

- Tối nay gặp Hàn thiếu, bà phải giữ ý tứ nói chuyện hiểu chứ.

- Vâng.

....

- Em thay đồ rồi đi dùng bữa với anh.

Từ Di đang ngồi vẽ gì đó, Tuyết Y đi vào nói, cô không đáp trả chỉ làm theo, mắt không buồn liếc lấy Tuyết Y một cái.

1 lúc sau cả hai đã có mặt nhà hàng Pháp. Vừa mới vào cửa, Tuyết

Y đã có điện thoại, cậu nói:

- Em vào bàn 15 trước, anh nghe điện thoại.

Từ Di bước vào tìm đúng bàn 15. Chỗ ấy đã có một người phụ nữ đang ngồi, cô đi lại. Chắc là Hàn thiếu có hẹn với họ.

Từ Di đi lại cúi chào hai người, gượng cười rồi kéo ghế ngồi xuống. Bà Thịnh nhận ra cô. Bà ta tưởng cô ngồi nhầm, liền đánh giọng:

- Mày là cái *** gì mà dám ngồi đây với tao.

Từ Di giương mắt nhìn bà. Chẳng nghề mình nhầm bàn rõ ràng Hàn thiếu bảo vào bàn 15 mà.

Thấy Từ Di cứ nhìn mình, bà Minh cau mày tưởng cô đang trêu ngươi mình:

- Mẹ cái ***** này mày đang trêu mắt với ai vậy.

Từ Di vẫn im lặng, mặt đánh lại khi nghe những lời xúc phạm đến mình. Bà Thịnh thấy vậy càng điên tiết. Vốn đã không ưa Từ Di khi nghe qua lời bà Minh – bạn bà kẻ. Bà Thịnh đứng dậy, dơ tay lên định tát Từ Di thì cô đã cầm lại tay bà được. Bà Minh trợn mắt lên nhìn cô. Không ngờ Từ Di lại dám chống lại mình, bà ta xô ghế ra túm tóc Từ Di, vừa dúi xuống vừa *****:

- ***** rề tiền này mày dám chống trả tao à...

Mọi người đổ ánh mắt vào 2 người phụ nữ. Từ Di cố gắng dứt tóc mình ra khỏi tay bà ta, từ bé đến giờ cô có đánh nhau gây sự với ai đâu, bị đánh bắt ngờ làm gì biết phản công lại chứ.

Nghe tiếng ***** cứ nghĩ cô gái trẻ bị đánh kia dứt chồng người ta nên mới bị đánh ghen nên cũng ngại can. Bảo vệ, quản lý vội vàng chạy tới

Nghe tiếng ***** cứ nghĩ cô gái trẻ bị đánh kia dứt chồng người ta nên mới bị đánh ghen nên cũng ngại can. Bảo vệ, quản lý vội vàng chạy tới, can ra :

- Yêu cầu quý khách không gây náo loạn trong nhà hàng.

Bà Thịnh bị lôi ra, miệng vẫn ***** tục:

- Thứ sát phụ này mày nghĩ mày là gì mà dám chống đối tao...hả...- Vừa nói mắt bà ta trợn lên, thò hồng hộc vì mệ.

Ông Thịnh đi vệ sinh ra thấy cảnh hỗn loạn trong đó có mặt vợ mình, ông vội chạy lại:

- Chuyện gì thế.

Người quản lý quay sang ông :

- Ông là...?

- Tôi là chồng của người này, có chuyện gì thế.

Người quản lý trình bày:

- Tôi không hiểu rõ sự việc, nhưng đề nghị ông khuyên can vợ mình không làm ảnh hưởng đến nhà hàng của chúng tôi.

- Xin lỗi xin lỗi – Ông Thịnh cười ái ngại.

Ông ta kéo vợ mình ra, quát khê:

- Bà làm gì vậy.

- Nó dám trêu mắt với tôi.

Ông Thịnh nhìn tay quản lý, khê cười:

- Không có chuyện nữa rồi, các cậu có thể đi.

- Vậy chúng tôi lui, nếu bà đây còn náo loạn nữa tôi sẽ mời ra ngoài ngay lập tức.

Ông Thịnh cười gât đầu. Mấy tay bảo vệ cùng quản lý bước đi. Ông Thịnh bực mình trêu mắt với vợ:

- Bà đang bán bêu ở đây à.

- Tôi...

Từ Di đứng vuốt lại mái tóc rối tung lên, ông Thịnh nhìn nhìn Từ Di.

Ông trở mắt ra “vợ với trả con... lại hại mình rồi.” Ông ta thót tim khi nhận ra cô gái đó chính là người lần trước lên báo hình như chính là nhân tình của Hàn thiếu. Vậy cậu ta đâu rồi.

Ông Thịnh từ tốn mời Từ Di ngồi xuống, bà Thịnh thấy thái độ của chồng mình từ tế lạ thường lại càng tức.

Ông Thịnh mở miệng:

- Cô chính là cô Di?

Từ Di gật nhẹ đầu. Ông Thịnh cắn môi “đúng thật rồi...” Nhìn xang vợ mình, thấy bà đang gườm gườm như định ăn tươi nuốt sống Từ Di thêm lần nữa, ông Thịnh hắng giọng, nói nhỏ vào tai bà Thịnh

- Bà biết đây là người tình của Hàn thiếu không. Biết điều thì im lặn dẹp cái bản mặt đấy đi.

“Cái gì” – Người tình Hàn thiếu. Bà Thịnh mở to mắt sững sờ nhìn chồng mình, bà ta nuốt nước bọt.

Vừa lúc ấy Hàn thiếu đi tới, cậu nhìn thấy mặt Từ Di quần áo sộc sệch, mặt có vài nốt đỏ in hằn trên làn da trắng mịn, đầu tóc dù vuốt rồi nhưng vẫn còn rối. Khóe môi cậu cong lên cười kín đáo.

Tuyết Y kéo ghế ngồi cạnh Từ Di, cậu hỏi:

- Hôm nay Thịnh tổng gặp tôi chắc có chuyện gì à?

Ông Thịnh liếc mắt xang nhìn Từ Di, cầu mong cô đừng nói chuyện lúc này ra. Ông ta cười xởi lởi:

- Hàn thiếu thật tinh ý.

- Ông thử nói xem chuyện gì?

- Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Tuyết Y nhún vai:

- Cũng được.

Ông Thịnh gọi một vài món lên, ông ta mới quay lại Hàn thiếu nói:

- Huỳnh tổng muốn tôi bỏ hợp đồng với Hàn thiếu để kí hợp đồng với cậu ta.

Tuyết Y vẫn điềm nhiên, cậu hơi nheo mắt cười:

- Cái này tôi vừa được nghe Huỳnh tổng nói rồi.

Mặt ông Thịnh thất sắc. Huỳnh tổng đã đi trước ông một bước. Ông ta nuốt khan nhìn Tuyết Y, ông nói:

- Cậu yên tâm, tôi vẫn giữ quyết định hợp tác với công ty cậu.

Tuyết Y điềm nhiên lắc đầu, miệng hơi mím lại cười:

- Huỳnh tổng đã nói sẽ nhường lại cho tôi hợp đồng với công ty TE đáng giá hơn với điều kiện không đầu tư vào công ty ông nữa.

- Cậu...

- Đương nhiên là tôi đồng ý. Ông hiểu tính tôi mà.- Tuyết Y chep miệng – Cũng hơi tiếc khi không hợp tác thành công với Thịnh tổng.

Ông Thịnh tái hân mặt, trán toát mồ hôi lạnh. Vậy là Huỳnh tổng đã chơi ông thật rồi.

Ông Thịnh cười như mếu:

- Hàn thiếu đang đùa tôi đúng không.

- Tùy ông nghĩ vậy. Tôi xin phép trước nhé Thịnh tổng. – Tuyết Y cài khuy áo véc, miệng mím cười đứng dậy:

- Đi thôi em.

Từ Di đứng dậy theo sau. Ông Thịnh mặt trắng bệch thả người mạnh ra sau:

- Chết rồi...chết thật rồi.

Thấy mặt chồng mình trắng ccát không giọt máu, bà Thịnh hoảng hồn:

- Em...

Ông Thịnh quay ngoắt xang vợ mình quát:

- Tất cả là tại bà. Tường mình là ai mà suốt ngày đi gây sự với người khác...Hừ...

Ông ta bực dọc đưng bật dậy bỏ đi trước. Phen này côngty ông coi như xong. Đúng thật là không nên chọc tức San Phong, lại còn chuyện lúc nãy nữa không biết cô gái kia có nói lại cho Hân thiếu biết không. Ông ta lắc đầu ngán ngẩm. Bà vợ vội đuổi theo, bây giờ mới biết hậu quả mình gây ra thì đã quá muộn.

..

- Bị đánh à.- Tuyết Y ngồi im 1 chỗ bình thần hỏi.

Từ Di không nói gì, nếu cậu đã biết sao phải hỏi lại làm gì. Tuyết Y nhủ mày:

- Em đang chống đối tôi bằng sự im lặng à.

Từ Di vẫn lặng im quay mặt ra phía cửa xe nhìn dòng đường nhộn nhịp dưới bao ánh đèn lung linh. Cô ước mình có thể thoát ra khỏi cái không gian chật hẹp khó thở này.

Tuyết Y bực mình khi thấy Từ Di cứ mãi lặng im như vậy, cậu kéo mạnh vai Từ Di quay xang mình:

- Tôi đang nói chuyện với em đấy.

- Có chuyện gì? – Từ Di khan giọng.

Tuyết Y khó chịu trước thái độ của Từ Di, cậu chột mở to mắt lên nhìn những vết bầm tím trên mặt Từ Di, Tuyết Y chau mày, cậu nói lỏng bàn tay trên vai cô ra rồi đưa tay sờ nhẹ lên vết thương ấy/ Từ Di hơi nhếch môi cười nhạt, cô nghĩ Tuyết Y mỗi lần đối xử nhẹ nhàng cho cô lại có chuyện ngay thôi nên cứ để im mặc cậu làm gì thì làm.

Tuyết Y tự nhiên thấy mình tốt quá và cậu cũng nhận ra nụ cười chế giễu trên môi Từ Di, cậu rút tay lại, hắng giọng lấy lại vẻ điềm nhiên thường ngày:

- Em có vẻ thà chết chứ không chịu khóc nhè.

Từ Di đột nhiên quay xang Tuyết Y :

- Anh đã thấy tôi bị đánh.

Tuyết Y gật đầu, mặt cũng vẫn bình thản. Từ Di hơi khựng người, ngay cả một người xa lạ cũng vào can cho cô vậy mà mang tiếng mình là người tình của cậu ta mà không nở ra mặt để can.

Từ Di đặt một câu hỏi chính cô cũng thấy là nó hơi thừa:

- Vậy sao anh không can.

Tuyết Y bật cười, cậu nói:

- Tôi không thích dây vào chuyện phụ nữ. Rắc rối.

Từ Di cười nhạt quay đi. Cô thầm nghĩ người nào lấy được Tuyết Y chắc vô phúc lắm, một người vừa độc tài, vô nhân tính,máu lạnh lại không biết bảo vệ người phụ nữ của mình nữa chứ. Nói chung ngoài bề ngoài cái mã đẹp trai, giàu có làm ăn giỏi ra thì bên trong cậu ta là rỗng tuếch không có chút cảm xúc nào thì phải.

Tít tít...

- Anh nghe?

- ...

- Ôi...xin lỗi...anh quên mất. Được rồi bây giờ anh sẽ đến ngay.

- ..

- Ừm

+ Đến Nexy.

- Dạ.

Người tài xế cho xe vòng lại. Từ Di lại không biết phải đi đâu nữa. Cô thờ dài chán nản. Cuộc sống phụ thuộc này phải kéo dài trong 1 năm thật buồn tẻ.

...

Nhã Kỳ đang vui vẻ vì thấy Hàn thiếu của mình đã đến, cô nhìn sang bên cạnh nụ cười trên môi biến mất theo, Nhã Kỳ đổi nét mặt gờm gờm Từ Di, cô rất ghét sự xuất hiện của những người như Từ Di.

- Chào Đồng xự trưởng...- Hàn thiếu hơi cúi đầu cười nhẹ chào ba của Nhã Kỳ.

Nhìn sang người đàn ông bên cạnh. Thật bất ngờ, ba Tuyết Y cũng có mặt tại đây. Trong gia đình Tuyết Y, cậu và người ba mình rất ít khi tiếp xúc kể từ khi Đan Băng xuất hiện, nếu có nói thì cũng gây ra xung đột nhưng được cái trước mặt mọi người vẫn là một gia đình vẹn toàn hạnh phúc.

Tuyết Y nhìn ba mình cười vui mừng:

- Ba cũng ở đây ạ.

Ông Đình cũng đồng kích theo, ông đứng dậy, lại ôm lấy Tuyết Y thân mật:

- Ôi đứa con đáng thương của ba. Sao con không về nhà mà cứ đi lang thang mãi thế. Ba buồn lắm.

Tuyết Y nhẹ gỡ tay ông khỏi cổ mình, cười đáp:

- Xin lỗi đã để ba cô đơn, con hứa từ nay sẽ về nhà thường xuyên mà.

Ông Đình gật đầu cười, kéo tay Tuyết Y ngồi xuống. Từ Di nhìn thấy ông Đình cũng ngạc nhiên tốt độ, mặc dù chưa tiếp xúc nhiều với ông Đình nhưng Từ Di cũng thăm nhận xét người đàn ông cô đã cứu là ba của con người máu lạnh kia... Từ Di không tin nổi nhưng nhìn mặt họ rất giống nhau thật.

Ông Đình nhìn cô gật nhẹ đầu ra dấu im lặng kín đáo. Từ Di hiểu ý, cô quay đi chỗ khác.

Diễn xong màn kịch gia đình hạnh phúc, cả hai ngồi xuống trong tư thế đối mặt nhau.

Từ Di cũng chào theo. Ông Đồng gật đầu hài lòng:

- Tôi tưởng Hàn thiếu lại không đến.

- Đồng xự trưởng mời đương nhiên Hàn thiếu này phải có mặt chứ. Không đến là sao.

- Hahaha...cậu cũng biết ăn nói đấy chứ.

Hàn thiếu mỉm cười, ông Đồng quay sang nhìn Từ Di, ông hỏi:

- Đây là...?

- À...đây là thư kí của tôi.

Từ Di vẫn ngồi im mặc cho mọi người đang nói gì mình. Đồng xự trưởng bật cười to:

- Hàn thiếu có tuyển thư kí nữ từ khi nào vậy.

- Mới đây thôi – Tuyết Y cười lảng sang chuyện khác, cậu vào vấn đề – À hôm nay Đồng xự trưởng gọi tôi đến đây có gì chỉ dạy ?

Nhã Kỳ chen vào:

- Ai chỉ dạy được Hàn thiếu chứ...- Cô cười nhìn sang Từ Di – À cô Di này, ra ngoài tôi nhờ chút được không?

Từ Di nhìn sang Tuyết Y thấy cậu gật đầu, Từ Di cũng đứng dậy đi theo Nhã Kỳ.

Còn lại hai người đàn ông. Ông Đồng nâng ly rượu lên uống rồi ra ý:

- Hàn thiếu năm nay đã 28 rồi nhỉ?

Hàn thiếu cười nhẹ gật đầu, cậu hơi nheo mắt:

- Có chuyện gì sao?

- Cậu thấy Nhã Kỳ nhà tôi thế nào.

Khóe môi Tuyết Y hơi cong lên, cậu đã nhận ra ẩn ý của ông Đồng. Sự nhạy bén của cậu quá cao nên nhận ra hàm ý trong câu nói của từng người là rất nhanh.

Tuyết Y vẫn làm vẻ vô tư nói:

- Nhã Kỳ đúng là cô gái lý tưởng của tất cả mẫu đàn ông.

Ông Đồng cười lớn:

- Haha...Cậu quả là rất khéo nói. Vậy tôi cũng đi thẳng vào vấn đề nhé.

- Đồng xự trường cứ nói.

Ông Đồng chép miệng:

- Nhã Kỳ cũng đã 26 đến tuổi lập thất rồi, nếu có thể tôi rất muốn hai gia đình ta làm thông gia...- Ông Đồng quay sang ông Đình – Đình tổng thấy thế nào?

Ông Đình xoay xoay ly rượu vang trên tay, nói:

- Ô cuối cùng cũng đề cập đến tôi rồi à. Vậy mà nãy giờ ngồi tôi cứ nghĩ mình là người vô hình chứ.

Tuyết Y hơi cười, cậu biết ba mình đang cố ý lảng cậu hỏi, Đúng là sói lão. Ông Đồng vội cười trừ biện minh:

- Sao lại thế được. Tại tôi đang muốn hỏi ý kiến của con trẻ trước thôi mà.

- Ô. Vậy à.

Ông Đồng gọi lại chuyện:

- Vậy ý Đình tổng thế nào.

Ông Đình liếc mắt qua nhìn thái độ của Tuyết Y, thấy cậu hơi chau mày là ông đủ hiểu. Con mình đẻ ra thì phải hiểu thôi.

Ông Đình cười:

- Tôi thấy nên để chúng nó tìm hiểu nhau trước thì tốt hơn tránh sau này hôn nhân đổ vỡ. Khó nhìn mặt nhau lắm.

- Đình tổng nói rất phải – Ông Đồng gật gù ra vẻ đồng tình nhưng thực chất ông biết đây chính là câu từ chối khéo của ông Đình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Ông Đồng rất muốn kết thông gia với gia đình Tuyết Y nhằm tăng mạnh thế lực cho mình và có thêm nguồn vốn để dự án sắp tới của ông được suôn sẻ thế nên mới đề cập chuyện này đường đột và nhanh đến vậy. Tình hình này có lẽ phải dời dự án đẩy lại thôi.

Ông Đồng dơ ly rượu lên đòi đề tài khác:

- Thôi nâng ly nào...Mong chúng ta sẽ có ngày trở thành người một nhà.

- Rất mong đến ngày đó – Ông Đình cũng cười nói thêm vào.

Tuyết Y mỉm cười nâng ly, cậu không thêm ý kiến gì

...Cùng lúc đấy...

- Cô Di nên biết thân phận mình là gì đi chứ. Sao cứ mãi bám theo Hàn thiếu của tôi thế.

Trong nhà vệ sinh nữ có 1-2 người nên Nhã Kỳ phải vừa soi gương trang điểm lại vừa nói để tránh gây chú ý.

Từ Di có muốn đi đâu cơ chứ. Cô im lặng không nói gì, Từ Di nghĩ chẳng nhẽ Nhã Kỳ chỉ vì mỗi việc này cũng gọi cô ra nói.

Nhã Kỳ nhìn qua gương thấy mặt Từ Di cứ đứng đưng như không nghe thấy câu nói của cô lại tưởng Từ Di đang trêu đùa mình. Nhã Kỳ dùng tay đánh son lại. Cô quay sang Từ Di cau mày:

- Này, cô điếc à?

Từ Di lại nhìn Nhã Kỳ làm cô ta nổi nóng, ngay lúc đó có người đi vệ sinh ra, Nhã Kỳ làm vẻ mặt bình thường đợi họ ra ngoài hết rồi mới nhìn rồi đưa tay nâng cằm Từ Di lên ngắm nghía:

- Nhìn cũng nai quá chứ nhỉ. Ngoài cái bề ngoài thì chắc đã nát rồi chứ gì?- Nhã Kỳ buông tay cười khinh.

Đúng...Nhã Kỳ nói hoàn toàn đúng sự thật nên Từ Di chỉ cúi đầu cắn răng không nói gì. Cô tự thấy bản thân mình trả còn trong sáng gì nữa mà biện luận.

Nhã Kỳ tiếp:

- Bây giờ cô rút về được rồi đấy. Đừng có lúc nào cũng bám *** Hàn thiếu như thế.

Từ Di lý nhí:

- Nhưng Hàn thiếu chưa nói tôi về.

Nhã Kỳ quát mắng:

- Ý tôi là ý Hàn thiếu. Nếu anh ấy nói gì thì cứ nói là tôi bảo cô về.

Từ Di gật đầu:

- Vâng.

- Kút đi. Ngứa mắt.

Nhã Kỳ đóng túi sách lại rồi quay mặt đi trước. Từ Di nghe theo, cô lang thang ra bên ngoài.

Nhã Kỳ vừa vào phòng ăn vừa vui vẻ :

- Mọi người đang nói gì mà vui vậy.

Ông Đình thấy Từ Di không vào theo, ông hỏi:

- Ở cô thư ký kia đâu rồi.

Nhã Kỳ vội cười khỏa lấp:

- À...cô Di lúc nãy vô tình đụng vào người phục vụ làm đổ mỳ ý lên người nên nhờ con xin phép về trước rồi ạ.

- Ồ ra vậy. – Ông Đình cười gật gù.

Không nói nhưng cả hai ba con Tuyết Y đều biết Nhã Kỳ đang nói dối. Làm gì có chuyện trùng hợp vậy. Tuyết Y mặt vẫn điềm nhiên nhưng trong lòng hơi bức bối. Sao Từ Di chưa nghe lệnh cậu mà đã dám tự tiện bỏ về trước.

....

- Dừng...dừng xe lại.

Đang nhìn đường xá ban đêm trên xe, San Phong bỗng nhiên thấy bóng dáng của một người con gái rất quen. Cậu vội vàng mở cửa xe, chạy ngược lại hướng cô gái vừa đi bộ qua.

San Phong gọi to:

- Di 33...

Người đó không hề quay lại, cậu chạy nhanh đến, miệng cười tay đặt lên vai người đó rồi quay người cô gái ấy lại:

- Di...

Cô gái kia quay hẳn mặt lại.

O.M.G~ Một khuôn mặt kinh khủng khiếp trả liên quan đến Di 33 của San Phong cả lại còn già chát nữa chứ. Cậu cười nhẹ:

- Xin lỗi.

Nói xong San Phong vội vàng quay đi luôn. Trần đời cậu chưa gặp bản mặt nào như vậy cả, may được cái dáng nhỏ nhắn dong dong giống Từ Di. Cậu lắc đầu lăm bằm “Suýt thì ôm rồi.” nghĩ thôi mà San Phong đã rung mình.

- Huỳnh tông...

Nghe thấy tiếng ai quen quen gọi mình từ sau lưng, San Phong quay phắt lại chạm ngay mặt Từ Di, cậu giật nảy người thụt người ra sau:

- Hết hồn...- San Phong vuốt ngực.

Từ Di hơi cười. Hình như mỗi lần thấy San Phong là cô cảm giác tâm trạng mình nhẹ nhõm hẳn đi.

- Anh đang làm chuyện gì xấu à mà giật mình.

San Phong xua tay:

- Không có. Ồ...- San Phong tự nhiên cười cười – Anh vừa nghĩ đến em là có thể gặp rồi. Chúng mình đúng là thần giao cách cảm...hehe.

San Phong đưa tay béo má Từ Di chẳng may đụng ngay chỗ bị thâm tím của Từ Di, cô suýt soa mình hơi dụi mặt lại.

San Phong tắt nụ cười, vì trời tối nên cậu nhìn không được rõ, thấy Từ Di nhăn mặt, San Phong cúi xuống gần mặt cô:

- Em sao vậy?

Từ Di xoa xoa má, cô lắc đầu:

- Không có gì.

San Phong kéo tay Từ Di lại gần shop quần áo gần đấy để có ánh sáng, cậu nhìn mặt Từ Di có vài vết bầm. Tự nhiên San Phong cảm thấy đau lòng, cậu đưa tay lên chặn ngực mình “Chết rồi...mình sao vậy...” San Phong lắc lắc đầu “Chỉ là vui đùa thôi mà...chẳng nhẽ mình lại thích...”.

Thấy Từ Di cứ quay mặt sang phía khác không cho mình thấy, San Phong kéo mặt cô lại mình, trầm giọng nói:

- Hàn thiếu đánh em à?

Từ Di lắc đầu:

- Không có.

- Vậy là ai, em cứ nói đi anh phải đòi lại công bằng cho em mới được.

- Em bị va vào cột thôi không có gì đâu. Ra chỗ khác đi, người khác đang nhìn kìa.

Từ Di bước đi, San Phong dụi mạnh tay cô lại. Cậu mày nói:

- Là ai. Em nghĩ anh ngu đến nỗi em bảo gì cũng tin à. Có phải Hàn thiếu không?

- Không. – Từ Di cúi đầu.

- Hôm nay em không nói rõ anh không cho em về đâu đấy.

Từ Di nhìn San Phong. Cô thầm công nhận cậu lý thật, chuyện gì muốn là phải hỏi cho đến nơi đến chốn. Từ Di thở hắt ra:

- Nói anh cũng không biết.

- Thử nói xem nào.

- Là bạn của mẹ kế em.

- À...- San Phong chẹp miệng, mặt cậu giãn ra đôi chút – Là vợ của ông Thái Thịnh chứ gì.

Từ Di gật đầu. San Phong cười cười, cậu đổi ngay thái độ trong chớp mắt:

- Tưởng ai. Thế nào mai hai vợ chồng đó cũng đến gặp anh thôi.

San Phong mím môi lại nhìn Từ Di:

- Có đau không

o Không sao.

Từ Di gượng cười lắc đầu. San Phong đánh nhẹ lên đầu Từ Di:

- Cái con bé này... đúng là hiền quá thể đáng..

Từ Di ngẩng đầu lên nhìn San Phong. Cậu vừa nói cô là con bé à. Hơn được bao nhiêu tuổi mà dám nói thế. Từ Di đáp lại:

- Đây, anh hơn em mỗi 3 tuổi thôi tưởng mình lớn lắm à.

San Phong bật cười:

- Biết đốp lại người khác từ bao giờ thế.

- Mới học của Huỳnh tổng thôi.

San Phong nhìn Từ Di cười cười, càng nhìn cậu lại càng thấy Từ Di rất đáng yêu, San Phong không kìm lòng được, cậu ôm chầm lấy Từ Di, miệng cười toe toét:

- Di 33 của mình đáng yêu quá...haha...

Từ Di hơi sượng n người, sao cậu ta lại tự nhiên ôm người khác đến vậy, mà sao San Phong lại gọi cô là gì nữa. Từ Di đẩy người cậu ra:

- Anh vừa gọi em là gì đấy?

- Di

- Còn gì nữa?

- Di 33.

- Baba? Em có phải họ rùa đâu.- Từ Di tròn mắt nhìn cậu.

San Phong bật cười lớn:

- Không phải ý anh là babie cơ mà.

- À...thế cũng được. – Từ Di nhẹ cười.

Hình như gần San Phong, cô có được cảm giác thoải mái không gò bó thì phải.

San Phong chẹp miệng:

- Mà em cũng đừng gọi anh là Huỳnh tổng nữa đi. Gọi là San Phong xem nào.

- San Phong

- Ngoan. – San Phong gật đầu cười hài lòng, cậu kéo tay cô đi, miệng nói – Đi ăn gì đi, anh đói quá.

Từ Di để im cho San Phong kéo mình đi, bàn tay giá lạnh của cô đang nằm gọn trong tay San Phong thật ấm áp.

...

Gọi 2 xuất spaketty bò.

San Phong trợn mý lên cho Từ Di rồi mỉm cười nói:

- Dừng được rồi đấy.

Từ Di gật đầu cười. San Phong vừa trộn xuất của mình vừa nói:

- Em thấy anh tốt không.
- Trừ những lúc anh lái nhái như ông già đau khổ ra thì đều tốt.

San Phong đơ người, cậu chưa gặp cô gái nào thẳng tính đến như vậy. San Phong lắc đầu cười. Cậu tiếp:

- Vậy em thấy Hàn thiếu có tốt như anh không?

Từ Di lắc đầu không nói gì. Nhắc đến Hàn thiếu cổ họng cô như bị nghẹn, những sợi mỳ không thể nuốt xuống họng một cách trơn tru được. San Phong chẹp miệng:

- Em có thấy Hàn thiếu vừa kém nhan sắc hơn anh vừa cứng nhắc khó tính quá không.

Từ Di dùng tay ăn, cô nhìn nhìn San Phong, Công nhận con người này có độ tự yêu bản thân phát cuồng luôn ấy chứ.

Từ Di lắc đầu cười nhẹ. San Phong thấy vậy lại chẹp miệng:

- Anh chỉ dựa trên sự thật nói thôi, đừng nhìn anh thế chứ.

Từ Di phì cười, cô lắc đầu :

- Anh không sợ em mách với Hàn thiếu nói xấu anh à?
- Sợ á...haha – San Phong cười lớn.
- Anh cười gì vậy.
- Không có gì...Thôi dùng bữa đi.
- Cùng lắm anh chỉ mới vào giới kinh doanh này 3 năm thôi thế mà không sợ Hàn thiếu à?
- 3 năm gì?- San Phong trở mặt nhìn Từ Di.
- Không phải à? Anh mới 25 tuổi thì trả 3 năm vào nghề hay anh chỉ mới vào 2 năm thôi – Từ Di mở to mắt nhìn San Phong ngưỡng mộ – Thế thì anh quá giỏi rồi...

San Phong ho khan, suýt sặc... cậu lấy lại giọng bình thường cười cười:

- Đúng rồi, anh chỉ mới vào nghề 2 năm thôi...Em thấy anh đẳng cấp không...hêhe...

Từ Di gật gù đầu :

- Nói vậy là anh quá giỏi rồi. Vậy anh biết Hàn thiếu bao nhiêu không?
- 27 – 28 gì đấy,mới có mấy tuổi đấy mà mặt lúc nào cũng đăm đăm nhìn khó chịu nhĩ trả hoạt bát vui tươi như anh gì nhĩ.

Từ Di không nói gì nữa, cô để ý hình như sở thích của San Phong là nói xấu Hàn thiếu hay sao ấy.

Ngưng một lúc San Phong tiếp:

- Đây.
- Dạ? – Từ Di ngược mắt lên nhìn.
- Em sống với Hàn thiếu cũng được mấy tháng rồi à?

Từ Di gật đầu, San Phong tiếp:

- Vậy cậu ta đối xử với em tốt như anh không.

Từ Di mở to mắt bé nhìn San Phong. Cậu ta lúc nào cũng đề cao bản thân mình thì phải, nhưng cũng đúng thôi San Phong tốt hơn Tuyết Y gấp trăm lần theo cô nghĩ đó là sự thật. Từ Di lắc đầu, cô lái sang chuyện khác, không muốn nhắc đến Hàn thiếu nữa:

- Chuyện ba em không biết nên tìm hiểu từ chỗ nào nhĩ.

- À.....- San Phong bỗng nhiên à lớn lên, cậu lúi trong bóp ra một tấm ảnh, đặt lên bàn nói – Đây là người mà mẹ kể em đang cặp đúng không.

Từ Di cầm tấm ảnh lên nhìn. Đúng là người này. Cô gật đầu :

- Sao anh lại biết.

- Ồ...thì anh cho người theo dõi mẹ kể em, thấy bà ấy thân mật với người này.

San Phong ngừng lại một lúc lại tiếp:

- Người này mới 27 tuổi thôi, tiểu sử của nó là chuyện cặp với mấy lão phu nhân để moi tiền. Người bình thường gọi là trai bao đấy.

Từ Di mím môi, San Phong chep miệng nhìn nhìn lại tấm ảnh:

- Mà cái thằng ranh này còn trẻ thế lại đi làm cái nghề bán rở nhân phẩm này...đúng là trả có chí hướng gì cả.

- Thằng ranh á, người ta hơn anh 2 tuổi cơ đấy.

- À... thì ừ – San Phong lúng túng, cậu cười là giả lảng xang chuyện khác – Còn nữa, nghe nói mẹ kể em đang giao xang lại công ty với giá 1 tỷ rưỡi. À gần đây tức là cùng thời điểm ba em mất bà ta còn chuyển một khoản tiền tương đối vào tài khoản của bồ nhí.

Từ Di chau mày, cô không ngờ ba mình mới chết mà bà ta dám công khai làm những chuyện này. Từ Di đã phải bán thân mình đi để giữ lại công ty của ba mình, sao bây giờ bà ta lại có quyền giao bán nó. Mà bây giờ cô muốn ngăn cản cũng không được ba cô đột ngột lên con đau tìm chết mọi người cứ nghĩ là do cô nhưng ai biết được sự thật trong đó, bây giờ biết được thì ba cô cũng có sống lại được đâu, phanh phui hết ra làm gì nữa cơ chứ. Với lại bây giờ Từ Di còn gì nữa đâu, tất cả những gì cô có đều mất hết “danh dự, gia đình...không còn nữa”. Đột nhiên Từ Di lại muốn buông xuôi chuyện này, cô không muốn nghĩ đến nó nữa, chỉ chịu đựng một Hàn thiế là cô quá đau đầu rồi, cô không còn muốn quan tâm bất kỳ chuyện gì ngoài theo đuổi ước mơ duy nhất của cuộc đời mình là học thiết kế nữa.

Từ Di thờ dãi ngao ngán, cô đẩy tấm ảnh về phía San Phong.

Cậu nheo mắt nhìn cô:

- Em sao vậy?

- Em không muốn nhắc đến chuyện này nữa.

- Vậy là em từ bỏ ý định tìm hiểu nguyên nhân ba mình chết sao?

- Em tự hiểu là được rồi. Em mệt mỏi lắm, em không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì nữa, chỉ muốn chuyên tâm vào học năm cuối này thôi.

- Ừm – San Phong nhìn nét mặt mệt mỏi phờ phạc của Từ Di cậu cũng hiểu được phần nào những gì của một cô gái phải chịu đựng mọi gánh nặng ấy.

San Phong mỉm cười :

- Muộn rồi, để anh đưa em về.

- Ừm – Từ Di gật đầu.

.....

Tuyết Y định xuống xe vào nhà thì thấy San Phong đang đứng cùng Từ Di ngoài cửa, cậu cau mày cho xe lui vào một khoảng tối, Tuyết Y mở xe bước xuống, đứng dựa người vào xe.

- Cảm ơn nhé, cũng muộn rồi, anh về đi.

Từ Di cười nhẹ, cô quay người đi, San Phong nhìn cái dáng vẻ đàng sau lưng cô độc của Từ Di mà nhói lòng, một người con gái mà phải chịu đựng quá nhiều chuyện như vậy mà vẫn có thể kiên cường chịu đựng được đến giờ phút này, quả thật cô cũng có bản lĩnh đấy chứ.

San Phong nhìn dáng nhỏ bé bước đi ấy, tự nhiên cậu lại muốn che chở cho nó, một ý nghĩ kiên định trong đầu...

San Phong bước tới, cậu vòng tay ôm lấy Từ Di, khẽ nói:

- Nếu được, em có muốn bên cạnh anh không?

Từ Di im lặng, cô hơi bất ngờ về hành động quá đột ngột của San Phong, Từ Di chưa biết nói gì, cô lúng túng đến bối rối. San Phong nhẹ giọng tiếp:

- Em cứ suy nghĩ đi, lời nói của anh vẫn có giá trị.

San Phong nói lỏng vòng tay rồi buông hẳn ra, cậu mỉm cười, nụ cười không có chút gian tà hay thủ đoạn gì như thường ngày, nụ cười ấy rất ấm áp và hiếm hoi trên môi San Phong:

- Em vào nghỉ đi, anh về nhé.

Từ Di gật nhẹ đầu. San Phong vào xe rồi phóng vút đi. Cậu cũng không hiểu hành động vừa rồi của mình là gì nữa.

Từ Di định vào trong thì Tuyết Y xuất hiện với nụ cười nửa mĩa mai nửa thú vị. Hình như khoe môi cậu lúc nào cũng cong lên như cười chế giễu đầy khiêu khích với người khác vậy. Từ Di không hiểu con người này lúc nào sẽ sống thật.

Tuyết Y nhường mày, điều thuốc vẫn đang hút dở, Từ Di hơi khó chịu vì mùi thuốc, cô không thích nó cho lắm. Cô nhăn mặt lại, Tuyết Y thấy vậy, cậu vút điều thuốc đi, nhìn sát mặt Từ Di, nói:

- Điều gì tôi làm cũng khiến em chóng mặt nhì.

Đúng là vậy thật. Từ Di trầm nghĩ nhưng cô không dám nói ra bảằng lời. Từ Di mỉm môi, cúi mặt xuống, Tuyết Y chau mày, xọc hai tay vào túi quần, cậu đứng thẳng người lại:

- Lúc nào nói chuyện với tôi em cũng cúi mặt vậy. Ghét tôi đến nỗi không cả muốn nhìn mặt cơ à.

Cũng đúng. Từ Di lại nghĩ, những điều Tuyết Y nói đều nằm trong suy nghĩ của cô, Từ Di quả thật rất ghét Tuyết Y nếu không muốn nói là thù cậu ta.

Tuyết Y thấy Từ Di cứ mãi im lặng, cậu thấy lúc này cô gần San Phong làm gì có nét mặt tội nghiệp này, Tuyết Y nhếch môi cười, ánh mắt cậu đột nhiên sầm tối lại, Tuyết Y nâng mặt Từ Di lên, cậu gần giọng nói:

- Em nghĩ Huỳnh tổng có thể giúp em thoát khỏi tay tôi à ...- Tuyết Y mỉm môi – Điều đấy là không thể hiểu chưa.

Tuyết Y hất mạnh mặt Từ Di ra, cậu quay mặt đi vào trong vừa nói:

- Tốt nhất là ngoan ngoãn giữ đúng thân phận mình đừng nên mơ tưởng đến việc có người giúp mình.

Từ Di nhìn Tuyết Y đầy căm phẫn, cô rất rất ghét con người này, sao cậu ta không thể đối xử nhẹ nhàng với người khác một chút sao. Từ Di cắn mạnh môi nhìn theo bóng dáng cao lớn nhưng có vẻ đơn độc ấy trải dài trên nền sỏi...

Tuyết Y vừa đi vừa cau mày, cậu tự nghĩ sao mình lại khó chịu như thế nhì. Trước giờ, Tuyết Y giữ vẻ điềm tĩnh rất tốt, cậu rất ít khi nổi nóng ra ngoài mặt như vậy, sao mỗi lần nhìn Từ Di làm gì là Tuyết Y lại nổi đóa lên như thế. Cậu lắc nhẹ đầu cho mọi cảm giác khó tả bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

...

- Huỳnh tổng, xin cậu cho chúng tôi một con đường sống đi, làm ơn đi...- Ông Thịnh qu

...

- Anh...

Đan Băng mở cửa phòng San Phong, cậu bước vào miệng cười tươi:

- Chăm nhì, không đi chơi với bồ sao?

- Làm gì khó – San Phong thờ hất ra.

Đan Băng trề môi:

- Không có hay có đây mà không biết chọn ai đi cùng.

San Phong dừng bút, cậu ngả người ra sau thờ dài. Tự nhiên nói chuyện với vẻ mặt rất nghiêm túc:

- BĂNG này. Như nào thì gọi là yêu vậy?

Đan Băng nheo nheo mắt nhìn San Phong. Hôm nay cậu sao ấy nhỉ, tự nhiên hỏi câu đấy vậy.

Đan Băng chẹp miệng:

- Theo các chuyện gia tâm lý học thì triệu chứng của người đang yêu là mỗi lần tiếp xúc với người con gái mình thích đều có cảm giác vui vẻ, một tý ngượng ngập đặc biệt là thấy muốn che chở cho người đó... Còn nữa...

San Phong nghe như sét đánh trúng tim, cái gì cũng đúng triệu chứng của cậu khi gặp Tử Di... San Phong day day thái dương “Không ổn thật rồi...”

Cậu nói:

- Thôi được rồi không cần tiếp đâu.

Đan Băng hỏi lại. Mặt cậu cười cười nhướn mày:

- ĐỪNG bảo anh muốn lập thất rồi nhé... hahaha

Tự nhiên Đan Băng cười gióng lên làm San Phong giật cả mình, cậu chẹp miệng:

- Em thấy Tử Di thế nào?

- Tử Di? Ai cơ.

- Là...

San Phong đang định nói thì Đan Băng bỗng nhớ ra, cậu trở mắt nhìn San Phong:

- Anh định nói đến người tình của anh em?

- Ừ.

Đan Băng tối sầm mặt, cậu đổi ngay sắc thái, giọng cũng lạnh hẳn đi:

- Loại vì tiền làm tất cả đấy có gì mà phải nói đến. Này... đừng bảo anh...

San Phong hơi nhúm mày vì cách nói về Tử Di của Đan Băng, cậu nói:

- Sao em lại nói Tử Di thế, cô ấy đáng thương mà.

Đan Băng bật cười, cậu uống nước rồi nói:

- Anh nghĩ gì mà nói con nhỏ đấy đáng thương. Em thấy nó có vẻ kiên cường lắm mà. Em thấy ba nhỏ đấy chết nó cũng có giọt nước mắt nào đâu mà, nghe nói nó làm ba nó chết à?

San Phong lắc đầu cười:

- Bè ngoài vậy thôi. Mà hôm đám tang em cũng ở đấy à.

Đan Băng gật đầu. San Phong tiếp:

- Chuyện không như em nghe đâu. Thật ra cô ấy đến với Hàn thiếu vì muốn giúp ba mình giữ lại công ty thôi.

- Là sao? – Đan Băng vẫn chưa hiểu rõ lắm.

- Thì mẹ kế cô ấy đi casino thua nợ nần không có tiền trả bọn cho vay bắt xiết công ty với căn nhà đang ở, ba cô ấy nghe tin lên con đâu tìm phải cấp cứu. Vì thương ba mình nên Tử Di mới chấp nhận đến với Hàn thiếu để xin cậu ấy cứu công ty ba mình chứ.

- Vậy à – Đan Băng hơi mím môi, ra cậu đã có một số hiểu lầm với Tử Di.

San Phong giọng nói tự nhiên trở nên trầm ấm:

- Cô ấy đúng là vĩ đại thật, lại mạnh mẽ nữa chứ, trải qua bao nhiêu sóng gió mà vẫn im lặng không than trách ai một câu ngay cả khóc cũng không thềm... haizz...

- Này... – Đan Băng nhìn San Phong không chớp mắt, cậu nghe những lời ấy mà nổi cả da gà “Anh ấy không phải là Huỳnh tổng nữa... mẹ ơi, kinh quá

“Đan Băng rùng mình:

- Hết giờ sến rồi...anh bình thường lại hộ em cái.

San Phong chẹp miệng, cậu lấy lại giọng bình thường:

- Phải tả như vậy em mới hiểu được nỗi khổ của một cô gái chứ.

- Vâng. – Đan Phong chợt nhớ ra chuyện gì cậu nói:- Thế anh đang có ý định gì với nhỏ đấy à?

San Phong ngồ ngu thẳng dậy nghiêm chỉnh nói về chứng chặc:

- Anh cũng đã có tuổi rồi, giờ phải nghĩ đến chuyện lập thất thôi.

- Thất thôi, bỏ cái giọng đấy hộ cái. Anh chỉ cần nói chuyện như bình thường thôi em cũng hiểu rồi.

- Ừ vậy đi, cho đỡ mệt.

Đan Băng bật cười, San Phong đã gần 30 rồi mà ăn nói lúc nào cũng như mấy đứa choai choai vậy. Lúc nào cũng nhăn nhó được, nhìn vào ai bảo San Phong có thể đứng ngang hàng với người anh cùng cha khác mẹ của cậu. Nhưng chính San Phong như vậy Đan Băng lại còn quý hơn người anh máu lạnh lúc nào cũng dăm dăm tính kẻ, có cười nhiều thì cũng chỉ toàn giả tạo làm ả. Đương nhiên San Phong cũng không kém phần thủ đoạn nhưng ít ra cậu cũng không đến nỗi lừa Đan Băng như Tuyết Y.

- À, quên mất, nghe nói Từ Di học cùng em à?

- Ừ. Có cần giúp không em làm cầu cho.

- Được thế thì tốt quá – San Phong lấp lánh ánh mắt nhìn Đan Băng – Thế em không sợ Hàn thiếu trách à?

- Sợ cái gì, Từ Di đối với anh ta không là gì đâu mà.

- Sao lại vậy – San Phong nheo mắt hỏi.

Chẳng nhẽ Đan Băng lại nói Từ Di đã từng lên giường với cậu và chính Tuyết Y là người bảo cô phải làm thế ra à. Cậu lắc đầu:

- Thì em nghĩ vậy, từ xưa đến giờ Hàn thiếu có biết quan tâm, yêu ai bao giờ đâu mà.

- Ồ...- San Phong gật gù. – Cũng đúng, vậy nhờ em tiếp cận Từ Di giúp anh nhé, phải bi-a anh nhiệt tình vào.

Đan Băng trề môi, San Phong lại tiếp:

- Mà này, đừng thấy Di 33 của anh đáng yêu cũng nhào vào nhé.

- Vâng.

...- Huỳnh tổng có Thịnh tổng muốn gặp.

San Phong cười cười gian tà “Cuối cùng cũng đến rồi à “.

Cậu chỉnh lại chiếc áo trễ cổ của mình, ngồi thẳng người dậy, lấy vẻ mặt nghiêm chỉnh của dân kinh doanh, hắng động nói:

- Cho vào đi.

Trợ lý Kim lui ra, Đan Băng cũng sợ thái độ thay đổi theo phút của San Phong, vừa mới cười đã làm mặt ngầu được. rồi, cậu lắc đầu:

- Thôi em ra ngoài trước, trưa gặp lại.

- Ừ – San Phong gật đầu cười nhẹ.

Thịnh tổng bước vào, thái độ ông khép nép như con mèo khi đứng trước ánh mắt sắc lạnh của San Phong...

...

- Hàn thiếu, đây là những gì anh cần đây.

Quách giám đặt lên bàn làm việc của Tuyết Y một xấp ảnh, Tuyết Y cầm lên nhìn từng tấm một, Quách giám nói:

- Tôi đã gặp tên bồ nhí của bà Minh rồi.

- Tốt lắm, vậy cậu có nói gì không.
- Lúc đầu thì không nhưng vừa đưa một số tiền thì đã nhiệt tình trả lời những câu hỏi em đưa ra ngay.
- Vậy à – Tuyết Y nhún vai, cậu không thấy gì lạ cả, cùng là người cả ai thấy tiền trả mờ mắt.

Quách giám kê:

- Thật ra chuyện bà cô đi đột tử là do thấy vợ mình tức là bà Minh đang làm chuyện đay với tên kếp trẻ này của mình, ông ta không chịu được cú sốc bị nhồi máu cơ tim, tắc thở tại chỗ. Nhân có vụ báo đưa tin cô gì là tình nhân của ngài mà lăng nhăng với Huỳnh tổng nên bà ta đã thừa dịp đổ tội xang cho cô Di.
- Thông minh đấy – mắt Tuyết Y hơi hướng lên như cười – Còn gì nữa không?
- Còn nữa, hiện tại bây giờ bà mình đang giao bán công ty với giá tỷ rưỡi.
- Ủ. Cậu liên lạc với bà Minh cho tôi nhé.
- Dạ – Quách giám cúi đầu chào rồi lui ra làm việc.

....

- Hàn thiếu này...anh đi đâu cũng dẫn theo thư ký thế, không sợ người khác hiểu lầm sao – Nhã Kỳ mắt vừa lườm Từ Di, miệng vừa cong lên nói với Hàn thiếu như trách khừ.

Hàn thiếu cười nhẹ :

- Chắc tại quen rồi.
- Vậy sao, thôi qua đây với em chút được không.
- Được chứ.

Từ Di lại đứng một mình. Hôm nay là bữa tiệc đông nhất từ lúc cô theo Hàn thiếu đến giờ. Hình như hôm nay là đại hội gì đó thì phải.

Mọi người ai cũng mặc nhưng bộ đồ thật sang trọng nhất là những phu nhân, nhưng cô gái có mặt trong đây.

Từ Di nhìn lại Hàn thiếu đang đứng xã giao, quả đúng theo lời San Phong nói sở thích của Hà thiếu là mặc áo pull bên trong áo véc quần khaki cộc tay lười thì phải...sao trả bao giờ Từ Di thấy được Hàn thiếu mặc một chiếc áo somi cả nhĩ, kể cả lúc đi kí hợp đồng cần nhìn chừng chặc nghiêm chỉnh hơn thì cậu vẫn chỉ mặc như thường lên mỗi tội các kiểu được thay đổi mà cũng công nhận một điều nữa nhìn đồ cậu mặc cũng chất và đẹp thật.

Từ Di lắc mạnh đầu, sao tự nhiên lúc nào cô cũng để ý đến Hàn thiếu như thế, cô luôn phải nhìn theo bóng cậu mặc dù đang rất hận cậu sao.

Từ Di quay đi, chọn một chỗ ngồi nào đó để khuất tầm nhìn thấy Hàn thiếu.

San Phong bước vào. Cậu như một thái cực trái hoàn toàn với Tuyết Y, trên môi San Phong lúc nào cũng điểm một nụ cười mặc dù không được thiên thân mấy nhưng vẫn có cảm giác nhẹ nhàng hơn là khuôn mặt sắc cạnh của Tuyết Y.

Ngay đến cách ăn mặc cũng khác nhau. San Phong lúc nào cũng chọn áo cổ tim trễ hoặc áo cổ xếp cũng trễ (khoe hàng =J~), lúc nào cũng quần Jeans xám phẩy đen bó sát đôi chân dài thẳng thon như chân siêu mẫu.

Một người theo xu hướng lười một người theo xu hướng chăm chút hoàn toàn đối xứng nhau.

Còn một người nữa, mặc dù chưa có tiếng trong giới kinh doanh nhưng cậu sẽ có ngày đó sớm thôi vì là con của Hàn Thiếu Đình em của Hàn Tuyết Y mà lại. Một gia cảnh đáng ước mơ.

Đan Băng đi cạnh ba mình, cậu cũng lại chào hỏi mọi người, mặc dù nhìn thấy Từ Di rồi nhưng cậu vẫn phớt lờ qua, để mọi chuyện nói sau cũng được.

Từ Di cứ mỗi lần thấy Đan Băng, cô chỉ muốn nói hai chữ xin lỗi thì phải. Từ Di nhìn Đan Băng với ánh mắt tội lỗi thấy cậu bơ mình, cô cúi đầu thờ hất ra.

- Di 33 cuối cùng cũng thấy em rồi...hehe...

Sao mỗi lần nghe nụ cười này Từ Di lại nổi gai ốc vậy, cô ngẩng đầu lên miệng cười gượng:

- Anh...

- Ngồi chờ anh tý nhé, anh qua chào hỏi mọi người rồi quay lại ngay.

Từ Di gật đầu.

1 lúc sau, trên bục đại sảnh, có một người đàn ông đứng lên như người dẫn chương trình hôm nay thì phải.

Ông ta lên giọng nói:

- Hôm nay là cuộc đấu giá do ông Đình đứng ra tổ chức... Tất cả số tiền này sẽ được ông Đình tặng cho quỹ trẻ mồ côi.

Mọi người bên dưới vỗ tay đồng loạt ai cũng háo hức xem vật đấu giá, riêng Từ Di thì trả biệt gì mà xem, cô chỉ ngồi im một góc cho đến hết buổi đấu giá này rồi lại về thôi.

1 tiếng sau...

Cuộc đấu giá đầy sôi nổi diễn ra đã kết thúc...

Người dẫn chương trình lại tiếp:

- Sau đây sẽ có một phần chơi dành cho các quý bà quý cô có mặt trong ngày hôm nay ạ...

Mọi người quay xang nhìn, hỏi nhau không biết là trò gì đây.

- Các vị nam tử trong đây sẽ là những người quyết định cho việc bầu chọn cho cô gái bạch kim của buổi tiệc này. Người phụ nữ nào được danh hiệu này sẽ được tặng một bộ trang phục độc nhất được đặt làm tại Pháp với giá tiền... - người đàn ông vừa cười vừa làm vẻ bí ẩn – rất là lớn đấy ạ.

Cả đại sảnh vang lên những tiếng xì xầm hồ hởi. Những cô gái trẻ thi nhau vuốt tóc chỉnh đốn trang phục, người giới thiệu lại lên tiếng:

- Đây sẽ là danh sách 7 cô gái được chọn để bầu cử trong cuộc chơi này mà chúng tôi đã đề ra.

Người đàn ông chỉ lên màn hình chiếu hiện 1 loạt các tên người đẹp

- Đây chính là danh sách và hình ảnh của 7 cô gái được ứng chọn. Những pô ảnh này hoàn toàn đều là thật không shop chút nào. Mọi người có thể quan sát họ ngay trong buổi tiệc này để so sánh. Các quý ông trong bữa tiệc này có mỗi người lần lượt sẽ lên đây tích vào cô gái mình thích. Tổng số lần tích nhiều nhất sẽ winner. Cô gái đấy sẽ được danh hiệu cô gái bạch kim...

Mọi tiếng vỗ tay về cuộc thi đầy hấp dẫn này, mấy cô gái có tên trên màn hình cũng ngạc nhiên vì chính họ cũng không biết mình được đề cử vào trò chơi này.

- Có em nữa đấy.

San Phong từ đầu lao tới chỗ Từ Di, cô đang ngồi thẫn thờ một mình trà muốn nhức nhích gì cả.

Từ Di nhìn lên màn hình, cô há hốc mồm khi có tên mình cùng cả tấm ảnh chụp mình lạ hoắc trên màn hình cùng 6 cô gái vô cùng xinh đẹp.

- Bây giờ xin mời mọi người lần lượt lên tích vào đi ạ.

San Phong nói:

- CHỜ anh tý.

Nói xong cậu cũng nhanh chân lên tích vào cô gái mình thích. Quả thật cô nào cũng xinh đẹp người nào cũng muốn tích cho tất cả nhưng đây là cuộc chơi nên đành phải chọn một người thôi.

Ông Đình đứng cạnh Đan Băng, ông nói:

- Con đăng ký cho cô bé ấy thì cũng nên ủng hộ người ta cho chút đi chứ.

Đan Băng tròn mắt nhìn ba mình:

- Sao ba biết?

- Thế mới làm ba của con được chứ. Thôi lên đi.

Đan Băng đi theo lời ông. Còn lại ông Đình quét mắt tìm đứa con trai lớn của ông. Tuyệt Y chỉ đang đứng cùng mấy cô gái nào đó, miệng cười nói rất bình thản hình như cậu không quan tâm hay có ý tham gia bình chọn này thì phải.

Trong lúc mọi người đang lần lượt lên tích thì ông Đình gọi người MC xuống:

- Còn 1 người chưa lên tích, cậu tìm mọi cách làm cho Tuyết Y phải tích vào 1 trong số 7 cô gái kia hiểu chưa.
- Dạ, mà ông chủ cho tôi hỏi Tuyết Y là ai vậy ạ?
- Hàn thiếu chứ còn ai nữa.
- Ồ – Người MC gật đầu – Tôi hiểu rồi.
- Về chỗ đi.

Người MC lại lên bục chờ mọi người tích xong.

20phút sau...

Mọi người đã xong nhiệm vụ. Tất cả xúng dưới đứng.

Người MC kiểm đếm dấu tích của mọi người rồi quay lại tiếp tục vai trò của mình:

- Vâng tổng của 7 cô gái như sau:

1. Lý Nhã Kỳ : 26 tích.
2. Trương Trân An : 22 tích
3. Nguyễn Ty Thiết : 26 tích
4. Lưu Thy Trang : 18 tích
5. Lâm Nhi Vân : 23 tích.
6. Phạm Vân Phương : 19 tích.
7. Triệu Tử Di : 26 tích.

- Hiện tại có 3 người đang dẫn đầu nhưng vẫn còn 1 người chưa lên tích ạ. Có lẽ người đó sẽ quyết định được người thắng cuộc.

Dừng lời một lúc người đó lại tiếp:

- Xin mời Hàn thiếu lên tích ạ.

Tuyết Y nghe thấy tên mình, cậu nói với mấy cô gái đang đứng cạnh mình:

- Anh xin phép nhé.
- Dạ.
- Hàn thiếu quay lại nhanh nhé...hihi...

Lúc nào cậu cũng có gái bu quanh mình như vậy, Tuyết Y mỉm cười rồi bước lên, cậu nhìn MC hỏi:

- Có chuyện gì vậy ạ?
- Cậu là người duy nhất chưa lên tích, bây giờ trách nhiệm của cậu sẽ là người quyết định cô gái bạch kim của đêm nay đây ạ.

Tuyết Y không để ý mấy, nãy giờ mãi nói chuyện với mấy em chân dài quá. Cậu cười nhẹ:

- Vậy à, trách nhiệm cao cả quá nhỉ.
- Vâng, xin mời cậu.

Tuyết Y bước đến trước màn hình rộng, cậu nhìn lên 7 cô gái.

Không ngờ 5 trong 7 người trên đó tất cả đã từng là người tình của Hàn thiếu. Tuyết Y bật cười không thành tiếng, sao anh lại rơi vào thế khó xử này biết chọn ai bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Mọi người đang chờ đợi kết quả mà Tuyết Y cứ chần chừ mãi chưa tích, người MC dục:

- Cậu hãy chọn nhanh đi ạ, mọi người đang rất hồi hộp mong chờ đấy.

Tuyết Y quay lại nói rất ngây thơ:

- Có thể tích cho tất cả được không.

Mọi người bên dưới bật cười lớn, họ cứ nghĩ Tuyết Y đang nói đùa, ngay cả người MC cũng nghĩ vậy:

- Hàn thiếu muốn vậy nhưng rất tiếc cuộc chơi này không thể.

- Ồ – Tuyết Y gật đầu.

Cậu lại nhìn màn hình tiếp. Bây giờ Tuyết Y mới để ý đến có cả Tử Di nữa. Lúc này cậu mới nhìn có mấy người trên đầu mà không để ý tên dưới cùng. Tuyết Y hơi bất ngờ khi có mặt cô trong đấy.

Cậu hơi nhúm mày miệng hơi cong lên nhìn pho ảnh Tử Di đang cười rất tự nhiên, nhìn lại với mấy cô trước ai cũng cao sang quyền rũ hơn hẳn nhưng nhìn Tử Di lại lạ so với họ, cô toát lên vẻ thơ ngây đến tê lòng người.

San Phong nói nhỏ với Tử Di:

- Em nghĩ cậu ta chọn ai?

Tử Di lắc đầu không nói gì. Làm sao cô biết được ý nghĩ của Tuyết Y mà đoán chứ với lại cô cũng trả quan tâm Tuyết Y quyết định ra sao vì Tử Di có chú trọng cái danh gì gì đấy đâu cơ chứ.

Người MC thấy Hàn thiếu vẫn chần chừ liền ra chiều nói:

- Nghe nói Hàn thiếu đang có tình cảm tốt với Nhã thư. Cậu sẽ chọn Nhã thư chứ.

Tuyết Y mím môi cười cười:

- Đương nhiên tôi sẽ chọn “cô ấy”.

Người MC gật đầu cười, cậu ta có lẽ đã biết người chiến thắng là ai rồi, Tuyết Y đưa tay lên chỉ vào màn hình tên đầu tiên, chỉ cần nhìn đến thẻ người MC đã quay xuống đồng đặc tuyên bố:

- Vâng người được danh hiệu cô gái bạch kim là Lý...

“Phải sống thật 1 lần vậy...”

Ồ.....

Mọi người bên dưới trầm trồ ồ lên, người MC tắt ngay tiếng, cậu ta quay lại nhìn xem chuyện gì.

Là Tử Di... Hàn thiếu đã tích cho cô gái cuối cùng.

Nhã Kỳ đứng dưới mặt mày thấy sắc, ánh mắt cô tối sầm lại như nước hồ đêm. Hai hàng lông mày được kẻ vẽ kỳ càng nhíu lại khó chịu, cô đưa mắt quay sang nhìn Tử Di đứng cách mình không xa, cái khuôn mặt giả nai kia làm cô thật tức tối.

Không chỉ có Nhã Kỳ bị sốc mà ngay cả đến Tử Di cũng thế, cô trở mắt nhìn Hàn thiếu đang vẫn rất bình thường không tỏ chút thái độ gì hết trên kia.

Ngay đến cả San Phong với Đan Băng cũng bất ngờ trước quyết định của Hàn thiếu.

Người MC, đứng gần lại với Tuyết Y, ông ta nhăm nháy nói nhỏ:

- Hàn thiếu cũng đồng quan điểm với tôi à. Tôi cũng vừa tích cho cô ấy xong.

- Vậy à.

Tuyết Y cười nhẹ rồi đi xuống dưới. Ông Đình nói với Đan Băng:

- Nó có còn là Tuyết Y không vậy con?

- Con cũng không xác định được.

- Ba hơi sốc.

Ông Đình nhìn theo từng bước chân tự tin của con trai mình lòng đầy nghi ngờ, một nỗi mơ hồ nào đó dậy lên trong ông.

Nói với Hàn thiếu xong, cậu ta quay xuống nhìn mọi người lên giọng đồng dục tuyên bố lại:

- Xin lỗi, cô gái bạch kim của chúng ta là cô Triệu Tử Di. Xin mời cô Di lên ra mắt mọi người đi ạ.

Tử Di đứng đắn người ra, cô đứng im bất động, San Phong hí hích người cô:

- Lên đi kia.

Tử Di đi lên trên trên trong vô thức, Người MC nhìn Tử Di bên ngoài còn thấy cô xinh hơn trong tấm ảnh chụp trộm kia.

Cậu phấn khởi mắt sáng lấp lánh như sao:

- Cô Di nhìn thật còn ảo hơn trong ảnh nữa đấy ạ. Đúng là người xứng đáng được danh hiệu bạch kim.

Mọi người bên dưới nhìn Tử Di mặt cô quen quen mà cũng lạ, 1 số người không nhớ được đã thấy cô ở đâu đó, 1 số người vẫn còn ấn tượng trong số đó có cả người MC này.

Ông Đình đứng một bên ra hiệu cho người MC, cậu ta hiểu ý liền gật đầu nói to tiếp:

- Mời Huỳnh tổng lên trao phần quà cho cô gái bạch kim của chúng ta.

San Phong lại thêm lần bắt ngờ nữa vì mình là người trao quà. Cậu tươi cười sai bước tự tin đi lên.

MC lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi Huỳnh tổng một chút được không ạ?

- Tự nhiên – San Phong mỉm cười gật đầu.

- Nghe nói cậu và cô Di đây có mối quan hệ thân thiết đúng không?

San Phong chép miệng cười gật nhẹ:

- Có lẽ.

- Nhưng theo tôi biết cô Di đang là người của Hàn thiếu, vậy giữa ba người là quan hệ gì?

Hàn thiếu bên dưới lắc đầu cười nhạt. Chuyện trà có gì mà cứ bới móc ra hỏi mãi, lại muốn bán tin cho bọn săn tin (papazai) đây.

San Phong hơi khó chịu trước người MC này nhưng cậu vẫn giữ vẻ thanh cao nhẹ nhàng đáp:

- Có thể tương lai Tử Di sẽ là người của tôi.

...Ồ''''''''''....

Lại một tràng nữa vang lên. Ai cũng há hốc trước lời tuyên bố của San Phong. Đây là lần đầu người này công khai như vậy.

Nhã Kỳ nghiêng răng nhìn Tử Di đầy nghi kị. Từ khi cô gái này xuất hiện hình như hình ảnh của cô đối với San Phong bị lu mờ đi thì phải.

Nhã Kỳ không thể chấp nhận được điều đó, cô uyển chuyển bước lên trước nói:

- Tôi nghĩ cuộc chơi này chỉ có những tiểu thư danh giá mới được tham gia thôi chứ. Sao lại có cả cô Tử Di vậy, cho hỏi cô là con của vị tổng tài nào thế?

Câu hỏi như đâm xuyên vào tim Tử Di. Cô làm gì con ba mẹ nữa. Tử Di im lặng không nói gì, mọi người bên dưới nói lên:

- Vậy là cần chọn lại thôi.

Đan Băng bước lên trước cùng lúc đó San Phong cũng nói, cả hai không hẹn mà cùng nhận:

- Tôi đã đăng ký cho Từ Di, có chuyện gì không ổn sao?

Nói xong, cả hai cùng quay xang nhìn nhau.

Có vẻ bữa tiệc này hứa hẹn nhiều điều bất ngờ hay sao ấy, từ đầu đến giờ đã bao nhiêu điều không thể xảy ra.

Nhã Kỳ hơi cười nhìn 2 người đàn ông cùng nhận cho Từ Di :

- Hai người là sao>

San Phong nhìn Đan Băng:

- Em không cần nhận thay, anh đã đăng ký cho Từ Di mà.

Đan Băng tròn mắt:

- Là em mà? Anh không cần nhận thay em đâu.

Nhã Kỳ bật cười:

- Hai người đang diễn trò gì vậy?

Tuyệt Y đứng im lặng dưới, cười nhạt nhìn họ diễn hài. Cậu lúc nào cũng chỉ lẳng lặng đứng nhìn mọi việc chứ không xen vào giúp ai bao giờ.

Đan Băng vốn đã không thích mẫu người như Nhã Kỳ, cậu quay xang nhìn thẳng mặt Nhã Kỳ, giọng lạnh băng nói:

- Đây là trò bình đẳng không cứ gì phải cảnh vàng lá ngọc mới được chọn thôi đâu, Nhã thư còn có ý kiến gì không?

Nhã Kỳ tái mặt, cô biết Đan Băng đang ra mặt với mình, cô tức lắm nhưng vẫn vờ như không có chuyện gì nghiêm trọng, bật cười quay xang Từ Di giọng êm lại:

- Vậy xin lỗi cô Di nhé...hihi...chúng ta có thể làm bạn được chứ.

Từ Di nhìn Nhã Kỳ, công nhận cô gái này cũng giỏi mặt nhanh thật. Từ Di không muốn chuốc phiền phức vào thân nữa, cô cười gượng gật đầu.

San Phong bước lên trao bộ trang sức cao cấp cho Từ Di, cậu nhân cơ hội ôm luôn Từ Di, miệng cười:

- Biết thế anh cũng chờ là người cuối cùng quyết định rồi.

Từ Di thấy mọi người cứ nhìn mình, cô ngại ngại đẩy nhẹ người San Phong ra.

Người MC nắm bắt cơ hội mọi tín, cậu nhanh miệng nói:

- Mời Hàn thiếu LÊN đây một chút.

Tuyệt Y nhú mày, lại lôi anh vào mấy vụ vớ vẩn này rồi nhưng không lên thì không ổn. Cậu miễn cưỡng đi lên.

- Hàn thiếu nghĩ thế nào khi Huỳnh tổng đây đã tuyên bố lời nói lúc này.

Tuyệt Y cười nhẹ:

- Chuyện đấy có lẽ còn xa lắm.

San Phong cũng không kém lời :

- Sẽ đến nhanh thôi.

- Tôi sẽ chờ

Hai người vừa nói vừa cười cười nhìn nhau làm mọi người cứ trở mắt ra nhìn không hiểu hai người này đang chơi trò gì.

Đan Băng đứng giữa cũng cảm thấy lạnh người, cậu thừa biết mối quan hệ Hoà – Thủy của hai người này mà.

Tuyết Y cùng San Phong không muốn gây thêm chú ý nữa, hai người song song bước xuống, miệng lại cười nói với nhau chuyện gì đó, để mặc mọi người nói gì.

Ông Đình kéo Đan Băng lại:

- Con có tự tin chiến thắng hai đứa nó không vậy?
- Chắc là không – Đan Băng vô tình trả lời theo phản xạ.
- Phải cố lên chứ con trai, ba ủng hộ con. . .
- Ba có ý gì vậy?- Đan Băng nhìn ông Đình chưa hiểu thâm ý của ông.

Ông Đình hướng ánh mắt lên Từ Di , miệng nói:

- Con không thấy Từ Di rất hợp với con sao.

Giờ thì Đan Băng đã hiểu, cậu cười:

- Đây không phải mẫu người của con. Con không thích.
- Nhưng mà ba thích.

Đang bình thường, nghe ông Đình nói xong câu gây mê đấy, Đan Băng quay phắt xang nhìn ông.

Ông Đình nhìn lại:

- Con đừng nhìn ba bằng ánh mắt đấy. Ba sẽ tổn thương đấy. Ý ba chỉ muốn cô ấy làm con dâu thôi chứ ba vẫn chung tình với mẹ con. “Tôn thờ 1 tình yêu” đấy.

Đan Băng thờ ơ ra. Cậu lại tương ba mình nổi lại tính trăng hoa ngày xưa. Mà bây giờ đã già rồi lại còn muốn gặm cỏ non thì phiền chết.

- Sao ba không ủng hộ Tuyết Y?

Ông Đình lắc đầu:

- Không tiếp xúc nhiều nhưng khi thấy Từ Di ba thấy nó rất giống mẹ con. Nếu là Tuyết Y nó sẽ gây tổn thương cho con bé, mà Từ Di thì đã quá khổ rồi.
- Sao ba biết Tuyết Y sẽ gây tổn thương cho Từ Di.
- Vì nó giống ba mà.

Đan Băng im luôn, cậu không còn gì để nói nữa. Mà cũng đúng thôi Tuyết Y sẽ đem lại nhiều đau khổ cho Từ Di. Nhưng khổ nỗi Đan Băng lại không có ý nghĩ yêu đương với Từ Di, cậu chẹp miệng, chợt thấy San Phong, cậu liền nảy ra ý định giúp San Phong. Có lẽ San Phong là người thích hợp đem lại niềm vui cho cô gái đáng thương và giống người mẹ quá cố của mình.

...

- Ê, con này sao mày cứ bám riết lấy Đan Băng không buông vậy?

Vũ Linh vênh mặt đẩy Từ Di vào một góc trốn mắt quát:

- Mày câm à?

Có gì để nói đâu mà nói. Từ Di vẫn im lặng càng làm cho mấy cô gái đối diện mình tức tối. Khuyết điểm lớn nhất của Từ Di là không biết giải thích cho người khác hiểu thì phải.

Vũ Linh tức nổ máu mắt khi Từ Di cứ lì mặt im lặng, cô xông tới tát vào mặt Từ Di:

- Mày định chơi trò câm với tao à con khốn này.

Từ Di đau điếng, cô vẫn trơ mặt, không biết làm gì hơn thế, mắt vẫn mở to nhìn lại họ. Vũ Linh bật cười bất lực , cô hất mặt:

- Đây con kia, mày đang trêu ngươi bọn tao đấy à.

Từ Di bị họ dồn vào một ngách cụt nông gần trường. Ba cô gái đi cùng cũng điên tiết khi nhìn Từ Di ngang như vậy, một cô gái to tiếng quát:

- Đánh chết c.m nó đi. Nhìn ngửa cả mắt.

Vũ Linh tiến gần sát đến Tử Di, cô nắm tóc Tử Di dứt ngược ra sau:

- Mà biết điều thì dừng lại gần Đan Băng nữa không thì đừng trách. Hiểu chưa.

Tử Di mím môi không trả lời.

- Làm gì vậy?

Đan Băng đi ngang qua cái ngạch ấy, cậu nhìn thấy bóng dáng ai quen quen liền quay xe lại. Dừng chiếc liberty tím than xuống cậu bước đến hát mặt nhìn mấy cô gái cùng lớp nói.

Vừa thấy Đan Băng họ cúi gằm mặt. Vũ Linh lúng túng không biết nói gì, cô buông tay mình ra khỏi tóc Tử Di, ấp úng :

- Em...

- Anh em gì...cút.

Đan Băng đứng nghiêng xang 1 bên chỉ tay ra ngoài. Mấy cô gái liền cúi đầu chạy thẳng đi không dám hó hé gì nữa.

Tử Di vuốt lại tóc, cô xoa xoa má đang đỏ, cúi người cầm lại chiếc cặp dưới đất.

Đan Băng quay lại nhìn Tử Di, cậu cau mày:

- Cô không biết tự bảo vệ mình à?

Tử Di cười nhẹ không nói gì, cô cứ nghĩ Đan Băng vẫn đang ghét mình nên đi ngang qua cậu. Đan Băng kéo tay lại:

- Không có gì để nói với tôi à?

- Cậu cho tôi cơ hội nói à? – Tử Di nhìn lại Đan Băng, thấy cậu gật đầu cô cũng hơi bất ngờ nhưng cũng vui lắm.

Cuối cùng Tử Di có cơ hội giải thích để cho Đan Băng hiểu và mình cũng đỡ áy náy hơn.

Đối diện ngạch đấy một chiếc BMW đang dần lướt qua. Khoé môi Tuyết Y cong lên, từ bao giờ cậu lại có thói quen theo sau Tử Di thế này. Tuyết Y đã thấy Tử Di bị người khác bắt nạt nhưng cậu vẫn im lặng chỉ nhìn nhận mà không làm gì giúp cô, Tuyết Y có sở thích nhìn Tử Di bị mọi người xung quanh bắt nạt thì phải.

Đan Băng quay xe :

- Ra chỗ khác nói chuyện.

Tử Di ngoan ngoãn lên xe, miệng cô vẫn cười cười. Vậy là không còn cần dứt lương tâm nữa rồi...

....

- Anh đến trường em làm gì đấy.

- Ừ thì đón em đi chơi.

Miệng nói mà mắt San Phong lại cứ liếc ra sau tìm kiếm ai đó. Đan Băng cười tủm:

- Tìm em ấy chứ gì.

- Ai tìm ai...

- Ở thế em đoán nhầm à. Xin lỗi nhớ vậy giờ anh em mình đi thôi – Đan Băng kéo tay San Phong vào xe.

San Phong chặn người lại :

- Từ đã, em có thấy Di 33 của anh đâu không?

- Ở anh bảo không hỏi em ấy cơ mà.

San Phong nhún vai:

- Ở đây ai tên là em vậy.

Đan Băng bật cười, đúng là miệng mồm San Phong nhanh nhạy thật không cãi lại được, cậu nói:

- Kìa kìa.

Đan Băng chỉ tay về phía Tử Di đang đi ra, San Phong vừa nhìn thấy cô đã lao đến như con sóc, miệng mồm liền thoáng:

- Di yêu dấu của anh...

Tử Di giật bản mình khi có người chạy ù đến bên cô, cô nhìn San Phong đeo nguyên quả kính đen bản to che gần hết mặt mà buồn cười. Tử Di cúi đầu chào cậu. San Phong vừa đi theo vừa nói:

- Em đi dùng bữa với anh nhé.

- Hôm nay em có việc rồi.

- Đi đi mà...- San Phong lung lung tay Tử Di nũng nịu như trẻ con.

Tử Di nhìn nhìn cậu. Đây có phải khí thế của một doanh nhân không vậy.

Đan Băng đi lại, nói:

- Đi với anh ấy một lần đi.

San Phong quay phắt xang nhìn Đan Băng, sau chiếc kính đen là đôi mắt biết ơn vô cùng. Do đeo kính nên thể hiện cảm xúc rất khó.

Bây giờ Đan Băng mới để ý San Phong đeo kính, cậu nhíu mày:

- Tự nhiên hôm nay anh đeo kính làm gì vậy.

- Em không thấy như vậy rất bí ẩn sao =]~

San Phong hất mặt nói, Tử Di cùng Đan Băng cười phá lên, đến giờ này không còn nhịn được nữa. Đan Băng cười chảy nước mắt, cậu nói:

- Anh bỏ ra hộ em cái. Kính quá đi.

San Phong quay xang nhìn Tử Di thấy cô cũng gật đầu đồng ý kiến cậu liền tháo kính ra vứt luôn xuống đường. Miệng cười to ra:

- Xong rồi. Đi nhé.

Cậu lại nhìn Tử Di với đôi mắt ầng ậc nước, sở trường của San Phong là có đôi mắt làm mũi lòng người đối diện. Tử Di thở hắt ra:

- Được rồi.

Đan Băng nhìn hai người này cũng thấy hay hay. Cậu vỗ vai San Phong:

- Cuối cùng ước nguyện của anh cũng thành rồi đấy.

San Phong cười mãn nguyện:

- Cảm ơn em, giờ thì em có thể lướt đi rồi đấy.

San Phong giở mặt 180°. Vừa mới cầu cứu xong giờ đã đuổi cậu đi trước rồi. Đã thế cậu cũng giở mặt vậy, Đan Băng nhìn xang Tử Di:

- Bạn phải cảnh giác với người này nhé. Cáo già mặc váy hoa đấy.

San Phong xắn tay áo lên:

- Đây, em trai...

Đan Băng vội leo lên xe không quên dặn lại Tử Di:

- Cẩn thận nhé cùng 1 loại với Tuyệt Y cả đấy...

Nói xong cậu phóng xe nhanh đi luôn. San Phong bật cười, nói:

- Đi thôi em.

Tuyết Y là ai??? Từ Di không hiểu Đan Băng muốn so sánh San Phong với ai nữa, nghe cái tên này thì chắc là cô chưa gặp mặt.

San Phong vào lái xe vừa nói:

- Ăn lẩu thái nhé.

Đúng món sở trường của Từ Di, mỗi lúc cô buồn thường đi ăn lẩu Thái mong rằng vị cay sẽ làm ấm lại lòng mình trong cuộc sống lạnh lẽo này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đan Băng đang chạy xe thì có một chiếc BMW chặn ngang mặt mình, cậu phanh vội, nhú mồm nhìn chiếc xe trước mặt, giọng đanh lại:

- Làm gì...

Tuyết Y bước xuống, môi đã điểm sẵn nụ cười đẹp:

- Đi dùng bữa với anh chứ em trai.

Đan Băng nhú mồm, cậu nhìn Tuyết Y không biết người này lại định giở trò gì nữa đây.

- Đừng bảo anh trai mời em lại từ chối nhé.

Đan Băng mím môi:

- Được rồi, đi đâu đây?

- Lẩu nhé.

- Tùy anh.

Tuyết Y cúi đầu vào xe nói với Quách giám:

- Cậu đi xe Đan Băng về nhà đi.

- Dạ.

Quách giám xuống xe nhường lại vị trí lái cho Tuyết Y rồi đi xe của Đan Băng về trước. Dù không muốn nhưng Đan Băng vẫn muốn xem người anh này của mình định làm gì nữa. Cậu im lặng lên xe.

Tuyết Y nhìn qua gương chiếu hậu vừa lái xe vừa nói:

- Em học cùng Từ Di à?

Đan Băng nhìn qua cửa kính đầu gật không nói gì thêm. Tuyết Y cũng im lặng.

Tít...tít...

Tuyết Y đưa phone lên tai:

-...

- Ừm...

Tuyết Y cho xe quành ngược lại vào hàng Lẩu Thái...

Vừa bước vào Tuyết Y đã thấy Từ Di cùng San Phong đang ngồi chỗ cạnh cửa sổ nhưng cậu vẫn giả ngơ như chưa nhìn gì tìm đại một bàn rồi ngồi xuống cùng Đan Băng.

Tuyết Y cười nhẹ nói:

- Lẩu Thái nhé.

- Vào đây ngoài món lẩu ngon thì coò gì nữa không – Đan Băng lạnh mặt đáp trả lại.

Tuyết Y nhún vai tỏ ý không nói gì hơn được nữa. Cậu gọi một nồi lẩu.

Trong lúc chờ đợi Đan Băng vô tình cũng nhìn thấy San Phong, cậu mở lớn mắt, thật trùng hợp họ cũng ăn ở đây.

Đan Băng kín đáo nhìn Tuyết Y, thấy mặt cậu vẫn dửng dưng không tỏ chút thái độ nào. Đan Băng định quay đi làm lơ cho họ thì San Phong cũng vừa nhìn về hướng Đan Băng.

San Phong há hốc mồm, Đan Băng hơi nhú nhú mày, mắt nháy nháy...

Tuyết Y thấy hết nhưng cậu vẫn vờ nhìn đi chỗ khác như chưa thấy gì hết, miệng cười nhạt...

San Phong nhìn người đối diện ngồi cùng Đan Băng mặc dù chỉ nhìn từ phía sau nhưng cậu đã nhận ra người đó là ai vì cách ăn mặc quá đặc trưng.

Thấy San Phong không ăn mà cứ mãi nhìn đi đâu nháy nháy cái gì đó, Từ Di tròn mắt hỏi:

- Anh sao vậy?

San Phong cười cười nhìn lại Từ Di lắc đầu:

- À không có gì.

Ngừng một lúc, cậu nói:

- À này, bây giờ gặp Hàn thiếu ở đây em có ngại không?

- Sao anh hỏi vậy?

- Thì anh muốn biết thế thôi.

Từ Di mím mím môi:

- Không gặp thì tốt hơn.

- Sao vậy.

Từ Di nhú mày nhìn San Phong, cô không hiểu tự nhiên đang bình thường lại cứ hỏi như vậy.

San Phong phẩy tay cười cười:

- KHÔNG có gì đâu, dùng tiếp đi em. ...hì...

San Phong vừa nói mắt vừa nhìn bàn Đan Băng.

Tuyết Y hỏi:

- Em đang nhin ai vậy.

Đan Băng vội đổi hướng nhìn, cậu đáp:

- Nhìn gì, nhìn ai đâu.

- Vậy à.

Đan Băng cảm thấy ăn mất cậu vẫn nhìn về hướng San Phong. Đan Băng nghĩ Tuyết Y mà biết chuyện này chắc cậu sẽ không để yên nên muốn giúp hai người kia.

San Phong lại nghĩ khác, cậu đơn giản chỉ nghĩ cho Từ Di sợ cô sẽ sợ gặp Hàn thiếu khi đi cạnh mình, dù gì cô cũng đang là tình nhân của Hàn thiếu người nổi tiếng máu lạnh mà... Đến nước này rồi chắc chắn thế nào mọi việc cũng lộ thôi thà tự nhận mọi việc cho nhanh...

San Phong đứng dậy, kéo tay Từ Di đi theo, Từ Di không hiểu gì, cô cũng vội bước theo đà.

Đan Băng trở mắt nhìn San Phong “Anh định làm gì vậy???”

San Phong nhẹ cười gật đầu chào Tuyết Y:

- Không ngờ lại gặp Hàn thiếu ở đây.

Tuyết Y tỏ vẻ ngạc nhiên, mỉm cười lại:

- Ô Huỳnh tổng cũng đến đây à? Vậy thì ngồi cùng đi cho vui.

Từ Di ngạc nhiên khi San Phong lại kéo mình sang bàn Tuyết Y làm cô bối rối vội cúi đầu không dám nhìn vào Tuyết Y. Người Từ Di sợ đối diện nhất lúc nào cũng là Tuyết Y... cô không bao giờ dám nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như đáy hồ đông ấy... một gương mặt đẹp mà lạnh lẽo kể cả lúc cười...

Tuyết Y nhìn Từ Di, cậu cười nói:

- Anh nhớ giờ này em đã tan học và có mặt ở nhà rồi chứ.

Hai tay Từ Di đặt dưới đùi, chún xoắn lại nhau không biết nên nói thế nào đây. Cô im lặng... San Phong vội lên tiếng đỡ lời:

- Tôi vừa gặp Từ Di ở đường nên mời cô ấy đi ăn luôn. Hàn thiếu không ngại chứ?

Tuyết Y cười nhẹ lắc đầu:

- Đương nhiên rồi. Được Huỳnh tổng quan tâm như vậy Từ Di cũng có phúc đấy chứ nhỉ.

Câu hỏi như xoáy vào Từ Di làm cô càng khó xử. Đan Băng thấy tình thế căng thẳng quá, vội chen vào ngay:

- Ăn ăn đi chứ...

San Phong cũng muốn làm giãn tình hình, vội liền nói:

- Hàn thiếu cũng dùng đi chứ.

Tuyết Y kín đáo liếc mắt sang Từ Di như dằn mặt cô. Từ Di quay đi luôn không dám nhìn vào cậu...

• Ôi... – Một giọng nữ vang cất lên dài ngoằng làm mọi người ngoái lại nhìn, Đan Băng vừa thấy người đó đã bóng cả mồm nguyên miếng thịt bò trong miệng rơi luôn xuống đất.

San Phong mừng thầm vì sự xuất hiện của người này sẽ cứu vãn cái tình thế im lặng này.

Nhã Kỳ hớn hờ chạy ngay đến cạnh Tuyết Y miệng cười tươi rói:

- Chúng ta thật có duyên đi đâu cũng có thể thấy nhau...

Đan Băng lườm lườm Nhã Kỳ, cậu vốn đã ghét tính ỏng ẹo nổi tiếng của Nhã Kỳ rồi giờ nhìn cô cả chón lại càng ghét hơn.

Liếc sang thấy mọi người nhìn mình Nhã Kỳ, tự thấy mình hơi xốn xác cô liền cười trừ:

- Ôi có cả Huỳnh tổng cả Đan thiếu ở đây nữa. Tôi thất lễ quá.

San Phong cười cười:

- Không có gì, Nhã thư cùng ngồi xuống cho vui.

Không cần mời Nhã Kỳ cũng đã tự ngồi rồi. Cô kéo ghế sang cạnh sát Tuyết Y, giọng lại vang lên không ngại ngần:

- Hàn thiếu nhớ đã hứa gì với em không?

Tuyết Y cười nhẹ, nhìn Nhã Kỳ:

- Anh có hứa gì với em sao?

- Anh... - Nhã Kỳ tức nghẹn lời.

Chưa có ai dám quên chuyện hứa với Nhã Kỳ này mà Tuyết Y dám. Nhã Kỳ bặm môi, cô nhìn con giận xuống, cô tự hiểu làm cương với Tuyết Y cũng là tự chuốc họa vào thân thôi.

- Sao Hàn thiếu nhanh quên thế. Hôm qua vừa hứa sẽ đi cùng em đến buổi party của Song Linh mà.

Tuyết Y cười gật đầu:

- Ra là chuyện đấy. Đương nhiên anh sẽ đi cùng em rồi.

- Hihi... cảm ơn Hàn thiếu.

Không kìm được sự sung sướng, Nhã Kỳ hôn cái chụt vào má Tuyết Y làm 3 người còn lại sững người, miệng há hốc ra.

Từ Di ngồi đối diện Tuyết Y mắt mở tròn xoe miệng hơi há ra. Còn hai người kia, nuốt nước bọt rồi quay lơ đi. San Phong nói mát:

- Ước gì mình cũng được như thế.

Tự nhiên San Phong quay phắt xang Từ Di mắt chớp chớp:

- Di 33 à...

Nghe tiếng gọi không bình thường cho mấy, Từ Di từ từ quay mặt xang San Phong, thấy mắt cậu long lanh nhìn như con cún, miệng cười gian xảo. San Phong héch héch mặt:

- Chúng mình cũng thử cảm giác bất ngờ ấy được không.

Đan Băng vừa nghe xong miếng thịt bò trong miệng cậu suýt bắn ra ngoài. Nhã Kỳ miệng lắp bắp không tin mình lại nghe những lời đó xuất phát từ miệng San Phong. Tuyết Y cũng sốc nặng, cậu ở đây mà San Phong dám nói những lời tán tỉnh với Từ Di một cách trắng trợn như vậy. Đúng là không xem Hàn thiếu này ra gì mà.

Từ Di còn choáng hơn cả 3 người kia, cô lúng túng không biết phản xạ ra sao, miệng lắp bắp:

- Gì... gì... cơ...?

San Phong nhìn mọi người một lượt ai cũng nhìn mình đầy căng thẳng, cậu bật cười:

- Đùa thôi mà...

Từ Di thở phào nhẹ nhõm cả người. Đan Băng lờm lờm San Phong rồi lại tập trung ăn, Nhã Kỳ trề môi:

- Huỳnh tổng đùa mà mọi người lại tưởng thật đấy. À nghe nói Huỳnh tổng rất thích cô Di đây à?

Tuyết Y cười mím, cậu thừa biết Nhã Kỳ cô hỏi như thế để làm gì. San Phong cũng đầu ngu để không hiểu ra dụng ý của Nhã Kỳ. Cậu nhún vai:

- Có lẽ...

- Ồ... vậy thì hay quá còn gì...

- Hay? – San Phong hỏi lại.

- Chắc chắn buổi party của Song Linh Huỳnh tổng cũng được mời dự chứ.

San Phong gật đầu. Nhã Kỳ tiếp:

- Tốt quá rồi, vậy thì Huỳnh tổng nên mời cô Di đây đi chung cho có cặp chứ.

Nhã Kỳ nói San Phong mới nhớ. Cậu như mở cờ trong bụng, mặt vẫn thản nhiên nói:

- Cũng được đấy chứ. – Nhìn xang Tuyết Y, San Phong nhẹ cười:

- Hàn thiếu đồng ý chứ.

Tuyết Y nhìn lại, miệng cũng cười:

- Cái đấy Huỳnh tổng nên hỏi Từ Di chứ.

Không cần nói nhiều, chỉ nghe vậy San Phong đã đổi hướng luôn xang Từ Di. Trong khi cô đang ngồi đần mặt không hiểu gì:

- Em đi cùng anh nhé, Hàn thiếu đã đồng ý rồi.

Câu nói quá không ngoan của San Phong làm Tuyết Y hơi khó chịu. Rõ ràng cậu chưa từng nói chữ đồng ý bao giờ. San Phong lay lay tay Từ Di:

- Đi nhé.

Từ Di phân vân không biết có nên không, cô liếc mắt nhìn Tuyết Y thấy mặt cậu toà ra luồng sát khí nhưng miệng San Phong lại nói Tuyết Y đã đồng ý rồi cơ mà.

San Phong thaả Từ Di có vẻ đồ đồ. Cậu cố gắng tiếp tục:

- Ở nhà em cũng có làm gì đâu, đi cho vui. Hôm đấy Hàn thiếu cùng Nhã thư cũng có mặt mà.

Từ Di nín thở gật đầu, San Phong chỉ cần thấy vậy đã búng tay cái chóc:

- Ổn rồi.

Tuyết Y nhún mày trước câu trả lời của Từ Di. Đôi môi mỏng mím chặt lại kiềm sự bức tức “Sao cô ta dám...”. Thấy San Phong nhìn lại mình mắt hấp háy như cười, Tuyết Y cũng đáp trả lại bằng của chỉ đó như không có chuyện gì. Bình thường thôi.

Đan Băng thấy mình như người thừa giữa hai cặp này vậy, cậu chỉ ăn ăn và ăn.

Nhã Kỳ cười đứng dậy:

- Vậy ổn cả rồi. Tôi có việc đi trước xin phép mọi người. Hẹn gặp lại ở bữa tiệc nhé Huỳnh tông cả cô Di nữa nhé.

Từ Di cười nhẹ gật đầu. San Phong vẫy tay:

- Đi nhé Nhã thư. - San Phong kèm theo cái đá lông nheo cùng cái miệng chu chu lên hôn gió nhìn như trẻ con làm Nhã Kỳ bật cười.

Cô thầm công nhận tuy tuổi lớn hơn Tuyết Y nhưng San Phong có nét rất trẻ con đôi lúc những cử chỉ của cậu có thể làm người ta bật cười xua tan mệt mỏi những sự bức tức nhưng cũng chính nét hồn nhiên ấy đã làm bao nhiêu người ghi hận cậu cũng nên.

Miệng nói đi mà Nhã Kỳ vẫn đứng chững lại, Tuyết Y lên tiếng:

- Em về cẩn thận nhé.

Nhã Kỳ trở mắt nhìn Tuyết Y:

- Hàn thiếu không định đưa em về sao?

Tuyết Y nheo mắt nhìn lại Nhã Kỳ:

- Anh đưa em về

Nhã Kỳ gật đầu khẳng định lại rồi nói:

- Không được sao Hàn thiếu?

- À được chứ. Vậy đi thôi. - Tuyết Y đứng dậy cài áo lại, hơi cúi đầu chào San Phong.

- Mọi người dừng tiếp nhé, tôi xin phép.

San Phong hơi cúi đầu chào lại:

- Hàn thiếu đi nhé.

Nhã Kỳ khoác tay Tuyết Y kéo cậu đi. Trước khi đi, Tuyết Y không quên ghé vào tai Từ Di nói nhỏ đủ cho mình cô nghe thấy. Giọng cậu đầy sự cầu khiến:

- Đừng để tôi về mà chưa thấy mặt em.

Nói xong cậu mới an tâm đưa Nhã Kỳ về. Còn lại ba người thoải mái với nhau.

Hai kẻ hắc ám kia đi đúng là không khí bớt nặng nề hẳn. Đan Băng trầm nghĩ. Lúc này cậu mới lên tiếng:

- Anh.

- Sao cơ?

- Nghe nói lúc trước anh đang theo đuổi Nhã Kỳ à?

Nhắc đến chuyện này trước mặt Từ Di quả là không đúng chút nào. San Phong vội nháy nháy mắt bặm môi ra dấu im lặng không nên nói tiếp về chuyện

này thì Đan Băng lại không biết, cậu cứ vô tư tiếp:

- Em không hiểu sao anh có thể thích được loại người ông ọo vậy nhỉ.

San Phong hắng giọng, ho khan. Cậu đã cô giữ hình ảnh trong sáng trước mặt Tử Di rồi mà giờ này cái thằng này lại làm vậy bản lịch sử của cậu.

Tử Di hỏi:

- Sao cậu biết. Nghe nói cậu bên Nhật học mới về thôi mà cái gì cũng biết vậy?

- Xời... Lướt web là biết hết. Các anh đây nổi tiếng trong giới kinh doanh mà tin gì trả có. Tôi còn biết cả cậu tụt ...

San Phong tròn mắt nhìn Đan Băng làm cậu im bất không dám hó hé nữa. Tử Di sáng mắt “Đúng thật, có báo mạng mà... muốn tìm hiểu cái gì trả được...”

San Phong cười là giả:

- Nhắc đến chuyện cũ làm gì... ai cũng có thời gian bông bột mà...

“Đúng... Sao mình không nghĩ ra...” Tử Di ngồi bần thần suy nghĩ, thấy vậy San Phong lay tay cô:

- Em sao vậy?

Tử Di giật mình:

- Không có gì.

Đan Băng lắc đầu:

- Thôi về đi.

Tử Di gạt đầu đồng tình:

- Em cũng phải về rồi.

San Phong chép miệng:

- Ủ biết vậy chứ sao.

...

- Gioi nhỉ. Em đã hứa với tôi thế nào?- Tuyết Y ngồi vắt chân mắt nhìn như xuyên thấu Tử Di.

Tử Di cúi đầu nhỏ giọng đáp:

- Học xong phải về luôn.

- Vẫn nhớ sao không thực hiện theo lời hứa đấy.

- Tôi...- Tử Di không biết giải thích sao, cô đan tay vào nhau lúng túng.

Tuyết Y cau mày:

- Tôi nói cho em biết... đã là đồ của tôi thì đừng mơ mộng đến người khác hiểu chưa.

Tử Di gạt đầu, Tuyết Y cười khan:

- Mà công nhận em cũng biết cách lấy lòng đàn ông chứ nhỉ. Ngay cả đứa em khó chịu của tôi bây giờ cũng có vẻ thích em đấy.

Tử Di cắn môi không dám nói gì, giọng Tuyết Y có vẻ đang rất khó chịu với tính của Tử Di im lặng là tốt nhất vì cô có biết giải thích ra sao đâu cho nên cách lặng im là thích hợp hơn, có nói ra nhiều lại càng rối chuyện thôi thì để chịu la một trận cho nhanh. Thói quen cam chịu là bản năng sinh tồn ẩn sâu vào máu Tử Di rồi.

Tuyết nhìn mặt Tử Di mà chán ngán, cậu lắc đầu phẩy tay:

- Cút đi... nhìn cô thật khó chịu... chán ngắt.

Miệng cười Tử Di mà .Tuyết Y lại đứng dậy bỏ đi trước. Tử Di thở phà ra nhìn theo sau rồi quay mặt lên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ngồi một mình không biết làm gì giết thời gian. Từ Di thấy chiếc laptop đang đặt trên bàn, cô nhớ lại chuyện mình muốn làm.

...

Từ Di mở laptop vào google tìm thông tin về Hàn thiếu mãi không lên gì cả, cô nằm sụp xuống giường buồn thiu.

Chợt nhớ đến San Phong, cũng đang không có gì làm, Từ Di đánh tên San Phong hiện lên cả một bảng thông tin:

***Huỳnh San Phong bắt tay cùng công ty...

***Thông tin về Huỳnh San Phong...

***Người tình Hàn thiếu công khai

Từ Di trở mắt nhìn mục thứ ba, chuyện này mà cũng đăng lên mắt mặt quá. Cô bỏ qua mục này luôn vào trang hai:

*** Cuộc phỏng vấn giữa hai doanh nhân trẻ đại tài...

Nghe tiêu đề cũng hấp dẫn. Từ Di lách chuột vào ngay...

Hình ảnh hai người đàn ông mặc dù là doanh nhân mà ăn mặc như trai Hàn (đẹp)... đang bắt tay nhau cười rất tươi nhưng theo cô thấy điệu cười giữa họ không bình thường chút nào.

Từ Di đưa mắt xuống dưới nhìn...

>>>Bên trái Huỳnh San Phong Bên phải Hàn Tuyết Y>28 tuổi.

PV : Nghe nói cậu có xích mích với người cha của mình nên mới tách khỏi côngty của ông và tạo sự nghiệp riêng để chứng tỏ cho người cha mình điều gì đó.

TY : (cười lớn) Tôi không hiểu mọi người nghe được điều đó từ đâu nhưng chuyện đấy chắc chắn là không bao giờ có. Vì gia đình tôi luôn êm ả. (cười tiếp)

PV : Mọi người còn đồn rằng Hàn thiếu rất thích những cô chân dài nên thường cặp với họ để nổi tiếng.

TY (nhún vai) Tùy họ nghĩ. Tôi chưa và sẽ không bao giờ có tư tưởng đấy.

PV : Vậy Hàn thiếu có thể tiết lộ người phụ nữ lý tưởng của mình không.

TY : Tôi không đưa ra mẫu chuẩn nhất định nào cả. (cười)...

Từ Di chăm chú nhìn cô công nhận cách trả lời của hai người này khôn ngoan thật không nói nhiều nhưng người nghe đủ thấm thía.

Đang mãi xem xét, Từ Di chợt nghe thấy tiếng bước chân, cô biết ngay là Tuyết Y nên vội vàng đóng laptop lại. Cờ chỉ lúng túng đó không lọt qua mắt Tuyết Y, cậu nheo mắt như đang cười bốn cột:

- Đang xem fim H à, sao phải dấu diếm vậy.

Từ Di trở mắt nhìn Tuyết Y, không ngờ cậu lại nghĩ cô bệnh hoạn như vậy. Tuyết Y phì cười nhìn mặt Từ Di rất căng thẳng, cậu phẩy tay:

- Đừng nhìn tôi như vậy, chỉ đùa ...

Títít...

- Huỳnh tổng...

-

- Được. Vậy tôi sẽ đến ngay.

Tuyết Y tắt máy, trước khi đi, cậu không quên đá Tử Di một câu:

- Tiếp tục đi nhé, không ai làm phiền em nữa đâu.

Điều cười của Tuyết Y thật gian tà. Tử Di không biết đâu mới là con người thật của tUuyết Y. Vừa mới tức giận giờ lại đổi ngay xang trêu đùa còn có lúc lại nhẹ nhàng lúc lại lạnh như nước đá thậm chí có lúc phản con át hết phần người (máu lạnh)... Đâu mới là bản tính thật của người này...

Đội tiếng bước chân xa hẳn. Tử Di nhìn lại chiếc laptop tự nhiên cô chán hẳn không muốn xem nữa. Cô nằm ngả người ra giường hai tay giang rộng, mắt nhìn lên chòm đèn phalê trên trần thờ dãi” Bao giờ mới thoát khỏi đây đây ...?”

...

San Phong đến trước cổng chờ Tử Di ra. Tuyết Y đã đi từ sớm đến đón Nhã Kỳ vì cô dục quá. Tử Di mở tủ đồ, cô không biết chọn gì để mặc vì hầu như toàn đồ đẹp của cô để hết ở nhà rồi còn lại mấy bộ dạ hội đều do Tuyết Y mua cho, giờ đi cùng San Phong mà mặc lại cũng kỳ. Tử Di chán nản chọn đại một bộ mặc cho xong rồi ra ngoài.

San Phong vừa nhìn thấy cô đã cười toe toét rồi cậu lại tắt ngấm nụ cười nhìn bộ trang phục Tử Di đang mặc trên người. Tử Di Cũng nhận ra vẻ không hài lòng trên nét mặt San Phong nhưng biết sao giờ.

San Phong nhìn nhìn Tử Di từ trên xuống dưới một lượt, giờ thì cũng đã muộn rồi đi chọn đồ khác thì mất thời gian. Cậu ngồi xuống sấn ống quần còn Tử Di lên hai nấc rồi đứng dậy ngắm nghía gì đó :

- Đi thôi...

Tử Di trả hiều gì, chỉ biết theo San Phong thôi. Đến một shop fashion cậu dừng xe chạy vào trong 1 lúc rồi trở ra vớ một số đồ trên tay.

San Phong đưa cho Tử Di một chiếc áo khoác mỏng rất hợp với chiếc áo phong dài tay của cô đang mặc và một đôi guốc đen...

Tử Di đi vào, San Phong nhìn nhìn cô búng tay, mặt lại tươi cười:

- Beautiful girl...

Tử Di nhìn lại mình, đúng là có khác hẳn...chỉ thêm chính một số thứ là bộ quần áo đẹp ngay. Công nhận San Phong có mắt thẩm mỹ cao thật như chuyên viên làm đẹp vậy.

Cậu mỉm cười cho xe lướt đến chỗ hẹn.

....

- Song Linh của anh...

San Phong giang tay ôm lấy cô gái chủ bữa tiệc tối nay. Miệng cậu cười :

- Lâu không gặp nhớ anh không.

Song Linh cũng đầy đưa lại:

- Nhớ chứ sao không, đi đâu mà lặn mất tăm à...

San Phong cười lớn:

- Anh đi kiếm quà cho em đây chứ...haha

- Anh này...- Song Linh phe phẩy tay trên áo San Phong – Đúng là biết cách ăn nói quá đi...

Thật ra San Phong cũng trả thích Song Linh là mấy chẳng qua bố cô đang là đối tác lớn của anh thôi nên mới phải chiều lòng cô nàng này. San Phong cũng cảm thấy rợn người ấy chứ nhưng tài diễn kịch của cậu thì trả ai nhìn ra đâu.

Về phần Song Linh, cô nàng này hay có tính đứng núi này trông núi nọ nửa nạc nửa mỡ. Lúc thì muốn làm người tình của San Phong lúc lại muốn chuyển qua Tuyết Y. Mà nói chung cô cũng không có cửa để với hai anh này đâu mà nghĩ neê theo ai...Tuyết Y cũng như San Phong biết ý nên đã nhiều lần tránh né cô gái này nhưng nay lại do bố cô ta đích thân ra mặt mời nên mới miễn cưỡng đến thôi.

Song Linh liếc nửa mắt xang Tử Di:

- Ai đây ?

San Phong kéo tay Tử Di lại sát mình, cậu giới thiệu luôn:

- Đây là người phụ nữ của anh.

Song Linh nghe thế đã khó chịu, cô nhú hàng lông mày được kẻ vẽ tỷ mỉ nói:

- Là sao?

Sao là sao ai biết là sao... Chính San Phong còn không biết nói gì nữa cơ...nói úp mở thế tỷ Hàn thiếu đến còn có nước mà lui chứ.

San Phong cười cười:

- À thì là...

- Anh...

Một tiếng gọi thân mật từ đằng sau vẳng lên, San Phong quay đầu lại đã nhận ngay được một nụ cười đáng mến từ phía một cô gái đang đi tới.

San Phong nhận ra cô gái, cậu cười hiền. Đây là lần đầu Tử Di phát hiện trên môi San Phong có một nụ cười đẹp và thật đến vậy.

Cô gái bước đến nói với Song Linh:

- Chị không biết đây là bạn gái của anh Phong sao?

Lại một ngạc nhiên nữa với Tử Di. Đây là cô gái đầu gọi tên San Phong thân mật như vậy ngoài cô.

Song Linh vốn không ưa đứa em họ này rồi, nay cô xuất hiện làm cô khó chịu, Song Linh nhú mày nhưng môi vẫn cười:

- Ô vậy à. Thất lễ với cô đây quá.

Tử Di cười nhẹ:

- Không có gì ạ.

- Vậy mọi người cứ nói chuyện đi, em ra đây một lát.

- Ủm – San Phong gật đầu cười.

Gia Linh nhìn Tử Di cười:

- Chào chị. Em là Gia Linh.

- Dạ.

San Phong nói vào:

- Đây là Tử Di theo em nói đấy – Cậu cười nháy nháy mắt với Gia Linh.

- vậy chị Di bao nhiêu tuổi.

- Chị 22 – Tử Di đáp.

- Vậy em hơn chị 2 tuổi đấy

Gia Linh phát biểu một câu làm cả hai người kia nhìn nhau cười... Tử Di thấy cô gái nady rất dễ gần nên có cảm tình ngay... Gia Linh rất thích San Phong cười, cậu luôn là người cô nhìn theo. Đương nhiên điều ấy chỉ có mình cô biết. Không ai khác. Khi nghe San Phong giới thiệu về Tử Di, cô thấy nhói tim nhưng vẫn cố làm ra vẻ như không có gì, không sao hết San Phong vui là được rồi, có vẻ Tử Di rất được San Phong sủng.

- Huỳnh tông...cô Di và...ôi ai nữa thế này.. – Giọng ông ọo này vang lên từ xa khiến cả 3 phải hướng ánh mắt về nơi ấy...

Tử Di nhìn sang người bên cạnh là Tuyết Y, Tuyết Y cũng nhìn lại cô từ trên xuống dưới với ánh mắt khó chịu.

Tử Di quay đi nhìn chỗ khác không dám nhìn thẳng vào cậu. Nhã Kỳ kéo tay Tuyết Y đi tới, miệng cười nói:

- Gia Linh về từ bao giờ thế?

- Tổ mới về sáng nay thôi.
- Vậy mà không phone mình ra đón.
- Ủm... không cần đâu mà.

Nhã Kỳ đổi hướng xang Tử Di, cô nhìn Tử Di với điệu bộ khinh khỉnh :

- Ôi cô Di hôm nay cũng thoát ra khỏi bộ đầm trắng ngây thơ rồi à.

San Phong thấy cách nói chuyện của Nhã Kỳ ngày càng day nghiêng. San Phong nhủ mày:

- Nhã thư ý muốn nói gì vậy?

Thấy San Phong có vẻ bênh Tử Di, Nhã Kỳ lại càng khó chịu hơn với cô:

- Huỳnh tông có vẻ không thích em nói chuyện với cô Di nhỉ.

Đến lúc này nghe giọng của Nhã Kỳ khiến San Phong không thể hạ giọng được nữa. Muốn từ tể không xong giờ thích xỏ lá à.

San Phong cười lớn:

- Ôi không. Tôi làm gì có ý kiến đấy.

Ngừng một lúc San Phong ghé vào tai Nhã Kỳ nói nhỏ:

- Nếu em không muốn công ty ba mình bị rút vốn thì tốt nhất đừng nên giở giọng đó.
- Anh...- Nhã thư ghen lời.

Cô nhớ là Huỳnh tông có góp cổ phần cho dự án mới này đâu cơ chứ mà anh ta lại nói vậy. Nhã Kỳ cau mày nhìn San Phong thấy cậu cười cười nửa như đùa nửa như thật. Rồi cuộc anh ta đang giờ trò gì.

Mà thôi tốt nhất là không nên dây với hủi. Nhìn xang Tuyết Y , cô cười như chưa nghe thấy gì:

- Anh à chúng ta xang kia với Song Linh chút đi.

Tuyết Y gật đầu, hai người đi khuất xa, Gia Linh mới lên tiếng:

- Người bên cạnh Nhã Kỳ là Hàn thiếu à anh?
- Ủ.
- Anh ấy đẹp trai thật.

San Phong nhìn Gia Linh trân trối, người ngồi ngồi trước mặt đây không khen lại đi khen người khác. Gia Linh chất lưỡi khen không tiếc lời:

- Nhìn anh ấy rất là có cảm xúc. Dáng cũng đẹp....chắc chắc...đúng là tài sắc vẹn toàn...

Tử Di che miệng cười nhìn Gia Linh, cô gái này khen trai mà không hề ngượng mồm. Còn San Phong chỉ biết giương mắt nhìn Gia Linh mà miệng vẫn còn há ra. Dời ánh mắt khỏi bóng dáng Tuyết Y, Gia Linh mới quay lại nhìn San Phong, cô thấy vẻ mặt cậu đầy ganh tị. Gia Linh cười phẩy tay:

- Đẹp thì đẹp nhưng vẫn kém Huỳnh tông nửa phần...hề hề...

San Phong nuốt giận, cậu biết Gia Linh đang khen đều mình nhưng vẫn cười :

- Sự thật là vậy, giờ em mới nhận ra sao.

Tử Di Gia Linh nhìn nhau lắc đầu, đúng là đúng nhầm người tự phụ.

...

Dù cho Nhã Kỳ đang đi cạnh Tuyết Y nhưng Song Linh vẫn liều mình lao vào ve vãn cậu, tay phr phẩy trên chiếc áo véc của Tuyết Y điệu bộ lẳng lơ, ánh mắt đong đưa:

- Ôi Hàn thiếu đến em mừng quá, cứ tưởng anh không đến thì đúng là mất vui.

Tuyết Y cười cợt nhả lại, riêng ai chứ gái anh không bao giờ từ chối,(gái đẹp):

- Ai chứ Song Linh lên tiếng là tôi chắc chắn phải có mặt rồi.

Nhã Kỳ đứng cạnh tức đỏ mặt, còn cô ở đây mà hai người này dám nói lời ơng qua bướm lại thế này.

Nhã Kỳ cong môi chen vào:

- Hôm nay Song Linh nhìn xinh lạ à nha.
- Vậy ý cô là Song Linh này bình thường rất xấu sao.
- Minh đâu có ý đó đâu, sao bạn cứ nghĩ lệch lạc vậy.

Song Linh cũng không vừa. Cô đáp trả:

- Ô thế à, vậy Linh xin lỗi Nhã thư nhé. Hôm nay cậu cũng “xinh” lạ đấy.

Biết là Song Linh đang cạy khoé mình nhưng Nhã Kỳ không làm gì được chẳng nhẽ gây gổ ở đây, không ổn chút nào dù gì mình cũng là người của quần chúng nên giữ thể diện chút.

Nhã Kỳ cười như đang hăm he. Mặt tím đỏ, Song Linh há hê vì trả đũa được.

Tuyết Y im lặng đứng cạnh nhìn cuộc chiến trang nghiêm của hai siêu mẫu có gia thế lớn này, cậu cười thầm không hiểu chuyện không có gì mà đàn bà cứ đấu đá nhau thế nhỉ.

Song Linh lại quay sang, cô thẳng thừng khoác một bên tay Tuyết Y kéo về gần mình hơn, cái đây gọi là cướp người đẹp trắng trợn trên tay Nhã Kỳ, giọng Song Linh ngân vang :

- Hàn thiếu có thể đi cùng em ra chào hỏi mọi người được không.
- Rất sẵn lòng – Tuyết Y không ngần ngại gật đầu.

Nhã Kỳ tròn mắt nhìn Tuyết Y, cô lên giọng:

- Hàn thiếu, anh đã hứa thế nào.

Hàn thiếu cười nhẹ :

- Anh có hứa đến đây với em chứ không có nghĩ là phải đi chung suốt với em.

-

Hàn thiếu ngắt đoạn tiếp:

- Anh đi được rồi chứ.

Song Linh cườm tùm, cô thấy vẻ mặt bạc đi của Nhã Kỳ mà hả dạ. Dù là bạn làm cùng công ty người mẫu JK nhưng hai người này luôn thâm chống đối nhau, chơi theo kiểu bằng mặt không bằng lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Song Linh tự nhiên khoác tay Hàn thiếu kéo đi, cô không quên quay mặt lại cười têu người Nhã Kỳ khiến Nhã Kỳ tức nổ đom đóm mắt, răng cắn vào môi như muốn bặt máu.

Nhã Kỳ đứng hậm hực nhìn theo.

- Haizz... bị bỏ rơi rồi à...

Nhã Kỳ giật mình khi nghe tiếng nói ngay sát bên tai. Cô thật ngơ ngác một bên quay sang nhìn người vừa nói.

- Cậu...

Nhã Kỳ bất ngờ đến sững sờ trước vẻ lời cuốn của Đan Băng, nhìn mãi cô mới nhận ra đây là em của Hàn thiếu.

Hôm nay Nhã Kỳ mới nhận ra vẻ nam tính pha chút đáng yêu từ khuôn mặt Đan Băng. Tóc cậu vuốt lên để lộ vầng trán cao, da mặt trắng mịn hơn cả con gái, mắt phượng mũi cao, môi hồng chún có điệu cười nửa mồm.

Quần áo cũng khác hẳn, thường khi cô gặp cậu lúc nào ăn mặc áo pull te tua (city hunter =]~) quần rách nhìn như bọn lưu manh, tóc tai lúc nào cũng để mái ngố, nay lại đổi khác hẳn nào là áo pull đen bên trong mix cùng áo khoác đen trùng hai hàng cúc không cài, kết hợp với quần hồng đậm và chiếc dây đen thật thời thượng.

((LMH =]~ k cần tương tg.)Do chiều cao quá lý tưởng bởi vậy Đan Băng mặc đồ cũng rất dễ (1m82).

Đan Băng cười nửa miệng, mặt gian tà nói:

- Tôi nghĩ chị nên bỏ về mặt ấy đi thì sẽ có cơ may giữ được Hàn thiếu đấy.

Nhã Kỳ nuốt khan :

- Sao cậu lại ở đây?

- À thì tôi đi thay ba mình. Không được sao? – Đan Băng chớp mắt nhìn về mặt bị bỏ rơi của Nhã Kỳ.

Nhã Kỳ ngậm miệng gật gật đầu, đây là lần đầu cậu gặp được vẻ mặt của Đan Băng có nét đều nửa giống Hàn thiếu nửa giống Huỳnh tổng. Đan Băng nhìn sang một phía khác, cậu đổi ngay mặt bình thường mỉm cười cúi chào họ, Nhã Kỳ thấy thế liền quay đi nhìn người cậu vừa chào thì ra là ba của Song Linh nên cậu mới lễ phép như vậy.

Ông vừa đi Đan Băng đã đổi ngay mặt:

- Chị muốn giữ chân anh tôi tốt hơn hết là hãy ngoan ngoãn làm những gì anh ta muốn và nên giả nai một chút đừng quá nhõng nhẽo.

Nhã Kỳ thấy lạ khi không tự dưng Đan Băng lại bày cách cho mình đến với Hàn thiếu, cô nghi ngờ:

- Cậu có ý gì vậy?

Đan Băng xoay xoay ly rượu trên tay:

- Trả có ý gì. Đơn giản tôi chỉ muốn thử làm người tốt một lần xem sao thôi.

Nhã Kỳ vẫn không tin tự nhiên Đan Băng lại tốt đột tử vậy, cô nhìn cậu chăm chăm, Đan Băng nheo mắt không nhìn lại mà nói:

- Đừng nhìn tôi như vậy, tôi không có ý gì với gái già đâu mà nhất là chị.

Đan Băng vừa dứt câu đã cười ruồi một cái mới bước đi không ngần ngại... Nhã Kỳ đứng bần thần nhìn theo, miệng vẫn còn lẩm bẫm “Cậu ta vừa nói mình là gái già...ôi mẹ ơi...huyết áp của tôi.” Nhã Kỳ vuốt ngực cho hả cơn tức.

Đan Băng vô tình nhưng đã đi vào mắt của bao chị gái đứng đấy...Song Linh cũng lọt vào số đấy, giây phút đấy Đan Băng bỗng nhiên toả sáng trong lòng các nàng...Hàn thiếu mãi nói chuyện với mọi người nên không để ý mấy...Song Linh miệng vẫn há hốc ra nhìn theo Đan Băng thì đúng lúc cậu cũng xoay ánh mắt về phía cô, 4 mắt chạm nhau... Song Linh vờ ngại ngừng cười mỉm cúi đầu xuống, cô vừa cười thầm “tôi đếm đến 3 là anh sẽ lại đây thôi...hoho”. “1...2...3” vẫn trả thấy tiến triển gì, Song Linh ngược mặt lên thì đã thấy Đan Băng mất dấu từ lúc nào, hóa ra cô đang tự nghĩ cả... Song Linh đưa mắt kiếm quanh rồi dừng lại chỗ mấy người bạn ba mình...ánh mắt cô không dời khỏi được anh đẹp trai – hiện tượng mới kia...Vốn có tính đứng núi này trông núi nọ nên vừa gặp trai đẹp là Song Linh đã sáng hể cả mắt lên, cô lay lay tay Tuyết Y, nói:

- Hàn thiếu à...anh có quen người kia không?

Song Linh chỉ tay về phía Đan Băng, Tuyết Y nheo mắt nhìn theo, cậu suýt cười vì cách ăn mặc mới của Đan Băng, từ bao giờ đưa em chuyên mặc đồ rách của mình lại thay đổi phong cách đột ngột vậy. Cậu nói:

- Có chuyện gì sao?

Nghe câu hỏi này của Tuyết Y, Song Linh cũng không biết trả lời sao nữa, chẳng nhẽ cô lại nói là đi làm quen à...không được chắc chắn là vậy.

Song Linh nói quanh:

- À thì em hỏi họ đưa bạn thôi mà...

Chỉ cần nhìn nét mặt của Song Linh là Tuyết Y đã đoán được ý định của cô, cậu chỉ cười thầm, khoe miệng cong lên như cười:

- Người đấy là Đan Băng.

Song Linh che miệng, mắt tròn to:

- Gì cơ??? Đấy có phải em trai anh không...??

Tuyết Y gật đầu. Song Linh cắn cắn môi “Nghe nói em Hàn thiếu bị les mà sao lại nhìn men đến vậy...”

- Sao em nghe đồn cậu ấy...

Tuyết Y nhún vai cười:

- Cái đấy anh cũng chưa biết.

Nói xong, cậu lại quay đi nói chuyện với người khác, Song Linh cứ nhìn về phía Đan Băng miệng vẫn còn há ra đầy sốc...”Nhìn như này ai bảo...Kinh khủng quá...” Song Linh lắc mạnh đầu “Không được rồi...Hàn thiếu hay Huỳnh tông vẫn là lựa chọn an toàn hơn...” Cô bước đến chỗ Hàn thiếu cười nói cho qua chuyện lúc này...

...

San Phong nhìn Đan Băng từ trên xuống dưới, cậu bật cười:

- O.M.G~ cool boy – hiện tượng mới à...

Gia Linh do không quen nên cũng trả hiểu San Phong nói về vấn đề gì, cô chỉ cười chào anh đẹp trai này rồi im lặng. Tử Di cũng thoáng ngỡ ngàng trước vẻ đẹp tiềm ẩn của Đan Băng bình thường nhìn cậu rất lòi thối mỗi khi nhìn cậu là thấy vẻ lười nhác từ cách ăn mặc nay tự nhiên lại chỉnh chu thể cũng choáng thật.

Đan Băng trề môi, tay búng búng cánh hoa gần đó:

- Chị ôsin trốn nhà đi bụi không giặt là quần áo cho em nên mới phải lòi mẩy đồ rườm rà này ra mặc đấy chứ.

- Phụt...khụ...khụ...hãhaha...

Nguyên ngục rượu trong miệng Gia Linh phun thẳng vào chiếc áo của Đan Băng. Cậu bần thần nhìn cô ngoác miệng ra cười...

San Phong cũng ngăn người Tử Di thì đờ đẫn nhìn Gia Linh, có gì mà cô cười vậy.

- khụ...khụ...hụ...

Sau tràng cười hình như bị sặc nên chuyển sang ho...San Phong vuốt lưng cho Gia Linh...miệng nói:

- Lên đây à...

Tử Di phì cười, cô che miệng lại Đan Băng lắc đầu kéo tay San Phong đi xa vài bước mới nói:

- Chị ấy bị sao vậy?

San Phong cười to, Đan Băng đưa tay bịp mồm cậu lại, nói:

- Lại đến lượt anh à?

San Phong cô nhện, cậu xua tay:

- Chắc đi Anh về nên thỉnh thoảng âm IC vậy...bỏ qua đi...hãhã...

- Vừa từ Anh về á?

- Ừm...sao thế?

Đan Băng bỏ mặc luôn San Phong đứng đấy, cậu lại bên Gia Linh, nghiêm chỉnh lại, miệng cười nhẹ lịch sự:

- Nghe nói chị vừa ở Anh về à?

- Vâng – Gia Linh mặt mày vẫn còn đỏ vì cười nhiều, cô gật đầu – Có chuyện gì sao?

Đan Băng hỏi tiếp:

- Vậy chị ở đây lâu chưa?
- Mới 2-3 năm thôi.
- Vậy là được rồi – Đan Băng lăm bằm.
- Em nói gì cơ ? – Gia Linh không nghe rõ liền hỏi lại.

Đan Băng lắc đầu cười:

- À không, không có gì...- Cậu đôi xang Tử Di – Cậu thấy hôm nay nhìn tôi thế nào? – Đan Băng hất mặt.

San Phong trề môi:

- Một ngày như mọi ngày thôi.
- Nhìn cậu hơn mọi ngày – Cùng lúc đó Tử Di cũng lên tiếng khen.

Đan Băng cười tít mắt:

- Một số người lại ghen với vẻ đẹp thiên phú của tôi rồi đấy.
- Ôi ôi...Băng ơi em vừa nói gì thế – San Phong nhăn mặt hỏi lại...
- Không có gì...- Đan Băng, Tử Di nhìn nhau cười khiến San Phong thấy mình như trò đùa. Cậu gất giọng:
- Này Di 33 em về phe ai thế...

Tử Di cười cười không nói gì. Gia Linh nhìn Tử Di cũng phải ghen tị, có vẻ cô gái này rất được các chàng yêu thích...ngay cả Gia Linh nhìn Tử Di cũng thấy thích nữa là...một vẻ đẹp trẻ con lại coò hiền nữa chứ...Gia Linh thở hắt ra nhìn tự ước mình cũng được như Tử Di thì tốt biết mấy.

- Huỳnh tông...- Giọng Song Linh lại vang lên bất ngờ.

San Phong nhìn qua Song Linh cười rồi lướt ngay qua người bên cạnh, sao lại là Hàn thiếu, cậu nhớ rõ ràng người đi cùng Hàn thiếu là Nhã Kỳ đấy chứ.

San Phong hỏi:

- Ô Hàn thiếu đây vậy Nhã thư đâu???
- Sao Huỳnh tông lại hỏi tôi...anh có thể trực tiếp đi tìm mà.
- Tôi chỉ hỏi thôi chứ có nói là muốn gặp cô ấy sao?

Tuyệt Y nhún vai chất lười. Song Linh cười là giả miệng nói với Gia Linh mà mắt cứ đảo xang Đan Băng:

- Gia à tối nay ở lại nhà chị nhé, chị có chuyện muốn nói với em.

Gia Linh mím cười:

- Được ạ.

Song Linh lại chuyển đạn xang Tử Di, cô nói :

- Quên mất cô Di ở đây. Hôm nay là kỉ niệm ngày thành lập côngty của ba tôi, cô Di có thể lên tặng chúng tôi một bản nhạc để góp thêm không khí được không?

Tử Di tròn mắt nhìn Song Linh, ánh mắt cô lộ rõ sự chơi đùa.San Phong cũng như những người có mặt chỗ đấy đều biết dụng ý của Song Linh nhưng không tiện nói ra.

San Phong vội đỡ lời:

Hôm nay cô ấy không được khỏe, Song Linh cho hẹn dịp khác nhé.

Song Linh cười khẩy:

- Hay cô Di thấy gia đình tôi không xứng để cô chúc mừng.

Từ Di ngại ngần nhìn Tuyết Y mong sự nói giúp của cậu nhưng tuyệt nhiên không có lời nào từ phía cậu...Tuyết Y vẫn nhìn cô nhưng với vẻ mặt thản nhiên đứng đưng thậm chí còn muốn điều đó xảy ra...

Đan Băng lên tiếng:

- Chị gái à...anh ấy đã nói cô ấy không khoẻ rồi mà có cần ép người vậy không.

Đan Băng chưa ra thực tế trong giới kinh doanh nên cậu chưa biết nhìn ai bao giờ dù người đó là ai đi nữa. Ở đây có thể chỉ mình cậu là thắng thường nhất.

Nghe Đan Băng nói với mình giọng đó để bệnh Từ Di,Song Linh càng muốn làm bề mặt Từ Di hơn, cô bỏ qua lời nói Đan Băng:

- Cô Di không nói gì có nghĩa là đồng ý rồi nhì.

Tuyết Y cười nhẹ:

- Em lên đi chứ, đừng làm phật lòng chủ gia.

Từ Di liếc mắt lên lườm Tuyết Y, cậu đã không nói đỡ giúp cô thì thôi lại còn hùa theo. Cô làm gì biết chơi cầm kỳ đâu cơ chứ.

Họ đã nói vậy thì không còn đường lui nữa. Từ Di lùi thui đi về phía trước có sẵn đàn piano...Cô dần dần bước đến đó, hai tay xoắn lấy nhau bối rối trả biết làm gì nữa đây...

Tuyết Y nhìn nét mặt đấy là biết Từ Di không hề biết chơi đàn, cậu nghĩ cô sẽ lên tiếng nói ra điều đấy để tr ánh kh ỏi lên nhưng cô lại không mở mồm ra nói.

Cứng đầu thật... San Phong cũng hiểu Từ Di không biết đánh đàn nên cô mới có vẻ mặt ấy, cậu cau mày:

- Cô ấy có biết đánh piano đâu cơ chứ.

Gia Linh không thể tham gia vào được nên cô chỉ đứng im lặng, Đan Băng quay xang Song Linh nói:

- Chị có cần ép người ta đến thế không.

Tuyết Y cười nhếch môi:

- Nếu muốn em cũng có thể lên đấy mà.

- Anh...

“Đúng...sao mình không nghĩ ra nhì.” San Phong lập tức nói với Đan Băng:

- Em biết chơi piano mà, lên cứu vớt một linh hồn đi chứ.

Từ trước đến nay Đan Băng chưa bao giờ đứng trước đông người mà thể hiện tài năng bao giờ, mà cậu cũng chỉ mới chơi piano được 2 năm thôi mà với lại cậu toàn học đánh những bài tiếng eng. Đan Băng nhủ mày:

- Anh đi mà lên.

- Anh mà biết chơi thì đã không đến lượt em— San Phong đẩy người Đan Băng lên trước cho kịp Từ Di. — Giúp người đi mà,anh sẽ đền đáp em sau.

Đan Băng thở hắt ra:

- Thôi được rồi, từ từ làm nhần hết áo người ta rồi.

San Phong buông tay ngay, cậu cười tươi rói. Song Linh mặc dù không thích trò cứu người đẹp này mấy nhưng chẳng nhẽ cô cấm họ lên.

Tuyết Y chỉ hướng mắt lên trên xem họ sẽ làm gì. Dù sao cậu cũng đã làm một việc thiện sau khi hại người rồi. Khoé môi cậu cong cong cười...ánh mắt nheo lại nhìn Từ Di xem cô sẽ ra sao.

Gia Linh chú ý Hàn thiếu từ lúc cậu về hùa cùng người chị họ mình, rồi lại cố tình đưa ra cách để giúp Từ Di nhưng không hề lộ ra điều đó, Gia Linh cảm thấy giữa hai người này có một mối quan hệ gì đó rất khó hiểu, mới về nước nên cô không được rõ lắm, từ từ rồi sẽ hiểu thôi.

Gia Linh hướng mắt lên trên.

Đan Băng theo ngồi xuống cạnh Từ Di. Cậu ghé tai cô nói nhỏ:

- Cậu có thuộc bài gì đấy nhạc ngoại không?

Từ khi nhận thức được mọi chuyện trong gia đình mình, Từ Di đã thích bài Because of you (Kell Clarkson), giai điệu đó như in sâu vào tâm trạng của cô mỗi khi đêm xuống còn lại một mình trong căn phòng trống.

- Because of you.

- Không còn bài nào vui hơn à. Dù sao cũng là tiếc chứ có phải...

Từ Di lắc đầu, cô không muốn hát bài này đâu nhưng đó là bài nhạc ngoại duy nhất cô thuộc.

Đan Băng chép miệng:

- Thôi kệ.

Cậu cười tiếp thêm tinh thần cho Từ Di:

- Không có gì hết. Cứ thoải mái đi. Có ai ném trứng thối anh đây sẽ đỡ cho...

Từ Di cười gật đầu... Cô thấy Đan Băng rất tốt với mình, cậu đúng là người bạn cô ước mơ...

Đan Băng đưa tay lên từng phím đàn, nhìn cậu không khác gì người của quần chúng kể từ cách ăn mặc và khuôn mặt mỹ nam kia... giương như sự nổi bật đêm nay dành hết cho cậu vậy...

I will not make the same mistakes that you did

I will not let myself cause my heart so much misery

I will not break the way you did

You fell so hard

I learned the hard way, to never let it get that far

- Dịch dịch cho anh nghe, nhanh quá không theo kịp.

Mới nghe được mấy câu đầu Từ Di hát, San Phong đã huých tay xang Gia Linh nhờ cô dịch hộ. Gia Linh chép miệng bắt đầu.

Tuyệt Y cũng hiểu nhưng nghe người sống bên Anh dịch vẫn sát nghĩa hơn. Cậu đứng lại gần Gia Linh hơn vừa nghe Từ Di hát vừa nghe lời dịch.

Because of you

I never stray too far from the sidewalk

Because of you

I learned to play on the safe side

So I don't get hurt

Because of you

I find it hard to trust

Not only me, but everyone around me

Because of you

I am afraid

I lose my way

And it's not too long before you point it out

I cannot cry

Because I know that's weakness in your eyes

I'm forced to fake a smile, a laugh
Every day of my life
My heart can't possibly break
When it wasn't even whole to start with
Because of you
I never stray too far from the sidewalk
Because of you
I learned to play on the safe side
So I don't get hurt
Because of you
I find it hard to trust
Not only me, but everyone around me
Because of you
I am afraid
I watched you die
I heard you cry
Every night in your sleep
I was so young
You should have known better than to lean on me
You never thought of anyone else
You just saw your pain
And now I cry
In the middle of the night
Over the same damn thing
Because of you
I never stray too far from the sidewalk
Because of you
I learned to play on the safe side so I don't get hurt
Because of you
I tried my hardest just to forget everything
Because of you
I don't know how to let anyone else in
Because of you
I'm ashamed of my life because it's empty

Because of you

I am afraid

Because of you

*** d ICH:

Con sẽ không phạm cùng sai lầm như mẹ đã phạm

Con sẽ không để bản thân làm trái tim mình đau khổ thế

Con sẽ không suy sụp như mẹ

Mẹ đã suy sút quá nặng nề

Con đã rút ra được kinh nghiệm không bao giờ để mọi chuyện tiến xa tới nhường ấy

Bởi vì cha mẹ, con chẳng bao giờ dám đi chệch quá xa khỏi con đường bình yên (1)

Bởi vì cha mẹ, con đã học cách sống sao cho an toàn để con khỏi phải bị tổn thương

Bởi vì cha mẹ, con nhận ra thật khó mà tin tưởng chẳng những bản thân con mà cả những người xung quanh con

Bởi vì cha mẹ, con e dè

Con lạc hướng và chuyện đó xảy ra không quá lâu trước khi mẹ chỉ ra điều đó cho con

Con không thể khóc bởi vì con biết điều đó sẽ là điểm yếu của con trong mắt mẹ

Con buộc phải giả tạo một nụ cười, một tiếng cười vang mỗi ngày trong cuộc đời con

Trái tim con có lẽ không thể tan vỡ được khi mà thậm chí từ đầu nó còn không được nguyên vẹn

Con nhìn mẹ cạn kiệt dần

Con nghe mẹ khóc mỗi đêm trong giấc ngủ

Con còn trẻ quá, đáng lẽ mẹ đừng ý dựa vào con

Mẹ chưa từng nghĩ về ai khác, mẹ chỉ nhìn thấy nỗi đau của mẹ mà thôi

Và giờ đây con khóc giữa đêm thâu vì cùng một lý do chết tiệt như thế

Bởi vì cha mẹ, con chẳng bao giờ dám đi chệch quá xa khỏi con đường bình yên (1)

Bởi vì cha mẹ, con đã học cách sống sao cho an toàn để con khỏi phải bị tổn thương

Bởi vì cha mẹ, con đã cố hết sức để quên đi mọi chuyện

Bởi vì cha mẹ, con không biết làm cách nào để ai đó có thể vào được lòng con

Bởi vì cha mẹ, con xấu hổ về cuộc đời mình vì nó trống rỗng

Bởi vì cha mẹ, con sợ hãi

Bởi vì cha mẹ đó...

Dứt bài hát, mọi người nghe có người hiểu có người không nhưng khi nghe giai điệu buồn đấy cũng cảm thấy nao lòng cả ánh mắt lẫn giọng của cô gái cũng nói lên điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13

Đan Băng nghe giọng Từ Di hát mà cậu cảm tưởng như cô đã khóc nhưng khi quay nhìn cô thì trả thấy giọt nước mắt nào cả. Phải chăng cô quá nhập tâm khi hát bài này....

Mọi người vỗ tay cho hai người. Một lần nữa hình ảnh đẹp đẽ của Đan Băng đã đi vào lòng mấy em gái có mặt ở đây, Từ Di chỉ cúi đầu, mặt cô nhìn thật buồn đi về chỗ cũ của mình...

Tuyết Y nghe giọng Từ Di hát cậu cảm thấy hơi bất ngờ khi cô sở hữu một giọng ấm đến vậy... từng câu từng lời như nói lên nỗi lòng của cô. Nhưng Tuyết Y đâu thiên thần đến nỗi chỉ vì nghe một bài hát mà đã cảm động. Cái cậu chú ý nghe chỉ là giọng hát của Từ Di thôi còn ý nghĩ không quan trọng dù sao cũng chỉ là bài hát mà thôi...

San Phong đứng đờ đẫn khi nghe hết, cậu vẫn còn cảm thấy bài hát này như nói lên đúng hoàn cảnh của cô vậy... San Phong nhìn Từ Di:

- Không sao chứ.

Từ Di lắc đầu:

- Chỉ là hát thôi em không sao.

San Phong nghe giọng là biết cô đang buồn, cậu muốn làm cho cô quên đi, liền cười xón xác khen cô không tiếc lời:

- Em hát hay thật đấy... Đúng là Di 33 của mình... Ôi giỏi quá... hihi- San Phong ôm chầm lấy Từ Di, bỏ mặc ánh nhìn những người đứng gần đấy, Đan Băng ho sút sặc... Gia Linh cup mí quay đi không muốn nhìn cảnh này chút nào...

Song Linh thì mãi nhìn Đan Băng, cô thấy Đan Băng ho liền lên tiếng hỏi han:

- Cậu sao thế, có cần nước không.

Chẳng qua Đan Băng chỉ bị sặc nước bọt khi thấy San Phong ôm Từ Di trước mặt anh mình thôi chứ cậu không sao hết.

Lý do Song Linh quan tâm cậu là vì hình ảnh ấn tượng lúc chơi piano của cậu đã khắc sâu vào lòng cô. Song Linh không còn tin cái lời đồn cậu bị les nữa... làm sao có người bị les mà lại men đến thế cơ chứ... giờ đây Đan Băng đã được điểm ngang cả Huỳnh tổng lẫn Hàn thiếu trong lòng cô.

San Phong ôm Từ Di mà mắt lại nhìn ra sau lưng cô chính là Tuyết Y. Thấy vẻ mặt Tuyết Y có vẻ cau có rồi, San Phong lại càng thích... Cậu dờn Từ Di, béo hai má cô:

- Sao em có thể đáng yêu đến thế này...

Tuyết Y hơi nhũn mày nhìn họ, không cần thể hiện phản kích như thế trước mặt cậu chứ. Tuyết Y lên tiếng, cậu không thể để mọi người làm hình bóng mình mờ nhạt được:

- Nhìn mặt em tâm trạng thế.

Từ Di quay lại nhìn Tuyết Y. Tất cả là tại cái cô mới phải hát cái bài này... Từ Di không muốn nhìn bản mặt đều của Tuyết Y nữa, cô quay đi chỗ khác. Tuyết Y cười nhếch môi trước thái độ đó, cậu nhìn sang San Phong:

- Có vẻ cô ấy thích Huỳnh tổng hơn tôi rồi nhì.

San Phong thừa nhận mạnh, cậu lên tiếng ngay:

- Có thể... tôi thấy Hàn thiếu cũng không thích cô ấy vậy thì nhường cho tôi được chứ.

Tuyết Y không nghĩ đến trường hợp San Phong lại đề nghị thắng thường như vậy. Cậu đã làm mọi người đứng đấy trở mắt nhìn.

Gương mặt San Phong lúc này không còn nụ cười hay ánh mắt đùa cợt nữa mà nó rất nghiêm túc. Tuyết Y bật cười:

- Vậy Huỳnh tổng có thể trả những gì cô ấy nợ tôi không?

- Được... Cậu cứ nói. Bao nhiêu?

Tuyết Y tắt dần nụ cười nhìn thẳng San Phong. Hai người đàn ông nhìn nhau với ánh mắt dò xét phần trăm sự thật trong đó...

Đan Băng đứng ngoài mà lạnh cả người, nếu chia phe cậu sẽ về phe San Phong ngay nhưng đây là chuyện riêng rồi nên cậu không tiện chen lời vào. Đan

Băng lâm bẩm với Gia Linh- “gay cán quá...chị nghĩ chúng ta có nên đi lánh nạn không, giang hồ sắp đổ máu rồi...”.

Đang lúc nước sôi lửa bỏng thế này Đan Băng vẫn còn tâm trạng đùa được, Gia Linh quay xang lờm cậu ra dấu im lặng. Đan Băng che miệng đứng im không đùa nữa.

Từ Di nhìn qua nhìn lại hai người đàn ông trước mặt, cô không hiểu sao chuyện lại xảy đến nước này.

Tuyết Y cau mày:

- Huỳnh tông có thể hỏi ý kiến Từ Di xem cô ấy sẽ chọn ai.

Lập tức San Phong quay xang Từ Di. Ánh mắt cậu chứa đựng sự nghiêm túc tuyệt đối đến Gia Linh và Đan Băng thoáng ngỡ ngàng.

Từ Di bỗng nhiên thấy San Phong mạnh mẽ lạ, cậu không còn nhí nhố nữa mà còn rất men là đằng khác, San Phong trầm giọng nói:

- Em sẽ đồng ý theo ai trong hai chúng tôi? – Mặt cậu bình tâm chờ đợi.

Từ Di nhìn San Phong rồi lại nhìn trán nhìn xang Tuyết Y, cậu cũng đang chờ đợi câu trả lời. Không khí lúc này căng phồng theo từng mạch đập của trái tim Từ Di. Tình huống này thật khó xử, mà Từ Di cũng không biết chính xác hai người này đang chơi trò gì nữa cơ, không biết San Phong đang thật hay đùa và cả Hàn thiếu nữa???

Cô cứ đứng tần ngần hết nhìn người này lại nhìn người kia, vẻ mặt lúng túng bối rối. Đan Băng không còn đùa cợt nữa, cậu lên tiếng:

- Cứ nói ra suy nghĩ thôi. Cậu muốn bên cạnh ai thì nói ra đừng để trạng thái này kéo dài nữa, đau tim chết mất.

Gia Linh lờm lờm Đan Băng vừa được câu trước từ tể, cậu sau lại giờ giọng khác. Song Linh đứng tượng hình, cô không hiểu giữa mấy người này là chuyện gì nữa, mà cô cũng không có tâm ý muốn biết chuyện này nữa, bây giờ trong cô hình ảnh Đan Băng hiện hữu lấn át tất cả rồi.

Tuyết Y nhếch môi cười nói:

- Em muốn theo ai thì nói ra đi chứ đừng để Huỳnh tông chờ đợi lời giải mãi.

Cậu dứt hai tay vào túi quần, đầu hơi ngẩng lên ánh mắt nghị tã nhìn Từ Di như đang đe dọa gì đó. Từ Di nhìn lại cậu, ánh mắt cô đối lập hẳn thường ngày, đây có thể là lần đầu cô dám nhìn thẳng mặt Hàn thiếu như vậy... Từ Di mím môi rồi bật thốt:

- San Phong.

O.M.G~... 3 người không liên quan chuyện này đều che miệng ngạc nhiên trước câu trả lời này. San Phong khẽ cười, vậy là Từ Di cũng có tình cảm với cậu. San Phong nhìn Tuyết Y:

- Cậu nghe rồi chứ.

Tuyết Y sững sờ vài giây mới trở lại trạng thái bình thường, cậu cười nhún vai.

Đan Băng nhìn hành động này của Tuyết Y, cậu nghĩ ngay chuyện không lành sắp xảy ra... Đan Băng ghé gần San Phong nói nhỏ:

- Em thấy không ổn chút nào...

San Phong cười nhẹ tiếp:

- Vậy Hàn thiếu muốn tôi đến đáp điều gì cứ nói.

Tuyết Y gườm gườm nhìn Từ Di, không hiểu sao cô lấy dũng khí từ đâu mà lại dám nói ra điều đó, chẳng qua Từ Di muốn thoát khỏi Tuyết Y càng sớm càng tốt thôi bởi vì bên cậu lúc nào cô cũng phải làm những điều mình không muốn...tất cả là sự ép buộc khiến cô bao lần đau khổ... Từ Di mím chặt môi, nhìn lại Tuyết Y ánh mắt cho thấy cô không còn sợ cậu nữa điều đó làm Tuyết Y nổi máu...Cậu cau mày nhìn Từ Di...ánh mắt ẩn chứa một lượng hàn khí cao ngút chưa từng để lộ ra như thế...lúc này đây Tuyết Y không còn giữ nổi bình tĩnh khi nhìn Từ Di như thế nữa, chưa bao giờ cậu lại để mất bình tĩnh đến thế...Tuyết Y kéo mạnh tay Từ Di lôi cô đi qua mặt mọi người...

Tay Từ Di đau điếng khi tay Tuyết Di bấu chặt vào tay mình lôi đi như thế, trời lạnh lại khiến cô càng buốt hơn...Từ Di nhăn nhó:

- Buông tôi ra...

San Phong cau mày, cậu bước nhanh theo chặn ngang Tuyết Y:

- Cậu làm trò gì vậy?

Chiến tranh của hai người đã khiến mọi người có mặt ở bữa tiệc chú ý dần hướng ánh mắt về phía họ nhìn tò mò...

- Sao thế nhỉ?

- Chẳng phải họ là bạn tri kỉ sao...xây ra chuyện gì nhỉ...

- Hình như là có liên quan đến cô gái kia...

Những tiếng xì xầm đầy thắc mắc không khiến hai người dừng lại, Tuyết Y trừng mắt nhìn San Phong:

- Chuyện của tôi Huỳnh tông không nên xen quá nhiều thế chứ.

San Phong cũng không kém cạnh, cậu đứng sát gần lại đối mặt với Tuyết Y, cau mày nói:

- Chuyện liên quan đến Từ Di cũng là liên quan đến tôi đấy Hàn thiếu.

Tuyết Y nhếch môi cười nhạt:

- Vậy chờ 8 tháng nữa Huỳnh tông sẽ có quyền xen vào. Bây giờ thì tôi đi được chứ.

Đúng thế...giờ San Phong đã là gì đâu, cậu biết làm gì hơn cho Từ Di đây, biết thế nã đã không hỏi câu đấy, thế nào Từ Di về sẽ bị Tuyết Y trút giận cho xem, cậu đã hại cô rồi.San Phong đứng né xang một bên mặc dù chân cậu không muốn làm điều đó.

Tuyết Y kéo mạnh Từ Di đi ngang qua San Phong, Tuyết Y còn nghe thấy miệng San Phong nói :

- Cậu sẽ phải hối hận khi dám làm gì hại đến Từ Di.

Tuyết Y cười nhạt đi thẳng ra xe không quay đầu lại. Từ Di mặt nhăn nhó nhìn lại San Phong với ánh mắt như cầu cứu...nhưng San Phong cũng đành bất lực thôi chẳng nhẽ cậu chạy theo bắt Tuyết Y giao Từ Di cho mình trong khi Tuyết Y đã có giao kèo hợp lệ với Từ Di trong vòng 1 năm... San Phong nhìn Từ Di về mặt bất lực và thầm xin lỗi vì đã không làm được gì hơn để giúp cô...

Đan Băng chất lười lắc đầu:

- Hazi...Đúng là tuổi trẻ nông nổi...chắc chắc...

Cứ đến lúc căng thẳng là Đan Băng lại chen vào một cậu khiến Gia Linh phải nhìn cậu bằng ánh mắt kinh khủng...Ở đây chính Đan Băng mới là người nhỏ tuổi nhất mà dám nói người khác là tuổi trẻ nông nổi...có vẻ như cậu rất thích đứng ngoài cuộc nhận xét tình hình thì phải.

San Phong cũng bỏ về, cậu không còn tâm trạng tiệc với trà tùng nữa...Gia Linh nhìn theo bóng dáng cậu lòng thấy nhói đau, sao người đó không phải là cô...Gia Linh cup mi buồn bã, cô quay trở vào đại sảnh.

Mọi người cũng dần quay đi nhưng miệng vẫn bàn về chuyện đầy đầy tò mò...

Song Linh tự nhiên lao tới khoác tay Đan Băng bắt chuyện như thật:

- Trả hiểu gì cả...hi...cậu ra đây với tôi chút được không.

Đan Băng nhìn nhìn xuống tay mình rồi cả bàn tay Song Linh đang ôm chôn cánh tay mình, cậu lấy cánh tay còn lại gỡ tay Song Linh ra, miệng cười hi:

- Xin lỗi em không có hứng thú với gái già...

Mồm nói chân Đan Băng bước ngang luôn qua mặt Song Linh khiến cô hụt hẫng, khi cậu đi được một đoạn mới giật mình tỉnh lại:

- Cái...cái gì...cậu ta vừa nói mình là gái già...O.M.G~... – Song Linh đưa tay vuốt vuốt ngực – Phải bình tĩnh...không nên để thằng ranh này làm hỏng vẻ tao nhã của mình...bình tĩnh...bình tĩnh...

Ở lại một lúc rồi Đan Băng vào chào xin phép ba của Song Linh – chủ bữa tiệc ra về. Cậu định tìm Gia Linh buồn một tý nữa nhưng chẳng thấy bóng dáng cô đâu nên cũng chán chường buồn ở lại nữa.

....

Dừng xe, Tuyết Y bước xuống đóng mạnh cửa xe lại, mặt cậu hầm hầm mở cửa xe bên cạnh lối tuột Từ Di ra ngoài kéo xềnh xệch cô vào trong nhà rồi kéo lên phòng. Cậu đẩy mạnh cô xuống nền gỗ cầu gắt nói:

- Cô có biết mình đã nợ tôi những gì không.

Từ Di đau nhức cả tay lẫn người, cô hét bị Tuyết Y bấu chặt tay lôi đi như một con chó bây giờ lại xô bỏ cô xuống sàn. Từ Di xoa xoa cổ tay :

- Chính anh đã hỏi tôi mà.'

Tuyết Y ngồi xuống gần sát mặt cô, mắt trừng lên đầy giận giữ:

- Cô nghĩ có thể thoát khỏi tôi nhờ Huỳnh tổng sao.

Ngưng lúc Tuyết Y lại tiếp:

- Đừng có nghĩ sẽ thoát khỏi tay tôi được...

Tuyết Y bước đến chiếc bàn gần đó lấy điều khiển bật máy lạnh lên. Giữa trời giá buốt như này tự nhiên cậu lại làm thế, Từ Di lạnh buốt, cô ngồi co rúm lại...không h

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Cộp...

San Phong nắm chặt chiếc điện thoại trong tay đưa lên cao ném mạnh vào một góc phòng làm việc...sao cậu cứ mãi mất bình tĩnh thế này...cậu không còn là San Phong điềm đạm thường ngày nữa rồi... San Phong đang rất lo cho Từ Di, cậu rất muốn biết tình hình Từ Di bây giờ ra sao nhưng sao lại thuê bao thế này...

Trợ lý Kim đứng nhìn cảnh tượng này mà lạnh người, ông theo cậu cũng đã được ngót 4 năm vậy mà chưa khi nào thấy San Phong nóng nảy như vậy... cậu là người ưa vẻ tao nhã mà lại...

San Phong ngồi phịch xuống ghế cáu gắt nói:

- Ông đi tìm ngay Từ Di cho tôi.

Biết đâu mà tìm cơ chứ nhưng nước này mà ông nói ra điều đó thế nào cũng bị cái lờm rách mắt từ San Phong cho coi, không hay hơn nữa là cậu trút giận lên người ông thì phiền chết mất. Ông Kim gật đầu tươm tướp:

- Vâng thưa Huỳnh tổng.

Ông quay ngoắt người đi nhanh ra ngoài luôn. Ông đứng mặt mày vẫn còn toát mồ hôi. Cũng may là thoát khỏi cái phòng đầy sát khí đấy rồi. Đi được bước nào hay bước ấy, Ông Kim vội vã đi ra ngoài xe để đi tìm tung tích cô gái San Phong đang tìm.

- Đi thôi. – Ông ngồi sau, nói với người tài xế.

- Đi đâu vậy trợ lý Kim?

- Đi lung tung đi, tôi cũng không biết. Cứ đi đi rồi nói.

Sao việc này lại đổ lên đầu mình như thế chứ – Ông Kim giờ khóc giờ cười, ông biết tìm cô gái ấy ở đâu đây...chắc chắc.

Ấy...- Ông Kim bỗng sáng mắt lên ngay điện thoại ra...

- Con trai giúp ba với...

- ...

- Con không giúp ba cần lưỡi chết ngay tại chỗ cho xem

- ...

- Ủ ừ....

-

- Ôi cảm ơn con...Moa...moa...đúng là con trai đáng yêu của ba...

- ...

Ông Kim cười tí mắt nói với người tài xế:

- Anh chạy đến bệnh viện XX cho tôi.

Người tài xế cho xe vòng lại...

.....

- cuối cùng cô cũng tỉnh rồi. ...may quá.

Đôi mắt Từ Di mờ mờ nhìn người phụ nữ già gần trước mặt, bà ta là ai?? giọng Từ Di yếu ớt nói:

- Bà là...

Bà Thái mỉm cười nói:

- Tôi là người chuyên dọn vệ sinh định kỳ cho nhà cậu gì chủ nhà ấy. Tối hôm qua là ngày tôi đến tổng vệ sinh cho nhà, khi vào dọn các phòng, tôi thấy cô nằm ngất lịm ở đây nên gọi 115 đưa cô đi...

Từ Di mệt mỏi, cô cố nói:

- Sao bà lại vào được phòng vậy?

Câu hỏi đột ngột của Từ Di khiến bà Thái lúng túng, bà cười là giả:

- À...tôi đã làm lâu cho cậu chủ rồi nên cậu ấy đưa tất cả một bộ khoá cho tôi mà.

Từ Di nở nụ cười trên bờ môi nứt nẻ khô rát:

- Vâng, cảm ơn bà...

Bà Thái rót ly sữa ấm cho Từ Di, đỡ cô ngồi dậy nói:

- Chắc cô chịu rét lâu nên mới tím tái như vậy. Cô uống đi.

Tây Từ Di run run cầm ly sữa nóng ấm, uống từng ngụm nhỏ, nó như giúp cô lấy lại chút sắc thái...

Bà Thái chep miệng nói:

- Lúc đầu thấy cô tôi cứ nghĩ cô là xác chết chứ...nhìn người trắng muốt cứ như tuyết ấy, môi thì tím tái nằm co ro một góc.

Bà ngừng một lúc rồi hỏi:

- Có chuyện gì vậy, cô có thể kể cho tôi không?

Từ Di cười nhẹ lắc đầu, cô phải kể là mình bị ngược đãi sao. Thấy Từ Di không kể chuyện gì, bà Thái cười ần ần, rồi giọng lại trở về vẻ thương cảm:

- Thôi cô nghỉ ngơi chút nữa tôi quay lại mua đồ ăn cho cô.

Bà Thái toan đứng dậy, Từ Di kéo tay bà lại nói:

- Vậy...chủ nhà ấy chưa biết chuyện con vào viện sao?

Bà Thái nghĩ nghĩ gì đó, rồi lắc đầu nói:

- Chưa, tôi qua tôi đến thì cậu ấy không còn ở nhà nữa. Tôi định đến để nói với cậu ấy chuyện này đây.

Từ Di vội vàng chen vào, giọng cô như đang van xin :

- Bà đừng nói với người đó....

Bà Thái làm vẻ tò mò nói:

- Sao cô nói như vậy. Có phải cậu chủ đó ngược đãi cô không, cô có vẻ sợ cậu ấy vậy?

Từ Di lắc đầu, mắt cô buồn vùi vùi, cô cố nén tiếng thở dài để thay vào nụ cười gượng:

- Chỉ là cháu muốn được yên tĩnh thôi.

- Được rồi, tôi sẽ không nói, giờ cô nghỉ ngơi đi, sức cô đã quá yếu rồi đó tỳ nữa cần phải truyền thêm đạm.

Từ Di nhìn bà lòng đầy sự biết ơn, cô cúi đầu cảm ơn bà nói:

- Vâng, Cảm ơn bà.

- Ôi ơn nghĩa gì. Không cần đâu. – Bà Thái phẩy tay rồi ra ngoài.

....

- Vâng con biết rồi.

- ...

Khoé môi Tuyết Y cong cong dứt điện thoại vào túi, cậu quay lại tiếp tục cuộc họp.

Sau khi xác định được chính xác nơi Từ Di đang cư ngụ. Ông Kim vui vẻ quay về côngty báo lại cho San Phong.

Cậu cau mày:

- Sao cô ấy lại ở đó.

- Tôi không rõ – Ông Kim cúi đầu nói khi nhìn về mặt đáng sợ của San Phong.

- Đi – Sao Phong cầm chiếc áo khoác trên vai ghé vồn vã ra xe chờ sẵn trước công ty.

Trợ lý Kim nhanh chóng chạy theo vào xe.

10 phút sau họ đã đến bệnh viện XX San Phong dực:

- Ông mau chỉ phòng cô ấy đi nhanh lên lè mề quá.

Ông Kim vội vàng đi trước...chỉ đến phòng Từ Di đang nằm. Định mở cửa thì San Phong ngăn lại.

- Ra xe chờ đi.

Ông Kim lượn luôn. Ông chỉ chờ đến nước đầy thôi, cứ mãi nhìn San Phong trong tình trạng này ông lên cơn đau tim mà chết mất.

San Phong nhẹ xoay nắm cửa từ từ đi vào. Về mặt phờ phạc đôi môi khô tái nhợt đang nằm nhắm mắt trên giường khiến San Phong nhói lòng, cậu cần môi tiến lại gần ngồi xuống bên cạnh.

Sao cô lại đến nỗi này. Có phải do hôm qua cậu hỏi câu đó nên Từ Di mới bị Tuyết Y hành hạ đến mức này...

Tia máu trong mắt San Phong đỏ ngầu...cậu mím chặt môi “Hàn thiếu cậu sẽ phải trả giá cho việc này“.

San Phong nhìn Từ Di, bàn tay cậu nắm nhẹ lấy tay Từ Di. Tay cô lạnh ngắt...San Phong sờ lên trán Từ Di lấm tấm những giọt mồ hôi lạnh...

Cô đang sốt... Từ Di vẫn mặc bộ đồ tối qua đi tiệc, trong cơn mê man sắc mặt cô nhợt nhạt như đang rất sợ hãi...cơ thể cô run rẩy. Từ Di như thể quay về cái ngày khủng khiếp đó. Đêm đó, ngoài trời đông lạnh những cơn mưa phùn hắt vào phòng cửa kính mở toang... Từ Di rất sợ lạnh cô rất sợ...

Ngày đó...

Từ Di học xong, cô muốn xang phòng mẹ để tâm sự. Cô biết mẹ mình đang buồn vì chuyện ba mình đang đi cặp bồ với bà Minh- chính người bạn thân của mẹ mình.

Từ Di vừa đi vừa lặng lẽ ngâm nga giai điệu bài hát cô đã vô tình nghe được và từng câu từng lời đó như sinh ra để hát dành cho cô vậy...Từ Di gõ cửa phòng mẹ mình...

10 -15p trời qua không có gì. Rõ ràng xe mẹ vẫn còn ngoài sân. Vậy bà đi đâu được. Từ Di ghé tai sát bức cửa. Cô lắng nghe những âm thanh bên trong, gần như không có âm thanh nào ngoài những tiếng mưa rơi bên hiên nhà.

Từ Di vịn nắm cửa mở ra...

Một cảnh tượng kinh khủng sảy ra trước mắt cô...

Từ Di sững sờ nhìn người mẹ mình, cánh tay bà là một vũng máu...Động mạch ở tay bà đã bị cắt đứt máu cứ tuôn ra...Nước mắt Từ Di lăn dài trên khoé mắt. Cô chạy đến bên cạnh bà ngồi thụp xuống, tay run run đưa lên ngang mũi mẹ mình.

Bà đã tắt thở...Từ Di sợ hãi hét toáng lên giữa màn đêm:

- Mẹ ơi.....

Nước mắt cô cứ chảy chảy mãi không ngừng, cô ngồi ôm thân thể mẹ mình mà lòng quặn thắt lại...Tại sao bà lại làm chuyện không đáng ấy...tại sao lại bỏ cô một mình như vậy...

Và tại sao....

Ba cô đã đi với người khác để bà đau khổ đến giường này...Từ Di nhìn gương mặt trắng bệch môi bạc phếch không con chút sinh khí nào, Từ Di cắn môi đến bật máu...Chính ba cô đã buộc mẹ vào cảnh hiện tại...

Ngoài ban công từng giọt mưa bụi không ngừng rơi hắt lên cửa sổ...Những giọt nước như khóc cùng cô giữa đêm khuya vắng lạnh chỉ cô...và cái xác của mẹ mình.

Từ Di rất sợ nhưng nỗi sợ ấy không lớn bằng sự hận thù người cha mình đã bỏ bê vợ con để vui đầu vào một người khác...Ngay cả khi vợ mình chết mà ông cũng không hay, chắc giờ này ông đang nằm cạnh người phụ nữ đó mà vui vẻ cũng nên.

Từ Di đưa tay cố chặn đi giọt nước mắt, cô đã ngẩng mặt nhìn lên trần nhà mà sao nước mắt vẫn không ngừng chảy...Nó đã làm mặn chát môi cô...Từ Di ngồi lặng thình bèn xác mẹ mình, cô đang rất đau, một nỗi đau không ai hiểu được và cũng không ai có thể chia sẻ nó...bờ vai run theo từng tiếng nấc nghẹn...

...

Từ Di cựa mình mở mắt ra...Ngay cả trong lúc ngủ Từ Di cũng cảnh giác sợ Tuyết Y đến gần mình...

Cô bật người ngồi dịch ra sau vì tưởng là Tuyết Y. San Phong vội nói:

- Anh đây mà.

Từ Di dụi mắt, cô nhìn lại người trước mặt mình là San Phong...không phải Tuyết Y. Từ Di thở hắt ra, giọng cô vẫn còn yếu ớt nói thò thè:

- Sao anh biết em ở đây.

San Phong nhú mày:

- Chuyện đấy không quan trọng. Bây giờ em thấy thế nào, sao lại ra nông nỗi này. Hàn thiếu đã làm gì em?

Những câu hỏi dồn làm Từ Di đau cả đầu, cô biết trả lời câu nào trước đây. Sna Phong thấy mình hơi thái quá, cậu cười nhẹ:

- Anh...thôi em nằm xuống đi. Có gì từ từ nói cũng được.

Từ Di lắc đầu:

- Em ngồi được rồi.

San Phong kéo chăn đưa cho cô nói:

- Em đắp vào người để giữ nhiệt.

- Cảm ơn – Từ Di nhìn từng cử chỉ San Phong lo lắng cho mình mà cô ước cậu thay vào thế chỗ Tuyết Y thì tốt biết mấy.

- Có phải Hàn thiếu đã hại em đến nước này.

Từ Di không nói gì, có nói thì cũng giải quyết được gì đâu cơ chứ chỉ làm mọi chuyện rắc rối thêm thôi. Mà cô chịu đựng cũng quen dần rồi.

San Phong cau mày, cô biết Từ Di đang muốn giấu mọi chuyện, trong lúc này đây cậu cũng không muốn ép cô nói ra. Lúc này San Phong rất muốn gặp Tuyết Y để dạy bảo.

San Phong nhìn Từ Di phờ phạc đến thế này khiến cậu không kềm lòng được, San Phong đứng bật dậy:

- Em nghỉ đi, anh giải quyết một số chuyện rồi sẽ quay lại.

- Vâng – Từ Di nhẹ nhàng gật

đầu

San Phong ra ngoài, cô mới trườn xuống nằm thiếp đi trong giấc ngủ nặng nề...

Trợ lý Kim thấy San Phong hằm hằm đi ra. Ông biết ngay sẽ có chuyện không lành sắp tới. Vừa nghĩ tới thôi San Phong đã lạnh giọng nói:

- Đến Hàn thị cho tôi.

- Cậu...

Ông Kim không biết cậu đến đây làm gì nhưng có lẽ là chuyện không nên. Sao San Phong lại mất bình tĩnh đến vậy. Dù tức gì cũng nên nhịn chứ... Ông biết Huỳnh tổng có thể rất mạnh nhưng Hàn thiếu cũng đâu có vừa. Một điều nhịn chín điều lành mà... tốt nhất là không nên để mất hoà khí giữa hai bên là an toàn nhất...

Chỉ mới định mở mồm hỏi thôi, San Phong đã trừng trừng nhìn làm trợ lý Kim im bật không nói được lời nào nữa.

Từng hạt mưa ngoài trời trong xuốt lặng lẽ tạt lên cửa kính xe, chiếc BMU trắng vẫn lặng lẽ lao về phía trước giữa màn mưa ngày một dày đặc... như báo hiệu một cơn giông tố sắp xảy ra...

...

- Huỳnh tổng à. Anh không thể...

- Tránh ra – San Phong cau mày nhìn Quách giám bên ngoài phòng làm việc của Tuyết Y.

Quách giám nhìn sang trợ lý Kim như hỏi chuyện gì. Ông Kim lắc đầu suýt suýt như ra dấu cậu nên tránh qua một bên không... Quách giám thu cánh tay lại cậu né sang một bên. San Phong mở cửa phòng rồi đóng sầm lại thật mạnh khiến cả người bên ngoài lẫn bên trong giật bắn mình... cả những nhân viên tại đó cũng tò mò ngoái đầu nhìn lại khi đi qua hành lang...

Tuyết Y đang xem bản thảo gì đó, nghe tiếng động phần nộ ấy cậu đã đoán được là ai...

Tuyết Y chậm rãi ngẩng đầu lên, môi thoáng nét cười:

- Huỳnh tổng có chuyện gì mà phải đích thân đến đây thế?

San Phong nhìn chằm chằm vào cái dáng vẻ lãnh đạm của Tuyết Y, Từ D như vậy mà cậu ta vẫn có thể thờ ơ dửng dưng như không đến vậy...

Tuyết Y đứng dậy đi đến gần San Phong, cậu tiếp:

- Huỳnh tổng có chuyện gì không vừa ý với tôi sao mặt lại giận giữ đến vậy?

San Phong không chịu được nữa, cậu vùng nắm đấm giữa mặt Tuyết Y khiến Tuyết Y ngã chúi về một phía, San Phong túm áo cậu dậy rồi ép cậu vào thành bàn khiến mọi thứ trên bàn rơi xuống loảng xoảng, bên ngoài nghe rõ mồn một những âm thanh đồ vỡ đó...

Ông Kim đứng hoảng sợ, mặt vương đầy mồ hôi lạnh, nói:

- Không xong, không xong rồi.

Thấy dáng vẻ của ba mình như thế, Quách giám trấn an:

- Có gì mà ba sợ vậy.

- Con không nhìn thấy sát khí hiện trên mặt Huỳnh tổng sao.

Quách giám chặt lưỡi:

- Cũng thấy...

Xoảng xoảng... khục...

Có vài bước chân ngừng lại trước cửa phòng Tuyết Y... Họ nghe những âm thanh lạ phát ra từ phòng tổng tài mình nên dừng lại hóng...

Trưởng phòng Bắc dừng lại tay vẫn còn cầm tập hồ sơ, dáng vẻ gấp gáp mà vẫn dừng chân lại hỏi Quách giám:

- Giám đốc Quách... có chuyện gì xảy ra bên trong vậy?

Hai cha con giật bắn mình khi nghe những âm thanh thật tàn khốc vang ra ngoài. Ông Kim vút tay con mình, miệng lắp bắp:

- Phải phá cửa thôi không có án mạng xảy ra đấy con ạ...

Quách giám rùng mình, cậu gật đầu lia lia đồng tình:

- Con cũng nghĩ vậy.

Trưởng phòng Bắc dừng lại tay vẫn còn cầm tập hồ sơ, đáng vẻ gấp gáp mà vẫn dừng chân lại hỏi Quách giám:

- Giám đốc Quách...có chuyện gì xảy ra bên trong vậy?

Quách giám quay đầu lại thì thấy mấy người đã đứng sau lưng mình với ánh mắt thọc mạch...Cậu nhú mày ra lệnh:

- Làm việc đi, không có chuyện gì đâu.

3 phút trôi qua, sau lời nói của Quách giám họ vẫn đứng ì ra như không muốn đi. Quách giám trừng mắt:

- Còn không đi, tôi sẽ trừ lương theo giờ đấy.

Câu dọa có hiệu lực ngay, mỗi người lại một nơi lượn nhanh.

Hai cha con nhìn nhau. Ông Kim gật đầu, Quách giám hiểu ý.

1...2...3

Rầm...

Cánh cửa không xi nhê gì mà người hai cha con ê ầm. Ông Kim xoa xoa bả vai đau nhói nói:

- Cách này không xong đâu con ạ.

- Con quên mất tất cả cửa phòng của Hàn thị đều làm bằng loại gỗ cao cấp.

Hai người đứng bất lực bên ngoài một lúc, bỗng Quách giám à lên, cậu nói:

- Hình như còn 1 khoá dự bị phòng của Hàn thiếu.

- Mau đi lấy đi.

Quách giám vội chạy đi 1 lúc rồi quay lại với xâu khoá trên tay. Cậu vừa mở vừa nói:

- Biết thế đã không liều mình lao vào rồi.

Cạch...

Quách giám mở toang cánh cửa. Cậu há hốc mồm khi thấy chủ mình đang bị Huỳnh tổng hành hung...miệng San Phong không ngừng nói:

- Không ai dạy cậu thì để tôi dạy cậu tư cách sống.

Bốp...

San Phong giáng vào mặt Tuyết Y một đấm khiến cậu ngã chúi xuống sàn gỗ, Tuyết Y đưa tay chùi máu đang ứa khỏi miệng...Cậu nhìn San Phong không nói không rằng, mặt vẫn lý lợm khoé môi chỉ nhếch lên cười nhạt...

Cứ chỉ đó càng làm San Phong tức điên cậu gầm lên:

- Cái thằng này...

San Phong túm áo kéo Tuyết y đứng dậy định làm vài phát nữa thì Quách giám chạy vội đến can:

- Huỳnh tổng à, có gì từ từ nói anh...

San Phong cau mày:

- Kút...

Cậu dơ nắm đấm lên định thui vào mặt Tuyết Y tiếp thì ông Kim từ đằng sau lao tới ôm tay lại.

Ông hấp tấp nói:

- Huỳnh tổng à, cậu không nên như thế.

- Buông ra...

San Phong giằng tay khỏi tay ông Kim... Ông Kim cố gắng giữ chặt lấy chết cũng không buông. Còn phần Quách giám thì mau chóng gỡ tay San Phong ra khỏi áo Tuyết Y, kéo Tuyết Y tránh xa San Phong ra một chút.

Ông Kim khẩn khoản nói:

- Cậu bình tĩnh lại đi.

San Phong dứt mạnh tay mình ra, cậu thở hắt:

- Được rồi...

Tuyết Y đau ê ẩm người, từ bé đến giờ cậu có bao giờ đánh đấm đầu cơ chứ mà biết cách trống trải người lão luyện như San Phong, Tuyết Y dù bề ngoài mạnh mẽ vậy thôi chiều cậu rất “yếu đuối”, hồi bé ngoan chỉ có học và học không đụng đến ai và cũng trả ai đụng đến mình nên kinh nghiệm dùng vũ lực của cậu là con số 0 còn San Phong hoàn toàn ngược lại, về bề ngoài cậu rõ thiên thần mảnh khảnh nhưng khi ai đó gây thù hay làm cậu nổi giận thì nắm đấm sẽ nói lên tất cả những gì cậu cần nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

San Phong kéo lại áo mình, cậu phúi phúi áo, mắt vẫn lườm Tuyết Y rồi nói:

Lần sau cậu còn dám đụng đến Tử Di thì đừng trách tôi.

San Phong quay mặt đi, ông Kim cũng chep miệng quay đi sau..

- Tôi chưa bao giờ cho phép ai đụng đến mình lần thứ 2.

Mặc cho bị đánh đến ê người, khoẻ miệng vẫn còn máu, mặt mày xuróc xác vì va đập vậy mà Tuyết y vẫn tự cao đứng thẳng người ngẩng cao đầu tuyên bố câu nói đó.

San Phong từ từ quay người lại. Quách giám nuốt nước bọt “Hiệp 2 rồi...”. Ông Kim cũng nuốt khan, ông chưa thấy ai lý đòn như người này.

Ông Kim vội giữ tay San Phong nói:

- Cậu bình tĩnh... bình tĩnh...

San Phong trừng mắt nhìn ông Kim, ông buông luôn tay toát hết cả mồ hôi hột.

San Phong khẽ cười nhếch môi, nhìn thẳng vào Tuyết Y tuyên bố:

- Nếu cậu dám thì tôi cũng sẽ là ngoại lệ đấy.

Hai người đối mặt nhìn nhau... giữa ánh mắt họ và một khoảng không gian toàn tia lửa điện, chỉ cần manh động là nó sẽ bùng nổ ngay lập tức..

Ông Kim chen vào nói mà không suy nghĩ trước:

- À đúng rồi, cô Di lúc này có gọi cậu.

Huỳnh tổng quay mặt đi, miệng vẫn còn nói:

- Nhớ những gì tôi nói đấy.

Cậu bước đi, ông Kim vội vã chạy theo sau. Quách giám đứng là người không có tiếng nói ở đây, này giờ cậu chỉ đứng im nhìn chứ không được gì hơn vì mình bé tuổi nhất kinh nghiệm cũng lớt sần luôn.

Tuyết ngồi xuống sofa xoa xoa gò má sưng, cậu rút khăn giấy ra lau máu trên khoé môi. . .Miệng sưng xoa đau.

Quách giám thò thẻ lên tiếng:

- Sao cậu lại để im cho Huỳnh tổng đánh?

Lúc này Tuyết Y không muốn ai gây phiền cho mình nữa, đây quả thực là một cú sốc của cậu suốt 28 năm làm người. Cậu hất tay nói:

- Ra ngoài đi.

Quách giám cũng trả lời gì thêm, cậu lẳng lặng bước đi. Tuyết Y nằm xuống sofa, người nhức mỏi. . . Cậu cũng muốn đắm lại San Phong lắm chứ nhưng trả biết phản công như nào thôi thà để cậu ta đánh cho song. Tuyết Y đứng dậy vào toilet soi gương. .

~...~

Cậu không còn nhận ra mình trong gương nữa. . .đuôi mắt bầm tím, một bên gò má sưng húp một bên thì xước xác chảy máu. . .khoé môi rách, máu cứ rướm ra thấm mãi không hết. Với mặt mũi thế này thì cậu còn dám ra đường gặp ai nữa cơ chứ. . .đôi tác nhìn vào sẽ sợ phát khiếp mất thôi. . . Lấy khăn giấy chấm chấm vào vết thương dạt xốt. . .cậu bực mình khi không làm gì lại được San Phong. . .

Biết thế cậu đã đi tập karate chuẩn bị tư thế trước cho những pha thế này rồi. . . đây sẽ là lần đầu và cũng là lần cuối cậu để tình trạng này xảy ra. . .Tuyết Y mím môi quay lại bàn làm việc nhắc điện thoại lên:

- Chuẩn bị cho tôi một vé . . .

....

- Lúc. . .lúc. . .nãy. . .thật thật ra. . .

- Tôi biết rồi. Không cần nói nữa.

San Phong lúc nào cũng là người hiểu người ta nhất. Ông Kim định mở lời nói lúc này chỉ là tình thế bắt buộc ông mới thế chứ thật ra làm gì có Tử Di nào gọi đâu. Cũng may San Phong đã biết từ đầu. Cậu thừa hiểu ông Kim muốn can hành động bộc phát tiếp theo của mình thôi.

Chỉ sau nửa tiếng doỏi khỏi Hàn thị, San Phong đã lấy lại tâm thái, cậu nói:

- Đến viện XX. . .

Ông Kim cứ nghĩ San Phong sẽ nổi trận lôi đình khi biết mình bị lừa nhưng không hề cậu vẫn điềm đạm lạ thường. Thái độ này càng khiến ông Kim phải cảnh giác. . .

...

Một tuần trôi qua. . .

Tử Di đã về nhà sau 2 ngày nằm viện, cô được bà Thái cả San Phong chăm sóc nhiệt tình suốt thời gian ốm.

Đã 1 tuần nay Tuyết Y không xuất hiện nữa. . .Tử Di ngồi một mình trong biệt thự rộng thênh thang này, cô thầm nghĩ có lẽ Tuyết Y thấy có lỗi với mình nên không dám đối mặt với mình sau khi làm trò ác độc đấy cũng nên. . .bất giác cô nở nụ cười. . .đôi trong mắt Tử Di toả sáng những niềm vui. . .vậy là cô đã thoát khỏi con người độc đoán ấy. . .cô đã là một người tự do rồi. .

Đang cười, Tử Di lại nín bật. .cô lại nghĩ. . .

Hay có lẽ Tuyết Y chỉ đi đâu đó 1 – 2 tuần như những ngày đầu cô bước chân vào căn nhà này thôi rồi lại về. . . . Tử Di thở hắt ra . Nếu là như vậy cô vẫn còn phải chịu đựng dài dài cái cảnh đàn áp của Tuyết Y. . .

Chờ thêm 1-2 tuần nữa nếu Tuyết Y không xuất hiện thì chắc là cậu đã buông tha cho cô. . .

Đang ngồi nghĩ miên man thì có tiếng chuông. Tử Di vội vàng chạy xuống ra sân mở cổng. . .

Cô cười chào khi thấy bà Thái đến, cô nói:

- Bà đến chơi.

- Ừm, tôi đến xem cô thế nào rồi, thấy cô yếu quá nên cũng hơi lo cho cô.

- Cảm ơn bà.

Bà Thái tự nhiên như không bước vào nhà lên tầng hai ngồi xuống bộ Salong da trên phòng khách. ...

Từ Di đứng sau định đóng cổng lại thì có một chiếc Audi trắng bóng loáng chờ trước cổng. Từ Di biết ngay người đó là ai, cô dừng tay đóng cổng lại..

San Phong bước xuống xe, chưa gì môi đã cười toe chạy là gần Từ Di, nấn nấn tay cô miệng nói liên hồi:

- Sao rồi, sao rồi... Anh phải xang Pháp gần tuần nay không gặp em, vẫn ổn chứ. Hàn thiếu không làm gì em chứ... Anh vừa xuống sân bay là về luôn đây gặp em đây...Ồi nhớ quá...Di 33 của anh...

Từ Di nuốt nước bọt :

- Anh...

- Em đã khỏe hơn chưa, nhìn mặt em hóc hác quá đấy, phải ăn uống điều độ giữ gìn sức khỏe nhé. Hàn thiếu có làm gì em thì cứ nói với anh.

- Anh...

- Lâu không gặp nhớ em quá... – Nét mặt San Phong bỗng nhiên chuyển xang tông nghiêm túc.

Cậu ôm chầm lấy Từ Di, cô đứng như cây cột điện mắt vẫn tròn xoe ngơ ngác. San Phong nói nhỏ bên tai cô:

- Anh sẽ cố hết sức để giúp em thoát khỏi Hàn thiếu.

Trong giây phút này, Từ Di thấy cay cay sống mũi, cô thật sự thấy cảm động trước những gì San Phong đã làm cho mình, cậu luôn nhẹ nhàng ân cần với cô chứ không như Tuyết Y...Từ Di khẽ mỉm cười, cô đứng im trong vòng tay của San Phong, miệng khẽ mấp máy:

- Cảm ơn.

- Đủ rồi đấy. – Đan Băng đứng dựa vào xe, khoanh tay nhìn hai người.

San Phong buông tay ôm Từ Di, cậu quay mặt lại lườm Đan Băng:

- Đang lúc cảm động...

- Em mà không xen vào chắc đứng đến sáng thôi.

- Thế cũng tốt – San Phong lăm lăm, cậu quay lại nhìn Từ Di lại hé môi cười..:

- Em...

- Ôi cậu đến chơi, vào vào nhà ngồi...

Bà Thái lù lù xuất hiện đằng sau Từ Di. Nãy đến giờ bà đứng trên phòng khách tầng 2 nhìn qua cửa kính đã thấy hết nên vội xuống can ngăn ngay những pha lãng mạng này...

- Bà ... – Đan Băng vừa sốc khi nhận ra bà Thái có mặt ở đây.

Từ Di tròn mắt nhìn Đan Băng:

- Cậu quen...

Bà Thái vội vàng cười hề hà nói:

- Cậu đẹp trai ra đây tôi nhờ cậu giúp cái này coi.

- Con...- Đan Băng trở mặt rồi tự chỉ tay vào mình.

- Vâng cậu chứ còn ai...- Bà Thái vừa nói vừa kéo tay Đan Băng vào trong như thể căn biệt thự này là nhà bà vậy ra vào rất tự do.

Vừa đi Đan Băng vừa ngoái đầu lại nhìn hai người kia, mặt cậu vẫn chưa hiểu gì...

Từ Di nói:

- Vào nhà đi anh.

- Ừm...

~~~

- Nhị thiếu à, người kia là ai vậy.

Đan Băng xọc hai tay vào túi quần nói, miệng cười đều đều:

- Có thể nói là tình địch số 1 của Tuyết Y.

- Về chuyện gì? – Bà Thái tò mò hỏi tiếp.

- Cả tiền lẫn tình.

Bà Thái nhú nhú đôi mắt sâu, đuôi mắt đã có nhiều vết nhăn vì tuổi đời đã khá già nhưng vẫn minh mẫn chán. Bà chính là tổng quản (=] nghe cko khí tké =]) của biệt thự họ Hàn.

Đan Băng nhìn bà cười cười, cậu đoán mà như đang kể tội bà:-

- Anh con bảo bà đến đây chăm sóc cô gái kia à?

Bà Thái nghĩ người trong nhà thì cần dầu làm gì nên cũng thật thà gạt đầu. Đúng ra sự thật là Hàn thiếu nói bà đến theo dõi chứ không nói là chăm sóc đầu.

Đan Băng gật gù, miệng cười gian xảo:

- Hèn nào dạo này thấy bà cứ vắng suốt..tưởng bà đi hẹn hò bí mật chứ...

Bà Thái đánh nhẹ vào tay Đan Băng:

- Cậu này thật là...

Bà bỗng nói:

- À mà chuyện này cậu đừng nói cho cô ấy biết nhé.

- Đương nhiên.

Đan Băng mím mím môi ẩn nét cười. Cậu ngu gì khi nói cho Từ Di biết là Tuyết Y có chút quan tâm cô nên mới nhờ người chăm sóc hộ thay anh ta. Cậu theo phe trung gian mà dù có hơi nghiêng bên San Phong...

Đan Băng nói:

- Thôi bà với con ra ngoài đi không họ nghi đấy.

- Ồ.. ờ, tôi quên.

...

2 tuần nữa trôi qua...

Từ Di vẫn không hề thấy bóng dáng Tuyết Y đâu... Cô mừng rơn trong lòng, vậy là cậu đã buông tha cô...

Phải ăn mừng thôi...cô sẽ trở thành người tự do...BEAST...

Từ Di lấy ngay điện thoại, luôn miệng cười không ngừng gọi cho Đan Băng:

- Chiều đến nhà tớ ăn lẩu nhé.

- Chuyện gì vậy?

- Cứ đến đi rù cả San Phong với chị Linh nữa nhé.

- Ừm...

Từ Di tắt điện thoại, cô xỏ dép đi xuống dưới nhà bếp. Miệng vẫn nở nụ cười tươi như hoa.

...

- Di 33 của anh...

Chưa để San Phong ôm tới Tử Di, Song Linh đã kéo áo khoác cậu lại :

- Anh không sợ Hàn thiếu nhìn thấy à. Giữ ý tý đi.
- Chuyện đấy không cần lo. Hàn thiếu là to à.

Đan Băng xò hai tay vào túi quần, mắt quan sát cả gian nhà, hôm nay nơi đây xem ra có sinh khí hơn thường ngày thì phải. . không khí rất trong lành không còn u khí như trước nữa, cậu chẹp miệng nói:

- Di à, dạo này bà Thái còn đến đây không?

Tử Di vừa dọn đồ ra bàn ăn vừa nói:

- Ít hơn trước, có chuyện gì thế?
- Ừm, tiện miệng hỏi vậy, không có gì.

Đan Băng cùng Song Linh ngồi xuống bàn còn San Phong thì xí xốn cười toe toét:

- Để anh, để anh giúp cho...

Cậu leo đẹo theo đuôi Tử Di xuống bếp lấy đồ lên bàn... Song Linh nhìn theo mặc dù không thích nhưng cô còn làm gì được hơn là ngồi im lặng nhìn theo...

Xong xuôi cả 4 cùng ngồi xuống với nhau...

San Phong chọn ngay chỗ cạnh Tử Di, chia cho mỗi người vài lon bia.

Hôm nay Đan Băng thấy Tử Di cười nhiều hơn bình thường, cậu dò hỏi:

- Có chuyện gì mà mở tiệc ăn mừng vậy??

Tử Di vừa cười vừa nói:

- Thật ra cũng chẳng có gì. Tại Hàn...

Tính..tong...

Tính...tong...

San Phong cau mày lẩm bẩm:

- Giờ này ai còn làm phiền nữa vậy.

Tử Di nói:

- Để em ra mở cổng.

Song Linh ấn vai cô xuống, nói:

- Để chị ra cho.

Tử Di cười gật đầu.

Song Linh chạy ra mở cổng.

Ồh...baby boy//

Mắt Song Linh tròn xoe như hai hòn bi ve...lấp lánh lấp lánh nhìn chàng trai đối diện mình. Miệng cô cười toe ra, hỏi:

- Em trai có chuyện gì thế?

Chàng trai nháu mày nhìn Song Linh từ trên xuống dưới, tay vẫn đút vào túi áo điệu bộ rất điềm đạm nói:

- Đây là nhà tôi.

Son Linh cười lớn, cô phẩy tay:

- Em trai nhầm nhà rồi. Đây là nhà bạn chị mà.

Cô đứng hẳn ra ngoài cổng ngó ngó mấy căn biệt thự xung quanh, ở khu này hình như nhà nà ná nhau thì phải. Song Linh chất lưỡi nói:

- Nhìn em như kiểu mới đi du lịch nước ngoài về nhì. Thử nhìn lại quanh đây xem có lộn nhà không?

Chàng trai cau mày :

- Cô...

Đột nhiên Song Linh nhớ ra gì đó, cô che miệng đang há hốc của mình lại, lắp bắp nói :

- Anh...anh là...

Chàng trai hơi cau mày nhưng có vẻ dễ chịu hơn lúc đầu,nói:

- Vào thôi.

Chàng trai lách người qua Song Linh tiến thẳng vào trong...

Song Linh vội vàng khép cổng lại lon ton chạy theo sau...Cô cắn môi tự vỗ vào đầu mình. Một người như vậy sao mình có thể không nhớ ra nhì. Có lẽ nhìn cậu so với trên báo ảnh và lần gặp sau chót quá khác chăng.

- Tôi về đúng lúc đấy chứ..

Cả ba đồng thời quay sang nhìn chàng trai vừa xuất hiện...Một giọng nói ngay cả trong giấc mơ Từ Di cũng cảm thấy run... Cô tròn mắt lên nhìn về phía người ấy... San Phong cùng Đan Băng cũng đưa mắt lên bất ngờ nhìn chàng trai trước mặt...

Phải chăng cậu quá xa lạ...

Phải chăng cậu đã thay đổi...

Hay phải chăng...

- Sao thế, tôi không được hoan nghênh à?- Mối cười cười, mắt nheo nheo nhìn từng người nói

Song Linh lù lù đằng sau đi lên, cô cúi đầu ngồi về chỗ. Mắt vẫn hơi ngó nghiêng chàng trai ấy... Cậu ta thật sự rất khác. Khi cô gặp cậu hay nhìn trên báo rõ ràng người này rất chừng mực cơ mà lúc nào cũng mặc véc càng tạo thêm sự nghiêm túc cho cậu ta. Sao bây giờ...

Một chiếc áo blazer đen cổ tàu khoác ngoài một chiếc áo pull trơn màu hồng phấn dài tay... cùng với chiếc quần jeans bó lấy đôi chân siêu dài của cậu tay cầm một chiếc túi xách da đen hình chữ nhật hiệu Cheviot ... Bộ tóc vuốt dựng lên lộ vầng trán cao không còn nữa mà thay vào một mái tóc mềm mượt để mái như nữ nam xù Hàn nhưng cũng vẫn toát lên khí chất manly và trẻ trung hơn trước rất nhiều... Làn da lúc trước vốn không được xem là trắng như San Phong vậy mà bây giờ nếu so sánh ra chắc chắn sẽ trắng hơn đôi chút rồi đấy...

Từ Di buông rơi luôn chiếc muỗng trên tay, cô nuốt khan...

Từ Di buông rơi luôn chiếc muỗng trên tay, cô nuốt khan nhìn cậu...cô đang bị choáng ngợp bởi hình ảnh thay đổi mới này của Tuyết Y...

San Phong dù hơi sốc nhưng vẫn lấy lại được vẻ bình tĩnh, nói:

- Ngồi xuống cùng ăn thôi...

Đan Băng không nghĩ người anh mình có thể thay đổi sau gần một tháng không gặp như thế. Cậu biến mất để đi lột xác sao...nhìn không giống Tuyết Y thường ngày chút nào.

Đan Băng thỉnh thoảng cứ lén lén nhìn Tuyết Y ...

Tuyết Y kéo ghế ngồi đối diện với Từ Di, cậu nhìn cô , nụ cười vẫn đều như ngày nào nói:

- Vâng anh có vẻ em béo tốt hơn đấy.

Vừa xuất hiện đã gây sốc...Bầu trời trong xanh của Từ Di mong ước sao giờ bỗng xám xịt thế này... Cô đã mất đi bầu trời tự do của mình nữa rồi, hoá ra mọi sự là do cô tự nghĩ chứ Tuyết Y ; àm gì buông tha cô dễ dàng vậy khi cậu đã bỏ ra một số tiền kha khá để mua cô thế chứ.

Từ Di cúi đầu lặng thinh, cô không buồn ăn nữa chứ đừng nghĩ đến nói chuyện với Tuyết Y.

San Phong chen vào :

- Nhìn Hàn thiếu khác quá nhỉ.
- Vậy sao. Tôi nghĩ mình vẫn vậy mà.
- Tôi không nói tính cách mà là bề ngoài cậu thôi.

Tuyết Y khẽ cười, cậu nhún vai:

- Có lẽ.

Thấy Tử Di không được vui khi Tuyết Y xuất hiện, Đan Băng hơi cười điều đó cho thấy Tử Di không hề có tình cảm với Tuyết Y. Mà cũng đúng, nếu là cậu thì cậu cũng không bao giờ nảy sinh cảm xúc với người ngược đãi mình như Tuyết Y.

San Phong nhìn Tử Di, cậu ghé vào tai cô nói nhỏ, nét mặt như đang cười:

- ...
- Vâng – Tử Di khẽ cười, cô cố lấy lại vẻ mặt vui cười bình thường gạt đầu.

Tuyết Y nhìn hai người, cậu gầm gừ Tử Di. Mới vắng mặt mấy hôm mà hai người này đã tiến triển đến thế cơ à.

Gia Linh thấy tình hình này chán quá. Cô liền mở lon bia đưa lên cười nói:

- Cạn nào..Hiếm khi mới có dịp đông đủ thế này.

Mọi người trong đó mặc dù không ưa nhau nhưng vẫn cạn.

Tin..tin...

Đan Băng ra ngoài nghe máy...

San Phong lên tiếng:

- Hàn thiếu có suy nghĩ về chuyện tôi nói hồi trước chưa?

Tuyết Y chịch miệng, cậu gạt đầu ánh mắt cười:

- Cũng hấp dẫn đấy nhưng rất tiếc tôi không có hứng thú.
- Hàn thiếu cũng biết từ chối những món có lợi cơ à? – San Phong cười khan.
- Là người phải có lúc này lúc khác thôi. Chẳng nhẽ Huỳnh tổng chưa bao giờ vậy sao.

San Phong nheo mắt nhìn Tuyết Y thú vị. Đúng là mồm mép thật. Cậu cười :

- Đương nhiên có. Tôi chỉ thấy hơi lạ Hàn thiếu một chút thôi.
- Vậy sao? Tôi trong mắt Huỳnh tổng tôi thường mới lạ vậy à.

San Phong bật cười, cậu lắc đầu:

- Không hẳn, chỉ là lần đầu thôi.

Gia Linh – Tử Di ngồi thừ mặt không hiểu hai người đàn ông này đang nói đến chuyện gì nữa mà chỉ biết rằng họ đang chiến tranh âm thầm bằng khẩu ngữ, Gia Linh ngập ngừng chen vào:

- À...hai anh...ờ...

Tử Di hướng ánh mắt lại xang Gia Linh cô không biết Gia Linh định nói gì mà miệng cứ áp úng thế cơ chứ...

- Anh à...

Đúng lúc Đan Băng quay trở lại nói...

Cùng lúc Tuyết Y và San Phong nhìn cậu...

Đan Băng nhìn họ...San Phong lên tiếng trước:

- Gọi anh nào vậy?

- Tuyết Y...

San Phong lườm Đan Băng, tại Đan Băng không rõ ràng nên San Phong mới nhận vợ như thế. Cậu quay mặt đi.

Đan Băng cười phì, Tuyết Y nói:

- Chuyện gì ?

- Tôi nay ba nhờ anh đến dự buổi họp báo cho công ti.

- Công ty có chuyện gì cần họp báo? – Tuyết Y hơi nhàu mày hỏi.

- Em cũng không rõ. Ba gọi cho anh nhưng không được. Anh gọi lại cho ba đi.

- Ừm – Tuyết Y đứng dậy – Xin phép nhé.

Cậu quay lưng đi lên tầng, tay cầm điện thoại mở máy ra, vừa đi vừa nghe máy...

Từ Di nhìn theo mà thờ dài. Sao đúng lúc cô vui mừng nhất thì người đó lại xuất hiện làm cho mọi thứ trong tâm trạng cô lại đảo lộn hết lên thế này...

Gia Linh chống cằm nhìn theo Tuyết Y đến khi cậu khuất hẳn, tặc lưỡi khen:

- Công nhận... đẹp trai thật. Sao lại có người hoàn hảo như vậy nhỉ...chắc chắc...

Đan Băng trề môi :

- Đừng nói từ hoàn hảo dễ thế. Chị thử tiếp xúc với anh ta xem.

□ Anh ấy làm sao ?? – Gia Linh lay tay Đan Băng hỏi.

Đan Băng chớp chớp mắt nhìn San Phong, cậu nheo mắt cười:

- Nói chung San Phong vẫn là người tốt nhất.

San Phong ngồi thẳng lưng dậy, nãy giờ cậu mới có chút ánh sáng toả ra , miệng cười tươi nhìn Đan Băng nháy mắt.

Từ Di ngồi im buồn thiu, cô trả buồn nói cười như lúc nãy nữa...

Gia Linh kéo ghế lại ngồi sát cô nói:

- Em sao vậy, tự nhiên thấy buồn thế.

Từ Di gượng cười lắc đầu:

- Có gì đâu chị.

- À mà em sống cùng với Hàn thiếu ?

- Dạ. – Từ Di gật đầu.

- Ngày nào cũng được ngắm Hàn thiếu em sướng... .

- Ừ...hừm... – San Phong cố ho khan, cậu nhàu mày nhìn Gia Linh làm cô ngừng câu nói.

San Phong chen vào giữa, cậu cầm đũa lên nói:

- Thôi ăn đi, như hết rồi...

Gia Linh bĩu môi nhìn San Phong, mỗi lần cô muốn mở mồm nhắc đến Hàn thiếu trước mặt Từ Di toàn bị San Phong ngăn lại...

Đan Băng lê tiếng:

- Ăn sớm đi rồi đi karaoke tí chứ.

- Chắc tôi không đi được đâu – Từ Di buột miệng lên tiếng.

Đan Băng phẩy tay cười:

- Phần Tuyết Y tôi đã lo rồi. Cậu cứ yên tâm đi cùng bọn này đi.

Từ Di tròn mắt nhìn cậu chưa hiểu, Đan Băng nháy mắt với cô cười tiếp:

- Tranh thủ chơi được lúc nào thì chơi đi đừng có sợ người khác như vậy.

San Phong thêm vào:

- Đúng đấy, em không cần sợ ai cả hiểu chưa. Anh sẽ là chỗ dựa vững chắc cho em. – San Phong chớp chớp ánh mắt dạt dào hạnh phúc.

Tìm Gia Linh lại nhói buốt...Sao San Phong cứ nói những lời này với người con gái khác trước mặt cô vậy cơ chứ. Gia Linh nén tiếng thở náo nê...

Mọi người nói đúng, cô làm gì mà phải sợ người đó đến thế. Anh ta trở về không có lẽ là cô mất đi quyền tự do của mình. Từ Di mỉm cười ngẩng đầu lên:

- Vậy dùng nhanh rồi chúng ta đi.

- Thế chứ – Đan Băng nháy mắt với cô.

.....

Đang tập trung giải quyết mỗi, Tuyết Y bước xuống, cậu nói:

- Mọi người tự nhiên nhé, tôi phải ra ngoài.

Tất cả gật đầu, riêng Gia Linh thể hiện thái độ hâm mộ bằng cả hành động vỗ tay, vẻ mặt tiếc nuối:

- Hàn thiếu đi cẩn thận nhé.

- Cảm ơn – Tuyết Y mỉm cười thiên thần.

Cậu đi khuất rồi mà Gia Linh vẫn ngẩn người, cô suýt xoa khen không tiếc lời:

- Mọi người có nhìn thấy anh ấy cười không...nếu anh ấy là ác ma tôi cũng sẽ liều mình lao vào mắt thôi...

Đan Băng lắc đầu nhìn Gia Linh:

- Sắc nữ.

Bộp...

- Ái... – Đan Băng xoa đầu quay ngoắt xang Gia Linh.

- Thằng ranh này nói ai là sắc nữ đấy. – Gia Linh cong môi nói.

- Còn ai vào đây nữa. Tự hiểu không được à hay muốn chỉ đích danh.

Gia Linh không vừa, cô chém lại:

- Sắc nữ còn hơn đa mĩ nhé.

Đan Băng tròn tròn mắt nhìn cô, cậu nói:

- Ai ai đa mĩ ở đây?

- Đừng tưởng chị không ở đây mà không biết gì nhé, nghe nói cậu bị...- Gia Linh nhìn nhìn xuống phía dưới Đan Băng vẻ mặt rất gian xảo miệng cười cười mắt háp háy...câu nói lấp lửng chứa bao dụng ý.

Từ Di bật cười, cô nhìn vẻ mặt Đan Băng đang tá hoá lên thật hài...San Phong lắc đầu nhìn họ... Đan Băng tròn mắt :

- Luyện thuyên...

- Không có lửa sao có khói...- Gia Linh vẫn không buông tha cho Đan Băng, cô quyết trâu đến cùng.

Tự nhiên Đan Băng lại thay đổi cảm xúc một cách nhanh chóng, cậu cười cười nhún vai:

- Ừ thì cứ cho là vậy đi.

Gia Linh cụt cả hứng, tưởng cậu sẽ phát hoả rồi chứ vậy mà vẫn tự dập tắt được. Giới...

- Nhận luôn từ đầu đi chối mãi giờ cũng phải nhận thôi.

Đã cố nhịn rồi mà Gia Linh cứ làm cậu nổi nóng lên là sao nhò. Đan Băng cắn môi, mặt cậu hầm hừ:

- Này bà chị...

- Thôi...thôi. Hai người định cãi đến bao giờ vậy. Đi tăng 2 thôi.

Hai người gườm gườm nhau rồi cũng đứng dậy.

Cả bốn cùng đi...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Cuộc họp báo....

Tách...tách...

Những tiếng chụp ảnh vang lên khi Tuyết Y cùng với đối tác lớn của công ty ba mình bắt tay nhau :

- Tôi rất trông chờ vào cuộc hợp tác giữa chúng ta.

- Chắc chắn chúng tôi sẽ không phụ lòng Uông tổng.

Cả hai cùng mỉm cười bắt tay nhau trước cánh nhà báo....

Uông tổng hơi cúi đầu:

- Vậy tôi xin phép trước.

Tuyết Y gật đầu cười:

- Uông tổng đi cẩn thận.

Cuộc họp báo công khai hai công ti lớn hợp tác với nhau đã kết thúc trong tốt đẹp.

Tuyết Y định lui về thì bị đám phóng viên bu lại, có người đưa mix đến trước mặt cậu hỏi:

- Nghe nói sự vắng mặt của Hàn thiếu trong 3 tuần qua là để xang Hàn...

Tuyết Y hơi cười, cậu không hiểu cánh papazazi này lại lấy tin đồn dấy ở đâu nữa..

Nụ cười của cậu khiến họ hiểu lầm đây là sự thật... Một cô gái phóng viên khác lại chen lên hỏi:

- Sau khi về Hàn thiếu đã thay đổi bề ngoài rất nhiều...Không biết lý do chính anh sang Hàn để làm gì và vì sao lại có sự đổi khác như vậy???

Tuyết Y nhún vai đáp:

- Những câu hỏi này tôi không nhất thiết phải trả lời.

Cậu quay lưng bước nhanh đi, đám phóng viên vẫn không ngừng chạy theo sau như cậu là siêu sao điện ảnh không bằng vậy. Quách giám cùng mấy tên bảo vệ vội vàng chắn ngang đám săn tin kia lại để cho Hàn thiếu yên tĩnh dời khỏi đây.

....

11h hơn...

Từ Di nhẹ nhàng về phòng, cô khe khẽ mở cửa ra thì thấy Tuyết Y đang nằm đó, cậu quay mặt về phía rèm kính... Từ Di quay lưng định xang phòng khác ngủ thì :

- Định đi đâu nữa.

Từ Di giọt thót người khi nghe giọng Tuyết Y. Hoá ra cậu vẫn còn thức. Từ Di đứng khựng người lại nói:

- Tôi xang phòng khác ngủ.

Tuyết Y từ từ trở mình quay lại hướng Từ Di rồi ngồi dậy, cậu nheo nheo mắt nhìn cô chăm chú từ đầu đến chân... Hình như vắng Tuyết Y Từ Di đã có sắc khí hơn trước thì phải.

Tuyết Y xỏ dép đứng dậy đi ra solong rót nước uống, cậu ngồi xuống điềm đạm nói:

- Lại đây.

Từ Di tròn mắt nhìn cậu, cô không biết người này lại định làm gì mình nữa. Tuyết Y câu mày, cậu khẽ cười:

- Đừng quá cảnh giác tôi như vậy chứ.

Từ Di rón rén đi lại, cô vẫn không nói gì.

- Đi đâu về vậy.

- Hát.

Tuyết Y nhú mày nhìn Từ Di, câu trả lời nhát gừng cùng thái độ bất cần của Từ Di khiến cậu thấy cô không còn dè dặt sợ mình như trước nữa.

Tuyết Y nhìn thoáng qua cô rồi cậu ngả người ra sau thành solong day day hai thái dương suy nghĩ gì đó mà môi vẫn còn ần nét cười...

Từ Di liếc nhìn trộm Tuyết Y... Quả thật cậu đã thay đổi khá nhiều... nhìn cậu có vẻ ốm hơn so với trước thì phải... khuôn mặt gầy hơn... cách ăn mặc nhìn không cứng nhắc như trước nữa... nói chung sau những ngày mất tích, cái gì cậu cũng hơn trước... Từ Di cũng thầm công nhận một điều rằng Tuyết Y rất rất đẹp trai... mặc dù đã sửa đổi nhiều nhưng vẫn dữ được nét manly...

- Tôi...

Tuyết Y vô tình nhìn thẳng vào Từ Di, cậu không ngờ cô đang nhìn chằm chằm mình, Từ Di cũng giật mình thẳng thốt, tự nhiên Tuyết Y nhìn phất xang mình đúng lúc cô lại đang nhìn trộm cậu nữa chứ... Ngại chết mất. Từ Di quay vội xang hướng khác ngó quanh như không hề nhìn cậu.

Sao không khí tự nhiên nóng thế này... Mặt Từ Di đỏ bừng bừng... Tuyết Y chỉ ngừng lời nói khi biết Từ Di đang nhìn mình. Điều này cũng thường tình thôi... chưa có cô gái nào thoát khỏi vẻ quyền rũ của cậu được mà =]~ – Tuyết Y tự nghĩ.

Cậu hơi cười :

- Tôi đang nghĩ không biết dùng cách gì để dạy em nữa đây.

Từ Di nhìn thẳng mắt cậu, mắt cô tròn tròn lên. Tuyết Y vừa mới về đã tìm cách bắt lỗi cô rồi... cậu ta có còn là người không vậy. Từ Di cau khe hàng chân mày tuyệt đẹp không cần kẻ vẽ nhìn cậu khó chịu. Cô không biết con người này còn muốn hành hạ cô đến bao giờ nữa, chẳng nhẽ chuyện lần trước anh ta vẫn chưa thấy day dứt lương tâm hay sao mà còn bày thêm trò khác nữa...

Trong tình hình căng thẳng này... đột nhiên Từ Di thấy đau bụng, cô đưa tay ôm bụng hờ hờ nhưng Tuyết Y vẫn nhìn thấy những biểu hiện nhăn mặt đấy.. Không cần theo dõi phản ứng nhiều cậu đã biết cô bị sao.

Tuyết Y đứng dậy, cậu đi ngang qua cô nói:

- Ra ghế ngồi chờ tôi.

Từ Di im lặng làm theo. Cậu đi xuống nhà. Từ Di ngồi xuống ôm bụng nhăn nhó... Chỉ là đến kì thôi mà sao lần này đau đến vậy... hay là tại cô ăn uống lành tính nhiều quá nữa. Từ Di cắn môi cố dằn cơn đau xuống, bụng cô căng quặn thắt lại... đau từng cơn...

5 phút sau Tuyết Y quay lại với ly trà nóng nghi ngút khói trên tay...

Cậu tiến lại gần Từ Di, đưa cho cô nói:

- Uống đi sẽ đỡ hơn đấy.

Từ Di thoáng khựng người vì hành động tốt đột xuất này của Tuyết Y. Sao tự nhiên anh ta lại như thế. Con đau cứ kéo dài làm Từ Di không thể nên được nữa, cô cũng đang cần một tách trà nóng để giảm cơn đau đây...

Từ Di không suy nghĩ thêm nữa, cô đón lấy nó uống...

Tuyết Y ngồi xuống đối diện cô im lặng chờ đợi.

Từ Di uống xong, cô ngả người ra sau 1 lúc, cơn đau dần vơi đi, bây giờ cô mới có thời gian để suy nghĩ...Sao Tuyết Y lại biết cả chuyện này của con gái, còn cả cách uống trà nóng để bớt đau bụng nữa chứ...Sao anh ta lại hiểu tâm lý con gái đến thế...

Từ Di gượng người ngồi thẳng lại, mắt cô nhìn về phía cậu như dò xét...Chẳng nhẽ nhìn như kia mà lại đi tìm hiểu mấy chuyện phụ nữ à...Từ Di bỗng nhiên hé môi bật cười...thà bảo cô tin là ngày tận thế sắp đến chứ không tin người trước mặt mình lại đi tìm hiểu mấy chuyện đó của con gái...

Tuyết Y cau mày khi thấy Từ Di nhìn mình, cậu hiểu cô đang nghĩ gì, Tuyết Y đính chính:

- Lúc trước mẹ tôi thường nhờ tôi pha trà nóng cho những lúc như thế.

Ra vậy...Hèn nào cô lại thắc mắc là sao cậu lại biết chuyện con gái.

Từ Di vẫn làm mặt lạnh, cô gật đầu không nói gì. Cả hai rơi vào tình trạng câm lặng không ai nói gì thêm một lúc.

Tuyết Y mới nói:

- Em không có gì để hỏi anh à?

Cậu nhìn nhìn cô, chẳng lẽ cậu đi gần cả tháng mà Từ Di không hề có điều gì muốn hỏi ví dụ như cậu đi đâu hay là gì đó cũng được, cô cứ im lặng thế này làm Tuyết Y thấy mình như kẻ vô hình đi – về cũng chẳng liên quan.

Tuyết Y rất tự tin khi nghĩ rằng Từ Di cũng giống những cô gái trước đây của cậu thôi...dù cậu có đối xử với họ như nào nhưng họ vẫn sẽ hướng trái tim của mình về cậu. Từ Di cũng vậy thôi.

Từ Di lên tiếng giọng hơi nhỏ vì cơn đau vẫn âm ỉ trong cô:

- Hỏi gì?

Hai hàng lông mày Tuyết Y lại nhíu vào...Nghe câu trả lời mà như hỏi lại của Từ Di khiến cậu hơi hụt hẫng. Tuyết Y nhìn cô...Từ Di cũng chẳng có phản xạ nào khác khi cậu nhìn như vậy cả, Tuyết Y nhìn xuống bàn tay cô đang ôm bụng, cậu biết cô vẫn còn khó chịu nên cũng không bắt bẻ nữa, Tuyết Y đứng dậy nói:

- Thôi em ngủ đi.

Cậu đứng dậy xang phòng bên cạnh nằm...

Tuyết Y trằn trọc suốt đêm...Cậu quay hết bên này đến bên nọ. Không hiểu sao mình lại có tâm trạng này. Có phải lý do là vì cậu quá sốc khi nghe Từ Di đáp bằng một câu thờ ơ đến vậy không. Dù cho cậu không coi cô là gì nhưng cô cũng phải giống những người phụ nữ đã yêu cậu chứ, Tuyết Y đã nhầm to rồi...Từ Di cũng không hề có tình cảm với cậu mà ngược lại là ghét và hận cậu nữa chứ...

Tuyết Y cố dẫn cơn nóng trong người, cậu ôm gối nhón mặt mày chìm vào trong giấc ngủ miễn cưỡng sau một ngày mệt mỏi...

....

- O.MG~... Tuyết Y nó không tự tin vào nhan sắc mình sao mà phải dùng đến dao kéo... – Ông Đình choáng nặng khi nghe báo đưa tin Tuyết Y xang Hàn để thẩm mỹ thay đổi hình tượng. – Ôi con trai của tôi, chắc nó gặp cú sốc lớn lắm nên mới làm vậy...

“Sau một thời gian vắng mặt... Các tin mới đây cho biết Hàn thiếu đã xang Hàn dùng đến công nghệ dao kéo để... Một doanh nhân có cần phải làm như thế không???.....”.

Ông Đình nhìn kĩ lại tờ báo rồi thay đổi sắc mặt chep miệng nhận xét:

- Con trai, con có thấy anh con sau khi xang Hàn làm gì đó bây giờ nhìn rất đẹp trai không, nhìn rất mong manh không còn vẻ quá đàn ông như trước.

Ông Đình vừa nhấp trà vừa vuốt xoa khen. Đan Băng ngồi nghe ba mình khen người anh cùng cha khác mẹ mà trả hững hờ gì cả. Cậu thấy nhìn Tuyết Y vẫn vậy thôi được cái là nhìn mong manh công tử bột hơn trước thôi chứ mặt mũi vẫn vậy có thay đổi như báo chí đồn đầu cơ chứ. Đúng là có 1 nói 100.

Ông Đình ngồi lặng một lát rồi nói:

- Ba phải đi thăm anh con thôi.

Đan Băng mím môi gật đầu, ông Đình thêm:

- Cả con cũng nên đi nữa. Anh em phải quan tâm nhau chứ.
- Nhưng chiều nay con phải đến trường rồi.
- Ừm. Vậy ba đành đi một mình.

...

- Hâhâhâhâ... – San Phong cười không ngớt khi đọc được tờ báo nói đến Hàn thiếu dùng công nghệ thẩm mỹ. Cậu cố gắng nhịn rồi mà vẫn không được.

Vừa hôm qua mới gặp Tuyết Y xong, cậu vẫn cảm thấy Tuyết Y như trước thôi chỉ có điều là thay đổi bên ngoài một chút như tóc tai kiểu quần áo thôi làm gì có cái khâu thẩm mỹ gì đó nữa. Đúng là papazazi... không thể tin nổi những gì có trên báo được.

Trợ lý Kim cũng ngó nhìn vào báo, ông che miệng cười, ngay cả ông cũng không tin nổi một người như Hàn thiếu lại xang Hàn để thẩm mỹ. Cậu có phải diễn viên ca sĩ gì đâu mà cần sắc đẹp cơ chứ. Với lại tất cả các nét trên gương mặt Hàn thiếu đã quá hoàn hảo cần đổi rồi thì việc gì cậu cần phải đụng đến dao kéo làm gì cơ chứ... Thật buồn cười khi đưa tin này.

San Phong dần dần cười ít lại, cậu nói:

- À trợ lý Kim...
- Dạ?
- Tôi bảo ông tìm bà Minh để giao dịch sao rồi.

Ông Kim ngần ngại nói:

- Xin lỗi Huỳnh tổng...
- Có chuyện gì sao?
- Tôi đã chậm một bước rồi. Công ty của ba cô Di đã được một người khác đặt cọc trước.
- Vậy ông có biết ai không? – San Phong cau mày.
- Tôi có hỏi bà Minh và điều tra nhưng đều không được gì hết.

San Phong gật đầu, cậu xoay xoay cây bút trong tay, là người nào được nhỉ...

...

- Tuyết Y à...

Ông Đình và cả Đan Băng vào phòng làm việc của Tuyết Y mà cậu mãi làm việc đến nỗi không biết. Vì sau 3 tuần vắng mặt, dù đã giao việc cho Quách giám nhưng vẫn tồn đọng lại một số hợp đồng lớn cần cậu xét duyệt nên Tuyết Y phải đích thân làm không thể giao cho ai được.

Cậu ngẩng mặt lên khi nghe có tiếng gọi mình. Tuyết Y hơi chau mày khi nhận ra người ba và đứa em trai mình. Cậu không nghĩ có ngày ba mình đích thân đến công ti này thăm mình vậy đâu.

Tuyết Y đặt bút xuống, cậu nở nụ cười giả tạo:

- Có chuyện gì sao ba phải đích thân đến đây vậy?

Ông Đình đi lại gần gần Tuyết Y đủ để nhìn thật rõ từng nét trên khuôn mặt cậu.

Ông chăm chú nhìn nhất là sóng mũi và mắt của Tuyết Y... Hoàn toàn bình thường. Ông Đình che miệng bật thốt:

- Đúng là bọn sản tin rẻ tiền...
- Gì cơ? – Tuyết Y không hiểu, cậu cau mày.

Ông Đình lắc đầu, lại ngồi ghế cạnh Đan Băng, ông nói:

- Con đi đâu cả tháng mà không về nhà thăm ta vậy?

Tuyết Y cười:

- À...con chỉ đi du lịch xả stress thôi mà.
- Ừm. Vậy mà ta cứ tưởng con như những gì báo đồn.
- Báo đồn ? – Tuyết Y nhún mày chưa hiểu gì.

....

- Cô Di, mời cô lên xe. Hàn thiếu muốn gặp cô.
- Ừm – Tuyết Di gật đầu, lên xe.

Cô đưa mắt nhìn 4 tên trên xe, họ không giống người của Tuyết Y chút nào... Nhìn họ giống xã hội đen hơn là người làm công ăn lương hay bảo vệ gì đó.

Từ Di nhìn hai bên đường xung quanh, cô thấy là lạ. Sao Hàn thiếu lại muốn gặp mình ở cái nơi nhìn hoang vắng này... Từ Di thấy nghi nghi, cô lên tiếng hỏi:

- Hàn thiếu muốn gặp tôi ở đây?
- Đúng vậy – Một tên áo đen đeo cặp kính cũng đen lên tiếng đáp

Từ Di mím môi, cô đoán chắc chắn Hàn thiếu không bao giờ hẹn cô ở những điểm hoang sơ đồ nát như thế này. Trong mắt cậu chỗ nào cậu đặt chân tới cũng phải sạch sẽ thơm mát. Dù nghĩ mình đã bị lừa nhưng cô không hỏi trực tiếp họ vì như thế khác nào cô tự nói mình đang nghi ngờ họ đấy. Từ Di vờ đau bụng, cô nhăn nhó nói:

- Các anh cho tôi đi vệ sinh một lát được không?.
- Còn chút nữa là đến nơi, cô ráng chịu đi.
- Không được, tôi khó chịu lắm rồi.

Tên ngồi cạnh Từ Di nhìn có vẻ lớn nhất trong đây, nói :

- Thôi được rồi. Dừng xe.

Chiếc xe tạt xang bên sườn cây. Từ Di xuống xe, cô nhìn quanh khu rừng núi hoang vu này, không biết đường nào để mà ra nữa cơ chứ.

Từ Di mím môi, thôi thì thoát được đến đâu thì thoát. Cô đi ra bụi cây phía sau... ngồi thụp xuống vờ như đang đi vệ sinh... rồi dần đi xa xa một đoạn, cô mới chạy vừa ngoảnh đầu lại nhìn theo họ có đuổi theo phía sau không...

Từ Di cứ cố hết sức chạy theo đường thẳng, chạy...chạy...chạy mãi...

Uỵch...

Cô ngã vật ra sau...

Từ Di đau điếng người, mời cô tái nhợt, thở dốc xoa xoa hai khuỷu tay chày xước ngẩng đầu nhìn lên thứ mình vừa đâm vào...

- Hừ...Cũng thông minh đấy nhưng không lừa được các anh đâu.
- Xưa rồi em bé...Bọn anh là dân chuyên nghiệp mà. Prô....
- Cái này xem nhiều trên phim rồi, cướp chứ đâu có ngu...hềhề – Một tên đầu trọc lóc nói.

3 tên xuất hiện đứng chặn ba phía quanh Từ Di mặt tên nào cũng bặm trợn nhưng cách nói thì trả liên quan gì đến mặt mũi cả.

- Cô đừng nên tốn công chạy trốn nữa, vào tay bọn này coi như cô chỉ còn lựa chọn ngoan ngoãn mà cậm chịu thôi. – Một tên đàn anh bước từ sau tên đầu trọc đi lên nói với Từ Di bằng giọng hăm dọa. Hắn nâng mặt Từ Di lên nói:

- Em gái cũng xinh đấy chứ...Hèn nào nghe người ta nói cả Hàn thiếu và Huỳnh tổng đang cùng có ý với em.

Từ Di hất tay tên da đen đẩy ra khỏi mặt mình, cô cau mày hỏi:

- Các anh là ai?

- Em này hỏi lạ thế. Có bao giờ cướp xưng tên không...hồồ – Tên đầu trọc xón xác chen vào.

Tên da ngăm đen – Boss đứng dậy, hần không trả lời cô mà chỉ ra lệnh cho đàn em:

- Đưa nó đi.

....

Từ Di được đưa vào một căn nhà đột nát ngoài bia rừng nào đó mà cô chưa từng bước chân đến. Từ Di bị trói trên một chiếc ghế, tên kính đen cầm một cái bao đen trùm mặt Từ Di lại... Cô không còn nhìn thấy gì nữa...toàn là một màu tối đen...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Ở đâu đó, một bàn tay sờ sờ lên vai Từ Di...

Hần cười nói:

- May mà còn có cô Di, ít ra tôi cũng sẽ kiếm được một số tiền kha khá trước khi đi khỏi đây.

Từ Di nghe giọng người này hình như là gặp ông ta đâu đó rồi, giọng nói quen lắm...

...

Tin...tin...

- Cho tôi gặp Hàn thiếu chút đi.

- Xin hỏi ngài là ai vậy ạ? – Quách giám hỏi.

- Hoho...Tôi là ai cậu không cần biết, chuyển máy cho Hàn thiếu nhanh đi.

Quách giám nhìn vào điện thoại, cậu không biết người này là ai mà giọng có vẻ khí thế như vậy. Quách giám đáp lại:

- Vâng, vậy ông chờ một lát.

- Ừm

Quách giám mở cửa vào phòng Tuyết Y chuyển máy cho cậu:

- Có người cần gặp anh.

Tuyết Y lấy máy, nói:

- Alô...

- Haha...Hàn thiếu đây rồi.

Tuyết Y hơi cau mày trước điệu cười oang oang qua điện thoại, cậu nhíu nhẹ lại:

- Ai vậy?

- Cậu không cần biết tôi là ai. – Hần ngừng một lúc mới lên tiếng – Người phụ nữ của cậu đang trong tay tôi...hoho...nếu..

Tuyết Y ngắt lời:

- Người phụ nữ của tôi có rất nhiều, ông đang muốn ám chỉ ai vậy.

- Hahaha...Đúng là Hàn thiếu có khác...hoho...người trong tay tôi hiện nay chính là cô gái xinh xắn đáng yêu đang sống cùng cậu đấy...hoho...

- Vậy à – Tuyết Y vẫn điềm đạm đáp – Ông cần gì?

- Tôi cần 2 tỷ.

Tuyết Y bật cười khan trong máy, cậu nói từng chữ thật rõ ràng:

- Ông có thể giữ cô ta đến lúc nào tùy thích.

- Cậu...

Tít..tít... Ông ta chưa kịp nói tiếp thì Tuyết Y đã tắt máy. Cậu quăng lên bàn tiếp tục cắm đầu vào xem dự thảo.

- Mẹ kiếp ... – Ông ta ***** đồng khi không thành công.

Tên Boss da bánh mật đứng gần nói:

- Đe không được sao Thịnh tổng...

- Con mẹ nó nữa chứ...Thằng này cứng quá.

Ông ta đứng ngẫm một lúc rồi à lên :

- Còn một người...haha...

Ông Thịnh bẻ chiếc sim lúc nãy vứt xuống đất thay vào đó một số sim khác...

- ....

- Thuê bao quý khách...

Ông Thịnh thật bức mình khi San Phong tắt ngấm máy... Chẳng nhẽ ông bắt cô gái này về làm vong à.

Ông Thịnh nghiêng răng chèo chèo chưa nghĩ ra đối sách gì khi gặp ngay một người vô tâm một người thì không biết liên lạc bằng cách gì.

...

- Hàn thiếu..

Quách giám ngập ngừng nửa muốn lấy lại chiếc điện thoại vừa không dám...Ít ra Hàn thiếu nghe xong điện thoại cũng phải tự giác trả lại cậu chứ sao mà cứ mặt nặng mày nhẹ cắm đầu vào công việc.

Tuyết Y vẫn không ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ đồng cần xem, miệng mấp máy...

Quách giám nôn nóng nhìn chiếc điện thoại của mình trên bàn làm việc của cậu...

Làm sao để lấy nó giờ, cậu đang cần nó vì cuộc hẹn hò với người yêu của mình...Cậu cần môi quyết định phải mở mồm thôi.

- Hàn thiếu có thể cho tôi mượn lại điện thoại của tôi không?

- Lấy đi – Hàn thiếu vẫn không nhìn lên mà nói.

Quách giám hớn hờ đưa tay lấy điện thoại của mình, cậu định bước ra ngoài thì nghe có tiếng chuông.

“Lại một số lạ nữa..”

- Alô

- ...

- Ông là ai?

- ...

- Vâng...

Quách giám quay lại chuyển máy cho Hàn thiếu:

- Người lúc này cần gặp anh.

Tuyết Y dừng tay, nhận lấy điện thoại:

- Có chuyện gì nữa sao?

- Chúng ta có thể thương lượng về tiền chuộc.

- Bao nhiêu – Tuyết Y dựa lưng ra sau.

- 1 tỷ rưỡi.

Tút.....

Tuyết Y lập tức cúp máy. Sao cậu lại phải tốn thêm tiền để chuộc Tử Di chứ. Số tiền cậu đã bỏ ra mua cô sống cùng mình 1 năm là quá đủ rồi.

Tít..tít...

Lần này Tuyết Y mở máy, cậu chưa kịp lên tiếng hỏi bên đầu dây bên kia đã vang lên tiếng nói của một giọng hằn là tức tối lắm:

- Nếu mày đã không muốn nó nữa thì để tao chơi với nó vậy...hâhhaha

Xoạc.....cứu....cứu cứu tôi với.... các anh đừng làm thế....làm ơn đi....hồho em nghĩ các anh tha cho em à...hoho... (Vợ Thịnh tổng già Tử Di gào thét)

Bên kia đầu dây những âm thanh xé vải kêu cứu vang lên...cùng với những giọng cười dâm dăng xen vào làm Tuyết Y nhú mày khó...Cậu từ từ nói:

- Ở đâu?

Cuối cùng Tuyết Y cũng đã đồng ý... Bên kia dây tiếng cười Thịnh tổng cười ngất:

- Hahahaha...haizz...người đẹp trong tay tao dù thế nào mày cũng chấp nhận thôi. Vậy thì hãy mang tiền đến chỗ xxxx

Tuyết Y chợt đề ra ý kiến:

- Tôi vừa nghĩ ra một vụ làm ăn sẽ có lãi hơn vụ này của ông đấy.

- Nói thử xem.

- ....

- Nghe cũng được. – Thịnh tổng cau mày – Mày đừng nghĩ sẽ giờ trò ở đây được.

Tuyết Y bật cười khan:

- Liệu tôi giờ trò ông đoán được sao?

Ông Thịnh im bật, đúng là mồm mép lợi hại. Ông ta nén cơn bực xuống:

- Thôi được tao sẽ tin mày. Bây giờ thì đến...đi sẽ có người đến đón mày. Nhớ là đi một mình đừng để tao phát hiện ra có người thứ hai.

- Ừm.

Tuyết Y tắt máy, môi cười gian tà...

Quách giám thấy nụ cười đó là hiểu có chuyện gì đó đang xảy ra...

- Có chuyện gì sao Hàn thiếu?

- Không có gì. – Tuyết Y đứng dậy, cậu cầm khoá xe và chiếc áo khoác trên thành ghế, vừa đi vừa nói – Tạm thời tôi vắng mặt 1-2 ngày cậu giải quyết mọi chuyện giúp tôi nhé. Còn điện thoại cứ cho tôi mượn đi.

- Cậu lại đi đâu nữa?

- Du lịch – Tuyết Y cười nửa miệng lại còn nháy mắt với Quách giám nữa chứ làm cậu giật mình.

Quách giám nhìn mình lắc đầu. Cậu nhìn theo chiếc điện thoại mà tiếc nuối, mới được lương đôi con galaxy s2 giờ lại vào tay Hàn thiếu không biết cậu ta

có giữ cẩn thận không hay lại vứt lẩn vứt lốc xước hết màn hình của mình. Mà Tuyết Y có điện thoại chứ phải không có đâu, cậu lúc nào cũng đưa cạc của Quách giám cho những người cỡ vừa cỡ to cậu mới cho số chính của mình. Quách giám toàn đứng gốc hứng dầm . Cậu chẹp miệng, lại phải lấy máy bàn gọi cho người yêu rồi...

....

Tuyết Y một mình lái xe đến chỗ hẹn. Cậu bước xuống nhìn quanh nơi vắng vẻ đó, không có ai cả... cậu lúi điện thoại gọi lại số bạn này..

- Tôi đến...

Bộp.....

.....

Cuộc họp kết thúc...

San Phong mở máy ra thì có vài cuộc gọi nhờ. Lúc đang họp mà cậu thấy lòng nóng như lửa đốt, cảm giác rất nôn nao...Linh cảm của cậu trước giờ rất đúng, những khi cậu như vậy thường hay có chuyện gì đó đang xảy ra...

San Phong gọi lại cho số vừa gọi mình thì thuê bao, cậu cau mày nắm chắc điện thoại trong tay...Không hiểu sao cậu cứ cảm thấy bất an thế này. Hay cuộc họp quá căng thẳng nên cậu ấy vậy sao. Cũng không phải, trước đến giờ kể cả chuyện khó đến đâu cũng không làm cậu có cảm giác này sao lại có chuyện vì cuộc họp không như dự tính thôi mà bồn chồn khó tả...

Cậu về phòng ngồi phịch xuống salong đầu óc cứ nghĩ lung tung trả ra một vấn đề cụ thể nào hết...

.....

Tuyết Y ong ong đầu...cậu tỉnh lại thì đã bị bịt kín mắt bằng một bao vải đen xì, tay chân bị chới chặt ngồi im trên một chiếc ghế gỗ...

- Điều này tao làm được...hồồ... di quy ka kịch...haha...Hai...bốn. Tớ về nhé.

- Ấy...ấy...cầm lên...đây là cái chợ nhà mày à...Hai mà to à. Tứ quý...haahaha...

- Hú...chết chưa con...hâhha tình huống à...

Chắc là tiếng bọn bắt cóc đang đánh lốc.

Thật khó chịu khi bị trùm đầu bằng cái túi đen ngòm không nhìn thấy ánh sáng gì này.. Tuyết Y ho khan để kéo sự chú ý của mấy tên đang cờ bạc kia.

- Ô hô...Cuối cùng Hàn thiếu đã tỉnh rồi à.- Một giọng nói quen quen vang lên.

Tuyết Y không tỏ thái độ bức tức khi bị bắt như này mà cậu vẫn rất điềm đạm nói:

- Có thể bỏ cái khăn này xuống được không.

- Ô nô...- Tên trọc đi cạnh bên chen.

Ông Thịnh lườm hấn, tên trọc im bất. Ông ta lên tiếng:

- Hàn thiếu muốn là được thôi...

Thịnh tổng hất mặt xang tên kính đen, hấn gật đầu bước đến kéo bao bịt mắt xuống. Bên trong vẫn còn một lớp vải bịt mắt nhưng Tuyết Y vẫn có cảm giác thoáng đãng hơn trước.

Cậu nói:

- Ông đã thả người chưa?

- Hoho....Mày nghĩ tao thả à.

Tuyết Y nhún vai, cậu cười khẩy:

- Nếu chưa thả, ông sẽ không nhận được một xu nào đâu.

Ông Thịnh gằn tiếng :

- Mày đang dọa taon đấy à.

Nghe giọng nói này,giờ thì Tuyết Y đã biết người đó là ai... Cậu vẫn thư thả đáp:

- Cũng là đối tác sắp làm ăn với nhau thì ít ra ông cũng phải hiểu tính tôi đôi chút chứ ...Thịnh – tổng.

Tuyết Y nhấn mạnh tên cuối câu, cậu cười lộ ra hân hân răng trắng bóng đều tăm tắp...khiến Thịnh tổng giọt thót mình...Ông đã bị lộ rồi sao... Thịnh tổng cau mày không nghĩ được sao mình lại bị lộ tẩy nhanh đến vậy. Ông ta cắn môi...Biết thì biết sợ gì...xong vụ này ông sẽ cùng vợ mình ra nước ngoài luôn...

Ông ta cười vỗ tay:

- Đúng là Hàn thiếu...Cậu rất thông minh.

- Quá khen. Bây giờ ông có thể tháo nốt cái mảnh vải che mắt này ra được chứ.

- Đương nhiên .

Tuyết Y mở mắt nhìn những người trước mắt mình. Toàn một lũ sẫm tay sẫm lưng cời trần chăm chú vây lấy cậu như con mồi đi săn.

Tuyết Y lại nở nụ cười nhẹ nhàng nói:

- Giờ thì ông có thể thả cô gái đấy ra được rồi. Tôi sẽ kiểm cho gấp chục lần số tiền đó.

Ông Thịnh chau mày, ý như không tin. Mấy đứng đó cũng trề môi...

Tuyết Y tặc lưỡi:

- Thịnh tổng hình như không thích tiền đại hay sao nhỉ.

Ông Thịnh nói lại:

- Nếu tao thả con đó ra có thật là mày sẽ làm vậy không.

Tuyết Y nhún vai khẳng định :

- Việc gì tôi nói chưa chắc sẽ làm nhưng đã hứa thì là chắc chắn.

- Vậy được. Tao tin mày thêm lần nữa.

Ông Thịnh quay xang bên trái và kính đen ra lệnh:

- Chúng mày ra đằng sau nhà này thả con kia ra. Nhớ phải cho nó đi thật xa hăng gỡ khăn bịt mắt.

- Dạ.

Hai tên kia đi rồi, Tuyết Y mới cười tiếp:

- Giờ đến lượt tôi thực hiện lời hứa. Ông hãy gọi vào số này xxx và nói lên số tiền mình cần với ba tôi tùy thích. À mà nhớ đừng dùng tiền Việt để ra giá tôi nhé.

Lại còn thế nữa cơ...

Ông Thịnh tháo bẻ sim cũ và lại thay bằng một cái mới gọi điện theo số Tuyết Y đọc... Sau một hồi chuông đã có người nhấc máy:

- Chào Hàn tổng.

- ...

- Ông không cần biết tôi là ai. Hiện giờ con ông đang nằm trong tay chúng tôi, muốn nó được bình an thì chi ra 2 triệu đô.

- ....

- Hãhahah...Muốn nghe giọng con trai nữa à..Tình cảm quá chứ.

Ông Thịnh nhìn Tuyết Y, nghe ông ta nói chuyện Tuyết Y cũng đoán được ba mình đang muốn nghe giọng cậu, Tuyết Y gật đầu với ông Thịnh,. Ông ta nói trong máy:

- Được tôi sẽ cho ông nghe.

- ...

- Ba à...Ba không cần bỏ tiền đâu, con ...

- ...

- Con...

Tuyết Y dừng câu nói, Thịnh tổng tròn mắt khi nghe cậu cứ nói đứt quãng rồi lại còn nói Hàn tổng không đưa tiền nữa chứ. Ông dặt lại máy, gằn giọng nói:

- Ngày mai 8h hãy đến trung tâm...Nếu không có đủ số tiền tôi yêu cậu thì lo mà nhận xác con ông.

Ông Thịnh lưu lại số Hàn tổng vào máy rồi tháo sim vứt đi. Ông nhìn Tuyết Y gườm gườm. Tuyết Y hiểu, cậu bình tĩnh trả lời ánh mắt ấy:

- Đã đóng kịch phải diễn cho đạt chứ.

Ông Thịnh trở mắt nhìn Tuyết Y kính nể... Dù số tuổi Tuyết Y chỉ bằng nửa ông thôi vậy mà đầu óc cậu ta thật thâm sâu khó lường...

Tuyết Y đề nghị:

- Ông có thể coi trời cho tôi được chưa?

Ông Thịnh cau mày nhìn Tuyết Y. Cậu nói thêm:

- Tôi có ý định muốn trốn thì sẽ không tốn công bày ra trò này đâu. Với lại ông thử nhìn xem... - Tuyết Y đưa mắt nhìn ba tên đứng cạnh ông Thịnh, khiến ông Thịnh cũng phải nhìn lại chúng. Tuyết Y tiếp – 1 mình tôi không thể ăn lại 3 tên kia đâu mà ông sợ.

Cũng phải...Ông Thịnh gật đầu:

- Được rồi, đòi hỏi nhiều quá.

Ông quay xang sai hai tên gần mình nhất:

- Coi trời cho nó. Thu luôn điện thoại đi.

...

1 lúc sau hai tên kia quay lại, tên trực nói:

- Xong rồi Thịnh tổng...

- Ừm.

Tên Boss chính cùng lúc cũng xuất hiện, cậu nói với Thịnh tổng:

- Đi ăn chứ.

- Ừ – Thịnh tổng cùng tên Boss đi ra xe.

Trước khi đi tên boss còn liếc mắt nhìn qua Hàn thiếu rồi dặn bọn đàn em:

- Chúng mày coi cẩn thận đấy.

Đương nhiên tên kính đen cũng đi theo vì là chân lái xe...

Còn lại 4 tên. Chủ vừa đi khuất, chúng liền ngồi bàn tròn...

Tuyết Y ngồi im một chỗ nhìn bọn chúng

Bốn tên kia nhìn nhau khi thấy con mồi ngon như Hàn thiếu trước mắt, chúng nháy nháy mắt nhau, tên trực cầm đầu chúng, lên tiếng dụ dỗ:

- Hàn thiếu, làm vài ván chứ.

Tuyết Y khẽ cười, cậu gật nhẹ đầu:

- Cũng được.

Tên trọc quay lại cười gian xảo với 3 tên kia. Chúng định thông đồng với nhau lượn Tuyết Y đây.

Tuyết Y đứng dậy đi đến chỗ chúng, dù sao cũng đang chán trả có gì làm chi ngồi một mình cũng buồn ra chơi với bọn này giết thời gian vậy.

Tuyết Y ngồi xuống, tên trọc ngồi dịch xang một bên nói:

- Có tiền không

Tuyết Y lôi ví ra móc ra 3 thẻ vàng cậu nhìn chúng đag há hốc mồm nhìn mình:

- Đủ không

Tên trọc trề môi:

- Ai chơi cái này... tiền mặt cơ.

- Vậy à – Tuyết Y vết sạch chiếc bóp, cậu đặt tiền xuống nói – Được chưa.

CHúng lại vịn vai nhau nuốt nước bọt nhìn Tuyết Y, mấy tên đó nhìn xơ xơ toàn giá 500 cũng phải có vài chục tờ, thế mà vào mồm Tuyết Y cứ nhẹ như không ấy.

4 tên nhìn nhau lộ vẻ gian tà... Tên trọc lên tiếng:

- Được, được rồi. Chơi...

...

1 tiếng sau...

Chỉ sau 1 tiếng Tuyết Y đã lột sạch tiền của 4 tên kia... Cả bốn cùng nhìn cậu chằng chối. Tuyết Y cầm đồng tiền trên tay, chep miệng:

- Sao với số tiền này đây?

Ý nghĩ chán gà Tuyết Y của mấy tên kia đã hoàn toàn lảm rồi... Tưởng Tuyết Y ngu ai ngờ cậu cũng chơi hay lại còn thêm bài đồ nữa chứ khiến mấy tên kia tiền không cánh cù thể mà bay...

Tuyết Y đứng dậy cầm số tiền phe phẩy miệng cười cười.

Tên tóc đỏ méo mặt nhìn tiền mình đang phát phơ trong tay Tuyết Y, hần không kìm lòng nổi lao đến ôm chân Tuyết Y nói với giọng đau khổ:

- Anh ơi... Anh đại gia trả tiền cho em đi, em còn phải nuôi vợ nữa... híc... anh làm ơn đi.

Thấy đồng đội mình đã không còn liêm sỉ nữa, tên tóc vàng hoe cũng lao theo ôm thêm một bên chân Tuyết Y mếu máo:

- Em nữa anh ơi... híc híc... Em cũng phải nuôi con nữa... tiền sữa của con em anh ăn hết rồi... Con em chết đói mất... hức...

Tên tóc xanh còn lại thấy trời cũng lao tới định ôm chân giống bọn kia nhưng hết chỗ rồi, hần liền nhắm bụng Hàn thiếu lao đầu vào ôm khư khư lấy cậu, kê lè:

- Anh đẹp trai cả em nữa... hức hức... em chỉ định chơi đùa với anh thôi... thật ra số tiền đó em để dành để gửi về quê cho mẹ già... híc... mẹ em... híc híc... ực...- Hần làm bộ nghẹn ngào không nói nên lời.

Duy nhất còn một người trong số 4 tên này là còn sĩ diện thì phải...

Tên trọc to giọng quát:

- Sao chúng mày không có chí khí gì thế. Sao lại phải khụy lụy như thế. Thua thì phải chịu chứ. Cùng lắm anh sẽ cho chúng mày số tiền đã mất.

Ba tên kia nín bặt không than khổ nữa, vẫn trong tư thế ôm ghì Tuyết Y, mắt thì đỏ đờn về hướng tên trọc, miệng há tròn ra.

Một tên không tin vào tai mình liền hỏi lại:

- Anh nói thật không

Tên trọc hắng giọng nói tiếp:

- Anh mày nói là sẽ làm

Lập tức ba tên buông luôn Tuyết Y chạy về phía ánh mặt trời nơi trọc toả ra...

Tuyết Y cũng đến nản với mấy tên cướp nửa mùa này... Cậu được chúng buông ta thật là sung sướng, Tuyết Y bước đi định vào toilet

Ba tên kia chạy lại bên trọc đứng chưa ấm chỗ thì hần đã lao ngược về phía Tuyết Y ôm cứng lấy cậu từ sau lưng...

- Anh đẹp trai nhà đại gia oi... huhu... híchích... hức... anh thấy không em còn phải nuôi cả một lũ em đây đây... anh làm ơn trả tiền lại cho em đi... híchích... huuuuuuuu... ực...

Tuyết Y rùng cả mình... Tiếng tru tréo của tên trọc khiến Tuyết Y dón cả tóc gáy... Cậu đang cần giải quyết thì chớ nghe tiếng này thật kinh khủng... Tuyết Y gỡ tay tên trọc ra khỏi người mình, cậu cau mày:

- Buông ra xem nào.

Tên trọc vẫn lì lợm ôm cứng lấy cậu không buông:

- Anh không trả em quyết không buông...

Ba tên em út bàng hoàng vì độ chầy lỳ của tên trọc hơn cả chính mình... Tưởng thế nào... hazziii... Ba tên cùng lắc đầu...

Tuyết Y cố gỡ tay tên trọc ra khỏi thân thể mình, cậu nhăn mặt:

- Để tôi đi vệ sinh rồi nói sau.

- Nhưng anh phải hứa trả tiền em cơ...

- Được rồi, buông ra.

Tên trọc từ nói lỏng vòng tay, Tuyết y sốt ruột quá, cậu tọt luôn vào toilet...

5 phút sau...

Tuyết Y vừa bước chân khỏi cửa phòng vệ sinh tên trọc đã lao tới như một con lốc đến trước mặt cậu:

- Anh thực hiện lời hứa đi.

Tuyết Y lách mình đi qua người tên trọc lại ghé ngồi xuống, cậu lôi trong túi áo ra số tiền ban nãy vừa ăn được chúng, 3 tên còn lại cũng phi tới quần quanh chỗ cậu nhìn số tiền với ánh mắt đầy đau xót...

Tên trọc xoè tay ra chớp chớp mắt. Tuyết Y chặc lưỡi:

- Tôi sẽ trả các cậu với một điều kiện...

- Anh nói đi – Tên tóc đỏ vội vàng.

Tuyết Y mỉm cười đưa số tiền chúng bị thua cho tên trọc rồi đưa thêm cho hần chục tờ 500k miệng nói:

- Đi mua gì về cùng ăn. Nhớ mua đồ cao cấp đấy.

Cả 4 người cùng lấp lánh ánh mắt nhìn số tiền trên tay Tuyết Y, tên tóc vàng xón xác dơ tay:

- Anh để em, để em đi cho.

Bốp...

Tên trọc vỗ vào đầu tóc vàng quát:

- Đi cái gì, để tao.

- Vàng – Tóc vàng phịu mặt nhìn trọc.

Tên trọc tuối toe toét nhanh tay chớp lấy số tiền trên tay Tuyết Y:

- Em sẽ đi...- Hần chớp mắt nhìn Tuyết Y – Có tiền bo trong đây nữa đúng không anh.

- Ủ.

- Ô kê anh đẹp trai... hohô... Tỷ về tao trả lại tiền cho — Tên trọc nháy mắt với bọn em út.

Ba tên em út còn lại nhìn nhau... Thật bất công đúng là làm em thật thiệt...

Tên trọc cầm số tiền chạy tuốt đi trong niềm hạnh phúc dạt dào....

Tuyết Y cười lắc đầu trước mấy tên cướp non nài...nếu cậu là boss sẽ không bao giờ chọn những loại nhí nhỏ thế này để làm việc...

Giờ Tuyết Y muốn chôn lúc nào cũng được nhưng chủ yếu là cậu không thích... chơi với lũ ngu này cũng vui coi như xả stress vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Từ Di về nhà nằm nghỉ, cô không hiểu sao tự nhiên mình bị bắt lại đột nhiên được thả về. Cô trần trọc mãi mà không sao ngủ được lý do tại sao.

Tuyết Y đêm nay cũng không về...

- Có chuyện đấy nữa à.

Đan Băng hơi sững sốt trước những gì Từ Di kể cho mình, cậu nhủ mày suy nghĩ...Hôm qua cũng có người gọi cho ba cậu tổng tiền...rồi Từ Di lại được thả...Vậy là...

Từ Di không đề ý đến sắc mặt Đan Băng mà nói:

- Không hiểu mấy người đấy nghĩ gì nữa.

Đan Băng hỏi:

- Thế tối qua Tuyết Y có về nhà không?

- Không. – Từ Di hỏi lại – Sao thế?

Đột Đan Băng cười cười:

- Có gì đâu.

Cậu đã hiểu lý do vì sao Từ Di lại có sự tự do ấy rồi...Dù hơi sốc khi nghĩ người anh sỏi đá của mình thay thế Từ Di trong tay bọn bắt cóc nhưng cậu vẫn thấy thú vị...Đã đoán được sự việc nhưng Đan Băng không hề mở miệng nói cho Từ Di những suy nghĩ của mình mà chỉ im lặng cười cười...

Từ Di cũng trả hiểu Đan Băng đang túm tít cười vấn đề gì...

...

- Có tin có tin hot đây...

Đan Băng xoay một vòng miệng cười ruồi...cậu đứng khom người chống tay vào bàn nhìn sát mặt San Phong đang ngược mắt tròn xoe nhìn mình.

- Tin gì – San Phong hỏi.

Đan Băng nở nụ cười bí ẩn, cậu quay mặt bước lại salong ngồi xuống vắt chân hình chữ ngũ miệng huýt sáo bài Troulber maker thái độ rất thông dong.

San Phong cũng đứng dậy theo ra ngồi đối diện Đan Băng hất mặt nói:

- Nói đi xem nào.

Đan Băng nháy mắt:

- Thế có thưởng không.

San Phong đứng dậy đến máy pha cà phê làm 2 ly rồi trở lại đưa cho Đan Băng một:

- Cảm ơn.

- Giờ nói được chưa.

Đan Băng trề môi:

- Có ly cà phê mà cũng đòi mọi tin à.

Suốt từ hôm qua đến giờ San Phong cảm thấy người hơi bức bối nên giờ không còn tâm trạng đâu để đùa nữa, cậu điềm đằm đứng dậy về lại ghế tổng của mình cùng ly cà phê nghi ngút khói :

- Không nói thì thôi.

Đan Băng phì cười, cậu nói:

- Hình như Tuyết Y có tình cảm với Từ Di rồi.

San Phong cau mày nhìn Đan Băng, khoảng cách hai haàng lông mày gần sát lại, Đan Băng tiếp:

- Từ Di nói với em lần trước có người bắt cô ấy rồi không biết làm sao tự nhiên họ lại thả về.

- Sao cơ, Từ Di bị bắt, lúc nào vậy?

- Hôm qua.

San Phong lo lắng:

- Vậy cô ấy sao rồi?

- Vẫn bình thường. Đã bảo là họ thả rồi mà.

San Phong mím môi trầm ngâm, số điện thoại hôm qua có khi nào gọi cho cậu có liên quan đến chuyện Từ Di bị bắt không? .

Đan Băng đi đến kệ sách của San Phong cậu vừa lôi mấy quyển sách ra mắt nhìn mà miệng vẫn nói chuyện với San Phong như thường:

- Anh biết lí do gì Từ Di được thả không?

- Nói đi.

- Tuyết Y thế chỗ đấy.

San Phong nhồm người dậy, cậu trở mắt nhìn Đan Băng. Như không tin vào thính giác của mình, cậu hỏi lại:

- Hàn thiếu?

- Ừm – Đan Băng gật đầu, cậu nhìn San Phong cười cười – Em chỉ đoán vậy thôi.

- Sao cậu lại đoán vậy – San Phong nhú mày?

- Theo Từ Di ước lượng thời gian cô ấy được thả cũng tương đương gần với lúc ba em nhận được điện thoại của bọn bắt cóc tống tiền để chuộc Tuyết Y.

Mặt San Phong mỗi lúc thay một sắc thái. Cậu im lặng suy nghĩ vấn đề gì đó thì Đan Băng lại nói:

- Anh yên tâm Từ Di vẫn chưa biết chuyện Tuyết Y cứu mình đâu.

- Em đã biết sao không nói cho Từ Di.

Đan Băng lại cười, cậu đá mắt với San Phong:

- Bởi vì em theo phe anh mà.

Đan Băng chu miệng hôn gió với San Phong, hành động này rất dễ bị hiểu lầm khi người thứ ba xuất hiện là Gia Linh. .

Cô vừa mở cửa phòng ra đã thấy cảnh tượng hãi hùng ấy. .Đan Băng đang hôn gió San Phong. .Đan Băng quay lại khi thấy tiếng chân, Gia Linh mới hoàn hồn trở lại, cô cười hề hà :

- Hì...tiếp tục đi nhé.

Gia Linh định đóng cửa lại thì San Phong gọi:

- Em nghỉ gì vậy?

Đan Băng phì cười, cậu lắc đầu nhìn vào quyển sách trên tay vẻ trí thức không giải thích gì về hành động thiếu nam tính như lúc này.

Gia Linh chỉ chỉ về phía Đan Băng, cô đi lại nói nho vào tai San Phong:

- Em tưởng đây chỉ là tin đồn?

- Chuyện đây anh cũng chưa xác định.

Nói là nói nhỏ nhưng vẫn đủ để Đan Băng nghe rõ, cậu cũng trả phù định biện luận về giới tính của mình mà chỉ đóng lê sách lại đặt lên kệ miệng như đang cười, quay lại hai người:

- Thôi em phải về rồi. Bye.

Trước khi cất bước, Đan Băng không quên làm điệu chu mồm hôn gió mắt nháy một cái rồi cười toe ra.

Gia Linh rùng mình :

- Sao người đây có thể là em của Hàn thiếu được.

San Phong cười mỉm không nói gì...

- Anh này, Đan Băng cũng khổ thân nhĩ.

- Khổ gì? – San Phong nhúng mày

- Nhìn rõ đẹp trai cao gầy thoảnh mái cũng đáng yêu thế mà lại 2 phai...chắc..chắc tiếc thật.

....

- Hàn tổng có việc gì dặn dò?

Quách giám cúi đầu trước ông Đình cung kính.

- Cậu cầm số tiền này đến chỗ xxx rồi cho vào thùng rác.

Quách trở mắt nhìn ông Đình...Cậu vuốt mồ hôi nhìn vali tiền trước mặt. Đây có phải giàu quá không tiêu được hết nên phải vứt không...Thề thà cho mình còn hơn là vứt đi uống chết được.

Ông Đình dặn dò:

- Đây là điện thoại, cậu cầm lấy để liên lạc với tôi.

- Dạ, mà có chuyện gì ngài làm vậy?

- Cậu không biết gì sao – Đến lượt ông Đình ngạc nhiên

Thấy mặt Quách giám dần ra thế là không biết rồi, ông Đình chẹp miệng:

- Tuyệt Y bị bắt.

- Sao ạ. Lúc,...lúc nào ?- Quách giám lắp bắp.

- Hôm qua.

Quách giám nhăn mặt...Hôm qua, rõ ràng cậu nói là đi du lịch cơ mà. Quách giám lo lắng, cậu gật gù:

- Vâng. Vậy tôi sẽ đi ngay.

- Ừm.

....

- Tôi đã làm theo lời ngài rồi, tiếp theo cần làm gì nữa?

- ...

- Dạ.

Quách giám tắt máy, cậu dời khỏi chỗ mình đứng theo lời Hàn tổng là đi về nhưng Quách giám chỉ đứng góc khuất dõi theo tình hình tiếp theo.

Sau những phút giây căng mắt chờ đợi địch đến, Quách giám đã thấy địch là tên kính đen đang ngo quanh nhìn rồi cúi người mở thùng rác ra lấy vali tiền lên lút...

Chờ hần bước đi Quách giám mới lên xe từ từ theo sau...

Vừa đi Quách giám vừa nhìn quang cảnh xung quanh, nơi đây thật heo hút hèn bản nữa chứ toàn rác thải không biết Hàn thiếu của mình có chịu nổi khi cư ngụ ở đây nữa không.

- Có đưa theo sau.

Tên kính đen nhìn qua gương chiếu hậu thấy có xe đang theo sau mình thật liền đạp ga cho xe vút nhanh hơn làm tên trọc mắt đã suýt đập đầu lên trước, tên trọc tròn mắt bặm môi:

- Thằng khốn này mày định giết người à.

Tên kính đen mắt vẫn hướng về phía trước rất tập trung lái kệ ngoài tai lời nhấc mắng của tên trọc.

Nhận thấy dấu hiệu bất thường của địch tự nhiên tăng ga, Quách giám cũng lao theo, cậu không còn thời gian nghĩ lung tung nữa phải tập trung lái xe thôi, đường ở đây ngoằn ngoèo dốc lên dốc xuống khó đi.

Tên kính đen thấy xe sau lưng mình phóng nhanh lên, hần cũng tăng tốc thêm... tên trọc ngồi cạnh ẹo qua ẹo lại tay ôm cứng chiếc vali tiền, do xe của quá nhiều đi với tốc độ nhanh, mặt hần tasi nhọt lại miệng la làng:

- Mày đưa xe à thằng này. Từ từ thôi huyết áp của tao...ôi mẹ ơi...

Kéttttt...Xoẹt xoẹt...

Quách giám thấy tình hình không ổn có vẻ địch đã phát hiện mình nên cậu cho xe chậm chậm lại để đỡ bị nghi nữa...

Tên trọc ôm tim, luôn miệng gào thét:

- Mày này...mày định đánh vỡ cái đường cùi bắp này à...từ từ thôi...

Kính đen nhìn qua gương thấy chiếc xe kia lùi dần về sau có vẻ như không có ý định theo mình nữa, hai tên vốn đầu óc thiển cận nên cũng không nghĩ ngờ gì thêm, tưởng là lên đây đi leo núi gì đấy thôi, tên trọc thở phào, đập tay kính đen:

- An tâm đi từ từ rồi nhé.

- Ủ...Tao cũng hoảng lắm.

- Mày còn nói à – Tên trọc tròn mắt lườm kính đen.

....

- Đại ca, Thịnh tổng chúng tôi đã làm xong nhiệm vụ.

Hai tên đứng rất nghiêm trang ra dáng cướp chuyên nghiệp giao vali vào tay chủ của mình rồi đứng dạt xang một bên khoanh tay mặt mày bặm trợn nhìn quanh để xem có kẻ nào khác không.

Ông Thịnh mở vali nhìn thấy số tiền mắt hoa cả lên, miệng cười ha hả:

- Hahaha...cuối cùng thì cũng thành công...haha.

Tuyệt Y cũng vừa từ trong nhà đi ra, cậu nhìn thấy chiếc vali là biết chuyện gì rồi, Tuyệt Y cười cười nói:

- Tôi đi được rồi chứ.

Ông Thịnh cười khẩy:

- Đương nhiên là được nhưng chờ đến khi tao bay khỏi cái đất này đã. CHÚNG MÀY TRỞI NÓ LẠI.

Ông Thịnh háa mặt cho mấy tên cướp kia lên, 2 đứa lao đến phía Tuyết Y khoá tay cậu ra sau cầm dây trói lại, Tuyết Y cũng vẫn bình thản đứng im cho chúng làm gì thì làm, miệng cậu vẫn nở nụ cười:

- Hazi...Tiếc thật...tôi rất ghét những người đã hứa lại thất tín đấy.

Ông Thịnh cười lớn:

- Trong hoàn cảnh này mà mày vẫn to mồm được nhỉ...hoho...không hổ danh Hàn thiếu.

Tuyết Y chặc lưỡi:

- Ông đang phạm một sai lầm đấy.

Tên Boss đứng im nhìn từng đường nét trạng thái trên cơ mặt Tuyết Y. Hắn thấy cậu rất thú vị mặc dù trong hoàn cảnh tồi tệ nhất Tuyết Y vẫn có thể ung dung, khí chất vẫn cao ngút như vậy thì quả đúng là thật đáng nể...

Ông Thịnh đi gần Hàn thiếu vỗ vỗ vào má cậu :

- Mày nghĩ mày còn dọa được tao nữa à.

Tuyết Y nhún vai :

- Chỉ là một đồng bùi nhùi mà muốn tôi dọa sao.

- Mày...

Ông Thịnh dơ thẳng bàn tay thô to lên...

Một cái tát như trời đánh tưởng đã giáng xuống mặt Tuyết Y nhưng ai ngờ... Một người đã đứng chặn trước mặt ngăn lại hành động ấy. Quách giám cau mày, tay vẫn cầm lấy cổ tay ông Thịnh nói:

- Ông có tư cách đụng đến Hàn thiếu sao.

Ông Thịnh dặt tay mình ra, cười nhếch môi:

- Lại một thằng ngu lao vào tay tao à.

Ông Thịnh háa mặt cho mấy tên đàn em bắt Quách giám lại. Cậu đứng giữa vòng vây của 5 tên to cao lực lưỡng như đấu sĩ WWE. Quách giám nuốt nước bọt, sao tự nhiên dũng khí của cậu bay đi đâu hết rồi, nhìn bọn chúng mặt hầm he như sắp ăn tươi nuốt sống mình đến nơi sao cậu lại hời hợt vì hành động anh hùng liều mình cứu thân chủ mới vừa xong thế này...

Tuyết Y cũng hơi ngạc nhiên khi Quách giám từ đâu chui ra thế này, cậu bật cười lắc đầu.

5 tên lao lên định ộp Quách giám thì cậu đã đưa hai tay ra trước chặn chúng lại, chẹp miệng nói:

- Bắt đi khỏi cần đánh.

Tên Boss đứng che miệng ngăn không cho tiếng cười bật ra khi xem màn kịch này, đây đúng là một sân khấu hài hơn là màn bắt cóc tống tiền. Bây giờ hắn mới lên tiếng:

- Trói nó lại là được rồi.

- Dạ.

Một tên bước tới bẻ quặt tay Quách giám ra sau làm cậu đau điếng mặt nhăn nhó quạu cọ:

- Nhẹ nhàng thôi, người ta là thư sinh chứ có phải dân giang hồ đâu mà mạnh tay vậy.

Tên kia không đáp trả mặt vẫn đầm đẫm hung khí làm theo mệnh lệnh không hề nương tay làm Quách giám cứ kêu oai oái:

- Aiii...đau chết được.

Tuyết Y quay xang lờm Quách giám, cậu nói:

- Đến đây làm gì vậy.

- Em định cứu anh nhưng...game over rồi.

- Từ khi nhìn thấy cậu là đã thấy rắc rối thêm rồi.

- Anh...- Quách giám nhìn Tuyết Y chẳng chối, cậu đã có lòng vậy mà Tuyết nở lòng phũ phàng với cái nhiệt tình ấy.

Ông Thịnh to tiếng ra lệnh:

- Lôi chúng nó vào trong bỏ đói cho tao xem còn to mồm được đến khi nào...Hừ...

Trước khi quay đi Hàn thiếu còn nói lại một câu:

- Đừng nên bỏ qua những gì tôi cảnh cáo.

Ông Thịnh trừng mắt nhìn tên lý lợm này, ông không hiểu tên này có gì mà nó dám mạnh mồm đến thế. Ông Thịnh không thể nhịn được nữa, ông nhặt cành gậy khô dưới đất lên tiến nhanh về phía Tuyết Y và...

Những âm thanh roi vọt vang lên giữa không gian khô khốc này khiến Quách giám giật hồn, cậu nhắm tịt mắt không muốn nhìn thấy cảnh tượng đấy nữa...

Ông Thịnh hăng hái vọt mạnh vào người Tuyết Y, luôn miệng nói:

- Tao xem mày còn to mồm đến lúc nào.

Tuyết Y đau rát người, cậu nhăn mày cố tỏ vẻ mạnh mẽ đứng im.

Ông Thịnh cười lớn:

- Xin lỗi tao đi rồi tao sẽ tha cho...haha...

- Chết đi ông sẽ nghe được câu đấy – Tuyết vẫn cứng miệng dù người cậu đang rất đau.

Quách giám thấy chủ như vậy. cậu cũng thấy đau lòng. Không quan hệ máu thịt nhưng Tuyết Y dù sao cũng là một thần tượng từ khi đi học của Quách giám, Tuyết Y chính là một tấm gương cho cậu nỗ lực mỗi ngày để với tới...Chính vì muốn làm việc cho Tuyết Y nên cậu đã từ chối một chỗ đứng trong công ti San Phong là thay chức trợ lý hiện tại của ba mình đang làm đề đến công ti Tuyết Y phỏng vấn hàng chục lần mới có một cơ hội bước chân vào để làm việc với Tuyết Y...

Quách giám nhăn mặt, cậu hét to:

- Dừng lại đi.

Thịnh tổng ngưng tay quay xang Quách giám, ông ta cười nhạt:

- Hôhò...Mày đang phần nộ đấy à.

Quách giám cau mày, cậu nhỏ nước bọt vào mặt ông Thịnh – đây là hành động thô lỗ đầu tiên của Quách giám thể hiện đến Tuyết Y sững người đôi chút.

- Đồ bản thù – Quách giám nhìn thẳng mặt ông Thịnh mà nói.

Ông Thịnh trợn mắt :

- Cái gì...thằng khốn này.

Ông ta định dơ roi lên vọt vào Quách giám thì Tuyết Y đánh giọng lên tiếng:

- Nó chỉ là một đứa trẻ thôi ông đừng cư xử bạo lực như thế.

- Hôhò...Chúng mày đang đóng phim bi đấy à...Ôi cảm động quá đứa nào cũng muốn tao đánh à vậy thì tao sẽ cho chúng mày toại nguyện..

Vừa nói ông Thịnh vừa dơ cao tay lên..

- Đủ rồi, cho chúng nó vào đi.

Bọn đàn em tằm tập nghe theo lời nói của tên Boss. Chúng lôi xềnh xệch hai người vào trọng, ông Thịnh trợn mắt quay phắt lại:

- Sao lại can tôi.

- Tôi thấy chúng đang cố ý chọc tức ông thôi, mời tay đánh chúng làm gì nữa.

Ông Thịnh cau mày nhìn tên Boss., hấn lại nói:

- Chúng ta ra kia nói chuyện chút đi.

Hai người quay lưng đi...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

...

Đã xế trưa bọn cướp thay nhau trực hai người kia...

Đến lượt tên trọc canh, thấy đồng đội mình không còn ở đó nữa tên trọc mới chạy lại gần còi trời cho Tuyết Y. Hảu vừa làm vừa lén lút nhìn quanh, tay vẫn hơi run khi làm chuyện này chỉ vì số tiền mà Hàn thiếu đưa ra quá hấp dẫn không thể chối từ được.

- Mà đang làm gì đấy.

- Hà... hết hồn...- Tên trọc giật bản mình, đưa tay lên chặn ngực.

Quách giám chặt lưỡi:

- Xong rồi.

Tuyết Y đến chán với tên ngu đàn kia, cứu người cũng để lộ nửa trả biết hấn có thể làm nỏ gì nữa không.

Tên trọc sau phút giật mình, liền ôm lấy tay kính đen:

- Mà...mày – Mặt hấn bệu bạo vẻ đáng thương – Mày đừng nói với đạ ca chuyện này nhé...mày thương tao một lần thôi...

- Không được, mày đã bán rẻ đồng đội tiếp tay cho giặc ngoại xâm, phải xử.

Tên kính đen hùng hổ gạt người tên trọc sang một bên tránh đường cho hấn đi, tên trọc vội vàng níu tay kính đen lại giọng suối mướt kể khổ:

- Tao làm chuyện này cũng vì có nỗi khổ thôi...Híc...Hàn thiếu dọa nếu tao không giúp cậu ta chạy trốn 1 khi cậu ta rời khỏi đây thì sẽ giết tao đầu tiên và lần lượt đến từng người trong gia đình tao...Mày...mày làm ơn coi như chưa thấy gì đi...

Tên kính đen gãi gãi cằm gật gù, tên trọc vui mừng vì đã diễn thành công lừa tên kính đen này. Tuyết Y cùng Quách giám đồng nhìn tên trọc, hấn chỉ cười hề lại rồi lại trở về với vẻ mặt bí ai. Cuối cùng kính đen chep miệng:

- Tao thấy như vậy càng phải nói để đại ca giải quyết cho mày...Phải nói.

Tên trọc cứng đờ người, hấn lại van xin:

- Đừng đừng, như thế là mày hại tao đấy.

- Không sao tao sẽ nói giúp mày, cố gắng lên đại ca rất hiểu lý lẽ mà.

Tên trọc bực mình nói mãi mà chẳng này quyết tâm không tha hấn liền dờ trò câu cá:

- Được rồi, chốt hạ nhé. Tao giúp tên này chốn thoát...- Chỉ vào mặt Hàn thiếu – Tao sẽ được 300.000 đô mày giúp tao tao sẽ chia cho mày 100.000 đô ô kê.

Tên kính đen cau cau mày, mắt bắt đầu lấp lánh nhưng hấn nghĩ gì đó rồi lại hạ chốt:

- Tao quyết định rồi tao là người có nghĩa khí, mày làm vậy là bán đứng anh em tao không theo, mày đừng can tao không ăn đấm đấy.

Tên trọc đứng cắn răng, vì thân thủ hấn nhỏ con hơn kính đen nên đành ngậm ngùi dạt sang một bên vậy. Kính đen đi ra ngoài không quên khoá chặt cửa

lại nhất ba người trong đó, thấy tên Boss đang lên xe định đi đâu đó, hắn vội chạy tới mở cửa xe.

Tên Boss hạ kính xuống:

- Có chuyện gì?

- Thưa anh, thằng trọc nó có hành vi giúp con tin tẩu thoát. Nó bị em ắt tại trận.

- Nó được bao nhiêu cho việc đấy? – Tên Boss vẫn điềm đạm nói không tỏ vẻ gì là cáu gắt.

- Em nghe được là 300.000đô. Nó có dụ dỗ em theo nó nhưng em quyết không phản đại ca. Phải xử thằng trọc sao đây đại ca?

Tên Boss lãnh đạm nói:

- Đôi khi cũng phải vờ như không nhìn thấy gì thì tốt hơn.

Nói xong hắn đập nhẹ vai tài xế ý chạy đi. Tên Boss đóng kính xe lại miệng vẫn mím mím môi như đang cười điều gì đó.

Kính đen nhìn làn khói bụi đã tan dần vậy mà hắn vẫn chưa hiểu được hàm ý câu nói của Boss...Hắn quay ngược người lại vừa đi vừa lẩm bẫm câu cuối của đại ca mình.

- À...- Bỗng mắt hắn sáng lên, hình như là đã hiểu ra ý của chủ mình, mặt hắn tươi rói chạy về mở khoá.

Bóp...bóp...

- Xin lỗi...xin lỗi. Tao không muốn vậy đâu.

Tên trọc vừa cầm cây gậy vừa quật vào người tên kính đen, có vẻ như hắn không xi nhê gì hay sao ấy mà vẫn đứng thẳng chỉ đưa tay lên đỡ để tránh bị vào đầu, hắn quát:

- Mày làm cái con mẹ gì vậy.

Tên trọc mệt quá dừng tay thờ dốc:

-Mày khoẻ như trâu vậy, đánh nãy giờ chưa ngất à.

- Mày nhìn lại cái gậy mày coi.

Tên trọc nhìn lại cây gậy inoc trên tay mình bị méo quặt xang một bên, hắn vút xuống đất rùng mình :

- Đồ dỏm.

Tên kính đen phúi phúi người. Quách giám nãy giờ theo dõi giờ mới bật thốt:

- Ah ấy thật mạnh mẽ.

Tên kính đen lên tiếng:

- Đại ca nói là đại ca khôn nhìn thấy gì đâu.

Tuyệt Y mím môi cười, cậu cũng cảm thấy tên Boss kia cũng thâm kém gì mình đâu, đúng là dao hai lưỡi, ăn hai mạng...

Tên trọc cười lớn:

- Ah ấy tha cho tao à.hồ hớ...thấy chưa mày tốn công rách lèo làm gì...hồ hớ.

Tên trọc nói xong liền tót đến cời trói cho Tuyệt Y và Quách giám, tên kính đen nói:

- Đại ca còn hỏi số tiền mày được nhận sau khi làm xong chuyện này.

Tên trọc tắt ngấm nụ cười, hắn đứng bật dậy :

- Mày...mày nói gì?

- Tao nói như gì mày nói.

Tên trọc lao tới túm cổ tên kính đen lay lên lay xuống, miệng nói như mếu:

- Mày làm thế thì khác nào bảo đại ca lấy hết tiền đi...mày ngu thế sao không nói bớt đi để tao còn ừ được chứ...thằng ngu..ngu ời là nguuuuuu.

Tuyết Y đứng dậy vịn người, cậu nghe người ế ằm lại còn dất dất vì những vết thương roi vọt đang sưng tấy ruom rướm máu, Tuyết Y nói:

- Nếu hai người đưa tôi ra khỏi nơi này thì tôi sẽ đưa thêm 100.000 đô nữa.

- Ô kê – Tền trục quay ngoắt lại nhìn Hàn thiếu mất long lanh hạnh phúc.

Kính đen ghé luôn tai trục :

- Chia tao với đây.

...

Nơi đầu tiên Tuyết Y về là nhà mình, cậu đi vào trong lên thẳng phòng, thấy Từ Di đang ngồi loay hoay chiếc laptop, cậu cũng chẳng thèm để ý, điều cậu đang muốn làm nhất bây giờ là tắm rửa sạch sẽ rồi còn làm việc.

1 lúc sau...

Tuyết Y mặc bộ pijam bước ra ngoài, tắm khăn bông vẫn đang chum trên đầu xoa cho tóc khô, cậu đang rất khó chịu lúc tắm xà bông đụng vào chỗ thương rất dất, Tuyết Y đi về phía Từ Di, cô ngước mắt nhìn Tuyết Y rồi ngồi né xang hẳn một góc.

Tuyết Y ngồi xuống giường, cậu ngả lưng ra sau, thở phào rồi nói:

- Cho tôi mượn điện thoại đi.

Từ Di chỉ lên bàn:

- Ở kia.

Tuyết Y với tay lấy nó rồi ấn số, cậu cũng đứng dậy ra ngoài hình như là nói chuyện với ai đó một lúc mới quay vào đưa máy cho Từ Di:

- Tôi ngủ một lát, nếu có số lạ gọi lại thì gọi tôi đây.

Từ D gật nhẹ đầu, Tuyết Y nằm xuống, cậu quay mặt về hướng Từ Di đang ngồi nhắm mắt lại...Từ Di quan sát Tuyết Y, lần này cậu trở về lại là một vẻ mặt khác, nó có vẻ mệt mỏi lắm, lúc cậu nhắm mắt mà hai hàng mày phượng vẫn nhú lại, đôi môi mỏng vẫn mím chặt như đang tức tối một chuyện nào đó mà chưa thể trả thù được.

- Tôi sẽ không ngủ được khi có người cứ nhìn mình thế đâu.

Từ Di giật mình, cô vội quay phắt đi chỗ khác rồi đứng nhanh dậy định xuống dưới nhà, Tuyết Y dặn:

- Mang theo cả điện thoại đi.

Từ Di quay lại cô cầm nhanh điện thoại rồi té luôn xuống dưới, khoảng cách gần Tuyết Y không an toàn chút nào...

Nghe tiếng cửa đã đóng, Tuyết Y mới ngồi dậy, cậu đi lại kệ đựng đồ y tế lấy ra hộp thuốc. Tuyết Y quay lại ngồi trên giường đối diện tấm gương lớn trong phòng cậu cời áo ra...Hàng chục vết roi đỏ có cả vết chảy máu đan xen nhau như nan rỗ, Tuyết Y nhìn mình trong gương mà càng thấy cay...Cậu lấy ô y già ra tự rửa vết thương cho mình, răng cắn chặt môi không cho những tiếng syút xoa thành tiếng...những vết thương sâu rất xót khi rửa ôi già, Tuyết Y vốn là người chịu đau rất kém nhưng vì bản tính vốn lì dù chết cũng không nói câu xin lỗi...

Cạch...

Từ Di căng tròn mắt nhìn những vết thương trên người Tuyết Y, cô chỉ định quay lại lấy laptop xuống nhà ngồi chơi thôi ai ngờ lại vô tình thấy cảnh này, Tuyết Y cau mày, cậu từ từ khoác áo lại:

- Vào sao không gõ cửa.

- Ngủ cũng phải gõ cửa. Phép lịch sự tối thiểu cũng không biết à.

Từ Di cúi đầu lạng thịnh lúc sau cô mới ngằn ngại nửa muốn hỏi điều này, nửa lại không và cuối cùng:

- Anh...bị sao vậy?

Tuyết Y nhìn nhìn Từ Di bằng ánh mắt kì lạ như đang cười, cậu nhường mày:

- Em đang quan tâm tôi đấy à.

Từ Di nuốt khan, cô bật thốt:

- Không, thôi tôi xuống đây.

Từ Di vừa quay lưng Tuyết Y đã gọi:

- Dù sao cũng lộ rồi, quay lại giúp tôi đi.

Từ Di đi lại theo lời Tuyết Y, cô ngồi xuống cậu cởi áo ra, những vết thương rướm máu khiến Từ Di hơi buồn nôn, cô cố gắng chịu đựng nhìn rửa vết thương cho cậu, vừa làm cô vừa hỏi:

- Anh đi đánh nhau à?

Câu hỏi hoàn toàn không có suy nghĩ, chỉ tiện miệng thấy kì lạ Từ Di mới bật thốt ra vậy thôi chứ cô không hề có ý muốn hỏi tường tận vì cô chỉ tò mò chứ không quan tâm lắm đến Tuyết Y đau hay không đau. Mặt cô nhăn nhó khi phải phục vụ người luôn ngược đãi mình thế này.

Khoé môi Tuyết Y hơi cong lên cười :

- Em đang đau lòng đấy à.

Từ Di tròn mắt nhìn Tuyết Y chẳng chớp, Về mặt cô nhăn nhó làm Tuyết Y hiểu lầm là cô đang đau lòng sao...Mà cậu ta cũng tự phụ thật cứ nghĩ mình là trung tâm vũ trụ hay sao mà tất cả phụ nữ đều có thể yêu cái bản mặt đẹp trai của cậu ngay cả đến Từ Di người cậu luôn bày ra mọi cách để hành hạ cô. Tuyết Y không hề biết là Từ Di rất ghét cậu sao mà dám hỏi câu đấy.

Từ Di không buồn nói thêm, cô cúi xuống làm nốt phận sự của mình rồi đứng dậy lạnh lùng:

- Tôi đi được chưa?

- Ừm.

Tuyết Y mặc lại áo, cậu nằm xuống nhắm mắt đi vào giấc ngủ thật nhanh chóng sau một ngày mệt mỏi...

....

21h...

Từ Di đang ngồi thiết kế thì nhận được điện thoại từ một số lạ, cô quên mất lời dặn của Tuyết Y là phải chuyển máy cho cậu mà nghe luôn:

- Hàn thiếu, tôi đã điều tra được vụ bắt cóc cậu và cô gi đấy vừa rồi có cả sự liên quan đến bà Minh.

Từ Di trừng trừng mắt khi nghe tin này, cô nhìn vào khoảng không vô định trước mặt không chớp mắt. Bên đầu dây kia vẫn tiếp tục:

- Họ đã đặt vé xang Anh vào 9h sáng mai, hiện giờ họ đang nghỉ tại xx có cần đến luôn không thưa cậu?

- ...

- Alô...alô...Hàn thiếu...

Từ Di buông thông tay, vậy người cứu cô là Tuyết Y . Sự thật này khiến Từ Di hơi bất ngờ, chính cô cũng không tin tai mình nghe gì nãy giờ.

Từ Di ngồi phịch xuống salon, mặt đăm đăm tay cầm chặt chiếc điện thoại đến nỗi lòng bàn tay trắng bạch ra.

Vậy sao Tuyết Y không nói gì hết...và cả những vết thương trên người cậu nữa có phải do họ đánh không?...Từ Di cắn chặt môi, lúc này cô không còn thấy hận Tuyết Y nữa mà thay vào đó là một cảm giác xúc động. Mà cô cũng chưa từng nghĩ người luôn hành hạ cô như cậu lại đưa tay ra giúp mình như thế...có phải Tuyết Y không vậy. Nhưng cô lại nhớ những điều cậu làm ra trước đây với cô nó thật kinh tởm lẫn đáng sợ, tâm trạng Từ Di thật hỗn loạn, 1 chút cảm tình với Tuyết Y nhen nhóm lên đan xen vào số hận của cô với cậu...Từ Di thấy hoang mang trước chuyện này, cô không biết mình nên hận hay nên bỏ qua những gì cậu đã làm trước đây...

Từ Di đứng dậy, cô trở lại phòng nhẹ nhàng mở cửa đi vào...

Từ Di đứng trước giường nhìn Tuyết Y đang trong giấc ngủ, cô nhủ mảy tâm trạng thật phức tạp nên tha thứ hay không?... Từ Di đứng thật lâu thật lâu đầu mắt cô nhìn chăm chăm Tuyết Y miệng lầm bầm đi lại 1 câu..

- Rốt cuộc anh là người tốt hay xấu.

Tuyết Y cau mày cự mình, cậu dụi dụi mắt rồi mở hé ra thấy Từ Di đang đứng trước mặt mình, cậu quay mặt về phía cửa kính tay vợ gối nhắm mắt lại miệng nói giọng ngái ngủ:

- Tôi quỵ rũ ngay cả trong lúc ngủ cơ à.

Từ Di buột miệng :

- Anh là người giúp tôi.

Tuyết Y mở bừng mắt, tay nắm chặt gối, không quay lại nhìn Từ Di mà nói:

- Cô nghe điện thoại của tôi.

- Ủ. Anh rốt cuộc là người thế nào? – Từ Di đánh giọng hỏi.

Tuyết Y từ từ ngồi dậy, cậu lấy vẻ mặt cười cợt nhìn Từ Di, khoé môi nhếch lên theo đường cong nói:

- Cô nghĩ tôi giúp cô thật đấy à?

Từ Di chau mày nhìn cậu suy nghĩ, cô cũng chưa tin vào điều đấy lắm thế mới hỏi đây :

- Vậy sao anh lại làm vậy?

Tuyết Y cười bật ra, cậu nheo nheo mắt nhìn cô, miệng nói :

- Tôi muốn kiếm tiền được không.

- Là sao? – Từ Di không hiểu.

- Đừng quá tò mò thế chứ.

Tuyết Y đứng dậy, cậu lách qua người cô không quên dừng lại một chút rồi cười chặc lưỡi bước ngang qua cô.

- Cảm ơn.

Tuyết Y khựng người lại, bước chân cậu dừng lại nơi ngưỡng cửa khi nghe câu nói đó phát ra từ miệng Từ Di, qua giây phút sững sờ, Tuyết Y cười:

- Gì cơ?

- Dù sao cũng cảm ơn anh.

- Ồ...vinh dự quá – Tuyết Y cười rồi đi xuống nhà.

Tuyết Y nhìn chiếc điện thoại Từ Di vẫn đang đặt trên bàn, cậu cầm lên gọi lại cho người lúc nãy:

- Nói lại đi.

- ...

- Ừm...

- ...

- Đúng giờ đấy đến sân bay đón họ.

- ...

- Ừm.

Tuyết Y tắt máy miệng mím chặt lại. Ông Thịnh thật sai lầm khi đã thất hứa và dùng trò bạo lực với Tuyết Y rồi.

Thật ra nếu Thịnh tổng giữ đúng lời nói gì Tuyết Y cũng sẽ giữ lời hứa của mình chuyện đấy sẽ không có người nào biết hết. Chuyện cậu thay thế cho Từ Di hoàn toàn vì một lý do khác với mọi mọi người đã nghĩ là yêu cô nên mới làm thế mà chỉ vì cậu muốn xem người cha mình sẽ làm gì khi mình bị bắt và muốn tiêu bớt số tài sản ông đã dành cho Đan Băng mà không dành cho mình. Không ăn được thì đập đổ vậy thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

- Các người đưa tôi đến đây làm gì?

Hai tên mặc áo véc đen nhún vai ông Thịnh xuống...

- Buông ra, các người là ai...

Bà Thịnh với bà Minh ngồi im một chỗ nhìn về mặt mấy người bắt họ đến đây ghê gớm quá nên không dám lên tiếng.

- Chúng ta gặp lại nhau rồi...

Ba người quay qua nhìn người đang từ cửa bước tới. Ông Thịnh tái mét mặt miệng lắp bắp:

- Sao...sao mà...

- Không có việc gì tiền không giải quyết được cả, ông cũng đã từng là tổng tài mà không thể hiểu được câu đây sao. Trí óc ông có vẻ hạn hẹp quá nhỉ.

Tuyết Y điềm nhiên ngồi vào ghế đối diện với ông Thịnh, bà Minh ngồi kế ông Thịnh liền nói:

- Tôi, tôi không liên quan gì tới họ, cậu...

- Câm. Tôi chưa cho phép bà lên tiếng.

Cậu hắt mặt nhìn hai tên áo véc đen, chúng hiểu ý lời bà ta ra ngoài nhốt vào phòng bên cạnh mặc kệ bà ta gào thét gì đó.

Tuyết Y ngồi vắt chân ngả người ra sau, phong thái thật thong dong, cậu xoa xoa chiếc nhẫn ngón út trên tay mình, khóe môi cong như đang cười nói:

- Phải bắt đầu từ đâu đây.

Ông Thịnh nuốt nước bọt, ông ta đổi ngay thái độ mặt mày nhăn nhúm sợ sệt:

- Tôi chỉ nghe lời bà Minh mới làm thế, tất cả là do bà ta...

Tuyết Y bật cười lắc đầu:

- Ông lại làm một điều nữa khiến tôi càng ghét ông hơn đây.

- Sao sao...cơ...cậu...

Tuyết Y hắt mặt lần nữa, Hai tên áo đen còn lại lời ông Thịnh đứng dậy

- Các người...các người làm gì tôi...

- Mấy cậu không được làm như thế...- Bà Thịnh thấy chồng mình bị mấy tên kia buộc tay buộc chân là gì đó, bà vội vàng lao tới can ngăn nhưng bị hắt ra, bà ta lao bên Tuyết Y vồn vã van xin:

- -- Cậu làm ơn tha cho chúng tôi đi..tôi sẽ trả lại tiền mà...cậu làm ơn đừng làm gì ông ấy, ông ấy cũng đã có tuổi rồi. Cậu...

Tuyết Y cau mày:

- Bà nên biết điều kút xang một bên đi, rồi sẽ có phần bà thôi.

Mặt mày bà Thịnh thất sắc, bà ta run run, nước mắt nước mũi giàn dụa cổ nín chân Tuyết Y van xin:

- Cậu cậu đừng...đừng giết tôi...

Tuyết Y phì cười:

- Làm gì có chuyện đó, bà đừng nghĩ quá xa như thế. Chuyện bà cần làm rất nhẹ nhàng thôi. Giờ thì kút xang một bên nếu không muốn mình bị đau.

Bà Thịnh lồm cồm bò qua một bên vừa khóc vừa nức nhìn chồng mình bị hai tên kia treo một tay căng lên trần, một tay thả thõng tư thế 50-50 một chân phải kiễng lên mới đứng được để tay bị treo khỏi đau...

Mấy tên áo đen cũng công nhận cách thức hành hạ người này của Tuyết Y thâm thật. Muốn đứng cũng không được mà muốn nhón cũng không xong.

Ông Thịnh mới đứng cái tư thế ép buộc này một lúc mà đã mỏi như cánh tay, ông muốn đứng từ tể cũng không xong, ông ta nhăn nhó miệng xin xỏ:

- Cậu tha cho tôi đi, tôi sẽ trả lại tiền đầy đủ cho cậu...xin cậu.

- Tiền đương nhiên phải trả nhưng tha... – Tuyết Y đứng dậy cầm cây roi da trên bàn đứng dậy tiến lại phía ông Thịnh.

Ông Thịnh cùng vợ mình tròn tròn mắt nhìn cậu từng bước đi đến, ông Thịnh lắp bắp:

- Cậu... đứng...xin cậu đừng...

Bà Thịnh níu lấy tay Tuyết Y van xin cho chồng:

- Hàn thiếu, cậu khoan dung độ lượng làm ơn tha cho ông ấy đi...

Tuyết Y cười nhạt:

- Hai người đang đóng bị đẩy à..

Cậu hất tay ra khỏi bà Thịnh :

- Tôi cảnh cáo bà đừng chạm đến tôi thêm lần nào nữa.

Bà Thịnh khóc lóc không làm gì được nhìn đành lui xang nhìn chồng bất lực. Ông Thịnh nuốt khan, mắt cứ nhìn cây roi da mà hoảng sợ, mặt ông ta chuyển từ đỏ xang trắng bạch, chân chạm dưới mặt đất của ông ta cứ run lên bần bật, môi cũng run, tay mặt mày tay chân toát hết cả mồ hôi lạnh, miệng vẫn cứ van xin:

- Cậu đừng...

Tuyết Y dơ roi lên, ông ta nhắm tịt mắt lại, người run lẩy bẩy như bị sốt rét, Tuyết Y chẹp miệng lắc đầu, cậu chuyển cây roi đó xang cho tên áo véc đen bên trái nói:

- Làm đi, tôi không muốn tay mình bị bẩn. À nhớ đếm đấy.

Tên véc đen bên cạnh nhận lấy cây roi bằng hai tay gật đầu cung kính.

Tuyết Y diềm nhiên ngồi quay lưng lại với ông Thịnh, nhìn về phía tấm kính mặc cho ông Thịnh có la hét kêu đau thế nào...

- Á...Hàn...thiếu cậu tha cho...tôi...đi.

Á.....

Bà Thịnh nhìn chồng kêu la đau đớn, bà khóc ngất miệng mếu máo:

- Làm ơn dừng tay đi...

Từng tiếng roi vang lên trong không gian hạn hẹp, cả tiếng kêu thét đau đớn của ông Thịnh vang vọng trong đó rồi cả những tiếng khóc nức của bà Thịnh dần nhỏ nhỏ đi.

Sức cũng không chịu nổi nữa, người ông Thịnh đau rát thấm đẫm những vết máu loang qua nền áo trắng somi, mồ hôi đổ như mưa, hơi thở mệt nhọc, miệng vẫn thảm thiết nói không ra hơi:

- Tôi...hừ...không...chịu nổi rồi...làm...on...dừng...tay...hừ...đi...

Tên véc đen thấy ông Thịnh có vẻ sắp lả, hấn liền dừng tay nói với Tuyết Y:

- Tiếp không thừa cậu?

- Bao nhiêu rồi? – Tuyết Y vẫn lạnh lùng nói không tỏ ra chút thương tâm nào.

- 78 rồi ạ.

Tuyết Y quay ghé lại đối diện ông Thịnh, cậu thấy ông ta gục mặt thở mệt nhọc mồ hôi nhễ nhại, máu me đầy người nên cũng thấy hơi vừa lòng, cậu đứng dậy đến gần ông, chẹp miệng nói:

- Haizz...- Cậu lại phẩy chỗ vai áo vẫn còn trắng chưa có vết máu nào nói – Tiếp đi. Cậu đứng lùi lại một khoảng cho tên véc đen làm việc tiếp. Mặt lạnh băng không tỏ chút cảm xúc nào.

Bà Thịnh đau lòng quá trước cảnh này,. thấy Tuyết Y chẳng may chút nào khi nhìn người ta như vậy, bà ta lao tới kéo áo véc ngoài của Tuyết Y lay dợt, miệng gào thét:

- May không có quả tim à...hức..hức...mày ác quá coi chừng trời phạt đó...hức.c...

Tuyết Y nhúm mày, tên áo đen còn lại kéo bà ta khỏi Tuyết Y. Cậu tỏ vẻ mặt bình thường môi hơi cười nhắc lại lời bà Thịnh vừa nói:

- Ô ác trời phạt à...ừ hừm...có vẻ như bà đang nói về vợ chồng bà thì phải.

- Mày...- Bà Thịnh không còn lời nào có thể phản kháng với Tuyết Y. Mặt bà ta đau đớn nhìn chồng mình bị hành hạ đến dờ sống dờ chết,

Thấy chồng nói không thành hơi nữa, bà Thịnh lại đổi thái độ nhanh chóng, bà ta sù sụ xuống chân Tuyết Y:

- Xin cậu hãy tha cho ông ấy, tôi sẽ làm những gì cậu muốn...

Tuyết Y nhún vai:

- Tôi thích thái độ này của bà đấy.

Cậu nói với tên véc đen đang đánh:

- Dừng lại.

Lập tức hắn dừng tay đứng dạt xang một bên.

Tuyết Y lại nói với bà Thịnh:

- Tôi sẽ để cho bà đưa chồng mình ra nước ngoài khi làm xong việc này.

Bà Thịnh sáng bừng mắt hi vọng, bà ta ngẩng phắt đầu dậy nhìn TUYẾT Y :

- Cậu bảo gì tôi sẽ làm...

Tuyết Y mỉm cười:

- ...

....

- Con trai của ba, con vẫn bình an ba mừng quá. – Ông Đình nhào tới ôm Tuyết Y.

Cậu nhẹ đẩy người ông ra, hai cha con ngồi xuống, Tuyết Y đưa vali tiền lên bàn, nói:

- Số tiền này con xin gửi lại.

Ông Đình cau mày:

- Sao con lại làm thế, con là con ba mà.

Tuyết Y vẫn điềm đạm nói:

- Ba cứ nhận lấy đi.

Tuyết Y đẩy đến trước mặt ông, ông Đình lại đẩy về phía cậu:

- Con nghĩ ta cần con trả lại thế này sao.

- Vậy là ba quyết định không lấy.

Ông Đình gật đầu:

- Con giữ lại đi, số tiền bỏ ra chuộc con con không cần trả lại ta đâu.

- Con không muốn nợ ai.

Ông Đình không nhẫn nại nữa, ông cúi lên:

- Ta là ba con đây. Sao con lại dám nói như vậy.

Tuyết Y mím nụ cười bí ẩn, cậu gật đầu:

- Vậy con sẽ giữ lại số tiền này, cảm ơn ba.

- Ngoan thế chứ – Ông Đình giãn nét mặt, ông nói tiếp – À tối ba có cuộc hẹn với chú Đại rồi, con cùng Đan Băng đến tham dự sinh nhật của Nhã Kỳ nhé, nó đến mời cả gia đình ta.

- Vâng – Tuyết Y gật đầu, cậu đứng dậy – Vậy con xin phép về công ty trước.

- Ừm. Đi cẩn thận nhé.

Tuyết Y cúi đầu chào ông tay xách chiếc vali chứa toàn tiền trong đó, vừa quay mặt đi cậu đã nhếch môi nở nụ cười gian tà. Ông Đình biết đâu số tiền ấy chính là của ông chứ không phải của Tuyết Y trả lại mình. Coi như cậu dần lấy lại những gì thuộc về mình mà Đan Băng đã cướp đi vậy. Cậu mím môi “Vẫn còn nhiều thứ ông nợ tôi lắm. . .người cha đáng kính ạ.” Nét mặt cậu lạnh như tiền bước đi. . .

...

Tuyết Y đến bữa tiệc một mình, cậu vừa bước đến cổng căn biệt thự được trang hoàng lộng lẫy thì Nhã Kỳ đã chào đón nồng nhiệt, cô chạy tới ôm chầm lấy cánh tay của anh, miệng cười :

- Em chờ anh mãi.

Tuyết Y mím cười không nói gì, hai người sánh bước vào đại sảnh. Họ như trung tâm của vũ trụ khiến ai cũng ngoái nhìn, khen ngợi:

- Đẹp đôi thật. . .

- Đúng là trai tài gái sắc. . .

Tuyết Y đáp lại những lời xi xào đó bằng cái cười nhạt nhẽo, còn Nhã Kỳ thì sung sướng nói không nên lời miệng cứ cười mãi không thôi.

Song Linh và Gia Linh bước đến trước mặt họ, Gia Linh thì nhã nhặn chào hỏi hai người còn Song Linh thì ngược lại, cô sỗ sàng ôm luôn bên tay còn lại của Tuyết Y, nũng nịu lay tay cậu:

- Anh à. . .sao dạo này mắt hút thế, tìm gặp anh khó quá à.

Nhã Kỳ cau mày khó chịu, cô cố kéo Tuyết Y tránh xa Song Linh một chút :

- Song Linh với Gia Linh cùng đến dự sinh nhật tớ thật vinh hạnh quá.

Tâm điểm chú ý lần hai giương như dành cho cặp đôi trẻ măng tiếp theo. Từ Di đang sánh bước với Đan Băng từng bước tiến vào trong.

Song Linh cay mồm nhìn họ, miệng lẩm bẩm:

- Lại là cái con nhỏ kia.

Gia Linh miệng hơi cười cười :

- Chị lại ghen tị nhầm rồi.

Nhã Kỳ thì cười tinh quái khi thấy Từ Di đến, cô mím môi cười thâm hiểm “Tôi sẽ làm cho cô không dám nhìn ai nữa. . .haha”.

Tuyết Y quay lưng lại khi mọi người hướng ánh mắt về phía ai đó. Cậu trở mắt nhìn Từ Di đang đi cùng Đan Băng. . .Từ Di thấy cậu, cô chỉ cúi đầu thái độ rất xa lạ với Tuyết Y nhưng có phần cung kính hơn trước. Tuyết Y sững người, theo phản xạ cậu cũng gật đầu lại rồi tự mình thấy mình thật ngớ ngẩn khi làm hành động đó. Cậu nhú mồm nhìn sang Đan Băng.

Nhã Kỳ kéo tay Tuyết Y đến trước mặt họ, cô mím cười nói:

- Cô Di cũng đến rồi à cả Đan Băng nữa. . . - Vừa nói Nhã Kỳ vừa liếc quanh tìm kiếm gì đó rồi nói – Vậy còn Huỳnh tổng đâu, anh ấy không đến sao?

- Anh ấy có việc bận lát nữa mới đến được. – Đan Băng hồ hững đáp lại, cậu chán chờ này nhưng miễn cưỡng mới đến vì San Phong đã giao phó Từ Di cho cậu nên đành đến đây vậy.

- Ồ vậy à. – Nhã Kỳ gật gù, cô lại cười nói – Vậy hai người cứ tự nhiên nhé tôi xin phép qua chỗ mọi người chào hỏi một lúc.

Cả hai cùng gật đầu, Tuyết Y cũng bị Nhã Kỳ lôi tuột theo luôn. . .

- Đứng đây tôi qua kia một tý nhé.

- Ủ – Từ Di mỉm cười gật đầu.

CHI còn lại cô đứng một mình lơ lửng giữa đám đông không quen này. Cô đành chọn một chỗ ngồi xuống nhìn quanh mọi người.

Nhã Kỳ đang đứng nói chuyện với bạn bè nhưng mắt vẫn liếc đều về phía Từ Di, thấy cô ngồi một mình Nhã Kỳ nín nụ cười bí hiểm trên môi, nói với bạn mình:

- Tôi xin phép chút nhé. Anh đứng chờ em chút.

Nhã Kỳ ra ngoài sân, cô gọi điện cho ai đó rồi vội vàng quay trở vào trong, cô không ngờ cuộc nói chuyện trong điện thoại của mình lại vô tình lọt vào tai một cô gái đang đứng sau cây cột trụ. Miệng cô ta cong lên nụ cười nhạt, cầm ly rượu trên tay cô ta bước vào trong, chủ ý định ra ngoài cho mắt mê trong lành một chút ai ngờ lại nghe được một chuyện thật hot của Nhã thư. “Thú vị thật”.

...

- Mày đây rồi...

Một người phụ nữ đứng tuổi ăn mặc có vẻ cao sang lao đến phía Từ Di ném xấp ảnh gì đó vào mặt cô làm chúng tung toé cả trên sàn...

Mọi người tập trung chú ý lại phía Từ Di, chính cô cũng sững người mắt tròn tròn nhìn người phụ nữ. Từ Di chưa kịp hình dung chuyện gì xảy ra, người đàn bà đó đã chỉ tay vào mặt cô mắng mỏ:

- Con hồ ly này...đẹp mặt mày chưa, mày không ngờ tao có được những bức ảnh mày lên giường với chồng tao à...Hừ...giờ thì hết chối nhé...

Đan Băng tròn mắt quay lại khi nghe tiếng xì xầm:

- Chuyện gì vậy.

- Ai biết...

- Hihih như là vụ đánh ghen à...

Đan Băng vệt đám đông cô chen vào trong thấy người phụ nữ kia đang định lao tới đánh Từ Di, cậu vội vàng đi tới ai ngờ...

Đan Băng vấp vào chân một ai đó trong đấy khi cậu đi lên làm mất đà chúi nhủi về phía trước ôm chầm lấy Từ Di đúng lúc đó người phụ nữ cũng lao vào đánh cô...Cuối cùng là Đan Băng chịu cú đòn đó thay cô...Người đàn bà vừa khua tay múa chân hét:

- Á à lại còn có người đỡ cho nữa à...con điểm này...Đồ mặt hạng phá hoại gia đình người khác...con hồ ly tinh...con...

Bà ta vừa hét vừa đánh túi bụi, mà có vào người Từ Di đâu có chứ toàn đánh phải Đan Băng làm cậu đau hết cả lưng.

Mọi người đứng đó trở mắt nhìn Đan Băng, tất cả những cô gái có mặt trong đây đều che miệng đang há tròn ngưỡng mộ của mình:

- Ôi anh ấy thật manly...

- Thích thật đấy...

Song Linh cũng chớp chớp mắt:

- Anh ấy không thích phụ nữ thật không vậy?

- Em cũng đang suy nghĩ về điều đấy đây.- Gia Linh cũng nói.

Đan Băng đang định đính chính vì vụ việc đỡ đòn này, thật ra cậu chỉ muốn can thiệp chứ muốn chịu đòn thay Từ Di đâu cơ chứ...nhưng khi nghe thấy những lời của các em trong đây nói về mình, cậu đành đứng im đóng nốt vai hero vậy...

Người đàn bà dừng tay, bà ta không biết ngại là gì, chồng hông cong mồm lên quát tháo không giống bề ngoài mặc đồ hiệu cao sang chút nào mà giống dân chợ búa hơn thì phải:

- Cái thằng này, mày có cút xang một bên không thì bảo...tao phải dạy con khốn kia một bài học cho nó bỏ cái thói dục chồng người khác đi...

Từ Di đến lúc này mới có dịp nói lên một lời:

- Bà là ai, sao lại...

- Mày còn dám hỏi tao là ai à...hừ...gái ** già mồm à... – Bà ta hùng hổ nói với vẻ mặt như sắp sửa nhảy bổ vào Từ Di lần nữa vậy.

Mãi đến lúc này Tuyết Y mới chen vào xem, cậu nhìn những tấm ảnh rơi dớt trên sàn chụp hình Tử Di đang trên giường với một người đàn ông nào đó không thấy mặt mà toàn là lưng, cậu nhú mào cúi xuống nhặt một tấm lên nghiêng nghiêng đầu nhìn nó, hai hàng lông mày dần cau lại đến nỗi không thể gần hơn nữa.

Cậu nhìn lên Đan Băng đang lấy thân che chở cho Tử Di. Điều này người ngoài nhìn vào luôn nghĩ là như thế.

Nhã Kỳ đứng cười đắc ý, mặt tỏ nét thoả mãn...

Cô gái bí ẩn lúc này nghe được cuộc điện thoại của Nhã Kỳ vẫn im lặng quan sát mọi chuyện đang xảy ra mà không hề lên tiếng nào khi nắm trong tay một bí mật. Cô ta chỉ lặng im và theo dõi miệng cười thú vị...

Đan Băng thấy bà ta dừng tay, cậu ê hết cả lưng, từ từ cậu quay mặt lại, miệng nói:

- Bà thím có gì từ từ nói làm gì mà thượng tay thượng chân lên thế.

- Mày...mày gọi ai là bà thím đấy...cái thằng ranh này...ai...không cho chúng mày bài học thì không được mà...

Dường như bà ta đã quá nhập vai rồi, Nhã Kỳ chuyển nét mặt không vừa lòng, cô chủ ý muốn nhắm vào Tử Di giờ bà kia lại chạm đến Đan Băng nữa là sao...

Người phụ vốn là dân chợ búa thật, bà ta rút guốc ra dơ lên định bỏ vào người Đan Băng, cậu nuốt khan thụt lùi lại thì Nhã Kỳ vội vàng ngăn lại:

- Xin lỗi...vị phu nhân này có chuyện gì vậy?

Bà ta nhìn Nhã Kỳ hơi tròn mắt vì trong kịch bản làm gì có vụ này, Nhã Kỳ cau mày cố tình nói:

- Có chuyện gì bà nên ra ngoài giải quyết đây là buổi tiệc sinh nhật của tôi mong bà không gây chuyện nữa.

Bà ta nhìn Nhã Kỳ thấy cô cứ dửng nhử mày mãi mà bà vẫn ngờ ngợ một thoáng mới hiểu ra, trên phim thường có cảnh ra mặt hộ này, bà ta tưởng mình đã hiểu ý, mặt hất vênh ngược lên cao giọng nói:

- Mày khôn hồn thì tránh xang một bên đừng cản tao dạy chúng nó không thì đừng trách.

Bà ta lao tới gạt phăng Nhã Kỳ xang một bên, do đi guốc cao nên cô mất đà ngã chúi ra phía trước...

- Ôi...

Tuyết Y nhanh tay đỡ ngay người đẹp làm mọi người trầm trồ vì pha cứu giá quá đẹp.

Nhã Kỳ sung sướng im re trong vòng tay Tuyết Y, cô không ngờ lại có phần này trong kịch bản của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Tuyết Y nhú mày, cánh tay cậu mỗi như:

- Em có thể đứng lên được rồi đấy.

Nhã Kỳ từ từ đứng dậy rời khỏi vòng tay rắn chắc của Tuyết Y, cô quay xang nhìn người phụ nữ kia mắt gườm gườm.

Bà ta vờ lơ xang chỗ khác như mình chưa làm chuyện gì có lỗi rồi lại quay thẳng về chủ đề cũ bị mai một này giờ. Bà ta lại gào thét như điên loạn lao vào Tử Di tiếp:

- Con kia, mày đừng tưởng tao bỏ qua cho mày...gái rề tiền chuyên đi dượt chồng người khác...đồ hạ mạt đề tiền...

Mọi người lại quay lại nhìn Tử Di bằng ánh mắt dị nghị:

- Nhìn mặt vậy mà...chắc...chắc...

- Xời nhìn mặt chưa chắc đã đoán được lòng người đâu ông...

Nhiều tiếng xì xầm vang lên quanh tử di lẫn những ánh mắt khinh bỉ. Cô có lần gì đâu cơ chứ sao lúc nào cũng bị mọi người mắng nhiếc thế này... Hay... đột nhiên mắt Tử Di tối sầm lại, cô nhớ đến lần mình bị Tuyết Y tiếp 3 ông khách một lúc, có khi nào bà ta là vợ của ba ông đấy... và những tấm hình kia là ai làm ra...

Tử Di đưa mắt nhìn Tuyết Y tìm câu trả lời, cậu cũng chỉ đáp lại bằng ánh mắt thờ ơ không quan tâm gì mấy... Tử Di cắn môi. Cô đi tới trước mặt người phụ nữ bằng một thái độ dè dặt:

- Xin lỗi, tôi sai rồi... - Tử Di cúi thấp người xin lỗi người mệnh phụ khiến bà ta sùng sốt vô cùng vì chưa chuẩn bị cho tình huống này.

Ồ~~~~~

Một tràng bất ngờ nữa đến với mọi người, vậy là cuối cùng Tử Di cũng chịu nhận mình có lên giường với chồng người phụ nữ kia, và họ cũng công nhận cô gan thật dám nhận làm điều đó trước mặt bao nhiêu người ở đây nữa chứ.

Nhã Kỳ cố nén nụ cười đắc ý để không lộ ra ngoài nhưng cô cũng không ngờ Tử Di lại có thái độ như vậy...

Tuyết Y lại cau mày nhìn đáng vẻ nhún nhường của Tử Di, tại sao cô lại làm như vậy, cậu nhìn lại những bức ảnh còn lại rơi rớt trên sàn, miệng mím chặt “Chẳng nhẽ Tử Di có làm chuyện đó nên cô ta mới xin lỗi”. Mắt Tuyết Y đục ngầu lại nhìn Tử Di, chưa người phụ nữ nào dám qua mặt cậu như Tử Di cả. “Cô giỏi lắm...” Tuyết Y nghiêng ngả ba chữ, mặt cậu chứa đầy bạo khí.

Cô gái bí ẩn nở nụ cười thích thú nghiêng nghiêng đầu nhìn Tử Di cho rõ.

Người đứng cạnh cô ta lên tiếng, miệng cũng cười thú vị:

- Cậu thấy cô gái này cá tính đấy chứ, dám nhận việc xấu hổ mình làm trước mặt mọi người cơ đấy.

- Chuyện nhìn thấy chưa chắc là chuyện có thật.

- Ý cậu là sao – Bình Ca nheo mắt nhìn cô.

Cô gái chỉ nhún vai miệng hơi cười không nói gì nữa mà theo dõi màn kịch hay trước mắt. Bình Ca cũng chỉ lắc đầu quay đi. Mới cùng làm việc với nhau 2 năm cũng gọi là chơi thân trong công ti nhưng Bình Ca thấy cô bạn mình suy nghĩ quá thâm sâu so với tuổi của mình trách gì cô lại được bà tổng Như Hạ tin dụng như vậy...

Người phụ nữ tỏ ra lúng túng, Tử Di chối thì bà còn hùng hổ được chứ sao giờ cô mềm thế này thì bà biết làm thế nào. Bà ta đảo mắt nhìn xang Nhã Kỳ, thấy cô ta hất mặt ra đầu, bà ta liền dờ tiếp bài ca ra:

- Đấy nhé... con ** con cuối cùng mày cũng nhận ngủ cùng chồng bà rồi. Tao phải dạy cho mày một bài học mới được.

Đan Băng lại quá ngạc nhiên vì Tử Di sao lại phải xin lỗi bà ta. Cậu sốc quá nên đứng lặng im. Bây giờ mới có chút phản xạ lại, cậu cản bà ta lại, mặt đột nhiên trở nên đáng sợ, giọng nói đanh thép:

- Dù rồi đấy, bà đừng có quá đáng nữa.

Người phụ nữ nghe giọng Đan Băng mà hãi, mặt cậu có vẻ chứa nhiều sát khí quá, giờ mà cô làm cương nhờ cậu ta động tay động chân thì sao. Bà ta nuốt khan hơi hoảng nhưng vẫn làm ra vẻ đứng đắn:

- Mày là cái thá gì mà dám can tao....

Song Linh nãy giờ đứng ngoài thấy churong mắt con mụ già mặt dày kia lắm rồi. Mặc dù trả ra Tử Di đâu nhưng cô vẫn ghét cái bà già kia hơn khi người ta đã nhún nhường lại còn cố tình làm đả lên nữa. Song Linh bước lên trước, mặt cô hất cao lên nhìn người phụ nữ:

- Bà già khó tính này, người ta đã nhịn rồi bà lại còn làm quá nữa à. Đây là bữa tiệc của người ta sao bà cứ phải làm loạn lên thế.

Người phụ nữ long mắt giận giữ khi có người kêu mình là bà già. Bà ta gào lên:

- Mày cũng cùng loại với con kia nên mới ra mặt chứ gì... đúng là toàn loại kim la...

- Cái gì – Song Linh trợn mắt lên – Bà nói ai vậy...

- Hô hô...mày chứ còn ai nữa.

Đến nước này không thể dùng lời được nữa. Song Linh vốn là cô gái thẳng tính sốc nổi nên khi nghe những lời mạt sát mình cô không thể nhịn như những tiểu thư đài các khác mà giữ cái vẻ tao nhã nữa. Song Linh tát thẳng vào mặt bà ta

Ồ.....

Một buổi tiệc hứa hẹn đầy điều bất ngờ...

Nhã Kỳ cau mày vì sự xuất hiện của Song Linh tình địch chuyên dành Hàn thiếu với mình trong kịch bản mình dựng nên.

Mọi người lại có dịp xem một màn hấp dẫn nữa.

Đan Băng cũng choáng bởi hình ảnh mạnh mẽ của Song Linh, cậu kéo Từ Di đứng dạt sang một bên, miệng vẫn hỏi:

- Sao cậu lại xin lỗi bà ấy.

Từ Di im lặng. Hôm nay một điều xấu hổ đã quá đủ để làm cô rơi vào trạng thái câm nín rồi, Từ Di chán nản không muốn nhìn mặt ai nữa, cô lẳng lặng quay đầu bước đi, đáng về cam chịu lần một mối hận lên chiếc bóng đồ dài trên sàn đá hoa...

Nhã Kỳ thấy Từ Di ra ngoài, cô ta cũng vội vàng lên khỏi đám đông bước theo sau Từ Di đến ngoài vườn...

Đan Băng định đi theo nhưng lại thôi, cậu nghĩ Từ Di đang cần khoảng lặng cho riêng mình để bình tâm lại...

Người phụ nữ vốn là dân chợ búa nên cũng không ngại ngần lao vào Song Linh khi thấy mình bị con ranh đáng tuổi con mình tặng cho một bạt tay.

Hai người phụ nữ lao và nhau túm tóc cào mặt nhau không nhìn đến xung quanh mọi người đang nháo nhào bàn tán...

Có một vài người vào kép hai người phụ nữ ấy ra... Đan Băng rùng mình nhìn hai con sư tử đang đấu đá nhau.

Gia Linh thấy chị họ mình bị đánh, cô cũng vội vàng lao tới can ngăn, kéo người phụ nữ kia ra khỏi chị mình rồi chạy đến bên Song Linh vuốt lại tóc cho cô:

- Sao chị lại như thế.

Song Linh thở hổn hển vì mệt. Mặt cô lúc này chỗ xước xước vì bị cào, chỗ đỏ lên vì bị bà ta khươi tay đánh trúng tóc thì rồi tung. Gia Linh nhìn chị mà hãi hùng.

Song Linh nhủ thầm, cô đưa tay lau vết máu bị chảy trên khoé miệng, Song Linh gườm gườm nhìn người phụ nữ thương tích cũng không kém mình là bao... Mặt bà ta sưng lên, cũng có vài vết xước vì bị cô cào.

Một người trong số các bạn đến dự buổi sinh nhật của Nhã Kỳ mạnh tay kéo bà ta ra khỏi bữa tiệc:

- Mời bà đi cho.

Bà ta mất vẫn gườm gườm thì với Song Linh rồi mới quay mặt đi ra ngoài.

- Chúng mày nhớ mặt tao đấy.

Song Linh cũng đi vào toilet để rửa mặt... Gia Linh cũng chạy theo sau chị họ mình.

Mọi người dần dần ra mỗi người một chỗ nhưng miệng vẫn không rời khỏi sự bàn tán mọi chuyện vừa xảy ra...

Gia Linh đứng cạnh Song Linh trong toilet, cô đưa khăn giấy cho chị, miệng hỏi:

- Sao chị lại cư xử như vậy.

Song Linh cười nhạt, dùng tay lau mặt, cô quay sang nhìn Gia Linh:

- Vậy không được sao. Đáng xấu hổ lắm à.

- Em không có ý đó, mà...thôi để em đưa chị về.

Song Linh dứt khăn giấy còn lại trên tay Gia Linh vừa đi ra vừa nói:

- Không cần, tôi muốn về một mình.

Vừa nói Song Linh vừa bước đi thật nhanh, Gia Linh nói với theo:

- Nhưng chị không đi xe mà.

Song Linh vẫn không quay đầu lại mà đi thẳng, miệng nói to:

- Đi bộ.

Gia Linh thở hắt ra lắc đầu nhìn theo chị họ, cô đi từ từ ra ngoài...

...

Ngoài vườn...(gần cửa ra vào đại sảnh)

Nhã Kỳ kéo tay Từ Di lại, cô hát mặt cười khẩy nói:

- Xấu hổ quá nhì...Haizz...tôi mà là cô Di thì đã chết từ lâu rồi đấy.

Từ Di không muốn nói gì với ai nữa, cô chỉ muốn về nhà thôi. Từ Di grom quay đầu đi thì Nhã Kỳ đứng chặn lại:

- Địa mà đòi bám chân hạc à. Khôn hồn thì mày tránh xa Hàn thiếu và Huỳnh tổng của tao ra đừng có ve vãn họ mãi thế đồ rở tiền...

Từ Di cúi đầu bước ngang qua Nhã Kỳ không may dẫm trúng chiếc đầm dạ hội dài quét đất của Nhã Kỳ đúng lúc cô ta định bước vào trong. Nhã Kỳ bị khác, ngã nhào xuống đất...

Từ Di quay đầu lại nhìn cô định quay lại đỡ Nhã Kỳ đúng lúc Tuyết Y bước đến...

Nhã Kỳ xoa chỗ khừu tay bị trầy cô quát mắt nhìn Từ Di thì thấy Tuyết Y đang tiến về phía mình, Nhã Kỳ giở ngay vẻ mặt khác, cô vờ than vãn:

- Cô Di không vừa lòng tôi chỗ nào thì cứ nói, sao cô lại,...hức...- Nhã Kỳ rom rom nước mắt, ánh mắt đáng thương

Từ Di trở mặt nhìn Nhã Kỳ, không hiểu cô đang nói gì.

Tuyết Y chỉ nghe thấy lời Nhã Kỳ vừa nói, cậu lờm Từ Di rồi cúi người đỡ Nhã Kỳ đứng dậy, cậu cau mày hỏi Từ Di:

- Chuyện gì nữa vậy?

Từ Di lắc đầu, cô cũng đang không hiểu đây, Nhã Kỳ liền xen vào:

- Anh đừng trách cô Di, mọi chuyện là lỗi của em, tại em mời cô ấy đến đây mới có chuyện đáng tiếc lúc nãy xảy ra...hức...- Nhã Kỳ sụt sịt nói.

Từ Di đứng trân người nhìn Nhã Kỳ đang đổ vấy tội cho mình, cô nhìn Tuyết Y:

- Không có...tôi...

- Mặc dù tôi có lỗi nhưng cô Di không nên đẩy ngã tôi như vậy chứ...hức...cô thật quá đáng mà...hức...

Mọi người bên trong lại đang hướng dần ánh mắt ra ngoài sân, một vài người tò mò tới xem. Không hiểu hôm nay là tiệc sinh nhật mà làm chuyện để xem thể không biết.

Họ nhìn nhau chưa hiểu đầu đuôi ra sao mà Hàn thiếu đã nói:

- Xin lỗi đi.

Nhã Kỳ nhếch nhếch môi đắc ý...

Từ Di tròn mắt nhìn Tuyết Y. Chẳng qua Tuyết Y không phải vì muốn bảo vệ Nhã Kỳ mà bắt Từ Di xin lỗi mà vì cậu thấy mọi người lại đang chuẩn bị tụ họp quây quanh chỗ này bàn tán nữa nên mới không muốn lớn chuyện giải quyết nhanh cho xong, cũng chỉ là 1 câu xin lỗi thôi mà.

- Tôi không làm gì sai – Từ Di đưa anh mắt vô tội nhìn Tuyết Y mong cậu thấy được điều gì đó Nhã Kỳ bày trò ra.

Nhã Kỳ kéo tay Hàn thiếu, cô dùng đôi mắt rung rung mà nói:

- Hàn thiếu bỏ qua đi, coi như là lỗi do em hết.

Tất cả những người xung quanh chưa biết rõ chỉ gọi là hóng được một vài chi tiết vậy mà đều nhìn Từ Di dè bịu như cô là sinh vật xấu xa nhất vậy. Từ Di nhìn quanh những gương mặt đôi mắt đầy khinh thường ấy đều hướng cho mình, cô dần thấy tủi thân. Sao ai cũng chèn ép cô thế này. Từ Di có làm gì thất kính với họ đâu cơ chứ.

- Nhìn mặt nai vậy mà lòng dạ rắn rết thế.

- Haizz...hạng người...thì lúc nào trả có bộ mặt nai tơ để câu khách...

Những tiếng day nghiêng vang lên quanh cô, Từ Di đau đầu quá, cô không muốn nghe những lời này một chút nào nữa, cô chịu như thế là quá đủ rồi. Từ

Di muốn ra khỏi nơi đây ngay lập tức, cô định bước đi thì một số cô bạn của Nhã Kỳ đã chặn ngang mặt lại vênh mặt nói:

- Còn không mau xin lỗi Nhã Kỳ đi à. Đứng là thứ mặt dày.

Từ Di nhìn họ thật đáng sợ, mặt trừng lên như muốn nuốt sống cô vậy, Từ Di thụt lùi lại, những âm thanh quanh cô văng vẳng quanh tai làm cô thấy đau đầu quá...

Nhã Kỳ quay về phía mọi người cố đóng vai người tốt:

- Mọi người đừng nói Từ Di như thế. Cô ấy không như vậy đâu.

Một cô gái bạn Nhã Kỳ cong môi lên nói:

- Bạn bị nó đánh như thế mà còn bênh nó à. Hạng người này chết đi cho xong...hừ.

Nhã Kỳ cau mày :

- Cậu thôi đi. Sao lại nói Từ Di như thế.

Những tiếng nhận xét về hai gái xinh đẹp dần to lên. Tuyết Y cau mày vì phải vướng vào vụ rắc rối này, cậu chán chường buồn lên tiếng nào nữa mà chỉ lẳng lặng theo dõi mọi phản ứng của Từ Di.

Từ Di đứng giữa vòng vây bao nhiêu người đang chỉ trỏ mình mà cô chỉ trơ trọi không có bạn bè người thân nào ở đây có mỗi Đan Băng đi cùng giờ cũng lặn đầu mất. Từ Di cũng chẳng buồn giải thích gì cho ai nghe nữa vì ở đây làm gì có người đứng ra tin cô. Từ Di mím môi cười chua chát. Số cô đúng là không được mọi người chào đón mà chỉ nhận toàn sự khinh miệt dè bieu của người khác.

- Có chuyện gì vậy.

Một luồng sáng mới lọt vào trong vòng vây, San Phong đã đến, cậu không hiểu sao mọi người lại tụ tập sôi nổi chỉ trỏ ai đó nên thử ngó vào xem ai ngờ người đứng trong đó lại là Từ Di.

Cậu cau mày đứng bên cô, nhẹ giọng hỏi:

- Có chuyện gì vậy.

- Ôi Huỳnh tổng cũng bị con nhỏ này mê hoặc sao...

- Tầm nhìn anh ấy xuống cấp rồi à...

- Sao lại có thể như thế chứ...

Lại là những tiếng nói của mấy con nhỏ chân dài xì xầm với nhau. San Phong khó chịu khi nghe những lời nói đó, cậu nhíu mày nhìn họ :

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Một cô gái xón xác xông vào kẻ lẻ với giọng nói mát Từ Di như chứng kiến từ đầu đến đuôi vậy:

- Cô Di đây bị người ta đánh ghen xong không vui lại lòi Nhã thư ra ngoài mắng nhiếc rồi còn động tay chân đẩy cô ấy ngã xuống bậc thang nữa chứ.

San Phong bật cười, nét mặt cậu giãn ra khiến mọi người ngạc nhiên:

- Chuyện này có thật à.

Nhã Kỳ biết San Phong vẫn chưa tin, cô vờ về tội nghiệp:

- Không có chuyện đó đâu, bỏ qua cả đi.

Mọi người lại lên tiếng:

- Loại vô học mới sử xự như vậy.

- Đúng là thiếu giáo dục...hừ...

Ngay cả San Phong cũng thấy khó chịu trước những lời nói đó mặc dù không dành cho cậu thế thì Từ Di còn thấy tổn thương đến mức nào nữa, cậu đặt tay lên vai Từ Di:

- Mọi người không tin nhưng anh tin em không làm trò hề đấy. Chúng ta đi thôi.

San Phong nắm tay Tử Di kéo ra ngoài vòng vây đấy, họ lờm ngớt Tử Di thể hiện rõ vẻ ghét bỏ ra mặt. Đi ngang qua Nhã Kỳ, San Phong còn nói:

- Tôi không nghĩ lúc trước mình có thể thích một con rắn độc như cô. Thật bi tiện.

San Phong cười khẩy kéo tay Tử Di bước đi giữa những ánh mắt “triu mến” và vẻ mặt thất sắc của cô chủ bữa tiệc...

Cô gái bí ẩn cười thích thú nhìn theo dáng đi San Phong khi nghe những lời cậu đã nói kể tai với Nhã Kỳ, do đứng gần nên cô cũng nghe thấy lời đó rành rọt.

Mọi người dân vui đi, Nhã Kỳ nói:

- Hân...

Cô vừa quay xang cạnh đã không thấy Tuyết Y đâu nữa, cô đưa mắt kiểm quanh mà cũng chẳng thấy bóng dáng cậu đâu. Nhã Kỳ cắn môi, hai bàn tay cô nắm chặt lại, mắt tối sầm nhìn theo Tử Di đến khi cô khuất bóng mới thôi... “Cô không yên với tôi đâu...” Nhã Kỳ bực mình vì Tuyết Y đi đâu mất hút, cô trả còn hứng thú với buổi tiệc sinh nhật của mình nữa liền bỏ lên phòng nghỉ mặc kệ bên dưới bạn bè chơi đùa thế nào...

...

- Thần tượng của em đây rồi...

Song Linh cau mày quay lại đằng sau, cô đưa tay che mắt lại vì ánh đèn chói rọi thẳng mắt mình. Đan Băng cho xe từ từ ngang Song Linh rồi dừng lại nói:

- Lên xe đi. Em đưa chị về.

Song Linh bỏ tay xuống, miệng cô há hốc đầy bất ngờ khi nhìn thấy Đan Băng. Cậu lại còn mời cô lên xe nữa chứ. Thái độ này thật khác với lần trước gặp cô. Song Linh vẫn còn bất ngờ cứ đứng trơ mắt nhìn Đan Băng, cậu nháy mắt cười:

- Đừng nhìn em bằng ánh mắt đáng yêu đấy, lên xe đi.

Đan Băng khẽ cười, cậu không nghĩ một người tiểu thư lại dám hành động như Song Linh lúc này không hiểu sao cậu lại theo sau Song Linh từ lúc cô ra mặt lên tiếng với người phụ nữ kia.

Song Linh thụ động vòng qua mở cửa xe đi lên, cô ngồi im re tự nhiên miệng tán trai đẹp của cô cứng đờ lại như như đóng băng...

...

San Phong đưa Tử Di về nhà, cô vẫn trong trạng thái im lặng không muốn nói gì, San Phong cũng giữ im lặng theo cậu không muốn làm phiền cô trong lúc này.

Đứng trước cổng, San Phong nhẹ nhàng nói:

- Em ngủ ngon nhé

Tử Di gượng cười:

- Anh cũng vậy.

San Phong nhìn vẻ mặt buồn chán của cô, cậu thấy nhói lòng, một cô gái bé nhỏ không người thân như cô sao lúc nào cũng phải chịu sự phi báng của người khác vậy chứ... Tử Di của anh thật đáng thương. San Phong kéo cô nhẹ vào vòng tay ấm áp, giọng nói thật trầm ấm:

- Anh sẽ là người che chở cho em, đừng sợ gì nhé.

Sóng mũi Tử Di cay xè khi nghe được những lời bảo bọc của một chàng trai. Cô rất xúc động trước những gì San Phong đã giúp mình, cậu luôn là người đứng về phía cô. Người duy nhất luôn tin cô. Tử Di dụi mặt vào vai San Phong, cô đang muốn khóc để giải tỏa tất cả những chất chứa trong lòng bấy lâu vậy mà cũng không được nữa... Tử Di nhắm mắt cho nỗi buồn trôi ngược vào trong... cô muốn tìm những giây phút an lành trong cuộc sống của mình dù thật ngắn ngủi...

Cô cố gắng mỉm cười để San Phong không lo lắng cho mình, Tử Di dời khỏi vòng tay cậu, miệng nói:

- Cảm ơn anh.

- Về chuyện gì – San Phong nheo mắt.

- Tất cả.

Tuyết Y đứng trên tầng, cậu bỗng nhiên thấy nhói nhói đau ở lồng ngực. Tuyết Y cau mày đưa tay lên ngực mình, môi cậu mím lại nhìn hai người... rồi

quay đi vào salong ngồi cảm tấm ảnh nhất được tron bữa tiệc lên cau mày nhìn một cảm giác thật khó chịu đến với cậu, Tuyết Y chưa từng có tâm trạng này...cậu đang bị sao thế này...

Tuyết Y ngả người a sau, mắt cậu nhắm nghiền chờ đợi Tử Di vào nhà với tâm trạng thật bức bối...Đầu cậu muốn nổ tung lên vì tấm ảnh này đây...

...

Cạch...

Tiếng mở cửa đã vang lên, Tử Di vừa bước chân vào phòng được hai bước, Tuyết Y đã đứng dậy, cậu đứng chặn trước mặt cô, dơ tấm ảnh lên lạnh giọng hỏi:

- CHuyện này là sao?

Tử Di nhìn Tuyết Y đầy căm phẫn, cô cười nhạt:

- Chẳng phải anh là người bắt tôi làm điều đó sao?

Tuyết Y trở mắt nhìn cô đầy sùng sốt:

- Tôi...

Tuyết Y nheo mắt nhìn Tử Di bỗng nhiên cậu nhớ ra điều gì đó miệng cậu nhếch nhếch lên như cười, Tuyết Y đưa tay lên trán đi đi mi tâm, miệng vẫn đang cười cười khiến Tử Di cau mày không hiểu gì mà cô cũng chẳng muốn hiểu con người cô quái như Tuyết Y nữa.

- Anh để tôi yên được rồi chứ.

Tử Di đi ngang qua Tuyết Y va vào người cậu, Tuyết Y nắm tay cô kéo mạnh lại.

- Tôi đã cho phép cô đi chưa?

Mặt Tử Di đầy sự mệt mỏi cô đang cần yên tĩnh mà cứ vướng phải con người này,gọng nói cô chất chứa đầy sự chán chường:

- Phải làm sao anh mới buông tha tôi đây?

Tuyết Y thoáng nhăn mày, cậu nhìn thẳng vào mắt cô. Tử Di cũng không trốn tránh ánh mắt lạnh như hồ đông của cậu nữa mà nhìn đối mặt lại. Sắc mặt nhợt nhạt vẻ mặt chán nản của cô hiện rõ trong mắt Tuyết Y.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Không cần nói nhưng ánh mắt cô đã nói lên điều đó quá rõ cho Tuyết Y hiểu. Cậu mím môi buông tay cô ra, mặt bỗng trở nên thâm tà, khóe môi lại cong lên nụ cười gian tà với ý nghĩ độc đoán nào đó, cậu đi lại ghé diễm nhiên ngồi xuống vắt chân, dáng vẻ thật thoải mái :

- Nếu em khóc lóc van xin biết đâu tôi sẽ đáp ứng chuyện em mong muốn.

Ngừng vài giây cậu lại chắc lưỡi, tay xoa xoa chiếc nhẫn ngón út, nhướng mày nhìn Tử Di:

- Với cái điệu bộ này của em...hiaz.tôi...

- Tôi sẽ trả lại số tiền anh bỏ ra. Vậy được chứ.

Tuyết Y bật cười, cậu nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay mình môi vẫn đang cười cợt:

- Nghe cũng được đấy...chậc...chậc...làm sao đây, bây giờ tôi lại không có hứng thú với tiền nữa rồi.

Tử Di không thể chịu nổi vẻ bồn chồn của Tuyết Y nữa, cô bắt lực thật sự trước con người không có quạ tim này:

- Rốt cuộc anh muốn gì ở tôi??

Từ Di buông thõng người quỳ rạp xuống mắt cô đỏ hoe, đầu gục xuống, cô đã chịu đựng quá sức của mình rồi. Từ Di muốn tìm đường giải thoát cho mình hình như chỉ còn một cách là cô sẽ ngủ mãi mãi là đạt được điều đó.

Tuyết Y ngạc nhiên đến sững sờ trước hình ảnh Từ Di đang quỳ xuống với dáng vẻ cô lạnh. Tuyết Y thở hắt ra, cậu đưa tay lên di mi tâm rồi đứng dậy, đứng trước chỗ Từ Di đang quỳ gục, giọng cậu thật cứng rắn, Tuyết Y nhấn mạnh từng chữ:

- Đừng lặp lại chuyện này lần thứ hai.

Nói xong cậu bỏ cô ở đó mà xang phòng bên cạnh, Tuyết Y đóng rầm cửa thật mạnh, tâm trạng cậu thật bức bối đến nóng ran cả người.

Từ Di thật sự muốn thoát khỏi cậu đến vậy sao, một người lý lom như cô mà cũng phải quỳ trước cậu vì muốn được buông tha... Tuyết Y rót rượu ra ly ngồi một mình suy tư thật lâu thật lâu... mắt cậu nhìn xa xăm nhớ về hình ảnh mẹ Đan Băng...

Ước gì cậu có thêm dũng cảm để thừa nhận tình cảm của mình...

Ước gì cậu có thể nói với người ấy rằng... và ước gì...

....

- Hôm nay chúng ta sẽ được học cách hô hấp. Đây sẽ là cô giáo dạy chúng ta học môn đó.

Cô chủ nhiệm đưa tay về hướng một cô gái đang đi đến với dáng mảnh mai, gương mặt xinh xắn nước da trắng cùng nụ cười trên đôi môi hồng xinh tiến về phía lớp. Giương như ai nhìn thấy cô cũng thấy một cảm giác thật nhẹ nhàng bình yên, nụ cười cô như ánh nắng ban mai xoa dịu lòng người giữa cuộc sống đầy bon chen... ngay cả đến một cậu bé mới học lớp 8 cũng đã bị cô gái với dáng vẻ thiên thần kia làm ngẩn ngơ...

Cô gái cười nhẹ lên tiếng:

- Chào các em. Cô tên Mi Đan là giáo viên mới sẽ dạy các em môn này.

Cả lớp vỗ tay bôm bốp nhất là đám con trai đứa nào đứa nấy cũng vỗ tay nhiệt tình khi có một cô giáo xinh đẹp trẻ trung đến dạy học.

Vốn là một con mọt sách nhưng Tuyết Y cũng không hiểu sao cậu vui vẻ cười khi Mi Đan đến dạy mình nữa. Đây là lần đầu cậu thấy cô nhưng giường cô đã chiếm ngay được một vị trí nào đó trong tim cậu rồi. Vừa thấy cô cười cậu đã cảm thấy một sự nhẹ nhàng bình yên đến bên mình. Miệng cậu cười vu vơ theo nét cười người con gái ấy...

Mi Đan nhìn quanh lớp một lượt ánh mắt cô chợt dừng lại nơi một cậu bé khá đẹp trai sáng sủa. Mi Đan khẽ cười chỉ tay vào cậu bé:

- Mời em lên đây một chút.

Cả lớp quay lại nhìn theo hướng tay cô giáo mới... là Tuyết Y...

Cậu tròn xoe mắt nhìn cô gái... Tuyết Y cú ngồi ngẩn người chưa biết gì. Cậu bé ngồi cạnh Tuyết Y huyếch tay cậu nói:

- Lên đi kia, cô giáo gọi mày đó.

Tuyết Y chỉ tay vào mình nhìn Mi Đan, cậu lại nhận được một nụ cười và cái gật đầu. Vậy đích thị cô ấy gọi mình rồi.

Tuyết Y đứng dậy từ từ tiến về trước mặt cô giáo. Mi Đan nhẹ giọng hỏi:

- Em tên là gì?

- Tuyết Y.

- Tên em hay quá. – Cô gái khẽ mỉm cười trìu mến với cậu.

Giương như khoảnh khắc ấy trái tim Tuyết Y như ngừng đập, nụ cười ấy thật đẹp làm sao. Tuyết Y thầm ước được nhìn mãi... nhìn mãi nụ cười thiên thần ấy...

Mi Đan đặt tay lên vai xoay người cậu lại đối diện với các em ở lớp, miệng nói:

- Cô sẽ làm mẫu cho các em xem cách cơ bản để cấp cứu người bị đuối nước.

- Dạ. – Cả lớp ngoan ngoãn chăm chú nghe theo cô giáo xinh đẹp.

Mi Đan nhìn Tuyết Y, ánh mắt cô như biết cười lúc nào cũng cong cong đuôi mắt:

- Em nằm xuống tấm thảm này đi.

Tuyết Y làm theo, cậu cố gắng giữ cho nhịp đập tim ổn định. Sao người vốn có nguyên tắc từ bé lúc nào cũng chỉ có học như cậu lại có tâm trạng này với cô giáo của mình. Tuyết Y nắm chặt tay lại để dần cảm xúc vào lòng.

- Chúng ta sẽ đặt tay lên ...

....

Mọi người chăm chú nhìn theo từng động tác cơ bản của Mi Đan, cô nói:

- Bây giờ sẽ hô hấp cho nạn nhân.

Tim Tuyết Y đập thật mạnh khi gương mặt Mi Đan dần cúi xuống gần cậu, Tuyết Y mở tròn mắt nhìn Mi Đan ...

Cả lớp che miệng cười khúc khích với nhau, có một vài đứa bạn lên tiếng trêu:

- Tuyết Y sướng nhé được cô mi môi đấy...hehe..

- Cô ơi em cũng muốn thử...

Một tràng cười vang lên rần rần, Mi Đan ngừng đầu lên cô nghiêm khắc nhìn đám học sinh của mình :

- Các em phải chú ý chứ.

Cả lớp im bật khi thấy Mi Đan nghiêm nghị như vậy. Mặt Tuyết Y đỏ phừng phừng, cậu ngồi dậy, vội vàng nói:

- Em muốn ra ngoài.

Mi Đan chưa kịp đồng ý, Tuyết Y đã chạy tuốt đi, mặt cậu nóng ran lên. Tuyết Y chạy thẳng vào phòng vệ sinh nhìn lên gương, bất giác cậu bé đưa tay lên sờ môi mình cười trong vô thức...

.....

2 tuần sau...

Sau bao nhiêu ngày theo sau Mi Đan, Tuyết Y đã biết được hiện Mi Đan đang sống tại đâu...

Trước nhà cô có một cái hồ khá sâu, Tuyết Y ngồi trên bờ thông hai chân xuống, ở vị trí này cậu có thể nhìn rõ trong nhà của Mi Đan được, Tuyết Y ngó nghiêng nhìn vào nhà. Theo cậu quan sát, đến giờ này cô đang chuẩn bị đi dạy...

1 lúc sau khi vừa thấy cô bước chân ra khỏi cửa, Tuyết Y đã nhảy ngay xuống hồ trước nhà cô...

....

Tuyết Y từ từ mở mắt ra nhìn quanh căn phòng trắng, cậu thấy mẹ mình đang ngồi kê bên, giọng cậu thật yếu ớt:

- Mi Đan đâu?

- Nếu cô ấy không cứu kịp lúc thì con đã chết rồi đấy.- Bà Lê Ca vừa đứng dậy vừa nói.- Cô ấy phải xang Nhật làm gì đó nên ngừng dạy. Cô ấy có tặng con một chiếc nhẫn và nói xin lỗi.

- Xin lỗi...- Tuyết Y lặp lại câu nói đó tay nắm chặt chiếc nhẫn, cậu không hiểu cô xin lỗi điều gì, tại sao cô lại xin lỗi...

....

4 năm sau khi Tuyết Y gặp lại cô, niềm vui quanh cậu lại bùng sáng nhưng khi đối mặt cô cậu lại không biết nên nói điều gì. Cậu lúng túng đến ngớ ngẩn, miệng luôn cười nhìn Mi Đan ánh mắt ngập tràn niềm hạnh phúc...

Mi Đan luôn là người chủ động nói chuyện, nhìn thấy Tuyết Y, cô khẽ mỉm cười:

- Em vẫn khỏe chứ?

Tuyết Y gật đầu, cậu nhìn xuống đứa trẻ chạy đến ôm tay Mi Đan:

- Mẹ đưa con về gặp ba hả?

Tuyết Y cau mày, cậu nhìn lên Mi Đan, ánh mắt ngơ ngác lẫn đầy thất vọng, mọi điều cậu mơ ước với cô đều tan theo mưa sao :

- Chị đã có con sao?

Mi Đan khẽ cười nhẹ gật đầu :

- Chúng ta tìm nơi nào đó nói chuyện đi.

...

Tuyết Y tho thân về đến nhà, ánh mắt cậu vô hồn lạnh lẽo không thể tin được những điều Mi Đan vừa thú nhận với mình...

Tìm cậu như vỡ tan thành những mảnh vụn li ti...Cậu sẽ không bao giờ quên được nỗi đau này...vĩnh viễn...

Đi ngang qua phòng ba mẹ mình, Tuyết Y nghe thấy những tiếng cãi vã, tiếng đồ vỡ, cậu dừng lại mở hờ cánh cửa nhìn vào trong...

Mẹ cậu đang điên cuồng hát tung mọi thứ trên bàn trên kệ xuống đất miệng gào thét:

- Tôi đã tha thứ cho ông bao nhiêu lần rồi, tại sao...hức...

Bà ngồi gục xuống ôm mặt khóc nức nở...

Ông Đình ngồi xuống cạnh bà :

- Xin lỗi...tôi chỉ không muốn đứa con của mình phải sống khổ sở nữa. Bà hãy đồng ý để tôi đưa mẹ con họ về đây được chứ. Tôi sẽ làm mọi chuyện bà yêu cầu.

Bà Lệ Ca ngẩng đầu nhìn ông bằng ánh mắt cay nghiệt, vừa khóc vừa nói trong tiếng nấc:

- Ông bắt tôi phải nhìn người cướp chồng mình hằng ngày sao...cả đứa con của cô ta nữa...hức...ông...quá đủ rồi, tôi sẽ dọn ra khỏi căn nhà này.

Bà đứng dậy kéo chiếc vali trong gầm giường ra, đến túm hết đồng quần áo vừa khóc vừa vút vào vali...

Ông Đình kéo tay bà lại, miệng khản thiết nói:

- Bà đừng như vậy mà. Tôi hứa sẽ đền bù cho Tuyết Y nhiều hơn.

Bà Lệ Ca bật cười nhạt nhìn ông, bà dứt mạnh ra khỏi bàn tay chồng mình, đánh giọng nói:

- Một lần là quá đủ rồi. Tôi không thể chịu nổi bản tính trắng hoa của ông nữa.

Ông Đình bất lực nhìn bà. Ông hiểu người vợ mình, đã nói bà sẽ làm cho bằng được.

Tuyết Y chán nản bỏ về phòng, cậu nằm vật xuống giường mắt nhìn đăm đăm về một khoảng không nào đó xa...xa lắm...

Nước mắt cậu không hiểu từ đâu lại tuôn ra...phải chăng vì cậu đang hận người cha đã phụ bạc mẹ mình hay...hận vì chính ba mình đã cướp đi người con gái mà cậu yêu nhất...

...

Mi Đan về sống cùng gia đình đã được một tháng mà Tuyết Y vẫn chưa thích ứng được sự có mặt của cô và cả đứa em cùng cha khác mẹ kia...còn việc phải gọi cô là mẹ nữa...tình cảm của cậu dành cho người cha của mình cũng dần mờ nhạt đi, cậu dần trở nên ít nói hơn trước, luôn nhìn ba mình bằng ánh mắt chán ghét...và hình như trong căn nhà này cậu là người thừa thì phải...“Họ mới là một gia đình thật sự”.

Cứ đến giờ ăn cậu lại ra ngoài vườn ngồi nhìn lên trời...những ngôi sao trên bầu trời kia...đâu mới là ngôi sao lớn nhất dành cho cậu...

Mi Đan nhẹ nhàng đến ngồi bên cạnh cậu, giọng cô thật ấm áp nhưng nó lại làm Tuyết Y thật đau lòng:

- Chị biết em không muốn chấp nhận điều này nhưng sự thật sẽ mãi không bao giờ thay đổi.

- Tại sao không phải là tôi?

Mi Đan im lặng cô không biết phải nói thế nào. Cô đã là một người phụ nữ trưởng thành nên đủ hiểu tâm lý những cậu trai mới lớn như Tuyết Y và cô hiểu được tình cảm cậu dành cho cô ở mức nào.

Lâu sau cô mới nhẹ giọng đáp:

- Chị đã có con trước khi gặp em.

Tuyết Y cười khan, mắt không buồn nhìn sang cô mà nói:

- Vì tiền à.

Mi Đan không nói gì, cô không phải là người vì tiền mà làm chuyện đó, Tuyết Y đau khổ ôm đầu:

- Tôi cũng có tiền mà... tại sao không phải là tôi...

Cậu gục mặt trên tay, che đi những giọt nước mắt đang lăn chảy... Mi Đan đứng dậy ôm đầu cậu, cô nói thật nhỏ:

- Rồi Em sẽ tìm được ngôi sao lớn khác cho riêng mình thôi.

Mất cô rung rung, cô nhìn Tuyết Y vẫn im lặng không muốn nói gì với mình, Mi Đan đứng dậy, quay mặt bước vào trong nhà. Trước đó cô còn nói:

- Chị thật sự yêu ba em.

Tuyết Y nhìn theo bóng cô khuất dần... trong bóng tối... cậu cười nhạt. Có chuyện một cô gái trẻ trung xinh đẹp lại đi đuổi theo một người đàn ông có gia đình sao, cậu đưa tay lên nhìn chiếc nhẫn mà 4 năm trước Mi Đan đã tặng lại mình... Tuyết Y tháo ra định vứt nó vào một góc tối nào đó trong khoảng sân rộng thênh thang này nhưng khi đưa tay lên nhưng rồi lại không thể... cậu cầm chặt lấy nó thật lâu... thật lâu...

...

Tuyết Y quyết định xin sống với mẹ mình...

Không thể ngờ một người phụ nữ sắc sảo như mẹ mình lại trở nên bê tha như vậy... Từ ngày Tuyết Y sống cùng bà, ngày nào cậu cũng thấy mẹ mình sống trong rượu bia...

Cứ tối đến bà lại khóc trong con say mà nói "Tôi sẽ không tha thứ cho các người...". Tuyết Y nhìn mẹ rơi vào trạng thái đầy tuyệt vọng này mà nhói lòng. Đã nhiều lần cậu cố lời bà ra khỏi cái hố sâu ấy nhưng bà vẫn không thể bỏ được rượu nữa và rồi đến một ngày...

...

Tuyết Y nhắm nghiền mắt lại, cậu không muốn nhớ đến những chuyện đó nữa, cái cảnh mẹ cậu đã ra đi mà trước khi chết vẫn không thể tha thứ cho họ. Trong khi bà đau khổ thì họ lại hạnh phúc bên nhau dù ba cậu đã bỏ ra chút ân huệ đến thăm bà thường xuyên khi mẹ cậu nằm trên giường bệnh...

Tuyết Y ôm đầu gục xuống, đầu cậu đau nhức, nó muốn nổ tung ra rồi...

Cậu căm thù những người phụ nữ có vẻ mặt như Mi Đan, mỗi lần nhìn Từ Di nở nụ cười cậu lại nghĩ đến người phụ nữ ấy, nó khiến cậu thật khó chịu rất rất khó chịu... cậu chỉ muốn phá tan cái vẻ trong sáng thánh thiện ấy đi...

Cạch...

Giữa đêm vắng tĩnh mịch, mọi tiếng động dù nhỏ nhưng đều vang rất to.

Tiếng mở khoá cổng vang đến tai Tuyết Y, cậu ngẩng đầu dậy, nhú mày đi đến phía tường kính nhìn xuống cổng... Từ Di đang cầm một túi gì đó ra ngoài. Tuyết Y cau mày. Chẳng nhẽ Từ Di lại bỏ trốn...

Cậu vội lấy chiếc áo khoác rồi chạy xuống theo chân Từ Di. Tuyết Y chỉ lẳng lặng bước thật nhẹ đằng sau không để cho Từ Di biết. Mặt cậu hằm hằm nhìn theo bóng dáng cô.

Từ Di cứ bước cứ bước đi giữa đường vắng lặng... Cô muốn về nhà, muốn về căn nhà mà cô đã từng sống với ba mẹ mình để ngủ đêm nay, cô thật sự muốn tìm một cảm giác bình yên nơi đó. Về với ba với mẹ...

- Ôi cô em xinh xinh...

Bỗng nhiên Từ Di bị 4 tên thanh niên đứng chặn trước mặt, mặt mày ba trợn, chúng khoác vai nhau như những tên đang say rượu, một tên giọng lè nhè cười nham nhở vuốt má Từ Di:

- Em gái này xinh ghê... hoho...

Tuyết Y nhú mày, cậu đứng khuất vào một góc khuất quan sát tiếp diễn.

Từ Di thụt lùi lại, cô nhấn mắt nhìn chúng. Một tên khác giọng cũng ngà ngà bật cười khanh khách nhìn Từ Di cùng với túi đồ gì đó trên tay, hất hất mặt:

- Định làm tam mao à em gái... hoho... đi với anh, anh nuôi... haha

- Hôhồhồ...

Một tràng cười của bốn tên vang lên giữa con đường vắng... Từ Di trừng trừng nhìn chúng. Một tên trợn mắt nhìn cô:

- Ô hô...còn dám trừng mắt nhìn các anh nữa à.

Hai tên lao đến cầm tay Từ Di, cô cố gắng thoát khỏi bàn tay của chúng để chạy đi nhưng không thể...

- Ngoan ngoan đi, các anh sẽ nhẹ nhàng mà...haha...

Một tên khác tiến đến gần Từ Di đưa bộ mặt góm giếc nồng mùi rượu của hắn chu miệng sát mặt Từ Di,

Từ Di nghiêng mặt nhấn nhó tránh né khỏi hắn, tên bọm rượu nắm tóc cô dặt lại khiến Từ Di đau điếng...hắn xoa xoa hai tay vào nhau miệng suýt xoa:

- Chà...chà...cô em nhìn ngon quá đấy...haha...

- Ăn được không mà ngon.

Tuyết Y bước đến gần 4 tên đó, trong lúc hoảng loạn Từ Di đã nhận ra bóng dáng cậu, cô chưa hết sợ mà đã chuyển sang sững sờ, viên mắt vẫn đỏ ngầu nhìn Tuyết Y đang nở nụ cười thương lệ.

1 tóc dài lướt lướt như đàn bà vênh mặt, vẻ khinh khinh nhìn Tuyết Y:

- Hoho...lại định phá đám các anh đấy à thằng em...không muốn chết thì lượn đi...

Tuyết Y hơi cau mày, khoé môi cong cong:

- Hay thật...đúng lúc em đang muốn chết đây.

Biết Tuyết Y đang cố tình lì lợm xen vào, tên đầu đinh trừng mắt buông tay Từ Di ra, hắn là người say nhất trong số chúng, đang hơi men nghe Tuyết Y khích, hắn lao đến định đâm Tuyết Y cậu đã nhẹ nhàng né được đập vào bụng hắn...Ba tên còn lại thấy thế cũng xông lên...

...

Tuyết Y lại lần nữa phải đổ máu,khoé môi lần đầu mất đều bầm tím rướm máu...

4 tên kia cũng đều bị thương, chúng lồm cồm bò dậy, nhìn Tuyết Y rồi kéo nhau vừa đi vừa ôm bụng ngoảnh mặt lại nhìn cậu:

- Mày nhớ mặt chúng tao đấy...thằng chó...

Từ Di vẫn chưa hết hoảng loạn, cô đứng im một góc nhìn họ đâm đá nhau...cô chưa thể hình dung được Tuyết Y lại xuất hiện rồi lại đánh với họ...Sao lúc này cô cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, tay chân cứng đờ không biết phải làm gì nữa.

Tuyết Y cười nhạt, cậu cầm chiếc áo véc quay mặt đi... Từ Di vẫn chưa hình dung được con người như Tuyết Y lại xen vào giúp mình, chẳng phải cậu rất ghét dây vào những chuyện rắc rối thiệt hại đến mình sao... Từ Di nhìn theo dáng nghiêng ngả của cậu, cô không hiểu sao chân mình lại cứ bước theo sau cậu mãi cho đến lúc về nhà...và lên phòng.

Đây là lần thứ hai cậu thấy Tuyết Y bị thương mà lần nào cũng là do cô hết thì phải...

Từ Di nửa muốn bước tiếp vào trong nửa lại không dám vì sợ Tuyết Y.

Cậu cau mày nhìn cô:

- Em định bỏ đi?

Từ Di vẫn đứng nơi ngưỡng cửa, cô lắc đầu:

- Tôi sẽ giữ đúng lời trong hợp đồng.

- Tốt.- Tuyết Y hơi cười, cậu lại đưa tay lên sờ vào khoé miệng đang rướm máu suýt xoa vì đau.

Từ Di đi lại, cô cảm hộp ý trên góc tường tiến về phía cậu dặt dề ngồi xuống. Không hiểu sao nhìn cậu nhấn nhó với bộ dạng này cô lại thấy buồn cười. Từ Di cố nén lại vì biết cười lúc này là rất vô duyên, Tuyết Y sẽ mắng cô chết mất nhưng thái độ của cô làm sao qua mắt Tuyết Y được, cậu nhủ mày quát:

- Cũng tại cô nên tôi mới thế này đây. Con gái gì mà đi giữa đêm như thế.

Từ Di nhìn anh, cô nheo mắt lại:

- Tôi chỉ muốn về nhà ngủ một đêm thôi mà.

- Nhà nào, cô còn nhà nào để về chứ- Tuyết Y bật thốt.

Nói xong cậu mới thấy mình nhờ miệng, Từ Di nhíu mắt nhìn cô:

- Anh nói sao?

Tuyết Y lảng xang chuyện khác, cậu dặt hộp oxi già trên tay cô và cả gói bông, cậu lẩm nhẩm:

- Đưa đây. Sao tôi lại thế này cơ chứ. 1 triệu 4 biết....hazi...

Cậu soi vào chiếc gương to dùng đối diện chỗ mình ngồi tự rửa vết thương mặt mày nhăn nhó vì xót.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Từ Di nhìn vẻ mặt sưng sía của cậu bỗng nhiên mọi ghét bỏ cậu đều tan biến, chỉ cần Tuyết Y đối tốt với cô một chút là mọi chuyện cậu đã gây ra trong phút chốc cô lại quên sạch...Bất giác môi cô hé cười, Tuyết Y lại nghĩ Từ Di đang chế nhạo mình, cậu quay xang lờm cô:

- Tất cả tại cô hết...Điên mất.

Từ Di thấy Tuyết Y có mỗi thế thôi mà cậu lẩm nhẩm từ nãy giờ như trẻ con vậy. cô vừa thấy buồn cười vừa phát hiện được một nét đáng yêu nơi con người khô khan lạnh lẽo này. Cậu cũng có những lúc thế này sao.

Từ Di cầm lọ thuốc đỏ lên xoa lên vết thương cho Tuyết Y :

- 1 chai 4 chữ có phải 40 đầu mà anh cứ la toáng lên thế.

- Cái gì...- Tuyết Y trừng mắt nhìn cô – 1 chai 40 liệu tôi có lết xác được về đây không. Cô không biết cảm ơn sao còn có vẻ mặt khinh khỉnh đấy thế.

Từ Di khẽ cười, cô nhẹ giọng:

- Cảm ơn.

Hơn lúc nào hết...Tuyết Y sững người trước nụ cười của cô...nó thật giống giống với nụ cười của người đó...Đột nhiên Tuyết Y hất tay cô ra đứng dậy bỏ đi...Từ Di ngăn người khôn hiểu nổi, cô chỉ biết nhìn theo đến khi cậu khuất đi rồi lắc đầu thở dài.

Từ Di không biết vì lý do gì mà Tuyết Y lại có thái độ ghét bỏ cô như thế...

Tuyết Y đứng ngoài cửa, sắc mặt cậu dần tối sầm xuống, cậu sẽ không để mình mắc bẫy của phụ nữ nữa...Tuyết Y ánh mắt cậu sắc lạnh đến buốt lòng người....

....

- Dạ...

- Hôm nay có phải đi học không?

- Dạ không, có gì không anh?

- Ừm, vậy chuẩn bị đi tí anh đến đón.

Chưa kịp đáp lời nào, San Phong đã cúp máy. Từ Di lắc đầu cô đứng dậy về phòng thay đồ.

Từ Di vừa bước đến ngưỡng cửa đã gặp Tuyết Y đi vào, cậu nhìn cô:

- Định đi đâu à.

Từ Di cúi đầu, cô nghĩ Tuyết Y sẽ không cho mình đi nhưng ai ngờ cậu không nói gì chỉ lẳng lặng vụt qua người cô vào trong.

Từ Di thấy Tuyết Y không nói gì, cô cũng bước tiếp ra cổng. Đến cầu thang cầu chột ngoài đầu lại nhìn theo Từ Di. Vốn là một người không có tính tò mò nhưng không hiểu sao lúc này cậu lại muốn biết Từ Di đi đâu với ai. Tuyết Y về phòng, cậu vớt túi xách da của mình lên bàn làm việc rồi bước đến tường kính, nhẹ kéo tấm rèm sang một bên nhìn xuống dưới. . . Từ Di đang đứng chờ ai đó. . .

Một lúc sau, chiếc Audi trắng toát trở đến, San Phong với nụ cười khả ái trên môi bước xuống. . .

Tuyết Y cau mày nhìn họ. . .

Tít. . . tít. . .

Mắt vẫn nhìn về phía hai người, tay Tuyết Y lấy điện thoại lên:

- Anh à, hôm nay em không có lịch diễn ở nhà chán quá, anh đi Bar làm vài li với em nhé.

Mắt Tuyết Y chột loét lên một tia sáng, cậu vui vẻ:

- Vậy em đến đón anh nhé.

Nhã Kỳ vui mừng ra mặt vội vàng:

- Ok Ok anh.

Tuyết Y tắt máy cho điện thoại vào túi, cậu nhìn chiếc xe đang khuất dần, môi hơi cười buốt rèm xuống ngồi chờ và đợi. . .

. . .

- Đi đâu vậy anh?

Từ Di tò mò hỏi, San Phong vẫn nhìn về phía trước lái xe, miệng chỉ cười cười không hề nói gì cho đến lúc. . .

Từ Di ngơ ngơ khi nhìn con đường này rồi. . . và khi San Phong dừng xe trước căn nhà ấy/

Từ Di bước xuống, ánh mắt cô đầy sự ngạc nhiên, hết nhìn căn nhà rồi nhìn sang San Phong:

- Vậy là sao?

San Phong dứt hai tay vào túi quần, mắt nheo nheo nhìn về căn nhà:

- Bà Minh đã giao bán nó và anh mua lại.

- Bán. . . - Từ Di sững sờ nhắc lại từ đó như câu hỏi.

San Phong gật đầu:

- Phải. Vậy là từ nay căn nhà này sẽ thuộc về em.

Mắt Từ Di tròn xoe nhìn San Phong, hai viền mắt cô đỏ hoe, miệng hơi há nói không nên lời. . .

San Phong chớp chớp mắt nhìn Từ Di:

- Có phải em đang cảm động không.

Cậu dang hai tay trước mặt cô, miệng cười gian tà nhưong nhưong mày:

- Anh sẵn sàng cho em mượn vòng tay để khóc đây.

Từ Di không dẫn được sự xúc động trong lòng, lần nào San Phong cũng là người giúp cô, đối xử tốt với cô hết, Từ Di ôm chầm lấy San Phong mà không hề suy nghĩ, cô chỉ biết trong giây phút này cậu chính là mặt trời của cô. .

San Phong cười hất ra:

- Vậy mà vẫn chưa khiến em khóc được. Em mạnh mẽ thật đấy.

Từ Di bật cười trong niềm vui vì căn nhà với bao kỉ niệm này của cô đã không bị mất đi bởi tay mẹ kế mình.

Từ Di dôi khỏi vòng tay cậu, cô mỉm cười:

- Cảm ơn. . . cảm ơn anh.

- 1 lần là được rồi. – San Phong chẹp miệng, cậu đưa chùm khoá vào tay Từ Di – Mọi thứ bên trong vẫn giữ nguyên, em có thể đến bất cứ lúc nào.

Từ Di nhìn cậu đầy lòng biết ơn, San Phong chẹp miệng:

- Đừng nhìn anh bằng vẻ mặt đấy, muốn cảm ơn thì đi làm vài li đi.

Từ Di trở mắt nhìn cậu:

- Uống rượu?

- Ừm, nếu em không uống được thì anh uống, em uống thứ khác cũng được. Anh đang có chuyện vui.

- Vậy đi – Từ Di gật đầu đồng ý, chẳng có lí do gì để cô từ chối việc ăn mừng hôm nay cả.

...

- Đi chỗ khác đi...

Vừa xuống xe, San Phong nắm tay cô đi được vài bước thì đã nhìn thấy ai đó, cậu quay đầu kéo Từ Di theo luôn nói.

Từ Di trả hiểu gì, cô chỉ biết đi theo cậu thôi.

Tuyết Y cũng nhanh mắt nhìn thấy hai người họ. Cậu nén nụ cười:

- Huỳnh tông...

San Phong nhăn mặt, cậu đã cố tránh rồi mà...Haizz

Từ Di nghe giọng quen quen, cô quay đầu lại thì đúng là người mà trong đầu mình đang nghĩ tới...

San Phong cũng quay lại bằng vẻ mặt tươi cười:

- Ôi ai thế này...- Cậu ra về bất ngờ – Hàn thiếu cũng đến đây sao.

Nhã Kỳ khoác tay thân mật với Tuyết Y đi tới trước mặt hai người, Nhã Kỳ khẽ cười, nhìn Từ Di khinh khỉnh:

- Cô Di vẫn ổn chứ.

Từ Di không nói gì, cô cũng chẳng muốn nói gì với con người nham hiểm này nữa. Đối với Từ Di im lặng là khinh bỉ.

Tuyết Y nhìn San Phong, cũng hay thật cậu đang định gọi cho Từ Di xem cô ở đâu thì họ lại xuất hiện trước mặt. Tuyết Y nheo mắt cười:

- Đã gặp rồi, chúng ta nên vào uống vài li chứ.

San Phong cười gật đầu, cậu chỉ muốn ngồi riêng với Từ Di thôi vậy mà không hiểu sao lại gặp hai người này ở đây nữa. Thôi đành vậy...

...

Tuyết Y cùng San Phong ngồi nói chuyện gì đó với nhau mà vừa cười vừa uống...

Hai người qua lại cũng đã uống nhiều, Nhã Kỳ cũng không thích sự xuất hiện đột ngột của cặp đôi này, cô cứ nghĩ mình sẽ được ở riêng cùng với Hàn thiếu đêm nay vậy mà...Nhã Kỳ bực mình ngồi im một góc, cô không thể bắt được nhịp họ để xen vào nói được còn Từ Di lại không buồn nói chuyện khi thấy Tuyết Y và Nhã Kỳ, cô cũng trả biết nên nói điều gì cho phải nữa chẳng may lại phật ý họ thì...

Hai người đàn ông cứ thế ngồ nói còn hai người phụ nữ chỉ ngồi cạnh nhìn làm nền...

Tuyết Y cười cười, cậu trả có vẻ gì là người say mặc dù đã uống khá nhiều rồi:

- Tôi thấy Từ Di rất hợp với Huỳnh tông đấy chứ.

San Phong bật cười sáng khoái, cậu chẹp miệng:

- Hàn thiếu cũng nhận thấy điều đó sao.

Tuyết Y nhún vai, cậu đưa ly rượu lên trước mặt nhìn thứ chất lỏng xanh trong suốt, môi khẽ cười:

- Vậy Huỳnh tông có biết sự thật về con người cô Di đây không?

Từ Di trở mắt nhìn Tuyết Y không muốn cậu đang có ý gì.

San Phong nheo mắt nhìn Tuyết Y :

- Ý cậu là sao?

Tuyết Y nhìn sang Từ Di, ánh mắt cô đang chăm chú hướng về điều cậu. Tuyết Y nở nụ cười mờ ám:

- Tôi thấy hai người có vẻ thân nhau vậy mà cô ấy chưa cho anh biết mình đã lên giường với bao nhiêu người đàn ông rồi à?

Bộp...

Một cái bạt tai đáng thẳng xuống mặt Tuyết Y khiến cậu nóng dát.

- Cô làm cái trò gì vậy ?- Nhã Kỳ đập bàn đứng dậy trừng mắt nhìn Từ Di.

Từ Di không thèm để ý đến lời nói của Nhã Kỳ, cô đứng thẳng trước mặt Tuyết Y ,ánh mắt cô thật mờ lạnh nhìn cậu chẳng chối, Từ Di dần từng câu từng chữ :

- Bất cứ người nào có thể bêu riếu tôi vì điều đó còn anh thì không.

-

Từ Di quay lưng đi như chạy ra ngoài, San Phong nhìn Tuyết Y bằng ánh mắt khó chịu cậu đứng dậy:

- Hàn thiếu không thấy những lời mình nói là quá lớ rồi à.

San Phong đuổi xong cậu ném về phía Tuyết Y nụ cười nhạt nhẽo rồi ra ngoài tìm Từ Di.

Tuyết Y đưa tay sờ lên má mình, mắt cậu cong cong như vầng trăng non, môi mím lại như đang cười bản thân mình. Tại sao cậu lại nói như vậy??? Chính Tuyết Y cũng không biết bản thân mình vì nói điều gì nữa??? Từ trước đến giờ cậu làm gì có hành động lời nói nào bị nhân như vậy chứ.

Thấy Tuyết Y vẫn im lặng, Nhã Kỳ ngồi xuống sát cậu, cô đưa tay sờ lên má Tuyết Y, giọng cô tỏ ra vẻ quan tâm:

- Hàn thiếu không sao chứ, hay chúng ta về thôi.

Tuyết Y đứng dậy cầm áo khoác trên lưng ghế, cậu không nói không rằng bỏ đi, Nhã Kỳ vội vàng cầm túi xách chạy theo sau.Cô vừa đi vừa nói:

- Hàn thiếu định đi đâu vậy?

Tuyết Y vẫn im lặng.

- Cái con bé đó thật chẳng biết điều gì cả dám làm hành động đó với anh. Thật quá đáng mà..hay...

Nhã Kỳ vỗ e then dè đặt mời mọc:

- Anh đến nhà em nhé.

Tuyết Y đứng lại, cậu thật bức xúc khi lúc này có ai đó cứ làm nhảm bên tai mình chẳng khác nào tra tấn thần kinh. Cậu nhìn Nhã Kỳ, cô cúi đầu tỏ vẻ ngại ngùng khi cậu nhìn chăm chăm mình như thế.

Tuyết Y nhìn gương mặt cô mà ngao ngán, cậu thở hắt ra rồi buông lời:

- Em về trước đi, anh có việc rồi.

Nhã Kỳ đành mặt lại, cô không ngờ mình đã bật đèn xanh như vậy rồi mà Tuyết Y không chịu lao tới, cô cầm chặt chiếc túi kèm nén sự tức giận mà ngẩng đầu cười dịu dàng với Tuyết Y :

- Vâng. Vậy hẹn gặp lại anh.

Nhã Kỳ quay lưng bước đi mà tiếng guốc cô dần mạnh xuống sàn nghe từng tiếng côm cốp rõ mạnh. Mặt cô hầm hầm tức giận. Sao Tuyết Y lại có thể từ chối một người như cô chứ. Đây đúng là một điều xi nhục với Nhã Kỳ mà.

Tuyết Y vào trong toilet, cậu hắt nước lên mặt mình cố làm dịu cái nóng trong người. Cậu chống hai tay vào thành bồn rửa mặt, nhìn vào gương... Từng giọt nước lăn dài trên gương mặt anh tuấn, cậu muốn mình thật tỉnh táo...cậu thật sự điên rồi nên mới nói những lời như vậy. Phải chăng cậu đang muốn San Phong từ bỏ mọi ý định với Từ Di nên mới nói những lời làm tổn thương đến cô như vậy.

Tuyết Y chán nản, cậu cầm máy lên:

- Đến đón tôi...

...

- Từ Di...

San Phong níu tay cô lại, Từ Di nhìn cậu với ánh mắt buồn thắm thắm. Lúc này đây, cô không còn lý do gì để nảy sinh một chút tình cảm nào đó với con người độ tài đề tiện như Tuyết Y.

- Tuyết Y nói đúng, anh cũng đã biết con người thật của em, Bây giờ em muốn được yên tĩnh.

San Phong buông tay cô ra. Cậu hiểu tâm trạng của cô bây giờ. Tốt nhất là im lặng.

Từ Di quay mặt bước đi tiếp con đường phía trước, cô đang mệt, mệt mỏi thật sự với cuộc sống đầy nghiệt ngã này.

San Phong lẳng lặng bước từng bước theo sau Từ Di. Đối với cậu những điều Tuyết Y nói không quan trọng chỉ cần Từ Di là đủ. Nhìn theo dáng người nhỏ bé của cô đang bước từng bước thật nặng nề, lòng cậu đau nhói...Không hiểu sao San Phong này lại muốn được ôm lấy cái dáng người cô độc ấy...muốn bảo bọc cô...muốn được che chở cho cô...Cậu đã thật sự yêu Từ Di mất rồi...

...

Quách giám cho xe đến đón Tuyết Y, Tuyết Y nhìn thấy bên đường Từ Di đang một mình đi, cậu nhủ mảy may khi thấy người bước theo sau cô là San Phong...

- Đi chậm lại thôi.

- Dạ.

Chẳng nhẽ San Phong thật sự yêu Từ Di...Một lần nữa cảm giác nhói đau đến với Tuyết Y, cậu nhìn lại cái dáng mảnh mai của Từ Di đang một mình sai bước giữa dòng người qua lại, gương mặt cô...tại sao cô lại giống người đó đến thế...Tuyết Y nhìn cô, nhìn thật lâu, mắt cậu đỏ hoe như người đang sắp khóc...Tại sao cô xuất hiện trước mắt làm cậu rung động... , Tuyết Y cắn mạnh môi...Ông trời thật nhảm tâm khi đem một người con gái trước mắt cậu giống như người con gái đã gây cho cậu sự tổn thương không bao giờ phai mờ được...

“Sao lại là em...”

- Được rồi, chạy nhanh đi.

Tuyết Y ngã người ra sau...Đôi mắt cậu trầm tĩnh chứa bao nỗi niềm.

Quách giám nhìn qua gương chiếu hậu thấy đôi mắt Tuyết Y đầy sự phiền muộn vốn trước giờ cậu chưa từng thấy. Theo cậu Tuyết Y luôn sống trong sung sướng, tiền bạc địa vị phụ nữ, trong tay cậu đã nắm giữ tất cả rồi còn gì để bất mãn nữa.

Nhưng...kể từ khi cô gái đó xuất hiện, cuộc sống và ngay cả đến tâm trạng của Tuyết Y cũng dần thay đổi, cậu trở nên độc đoán, đôi lúc còn khó chịu hơn trước và cậu còn bày ra nhiều trò thâm độc đối với cô gái đó đến mức Quách giám phải dựng tóc gáy...rồi có lúc cậu thật trầm ngâm suy tư nhìn về một điều gì đó thật xa xôi...Hơn hết, đôi lúc nụ cười trên cay độc mờ ám rõ rệt mà từ trước Quách giám chưa từng thấy...Phụ nữ với Tuyết Y vốn là một thứ không quan trọng mấy, cậu chỉ cần chỉ tay vào cô gái nào thì sẽ có thôi.

Và bây giờ...Có phải Tuyết Y đang vì vấn đề nào đó liên quan đến cô gái mà suy tư chẳng...

- Hàn thiếu, anh đã có tình cảm với cô gái đấy rồi à?

Tuyết Y nhắm mắt, tư tưởng cậu đang đấu tranh rất kịch liệt...liệu timcậu có còn chỗ để bắt đầu một tình yêu mới không hay một vết thương còn nguyên, một nỗi đau...đau mãi...

Tuyết Y mím thật chặt môi nhìn từng hạt mưa phún lấm tẩm khê rơi tạt lên cửa kính xe từng giọt...tan chảy...Cậu không thể nào để phụ nữ kiểm soát được tâm trạng mình nữa...

...

Tuyết Y nằm trở mình qua lại, cậu không làm sao vào được giấc ngủ. Tại Từ Di mãi vẫn chưa về hay...cậu đang hối hận vì lời nói vừa rồi với cô. Cậu gối đầu lên tay mình nhắm thật chặt mắt lại...Không thể ngủ được, cậu ngồi bật dậy đi đến tường kính nhìn xuống công viên lúc Từ Di đi về.

Đằng sau cô vẫn là San Phong.

Từ Di quay mặt lại định đóng cổng, ánh mắt cô chợt dừng lại chiếc bóng dưới mặt đất, từ từ ngẩng mặt lên nhìn người đó, Từ Di tròn mắt:

- Sao anh vẫn...

San Phong nhẹ cười bước đến gần hơn với cô kéo nhẹ cô vào vòng tay ấm áp của mình, giọng cậu thật nhỏ nhẹ trầm ấm:

- Anh không quan tâm quá khứ chỉ cần hiểu con người hiện tại của em là đủ rồi.

Tuyết Y quay mặt vào trong, cậu về lại giường nằm, đôi mắt cố nhắm lại để không phải thấy không phải nghĩ gì hết...

Tại sao ta gặp nhau không như những giấc mơ

Để anh được yêu thương trong phút giây

Tìm trong đêm tối một ngôi sao sáng

Để anh thấy hy vọng

Tìm cô đơn trong những tiếng thở dài

Nghẹn ngào nước mắt ngân đôi bờ mi

Chờ trong đêm tối chờ trong mong nhớ

Chờ cho đến bao giờ

Ánh mặt trời bùng lên phương trời phía tây

Cuộc tình ngày nào sẽ thay đổi

Vì anh không thể nói rằng mình đã yêu em

Vì anh không thể nào đến bên em

Welcome to cahat.com

Trái tim anh tan ra khi thấy em cười hạnh phúc bên người

Thăm mong trong phút chốc được chạm lấy tay em

Nhẹ quên đi những ưu tư bao ngày

Làm sao em nhận ra tình yêu còn mãi trong anh từ khi ta gặp nhau

>>> nhạc đệm=]]~

.....

- Con thấy cô gái này thế nào.

San Phong liếc qua tấm ảnh trên bàn rồi ngẩng lên nhìn mẹ mình.

Có chuyện gì sao mẹ?

- Năm nay con bao nhiêu rồi.

. Cậu chẹp miệng ngồi dựa lưng ra sau tay vẫn cầm chiếc điện thoại

- Địa điểm, thời gian.

Bà Như Hạ chạy hàng mảy phượng giọng nghiêm nghị:

- Lần này con hãy cố mà tử tế với người ta đừng có dở trò không thì đừng trách mẹ.

San Phong gật gù tỏ vẻ biết điều, thấy mẹ mình không nói gì nữa, cậu cất điện thoại lại, đứng dậy:

- Xong rồi, con về công ty đây.

- Con cứ thử dở trò thì đừng trách mẹ.

- Con biết rồi mà – San Phong ra ngoài.

Bà Như Hạ nhìn con mình, mỗi nở nụ cười mờ ám ánh mắt thật thâm hiểm không hiểu được bà đang có kế hoạch gì để trị đứa con trai lông bông của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

San Phong vừa đến địa điểm hẹn, cậu nhìn quanh phòng trà tìm cô gái mẹ mình hẹn xem mắt.

Cô ta đang ngồi ở bàn số 4, San Phong cười cười đi lại. Cậu hơi cúi đầu chào cô, cô cũng chỉ hé miệng cười đáp lại.

San Phong cố ý nhìn chăm chăm cô gái tỏ ra mình là người thô lỗ. Cậu thầm nghĩ cô gái này nhan sắc chỉ thuộc loại trung bình thôi vậy mà mẹ cậu lại chọn cô ta. Không biết đây lại là vị thiên kim nhà ai nữa.

San Phong chep miệng, cậu dơ tay gọi phục vụ:

- 2 đen ít đường.

- Dạ – Người phục vụ gật đầu rồi lui đi.

Cô gái nhìn San Phong, đuôi mắt cô cong cong như đang cười, San Phong cũng chẳng thể nhị quay đi chỗ khác, cậu cũng nheo nheo mắt nhìn cô.

Hai người nhìn qua lại 1 lúc, San Phong thờ hất ra, cậu đập nhẹ tay lên bàn, nhìn cô gái:

- Thôi nhé, chúng ta thẳng thắn với nhau đi. Thật ra tôi không hề thấy cô có gì nổi bật để chọn làm vợ cả, chỉ vì mẹ tôi muốn nên tôi cũng không thể cãi lại. Mà mất mẹ tôi cũng không có thăm mĩ cho lắm...chắc...chắc...- San Phong chắc lưỡi nhìn cô gái, vẻ mặt cậu khinh khỉnh – Không hiểu sao à lại chọn được một cô gái quá tầm thường như cô để làm mối cho con mình nhỉ...Haizz...mà chắc cô cũng nghe những lời đồn về tôi rồi chứ, đó hoàn toàn là sự thật đấy...nếu như cưới cô tôi không đảm bảo mình có tuyệt tình với các cô gái khác đâu.

Chưa để cô gái nói được điều gì, cậu lại tiếp:

- Con gái mà phải nhờ xem mắt mới cưới được chồng. Cho hỏi một câu nhé ...- San Phong nhìn quanh tỏ vẻ bí mật, cậu ghé gần mặt cô gái nói “nhỏ”:

- Cô đang có nguy cơ ế đúng không? Nhìn mặt cô thế này cũng không thấy chuyện đấy là lạ.

San Phong hơi sững người trước nét mặt cô gái. Cô ta chỉ hơi nhú mày rồi lại giãn ra, môi ả ý cười khiến San Phong phải khựng lại, miệng cậu trở nên cứng đờ trước cô ta. Người này thật không giống những cô gái cậu xem mặt trước đây chút nào. Cô ta rất thần nhiên đến bàng hoàng, ánh mắt thật điềm tĩnh không có chút gì tức tối khác hẳn với phản xạ của những tiểu thư cậu được hẹn gặp, cô nào cũng nhảy nhồm lên rồi thì cầm luôn ly nước trên bàn hất thẳng vào mặt cậu còn không thì tặng cậu vài câu mắng mở xong bỏ đi về than vãn khóc lóc với mẹ cậu...

Tình huống này hoàn toàn trái ngược với những dự đoán và cả chuẩn bị tinh thần của San Phong.

Cậu nuốt khan nhìn cô gái:

- Cô không thấy tôi mất lịch sự hay sỗ sàng sao.

Cô gái chỉ hơi cười nhẹ gật đầu:

- Có nhưng tôi thích thế.

Sốc.... Cậu nói thẳng thắn của cô ta khiến San Phong sốc óc. Cậu không hiểu đầu óc cô ta làm bằng thép hay sao lại bình thản khi nghe cậu xỉ nhục như vậy.

San Phong tỏ vẻ bình tĩnh, cậu cười cười:

- Ô vậy à. Hình như tôi thấy cô không những bề ngoài hơi tệ mà đầu óc còn hơi ...- Cậu xoay xoay ngón trỏ lên một bên thái dương của mình miệng nói – bất bình thường đúng không.

- Có thể – Hàm Yên nhún vai, cử chỉ thật điềm đạm hết sức.

San Phong nuốt nước bọt liên tục, cậu cầm ly nước lọc trên bàn uống cạn dần con nóng trong người xuống “ Con ranh này lý thật. Không biết mẹ mình kiếm được ở đâu nữa...”

San Phong quay lại nhìn cô gái , cậu hất mặt:

- Tên gì vậy?

- Lâm Ngữ Yên.

San Phong liếm miệng, cậu dùng bàn mặt gian gian mình cô:

- Này em gái cô có biết tôi rất ghét phụ nữ họ Lâm không lại còn tên Ngữ Yên nữa chứ. Chán chết đi được.

Ngữ Yên nhẹ nhàng đứng dậy, cô cầm túi sách lên nhìn qua San Phong :

- Đừng làm trò trẻ con như thế, tôi sẽ lấy anh.

- Cái...cái...gì?

San Phong há hốc mồm nhìn theo dáng đi của cô gái. Giờ cậu mới để ý đến chiều cao của cô ta. Không chừng 1m7 mấy cũng nên. Dáng đi cô ta quả thật rất tự tin, đầu ngẩng cao mắt nhìn về phía trước...

San Phong lắc đầu, mẫu người như cô gái này đúng là cậu không bao giờ tưởng tượng ra được chứ đừng nói đến việc phải lấy cô ta làm vợ.

Tít tít...

- Dạ.

- Con thấy sao.

- Cô ta không phải mẫu người của con. Phụ nữ gì mà dáng dấp vừa cao vừa gầy lêu ngêu lại còn ăn nói cộc cằn nữa chứ.

Điều này bà Như Hạ thừa biết cậu đang nói quá.

- Vậy là sao. Con muốn người như nào nữa. Mẹ đã chọn cô ấy rồi. Con tính sao thì tính.

- Con...

Tút...

San Phong cau mày nhìn điện thoại, cậu không chấp nhận như thế được nên quyết định gọi lại cho mẹ.

- Con có người yêu rồi.

- Con nói gì.

- Con sẽ sớm dẫn cô ấy đến gặp mẹ.

- Cô ta là ai?

- Để khi nào con dẫn về mẹ sẽ biết ngay thôi.

- Được. Vậy mẹ sẽ cho con thời gian. Trong năm nay phải cưới vợ nếu không hãy ngoan ngoãn mà cưới Ngữ Yên đi.

- Vâng.

San Phong bực mình tắt máy.

“Ngữ Yên,...Ngữ Yên... cái con ranh mà tỏ vẻ người lớn đó có gì hay mà mẹ mình cứ thích chứ, lại còn dám nói mình chơi trò trẻ con nữa chứ...”

...

- Sao rồi.

- Tôi đã làm rồi.

Tuyết Y mỉm cười, đẩy mắt cậu chứa đầy sự mờ ám

- Tốt. Tôi na hoàn thành tôi sẽ đặt vé cho 2 người.

Bà Thịnh cúi đầu, miệng lí nhí:

- Cảm ơn cậu.

Tuyết Y kí tấm séc đưa cho bà ta :

- Được rồi, bà có thể ra ngoài.

...

Nhã Kỳ sung sướng khi được chính miệng Tuyết Y mời đi dự tiệc của vợ chồng Thịnh tổng. Đi bên cậu mặt cô hát cao đầy kiêu hãnh như mình là bà hoàng của bữa tiệc này vậy... Lúc nào cũng vậy tất cả những cô gái được Tuyết Y chọn đều hãnh diện về mình...

Bà Thịnh lên nhìn Tuyết Y, môi cậu khẽ nở nụ cười gật đầu.

Bà Thịnh hiểu ý liền cho bắt đầu bữa tiệc:

- Cảm ơn mọi người đã đến...- Bà cúi đầu chào mọi người...

...

- Cô Di mời theo chúng tôi.

Từ Di đang ngồi đi dạo bỗng nhiên một đám người đứng chặn trước mặt cô đáng về hùng hổ.

Từ Di giật mình lùi người lại, cô nhìn họ đả cảnh giác:

- Các anh là...

Không để Từ Di nói thêm nhiều, cô đã bị đám người đó bê lên xe.

- Buông tôi ra...- Từ Di ra sức đập mạnh vào vai chúng, cô bị hấn nhắc ổng lên vai bê thẳng vào xe.- Buông ra...

...

- Tôi muốn nói với mọi người một chuyện.

Bà Minh đứng tùm tùm cười vì nghĩ rằng bạn mình đã giữ đúng lời hứa sẽ nhượng lại số cổ phần còn trong công ty và căn nhà bạc tỉ lại cho mình. Bà ta đang trông chờ giây phút ấy đến thật nhanh.

- Tôi muốn gửi...

- Buông ra mấy người này...

Cả đại sảnh, mọi người đều hướng ánh mắt về phía sau, Từ Di im bất khi thấy mọi người đang chú ý đến mình.

- Chuyện gì vậy.

Tên áo đen hạ cô xuống, cúi đầu:

- Chào cô.

Vừa dứt lời hấn cũng quay mặt bước ra cửa. Từ Di quay lại nhìn mọi người, cô cúi đầu không nói gì nữa vì thấy mọi người chứ nhìn chăm chăm mình nhấn nhó nhất là bà Minh.

Từ Di định quay đi thì có tiếng nói :

- Xin cô Di nán lại chút ít thời gian.

Bà Minh tròn mắt nhìn bạn mình, không hiểu bà bạn mình định gọi Từ Di lại có việc gì nữa.

Từ Di cũng nhìn lên phía trên. Cô sững sờ nhận ra bà Thịnh.

Từ Di cau mày nhìn bà ta, cô thầm nghĩ người này lại muốn bịa đặt ra chuyện gì để bêu riếu cô nữa đây.

Bà Thịnh nhìn cô, ánh mắt có phần dịu đi hơn trước, bà ta từ tốn nói:

- Tôi...

Ngừng trong giây lát, bà ta nói một cách rành rọt cùng với cái cúi đầu:

- Xin lỗi cô.

Từ Di tròn mắt nhìn bà. Cô nhìn quanh mọi người cũng đang nhìn mình thần thờ.

Bà Minh nhăn trán “Bà này định làm gì vậy chứ”. Bà ta hấp háy mắt nhìn bà Thịnh, miệng nói bằng khẩu hình, mắt trừng trừng như dọa dẫm:

- Bà làm cái trò hề gì vậy..

Bà Thịnh chỉ nhìn qua bà Minh rồi lại tiếp:

- Trong thời gian qua tôi... đã làm nhiều điều có lỗi với cô, tôi xin lỗi và ...

Bà Minh trừng mắt nhìn bà Thịnh đang nói điều ngớ ngẩn gì đó mà không làm gì ngăn được

- Chỉ vì nghe lời bà Minh tôi đã hại cô đến không còn gia đình. Chính bà Minh là người đã hại chết ba cô nên...

- Cái gì... - Bà Minh lao lên trên đẩy bà Thịnh, mắt trợn trừng – Bà nói cái quái quỷ gì vậy?

Bà Thịnh vẫn tiếp:

- Ba cô vì nhìn thấy bà ấy đang trên giường với người tình nên lên máu và dẫn tới... điều đáng tiếc. Bà còn bày ra trò bắt cóc cô để...

- À đang bịa đặt gì thế... Mọi người không nên tin bà ta.

Bà Minh vội vàng biện hộ cho mình.

Những ánh mắt dè dặt dần hướng về bà Minh khiến bà ta lúng túng cuống cuồng biện hộ:

- Không phải... sự thật không phải thế... mọi người đừng tin bà ta...

Nhã Kỳ nhìn bà Thịnh theo dõi phản ứng của bà ta, theo cô được biết rõ ràng hia bà này là bạn thân sao lại có chuyện đi công khai bêu xấu nhau thế này. Lại còn xin lỗi Từ Di nữa chứ.

Nhã Kỳ ném ánh mắt tò mò lẫn khó chịu về phía Từ Di, cô nghe mọi tiếng nói xì xào bên cạnh mà không hài lòng chút nào:

- Hoá ra là như vậy...

- Ủ... vậy mà lần trước mình lại hiểu lầm.

- Ủ tội nghiệp cô gái đó quá.

Từ Di ngạc nhiên đến sững người trước chuyện lạ này. Cô không hiểu gì mà bà Thịnh lại tự nhận lỗi và xin lỗi cô cả.

Mọi người có vẻ rất kinh ngạc về những gì bà Thịnh đang nói rồi cả những lời biện luận trên gương mặt tái mét của bà Minh. Họ nhìn Từ Di bằng ánh mắt bàng hoàng lẫn chút thương cảm. Một cảm giác mừng vui đến với cô và cả một chút tủi thân nữa... Từ Di nhìn lại họ đôi mắt cô lạnh lạnh như nhữn giọt nước ngưng đọng trực trào.. Đây có lẽ là lần hạnh phúc nhất của cô từ khi sống với Tuyết Y...

Từ Di cho rằng... đây chính là điều may mắn của mình chứ không hề nghĩ có người đã âm thầm giúp mình... mà nếu có nghĩ đến thì cũng sẽ là San Phong...

Nhìn về mặt hạnh phúc của Từ Di chợt đuôi mắt Tuyết Y cong lại như đang cười. Cậu quay mặt rút lui thật nhẹ nhàng. Đột nhiên mặt cậu trở nên thật trầm tĩnh đôi mắt không còn cười nữa, nó trở nên vô cảm như một bức tượng tuyết đẹp..

“Đây có lẽ là lần cuối tôi đối xử tốt với em...”

.....

Sau tối đó, bà Thịnh đã phải lên báo xin lỗi và hứa hẹn sẽ chuyển hết tài sản còn lại cho Từ Di. Cũng may Từ Di là người hiền nên cô cũng không đi tố cáo bà vì chuyện bắt cóc. Còn vợ chồng bà Thịnh an toàn rời khỏi đây...

...

- Tôi sẽ xang Anh 3 ngày, có gì cần cứ liên lạc với Quách giám nhé.

Từ Di chẳng nói chẳng rằng chỉ gạt nhẹ đầu. Tuyết Y không nói gì thêm, cậu lẳng lẳng ra xe đi.

Tuyết Y vừa đi, Từ Di cũng đến thư viện.

Cô nhìn quanh những vật nặng chiều thật vàng thật ấm áp, cô vẫn vui vì điều tối qua, những kìm nén lẫn nỗi thầm kín của mình đều được giải toả, mọi người sẽ không òn chỉ trích mà nói này nói nọ khi gặp cô nữa... Từ Di neho mắt ngược nhìn lên bầu trời xanh quang đãng mà lần đầu Từ Di có thể cảm nhận trọn vẹn...

- Cô Băng, chủ tịch muốn gặp cô.

- ? Chủ tịch ?- Từ Di tròn mắt nhìn người đàn ông trung tuổi trước mặt mình.

- Chủ tịch Hàn muốn gặp cô.

“Chủ tịch Hàn...”. Từ Di nghĩ ngay đến a Tuyết Y, cô thắc mắc không biết ông gọi mình đến gặp có chuyện gì nữa...

...

- Chủ tịch,cô Di đã đến.

- Cho vào đi.

Ông Đinh xoay ghế lại nhìn Từ Di, ông cười nhẹ rồi bước salong ngồi xuống.

Từ Di cúi đầu chào ông.

- Ngồi đi, ta có chuyện muốn nói với cô.

Từ Di tò mò nhìn ông, cô lén liếc nhìn xem thái độ ông thế nào và cố dò xem chuyện ông muốn nói là gì?

Ông Đinh thấy nét mặt căng thẳng trên gương mặt Từ Di, ông chỉ cười nhẹ cầm tách trà lên nhấp môi rồi nói :

- Uống trà đi có thể giảm bớt căng thẳng đấy.

Đúng là khí chất của giới thượng lưu ăn nói thật từ tốn đi sâu vào tâm lý người đối diện. Ông Đinh như hiểu mọi cảm giác ủa Từ Di vậy.

Cô cười gượng gạo cầm tách trà lên uống, vẫn chưa thể hiểu được ông gọi mình đến làm gì.

- Ba gọi con có chuyện gì vậy?

Đan Băng vừa đi vào phòng vừa nói, cậu nhìn thấy Từ Di trong đó, ánh mắt đầy ngạc nhiên:

- Sao cậu lại ở đây?

Từ Di cũng chẳng hiểu nữa là. Ông Đinh nháy mắt với Đan Băng, mặt cậu đơ ra chẳng hiểu gì. Ông Đinh liền nói:

- Con ngồi xuống đi. Ba có chuyện muốn nói với hai đứa.

Đan Băng từ từ ngồi xuống mắt nhìn Từ Di hiểu chuyện gì không, cô cũng đành nhìn lại cậu bằng ánh mắt ngây thơ trả biết gì.

Ông Đinh chậm rãi nói:

- Cô Di đây chính là người đã cứu ba khi ba phát bệnh.

Đan Băng nhìn ông gạt đầu chẳng có gì đáng ngờ ngờ. ..ông nhưong mảy nhìn cậu. ..Đan Băng cau mày nhìn ông ngờ ngợ điều ông sắp nói.

- Các con cũng đã biết ta đang mang bệnh tim trong người có thể ra đi cứ lúc nào.- Giọng nói ông đến đây có phần nghẹn ngào

Đan Băng nhú mày nghĩ ngợi. Ba mình có bệnh lúc nào mà cậu không biết.

Từ Di nhìn gương mặt của ông Đinh, cô thấy mặt ông vẫn rất rắn rỏi, so với tuổi thì vẫn còn rất phong độ nữa là khác không có vẻ gì là bệnh tật ,ngoại trừ lần cô gặp ông bị phát bệnh.

Ông Đinh hiểu Từ Di đang nghĩ gì, ông cố bồi thêm:

- Thật ra ta cũng không muốn nói chuyện này với hai con nhưng...-Ngưng giây lát, ông tiếp – Ta muốn trước khi mình nhắm mắt xuôi tay được nhìn thấy đứa con tội nghiệp này được yên bề gia thất và được nhìn mặt đứa cháu nội.

- Sao ba không nói chuyện này với Tuyết Y.

Ông Đình lắc đầu buồn bã:

- Nó sẽ không nghe lời ba đâu.

Từ Di nghĩ cũng đúng, con người trắng hoa lại còn độc tài như Tuyết Y có lẽ cả đời anh ta cũng sẽ không tìm được tình yêu thật sự đâu.

Đan Băng mím môi cười cười, ông Đình hỏi tiếp :

- Từ Di à, con đã có ai chưa?

- Dạ – Từ Di tròn mắt – Là sao ạ?

- Con đã có bạn trai chưa?

Từ Di lắc đầu nhìn ông. Đình Đình cười hải lòng:

- Con đúng là mẫu hình con dâu lý tưởng của ta.

- Sao ạ ?- Từ Di nuốt khan nhìn ông.

Mặt Đan Băng vẫn bình thường, cậu không hề có thái độ gì bày tỏ điều phản đối hay ngạc nhiên gì cả mà cứ ngồi im re mặt khinh khỉnh như chuyện này trả liên quan đến ai.

Từ Di chưa kịp nói thì người trợ lý của ông Đình đi vào:

- Thưa ngài, có chủ tịch Huỳnh đến.

Ông Đình nhăn mặt “Đến lúc nào lại ngay lúc này.”. Ông phẩy tay:

- Cho vào đi.

Một người đàn ông trung tuổi xuất hiện với nụ cười tươi rói trên môi. Từ Di lẫn San Phong quay lại cùng nhìn. Mắt cô đầy sững sốt, người trước mặt cô thật giống với San Phong nhất là nụ cười kia.

- Đã lâu không gặp.

Ông Đình cũng đứng dậy đi lại ôm lấy ông Thành, vỗ lưng:

- Vừa đi du lịch về sao.

Ông Thành buông tay ôm ông Đình ra, ông thật tự nhiên đến ghé ngồi, mắt chợt dừng lại nhìn Từ Di tỏ vẻ ngạc nhiên, tay chỉ vào cô:

- Từ Di.

Từ Di cũng ngạc nhiên tột độ khi người đàn ông này lại biết mình lại còn gọi tên cô nghe rất thân mật nữa chứ, cô gật đầu trong vô thức, Ông Thành cười hớn hở ra mặt :

- Ôi đứa con dâu trong mơ của ta.

Ông tự nhiên nắm lấy bàn tay Từ Di khiến cả ba đều sững sờ.

Ông Đình ho khan:

- Ừ...hừm...

Ông Thành vẫn không buông tay, mắt long lanh nhìn Từ Di. Diện bộ này cũng thật giống với SaN Phong.

Từ Di vội vàng rút tay lại, cô lúng túng không hiểu gì :

- Chú...chú là ai?

Đan Băng phì cười “Đúng là cha nào con nấy”, cậu tăng hăng:

- Bác có thấy lần đầu gặp mà làm vậy có sỗ sàng quá không

Ông Thành gờ mới nhìn xang Đan Băng, ông gật gật đầu cười:

- Phải, bác xúc động quá.

Ông Đình cau mày mặt hầm hầm nhìn ông Thành. Tự nhiên có người phá đám lại còn dành con dâu với mình nữa chứ.

Phải lấy lại vị thế của mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Ông Đình ngồi xuống cạnh Từ Di, ông quay qua cô giọng thật trầm ấm:

- Con hãy suy nghĩ lời ta nói nhé. Ta rất mong có ngày đấy. Con và Đan Băng rất hợp nhau, hai đứa mau tìm hiểu nhau đi nhé.

Đan Băng thở hắt ra:

- Ba à. Con...

- Con cũng rất mong đúng không. Ba hiểu – Ông nhìn Từ Di bằng ánh mắt đầy mong mỏi.

Cô gật nhẹ đầu, chẳng nhẽ lại từ chối một người bệnh như ông sao. Đan Băng cũng chẳng nói gì thêm mà có nói thì cũng bị ba mình chặn họng thôi.

- Có chuyện gì giữa ba người à. Tôi có vẻ như đang làm phiền mọi người.

Ông Đình lắc đầu, giọng mát mẻ:

- Dù không muốn nhưng anh cũng đã đến rồi còn gì. Vậy hãy ở lại chút chúng ta đi duỗi bữa rồi nói chuyện luôn.

Ông Thành lờm lờm nhìn ông Đình nhưng miệng vẫn mỉm cười:

- Vậy cũng được.

Hai đứa trẻ ngồi nhìn hai lão tiền bối thờ dài...

...

- Bác hện cháu có chuyện gì vậy ạ?

Từ Di ngồi xuống đối diện ông Thành, cô hỏi.

Ông Thành gọi cam ép cho cô rồi khẽ cười nói:

- Ủm. Ta chỉ muốn hỏi hiện con đang quen con trai ta à?

- Con trai? Ai ạ?

Ông Thành hơi cau mày, đầu nghiêng nghiêng:

- Con không biết San Phong sao?

Từ Di tròn mắt nhìn ông:

- San Phong. Vậy bác là ba của San Phong?

Ông Thành thờ phào, gật đầu:

- Ừm

Hèn nào cô thấy người này rất giống San Phong là phải. Dù người đàn ông này đã có tuổi nhưng đáng đáp và thần thái vẫn rất phong độ trẻ hơn so với số tuổi mình nhiều.

Ông Thành nhâm nhi li cà phê, đặt vấn đề:

- Ta rất mong con và San Phong tiếp tục mối quan hệ này.

Từ Di hơi khựng người lại, cô không hiểu lời ông nói lắm “Tiếp tục mối quan hệ “ là sao.

Từ Di khẽ cười:

- Bác có chút hiểu lầm gì đó thì phải?

Ông Thành không dữ điều bộ nghiêm chỉnh nữa mà phẩy tay miệng cười nói:

- Ai da... có gì mà ngưng nữa không biết. Ta đọc trên báo hết rồi, con với San Phong đang quen nhau vậy thì cứ tiếp tục nhé rồi hai đứa sớm tính đến chuyện kết hôn đi. Nó cũng đã 29 rồi còn gì nữa.

Từ Di cười như mếu, cô không biết giải thích thế nào khi mặt ông Thành đag hơn hờ thể kia. Chẳng nhẽ bộp một câu là giữa hai người không có gì lại sỗ sàng quá.

San Phong đi xe ngang qua đấy vô tình nhìn thấy Từ Di, loáng thoáng cậu cũng thấy cả bóng dáng ba mình.

San Phong cho xe dừng lại, hạ kính xuống nheo mắt nhìn vào trong.

Cậu trở mắt nhận định đúng người đó là a mình. San Phong vội vàng gọi cho Từ DI.

Tít..tít..

Từ Di nhìn ông Thành:

- Cháu xin phép ra nghe điện thoại.

Ông Thành gạt đầu, Từ Di bước ra cửa, cô mở máy:

- Em đang nói chuyện với ba anh à.

- Sao anh biết.

- Vậy hai người đang nói gì?

- Hình như bác đang hiểu lầm mối quan hệ giữa em và anh.

Môi San Phong nhếch nhếch môi cười, mắt cậu chột sáng lên, giọng nói có vẻ mừng mừng:

- Vậy à. Em có thể giúp anh một chuyện không?

- Chuyện gì?

- ...

- Liệu có được không?

- Em không giúp chắc anh phải bỏ nhà đi mất.

Từ DI cắn môi, San Phong đã giúp cô bao nhiêu lần nếu từ chối khác gì cô là người vô ơn.

- Em sẽ cố.

- Cảm ơn... Di 33 đáng yêu... Bye nhé.

- Vâng.

Từ Di khẽ cười lắc đầu. Đã lớn rồi mà cứ chỉ lời nói của San Phong cứ như trẻ con vậy, cô không hiểu được một người như vậy mà cũng có thể làm doanh nhân thuộc top giỏi được.

Nghĩ đến vở kịch mình sắp phải đóng, Tử Di lại thở hắt ra. “Đến đâu thì đến vậy”. Tử Di cố dẹp bộ mặt lo lắng sang một bên, cô lấy lại trạng thái bình thường bước vào trong lại...

...

- Em...

San Phong dang tay định đến ôm Tử Di thì Đan Băng từ đâu đến trước mặt cậu chặn tới ôm lấy San Phong:

- Oppa

Tử Di phì cười.

San Phong đẩy nhanh người Đan Băng, cậu gườm gườm nhìn Đan Băng:

- Điên à.

- Chẳng phải anh gọi em sao.

- Gọi ai cơ? – San Phong cau mày.

Đan Băng phui phui vai áo San Phong:

- Không phải thì thôi. Đi ăn đi em đói quá rồi.

...

- Tối nay Tử Di có rảnh không?

Tử Di gật đầu, Đan Băng chồm lên trước:

- Em cũng rảnh, cho em đi với.

San Phong mặt hầm hầm lườm Đan Băng qua gương chiếu hậu, Đan Băng cười cười ngồi lại yên vị.

- Anh có hai vé đi xem kịch, e...

- Cái anh này – Đan Băng chồm lên đập vào vai San Phong – Vậy mà không rủ em đúng cái mà em thích.

Bức xúc dâng lên, San Phong nén giận, cậu mỉm cười nhìn Đan Băng, nụ cười chất chứa thật nhiều “tình cảm”.

Đan Băng nuốt nước bọt gật đầu cười hề hà:

- Hiểu hiểu rồi.

Đan Băng trề môi ngồi lại vị trí cầm cuốn tạp chí lên đập đập mở ra xem mà mắt vẫn liếc tai vẫn nghe ngóng hai người bên trên.

Tử Di chỉ ngồi cười hai người. Có vẻ họ là anh em thì hợp hơn so với Tuyết Y thì phải.

Tử Di cau mày, đột nhiên cô lại nhớ đến tên Tuyết Y làm gì chứ. Cô cũng không hiểu sao dạo này mình lại thế, hở ra là đem một ai đó so sánh với Tuyết Y. Vô hình dung cậu lại hiện hữu trong trí óc cô...

- Em đi nhé

Tử Di gật đầu, dù gì hôm nay Tuyết Y cũng không có nhà và lại cô cũng không có gì để làm tối nay. Đi cho đỡ buồn vậy.

- Ok rồi nhé, vậy 7h anh qua đón nhé.

- Vâng.

Đan Băng cười cười, trong đầu lại nảy ra trò mới.

....

- Chị, nhanh chân lên không mất đầu bây giờ.

Không vì bà Như Hạ muốn cô đi thi Ngữ Yên cũng không bao giờ làm trò lên lút này cả. Cả cái thằng bé này nữa, nó làm cô nhức đầu muốn chết, con trai gì mà xoén xoét xoén xoét lại còn hai mạng nữa chứ theo cô để ý thì Đan Băng cũng có vẻ thích kết đôi cho Tử Di và San Phong vậy mà khi bà Như

Hạ vừa nhờ vả và hứa điều gì đó với cậu thì liền quay xang ngay phe cô...

Vẫn về điềm đậm từ tốn, Ngữ Yên đi thật bình thường không có vẻ gì là gấp gáp theo sau Đan Băng.

Đan Băng nhìn thái độ từ tốn của Ngữ Yên mà sốt ruột, cậu đứng lại quay người nhìn Ngữ Yên đi giữa đám người đông đúc thật thản nhiên, Đan Băng cau mày, thúc dục:

- Có thật là chị muốn lấy Huỳnh tông không vậy.

Ngữ Yên không nói gì chỉ gạt đầu. ĐAN Băng thở hắt ra, cậu chưa gặp người phụ nữ nào lại ít nói như cô gái này cả cứ chỉ lại rất điềm đậm đến nóng ruột...

Vừa nói với Ngữ Yên, Đan Băng lại còn phải dõi mắt theo bóng dáng hai người kia, cậu kéo tay Ngữ Yên thật nhanh ngồi sau hàng ghế của San Phong một hàng để tiện theo dõi.

Ngữ Yên thấy trò này thật nhạt nhẽo việc gì phải khổ vậy chứ. Cô đứng dậy:

- Không nhất thiết phải như vậy chứ.

Đan Băng trở mắt nhìn Ngữ Yên bỏ đi :

- Gì chứ... tại ai mà tôi phải như vậy.

Cậu phe phẩy tay vào mặt mình tìm chút gió cho bớt nóng. Tự nhiên lại thành người vô duyên thế này. Đúng là làm ơn mắc oán mà.

...

- Chắc hôm nay diễn hài rồi.

Từ Di chú ý nhìn lên trên theo dõi maà kịch bắt đầu. Miệng San Phong luôn cười tùm tùm, tự nhiên cậu thấy vui vui khi được thế này với Từ Di cứ như họ là tình nhân thật vậy.

Đan Băng hằm hằm nhìn lên, cậu định đứng lên quay mặt bỏ ra ngoài thì chợt dừng lại nhìn thấy ai quen quen...

- Khổ rồi...

Đan Băng vội lấy điện thoại ra liên lạc với Từ Di thì không thấy ai nghe máy, gọi cho San Phong thì thuê bao. Cậu lắc đầu chặt lưỡi...

...

Cả khán phòng rộ lên những tiếng cười sảng khoái, mặt ai cũng đỏ bừng khi cười nhiều. Chưa bao giờ Từ Di đi xem kịch hay nhạc với ai đây là lần đầu, cảm giác cô thật thoải mái.

Mọi người ra về ai cũng vừa đi vừa cười nói với nhau về vở hài hôm nay...

Nhìn về mặt Từ Di tươi hớn lên làm San Phong cũng thấả vui. Cậu rử rẻ :

- Nếu được lần sau chúng mình đi xem tiếp nhé.

- Vâng

Đúng là người cơ hội... Thấy người ta thích là hện hò ngay.

Từ Di chỉ cười, cô định nói gì thì nụ cười chợt tắt trên môi, mắt tròn xoe nhìn bóng dáng người đàn ông phía trước không chớp mắt...

- Từ Di...Này...Di...

San Phong lay nhẹ tay cô, Từ Di giật mình "Sao lại ở đây".

- Em sao vậy? Định hỏi anh gì à.

- Không, không có gì, chúng ra về thôi.

Sna Phong nhú mày khó hiểu. Mới đây đang vui vẻ mà sao tự nhiên Từ DI lại thay đổi sắc mặt nhanh đến vậy, cậu đành gạt đầu:

- Ủ.

Trên đường đi Từ DI chỉ im lặng cô vẫn không hiểu tại sao Tuyết Y lại xuất hiện ở đó. Phải chăng mình nhìn lầm. Tuyết Y nói 3 ngày cậu mới về vậy sao

lại có mặt ở đây được. Chắc tại sợ cậu ta quá nên bị ám ảnh thôi...

...

- Vui về quá nhỉ?

Từ Di dừng chân khi có tiếng nói sau lưng mình. Tuyết Y xuất hiện sau lùm cây trong vườn, tay cậu vẫn cầm điều thuốc, dựa lưng vào tường miệng nói hơi thuốc bay lên không trung phả ra che khuất nửa gương mặt anh tuấn.

Từ Di không nói gì, cô chỉ im lặng mà im lặng cũng là cách tốt nhất để tránh phiền toái. Chẳng may cô lại nói lời phật lòng hẳn thì coi như xong.

Tuyết Y vứt điều thuốc xuống, cậu đi đến chỗ Từ Di:

- Vào nhà.

Tuyết Y vào trước, Từ Di nhìn theo không xác định được thái độ Tuyết Y hôm nay là sao nữa.

Khi cô vào nhà, Tuyết Y đã chuẩn bị sẵn cho cô một ly nước cam, cậu nói:

- Ngồi xuống uống nước đi.

Nhìn về mặt diêm tinh này còn đáng sợ hơn những lúc Tuyết Y cau gắt nữa. Từ Di lạnh sống lưng, tai cô ù ù không cả nghe rõ là Tuyết Y đang mời nước mình nữa.

Cô chỉ ngồi xuống theo phản xạ cầm ly nước lên và uống...

Tuyết Y nheo mắt nhìn cô, ánh mắt và cả nụ cười của cậu thật đáng sợ...

- Đi chơi với Huỳnh tổng vui chứ?- Tuyết Y vừa mỉm cười vừa nói với cô.

Từ Di không nói gì cô chỉ im lặng lắng nghe trận lời đình Tuyết Y sắp đến. 15-20 phút trôi qua...

Nhưng không..... Tuyết Y chỉ nhẹ nhàng nói 3 từ khiến Từ Di bàng hoàng lẫn lo sợ:

- Chuẩn bị đi.

Cậu đứng dậy đi thẳng lên phòng... Cùng đó đầu óc Từ Di cũng say sẩm, cơn buồn ngủ ập đến... cô cố gắng đứng lên nhưng rồi lại ngã áp xuống... đôi mắt mệt mỏi tự động nhắm vào chìm trong giấc ngủ...

...

Từ Di cảm giác hai cánh tay mình bị giằng ra, đầu óc cô thật nặng nề.

Từ từ Từ Di mở mắt ra... Ánh sáng mặt trời rọi thẳng vào mắt khiến cô khó chịu định đưa tay che mắt nhưng... sao tay cô không cử động được thế này...

Cơ thể cô đang được treo lên sao... Bây giờ Từ Di mới ý thức được mình đang trong tình thế nào, cô nhìn quanh mọi thứ thật lạ lẫm... Từ Di ngẩng mặt lên nhìn... cô đang bị treo trên một cái trục... bên dưới là một cái hồ nước sâu... cô lại đưa mắt hoảng sợ nhìn quanh...

Tuyết Y đang ngồi trên bờ dưới cây dù của tên áo đen đang che cho hắn... Mắt cậu nheo nheo nhìn cô khoe miệng lại cong lên nhìn thật đều giả...

- Hình như em đang ngủ mơ đúng không tôi sẽ giúp em tỉnh táo hơn để xác định rõ thân phận mình nhé.

Tuyết Y vừa dứt câu, đột nhiên móc keo người cô trên trục ngã dần xuống phía dưới hồ, Từ Di định đỡ dựa thì hai chân cô cũng bị chói chặt... nét mặt hoảng sợ, đôi mắt mở to nhìn xuống hồ nước lạnh...

Dù cố gắng thế nào Từ Di vẫn không thể đỡ dựa nổi, cô bị nhảm chìm xuống hồ nước lạnh ngắt này... Cố gắng ngoi lên để tìm được chút cũng không thể... cô sắp ngạt thở chết mất...

Đến lúc cô sắp ngạt vì không thở được thì lại cầu cô lên rồi lại thả xuống khiến Từ Di vừa bị sặc nước vừa tức lồng ngực... cảm giác này còn khó chịu hơn là chết nữa...

Khoé môi Tuyết Y nhếch nhếch lên cười như trò đùa đối với cậu thật thú vị vậy...

Mắt Từ Di nhìn về phía Tuyết Y đầy căm phẫn... cô không nghĩ một con người có thể dờ ra những trò độc địa thế này... và cô cũng chưa từng thấy con người nào lãnh khốc như Tuyết Y, ngay cả một cô gái cũng không tha...

Tuyết Y dơ tay lên ra hiệu cho tên áo đen ngừng lại, điệu bộ cậu vẫn thản nhiên không tỏ ra chút thương xót nào mà nói:

- Em không có gì để nói sao.

Cả người Tử Di sưng nước, mắt cô đỏ ngầu lên người lạnh run... cô nhìn cậu chân chó không biết người ngồi kia có phải là con người không nữa...

Tử Di cắn môi cố chịu đựng cô không muốn tỏ ra yếu đuối trước mọi người nhất là con người như Tuyết Y.

Tuyết Y nhìn vẻ mặt cố cam chịu của Tử Di, cậu bật cười:

- Tôi xem em chịu đựng được đến bao giờ. Tiếp tục đi.

Mặt Tử Di tái mét, cô ho lên sặc sụa... Không vì thế mà Tuyết Y dừng tay, cậu muốn dạy cho cô biết đâu mới là vị trí của mình. Cô dám đi chơi với người đàn ông khác trong thời gian vẫn còn làm tình nhân của mình... không khác nào coi Tuyết Y này chẳng ra gì.

Khó thở quá... Mặt Tử Di lim dim lim dim... môi cô tím ngắt như người sắp chết... hơi thở mệt nhọc đứt quãng... người buông mềm oặt ra không còn sức để cố gắng chống cự nữa... gương mặt cô trắng bệch lại như không còn giọt máu nào... đầu gục xuống...

- Được rồi, đưa lên đây đi.

Một lúc sau, Tuyết Y mới buông tha cho cô... Tử Di nằm trên bờ, cả người cô mềm nhũn không còn chút sức lực nào nữa... lồng ngực cô khó chịu như muốn vỡ tung ra vậy... sóng mũi cay xè đỏ ửng vì sặc nước... cô nhắm nghiền mắt lại... hai tay buông thõng... miệng vẫn mấp máy:

- San... Phong... cứu... em...

Tuy lời nói có vẻ bé và dòi dặc nhưng cố gắng lắng nghe một chút cũng sẽ rõ.

Tuyết Y nhìn cô, ánh mắt cậu trở nên đáng sợ khi nghe cô lẩm bảm câu nói đó. Chẳng nhẽ Tử Di cũng có tình cảm với San Phong rồi...

Tuyết Y đứng dậy, giọng nói lạnh băng:

- Đưa cô ta vào trong.

Tử Di bật người dậy khi có một ca nước lạnh buốt như nước đá tạt thẳng xuống mặt mình.

Khụ... khụ... ự...

Tuyết Y ngồi xuống thong thả cầm tách cà phê lên uống nhìn Tử Di đang nằm ho sặc sụa trên tấm thảm dưới sàn gỗ bóng loáng. Ánh mắt hạt trầm tĩnh nhìn cô.

- Tỉnh táo lên chút nào chưa.

Chưa hết khó chịu, Tử Di đã nghe tiếng châm chích của Tuyết Y, tay cô ôm cổ họng cay vì sặc nước, ánh mắt cô nhìn cậu đầy căm ghét...

- Có vẻ cô vẫn chưa tỉnh hẳn.

Tuyết Y hát một bài, chỉ cần thể thôi hai tên áo đen nhắc bóng Tử Di dậy, cô thần thờ không biết họ lại định làm gì nữa. Đôi mắt mở tròn to hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Dù có đẩy dụa đến đâu Tử Di vẫn không thoát khỏi bàn tay rắn chắc của những tên này, cô cũng chẳng còn hơi sức đâu sau khi bị chìm lên chìm xuống dưới nước lạnh như thế nữa, Người cô mềm nhũn trong tay bọn chúng mặc cho chúng làm gì mình hiện tại cô không còn một chút sức lực nào để phản kháng nữa.

Tít... tít...

Tuyết Y nhìn màn hình điện thoại của Tử Di trên bàn sáng lên tên San Phong, cậu cau mày khó chịu. Tuyết Y đứng dậy, trước khi ra ngoài cậu nói:

- Cứ để cô ta ở đây không cần ăn uống cũng được..

Hai tên áo đen gật đầu nghe lệnh.

Tuyết Y ra ngoài, cậu mở máy :

- Mai anh đến trường đón em qua gặp mẹ nhé.

- ...

- Từ Di...- San Phong cau mày khi đầu dây kia không có tiếng hồi âm – Em làm sao vậy... Từ Di...

Tôm...

Chiếc điện thoại chìm xuống đáy hồ, Tuyết Y quay đi mặt đầy hàn khí. “ mẹ à”. Hai người đã thân mật đến mức San Phong muốn Từ Di ra mắt mẹ mình cơ à.

Hai tên kia để mặc Từ Di nằm bệt dưới sàn lạnh, chúng bỏ ra ngoài canh không quên khoá chặt cửa lại.

Một mình Từ Di nằm một mõi đã dòi giữa căn phòng tối đen... đúng như con đường trước mắt cô phải đối mặt vậy... cô lảo đảo đi chẳng mấy nó vẫn mịt mờ chẳng thể tìm được lối thoát nào để bảo vệ mình khỏi những nỗi đau... những tổn thương... và những gì Tuyết Y đã mang đến cho cô...

Đầu óc cô quay cuồng, bờ môi dần khô cứng lại tím tái... tay chân trắng bệch nhúm vì những nước lâu dần trở nên tê cứng... hơi thở nóng ran vậy mà người thì lạnh toát đến run cả người... Cô nằm co ro lại như chú ốc sên nhỏ bé cố chui vào chiếc vỏ bọc để tránh tổn hại vậy sao... nó cứ khó chịu đến thế này...

Vừa lạnh vừa mệt cả cảm giác đôi lần khát nữa... Quanh căn phòng này chỉ có cô và một bộ bàn ghế ngoài ra không còn một thứ gì khác nữa...

Đôi mắt Từ Di mở ra đầy sợ hãi lẫn mệt mỏi... có lẽ cô kiệt sức mất thôi, mỗi lần bị Tuyết Y hành hạ cô chỉ muốn chết ngay lúc đó cho xong... đôi mắt khép hờ một giọt nước bỗng lăn ra từ khóe mắt không biết đó là nước mắt hay những giọt nước hồ vẫn còn đọng lại trên mí cô.....

...

- Cô Di...

Từ Di cố mở đôi mắt đỏ hoe đầy mệt mỏi của mình ra nhìn người thanh niên áo đen trước mắt lay người mình.

- Cô ăn chút gì đi.

Hắn đưa mắt nhìn về phía cửa phòng, vội vàng nói:

- Cô ăn nhanh nhanh đi đừng để cho mọi người phát hiện.

Từ Di cố gắng gượng người dậy, tay chân bủn rủn ánh mắt vô thần nhìn người trước mặt, khó khăn lắm mới thò được 2 chữ:

- Cảm... ơn.

Người thanh niên thờ dài nhìn Từ Di mà thấy buồn lòng Cậu không quen không biết gì với cô gái này nhưng khi nhìn cô bị Tuyết Y hành hạ như vậy mà thấy tội nghiệp nhưng rồi sao cậu ta phải làm như này...

Người thanh niên cũng trả hiệu bấy giờ giới đại gia có cách nghĩ như nào nữa... cậu ta lắc đầu nhìn Từ Di với ánh mắt thương cảm

Từ Di ăn một cách ngon lành, bữa ăn này dù không ngon nhưng đối với cô trong hoàn cảnh này đó quả là một bữa thịnh soạn... Cô chỉ biết cắm đầu vào ăn như kẻ chết đói nhiều ngày mà không hề biết bên ngoài cửa đang kín đáo nhìn vào trong...

...

Đã hai ngày 1 đêm Từ Di bị giam trong căn phòng u ám này rồi. Nếu không nhờ người thanh niên đó mỗi bữa đem cho cô ít đồ ăn và thuốc hạ sốt thì chắc có lẽ giờ này cô đã về gặp mẹ mình rồi... Cũng may Tuyết Y vẫn chưa nổi hứng lên hành hạ cô, trong hai ngày vừa qua Từ Di cũng không thấy bóng dáng Tuyết Y đâu nữa.

Cô ngồi bó gối trong góc phòng u lạng này, mặt gục trên gối “Chẳng nhẽ tên đó lại bắt cô mãi mãi ở đây sao...”

...

Một mình Tuyết Y lái xe đến mộ mẹ mình, trên tay cậu cầm một bó hoa cúc trắng đến trước mộ mẹ mình, cậu cúi xuống đặt hoa lên trước tấm bia mộ.

Cậu ngồi bệt xuống thăm cova trước mộ mẹ mình, mắt nheo nheo nhìn tấm ảnh người mẹ quá cố :

- Mẹ... sao con lại trở nên thế này.

Khoé môi cậu nhếch lên như tự chế nhạo bản thân mình, ánh mắt hằn những tia đỏ miêng mấp máy:

- Dù có ghét cô ấy đến đâu nhưng ...- Tuyết Y cắn môi cậu nheo mắt mẹ, đuôi mắt cậu cong cong như cười – trong mắt con cô ấy vẫn rất xinh đẹp ...

Cậu khẽ cười nhìn mẹ mình, tâm trạng đầy mâu thuẫn ngay cả những lời tâm sự với mẹ cũng thế :

- Nhưng con và cô ấy là không thể đúng không...

Anh đã cố không nhìn về em...

Anh không thể nói với em một từ yêu

Vì đời anh không vui như đời em

Đời anh đã nhuộm màu hoen ố

Em thì quá thánh thiện..

Vẫn biết trước anh yêu em là không thể...

Vẫn biết thế nhưng con tim không thể ngừng yêu em

Có những lúc anh muốn chạy xa, cố xa thêm một bước..

Cố xóa tên em đi là quên hết..

Nhưng sao anh vẫn gọi tên em trong vô thức...

Nhìn lên bầu trời đêm tìm vì sao sáng nhất...

Thấy bóng hình em trên cao sao mà xa quá

Cố níu với nhưng sao đôi tay anh lại không thể chạm đến em...

Những câu hỏi cậu đặt ra với người mẹ đã khuất thật buồn thảm không giống một chút Tuyết Y cao ngạo lãnh khốc ngày nào. Sao cậu lại luôn phải nhìn về phía gương mặt ấy...một nét đẹp luôn cuốn hút được ánh nhìn cậu...nhưng nó cũng đã gây bao sự tổn thương...Tuyết Y không muốn mình lại một lần nữa đau khổ... Sẽ có một ngày cô ấy rời bỏ mình mà đến với một người đàn ông khác... Tại sao gặp cô cậu lại không kìm chế được những xúc cảm vừa yêu vừa ghét...ghét cái vẻ thánh thiện gương mặt thiên thần hiền lành giống người đó...nhưng cũng chính nét đó mà khiến trái tim sắt đá của cậu tan chảy...

.....

- Lại gặp cô ta nữa sao.

- Con không muốn thì ngay bây giờ dẫn cô gái nào đó con nói ra mắt mẹ ngay lập tức đi

San Phong nhăn mặt cau có:

- Được rồi được rồi. Con đến gặp cô ta là được chứ gì.

- Tốt lắm

San Phong tắt máy quảng lên bàn...cậu ngả người ra sau thở hắt, hai tay di di thái dương “Tử Di làm gì mà mất tích 2 ngày nay...”

Bà Như Hạ cười cười nhìn chồng:

- Anh đã thấy con dâu tương lai em chọn cho con chưa.

Ông Thành chép miệng gật đầu:

- Tạm được nhưng anh cũng đã chọn được một người thích hợp hơn rồi.

Bà Như trở mắt nhìn ông:

- Ai cơ?

Ông Thành mỉm cười:

- Em sẽ gặp sớm thôi. Kiên nhẫn chút đi.

Bà Như Hạ cau hai hàng mày phượng...sao chồng bà lại tỏ ra bí ẩn như vậy chứ và người đó là ai. Bà rất muốn được gặp cô gái đó ngay bây giờ...

...

Đang bức tức trong người vì không liên lạc được Từ Di lại cộng thêm chuyện bà bắt anh gặp người con gái kia sự nóng giận càng nhân đôi khiến San Phong không thể tiết chế được mọi hành động lời nói của mình.

Theo lời bà, San Phong đến nơi mẹ mình hẹn cô gái đó. Mặt cậu hầm hầm ngồi xuống đối diện Ngữ Yên. Mặt cậu đăm đăm nhìn nhỏ nhìn cô lại nhìn xang người bên cạnh cô nữa:

- Đi gặp mặt tôi mà phải dẫn theo cả bạn nữa cơ à.

Bình ca cúi mặt đẩy đẩy cặp kính cận lại, cô cũng có muốn đầu cơ chứ.

Ngữ Yên chậm rãi đáp:

- Gặp anh xong chúng tôi còn phải đi có việc cùng nhau.

- Có việc sao cô còn nhận lời mẹ tôi đến đây làm gì.

Ngữ Yên nhún vai :

- Chẳng phải anh cũng đến trong khi rất khó chịu sao?

San Phong cười khinh khỉnh:

- Cô cũng nhìn ra rồi à. Vậy thẳng thắn đi – Cậu nhìn cô tự nhiên bức tức trong người San Phong lại muốn chút lên người Ngữ Yên – Cô muốn lấy tôi là vì tiền chứ gì. Được thôi vậy chúng ta lên giường đi, tôi sẽ cho cô số tiền mình muốn.

Bình Ca ngẩng phắt đầu lên, mắt cô nhìn San Phong long sông sọc. Không thể ngờ một người tao nhã đáng vẻ đàn ông thế kia lại nói ra được những từ bỉ ổi trắng trợn như thế.

- Sao anh lại nói Ngữ Yên...

Ngữ Yên khẽ cười, mặt cô vẫn không biến sắc nói át lời Bình Ca:

- Không sao. – Cô nhìn thẳng vào ánh mắt San Phong – Anh nghĩ mình có thể cho tôi bao nhiêu?

- Ngữ Yên à. Cậu...- Bình Ca kêu lên.

San Phong cười nhạt :

- Cuối cùng cũng ra giá rồi à. Cô muốn bao nhiêu cứ nói. Rốt cuộc cũng là loại làm hàng thôi.

Bộp...

Ngữ Yên sững mắt nhìn Bình Ca tặng một cú bạt tay vào mặt San Phong. Bên má trắng hiện rõ vết năm ngón tay. Mặt cậu trợn lên nhìn Bình Ca gần từng chữ:

- Cô có ý thức được việc mình vừa làm không.

Bình Ca nuốt nước bọt, chẳng qua cô chỉ bức xúc quá không thể kiềm chế được người xúc phạm nhân phẩm bạn mình như vậy nhưng cũng không ngờ mình lại dám tát San Phong như vậy. Nhưng lỡ rồi biết làm sao :

- Anh có quyền gì mà miệt thị Ngữ Yên như vậy. Anh tưởng mình là đại thiếu gia mà phách lối à...

San Phong đứng dậy mắt gườm gườm nhìn cô gái. Người cậu xỉ nhục là Ngữ Yên chứ có phải cô ta đâu mà phản ứng mạnh vậy chứ trong khi đó Ngữ Yên lại ngồi im khoé mắt như đang cười điều gì đó.

- Cô nghe rõ đây . Đây là lần duy nhất tôi tha hiểu chưa.

San Phong quay lưng bỏ đi, mặt cậu nóng ran phùng phùng lửa giận. Hôm nay là ngày gì sao lại xui xẻo đến vậy cơ chứ.

Ngữ Yên lắc đầu nhìn Bình Ca:

- Cậu cứ đi trước nhé, tí tớ đến sau.

Cô cầm túi xách bước nhanh ra ngoài để đuổi kịp San Phong.

- Này anh...

San Phong quay lại mặt vẫn đầy sát khí:

- Sao nữa, muốn ngay bây giờ à. Nói giá đi.

Vẫn giữ thái độ điềm đạm Ngữ Yên nhìn cậu:

- Anh đã thăng thần như vậy thì tôi cũng sẽ nói thật. Tôi muốn tất cả tài sản của anh được không?

San Phong bật cười nhìn cô, ánh mắt lạnh thấu:

- Cái gì? Đầu óc cô đang bay à.

- Thế nên tôi sẽ lấy anh để đạt được mục đích ấy. Vì vậy anh đừng nên nói những lời như hôm nay nữa nó hơi quá đáng với một cô gái đấy nhưng...cũng may đó là tôi chứ không phải cô gái khác.

San Phong tròn vo miệng á khẩu, Ngữ Yên nhìn cậu tiếp:

- Anh nên sửa lại cái tính trẻ con của mình đi. 28- 29 rồi chứ nhỉ. Cứ mãi giữ tính nết này cô gái anh thích sẽ chỉ coi anh là một người anh, người bạn tốt được thôi. Hiểu chứ.

Trước khi bỏ đi, cô tặng kèm cậu thêm một nét cười rồi cúi đầu chào mới quay mặt cất bước khiến San Phong sững sờ đến sững sờ.

Con bé đó đang dạy đời cậu sao.

Cậu đứng thẫn thờ nhìn theo bóng dáng của cô gái đầy tự tin lẫn tự chủ đó. Dáng đi ấy có nét nào đó rất giống cậu, nó không bé nhỏ yếu đuối như của Từ Di mà đầy mạnh mẽ...

“Cô gái anh thích...” San Phong nhớ lại câu nói đó của Ngữ Yên, hai hàng mày cậu nhướn lại miệng lẩm bầm “ Chẳng nhẽ cô ta đã biết mình thích Từ Di...”. Vậy sao Ngữ Yên lại vẫn muốn lấy cậu. Đúng là chỉ còn một lý do “vì tiền”.

...

Từ Di đang ngồi co ro trong căn phòng u ám không có gì ngay cả đến điện thoại của mình cô cũng không biết nó ở đâu nữa. Từ Di thở dài chán trường nhìn quanh bốn bức tường lạnh lẽo. Không biết bao giờ cô mới thoát khỏi đây được nữa...

Người thanh niên mặt mày hớn hờ mở khoá cửa cho cô cùng với hai tên áo đen nữa đi đằng sau, cậu ta vui vẻ nói:

- Hàn thiếu nói thả cô rồi đó.

Một thoáng vui mừng hiện trên gương mặt xinh đẹp tiểu túy. Cũng may có người thanh niên đó cho lên cho cô đồ ăn để cảm ơn được hai ngày qua.

Từ Di đứng dậy mà chân cô tê cứng đến ngã khụy xuống người thanh niên vội vàng đỡ lấy cô:

- Cô ổn chứ.

Từ Di gượng cười:

- Chắc tại tôi ngồi lâu quá.

- Vậy à. Tôi sẽ đưa cô về.

- Cảm ơn.

...

- Anh à. Cô ấy xuất hiện rồi. – Cậu liếc liếc về phía ngó Từ Di che miệng nói nhỏ qua điện thoại.

- ...

- Ồ...được rồi.

- ...

- Em biết rồi. Thôi nhé.

- ...

Đan Băng tắt máy đi lại đến chỗ Tử Di, cậu ngồi xuống đối diện nhìn cô đầy nghe ngờ:

- Hai ngày qua cậu làm gì mất hút vậy?

Tử Di lắc đầu, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào đồ án :

- Có chút việc thôi.

- Đi cùng Tuyết Y à – San Phong dè chừng nửa muốn nửa không muốn hỏi.

Lại nhắc đến tên người đấy. Tử Di chỉ muốn thoát khỏi cái tên đó để sống mà thôi vậy mà cũng không yên nữa, cô nhìn Đan Băng ánh mắt thật mệt mỏi, hai quầng mắt hiện rõ vết thâm như không ngủ được, gương mặt hốc hác tiêu tụy khác hẳn 3 ngày trước đây, bờ môi cô cứng trắng nhợt nhạt.

Không hiểu sao Tử Di lại xuống sắc chỉ trong 3 ngày như vậy. Đan Băng thấy lo lo, cậu cố hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra à?

Tử Di lắc đầu :

- Không có, tớ muốn yên tĩnh, cậu về bàn đi.

Đan Băng chẹp miệng, cậu đành đứng dậy đi rồi đột nhiên dừng lại, nói:

- Có chuyện gì cản cứ gặp San Phong, anh ấy sẽ giúp cậu vô điều kiện.

Tử Di chợt thấy buồn lòng, cô cúi mặt xuống những lọn tóc loà xoà trước mặt che cho cô những nét buồn đang hiện trên đôi mắt.

Gia như cô nhìn thấy được San Phong trước người đó...

Tử Di mím môi thật chặt, cô chống tay lên đầu, trạng thái rất chán nản không muốn làm gì nữa... Tử Di gục mặt xuống bàn nằm, mắt cô nhắm lại đầy mệt mỏi... Cô chỉ muốn quay lại từ đầu và không gặp được con người tàn độc đó...

...

Tử Di thần thờ đi bộ ra đón xe buýt, cô lững thững bước từng bước nặng nề. Bầu trời quanh cô trở nên u ám, cô không còn thấy gì là tươi đẹp nữa và cũng không biết lúc nào người đó lại nổi cơn giông tố... và người gánh lấy hậu quả chính là cô chứ không phải là ai khác...

- Tử Di.

Vẫn bước chân tiếp, Đang buồn nản, cô không để ý đến tiếng gọi sau lưng...

- Tử Di.

San Phong dừng hẳn xe lại, cậu xuống xe chạy theo sau cô. Chỉ vài bước là đuổi kịp.

Tử Di giật mình, cô giương đôi mắt buồn nhìn lại phía sau.

San Phong cũng giật mình không kém khi nhìn gương mặt nhợt nhạt, trắng xanh tiêu tụy của cô. Lòng cậu thấy nhói đau khi nhìn vẻ mặt bạc nhược ấy.

San Phong đưa tay sờ lên má cô.

Mặt cô nóng phùng phùng như lửa. Đôi mắt cũng sụp xuống đỏ hoe như đang ồm.

San Phong lo lắng hỏi:

- Em bị sốt rồi.

Cậu nhanh tay kéo cô lên xe mình. Lái thẳng về nhà mình, mặt mày khó coi không nói câu gì.

- Cái gì... cái gì kia...

Đám phóng viên đang rình trước cổng nhà siêu mẫu Thanh Trúc sẵn tin bỗng nhiên thấy tiếng phanh xe gấp họ quay lại nhìn.

Tất cả đều trở mắt nhìn người xuống xe là nhân vật nổi tiếng giới kinh doanh. Cậu xuống xe, mở cửa cho một cô gái bước xuống.

Các ăn mặc quần lejing áo bazle quá đơn giản của Tử Di khiến họ ngạc nhiên. Thường đi với những doanh nhân đều là các chân dài mặc mini zip sao giờ lại... chẳng nhẽ họ đang đổi khẩu vị mới... Không có thời gian nghĩ nhiều các papazazi nhanh chân chạy xang cổng căn biệt thự Huỳnh tổng nhanh tay chụp San Phong đang nắm tay kéo Tử Di vào nhà... vài người đã nhanh tay chụp được vài bộ để có đề tài “Hot” cho ngày mai, miệng cười tươi ra về. Nhiều người chậm chân quá vừa đến thì hai người đã vào trong nhà mất dạng đành đành ngâm ngùi quay lại nhà siêu mẫu kia mai phục tìm tin mới khác vậy.

...

- Em phải về.

San Phong cau mày nhìn cô:

- Em ngồi xuống đi. Đợi anh.

Căn biệt thự rộng thênh thang như hoàng cung khiến ai cũng phải ước ao có được, nhưng sao trong Tử Di lại không có cảm giác choáng ngợp là vì cô đã quen và chán cái cảm giác ở một mình những căn biệt thự siêu cấp như vậy rồi.

Người cô nhúc nính thật khó chịu, hơi thở cũng nóng hổi mặt từ trắng chuyển sang đỏ phừng đôi mắt cứ mãi muốn díp lại người nao nao mệt mỏi.

Cô dựa lưng ra phía sau tựa vào đó cho đỡ mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Vài phút sau San Phong xuất hiện với ly nước lọc và vài viên thuốc hạ sốt trên tay đưa cho cô:

- Em uống đi.

Tử Di gượng ngồi thẳng dậy nhận lấy, cố cười cảm ơn cậu. Những cử chỉ xa lạ đó càng khiến San Phong đau lòng, cậu đợi cô uống xong mới nhẹ nhàng hỏi:

- Hàn thiếu đã làm gì em đúng không?

Tử Di lắc đầu cười gượng. San Phong nhíu mày, ánh mắt cậu đầy nghi ngờ:

- Em đang nói dối.

Tử Di chán nản không buồn nói thêm câu nào, cô cúi đầu lặng thinh. San Phong cũng không muốn bắt ép cô nữa. Cậu dịu giọng lại:

- Thôi, em lên phòng anh ngủ một giấc đi.

Tử Di lắc đầu:

- Không cần đâu, em không sao.

Cô đứng dậy, người chao đảo đầu nặng trĩu, đầu cứ quay vòng vòng đến chóng mặt, cô ngồi ục ịch xuống. San Phong vội đỡ Tử Di, cậu lo lắng:

- Nghe lời đi. Tối anh sẽ đưa em về.

...

Tử Di dần đi vào giấc ngủ mệt mỏi, lồng ngực nóng ran thờ chừng hơi khó khăn... hai hàng mày phượng nhíu lại dù đang trong giấc ngủ.

San Phong nhẹ nhàng bước đến ngồi xuống cạnh cô, nhìn nét mặt bạc nhược buồn bã của cô cậu cảm giác như chính mình đang đau vậy. Chắc chắn Tuyệt Y đã làm gì cô mới ra nông nỗi này... Hai hàm răng San Phong nghiến chặt ánh mắt cậu sắc lạnh “Tôi đã cảnh cáo cậu rồi...”

Cố kìm nén cơn giận, San Phong ngồi xuống, mắt cậu long lanh như đang có nước trong đó, nhìn cô trong cơn ngủ mê đầy nét mệt mỏi, tim cậu đau...

đau lắm. Sao Từ Di lại không nhìn thấy cậu trước Tuyết Y... tại sao người đó không phải là cậu...

Cậu chần chịt môi mình đến nỗi nhưng vết răng còn in hằn trên làn môi mỏng sắc hồng... Cậu đưa tay khẽ sờ lên gương mặt tiều tụy của Từ Di “Em sẽ nhìn về phía anh phải không...”

....

Xe Porsche 918 Spyder, âu phục Hugo boss túi sách gucci. Đẹp trai đến sững sờ.. khiến người ta ngỡ người ra. Vẫn là khuôn mặt tuấn tú, ngũ quan sáng sủa cặp mắt lúc nào cũng như đang cười có thể phát ra điện nhìn thấu tâm can người đối diện. Lúc nào cậu cũng là tâm điểm của mọi bữa tiệc, đánh gục hết nửa số cô gái chưa kết hôn và ngay cả đến những phu nhân cũng trầm liếc nhìn cậu.

Ánh mắt cậu nhìn thẳng, đôi môi vẫn còn chút xám xịt nhưng nụ cười rất có tinh thần bước vào trong đại sảnh...

- Hàn thiếu lâu rồi không gặp.

Cậu khẽ gật đầu chào hỏi:

- Lâu không gặp ông Davill, vẫn khỏe chứ.

- Ô cảm ơn tôi vẫn tốt. À nghe nói cậu và Huỳnh tổng đang để ý chung đến một cô gái sao?

Ông Devill nhướn mày cười với Tuyết Y, cậu cười trừ lảng xang chuyện khác:

- Vậy ông về đây có dự định nào mới sao?

- Ừm. Cũng có – Devill gật gù, nhấp ly rượu.

- Hàn thiếu...

Từ xa Nhã Kỳ bước từng bước chân điệu nghệ đến bên Tuyết Y, mắt long lanh cười tình tứ với cậu.

Cô nhìn ông Devill chào như đang ra mắt và giới th

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Về khăn trang gấp gáp của cậu khiến người bác sĩ tìm tìm cười, vừa khám vừa nói:

- Hàn thiếu cũng biết nóng vội vậy sao?

Tuyết Y bỏ qua câu nói vị bác sĩ, hỏi:

- Từ Di có sao không?

Từ Vũ xếp đồ lại bỏ vào túi, cậu nheo mắt nhìn Tuyết Y:

- Cô ấy bị suy nhược cơ thể, chắc do suy nghĩ nhiều quá. Cần bồi bổ cho cô ấy nhiều vào đây.

- Ừm – Tuyết Y gạt người Từ Vũ xang một bên đến cạnh giường Từ Di nằm, cô khẽ khẽ mở mắt dậy. Tuyết Y vội vàng đứng lên ra chỗ khác tránh xa cô.

Những cử chỉ đó không thể qua mắt Từ Vũ, cậu cười cười nhìn Tuyết Y.

Tuyết Y hất mặt ra ngoài cửa ý bảo Từ Vũ ra ngoài. Hiểu ý, cậu cầm túi sách lên ra ngoài cùng Tuyết Y.

Còn lại Từ Di nằm một mình.

Từ Vũ lên tiếng hỏi trước:

- Không phải Hàn thiếu đã thích cô gái đó rồi chứ?

Tuyết Y nhú mày:

- Không. – Cậu lằng xang chuyện khác – Cậu ua thuốc bỏ với những gì cần cho người bệnh như Tử Di về đây.

Tử Vũ trở mắt nhìn Tuyết Y:

- Tôi còn phải đi làm. Không rảnh Hàn thiếu tự túc đi nhé.

- Nghỉ đi tôi sẽ trả tiền lương cả năm cho cậu.

Tử Vũ biết Hàn thiếu lúc nào cũng phóng khoáng như vậy, cậu khoái trí cười:

- Vậy thì được.

Tuyết Y về phòng làm việc mở ngăn kéo lấy một xấp tiền dày cộp quăng lên bàn, cậu ngồi xuống đáng vẻ khoáng đạt:

- Đi đi. Số tiền đã nói tôi sẽ chuyển vào tài khoản cho cậu.

Tử Vũ cầm tiền đi được vài bước, Tuyết Y gọi dặt lại:

- À, cậu không cần kể chuyện tôi nhờ cho cô ấy đâu, hiểu chưa?- Tuyết Y đứng dậy đến trước mặt Tử Vũ vỗ vai cậu – Phiền cậu vậy.

Tử Vũ gật đầu :

- Không sao không sao, Hàn thiếu khách sáo quá.- Cậu cười tít mắt khi ngửi được mùi tiền trong tầm tay.

- Ừm. Đi đi.

Tuyết Y về phòng thay quần áo, trước khi ra cửa cậu còn đứng lại trước cửa phòng Tử Di nhìn thoáng qua cô rồi mới cất bước ...

...

Một lúc sau Tử Vũ quay lại, cậu đặt những thứ mình mua lên bàn to trong phòng Tử Di rồi lại gần giường cô, nhìn nhìn.

Tử Di mở to mắt nhìn người đối diện đang chăm chăm nhìn mình. Giọng cô khàn khàn :

- Anh là ai?

- Tôi được...à không tôi là bác sĩ riêng Hàn thiếu gọi đến khám cho cô thôi.

Tử D gật đầu nhẹ chào cậu, người cô vẫn chưa hạ nhiệt mấy nên vẫn còn mặt mũi người nặng trĩu.

Tử Vũ lấy ra cho Tử Di một tô gà hầm thuốc bắc nghi ngút khói bùng đến trước mặt cô, nói:

- Dậy ăn nào. Chắc từ qua đến giờ cô chưa ăn gì rồi.

Dù là hôm qua đến giờ chưa ăn nhưng cô vẫn không đói chút nào, Tử Di lắc đầu từ chối:

- Tôi không đói.

Tử Vũ đặt tô gà xuống nheo mắt nhìn cô:

- Cô muốn nằm bệt như vậy mãi à.

- Không ạ.

- Vậy thì dậy ăn mau lên. – Tử Vũ quát khê.

Tử Di cố gượng người dậy nhưng không nổi, Tử Vũ thở hắt ra đỡ cô ngồi dậy.

Dù không muốn nhưng Tử Di vẫn cố phải ăn hết món ăn đó để khỏe lại. Cô đã nghỉ học mấy ngày trước đó, vừa đi được 1 ngày đã ốm lại, cuối năm trượt tốt nghiệp mất.

Nghĩ đến tương lai cô cố nhắm mắt nhắm mũi nuốt cho qua dù cổ họng đang đau rát...

Tử Vũ đứng lác đầu cười...

...

- Từ Di sao rồi anh?

Đan Băng vừa mở cửa phòng là việc chưa thấy bóng dáng đầu tiếng đã cất lên trước.

San Phong cũng đang ngồi thẩn thờ ngả người trên ghế đầu óc cậu cứ miên man nghĩ đến Từ Di hiện tại đang ra sao nên không để ý đến lời nói của Đan Băng.

Đan Băng bước chân lại gần nhíu mày nhìn San Phong cứ ngồi quay ghế qua quay ghế lại tay xoay xoay chiếc bút đầu óc cứ bay bay.

Cậu đập bàn:

- Anh...

San Phong giật mình :

- Có chuyện gì thế?

- Anh làm gì mà cứ đàn ra thế?

- Không biết Từ Di trong tay Hàn thiếu có sao không đây.

Ra là thế. Đang lo cho Từ Di.

Đan Băng chẹp miệng, cậu làm ra vẻ thông cảm:

- Anh thì không sao nhưng Từ Di mà vào tay Tuyết Y em nghĩ...chắc..chắc...

San Phong nhướng mày nhìn Đan Băng:

- Làm sao?

Đan Băng lắc đầu thờ hất ra tưởng tượng...

“Tuyết Y : cô có biết mình đang làm gì không dám ở cạnh Huỳnh tổng qua đêm cơ à.

Tuyết Y dứt ngược tóc Từ Di dậy, tát cô liên tục đến khi miệng tràn ra khoé môi.

Từ Di khóc lóc sụt sùi xin tha...

Tuyết Y vẫn lạnh lùng túm tóc cô kéo lê xuống đất...”

San Phong đứng bật dậy, cậu cầm vội chiếc áo khoác trên thành ghế vợ ngay lấy khoá xe trên bàn rồi vội vàng ra ngoài phóng xe như bay đến nhà Tuyết Y...

Tiếng xe phanh gấp rít trên mặt đất chói tai...

Cả người San Phong đổ về phía trước, tay cậu nắm chặt vô lăng mắt hướng vào căn biệt thự bật đèn lạ sáng trưng.

Thật lâu cậu mới bước xuống. Cậu lưỡng lự có nên vào trong không. Nếu như vào cậu sợ Tuyết Y lại gây khó dễ cho Từ Di. Nhưng không vào lòng cậu cứ nóng như lửa đốt không biết cô bây giờ cô ra sao...Gọi điện cho cô thì thuê bao...thật bức bối khó chịu. Làm sao cậu chịu được cái cảm giác nôn nao này chứ.

San Phong đi qua đi lại trước cổng căn biệt thự. Nửa muốn vào nửa không khiến mọi người đi qua đó ai nhìn cậu...đẹp trai mà điên...

....

Giới truyền thông dạo gần đây cũng chuyển hướng nói đến chuyện của San Phong cặp kè với cô gái sương mai Từ Di.

Nhìn bài báo hôm nay viết về việc San Phong lần đầu tiên đưa một cô gái đến dinh thự riêng của mình khiến mọi người điên đảo nhất là các chân dài đã từng cặp kè với cậu...điều này đúng là đáng phẫn nộ. Cô gái đi cùng cậu có gì là nổi bật chứ...ngoài bộ mặt hiền lành có vẻ trong sáng nhưng ai đoán được...

Tuyết Y ném tờ báo lên bàn ngả người ra sau day day day thái dương. Cả đêm qua cậu chưa ngủ được chút nào vậy mà mới sáng ra đã đọc được tin này thật là đau đầu.

Quách giám gõ cửa...

- Vào đi.

- Hàn thiếu...có cô Lý đến cần gặp ngài.

Tuyết Y phẩy tay quay lưng lại nhìn ra phía cửa kính, nói:

- Nói tôi không có đây.

- Vâng.

Quách giám lui ra, cậu đến chỗ Nhã Kỳ đang chờ,nói:

- Tiếc quá, cô Nhã đến trễ rồi, Hàn thiếu vừa mới đi gặp đối tác.

Nhã Kỳ biết Quách giám đang nói dối nhưng cô đành ngậm ngùi gật đầu, mắt vẫn hướng về phía cuối hành lang nơi phòng tổng tài ngự trụ, nhẹ nhàng nói:

- Vậy à. Khi nào anh ấy về nhắn tôi đến tìm nhé.

- Vâng.

Nhã Kỳ vừa quay lưng sắc mặt cô đã thay đổi, mặt đỏ phừng phừng tức giận. Biết bao nhiêu đại gia sẵn sàng quỳ dưới chân cô để được cô làm người tình vậy mà Tuyết Y này lại quá cao ngạo hồ hững với cô như vậy..nhưng chính điều đó của cậu làm cô càng quyết tâm dành bằng được con ngựa bất kham đó về tay mình..."Rồi anh sẽ thuộc về em thôi...hừm..."

...

Cậu đứng dựa mình vào cửa xe hai tay xỏ vài túi quần mắt cứ nhìn mãi vào bên trong mà chân không dám bước đến. Nếu vào Tử Di sẽ khó xử vì cậu thì sao lại gây thêm phiền toái cho cô cũng không ổn.

San Phong thở hắt ra định vào xe đi về thì có tiếng gọi sau lưng :

- Anh...

San Phong quay đầu lại nhìn, cậu nhũn mày nhìn người bên cạnh Đan Băng:

- Sao cô lại ở đây.

Không để cho Ngữ Yên trả lời câu hỏi mình đặt ra cậu đã quay xang nói với Đan Băng phớt lờ sự có mặt của cô:

- Em quen với cô ta à?

- Ừ...cũng có quen mà...

- Thôi, ra chỗ khác nói chuyện sau.

Đan Băng chỉ tay vào căn biệt thự ngạc nhiên:

- Anh không định vào thăm Tử Di à?

San Phong lắc đầu :

- Để lúc khác, đi thôi.

Bỗng nhiên Đan Băng nhớ ra gì đó, cậu nói:

- Chết rồi, em phải đi có việc, anh đưa chị về giúp em nhớ. Em đi đây.

Miệng nói chân chạy, Đan Băng không để cho ai kịp nói gì. Cậu cười tà ý rồi quay mặt vào xe phóng vút đi.

San Phong không thèm nhìn liếc qua Ngữ Yên thêm lần nào nữa, cậu vào luôn trong xe đóng rầm cửa lại, tự nhiên con nóng trong người cậu lại một lần nữa muốn trút vào Ngữ Yên, hình như cô toàn xuất hiện vào thời điểm cậu bức bối khó chịu thì phải.

Ngữ Yên đứng yên lặng nhìn theo chiếc xe dần đi và làn khói mỏng manh còn phảng phất lại, cô không hề tỏ bất cứ một thái độ tức giận nào mà chỉ lặng lẽ bước đi...

San Phong nhìn qua tai kính, cậu nhú mày nhìn những bước đi khoan thai, vẻ mặt rất điềm nhiên không hề tỏ sắc thái khó chịu của Ngừ Yên mà lạ lẫm...

Miệng cậu lẩm bẩm “Sao lại có người phụ nữ điềm tĩnh đến vậy được...”

San Phong cho xe quay ngoắt lại, cậu đỗ phịch lại trước mặt Ngừ Yên, hạ kính xe xuống:

- Lên xe đi.

Ngừ Yên cười gật đầu:

- Cảm ơn.

Cô tự mở cửa xe sau ra và ngồi vào yên vị.

San Phong lại càng ngạc nhiên về vẻ từ tế của cô. Dù bị mình đối xử tồi như vậy mà vẫn mềm mỏng được. Đáng nhẽ trong trường hợp này các cô gái khác phải nhảy dựng lên rồi giận dỗi dấy nẩy lên “Tôi không cần” rồi tự đi bộ để cho các chàng đuổi theo xin lỗi chứ. Đây cô gái này lại lên luôn không ngần ngại. San Phong không hiểu cô là thể loại gì nữa đây. Khó đoán thật.

Ngừ Yên ngồi im đưa mắt nhìn ra ngoài đường phố, thấy Ngừ Yên không có ý muốn bắt chuyện với mình San Phong thấy hơi hụt hẫng. Vậy mà cô đã từng nói là muốn lấy cậu. Kiểu này chắc chắn đúng lời cô nói là vì tiền rồi. Với ý nghĩ này khiến San Phong tung tức, cậu cũng chẳng buồn nói gì.

Đáng lẽ ra Ngừ Yên im lặng thì San Phong phải lên tiếng hỏi nhà cô ở đâu chứ đằng này cậu cứ lái xe vòng vòng mãi không định dừng lại cho đến khi Ngừ Yên lên tiếng:

- Anh cho tôi dừng trước siêu thị đi.

San Phong phanh kít lại, cậu chẳng hỏi gì, Ngừ Yên xuống xe, cô gõ gõ lên kính, San Phong hạ xuống, cô nói:

- Anh đói chưa?

Nhắc mới nhớ. Sáng giờ cậu đã lót gì vào bụng đâu cơ chứ, mãi nghĩ đến chuyện Từ Di quá mà.

San Phong lắc đầu:

- Không.

Ột...t...r.. ột...

Ngừ Yên hơi cười, cô nói:

- Anh chờ tôi 1 lát.

- Nhanh lên – San Phong dấm dăng nói.

Thay vì vào siêu thị, cô tạt xang hàng tạp hoá bên cạnh mua 2 hộp mì kim chi rồi lúi húi nói gì đó với người chủ lúc sau bung đến chỗ San Phong một hộp mì nghi ngút khói thơm phức, cậu cau mày nhìn cô:

- Làm gì vậy?

- Cầm lấy.

San Phong thò tay ra lấy hộp mì nóng hổi và đôi đũa có sẵn, còn lại Ngừ Yên cầm 1 hộp, cô mở cửa xe chui vào đó, mở nắp mì ra nói:

- Ăn đi.

San Phong nhìn hộp mì, cậu nhăn nhó:

- Cô bảo tôi ăn thứ thực phẩm rác rưởi này à.

Ngừ Yên hơi cười, cô không lạ gì với loại người công tử bột quen sống sướng từ bé như San Phong nói câu này ra cũng chẳng có gì làm lạ.

Ngừ Yên vừa gấp những sợi mì lên ăn, húp sùm sụp, cô dừng lại nói:

- Với anh là vậy nhưng với chúng tôi nó cũng là một loại thức ăn để sinh tồn đấy.

San Phong nhìn nhìn Ngừ Yên ăn ngon lành, Bụng cậu sôi sục lên, quả thật từ lớn đến bé San Phong chưa bao giờ phải ăn thứ này. Cậu cau mày vẫn chưa chịu đựng đến hộp mì:

- Sao cô không mua thứ khác.

Ngữ Yên vẫn điềm đạm nói:

- Tôi cũng vào siêu thị mua thứ khác cho anh nhưng hết tiền rồi nên thôi. Anh ăn tạm đi đừng tỏ vẻ khinh miệt hộp mỳ đó như vậy khiến tôi khó nuốt đấy.

San Phong nuốt khan, cậu đưa lại cho Ngữ Yên hộp mỳ, nhất quyết không ăn:

- Thôi cô ăn đi.

- Anh không ăn? – Ngữ Yên hỏi lại.

- Ừ.

Trong khi San Phong chê lên che xuống, thì Ngữ Yên đã thanh lý xong hộp mỳ của mình. Cô lấy giấy ra lau miệng rồi nhìn San Phong và hộp mỳ:

- Anh muốn chiếm được cảm tình của một cô gái bình thường thì cũng nên tập làm quen với những gì bình dân đi. Đừng làm những thứ gì đó quá xa xỉ để lấy lòng người phụ nữ mình yêu, đương nhiên với 1 số cô gái bây giờ sẽ thích điều đó nhưng tôi nghĩ cô gái anh đang thích thì hơi tui thân về điều anh đã dành cho cô ấy đấy.

San Phong nhìn Ngữ Yên, miệng cậu bật thốt:

- Cô bao nhiêu tuổi?

- 25. Anh định nói tôi già quá đúng không?

San Phong nheo mắt nhìn cô gái, ý nghĩ của cậu đã có người thứ 2 đoán được rồi sao, lại là một đứa con gái kém tuổi mình.

Ngữ Yên hơi cười :

- Thôi đi, anh không thấy nhìn chằm chằm một cô gái thế là quá thô lỗ à. May người đó là tôi nên không sao đấy.

Ngữ Yên cầm túi sách, cô mở cửa bước xuống xe, không quên cúi đầu chào cậu trước khi bước đi.

Lần nào cũng vậy, cô gái này đi và đến đều nhanh cả khiến San Phong không kịp định hình, cậu luôn bị động trước cô gái này.

San Phong nhìn lại hộp mỳ vẫn cầm trên tay, cậu bật cười trong vô thức, mỳ đã nguội ngắt nở tung ra hết rồi ăn thế nào được nữa...

San Phong mở cửa xe bước xuống, cậu tìm thùng rác vứt nó vào rồi đến hàng tạp hoá lúc này Ngữ Yên đã mua mỳ để mua.

Cậu vào xe ngồi với hộp mỳ nghi ngút khói, từ từ dỡ ra gấp từng miếng lên vừa ăn vừa thổi đến nóng đỏ cả môi...

Ngữ Yên đứng một góc nhìn thấy mọi hành động cậu làm, cô khẽ cười mới quay mặt bước tiếp đi...

.....

Đến tối Tuyết Y mới về nhà mặc dù cậu đã muốn làm điều đó từ sáng nay rồi.

Từ Di đã hạ sốt hơn ban sáng rất nhiều, dù người vẫn ê ẩm nhưng đã cử và đi lại được đôi chút.

Lúc Tuyết Y về đến thì thấy Từ Vũ và Từ Di đang ngồi ăn trong phòng ăn.

Cậu dừng lại trước ngưỡng cửa nhìn Từ Di. Sắc mặt cô đã đỡ hơn rất nhiều, cậu khẽ cười rồi đi thẳng lên tầng...

- Cô thấy Hàn thiếu là người thế nào?

Từ Di sống với cậu đã được nửa năm nhưng cô vẫn chưa hiểu nổi nữa. Đa số cô thấy việc cậu làm và đối xử với mình đều là trò xấu xa nhưng có khi lại tốt với cô bất ngờ đương nhiên chuyện này là hi hữu rồi.

Từ Di lắc đầu, cười trừ, cô tiếp tục ăn nốt phần của mình để mau chóng khoẻ lại để đi học.

Từ Vũ chẹp miệng nhìn cô :

- Cậu ấy đúng là mẫu đàn ông lý tưởng đấy chứ.

“Lý tưởng à? “. Có mơ Từ Di cũng không nghĩ được chuyện đó, Tuyết Y không nằm trong top lý tưởng của cô mặc dù Từ Di chưa đề ra mẫu hình lý tưởng về người chồng của mình.

Thấy Tử Di vẫn im lặng, Tử Vũ nhướn nhướn mày nhìn cô:

- Hồi thật nhé, cô cũng muốn được làm Hàn thiếu phu nhân tương lai chứ?

Tử Di tròn xoe mắt nhìn người đối diện mình, cậu cười cười nham nhở, Tử Di bật cười nhẹ “Điều đấy lại càng không thể “. Cô chỉ lắc đầu cười thay câu đáp.

Tử Vũ công nhận Tử Di kín tiếng thật định điều tra mọi tí tin tức để bán vậy mà cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Tắm xong, Tuyết Y xuống lại phòng ăn, đáng vẻ cây trà giống là người có lỗi gì, mặt nhơn nhơn nói:

- Vui vẻ quá nhỉ.

Tử Vũ mời mọc:

- Hàn thiếu cũng ngồi xuống ăn đi chứ. Cứ tự nhiên.

Tuyết Y đi lại tủ lạnh lấy nước uống, cậu nhìn Tử Vũ:

- Nhà tôi, cậu không cần mời.

- Ồ. Tôi quên mất.

Tử Vũ ngược lên nhìn đồng hồ, cậu kêu lên:

- Chết, tôi phải về để đón bà xa rồi. ...haizz. . lại muộn rồi. Chào hai vị nhé, gặp lại sau.

Cậu vội vàng phi thân ra ngoài đại sảnh lấy khoá xe rồi lấy xe ra về. Tuyết Y khoan thai ngồi xuống đối diện với Tử Di, cậu nheo mắt nhìn sắc mặt xanh xao của Tử Di, việc này khiến Tử Di không còn tự nhiên ăn uống nữa, cô khó chịu đứng dậy định ra ngoài thì Tuyết Y lên tiếng :

- Không ăn nữa à.

- Tôi no rồi.

- Ừm. Vậy uống thuốc rồi nghỉ sớm đi.

Tử Di nghe xong lời dặn dò, cô không đáp trả chỉ lững thững về phòng. Hôm nay sao cậu ta lại nhẹ nhàng đến thế, lại có trò gì sắp tới sao. Một dự cảm mơ hồ không rõ nét nào lại đến với cô nhưng nó về lành tính hơn thì phải. . .

Tuyết Y ngồi một lúc mới trở về phòng Tử Di đang nằm, cô vẫn quay lưng về phía cửa kính đó. . . Tuyết Y từ từ đi lại, cậu đặt mình xuống nằm cạnh cô khiến Tử Di lạnh tóc gáy, cô cố tình nằm dịch vào sát mép giường trong. Tuyết Y vòng tay ôm qua eo cô :

- Sắp đến sinh nhật tôi rồi, em có thể cho tôi một nguyện vọng không?

Nguyện vọng. . là cái gì chứ trong khi Tuyết Y đối xử với Tử Di tàn tệ như vậy mà còn đòi nguyện vọng từ cô là sao?. Tử Di nhiu mày, cô nằm im không đáp trả.

Giong đều đều, Tuyết Y tiếp:

- Chỉ cần làm được nguyện vọng đó, tôi sẽ trả tự do cho em nếu em muốn.

- Chuyện gì- Vừa nghe đến 2 từ “tự do” Tử Di có lại ngay phản xạ.

Tuyết Y hơi đau lòng trước chuyện này nhưng không sao, cậu khẽ cười cừu chị rất đậm ấm :

- Đến lúc đó tôi sẽ nói.

- Bao giờ?

- chắc 2 tháng nữa.

Từ Di im re. 2 tháng nữa mới đến sinh nhật cậu ta mà đã nói ngay từ bây giờ. Cô nén tiếng thở dài. Nhưng không sao, chỉ cần cố gắng làm chuyện đó cô sẽ được tự do thôi.

Giữa hai người lại rơi vào khoảng không lặng im... Tuyết Y ôm cô trong vòng tay, mắt cậu khẽ nhắm lại tận hưởng cảm giác có cô bên mình...

Đây là lần thứ hai Tuyết Y cho cô cái cảm giác ấm áp an lành đến vậy. Phải chỉ lúc nào cậu cũng hiền như vậy thì tốt biết mấy...

- Đừng hại tôi... đừng... xin anh đừng... xin anh... - Tiếng Từ Di trong mơ như thức tỉnh Tuyết Y, những lời nói nửa tỉnh nửa mê rồi rạc...

Từ Di mở bừng đôi mắt hoang mang lẫn sợ sệt, trán vẫn ướt đầm mồ hôi lạnh, gương mặt thần thái đều toát lên vẻ hoảng sợ... ngồi bật dậy... đầu quay cuồng đau nhức...

Gương mặt của cô khiến Tuyết Y buột tim, cậu không kìm được kéo cô vào lòng mình, giọng nói trầm nhẹ nhàng môi cậu khẽ mấp máy:

- Em sợ tôi đến vậy sao?.

Không thể không bàng hoàng trước cử chỉ lạ này của Tuyết Y, Từ Di ngạc nhiên đến sững sờ, đôi mắt vốn hai mí rõ do ốm ngủ nhiều quá nay trở thành nhiều mí nhỏ nặng nề mở to hết cỡ miệng hơi hé ra... tròng tròng nhìn về một khoảng không vô định...

- Tôi sai rồi phải không?

Giọng Tuyết Y nhẹ đến mức như tiếng gió ngoài hiên, tai Từ Di ù ù không nghe rõ những điều Tuyết Y vừa nói.

Cô cố dùng hết sức lực cuối cùng của mình đẩy cậu ra khỏi người mình, đưa đôi mắt nhìn cậu.

Tuyết Y gượng gạo, cậu cố tránh ánh mắt của cô không muốn để Từ Di thấy những giọt lệ đang còn đọng trên mí mắt mình.

Tuyết Y đứng dậy quay mặt đi, giọng cố tỏ ra cứng rắn:

- Em nghỉ đi, mai tôi sẽ gọi bác sĩ đến khám cho em.

Từ Di vẫn chỉ nhìn theo cậu, cô thấy hôm nay Tuyết Y là lạ lắm sao. Dáng đi cũng âm thầm không còn đáng vẻ cao ngạo như thường nữa, cậu bước nhanh lên lên tầng khuất nhanh khỏi tầm mắt... Cậu sợ cô nhìn thấy đáng vẻ yếu đuối của mình... cậu không muốn ai thấy được nó... không muốn...

Từ Di cố ngồi dậy, tấm chăn trên người cô rơi xuống, Từ Di nhìn nó bàng hoàng. Chẳng nhẽ Tuyết Y đã đắp nó cho cô. Người máu lạnh như Tuyết Y cũng biết quan tâm đến người khác sao? Cô nghĩ Tuyết Y lời mình về lại định làm gì nữa nhưng không... cô chỉ thấy một đáng vẻ lạ thường của cậu mà thôi...

Từ Di rót ly nước uống mà đầu óc cứ nghĩ mãi đến đáng vẻ và hành động vừa rồi của Tuyết Y... nó có vẻ quá hiền lương so với bình thường.....

Càng về sáng cơn sốt của Từ Di càng cao. Tuyết Y bế cô vào phòng nằm từ té rồi mau chóng gọi bác sĩ riêng đến nhà.

Về khăn trương gấp gấp của cậu khiến người bác sĩ tìm tìm cười, vừa khám vừa nói:

- Hàn thiếu cũng biết nóng vội vậy sao?

Tuyết Y bỏ qua câu nói vị bác sĩ, hỏi:

- Từ Di có sao không?

Từ Vũ xếp đồ lại bỏ vào túi, cậu neho mắt nhìn Tuyết Y:

- Cô ấy bị suy nhược cơ thể, chắc do suy nghĩ nhiều quá. Cần bồi bổ cho cô ấy nhiều vào đây.

- Ừm – Tuyết Y gạt người Từ Vũ xang một bên đến cạnh giường Từ Di nằm, cô khẽ khẽ mở mắt dậy. Tuyết Y vội vàng đứng lên ra chỗ khác tránh xa cô.

Những cử chỉ đó không thể qua mắt Từ Vũ, cậu cười cười nhìn Tuyết Y.

Tuyết Y hất mặt ra ngoài cửa ý bảo Từ Vũ ra ngoài. Hiểu ý, cậu cầm túi sách lên ra ngoài cùng Tuyết Y.

Còn lại Từ Di nằm một mình.

Từ Vũ lên tiếng hỏi trước:

- Không phải Hàn thiếu đã thích cô gái đó rồi chứ?

Tuyết Y nhún mày:

- Không. – Cậu lằng xằng chuyện khác – Cậu ua thuốc bổ với những gì cần cho người bệnh như Từ Di về đây.

Từ Vũ trở mắt nhìn Tuyết Y:

- Tôi còn phải đi làm. Không rảnh Hàn thiếu tự túc đi nhé.

- Nghi đi tôi sẽ trả tiền lương cả năm cho cậu.

Từ Vũ biết Hàn thiếu lúc nào cũng phóng khoáng như vậy, cậu khoát trí cười:

- Vậy thì được.

Tuyết Y về phòng làm việc mở ngăn kéo lấy một xấp tiền dày cộp quăng lên bàn, cậu ngồi xuống đáng vẻ khoáng đại:

- Đi đi. Số tiền đã nói tôi sẽ chuyển vào tài khoản cho cậu.

Từ Vũ cảm tiền đi được vài bước, Tuyết Y gọi dặt lại:

- À, cậu không cần kể chuyện tôi nhờ cho cô ấy đâu, hiểu chưa?- Tuyết Y đứng dậy đến trước mặt Từ Vũ vỗ vai cậu – Phiền cậu vậy.

Từ Vũ gật đầu :

- Không sao không sao, Hàn thiếu khách sáo quá.- Cậu cười tit mắt khi ngửi được mùi tiền trong tầm tay.

- Ừm. Đi đi.

Tuyết Y về phòng thay quần áo, trước khi ra cửa cậu còn đứng lại trước cửa phòng Từ Di nhìn thoáng qua cô rồi mới cất bước ...

...

Một lúc sau Từ Vũ quay lại, cậu đặt những thứ mình mua lên bàn to trong phòng Từ Di rồi lại gần giường cô, nhìn nhìn.

Từ Di mở to mắt nhìn người đối diện đang chằm chằm nhìn mình. Giọng cô khàn khàn :

- Anh là ai?

- Tôi được...à không tôi là bác sĩ riêng Hàn thiếu gọi đến khám cho cô thôi.

Từ D gật đầu nhẹ chào cậu, người cô vẫn chưa hạ nhiệt mấy nên vẫn còn một mõi người nặng trĩu.

Từ Vũ lấy ra cho Từ Di một tô gà hầm thuốc bắc nghi ngút khói bùng đến trước mặt cô, nói:

- Dậy ăn nào. Chắc từ qua đến giờ cô chưa ăn gì rồi.

Dù là hôm qua đến giờ chưa ăn nhưng cô vẫn không đói chút nào, Từ DI lắc đầu từ chối:

- Tôi không đói.

Từ Vũ đặt tô gà xuống nheo mắt nhìn cô:

- Cô muốn nằm bệt như vậy mãi à.

- Không ạ.

- Vậy thì dậy ăn mau lên. – Từ Vũ quát khê.

Từ Di cố gượng người dậy nhưng không nổi, Từ Vũ thở hắt ra đỡ cô ngồi dậy.

Dù không muốn nhưng Từ Di vẫn cố phải ăn hết món ăn đó để khỏe lại. Cô đã nghỉ học mấy ngày trước đó, vừa đi được 1 ngày đã ốm lại, cuối năm trượt tốt nghiệp mất.

Nghĩ đến tương lai cô cố nhắm mắt nhắm mũi nuốt cho qua dù cổ họng đang đau rất...

Từ Vũ đứng lắc đầu cười...

...

- Từ Di sao rồi anh?

Đan Băng vừa mở cửa phòng là việc chưa thấy bóng dáng đầu tiếng đã cất lên trước.

San Phong cũng đang ngồi thần thờ ngả người trên ghế đầu óc cậu cứ miên man nghĩ đến Từ Di hiện tại đang ra sao nên không để ý đến lời nói của Đan Băng.

Đan Băng bước chân lại gần nhủ mày nhìn San Phong cứ ngồi quay ghế qua quay ghế lại tay xoay xoay chiếc bút đầu óc cứ bay bay.

Cậu đập bàn:

- Anh...

San Phong giật mình:

- Có chuyện gì thế?

- Anh làm gì mà cứ đàn ra thế?

- Không biết Từ Di trong tay Hàn thiếu có sao không đây.

Ra là thế. Đang lo cho Từ Di.

Đan Băng chẹp miệng, cậu làm ra vẻ thông cảm:

- Anh thì không sao nhưng Từ Di mà vào tay Tuyết Y em nghĩ...chắc..chắc...

San Phong nhướng mày nhìn Đan Băng:

- Làm sao?

Đan Băng lắc đầu thờ hất ra tường tường...

“Tuyết Y : cô có biết mình đang làm gì không dám ở cạnh Huỳnh tổng qua đêm cơ à.

Tuyết Y dứt ngược tóc Từ Di dậy, tát cô liên tục đến khi miệng tràn ra khoé môi.

Từ Di khóc lóc sụt sùi xin tha...

Tuyết Y vẫn lạnh lùng túm tóc cô kéo lê xuống đất...”

San Phong đứng bật dậy, cậu cầm vội chiếc áo khoác trên thành ghế vợ ngay lấy khoá xe trên bàn rồi vội vàng ra ngoài phóng xe như bay đến nhà Tuyết Y...

Tiếng xe phanh gấp rít trên mặt đất chói tai...

Cả người San Phong đổ về phía trước, tay cậu nắm chặt vô lăng mắt hướng vào căn biệt thự bật đèn lạ sáng trưng.

Thật lâu cậu mới bước xuống. Cậu lưỡng lự có nên vào trong không. Nếu như vào cậu sợ Tuyết Y lại gây khó dễ cho Từ Di. Nhưng không vào lòng cậu cứ nóng như lửa đốt không biết cô bây giờ cô ra sao...Gọi điện cho cô thì thuê bao...thật bức bối khó chịu. Làm sao cậu chịu được cái cảm giác nôn nao này chứ.

San Phong đi qua đi lại trước cổng căn biệt thự. Nửa muốn vào nửa không khiến mọi người đi qua đó ai nhìn cậu...đẹp trai mà điên...

....

Gioi truyền thông dạo gần đây cũng chuyển hướng nói đến chuyện của San Phong cặp kè với cô gái sương mai Từ Di.

Nhìn bài báo hôm nay viết về việc San Phong lần đầu tiên đưa một cô gái đến dinh thự riêng của mình khiến mọi người điên đảo nhất là các chân dài đã từng cặp kè với cậu...điều này đúng là đáng phẫn nộ. Cô gái đi cùng cậu có gì là nổi bật chứ...ngoài bộ mặt hiền lành có vẻ trong sáng nhưng ai đoán được...

Tuyết Y ném tờ báo lên bàn ghế người ra sau day day thái dương. Cả đêm qua cậu chưa ngủ được chút nào vậy mà mới sáng ra đã đọc được tin này thật là đau đầu.

Quách giám gõ cửa...

- Vào đi.

- Hàn thiếu...có cô Lý đến cần gặp ngài.

Tuyết Y phẩy tay quay lưng lại nhìn ra phía cửa kính, nói:

- Nói tôi không có đây.

- Vâng.

Quách giám lui ra, cậu đến chỗ Nhã Kỳ đang chờ,nói:

- Tiếc quá, cô Nhã đến trễ rồi, Hàn thiếu vừa mới đi gặp đối tác.

Nhã Kỳ biết Quách giám đang nói dối nhưng cô đành ngậm ngùi gật đầu, mắt vẫn hướng về phía cuối hành lang nơi phòng tổng tài ngự trụ, nhẹ nhàng nói:

- Vậy à. Khi nào anh ấy về nhắn tôi đến tìm nhé.

- Vâng.

Nhã Kỳ vừa quay lưng sắc mặt cô đã thay đổi, mặt đỏ phừng phừng tức giận. Biết bao nhiêu đại gia sẵn sàng quỳ dưới chân cô để được cô làm người tình vậy mà Tuyết Y này lại quá cao ngạo hờ hững với cô như vậy..nhưng chính điều đó của cậu làm cô càng quyết tâm dành bằng được con ngựa bất kham đó về tay mình..."Rồi anh sẽ thuộc về em thôi...hừm..."

...

Cậu đứng dựa mình vào cửa xe hai tay xỏ vài túi quần mắt cứ nhìn mãi vào bên trong mà chân không dám bước đến. Nếu vào Tử Di sẽ khó xử vì cậu thì sao lại gây thêm phiền toái cho cô cũng không ổn.

San Phong thở hắt ra định vào xe đi về thì có tiếng gọi sau lưng :

- Anh...

San Phong quay đầu lại nhìn, cậu nhú mày nhìn người bên cạnh Đan Băng:

- Sao cô lại ở đây.

Không để cho Ngữ Yên trả lời câu hỏi mình đặt ra cậu đã quay xang nói với Đan Băng phớt lờ sự có mặt của cô:

- Em quen với cô ta à?

- Ừ...cũng có quen mà...

- Thôi, ra chỗ khác nói chuyện sau.

Đan Băng chỉ tay vào căn biệt thự ngạc nhiên:

- Anh không định vào thăm Tử Di à?

San Phong lắc đầu :

- Để lúc khác, đi thôi.

Bỗng nhiên Đan Băng nhớ ra gì đó, cậu nói:

- Chết rồi, em phải đi có việc, anh đưa chị về giúp em nhớ. Em đi đây.

Miệng nói chân chạy, Đan Băng không để cho ai kịp nói gì. Cậu cười tà ý rồi quay mặt vào xe phóng vút đi.

San Phong không thèm nhìn liếc qua Ngữ Yên thêm lần nào nữa, cậu vào luôn trong xe đóng rầm cửa lại, tự nhiên con nóng trong người cậu lại một lần nữa muốn trút vào Ngữ Yên, hình như cô toàn xuất hiện vào thời điểm cậu bức bối khó chịu thì phải.

Ngữ Yên đứng yên lặng nhìn theo chiếc xe dần đi và làn khói mỏng manh còn phảng phất lại, cô không hề tỏ bất cứ một thái độ tức giận nào mà chỉ lặng lẽ bước đi...

San Phong nhìn qua tai kính, cậu nhún mày nhìn những bước đi khoan thai, vẻ mặt rất điềm nhiên không hề tỏ sắc thái khó chịu của Ngữ Yên mà lạ lẫm...

Miệng cậu lẩm bẩm “Sao lại có người phụ nữ điềm tĩnh đến vậy được...”

San Phong cho xe quay ngoắt lại, cậu đỗ phịch lại trước mặt Ngữ Yên, hạ kính xe xuống:

- Lên xe đi.

Ngữ Yên cười gật đầu:

- Cảm ơn.

Cô tự mở cửa xe sau ra và ngồi vào yên vị.

San Phong lại càng ngạc nhiên về vẻ tử tế của cô. Dù bị mình đối xử tồi như vậy mà vẫn mềm mỏng được. Đáng nhẽ trong trường hợp này các cô gái khác phải nhảy dựng lên rồi giận dỗi dầy vẩy lên “Tôi không cần” rồi tự đi bộ để cho các chàng đuổi theo xin lỗi chứ. Đây cô gái này lại lên luôn không ngần ngại. San Phong không hiểu cô là thể loại gì nữa đây. Khó đoán thật.

Ngữ Yên ngồi im đưa mắt nhìn ra ngoài đường phố, thấy Ngữ Yên không có ý muốn bắt chuyện với mình San Phong thấy hơi hụt hẫng. Vậy mà cô đã từng nói là muốn lấy cậu. Kiểu này chắc chắn đúng lời cô nói là vì tiền rồi. Với ý nghĩ này khiến San Phong tung tức, cậu cũng chẳng buồn nói gì

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Đáng lẽ ra Ngữ Yên im lặng thì San Phong phải lên tiếng hỏi nhà cô ở đâu chứ đằng này cậu cứ lái xe vòng vòng mãi không định dừng lại cho đến khi Ngữ Yên lên tiếng:

- Anh cho tôi dừng trước siêu thị đi.

San Phong phanh kít lại, cậu chẳng hỏi gì, Ngữ Yên xuống xe, cô gõ gõ lên kính, San Phong hạ xuống, cô nói:

- Anh đói chưa?

Nhắc mới nhớ. Sáng giờ cậu đã lót gì vào bụng đâu cơ chứ, mãi nghĩ đến chuyện Từ Di quá mà.

San Phong lắc đầu:

- Không.

Ột...t...r... ột...

Ngữ Yên hơi cười, cô nói:

- Anh chờ tôi 1 lát.

- Nhanh lên – San Phong dấm dăng nói.

Thay vì vào siêu thị, cô tạt xang hàng tạp hoá bên cạnh mua 2 hộp mì kim chi rồi lúi húi nói gì đó với người chủ lúc sau bung đến chỗ San Phong một hộp mì nghi ngút khói thơm phức, cậu cau mày nhìn cô:

- Làm gì vậy?

- Chăm lấy.

San Phong thò tay ra lấy hộp mì nóng hổi và đôi đũa có sẵn, còn lại Ngữ Yên cầm 1 hộp, cô mở cửa xe chui vào đó, mở nắp mì ra nói:

- Ăn đi.

San Phong nhìn hộp mỳ, cậu nhún nhó :

- Cô bảo tôi ăn thứ thực phẩm rác rưởi này à.

Ngữ Yên hơi cười, cô không lạ gì với loại người công tử bột quen sống sướng từ bé như San Phong nói câu này ra cũng chẳng có gì làm lạ.

Ngữ Yên vừa gấp những sợi mỳ lên ăn, húp sùm sụp, cô dừng lại nói:

- Với anh là vậy nhưng với chúng tôi nó cũng là một loại thức ăn để sinh tồn đấy.

San Phong nhìn nhìn Ngữ Yên ăn ngon lành, bụng cậu sôi sục lên, quả thật từ lớn đến bé San Phong chưa bao giờ phải ăn thứ này. Cậu cau mày vẫn chưa chịu đựng đến hộp mỳ:

- Sao cô không mua thứ khác.

Ngữ Yên vẫn điềm đạm nói:

- Tôi cũng vào siêu thị mua thứ khác cho anh nhưng hết tiền rồi nên thôi. Anh ăn tạm đi đừng tỏ vẻ khinh miệt hộp mỳ đó như vậy khiến tôi khó nuốt đấy.

San Phong nuốt khan, cậu đưa lại cho Ngữ Yên hộp mỳ, nhất quyết không ăn:

- Thôi cô ăn đi.

- Anh không ăn? – Ngữ Yên hỏi lại.

- Ừ.

Trong khi San Phong chê lên chê xuống, thì Ngữ Yên đã thanh lý xong hộp mỳ của mình. Cô lấy giấy ra lau miệng rồi nhìn San Phong và hộp mỳ:

- Anh muốn chiếm được cảm tình của một cô gái bình thường thì cũng nên tập làm quen với những gì bình dân đi. Đừng làm những thứ gì đó quá xa xỉ để lấy lòng người phụ nữ mình yêu, đương nhiên với 1 số cô gái bây giờ sẽ thích điều đó nhưng tôi nghĩ cô gái anh đang thích thì hơi tui thân về điều anh đã dành cho cô ấy đấy.

San Phong nhìn nhìn Ngữ Yên, miệng cậu bật thốt:

- Cô bao nhiêu tuổi?

- 25. Anh định nói tôi già quá đúng không?

San Phong nheo mắt nhìn cô gái, ý nghĩ của cậu đã có người thứ 2 đoán được rồi sao, lại là một đứa con gái kém tuổi mình.

Ngữ Yên hơi cười :

- Thôi đi, anh không thấy nhìn chăm chăm một cô gái thế là quá thô lỗ à. May người đó là tôi nên không sao đấy.

Ngữ Yên cầm túi sách, cô mở cửa bước xuống xe, không quên cúi đầu chào cậu trước khi bước đi.

Lần nào cũng vậy, cô gái này đi và đến đều nhanh cả khiến San Phong không kịp định hình, cậu luôn bị động trước cô gái này.

San Phong nhìn lại hộp mỳ vẫn cầm trên tay, cậu bật cười trong vô thức, mỳ đã nguội ngắt nở tung ra hết rồi ăn thế nào được nữa...

San Phong mở cửa xe bước xuống, cậu tìm thùng rác vứt nó vào rồi đến hàng tạp hoá lúc này Ngữ Yên đã mua mỳ để mua.

Cậu vào xe ngồi với hộp mỳ nghi ngút khói, từ từ dỡ ra gấp từng miếng lên vừa ăn vừa thổi đến nóng đỏ cả môi...

Ngữ Yên đứng một góc nhìn thấy mọi hành động cậu làm, cô khẽ cười mới quay mặt bước tiếp đi...

.....

Đến tối Tuyết Y mới về nhà mặc dù cậu đã muốn làm điều đó từ sáng nay rồi.

Từ Di đã hạ sốt hơn ban sáng rất nhiều, dù người vẫn ê ẩm nhưng đã cử và đi lại được đôi chút.

Lúc Tuyết Y về đến thì thấy Từ Vũ và Từ Di đang ngồi ăn trong phòng ăn.

Cậu dừng lại trước ngưỡng cửa nhìn Tử Di. Sắc mặt cô đã đỡ hơn rất nhiều, cậu khẽ cười rồi đi thẳng lên tầng...

- Cô thấy Hàn thiếu là người thế nào?

Tử Di sống với cậu đã được nửa năm nhưng cô vẫn chưa hiểu nổi nữa. Đa số cô thấy việc cậu làm và đối xử với mình đều là trò xấu xa nhưng có khi lại tốt với cô bất ngờ đương nhiên chuyện này là hi hữu rồi.

Tử Di lắc đầu, cười trừ, cô tiếp tục ăn nốt phần của mình để mau chóng khoẻ lại để đi học.

Tử Vũ chẹp miệng nhìn cô :

- Cậu ấy đúng là mẫu đàn ông lý tưởng đấy chứ.

“Lý tưởng à? “. Có mơ Tử Di cũng không nghĩ được chuyện đó, Tuyết Y không nằm trong top lý tưởng của cô mặc dù Tử Di chưa đề ra mẫu hình lý tưởng về người chồng của mình.

Thấy Tử Di vẫn im lặng, Tử Vũ nhướn nhướn mày nhìn cô:

- Hỏi thật nhé, cô cũng muốn được làm Hàn thiếu phu nhân tương lai chứ?

Tử Di tròn xoe mắt nhìn người đối diện mình, cậu cười cười nham nhở, Tử Di bật cười nhẹ “Điều đấy lại càng không thể “. Cô chỉ lắc đầu cười thay câu đáp.

Tử Vũ công nhận Tử Di kín tiếng thật định điều tra mọi tí tin tức để bán vậy mà cũng không được.

...

Tắm xong, Tuyết Y xuống lại phòng ăn, đáng vẻ cây trà giống là người có lỗi gì, mặt nhớn nhớn nói:

- Vui vẻ quá nhỉ.

Tử Vũ mời mọc:

- Hàn thiếu cũng ngồi xuống ăn đi chứ. Cứ tự nhiên.

Tuyết Y đi lại tủ lạnh lấy nước uống, cậu nhìn Tử Vũ:

- Nhà tôi, cậu không cần mời.

- Ồ. Tôi quên mất.

Tử Vũ ngược lên nhìn đồng hồ, cậu kêu lên:

- Chết, tôi phải về để đón bà xa rồi...haizz...lại muộn rồi. Chào hai vị nhé, gặp lại sau.

Cậu vội vàng phi thân ra ngoài đại sảnh lấy khoá xe rồi lấy xe ra về. Tuyết Y khoan thai ngồi xuống đối diện với Tử Di, cậu nheo mắt nhìn sắc mặt xanh xao của Tử Di, việc này khiến Tử Di không còn tự nhiên ăn uống nữa, cô khó chịu đứng dậy định ra ngoài thì Tuyết Y lên tiếng :

- Không ăn nữa à.

- Tôi no rồi.

- Ừm. Vậy uống thuốc rồi nghỉ sớm đi.

Tử Di nghe xong lời dẫn dò, cô không đáp trả chỉ lững thững về phòng. Hôm nay sao cậu ta lại nhẹ nhàng đến thế, lại có trò sắp tới sao. Một dự cảm mơ hồ không rõ nét nào lại đến với cô nhưng nó về lành tính hơn thì phải...

Tuyết Y ngồi một lúc mới trở về phòng Tử Di đang nằm, cô vẫn quay lưng về phía cửa kính đó...Tuyết Y từ từ đi lại, cậu đặt mình xuống nằm cạnh cô khiến Tử Di lạnh tóc gáy, cô cố tình nằm dịch vào sát mép giường trong. Tuyết Y vòng tay ôm qua eo cô :

- Sắp đến sinh nhật tôi rồi, em có thể cho tôi một nguyện vọng không?

Nguyện vọng...là cái gì chứ trong khi Tuyết Y đối xử với Tử Di tàn tệ như vậy mà còn đòi nguyện vọng từ cô là sao?. Tử Di nhủ mảy, cô nằm im không đáp trả.

Giọng đều đều, Tuyết Y tiếp:

- Chỉ cần làm được nguyện vọng đó, tôi sẽ trả tự do cho em nếu em muốn.

- Chuyện gì- Vừa nghe đến 2 từ “tự do” Từ Di có lại ngay phản xạ.

Tuyết Y hơi đau lòng trước chuyện này nhưng không sao, cậu khẽ cười cừu chị rất đầm ấm :

- Đến lúc đó tôi sẽ nói.

- Bao giờ?

- chắc 2 tháng nữa.

Từ Di im re. 2 tháng nữa mới đến sinh nhật cậu ta mà đã nói ngay từ bây giờ. Cô nén tiếng thở dài. Nhưng không sao, chỉ cần cố gắng làm chuyện đó cô sẽ được tự do thôi.

Giữa hai người lại rơi vào khoảng không lặng im. . .Tuyết Y ôm cô trong vòng tay, mắt cậu khẽ nhắm lại tận hưởng cảm giác có cô bên mình. . .

Đây là lần thứ hai Tuyết Y cho cô cái cảm giác ấm áp an lành đến vậy. Phải chỉ lúc nào cậu cũng hiền như vậy thì tốt biết mấy. . .

Từ Di đang ngồi xem tin tức trên mạng, mãi nhìn tin có ảnh mình và San Phong chăm chú đọc quá đến nỗi Tuyết Y đứng sau lúc nào cũng không biết.

Tuyết Y cũng chẳng nói chẳng rằng, lừ lừ như một hồn ma lên phòng thay đồ. Đến khi quay xuống cậu vẫn thấy Từ Di đang xem gì đó, cậu dừng lại đứng sau lưng cô nhìn xem, hai hàng mày cậu nhướng nhướng lên, hoá ra Từ Di đang xem thông tin về cậu.

Khoé miệng Tuyết Y cong cong, đôi mắt như đang cười. Cậu lên tiếng:

- Cần cứ hỏi thẳng tôi.

Từ Di giật bản mình về hành động lén lút của mình, cô quay ngược ra sau thấy Tuyết Y. Từ Di đóng vội laptop lại cô ôm nó đứng dật định bước đi thì Tuyết Y gọi lại:

- Em chuẩn bị đi đến đây với tôi một lát.

Từ Di đứng lại nghe hết câu Tuyết Y nói rồi mới đi tiếp về phòng. Đóng cửa phòng lại cô mới dám thở mạnh ra vuốt ngực. Không biết Tuyết Y sẽ nghĩ sao khi cô tự dưng lại có hứng thú điều tra về ngày sinh đủ thứ về cậu.

...

Ông Đình thoáng cau mày khi thấy Từ Di xuất hiện bên Tuyết Y, ông thấy chúng không hợp nhau chút nào. Người như Từ Di bên Tuyết Y không sớm thì muộn nó cũng sẽ gây cho cô gái kia nhiều tổn thương vì vẻ trắng hoa của nó thôi.

Ông đi lại phía con mình, gương mặt vẫn tỏ ra tươi cười nhìn hai người/

Từ Di cúi đầu chào, ông Đình mỉm cười gật đầu :

- Con cũng đến à. – Ông nhìn sang Tuyết Y- Khi nào tan tiệc lên phòng gặp ta, con nhớ đừng bỏ về đấy.

Tuyết Y gật đầu. Ông Đình cười nhẹ:

- Ừm vật tốt rồi. Thôi con đi chào hỏi mọi người giúp ba nhé, ba sang kia một chút.

- Vâng.

Từ Di cúi đầu lễ phép chào ông rồi đi theo Tuyết Y.

...

San Phong nhìn quanh đại sảnh, cậu biết chắc chắn hôm nay Từ Di sẽ đến nên cậu mới có động cơ để đến buổi tiệc này.

Chưa thấy Từ Di đâu cậu đã thấy trước mặt mình một người mà cậu không muốn gặp lại chút nào.

Ngữ Yên xuất hiện bên cạnh bà Như Hạ với vai trò trợ lý mà như là thân thiết lắm, hai người vừa đi vừa nói chuyện cười với nhau rất thoải mái.

Cậu định quay mặt luôn đi để tránh gặp mẹ mình nhưng đã muộn mất rồi.

- Phong. . .

Biết là không thể tránh, cậu quay lại vừa ngạc nhiên, cười xối lỏm nhìn mẹ mình, cậu đi lại gần bà :

- Mẹ cũng đến đây ?

Bà Như Hạ lờm lờm San Phong:

- Sao con nói là không đến?

San Phong nhướn nhướn nhướn mày nhìn mẹ mình :

- Con đến để tìm con dâu cho mẹ đây.

Bà Như Hạ cau mày :

- Con dâu?

San Phong gật đầu, bà Như Hạ buông ngay một câu:

- Mẹ sẽ không chấp nhận ai là con dâu ngoài Ngừ Yên. Con nghe rõ chưa?

San Phong nhìn phất xang Ngừ Yên, cậu gườm gườm nhìn cô khó chịu, Ngừ Yên vẫn chỉ im lặng như thường không biểu lộ sắc thái nào cả.

San Phong bực mình :

- Mẹ gặp cô ấy đi rồi hẵng nói.

- Con...

- Ba...- San Phong vẫy tay gọi ba mình.

Cậu biết ông sẽ là đồng minh đắc lực của mình. Ông đến thật đúng lúc, Bà Như Hạ cũng quay đầu lại nhìn phía sau.

Bà ngạc nhiên khi chồng mình cũng đến đây :

- Anh nói một trong người nên không đi mà?

Ông Thành mỉm cười với Ngừ Yên trước cho phải phép khi cô đã cúi đầu chào mình rồi mới nói :

- Ủ, anh nhớ có chuyện quan trọng cần làm nên phải đến thôi.

- Chuyện gì vậy anh?

- Lúc nữa em sẽ biết thôi.

Ông quay xang San Phong, nháy mắt với cậu :

- Đi thôi con, qua đây ba giới thiệu con với bác Quách.

- Vâng, con đi trước nhé mẹ.

Bà Như Hạ gật đầu, San Phong quay đi cười cười với ba mình vừa đi vừa nói:

- May ba cứu giá kịp lúc.

- Con đi tìm Tử Di đi, để ba qua kia một lát.

- Vâng.

Vừa mới quay mặt đi cậu đã thấy ngay Tử Di đang đứng cùng Tuyết Y. San Phong đi nhanh lại chỗ họ, cậu giữ phép lịch sự gật đầu chào Tuyết Y.

Tuyết Y gượng cười, mặt cậu tối sầm sầm nhìn San Phong:

- Tôi tưởng những bữa tiệc toàn lão tiền bối thế này Huỳnh tổng sẽ không đến chứ.

San Phong bật cười:

- Nên đi học tập cũng tốt chứ.

Tuyết gật gù:

- Huỳnh tổng có tinh thần học hỏi đấy chứ.

- Cũng giống như Hàn thiếu thôi.

Không hiểu sao cứ đứng giữa hai người này Từ Di lại lạnh sống lưng mặc dù hai người này đang cười cười nói nói chứ không hề mặt cau mày có. Thà họ như thế còn hơn đằng này lại...haizz...

Tuyết Y nhún vai không nói thêm nhiều, San Phong lập tức có cơ hội quay xang Từ Di, giọng cậu nhẹ nhàng hẳn đi :

- Em đã khoẻ hẳn chưa mà đến những nơi này.

Từ Di cười nhẹ gật đầu:

- Em khoẻ rồi.

- Vậy tốt quá rồi.- Liếc mắt qua Tuyết Y một chút San Phong mới cười nói – Hàn thiếu cho tôi mượn Từ Di một lát. Được chứ?

Tuyết Y nhìn nhìn hai người, cậu ra về vị lượng :

- Huỳnh tổng cứ tự nhiên.

Chỉ chờ câu đó, San Phong kéo luôn tay Từ Di đi để lại gương mặt hằm hằm của Tuyết Y đang nhìn sau lưng.

San Phong nhìn Từ Di, mắt cậu ừng ực nước :

- Anh sắp chết rồi.

Từ Di nhìn cậu :

- Sao vậy?

- Anh sắp chết vì sức ép của mẹ anh rồi đây...- San Phong thở dài náo nê.

Từ Di ngờ ngờ ra điều gì đó, cô nói:

- Là chuyện bác muốn anh lấy vợ à?

San Phong mím mím gật đầu lia lịa. Mặt cậu lúc này không khác gì con cún lạc đường mặt thật đáng thương.

- Anh muốn em gặp bác à.

Lại là cái gật đầu đáng thương. Từ Di nhìn cậu:

- Ổn không?

- Được mà. Mẹ anh đang ở đây, cả cái bà thím mẹ bắt anh cưới cũng ở đây, lúc nào tan tiệc em gặp anh được không.

Từ Di cắn môi nghĩ ngợi, cô đi cùng với Tuyết Y không biết mình có đi được không.

San Phong nhìn về mặt cô có vẻ khó xử, cậu đành nói:

- Nếu không được thì để khi khác vậy không sao đâu.

Từ Di khẽ cười lắc đầu :

- Được mà, không sao đâu.

Mắt San Phong sáng trưng như đèn sao lấp lánh, cậu cười toe toét ôm chầm lấy cô:

- Tốt quá rồi...cảm ơn em nhé...

Từ Di sững người, đang chỗ đông người, San Phong tự dưng ôm chầm lấy cô như thế...cô vội vàng đẩy nhẹ người cậu ra nhưng mọi người đã chú ý đến họ rồi. Ngừ Yên cũng đã nhìn thấy, khoé môi cô nhếch lên điệu cười mờ nhạt.

San Phong cười cười :

- Xin lỗi, anh mừng quá.

- Không sao – Từ Di cười nhẹ.

...

Đồng xự trưởng cùng với cô con gái diệu của mình bước vào bữa tiệc khiến mọi người chú ý đến họ, Nhã Kỳ vừa nhìn thấy loáng thoáng bóng dáng Tuyết Y, cô liền ghé tai nói với cha mình:

- Con ra chỗ Hàn thiếu trước nhé ba.

Ông Đồng gật đầu, Nhã Kỳ đi ngay ra chỗ Tuyết Y, cô tỏ vẻ bên lên, vén tóc vào tai nhìn Tuyết Y cúi cúi đầu. Tuyết Y khẽ cười:

- Em đến rồi à.

Nhã Kỳ cười nhẹ :

- Anh đi một mình đến đây à?

- Ừm.

Tuyết Y hồ hững nhìn quanh không có vẻ gì muốn nói nhiều với Nhã Kỳ. Cậu đành cắt đứt câu chuyện, Tuyết Y dơ tay lên nhìn ông Phàm rồi nhìn xang Nhã Kỳ cười:

- Anh qua kia chút, gặp lại em sau.

Nhã Kỳ miêng cưỡng gật đầu cười lễ nghĩa, Tuyết Y vừa đi cô đã dờ mắt đắm đắm. Càng bức xúc hơn nữa khi cô thấy Từ Di đang nói cười với San Phong, mặt cô đánh xám lại tức tối, đáng lẽ mọi vị trí đứng cạnh Tuyết Y hay người phụ nữ San Phong theo đuổi là của cô mới đúng nhưng sao sau khi Từ Di xuất hiện thì cả hai vị trí xứng đáng đó của cô lại thuộc về tay Từ Di hết.

Nhã Kỳ nghiêng răng, mắt nhìn Từ Di đầy ghen tức căm phẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Đan Băng đi loanh quanh kiếm người quen có thể nói chuyện được nhưng toàn tiền bối chẳng biết nói với ai đây, cậu ngồi buồn thiu bỗng nhiên có tiếng nói trước mặt mình :

- Cậu có chuyện không vui à.

Đan Băng ngẩng đầu dậy, miệng há tròn nhìn Ngữ Yên :

- Chì...- Cậu nhìn quanh – Hạ tổng đâu rồi, không đến à?

- Đang nói chuyện với mấy phu nhân khác – Ngữ Yên ngồi xuống cạnh Đan Băng – Cậu nghĩ ai sẽ được chọn?

Đan Băng nhìn nhìn Ngữ Yên, cậu thấy ánh mắt cô đang hướng về phía Từ Di và San Phong nên hiểu mang máng được hàm ý trong câu hỏi của cô.

- Còn chị?

- Hàn thiếu.

Đan Băng hơi cười :

- Em cũng nghĩ vậy. Chắc anh lần này bị tổn thương nặng nề rồi.

Ngữ Yên nheo mắt nhìn Đan Băng, cô không hỏi gì mà Đan Băng lại kể :

- Có lẽ chị hợp với anh ấy hơn Từ Di.

- Sao cậu nghĩ vậy?

Đan Băng cười cười không trả lời. Ngữ Yên cũng im lặng ngồi nhìn hai người tiếng thở dài lặng lẽ cất vào trong đáy lòng...

...

Tan tiệc, mọi người dần thưa lui về, đến khi tất cả về hết, các gia nhân trong nhà ra dọn dẹp mọi thứ, chỉ còn lại Tử Di Đan Băng và Tuyết Y ở lại giữa đại sảnh, vô tình Tử Di thấy được bà Thái, cô nhíu mày khó hiểu, sao bà lại xuất hiện ở đây, lại còn trong vai trò chỉ đạo.

- Quận gia Thái, Hàn chủ tịch cho gọi bà.

- Ừm. Mọi người dọn dẹp như cũ, cẩn thận những thứ đồ cổ mới gửi về đây.

Bà nói xong mới quay đi.

“Quận gia “ Hai từ đó khiến cô cau mày nhìn theo bà Thái, cô nhớ là bà chỉ là một người lao công giúp việc theo tháng của Hàn thiếu thỏi mà sao lại thành quận gia nhà này??? Rốt cuộc thân phận thật của bà là sao.? Từng câu hỏi về người đàn bà này lại hiện lên trong đầu cô như một mớ bòng bong lộn xộn khó hiểu.

Tử Di bỗng nhớ đến lời hẹn của mình với San Phong, cô liền quay xang nói với Tuyết Y’

- Anh cho tôi về trước được không?

Tuyết Y cau mày:

- Có chuyện gì à?

- Tôi hơi mệt.

- Ừm, để tôi cho người đưa em về.

Đan Băng nói vào:

- Để tôi nói tài xế của ba đưa Tử Di về.

Tử Di lắc đầu:

- Không cần phiền đâu, để tôi ra ngoài gọi taxi được rồi.

Tử Di cúi đầu chào hai người rồi mới quay đầu bước đi.

- Hai thiếu gia, chủ tịch cho gọi hai cậu.

- Ừm – Tuyết Y, Đan Băng đồng gật đầu cùng lên phòng.

...

San Phong đứng ngoài cổng chờ Tử Di như lời hẹn. Cậu vừa thấy cô lững thững đi ra đã chạy tới:

- Ba mẹ anh đang nói chuyện với ba Đan Băng trong đó, mẹ anh muốn đưa em vào trong đó luôn.

Biết cô khó xử, San Phong khẽ nói:

- Chắc không được rồi. Lên xe, anh đưa em về.

Tử Di nín thở, đúng là trong trường hợp này khó xử thật, nhưng San Phong đã bao lần giúp cô chỉ lần này cậu mới nhờ đến cô vậy mà cũng không được thì còn mặt mũi nào nhìn cậu nữa, Tử Di gượng cười, cô nắm lấy tay San Phong:

- Không sao, đi thôi anh.

Cô kéo tay San Phong đi vào lại căn biệt thự. Hành động cô khiến tim cậu đập loạn lên như chàng trai mới lớn được tỏ tình vậy. Mỗi cậu nở nụ cười hạnh phúc khi Tử Di chủ động nắm tay mình.

Hai người được người giúp việc dẫn lên phòng tiếp khách của ông Đình.

Tử Di hít một hơi thật sâu, San Phong vừa mở cửa, mọi người có mặt trong đó đều giương mắt nhìn họ đầy sững sờ ngoài vợ chồng ông Thành.

San Phong nắm tay Tử Di bước vào, hai người cúi đầu chào mọi người mới ngồi xuống. Đan Băng liếc mắt qua nhìn Tuyết Y, mặt cậu đánh hấn lại, ánh mắt ẩn đầy hàn khí, có thể làm đóng băng người đối diện. Ông Đình cũng nhìn Tử Di cùng San Phong đầy sững sờ.

Ông cau mày nói:

- Hai đứa...

Bà Như Hạ cũng lên tiếng cùng lúc hỏi:

- Đây là cô gái mà con nói?

San Phong gật đầu khẽ cười :

- Cô ấy là Tử Di ạ.

Không gian trong căn phòng càng lúc càng trở nên căng thẳng, nó ngột ngạt đến mức khó thở... nhất là trong trường hợp của Tử Di, các ánh mắt hầu như đều đang tập trung vào cô, Tử Di chỉ còn biết cúi đầu để tránh mọi ánh mắt đó thôi.

Ông Thành vội đỡ lời, ông cười cười :

- Con mình có khác, Tử Di đúng là rất xinh đẹp ngoan ngoãn, em không có ý định phản đối đâu chứ.

Bà Như Hạ nhìn thấy Tử Di có nét gì đó quen quen, bà cau mày cố nhớ ra thì lại càng khó nghĩ, bà không nói gì.

Ông Đình nhìn thẳng Tử Di, lên tiếng nói:

- Tử Di, con đang làm ta thất vọng đấy.

Tử Di cắn môi, hai bàn tay nắm chặt vào mép váy, thật sự cô cũng muốn tình trạng này xảy ra đâu cơ chứ. Giờ nói thế nào để trọn vẹn đôi đường đây. Bắt buộc cô phải chọn một bên thôi. Sao tự nhiên cô lại có giá thể này để hai gia đình tài phiệt này muốn mình cho con họ nữa cơ chứ.

San Phong hơi cười, cậu lảng xang chuyện khác :

- Hiện tại con đang quen với Tử Di, mẹ đừng bắt con để ý đến cô gái khác nữa nhé.

- Mẹ sẽ suy nghĩ lại.

Ông Thành nhìn ông Đình:

- Cũng muộn rồi, chúng tôi xin phép trước.

Ông Đình gật đầu khẽ cười đáp lời chào của họ. Cả gia đình họ đứng lên ra về.

Tử Di khó thở nhất khi đối diện với Tuyết Y trong đây, nãy giờ cậu vẫn chưa mở lời nào chỉ nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt sắc lạnh. Khi San Phong kéo cô đứng dậy đi về cùng thì ông Đình đã lên tiếng :

- Bác muốn nói chuyện riêng với Tử Di một chút được chứ.

San Phong nhìn cô hỏi ý, Tử Di gật đầu cậu mới cười đáp:

- Vâng. Vậy cháu xin phép chủ tịch.

- Ừm.

Chờ San Phong ra ngoài, chỉ còn lại nội bộ gia đình. Ông Đình mới nhìn Tử Di nói:

- Con quen San Phong từ khi nào?

Có quen đâu cơ chứ. Tử Di nén tiếng thở dài, cô không thể nói chuyện vở kịch mình đang đóng ra được nên đành nhận vậy :

- Dạ...trước khi chủ tịch nói chuyện con và Đan Băng.

Tuyết Y cau mày. Sao toàn chuyện cậu không biết gì thế này. Hình như hôm nay không có gì liên quan đến mình thì phải.

Ông Đình mím môi :

- Vậy sao con không nói gì.

Tử Di cúi đầu, lòng cô đầy rối bời :

- Vì...

- Con đang thương hại ta vì bệnh tật đấy à.

- Không có, cháu không hề có ý nghĩ đó về chú tịch.

Ông Đình phẩy tay, ông cười :

- Không sao, nếu đã thương hại ta thì con nên đến với Đan Băng đi chứ.

Môi Tuyết Y bỗng nhiên cong cong lên như đang cười chế giễu, cậu không hiểu Từ Di thế nào sao cả ba cậu và cả ông Thành đều chấp thuận và mong muốn cô đến với con cưng của họ như vậy.

Cậu lẳng lặng theo dõi mọi diễn biến.

Đan Băng nghe ba mình nói như vậy, mặt cậu nhún lại kêu lên:

- Ba. Con đã nói rồi. Từ Di không phải mẫu người của con.

Từ Di cố gắng lấy hết sức bình tĩnh để trình bày điều mình muốn nói:

- Chú tịch cũng nghe lời cậu ấy nói rồi đó, cháu thật sự không phải người Đan Băng cần nên chú tịch hãy tìm người khác thích hợp hơn cho cậu ấy.

Cô đứng dậy cúi đầu chào ông :

- Xin phép chú tịch.

Ông Đình lờm lờm Đan Băng, ông rất muốn Từ Di làm con dâu mình nhưng cũng chẳng thể hiểu được vì sao mình lại mong muốn điều ấy, phải chăng do cô quá giống người vợ quá cố của mình.

Từ Di bước đi gần ra cửa, ông vẫn cố nói:

- Ta vẫn mong con suy nghĩ lại.

Từ Di vẫn bước đi, cô lững thững đi xuống đại sảnh rồi ra sân. Bỗng một dáng người đàn bà quen quen đi ngang qua mặt mình khiến cô sững lại, miệng lầm bầm “là bà Thái...”. Cô nhanh chân bước theo bà...

...

Còn lại ba người đàn ông trong gian phòng, ông Đình thở dài ngã người ra sau :

- Một cô gái như vậy sao con lại từ chối.

Đan Băng nhíu mày :

- Từ Di thật sự không hợp với con.

Đúng là vậy, hôm nay Tuyết Y đúng là nhân vật phụ rồi, không ai hỏi hay nhắc đến cậu cả. Tuyết Y đứng dậy :

- Không có gì, con về trước đây?

Tuyết Y vừa quay lưng, ông Đình đã nói:

- Con có thể mang lại hạnh phúc cho Từ Di chứ?

Tuyết Y dừng chân, cậu đáp lại bằng một câu hỏi ngược :

- Lý do ba thích cô gái đó là gì?

Ông Đình im lặng trong giây lát, ông biết trả lời thế nào đây. Tuyết Y cười nhạt rồi bước đi...

Đan Băng nhỏ giọng nói với ba mình:

- Ba không nên vì thế mà ép Từ Di phải thích con.

Ông Đình day day thái dương :

- Ừm, ba biết rồi, con ra ngoài trước đi ba muốn một mình.

- Vâng. Ba cũng nghỉ sớm đi ạ.

- Ừm.

Ông Đình mở mắt nhìn lên trần, ông lại nhớ đến gương mặt của hai người vợ một người là tình một người là nghĩa nếp nhăn trên trán ông lại hiện rõ lên từng cái nhúm mày...

Ông đã có lỗi với cả hai, nhưng phần lỗi với mẹ con Tuyết Y là rất lớn. Thật ra người ông muốn ghép cho Tử Di là Tuyết Y ngặt nỗi vì sợ tính trăng hoa của cậu sẽ làm tổn thương đến đứa con gái hiền lành đó... Thật là khó nghĩ để được sự hoàn hảo...

.....

- Bà là quản gia của nhà này?

Bà Thái lúng túng, đến nước này không biết dấu kiểu gì đây. Tử Di tiếp:

- Thật sự con không hiểu bà nói dối con để làm gì?

Bà Thái thờ ắt ra, thôi đã lộ thì thôi, dù sao mình làm việc thiện chứ có phải làm việc xấu đâu mà dấu diếm.

- Là cậu Tuyết Y...

...

Tâm trạng Tử Di lúc này bỗng nhiên sao nhẹ tênh, một niềm vui nào đó len lỏi trong lòng cô. Sao con người Hàn thiếu lại mầu thuẫn đến vậy chính cậu đẩy cô vào trạng thái đấy rồi cũng chính cậu đã đưa cô vào viện nhưng lại không hề nói câu nào về chuyện đấy...rốt cuộc đâu mới là bản chất của cậu...

Những câu hỏi về Tuyết Y cứ hiện mãi lên trong đầu cô thành một dấu hỏi to đến nỗi muốn nổ tung óc ra vậy...

...

Tuyết Y đang tìm gì đó trên kệ sách trong phòng làm việc của cậu, Tử Di từ ngoài nhìn vào nhìn cái dáng cao lớn tấm lưng cô độc của cậu rồi cả gương mặt nghiêng nghiêng ánh tuấn sao hôm nay cậu lại thu được ánh nhìn từ Tử Di thế này...

Tử Di từng bước đi vào trong :

- Cảm ơn.

Tuyết Y giật thót mình, trán toát hết mồ hôi, cậu quay lưng ra sau thở nhẹ khi thấy Tử Di. Cậu nhớ lại câu nói lúc nãy của Tử Di rồi cau mày nhìn cô không hiểu :

- Gì cơ?

- Sao anh lại như vậy?

Tuyết Y nhượng nhượng mày:

- Sao là sao?

Tử Di khẽ nở nụ cười hiền lành của mình với cậu:

- Dù anh đã đối xử như thế với tôi nhưng việc anh đã làm tôi cũng cảm ơn. Bà Thái đã nói hết với tôi. Tôi đã nghĩ anh mất hết nhân tính nhưng xem ra nó vẫn còn. Cảm ơn – Tử Di cười, nhấn mạnh lại chữ cảm ơn.

Cô quay lưng đi về phòng để Tuyết Y đứng chần chờ ở lại, bất giác khoé môi cậu nở nụ cười ngây dại rồi quay lại tìm thứ mình cần.

5 Phút sau Tuyết y mới nhớ lại được chuyện mình đang muốn nói với Tử Di vậy mà nhìn cô cười cậu lại quên bống mất.

Tuyết Y đi về phòng Tử Di, cậu mở cửa bước vào thấy cô đang ngồi xem gì đó trên chiếc ipad. Tuyết Y ho khan, Tử Di ngược mắt lên nhìn cậu.

Mặt Tuyết Y đăm đăm lại, giọng nói có phần gay gắt hơn:

- Chuyện tối nay là sao?

- Anh đã thấy hết rồi?

- Nghĩa là thế nào? – Hai hàng mày cậu nhíu lại gần hơn, vẻ mặt khó chịu.

- Sau khi kết thúc với anh tôi đến với San Phong không được sao.

Hàn khí trong mắt Tuyết Y cao ngùn ngụt lên, cậu nhìn Từ Di chằm chằm khiến cô lạnh sống lưng, hai tay cô nắm chặt lại hơi run run. Phải nói vậy để giữ bí mật cho San Phong thôi. Cô đã hứa giúp cậu rồi thì làm sao nói chuyện này cho ai khác được nhất là Tuyết Y.

Đuôi mắt cậu nheo lại, khoé môi nhếch lên vẻ khinh miệt :

- Cô biết nhìn xa trông rộng nhỉ, làm tiền quen rồi mới thế đúng không.

Những lời xúc phạm nhân cách này Từ Di đã nghe quen rồi nhưng sao hôm nay vào miệng Tuyết Y nói cô lại cảm thấy khó chịu, bề bâng đến vậy, cô cần môi cô dần cảm xúc xuống nhận thấy những lời miệt thị đó :

- Anh nói đúng, tôi là loại đấy. – Từ Di cười khan – Anh cũng đã giúp tôi quen với cảm giác tiếp khách của anh rồi còn gì.

Bộp...

Một cú bạt tay thẳng mặt Từ Di khiến cô chao đảo sa sầm mặt mày. Từ Di đưa tay vuốt vuốt nhẹ dấu tay đau rát trên mặt, cô phải cảm ơn vì cậu đã tặng cô cái bạt tay này vì những áy náy cô đã nghĩ sai về cậu đều bị cái tát đó làm tan biến...

Tuyết Y nghiêng mạnh từng chữ từng câu như để Từ Di khắc cốt ghi tâm lời nói này của cậu vậy :

- Cô nghĩ mình là ai mà dám lên tiếng châm chọc tôi. Nên biết thân phận mình là ai cả vị trí cô đang đứng nữa hiểu chưa.

Mặt cậu hầm hầm quay đi, mắt cậu long lên những lời Từ Di nói với cậu quả khiến đau lòng thật. Xưa nay cậu không muốn dính chính một điều gì đó với bất kể ai vì cậu không muốn tổn lời giải thích loằng ngoằng để hiểu ra một vấn đề. Tất cả để thời gian làm sáng tỏ hoặc mờ nhạt đi là song.

Được vài bước Tuyết Y dừng lại, không quay đầu nhìn Từ Di mà nói:

- Cô đừng quên mình đã nợ tôi những gì.

...

Sau phút bàng hoàng khi Tuyết Y phản nộ như vậy, cô chưa từng thấy vẻ mặt kích động đến như vậy của cậu.

Nhưng đúng là những gì cô nói đều đúng sự thật mà cô đã thấy...hay...Từ Di ra đứng bên cửa kính nhìn lên ánh trăng sắp tròn trên bầu trời, tâm tình cô trở nên bình tĩnh hơn đôi chút, bây giờ không cần phải để ý phải thương tâm, dù sao cô cũng sắp thoát khỏi nơi này rồi. Chỉ hai tháng nữa thôi, chuyện Tuyết Y muốn cô sẽ cố thực hiện bằng được để rời xa khỏi con người nắng mưa thất thường ấy.

Đầu óc cô cứ nghĩ mãi đến nét mặt lạnh lùng cứng rắn của Tuyết Y lúc vừa rồi...chẳng lẽ những điều cô nói không phải sao...Từ Di đưa tay sờ lên má mình, cái tát của Tuyết Y làm cô thấy bất mãn sao sao ấy, sao cậu lại tỏ thái độ như mình đang bị đổ oan vậy...cô cần môi mạnh đến mức những vết răng còn in hằn trên làn môi mỏng, mắt cô nhìn về nơi thật xa xôi trên bầu trời kia....

Không cần phải quan tâm nữa... về sau cô và Tuyết Y cũng sẽ không còn quan hệ gì nữa...cô không muốn quan tâm bất cứ việc gì có liên quan đến Tuyết Y nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Đang trong giờ làm việc, Tuyết Y cứ ngồi nghĩ mãi về hành động bộc phát tối qua của mình với Từ Di.

Sao cậu lại phản ứng nóng nảy như vậy chứ...với bất cứ ai cậu cũng có thể giữ bình tĩnh đến đáng nể vậy mà sao cứ mỗi lần trước mặt Từ Di cậu lại không thể làm được điều đó một cách trọn vẹn...

Cậu dần mạnh cây bút trong tay xuống bàn ngả vật người ra sau, vất tay lên trán thở hắt ra chán nản.

Quách giám đi vào, ít khi cậu thấy được vẻ chán trường này của Tuyết Y :

- Hàn thiếu, đây là dự án bên The Sun fax qua cho công ti.

Tuyết Y nhẹ giọng nói:

- Để lên bàn đi.

Quách giám đặt bản thảo lên bàn, cậu nhìn nhìn Tuyết Y, giọng dè dặt hỏi:

- Hàn thiếu không sao chứ.

- Ừm.

- Hàn thiếu lại đang nghĩ về chuyện cô Di?

Tuyết Y mở mắt, hai hàng lông mày cau lại nhìn Quách giám :

- Đừng nhắc đến cô ta trước mặt tôi.

- Vâng, vậy tôi xin phép.

- Ừm.

Quách giám lui ngay ra ngoài. Chắc hai người lại đang xảy ra chuyện gì nữa rồi. Hình như giữa họ không hoà hợp được hay sao ấy.

Đứng vậy một bên hai bên cùng lạnh tanh làm sao mà hoà được với nhau cơ chứ. Cũng hiếm có cô gái nào hờ hững trước vẻ anh tuấn lẫn phong cách đàn ông của Tuyết Y như Tử Di thật, không thể tin có người lại nhìn Tuyết Y bằng nửa con mắt như cô.

...

- Em biết rồi anh ạ.

- ....

- Đến gặp mẹ anh sao?

- ...

- Vâng, vậy để em xem sao rồi gọi lại cho anh sau.

- ...

Tuyết Y đứng ở một góc sáng, ai nhìn mặt cậu lúc này chắc cũng phát khiếp....trong khoảnh khắc sắc mặt cậu trở nên tối đen nhìn Tử Di đang nói chuyện với Huỳnh tổng qua điện thoại bàn.

Đôi mắt Tuyết Y híp lại nhìn Tử Di từ sau lưng, mặt cậu không có chút thiện ý nào làm lạnh với cô như ý định của mình.

Thấy ròn ròn sau lưng, Tử Di quay đầu chăm chăm lại, mắt cô tròn tròn giật thót mình khi thấy vẻ mặt đáng sợ không thôi của Tuyết Y đang sau lưng mình.

Khoé môi Tử Di nhếch nhếch lên :

- Anh...anh có chuyện gì??

Tuyết Y nhìn lướt qua mặt cô ánh mắt sắc lẹm như dao rồi quay lưng bước đi không nói một lời nào. Mặt Tử Di trơ ra cũng chẳng hiểu gì. Cô lại làm gì sai nữa sao?

...

San Phong nhìn nhìn Gia Linh :

- Em giúp anh chuyện này được không?

- Chuyện gì ?- Cô tròn mắt nhìn lại.

Gia Linh tròn tròn mắt :

- Được không vậy?

San Phong gật đầu chắc nịch :

- Được. Vậy đi nhé. Chiều nay tiến hành.

Gia Linh nhìn San Phong, mặt cậu lúc này nhìn đều thật, nhưng Gia Linh cũng muốn làm như vậy để cô gái mà mẹ cậu làm mối cho. Như thế San Phong sẽ không phải vương bận vào cô gái nào nữa.

...

Ngữ Yên vừa đi đến chỗ San Phong vừa thấy lạ khi nghe bà Như Hạ nói San Phong chịu hẹn hò với cô.

Vừa thấy Ngữ Yên, San Phong dơ tay lên cho cô thấy chỗ mình ngồi.

Ngữ Yên kéo ghế ngồi xuống mắt nhìn cậu miệng nói luôn :

- Anh lại muốn bày trò gì nữa à?

San Phong nuốt khan, cố ép mình nở nụ cười tự nhiên nhất có thể :

- Em uống gì?

“Em” Lại còn em nữa cơ. Cách thay đổi xưng hô của San Phong làm Ngữ Yên dờn dờn người. Cô điềm đạm đáp:

- Cà phê đen đặc ít đường không đá.

San Phong giương mắt nhìn cô trân trân, cậu chưa gặp dạng phụ nữ nào như Ngữ Yên cả, ít ra trước mặt đàn ông cũn phải tỏ vẻ yếu điệu chút chứ riêng cái đồ uống cô gọi đã gây sốc với người đàn ông đời đời rồi...

San Phong mỉm cười, cậu gọi nước cho cô như lời vừa nói rồi quay sang :

- Anh hẹn em ra đây không làm phiền đến công việc của em chứ?

Ngữ Yên đưa tay lên nhìn đồng hồ :

- Anh cần bao nhiêu thời gian.

- Sao cơ? – San Phong nhìn cô không chớp mắt.

Chưa có người phụ nữ nào dám hỏi cậu câu đó khi cậu đã chủ động muốn hẹn hò. Hình như trước cô gái này giá trị của cậu mất hẳn đi thì phải.

- Tôi còn 45 phút cho anh.

San Phong bật cười khẩy, ánh mắt kín đáo nhìn cô khinh khinh. Cậu cũng có muốn hẹn đâu mà làm như mình quý giá lắm vậy. Nói đến công việc cậu còn nhiều hơn cô gấp trăm lần.

Cậu đang định mở miệng thì Ngữ Yên có điện thoại, cô nhìn cậu :

- Xin lỗi... chờ tôi chút.

Cô mở máy nghe luôn tại chỗ :

- Cái gì?

- ....

- Thừa Ân chiều nay về à?

- ...

- Mua nhà rồi, Thừa Ân về ở luôn à?

- ...

- Ừ nhớ về sớm nhé. Tối nay nói chuyện sau nhé.

- ...

-

Về mặt Ngừ Yên đột nhiên sáng rõ, miệng cười không ngừng điệu bộ thật khác lạ, có vẻ đang sung sướng lắm khi nói chuyện với người nào đó kia.

San Phong ngồi nghe, mắt cậu mở to tai cố hóng xem nói chuyện gì nhưng không rõ, chỉ biết tiếng đó là một giọng nam. Cậu liếc liếc Ngừ Yên “Chắc là người tình thâm kín rồi, vậy mà cứ làm ra vẻ cao thượng trước mặt mẹ cậu “

...Mà cô ta vừa nói gì nữa nhỉ “Tối nay...” Hẹn hò một người đàn ông trong nhà mình thì chỉ có chuyện. ... San Phong bật cười khẩy liếc qua Ngừ Yên.

Cô cúp máy, mặt vẫn thoáng nét cười vui vẻ nói:

- Anh có chuyện gì nói với tôi cứ nói đi.

- À... ừm...

Bỗng nhiên một cô gái từ đâu lao tới bàn hai người cầm lấy ly nước lọc hắt thẳng vào mặt San Phong, ánh mắt ừng ừng nước, bờ môi run run đáng về tội nghiệp nói:

- Đồ khốn...anh dám đối xử như vậy với tôi.

Ngừ Yên ngược nhìn lên cô gái, mắt cô híp lại nhìn cô ta khoé môi hơi cười.

San Phong đưa tay vuốt mặt, cậu nhìn cô gái :

- Em làm trò gì vậy?

- Sao anh lại thế...trong khi tôi và con...- Cô gái xoa xoa bụng mình giọng bệu bạo – chờ anh cho một cái lễ cưới thì anh...

Cô chỉ vào mặt Ngừ Yên :

- Có phải cô ta là Vũ Hình không...

San Phong nhìn nhìn Ngừ Yên :

- Em đừng nghe cô gái này nói. Tôi và cô ta không có gì đâu.

Cô gái tròn mắt nhìn San Phong:

- Anh...sao anh dám nói như thế...

Ngừ Yên ngồi im lặng nhìn cô gái rồi thỉnh thoảng lại nhìn San Phong.

Cậu kéo tay cô gái ra khỏi áo mình :

- Gia Linh, em làm sao vậy, anh đã nói chúng ta cắt đứt rồi mà. Cái đó ...- Cậu liếc mắt xuống vùng bụng Gia Linh miệng nói – Anh sẽ chuyển khoản cho em, cái đó tự giải quyết bỏ nó đi.

Gia Linh nhìn San Phong trân trối, cô túm áo cậu lay lay dật dật :

- Anh là đồ khốn, không có tính người...nó đã được 4 tháng rồi anh biết không...ừc...

Gia Linh quay xang nhìn Ngừ Yên, giọng cô run run :

- Cô thấy vẻ mặt đầu giả của anh ta chưa...hừ...cuối cùng cô cũng sẽ có kết cục như tôi thôi...- Gia Linh quay phắt xang nhìn San Phong khiến cậu giật cả mình.

- Anh đã không nhận...được rồi tôi cũng không ép...

Mặt San Phong tỉnh bơ, điệu cười nhạt sốc lại cổ áo mình :

- Tốt, tôi sẽ chuyển tiền cho cô.

Gia Linh cười khan nói trong nước mắt :

- Tôi sẽ nhớ ngày hôm nay.

San Phong cười khinh khỉnh nhún vai. Gia Linh gằn mạnh gót dầy bỏ đi, tiếng chân cô như từng viên gạch trên sàn sập nứt ra vậy.

San Phong liếc nhìn về mặt Ngừ Yên, mặt cậu thoáng bờ ngỡ... gương mặt cô vẫn điềm nhiên đến sững sờ...đuôi mắt nheo nheo lại như đang cười. Cậu cắn cắn môi... “Sao vậy...có gì sai sót sao?”... Cậu cố tìm trong mắt cô vẻ khinh ghét hay gì đó dè bủ mình vậy mà không hề có ngoài điệu cười như

đang chế giễu mình...

San Phong cười xởi lởi :

- Anh và cô ta không có gì, em đừng nghe...coi như chưa có chuyện gì xảy ra nhé.

Lại một cái gật đầu, Ngừ Yên khẽ cười.

Sốc nặng...vậy mà vẫn chưa si nhê gì với Ngừ Yên. Không hiểu cô là thần kinh thép hay sao vậy.

Ngừ Yên nhìn lên đồng hồ, cô đứng dậy :

- Hạ màn rồi, tôi xin phép.

Cô cúi đầu chào San Phong rồi quay lưng đi...để lại vẻ mặt ngây thơ miệng há hốc của San Phong... Câu nói cuối của cô có ý là...

San Phong gục đầu xuống bàn ... “Đã đạt vậy mà vẫn bị lộ sao...làm sao để làm cô ta từ bỏ ý định với cậu đây...”

...

- Sao rồi anh?

Đứng ngoài thấy Ngừ Yên bỏ đi, Gia Linh nghĩ việc đã thành công cô chờ Ngừ Yên đi xa một đoạn mới chạy vào. San Phong ngược lên thờ hất ra :

- Phải tìm cách khác thôi.

- Vậy mà vẫn lộ à?

- Ủm, thôi anh em mình đi ăn đã, anh đói quá.

- Cũng được.

Nghĩ đến việc đối phó Ngừ Yên thật là nhức đầu. Cô không đơn giản chút nào, chỉ cần nhìn là đã đoán được San Phong đang đóng kịch.

....

- Thừa Ân à, chuyện không phải như vậy đâu.

Ngừ Yên đứng dậy kéo tay Thừa Ân lại, giọng cô thật khản khoản về mặt nhăn nhó khó coi. Cậu hất tay cô ra mặt biểu lộ sự tức giận :

- Không được...chuyện đấy là không thể.

Đúng lúc San Phong cùng đối tác bước vào, môi cậu dừng lại nhìn cô bằng nụ cười... đuôi mắt cong cong như hình trăng non, môi nhếch lên cười nhìn cô và Thừa Ân.

Điều đó không làm Ngừ Yên chú ý lắm, cô vội vàng đuổi theo Thừa Ân mà quên cầm cả túi xách dưới ghế.

Cô chạy ngang qua San Phong, không cần biết cậu nghĩ thế nào nhưng việc lúc này là phải giải thích cho Thừa Ân trước đã.

San Phong khẽ cười với đối tác, đến bàn đã đặt cùng ngồi xuống với họ.

...

Một lúc sau...

Ngừ Yên quay lại lấy túi xách của mình rồi đi ra, thần thái cô ừ rừ không thấy vẻ tự tin như lúc trước nữa, San Phong chỉ liếc qua cô rồi nói với đối tác mình :

- Mong sự hợp tác giữ chúng ta đem lại kết quả tốt.

- Vâng, vậy tôi xin phép Huỳnh tổng.

- Ủm. Chào ông.

Hai người đứng dậy cúi đầu chào nhau theo lễ rồi mỗi người một hướng. San Phong nhanh chân ra ngoài, cậu ngoái quanh hai bên đường thấy Ngừ Yên đang thần thờ đi bộ, cậu lái xe từ từ theo sau. Đây là dịp tốt để San Phong bắt thóp được cô.

Bíp...bíp...

San Phong nhấn còi cho Ngữ Yên quay lại, đúng vậy cô nhìn sang bên trái mình thấy San Phong đang cười cười chế giễu nhìn mình :

- Anh muốn gì nữa.

Môi San Phong nhếch nhếch lên, vẻ mặt tà mị :

- Lên xe rồi nói chuyện sau.

Cậu cho xe dừng hẳn. Ngữ Yên bước lên phía sau.

- Cậu ta là người tình của cô à?

Ngữ Yên không nói gì, đột nhiên cô đề nghị :

- Cho tôi đến rạp “Galaxy”.

Theo San Phong đoán không lầm hình như Ngữ Yên đang thất tình, đúng ra cô đang phải chạy theo năn nỉ ỉ ôi với cậu trai trẻ kia để níu kéo gì chứ sao lại đến rạp phim làm gì.

Đến nơi, Ngữ Yên lù lù xuống xe, lù lù đến quầy gọi mua một đồng hồ ăn và hai vé xem phim “Long ruồi”. Cô lục túi định lấy tiền trả thì nhớ lại mình chỉ còn ít tiền thôi. . . Ngữ Yên nhìn sang San Phong :

- Anh thanh toán giúp tôi nhé.

- Gì cơ ?- San Phong tròn mắt nhìn Ngữ Yên.

Cả đời cậu chưa gặp cái nữ nào như cô gái này. Dù là vậy nhưng San Phong cũng rút tiền ra trả cho cô. Ngữ Yên mỉm cười :

- Cảm ơn.

Cô quay người đi vào trong, San Phong cũng theo sau, người phục vụ gọi lại :

- Anh ơi còn tiền thừa.

- Khỏi thôi- Cậu quay lại khẽ cười rồi bước tiếp theo sau Ngữ Yên vào trong rạp.

Mấy cô nhân viên tùm tùm nhìn nhau cười :

- Đúng là đẹp trai lại còn phong độ nữa chứ.

- Bao giờ mình mới có bạn trai như vậy đây. . .haizz. . .

Mấy cô tự nói rồi cười khúc khích với nhau, tiếc rẻ nhìn theo bóng dáng của San Phong. Giá như họ có thể lọt vào mắt người đàn ông đó thì tốt biết mấy.

...

Vừa xem phim Ngữ Yên nhai ngấu nghiến bắp rang bơ trong miệng vừa cười sặc sụa khiến San Phong nhăn mặt. . .cả những người ngồi quanh anh cũng vậy. Những cảnh không đáng cười Ngữ Yên cũng cười rống lên làm San Phong mắt mặt lầy. . . Cậu không hiểu cô ta hôm nay bị dính thứ gì mà lại lên cơn như vậy nữa. Hay thất tình nên điên luôn rồi. . .

Cậu nhăn nhó nhìn sang Ngữ Yên, cô dơ hộp bắp lên chia sang bên San Phong :

- Ăn đi chứ. . .

- Không. — San Phong sặc áo lại ngồi chỉnh tề xíc xịch xa Ngữ Yên một chút cho mọi người đừng hiểu lầm mối quan hệ giữa hai người.

Chẳng nhẽ bây giờ cậu lại đứng dậy đi về thì thôi thối quá. Nhưng cứ phải nghe tiếng cười và cả những ánh mắt nhìn trong bóng tối của mọi người đổ về mình thì chẳng khác nào cậu đang ép mình nhận sự tra tấn đó.

Cố gắng cũng đã hết bộ phim. Đèn đã bật sáng, mặt Ngữ Yên đỏ hồng lên chắc do cười nhiều, nét mặt cô lúc này khác hẳn ban nãy. . .San Phong lầm bầm nói :

- Đúng là gái già yêu đời.

Ngữ Yên quay sang cậu, miệng cô vẫn thoáng nét cười :

- Tôi đang cố cười nhiều để trẻ lên đây.

- Để hợp với bộ trẻ của cô đây à. Bị cậu ta chê già sao?

San Phong cười cười châm chọc, Ngữ Yên cũng chỉ đáp lại bằng cái cười lắc đầu :

- Anh cũng tò mò về chuyện người khác nhỉ?

- Vào phòng đi, ngủ ngoài đây sẽ bị cảm đấy.

Thừa Ân mở hờ mắt rồi mở hẳn ra, đưa tay dụi dụi :

- Ngữ Yên về rồi à?

- Ừm.

Thừa Ân ngáp ngừng nhìn chị mình nói :

- Chuyện chiều này...xin lỗi cô Ngữ Yên.

- Ừm không sao. Vào ngủ đi.

Thừa Ân cười cười, điệu bộ như chú mèo :

- Cô Ngữ Yên không cần lấy người đó để trả nợ, Thừa Ân sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền để giúp Ngữ Yên nhé.

Ngữ Yên bật cười nhìn cái vẻ mặt xinh trai của em mình, sao cậu lại đáng yêu đến vậy mà cô lại cần cỗi thế này.

Ngữ Yên gõ vào đầu cậu :

- Ừm được rồi, thôi em vào ngủ đi, chị cần làm việc một chút.

- Ờ.

Thừa Ân nheo mắt cười rồi lững thững đi về phòng.

- Chỉ là tôi muốn mình thoát khỏi cô thôi.

- Vậy à. Nhưng tiếc thật tôi lại không thể buông tay với anh.

San Phong dừng bước nhìn thẳng vào mắt cô :

- Nếu cô rút lui thì tôi sẽ không nói chuyện hôm nay của cô ra với mẹ tôi.

Ngữ Yên cười cười :

- Anh nghĩ bà Như Hạ sẽ tin à ?

- Cô...

.....

Ngữ Yên về nhà thấy em trai mình đang ngồi ngủ gục trên salong, cô quảng túi xách xang một bên khẽ lay Thừa Ân dậy :

- Vào phòng đi, ngủ đây sẽ cảm lạnh đấy.

Thừa Ân dụi dụi mắt, điệu bộ như chú mèo ngồi dậy nhìn Ngữ Yên, giọng còn ngờ ngợ :

- Cô Ngữ Yên về rồi à.

- Ừm.

Cậu ngáp ngừng lên tiếng :

- Chuyện chiều này...xin lỗi cô Ngữ Yên nhé.

- Ừ. Không sao.

Thừa Ân ôm lấy người chị mình, giọng cậu nhỏ nhẹ :

- Cô Ngữ Yên không cần làm thế để trả nợ đâu. Cứ để chuyện đấy Thừa Ân gánh cho.

Ngữ Yên bật cười. Em trai của cô bắt đầu lớn từ khi nào vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Cậu xoa xoa đầu em mình, sao hai chị em họ về bề ngoài lại khác nhau đến vậy... Nghĩ đến những lời San Phong nói và hiểu lầm cô với Thừa Ân mà cô càng buồn cười hơn nữa... Cũng công nhận rằng giữa hai người trả ai bảo họ là chị em ruột cả, nhìn cậu em thì đẹp lung linh môi đỏ, mũi cao mắt rõ hai mí lông mi dày lông mày sắc nét khuôn mặt anh tuấn, dáng vóc cao ráo nói chung chốt hạ trong năm từ

“hoàn hảo trong hoàn hảo”. Còn Ngữ Yên thì... gương mặt phổ thông, suy nghĩ lại có vẻ già dặn cứng nhắc hơn lứa tuổi của mình rất nhiều... Một điều nữa mọi người càng không nghĩ họ là chị em qua cách xưng hô của Thừa Ân, cậu chẳng bao giờ chịu gọi chị em với Ngữ Yên mà toàn xưng tên như bạn bè thân mật...

- Được rồi, đi ngủ đi chị còn phải làm việc nữa.

- Ừm. Cũng ngủ sớm đi nhé.

Cậu đứng dậy cười cười nhìn cô rồi lững thững về phòng. Ngữ Yên lắc đầu cười nhìn theo em mình... nhưng lòng cô ngập tràn những lo lắng.

- Em đi xin việc à?

Sáng sớm Ngữ Yên đang chuẩn bị đến công ty thì đã thấy Thừa Ân dưới nhà. Cậu nhìn cô mỉm cười trên tay cầm tập hồ sơ :

- Ừm.

- Em định xin vào đâu. Mới về nên nghỉ ngơi đi chứ không cần làm việc luôn đâu. Chị lo được mà.

Thừa Ân bước tới khoác tay Ngữ Yên :

- Cô Ngữ Yên quên lý do tôi về đây rồi sao.

Ngữ Yên thờ hất ra, cô khẽ cười nhìn n xang Thừa Ân. Mắt cô mở lớn nhìn trang phục Thừa Ân đang mặc. Chiếc quần cò bó sát đôi chân dài thon, chiếc áo tron pull tron màu vàng nghệ và chiếc áo khoác blazer đen cổ tàu, chân đi giày zara đen tay cầm túi xách da lv đen.

Thấy chị cứ nhìn mình từ trên xuống dưới, Thừa Ân khoác vai cô :

- Cô Ngữ Yên nhìn thô thiển quá đấy. Đi thôi chứ.

- Em đi xin việc hay định thi dự tuyển người mẫu diễn viên vậy?

Thừa Ân dang tay nhìn lại bộ dạng mình rồi tròn mắt nhìn Ngữ Yên :

- Như vậy không xin được việc à?

Ngữ Yên gãi gãi cằm :

- Nếu người tuyển là phụ nữ chị nghĩ là sẽ được tuyển thẳng nhưng... - Cô chất lưỡi- Hình như nhiệm vụ đó toàn của đàn ông. Em nên mặc vest thì tốt hơn.

Thừa Ân gật gù, cậu cười cười:

- Được thôi. Cô Ngữ Yên chờ tý nhé.

Cậu quay lại phòng thay nhanh bộ vest rồi trở lại xoay một vòng cho Ngữ Yên xem :

- Được chứ.

Cách mặc đồ này của Thừa Ân khiến Ngữ Yên nhớ đến một người. Cô gật đầu nhìn cậu :

- Nhìn em đáng ghen tị thật đấy.

Thừa Ân vòng tay qua khoác lên vai Ngữ Yên :

- Cô Ngữ Yên cũng rất xinh đẹp mà. Thôi đi nào, muộn bây giờ.

Thừa Ân vào gara lấy xe lái ra ngoài. Ngữ Yên lên xe, vừa đi cô vừa hỏi Thừa Ân:

- Em định xin vào đâu làm?

- Hàn thị hoặc côngti của Ngữ Yên cũng được.

Ngữ Yên gật gù :

- Cũng được đấy, nhưng mà...em định xin vào làm nhân viên thiết kế à?

- Chưa biết. Để xem thế nào đã.

- Ừ.

Ngữ Yên chỉ tay lên côngti trước mắt nói:

- Đến rồi.

Thừa Ân cho xe dừng lại trước đó, Ngữ Yên mở cửa xuống xe, cô khẽ cười :

- Cố lên nhé.

Thừa Ân gật đầu mỉm cười rồi cho xe vòng ngược lại đến côngti mình xin việc.

....

Vừa bước chân vào côngti, mọi nhân viên nhất là phái nữ, ai cũng phải dừng chân ngoái lại nhìn Thừa Ân.

Không ai có thể phủ nhận hay thờ ơ được với vẻ nổi bật của cậu được...rất có khí chất. Lại cả cách ăn mặc nữa chứ thật giống tổng tài của côngty này.

Thấy mọi người ai cũng nhìn nhìn mình có mấy chị nhân viên lễ tân cũng tìm tìm chỉ chỗ cười nói với nhau về Thừa Ân. Cậu cũng chỉ khẽ cười thân thiện đáp lại họ càng khiến niềm phấn khích cho phái nữ thần tượng cậu hơn.

Chợt nhớ rằng mình không biết phòng tuyển nhân sự ở đâu, thấy một người đang gấp gấp làm gì đó đi ngang qua mình, Thừa Ân níu người đấy lại, cậu khẽ cười :

- Xin lỗi, cho hỏi phòng tuyển nhân sự ở đâu?

Người đó nhìn nhìn Thừa Ân từ trên xuống dưới rồi chỉ tay về phía thang máy :

- Lên tầng 4 rẽ trái cuối hành lang ấy.

Vừa nói xong cậu ta vội vã ôm tập hồ sơ đi luôn.

Theo lời người đó, Thừa Ân đã tìm được nơi mình cần đến.

Cộc...cộc...

- Vào đi.

Thừa Ân cúi đầu chào người ngồi trong đó. Quách giám cũng gật đầu đáp lại, cậu lên tiếng:

- Mời ngồi.

Thừa Ân kéo ghế ngồi đối diện Quách giám, cậu lấy tập Hồ sơ trong túi xách đặt lên bàn về phía Quách giám.

Quách giám giờ hồ sơ ra xem, thỉnh thoảng cậu lại ném cái nhìn lạ lẫm về phía Thừa Ân rồi đưa cho cậu phiếu xin lý lịch, nói:

- Cậu ghi thông tin đầy đủ vào đây.

- Vâng.

5 phút sau, Thừa Ân đẩy tờ giấy về phía Quách giám. Quách giám cầm tờ phiếu lên đọc. Mắt cậu nheo nheo lại nhìn dòng nói về mong muốn, môi cậu hơi cười nhìn lên Thừa Ân “Uớc mơ :Làm tổng giám đốc”.

Cậu đặt tờ giấy cùng tập hồ sơ của Thừa Ân xang một bên rồi nói :

- Cậu muốn xin vào làm trưởng phòng thiết kế ?

- Vâng, có gì không ổn sao.

- Cậu chưa hề có kinh nghiệm làm việc vậy mà muốn làm trưởng phòng sao.

Đuôi mắt Thừa Ân hơi híp lại, cậu nhìn Quách giám, giọng nói thật mềm mại :

- Tôi nghĩ trình độ mình sẽ đảm nhận được chức vụ đó.

Quách giám bật cười khan :

- Cậu có tự cao quá không khi đi xin việc mà nói với giọng đó.

Thừa Ân nhún vai :

- Tôi đi xin việc chứ không phải đến để nhìn sắc mặt người khác mà sống.

- Cậu...- Quách giám nghẹn lời.

Từ trước tới nay chưa khi nào cậu gặp một trường hợp đi xin việc mà mặt vênh ngược lên thế này. Điều bộ trả có vẻ gì là chân thành cả.

- Tôi có thể đuổi cậu ngay lập tức khỏi đây đây.

- Nếu anh làm như thế tôi nghĩ côngty này sẽ mất đi một nhân tài đấy.

Tuyết Y vô tình đi ngang qua, khi nghe thấy câu nói đó cậu dừng chân lại mở hé cửa nhìn vào trong.

Quách giám cau mày :

- Cậu nghĩ mình là ai mà dám ăn nói như thế.

- Là một người bình thường. Nãy giờ mất nhiều thời gian với anh quá rồi đấy, nếu anh không làm được việc thì cho tôi gặp thẳng tổng tài đi.

Mắt Quách giám tròn tròn nhìn Thừa Ân “Sao lại có đứa vô lễ như vậy chứ”. Cậu chỉ tay ra cửa :

- Cậu có thể rời khỏi đây rồi đấy.

Cạch...

Tuyết y vừa lúc cũng bước vào, Quách giám định đứng dậy cúi đầu chào thì Tuyết Y hơi nhú mày ra dấu miễn chào. Thừa Ân cũng quay lại, Tuyết Y hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Người này muốn xin việc.

- Trưởng phòng thiết kế?

- Vâng – Quách giám đáp

Thừa Ân quan sát phong thái người trước mặt và thái độ lễ phép của Quách giám đối với người đó nếu cậu đoán không nhầm thì anh ta chính là Hàn thiếu.

Nghĩ vậy Thừa Ân cũng đứng lên cậu cúi đầu trước Tuyết Y rồi nói :

- Anh là Hàn thiếu.

- Ừm- Tuyết Y đi lại ghé da, cậu ngồi xuống ghế người ra sau, hai tay đan nhau mắt nhìn Thừa Ân như quan sát dò dẫm.

Thừa Ân lên tiếng nói luôn:

- Nếu anh đồng ý tôi sẽ thử việc trong 1 tháng không lương, chỉ cần 1 tháng tôi sẽ làm cho doanh thu công ty tăng lên 10%.

Hàn thiếu nheo mắt nhìn cậu đầy thú vị :

- Cậu nghĩ phần trăm ở lại của mình là bao nhiêu?

- 100. – Thừa Ân tự tin ngẩng cao đầu nhìn thẳng mắt Tuyết Y mà đáp.

Môi Tuyết Y nhếch lên cười, cậu nhún vai :

- Tốt. Làm việc từ mai nhé.

Tuyết Y đứng dậy đi đến trước mặt Thừa Ân, hai người đứng trong tư thế đối mặt này Quách giám bỗng nhiên thấy buồn cười. Nhìn hai người có cách mặc đồ thật giống nhau. Đứng như này nhìn không khác gì hai anh em.

Tuyết Y nói khẽ :

- Đừng giữ thái độ như vừa nãy với những người đi trước.

Vừa dứt câu, môi cậu cũng khẽ cười rồi đi ngang qua Thừa Ân. Đúng là khí chất ngùn ngụt... khiến Thừa Ân đứng thẩn người một lúc mới tỉnh lại, môi cậu cười cười “Không tốn công mình xin vào đây “. Cậu quay xang nhìn Quách giám. Đột nhiên thái độ lễ phép hẳn lên, cậu cúi đầu :

- Chuyện lúc nãy mong anh bỏ qua.

Cử chỉ này khiến Quách giám càng đề phòng hơn, những người có thể thay đổi trong chốc lát thế này toàn những người đáng sợ cả. Quách giám cười tỏ vẻ cao thượng :

- Không có gì. Mong cậu không bị ra khỏi đây sớm.

Biết Quách giám đang nói xiên mình nhưng nghĩ đến lúc này Tuyết y đã có lời nhắc nhở mình, Thừa Ân nén lại, cậu cười nhẹ :

- Mong anh giúp đỡ nhiều.

- Ừm

Quách giám cầm tất cả hồ sơ trên bàn nhìn qua Thừa Ân rồi ra ngoài. Tốt nhất những người dờ mắt nhanh như vậy nên tránh thì tốt hơn.

Thừa Ân cũng cầm túi xách lên ra về.

...

- Mang hồ sơ của người vừa nãy xang cho tôi.

- Vâng.

...

Tuyết Y xem tất cả những bằng cấp và cả lý lịch của Thừa Ân, cậu thầm hài lòng vì tất cả đều hoàn hảo hèn nào cậu ta lại tự tin đến vậy. Nhưng bằng cấp chỉ nói lên một phần tư con người thôi... còn phụ thuộc vào năng xuất của người đó như nào nữa.

Dù gì chức trưởng phòng thiết kế cũng đang trống để cậu ta thử xem sao...

...

...

Từ Di nhìn lên phong lịch đặt trên bàn đột nhiên nhớ đến lời Tuyết Y đã nói. Sắp đến sinh nhật của cậu rồi nhưng Từ Di vẫn chưa biết cụ thể là ngày nào.

Đúng rồi... Từ Di lấy chiếc laptop trên bàn bật lên rồi vào điều tra về thông tin cá nhân của Tuyết Y.

“ Lý lịch những doanh nhân trẻ tuổi thành đạt...”

[>>> hình ảnh =\]\]~\]=\]~](http://google.com.vn/imgres?q=wo..._xaHiBQ&zoom=1)

Họ tên : Hàn Tuyết y.

Ngày sinh : 04-04.

....

Từ Di nhìn lướt qua một số thông tin về Tuyết Y rồi ánh mắt cô chợt dừng lại tấm hình của San Phong

<http://ca6.upanh.com/13.536.17757114...4bd8f9fd6e.jpg> tiếp =]~

Họ tên : Huỳnh San Phong

Sinh ngày : 03-04...

Từ Di kéo lên nhìn lại ngày sinh của Tuyết Y. Hai người chỉ chênh nhau một ngày.

Đang miên man nghĩ điều gì đó chợt cô giật mình khi có tiếng chân bước đến. Từ Di vội vàng đóng máy lại rồi để lại vị trí cũ nằm xuống nhắm mắt lại như đang ngủ.

Tuyết Y vào phòng thấy cô đang ngủ , cậu cũng chỉ lặng lặng nhìn qua cô một lát rồi ra ngoài.

Cậu về phòng làm việc mở ngăn kéo bàn ra cầm lên chiếc điện

Cậu cầm nó định quăng vào sọt rác nhưng lại thôi. Tuyết Y đột cô rồi cúi xuống cầm bút lên viết gì đó vào tờ giấy trên mặt bàn.

hướng cửa rồi nhìn lên mặt bàn. Mắt cô mở tròn đầy ngạc nhiên khi nhìn thấy chiếc galaxy s2 đặt trên mặt bàn kèm theo tờ giấy.

“ Dừng nó đi “.

Chỉ 3 chữ ngắn ngủn đã nói lên ý đồ của Tuyết Y. Từ Di khẽ cười, tuy sống không lâu với Tuyết Y nhưng cô cũng phần nào hiểu được một góc cái tính của Tuyết Y. Cậu không muốn thể hiện một điều gì đó quá dài dòng luôn tránh những việc gì đó phải giải thích lời thôi. Cậu luôn để người ta muốn hiểu thế nào về mình thì hiểu không quan tâm không biện luận.

Từ Di cầm nó lên bỗng có tiếng chuông. Cô giật mình suýt rơi máy.

Tút..tút.

Vừa nói một câu xong Tuyết Y đã tắt ngay máy. Muốn cười cũng cần thiết phải lưu, Từ Di lẩm bẩm thuộc nó rồi để máy xang một bên lôi giấy ra về bàn thảo đề nộp dự thi.

- Em cứ thoải mái đi không cần quá căng thẳng

- Được rồi, vào thôi anh.

- Ừm- San Phong nắm tay Từ Di đi vào dinh thự của mẹ mình.

Từ Di nhìn quanh khung cảnh ở đây, thật sự căn biệt thự này quá rộng phải để cả họ hàng sống chắc cũng không hết chỗ mất.

Hai người đi đến đâu là người làm trong nhà cúi đầu chào tươm tướp liên tục khiến Từ Di phát ngại.

Vừa thấy bà Như Hạ ngồi uống trà sau vườn cùng cô gái nào đó, San Phong cau mày không vừa lòng mấy khi mẹ cậu biết hôm nay có Từ Di đến mà vẫn gọi “gái già yêu đời” kia đến.

Hai người cùng đến trước họ, Từ Di cúi đầu chào bà Như Hạ vắc cô gái đó nữa.

Về mặt bà Như Hạ chỉ cười cho có lệ nhưng ánh mắt lại nhìn theo kiểu dò xét không thiện cảm khiến Từ Di cảm thấy gai người.

- Hai đứa ngồi đi.

San Phong ga lẳng kéo ghế cho Từ Di ngồi xuống rồi cậu mới an vị.

Thấy mình có vẻ hơi thừa, Ngừ Yên lên tiếng :

- Chủ tịch, cháu xin phép trước.

Điều bộ ngoan ngoãn của Ngừ Yên làm cho San Phong thấy chướng mắt, cậu nghĩ cô chỉ đóng kịch con nai vàng cho mẹ cậu thôi chứ làm gì có chuyện đã đến đây lại còn xin về.

- Về thì về đi. – San Phong đáp thay cho mẹ mình.

Bà Như Hạ cau mày nhìn cậu :

- San Phong, sao con lại ăn nói thô lỗ như thế.- Bà quay xang nhìn Ngữ Yên trù mến, thái độ khác hẳn với tình cảm dành cho Tử Di – Con cứ ngồi đây, không phải đi đâu hết.

San Phong nhăn mặt kêu lên :

- Mẹ.

Bà Như Hạ nhìn xang Tử Di bắt đầu tra hỏi :

- Nghe nói cháu và con tôi đang quen nhau ?

- Dạ. – Tử Di gật đầu, miệng cười như mếu.

- Vậy cháu có biết những tin xấu về chuyện lăng nhăng bậy bạ của nó chứ.

- Mẹ...- San Phong bật thốt – Hôm nay có lẽ là không thích hợp lắm, để hôm khác con sẽ đưa cô ấy đến nói chuyện với mẹ sau.

Cậu bức dọc đứng dậy nắm tay Tử Di định kéo đi, thì ông Thành xuất hiện, ông lên tiếng từ xa :

- Đi đâu vậy con trai.

Nghe tiếng vị cứu tinh mình đến, San Phong đứng ngay lại cậu ấn vai Tử Di ngồi lại vị trí cũ, miệng cười cười nhìn mẹ mình :

- Mẹ nên công bằng trong cách thể hiện tình cảm chút đi chứ.

Bà Như Hạ bức mình nhìn thẳng con trai coi trời bằng vung của mình mặt bà quạu lại:

- Con...

Ông Thành bước đến ngồi cạnh bà Như Hạ :

- Người có tuổi rồi không nên nhăn nhó sẽ có nhiều nếp nhăn hơn đây em ạ.

- Anh...- Bà Như Hạ quay phắt xang nhìn chồng.

Không có thì Tử Di và Ngữ Yên đã bật cười thành tiếng. Nhìn hai người này cứ như oan gia chứ không phải vợ chồng. Ông Thành lúc nào cũng cười đùa nhìn giống San Phong như khuôn đúc còn bà Như Hạ trong nhà này hình như một mình một trái tuyến thì phải. Lúc nào mặt cũng dăm dăm nghiêm chỉnh khác hẳn hai cha con kia.

Ông Thành nhìn Tử Di khẽ cười :

- Con đến chơi ta và mẹ San Phong rất vui. Chẳng qua bà ấy không biết biểu lộ thế nào thôi nên khiến con hiểu lầm đúng không.

Tử Di cười nhẹ không nói gì, cô cũng trả biết nói gì với bầu không khí này. San Phong nhìn xang Ngữ Yên :

- Cô Yên đã làm lành được với người đó chưa?

Ánh mắt San Phong thể hiện sự chăm chọc qua lời nói đó, mỗi cậu cười cười gian tà như đe dọa Ngữ Yên không đi khỏi đây sẽ nói ra chuyện ngày hôm đây vậy.

Đáp lại sự thiện tình đe dọa của San Phong, Ngữ Yên vẫn điềm đạm mỉm cười đáp :

- Cảm ơn Huỳnh tổng, quan hệ giữa chúng tôi vẫn tốt.

Bà Như Hạ, Tử Di lẫn ông Thành không hiểu giữa hai người đang nói chuyện gì nữa mà nhìn mặt họ không hề bình thường chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

San Phong gườm gườm nhìn Ngữ Yên nhưng miệng vẫn cười cười. Ngữ Yên chẳng coi thái độ đó của San Phong ra gì, cô vẫn ngồi yên đó như bình thường khiến San Phong phát hoá.

Chẳng nhẽ cậu lại nói hết với mẹ mình về chuyện Ngữ Yên cặp kè với trai trẻ và lý do muốn lấy cậu chắc là vì muốn moi tiền của cậu để nuôi tên kia duy trì mối quan hệ.

Nhưng... làm như vậy có thể hèn quá so với tác phong của cậu không. Ai lại chơi mách như vậy... nhưng nếu không nói ra thì mẹ mình lại cứ nghĩ con người cô ta có phẩm chất tốt đẹp và cứ bắt ép cậu lấy cô ta thì sao. ..Khó xử thật... San Phong lườm Ngữ Yên sắc ngọt... được rồi, cậu sẽ có một cuộc nói chuyện tử tế với cô ta.

Bà Như Hạ miễn cưỡng lên tiếng hỏi Từ Di:

- Cô bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ...22.

- Vậy gia đình cô làm gì?

Từ Di nhìn bà ái ngại, San Phong vội đỡ lời, cậu cau cau mày nhìn mẹ mình :

- Bà mẹ cô ấy qua đời rồi.

Nhìn vẻ mặt buồn buồn của Từ Di, bà Như Hạ thấy mình cũng hơi vô ý, bà cười trừ :

- Vậy cháu đang sống với ai?

Từ Di nhìn sang San Phong, cô không biết nên trả lời sao đây, chẳng nhẽ nói toẹt ra cô đang sống cùng người đàn ông khác mà người đó lại là Hàn thiếu nữ chứ.

Từ Di cắn môi đắn đo không biết đáp sao. Ông Thành vội đỡ lời :

- Lần đầu gặp mặt em hỏi nhiều như vậy nghe sỗ sàng quá đấy.

Bà Như Hạ lườm chồng, bà bực mình đứng dậy :

- Anh muốn nói gì thì nói đi. Bực mình quá.

Ông Thành chep miệng nhìn theo vợ mình, tính bà lúc nào cũng nóng như lửa lại còn bảo thủ nữa chứ nhưng không thể phủ nhận sự tài giỏi của bà được.

Ông nhìn Từ Di:

- Cũng chiều rồi, con ở lại dùng bữa với gia đình nhé. – Ông nhìn sang Ngữ Yên – Cả con nữa.

Ngữ Yên vội vàng từ chối :

- Xin lỗi chủ tịch, cháu có việc bận cần làm rồi. Hẹn ngài lần sau vậy.

- Ừm, biết vậy thôi. – Ông khẽ cười gật đầu đáp lời chào từ biệt của cô.

San Phong thoáng hài lòng khi Ngữ Yên biết điều rút lui. Cậu cười thầm “Chắc lại hẹn hò với người yêu trẻ rồi “...

...

Trên đường về , Từ Di nói :

- Bà chủ tịch cô về không thích em lắm.

San Phong cười , mắt vẫn tập trung lái xe :

- Chỉ cần ba anh thích là được rồi.

- Ừm. Vậy nếu như họ không bắt anh cưới cô gái kia nữa thì sao tiếp.

San Phong nhướn mày nhìn sang Từ Di, ánh mắt tà mị :

- Vậy thì anh cưới em cũng được.

Từ Di tròn mắt nhìn cậu, mặt cô đầy sùng sốt :

- Cưới...cưới em?

- Ừm.- San Phong cười cười gật đầu.

Từ Di bối rối, vội xua tay :

- Làm sao được, em...

- Anh đùa thôi mà – San Phong cố cười.

Cậu thấy vẻ mặt của Từ Di vội vã nói như vậy khiến San Phong hơi phật ý. Nếu cô là những người con gái khác thì đã nhảy dựng lên sung sướng khi San Phong nói vậy rồi. Nhưng sao Từ Di lại không phải là những người đó. Cậu nén tiếng thở dài, gương mặt trở nên trầm tĩnh không nói nữa. Từ Di khẽ cười thờ ơ ra :

- Vậy mà anh làm em tưởng thật.

San Phong cười gượng rồi im lặng cho đến khi về nhà cô.

...

Hai chiếc xe cùng dừng lại tại hai điểm đối đầu nhau.

Hai người đàn ông cũng cùng bước xuống xe.

Tuyết Y đi đến trước ô tô San Phong, cậu nhún mày nhìn San Phong đang mở cửa cho Từ Di bước xuống. Cậu nhìn họ ánh mắt xám xịt lại âm u.

Từ Di thấy Tuyết Y đứng ngay trước tầm nhìn mình, cô đâm ra lúng túng khi lại bị cậu bắt gặp đi với San Phong.

San Phong nắm tay cô đi lại trước mặt Tuyết Y :

- Tôi giao cô ấy lại cho Hàn thiếu nhé.

Câu nói của San Phong như đang khiêu khích Tuyết Y, cậu như muốn nói rõ vị trí của mình với Từ Di vậy. Tuyết Y nén lại, vẻ mặt cậu vẫn thản nhiên, môi nở nụ cười :

- Người phụ nữ của tôi đương nhiên tôi phải giữ gìn chứ.

Câu nói đó khiến hai người kia bị kích động nặng nề. Từ Di căng tròn mắt đầu sững sờ nhìn lên Tuyết Y, cậu vừa nói gì thế sao tại cô ừ ừ thế này. Ngay cả đến San Phong cũng sốc trước câu nói của Tuyết Y. Đã bao giờ cậu thấy vẻ mặt này chưa nhỉ. San Phong cau mày nhìn Tuyết Y rồi bỗng bật cười, điệu cười đầy gượng gạo:

- Vậy sao. Hàn thiếu hãy cố đóng vai trò ấy trong vài tháng nữa nhé.

Đúng là câu nói gây sốc óc người khác mà. May mà độ nhẫn nại của Tuyết Y đã đạt đến cảnh giới khá cao rồi đấy không sẽ vung tay vung chân với San Phong mất.

Tuyết Y khẽ cười, cậu kéo Từ Di đứng sang cạnh mình. San Phong nhìn thoáng qua cô rồi khẽ cười cáo về.

Xe San Phong vừa khuất đi, Tuyết Y đã đổi ngay mặt, ánh mắt chứa đầy sự bức dọc :

- Vào nhà tôi có chuyện muốn nói rõ với cô.

Từ Di lùi thui bước theo sau...

...

Tuyết Y quăng túi xách xuống salon, cậu ngồi phịch xuống, mặt mày hằm hằm nhìn Từ Di :

- Cô biết vị trí hiện nay của mình chứ.

Từ Di gật đầu. Tuyết Y tiếp:

- Cô định bôi nhọ vào tên tôi đấy à.

Tuyết Y quảng tờ báo có ảnh cô và San Phong lên bàn :

- Đừng để chuyện này lặp lại lần nữa. Chữ nhẫn của tôi cũng có giới hạn thôi đấy – Cậu bực mình đứng dậy.

Từ Di cầm tờ báo lên đọc những tin liên quan đến mình và San Phong lại còn cả Tuyết y nữa. Cô không ngờ lại có những bài báo như vậy. Toàn bóp méo sự thật cả, chỉ 1 mà họ có thể phóng lên mười được. Đúng là có tiền... cái gì cũng có thể làm được. Cô ngoái đầu nhìn theo Tuyết Y... đúng là lần này cô sai rồi, chỉ vì giúp người có ơn với mình mà lại làm tai tiếng đến người khác. Có phải đầu óc cô quá đơn giản khi ở trong cái thế giới thượng lưu này không...

Đang lo mọ dọn lại căn phòng sao cho đẹp mắt, Từ Di bỗng nhìn thấy tờ giấy quảng cáo phụ kiện thời trang nam. Cô cầm nó lên đi lại giường ngồi xuống.

“Thời trang cao cấp đúng là đắt thật” Cô mím môi nhìn những thứ đồ xa xỉ in trên mặt giấy bóng, tuy giá thành rất cao nhưng nhìn những chiếc đồng hồ, túi xách hay quần áo giày dép đều chất lượng cả.

Cô nhìn ra một khoảng không vô định nào đó suy nghĩ đến hai bữa sinh nhật sắp tới đây. Số tiền mặt cô có hiện không còn bao nhiêu mà những thứ trong đây lại quá cao giá. Cô thở dài, chẳng nhẽ sinh nhật họ lại không tặng gì...

...

Thật nhẹ nhàng, Từ Di khẽ mở cửa phòng Tuyết Y ra, cô muốn vào xin lỗi về chuyện mình đã gây nên cho Tuyết Y.

Đã 10h sáng rồi vậy mà Tuyết Y vẫn còn nằm ngủ. Có lẽ hôm nay chủ nhật nên cậu muốn nghỉ ngơi thì phải. Cô đành quay đầu bước trở ra.

...

Đã trưa rồi mà Từ Di vẫn không thấy Tuyết Y bước chân ra khỏi phòng. Ngồi chờ thêm chút nữa trước bàn ăn mà mình đã chuẩn bị để bày tỏ lòng xin lỗi với Tuyết y mà mãi vẫn chưa thấy bóng dáng cậu đâu. Từ Di đứng dậy, kéo ghế sang một bên, cô lên phòng Tuyết Y, mở cửa ra chân bước đến cạnh giường gọi cậu dậy thì thấy sắc mặt Tuyết Y có vẻ nhợt nhạt, mặt mày tái xanh lại mồ hôi túa đầy trán, Từ Di đưa tay sờ lên má cậu thấy lạnh ngắt, cô hoảng hốt lay người cậu :

- Này anh... anh không sao chứ?...

Thật lâu sau, Tuyết Y mới mở mắt ra được, trán cậu nhả lại trông mắt hiện rõ những vằn máu, môi bạc hẳn đi... giọng nói khàn đục, yếu ớt lên tiếng :

- Ra... ngoài, đi, tôi không sao.

- Không sao cái gì, anh đang sốt rồi.

- Ra ngoài – Giọng cậu trở nên cáu gắt.

Từ Di giật mình hoảng sợ, cô nuốt khan cố nói :

- Đây không phải là lúc anh ngoan cố đâu.

Khô cả họng, Tuyết y không thể nói nữa, cổ cậu đau rất khô cứng lại, Từ Di nhìn sắc mặt cậu đoán ngay là đang khát, cô đứng dậy lấy cho cậu ly nước :

- Anh uống đi.

Từ Di cúi xuống giúp Tuyết Y ngồi dậy dễ dàng hơn. Cô đưa cốc nước cho cậu uống. Từ Di tiếp :

- Anh nên gọi bác sĩ đến.

Tuyết Y nằm xuống không nói gì, cậu quay lưng về phía tường kính im lặng. Từ Di ngồi nhìn cậu một lúc mới từ tốn cất tiếng :

- Tôi... biết anh không muốn nhìn mặt tôi nên... tôi sẽ ra ngoài... anh cần gì thì hãy gọi tôi.

Từ Di đứng dậy ra ngoài. Cô sang phòng làm việc của Tuyết Y đến gần bàn làm việc của cậu mở ngăn bàn ra thấy một đồng hồ cacbizit. Cô vội vàng cầm nó lên xem từng tấm một nhanh chóng, mặt Từ Di sáng lên khi thấy thứ mình cần.

Cô dùng mắt lại tấm cạc của bác sĩ Từ Vũ. Từ Di vừa nhìn nó vừa bấm số điện thoại trong đó,...

- Tôi nghe, cho hỏi ai vậy ạ?

- Bác sĩ Vũ, anh đến nhà Hàn thiếu ngay nhé.

- Cậu ấy bị làm sao à?

- Vâng, vâng anh mau đến nhé.

- Ừm.

Từ Di tắt máy, cô vội vàng trở lại ngồi trước phòng Tuyết Y, sợ cậu xảy ra chuyện gì lại không có ai mà kêu.

Cô đi qua qua lại lại trước phòng cậu mà không dám vào cho đến khi nghe tiếng xe chạy vào sân.

Ít phút sau Từ Vũ đã lên tới phòng Tuyết Y. Thấy Từ Di đang đứng ngoài, cậu ngạc nhiên hỏi :

- Sao cô không vào trong, đứng đây làm gì?

Từ Di cười ngượng ngập :

- Anh đến là được rồi. Anh vào xem Hàn thiếu sao rồi, cần làm gì cứ gọi tôi nhé.

- Ừm, được rồi.

Cậu bước vào trong, cửa vẫn mở, Từ Di đứng né xang một bên để tránh cho Tuyết Y không nhìn thấy mình. Vẻ mặt lo lắng hiện rõ lên khuôn mặt xinh đẹp.

Lúc sau thấy Từ Vũ bước ra vẻ mặt không mấy khả quan nhìn cô chẹp miệng lắc đầu...

Từ Di vội vàng hỏi :

- Hàn thiếu bị sao vậy?

Hazi...tiếng thở dài khiến Từ Di càng sốt ruột thêm :

- Anh nói gì đi chứ.

- Hàn thiếu...bị rối loạn thần kinh tim.

- ?- Đôi mắt sưng sột to tròn của cô giương lên nhìn vị bác sĩ.

Từ Vũ tiếp :

- Cô nhớ chăm sóc cậu ấy cẩn thận. Những người bị bệnh này rất dễ cáu gắt nên cô cố chịu nhé.

- Vậy cần làm những gì ?

Từ Vũ đưa mẫu giấy vào tay Từ Di :

- Đây là thuốc. Cô nhớ dặn cậu ấy tối đi ngủ, hạn chế dùng những thứ có chất kích thích.

- Vâng, cảm ơn anh – Từ Di gật đầu.

- Không có gì, vậy tôi xin phép trước.

- Vâng, anh đi cẩn thận.

- Ừm.

...

Từ Di ngập ngừng bước vào phòng Tuyết Y.

- Có chuyện gì vậy? – Tuyết Y mồm mệc nghe máy.

- ...

- Anh không khoẻ để khi khác chúng ta gặp nhau .

- ...

- Ừm. Tùy em.

Cậu tắt máy vút xang một bên giường. Thấy Từ Di đang đến gần mình, Tuyết Y cau mày :

- Cô vào đây làm gì.

Từ Di đặt tô cháo và một nắm thuốc để sẵn lên trên bàn, cô đưa mắt nhìn sắc thái biểu cảm trên mặt Tuyết Y rồi mới cất lời :

- Anh ăn đi rồi uống thuốc, bác sĩ có dặn anh nên đi ngủ sớm.

Nói xong cô liền quay đầu bước đi. Tuyết Y ngồi dậy dựa lưng vào tường, lên tiếng :

- Cô đã ăn gì chưa?

Từ Di quay đầu lại nhìn khi cậu đã lên tiếng hỏi lại mình, cô lắc đầu :

- Chưa, anh muốn ăn à?

Tuyết Y phẩy tay, cậu dờ chần ra xô đôi dép trong nhà rồi đứng dậy, đầu cậu chao đảo như sắp ngã đến nơi, nếu càng nằm lý thì càng nặng hơn mất. Cậu bước từ từ từng bước, miệng nói :

- Cùng ăn đi.

Vừa nói cậu vừa lướt ngang qua mặt Từ Di, cô bản thân một lúc mới bước theo sau cậu.

Vào phòng ăn, hai người ngồi đối diện nhau giữa một chiếc bàn bầu dục dài ngoẵng, Tuyết Y ngồi xuống nhìn đồng hồ ăn sẵn trên bàn, cậu hơi ngạc nhiên khi không hôm nay lại làm nhiều thế này :

- Có chuyện gì à – Cậu nhìn Từ Di lạ lắm hỏi.

- Chuyện gì ?- Từ Di cũng không hiểu ý nhìn Tuyết Y, liền hỏi lại.

Tuyết Y nhẹ lắc đầu, người cậu đang khó chịu nên không muốn nói nhiều chút nào.

Nhìn sắc mặt bạc nhược của Tuyết Y tự nhiên cô bỗng thấy lo lắng khi nghe Từ Di nói đến căn bệnh của cậu. Tuyết Y im lặng ăn, Từ Di căng thẳng nhìn nét mặt cậu khi ăn những thứ do tay mình làm, không biết có hợp khẩu vị của cậu không. Có lẽ đây là lần đầu hai người mới có thể cùng ngồi ăn cơm ở nhà với nhau như vậy.

- Chuyện đó...- Từ Di ngập ngừng lên tiếng – Tôi...xin lỗi.

- Chuyện gì – Cậu không nhìn lên cô mà hỏi.

- Tôi không biết là...

Bỗng nhiên hai người nghe thấy có tiếng xe đậu lại trong sân, Từ Di ngừng ngang câu nói của mình, cô đứng dậy :

- Để tôi ra xem.

Tuyết Y chẳng nói chẳng rằng, cậu chỉ lẳng lặng ngồi ăn...[/color][[/size]

...

- Hàn thiếu...anh bị ốm sao?

Chưa thấy dáng đã thấy giọng. Chỉ vừa bước đến ngưỡng cửa, Tuyết Y đã nghe thấy tiếng nói mỉa mai của Nhã Kỳ rồi, cậu đặt đĩa xuống, lau miệng đứng dậy :

- Xang phòng anh chúng ta nói chuyện.

Tự nhiên lời đề nghị của Tuyết Y lại làm cho hai cô gái kia có hai tâm trạng khác nhau tại cùng một thời điểm khi cậu nói vừa dứt.

Từ Di nhìn Tuyết Y, hai hàng mày phượng khê cau lại. Cô không hiểu sao Tuyết Y lại có thể đề nghị “như thế”. Cô nhìn cậu chần chối, “vào phòng”, nếu nói chuyện thì ra phòng khách cũng được mà.

- Cô Di, làm cho tôi một cà phê, một cam ép.

Nói xong Tuyết Y bước đi luôn, Nhã Kỳ nhìn Từ Di đang đứng mắt vẫn còn tròn tròn nhìn theo Tuyết Y, Nhã Kỳ đi lại gần Từ Di nói thật khẽ đủ cho một mình cô nghe rõ :

- Hàn thiếu là của tôi, nên biết thân biết phận đi đồ mạt hạng.

Nhã Kỳ cười khẩy rồi bước nhanh theo chân Tuyết Y, cô thầm cười vì nghĩ Từ Di chắc cũng chẳng là gì trong mắt Tuyết Y nên cậu mới đối xử như thế với Từ Di.

Điều đó làm Nhã Kỳ càng muốn chiếm được người đàn ông trắng hoa này, sẽ bằng mọi cách để bước chân vào làm Hàn thiếu phu nhân mới được.

...

Tuyết Y ngồi xuống salon trong phòng mình :

- Em cũng ngồi đi.

- Dạ – Nhã Kỳ thò thẻ vuốt váy ngồi xuống khép nép.

Tuyết Y nhìn lên cô, miệng hỏi :

- Em có chuyện gì mà phải đến tận nhà anh vậy?

- Không có gì, em chỉ muốn gặp anh thôi. – Nhã Kỳ đứng dậy, cô xang hả bên Tuyết Y ngồi, người cô cứ rướn vào người Tuyết Y khiến cậu phải cau mày khó chịu.

Đang mệt mỏi trong người thì chớ làm gì còn tâm trạng để nghĩ đến chuyện đấy nữa mà cô gái này chẳng hiểu tâm lý gì cả.

Nhã Kỳ dựa dẫm ngồi sát bên Tuyết Y, giọng monoton:

- Nhìn sắc mặt anh kém quá, vừa nghe giọng anh em biết ngay anh đang ốm nên vội vàng đến đây ngay...

Tuyết Y khẽ cười :

- Anh không sao...

Từ Di đi vào, cô nhìn thấy thế ngồi của hai người này thật tình tứ, Từ Di đặt nước xuống mời họ rồi vội vàng bước đi...

Sao lòng ngực Từ Di bỗng nhiên thấy nhói đau thế này... Cô quay đầu lại đóng cửa phòng cho họ, nhìn thoáng qua Tuyết Y cô không thấy vẻ gì là phản đối người đẹp của cậu cả. Chính Tuyết Y đã đề nghị Nhã Kỳ vào phòng nói riêng cơ mà, hai người họ có lẽ nào..."

Đôi mắt Từ Di trở nên buồn bã, cô lẩn thẩn bước đi từng bước mà thấy nặng trĩu cả lòng... Dù không coi cô ra gì nhưng sao Tuyết Y lại có thể làm chuyện đó với một người phụ nữ khác trong nhà... cậu đã quá khinh蔑 cô sao, hay chỉ nghĩ cô là một thứ đồ chơi khi nào buồn thì lôi ra phá phách, khi nào cần thì dùng nó để trao đổi cho người khác... Nhưng sao... Từ Di bỗng nhiên thấy lạ khi cô lại quan tâm đến Tuyết Y nghĩ mình ra sao thế này... cô có tình cảm với người đó sao... Từ Di vội lắc đầu xua ta cái ý nghĩ không tưởng ấy.

Rồi cô sẽ đi khỏi đây... thoát khỏi con người lãnh khốc ấy thôi. Để ý làm gì những chuyện khác nữa cho nặng đầu. Nhưng càng không muốn nghĩ đến chuyện hai người kia trong phòng đang làm gì và cả những gì ẩn chứa trong đầu Tuyết Y khi nghĩ về cô thì lại càng hiện rõ lên đầu hời về những điều đó. Đầu óc cô cứ vo ve những tò mò đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Tuyết Y khẽ đẩy người Nhã Kỳ ngồi thẳng dậy :

- Anh đang khó chịu. Nếu không có chuyện gì, anh muốn nghỉ ngơi.

Đây đúng là một sự xúc phạm với Nhã Kỳ. Đã lần bảy lượt Tuyết Y từ chối cô đến với cậu. Rõ ràng trước đây theo cô biết cậu chưa biết từ chối phụ nữ đẹp đến với mình bao giờ mà, sao... Nhã Kỳ nuốt khan, cô cố ép mình nở nụ cười tự nhiên :

- Vậy, Hàn thiếu nghỉ ngơi sớm đi.

Nhã Kỳ miễn cưỡng đứng dậy ra về, dù đang rất giận về việc Tuyết Y hờ hững với mình nhưng cô vẫn phải cắn răng cam chịu.

Tiếng gót dày nghe còm còm như sắp nứt sàn đá hoa ra vậy. Mọi nỗi bức tức của cô giương như dồn nén hết vào tiếng bước chân thì phải.

...

Thấy Từ Di đang đứng ngoài đại sảnh, Nhã Kỳ gườm gườm đi đến trước mặt cô, mặt hất ngược lên giọng ra lệnh như mình là bà chủ vậy :

- Cô chăm sóc Hàn thiếu của tôi tốt vào đây. – Nhã Kỳ cổ cười cợt nhả như giữa mình và Hàn thiếu vừa quan hệ thân mật song vậy, cô nhìn Từ Di bằng nửa con mắt mà nói :

- Hàn thiếu rất dịu dàng với tôi... Cô – Nhã Kỳ cười cười – Không biết với cô thì sao nhỉ... hoho.

Nhã Kỳ phẩy phẩy vai áo Từ Di :

- Nên biết thân phận mà rút lui đi. Đừng làm trò đĩa bắm chân hạc nữa con nai vàng ngơ ngác ạ... haha...

Nhã Kỳ bước ngang qua mặt Từ Di, giọng cười đầy phách lối.

Từ Di chột lên tiếng :

- Chị đừng nghĩ mình là cao sang trong khi cũng đến để ve vãn người đàn ông khác.

- Cái gì... ?

Nhã Kỳ dừng chân quay phắt người lại mắt tròn lên nhìn Từ Di. Nhã Kỳ bước lại gần Từ Di :

- Mà vừa nói cái gì ? – Nhã Kỳ tròn mắt hung dữ hỏi.

Từ Di không nói lại, cô quay mặt định đi thì Nhã Kỳ đã kéo áo cô lại :

- Mà cầm hay điếc, tao hỏi sao không trả lời.

Từ Di hất tay Nhã Kỳ ra khỏi áo mình, cô vẫn giữ thái độ chống đối là im lặng.

Nhã Kỳ điên tiết, nhin không được nữa, cô dơ cao chiếc túi xách của mình lên đập vào đầu Từ Di, miệng quát tháo :

- Mà chỉ là một ***** rề tiền mà dám lên tiếng chống đối tao à...

Như không hả dạ, Nhã Kỳ còn nhảy vào túm tóc Từ Di thô bạo khiến Từ Di choáng váng... đầu óc như nhối quay cuồng...

Từ Di với tay định chống lại nhưng lại mắc vào chiếc dây chuyền của Nhã Kỳ khiến nó đứt hẳn rơi xuống dưới sàn.

Nhã Kỳ càng nổi máu điên, cô tát tới tấp vào mặt Từ Di, miệng day nghiêng :

- Con khốn này...mày dám phản kháng à...tao phải dạy mày mới được...

Bộp...bộp...

Những tiếng đánh cùng tiếng kêu đau của Từ Di khiến Tuyết y đứng trên hành lang nãy giờ không thể đứng im được nữa.

Cậu cố tình tạo tiếng chân to để cho trò chơi này kết thúc.

Đúng vậy, vừa nghe có tiếng chân Nhã Kỳ lập tức dừng tay, cô kéo vội tay Từ Di hất mạnh vào người mình rồi ngã xuống đất khiến Từ Di bàng hoàng...

Vừa lúc Tuyết Y đến, cậu nhìn từng người rồi lên tiếng hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Nhã Kỳ sụt sùi làm vẻ đáng thương, cô gượng đứng dậy. Tuyết Y thấy vậy cũng đỡ cô lên :

- Em không sao chứ?

Nhã Kỳ lắc đầu, cô vờ thụt lùi ra sau Tuyết Y đáng vẻ sợ sệt nhìn Từ Di.

Từ Di thấy Tuyết Y nhìn mình, cô lắc đầu mặt mày thất sắc, muốn giải thích là cô không làm gì Nhã Kỳ hết. Những gì cậu thấy đều là tự cô ta sắp đặt hết.

Mắt Nhã Kỳ uơn ướn, giọng nói ghen ngào uất ức :

- Em không thể chịu đựng được nữa rồi. . .Hàn thiếu – Nhã Kỳ níu tay cậu. – Hàn thiếu hãy làm chủ cho em. . .hức. . .hức. . .

Khoé môi Tuyết Y khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ cho nụ cười mĩa mai kín đáo. Cậu chỉ nhẹ nhàng nói :

- Cô Di, cô có thấy mình hơi quá khi làm Nhã Kỳ ra nông nỗi này không.

- Tôi. . .- Từ Di chưa kịp lên tiếng giải thích Nhã Kỳ đã xen ngang :

- Cô thật quá đáng, lần trước tôi đã nhẫn nhịn cô rồi vậy mà. . .cô. . .- Nhã Kỳ cố làm ra vẻ oan ức kể lể cho Tuyết Y hiểu nỗi oan thị màu của mình.

Tuyết Y nhìn sang Nhã Kỳ, cậu vuốt lại tóc cho cô, miệng khẽ cười khiến Nhã Kỳ sùng sốt lẫn sung sướng và cả một đồng hạnh phúc vô bờ bên chấp cánh bên cô khi Tuyết Y đối xử ân cần với mình như vậy. Cậu nhẹ nhàng nói :

- Chắc em mệt lắm. Về nghỉ ngơi sớm đi. Anh sẽ đòi lại công bằng cho em.

- Dạ. . .- Nhã Kỳ ngoan ngoãn nghe lời như chú cún con.

Cô liếc mắt qua nhìn Từ Di, môi cười cười đắc ý rồi quay đi.

...

Còn lại hai người. . .

Đang một môi định xuống pha cốc cà phê uống cho tỉnh táo thì cậu lại bắt gặp cảnh đó.

Tuyết Y nhìn Từ Di không nói gì chỉ lặng lặng bỏ đi. Từ Di cũng ngạc nhiên khi cậu không la mắng hay hạch tội mình chuyện lúc nãy.

Bây giờ cô mới có cảm giác đầu mình đau đau, sờ tay lên đầu thấy sưng một cục, Từ Di kêu thảm trong miệng, mặt cô nóng ran vì những vết tát vừa nãy, cô thờ dãi xoa tay lên cục u trên đầu. . .

Thay vì uống cà phê, cậu lấy cho mình ly nước lọc uống rồi trở ra ngoài thì không thấy Từ Di đâu.

Cậu đi lên phòng xem cô có ở đó không thì quả thật là có.

Từ Di đang ngồi trước bàn trang điểm soi những vết xước nhẹ ở cổ chắc là do lúc nãy Nhã Kỳ cào xé.

Tuyết Y nhìn cô một lúc rồi mới trở về phòng.

Cậu thả người xuống giường, một môi kéo chăn trùm kín người. . .nằm cố thiếp vào giấc ngủ.

Tít. . .tít. . .

Lại có điện thoại, vừa chộp mắt được vài phút đã có điện thoại. Tuyết Y cầm lên xem số, cậu mở máy :

- Chuyện gì?

- ...

- Gì cơ? – Tuyết y cau mày – Anh nói ai bị suy tim? . . .

- ...

Đang cau có, mặt Tuyết Y bỗng trở nên tà mị, mắt cậu sáng hẳn lên, môi cười gian tà :

- Được rồi, cứ nói vậy đi.

Cậu tắt hẳn nguồn để khỏi ai làm phiền đến mình nữa. . .Đầu cậu lại nhớ đến những lời Từ Vũ vừa nói “ Tôi nói cậu bị suy tim để cô ấy lo lắng chút chút xem sao. . .hh”.

- Hàn thiếu của tôi đâu.

- Anh ấy đâu rồi.

Từ Di đang ngồi xem phim dưới đại sảnh vẽ bản thảo, bỗng dưng từ đâu một tốp các cô gái xinh đẹp xông vào trong, miệng nói mất láo liên nhìn quanh chân bước xông xộc vào như nhà không chủ.

Từ Di đứng dậy, cô ngơ ngác nhìn họ, miệng hỏi :

- Các chị...?

Chưa kịp nói hết câu, cô gái váy đỏ đã chặn lời :

- Hàn thiếu đầu rồi.

- Hàn thiếu đang nghỉ ngơi trên phòng, các chị có chuyện gì em sẽ nhấn giúp.

- Xê ra...- Cô ta gạt ngang người Từ Di xang một bên.

Mấy cô gái đi cùng cũng bước đi lên tầng theo chân người đẹp váy đỏ kia. Từ Di vội vàng theo chân định chặn các cô gái này lại nhưng không thể.

Họ mở toang từng phòng một xem Tuyết Y có trong đó không. Họ xục xạo đi hết phòng này đến phòng khác trong căn biệt thự như thợ săn săn thú vậy...

Từ Di thờ hất ra. Thôi kệ vậy, chắc toàn người tình của Hàn thiếu cả, đúng là mấy cô gái này đánh hơi nhanh thật Hàn thiếu chỉ mới ốm thôi đã nhanh chân đến đây chăm sóc lấy lòng cậu ta rồi.

Tuyết Y mới vừa tỉnh giấc, đầu vẫn còn hơi choáng váng chóng mặt. Cậu ngồi dậy định ra ngoài, vừa mở cửa phòng bước được nửa bước chân ra khỏi ngưỡng cửa đã nhìn thấy mấy cô người mẫu trong côngti (tất cả từng là người tình cũ) đang dần dần tiến tới.

Cậu vội thụt đầu lại đóng cửa phòng khoá trong. Ra gặp họ chắc cậu sẽ đau đầu mà chết mất. Tuyết Y lại giở giường mở máy gọi cho Từ Di.

Chờ mãi vẫn chỉ là một hồi chuông không có người hồi đáp. “Đầu rồi mà không nghe máy“. Tuyết Y cắn môi bực mình.

Cậu nằm xuống giường. Chùm kín chặn lên đầu. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời cậu phải chôn các em thợ săn xinh đẹp này.

(Bên ngoài)

Cộp cộp...

Cạch...cạch...

Cô gái váy đỏ xoay nắm cửa mãi mà không ra, cô ta cau mày :

- Ai khoá rồi.

Cộc cộc...

- Hàn thiếu à, anh ở trong đó không?

- Hàn thiếu... .

Tiếng gọi ời ời của mấy cô gái làm Tuyết Y nhức cả đầu. Cậu nằm im không lên tiếng. Thật sự cậu rất sợ mấy em chân dài này làm phiền trong lúc này... gặp họ trong khi ốm đau này trả khác gì tự tra tấn mình... Tuyết Y quyết tâm nằm lì im lặng không ra.

Các cô gái bên ngoài thấy lạ, càng gõ mạnh cửa. Thấy bên trong im lặng, chân dài váy đỏ Mi Chi quay xang nhìn Lan Anh :

- Cô xuống gọi con nhỏ lúc nãy lên đây mở cửa phòng này ra.

- Ủm

1 lúc sau Lan Anh cùng Từ Di trở lại đó, Mi Chi hất mặt :

- Mở cửa ra.

Từ Di xoay xoay cửa. Quái lạ, sao Tuyết Y khoá trong lúc nào vậy, rõ ràng lúc nãy cô vẫn ra vào được bình thường mà.

Từ Di nhìn qua mấy cô gái sau lưng mình mặt mày nôn nóng như muốn gặp Tuyết y lắm thì phải.

Mi Chi dục :

- Nhanh lên nhìn cái gì?

- Tôi...không có khoá.

Văn Linh đẩy Từ Di qua một bên :

- Hàn thiếu đang nằm ở đâu?

Hy Nhiên cau mày :

- Cô giấu Hàn thiếu ở đâu.

- Có chỉ không thì bảo – Vân Anh quát, mắt trợn ngược lên.

Những tiếng nói xang xảng bên tai làm Tử Di hoảng hốt, cô nuốt khan, sao những người này mặt mày xinh đẹp mà giọng nói đáng sợ vậy cơ chứ. Tử Di nhìn họ từ tốn đáp :

- Tôi không biết.

Mi Chi gườm gườm nhìn Tử Di :

- Cô...

Cạch...

Tiếng cửa phòng bật mở...

Tuyệt nhiên các em chân dài thay đổi bộ mặt trong giây lát, tất cả đều trở nên hiền thực, mặt mày giãn hết cỡ, chạy lại tuốt bên Tuyệt Y, hỏi dồn dập :

- Hàn thiếu nghe nói anh bị cảm à?

- Hàn thiếu không sao chứ.

- Em lo cho anh quá.

- Anh làm em lo muốn chết được...

- ...

Tuyệt Y cau mày, mặt cậu hầm hầm gạt hết tay của mấy em ra khỏi người mình :

- Nên về trước khi tôi nghĩ đến chuyện đuổi việc các cô.

Họ nhìn Tuyệt Y, tay chân vẫn còn trong trạng thái cứng đờ. Mi Chi vội vàng lên tiếng :

- Chúng em chỉ muốn đến thăm Hàn thiếu thôi mà.

Tử Di nhìn họ rồi nhìn Tuyệt Y. Đúng là người trắng hoa có khác, mới chỉ ồm chút thôi đã có hàng loạt các người đẹp xếp hàng thăm mom dù bị anh ta từ chối thẳng thừng. Tử Di quay đầu định đi thì Tuyệt Y lên tiếng :

- Tử Di, tiễn họ cho anh – Nói xong cậu đi luôn.

“Tử Di – anh”. Thật hiếm hoi nghe những từ gọi thân mật như vậy từ Tuyệt Y. Tử Di hơi ngạc nhiên xong cũng dẹp nó qua một bên để làm nhiệm vụ. Mấy cô gái tức hộc máu khi có lòng tốt (thật ra đến để lấy lòng mong anh quay lại) đến lại bị Tuyệt Y đuổi về như vậy.

Họ nhìn xang Tử Di càng thấy khó chịu hơn khi cô ta được ở cùng với Hàn thiếu. Dù muốn dù không họ cũng phải đi trong cơn bực tức.

Tiếng gót giày xang xảng như đất nứt đến nơi vậy. Tử Di rùng mình đi sau họ.

Đến khi họ về hết, Tử Di ra sân đằng sau ngôi, cô chợt nghĩ có khi nào mình cũng rơi vào tình trạng như những cô gái này không?... Cô tự bật cười chính mình... người như Tuyệt Y sinh ra chắc để làm khổ phái nữ các cô thì phải.

- Tôi đói rồi.

Tử Di giật mình khi có tiếng nói từ sau lưng, cô quay lại nhìn thì ra là Tuyệt Y.

Cô đứng dậy :

- Anh muốn ăn gì tôi sẽ làm.

- Tùy cô.

Tuyệt y nói xong lại quay lưng bỏ đi. Đúng là người máu lạnh có khác. Tử Di đi vào sau...

...

Thấy Tuyết Y cứ cặm cụi chăm chú ăn mà không nói tiếng nào, Từ Di thấy không khí thật ngột ngạt căng thẳng chẳng giống lúc ăn cùng với San Phong chút nào.

- Tất cả đều là người tình của anh à?

Cô đột nhiên bật thốt trong khi chính mình cũng không hiểu sao lại hỏi điều đó.

Tuyết Y dừng ăn, cậu ngược nhìn thẳng xang Từ Di, cô vội cúi gằm mặt xuống vờ như chưa nói gì, đuôi mắt cong cong rồi lại gật đầu nói :

- Cũ thôi.

Từ Di im lặng không nói gì thêm. Cô dám nói thêm lời nào sợ Tuyết Y lại hiểu lầm mình quan tâm chuyện anh ta. Mà sự thật đúng là vậy mà.

....

14-2

- Cảm hết đi.

Đan Băng đẩy hết đồng sôcôla được tặng từ chị em gái trong trường xang cho Từ Di, cô nhìn lên cậu :

- Của cậu sao đưa tôi làm gì?

- Không ăn thì vứt đi.

Đan Băng nhớ lại cuộc hẹn với bà Như Hạ, cậu vội vàng nói :

- Thôi về sau nhớ, đi trước đây.

- Ừ.

Đang không biết xử lý số sôcôla của mình ra sao đây lại còn thêm đồng sôcôla của Đan Băng nữa. Từ Di cho hết vào túi xách, rồi ra về.

Vừa ra đến cổng, Từ Di đã nghe thấy tiếng San Phong gọi mình,

Lúc nào cậu xuất hiện trước cổng trường y rằng là có những ánh mắt xăm xoi ghen tị lẫn ngưỡng mộ nhìn về phía Từ Di, không biết cô là quan hệ gì với người anh đẹp trai đi xe xịn ấy...

Từ Di khẽ cười đi tới chỗ San Phong. Cậu nói :

- Lên xe đi, anh đưa em về.

Từ Di nhìn cậu:

- Anh đến đây để đón em về thôi à?

San Phong gật gật đầu, mặt bi thương :

- Anh thất nghiệp rồi nên chẳng có gì làm .Mà sao số điện thoại em không liên lạc được vậy?

- Em thay số rồi.

San Phong đưa máy của mình cho Từ Di :

- Lưu số em vào cho anh nhé.

- Ừm

Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ cho đến khi đến nơi.

San Phong xuống xe vòng qua mở cửa cho Từ Di. Cô bước xuống cúi đầu nhẹ chào cậu rồi định vào trong thì San Phong kéo cô lại, đưa cho cô một chiếc hộp màu đỏ :

- Nhớ đeo nó nhé. Anh về đây.

Cậu cười cười rồi nhanh chân tọt vào xe phóng vút đi.

Từ Di nhìn nhìn chiếc hộp, cô nghiêng nghiêng đầu không biết là gì nhưng thôi vào nhà rồi tính.

...

Từ Di lôi trong túi ra một đồng sôcôla đã thu thập đặt hết lên bàn, cô vừa dở được tấm thiệp đầu tiên thì Tuyết Y lù lù xuất hiện. Cậu nhìn số chiến lợi phẩm trên bàn của Từ Di và cả tấm thiệp trên tay Từ Di :

- Hôm nay là ngày gì vậy?

Từ Di giật mình, quay xang. Lúc nào Tuyết y cũng như một hồn ma xuất hiện bất ai hay ngờ không ai hay.

Tuyết Y ngồi xuống đối diện cô. Cậu nhìn nhìn tấm thiệp khác được kẹp vào hộp sôcôla trên bàn, cậu cầm nó lên mở ra

“ Từ Di cho tớ một cơ hội nhé...

Mạnh Hạo”.

Cậu nhìn nhìn Từ Di, rồi nói :

- Tôi ăn hết chỗ này được không?

Từ Di nhìn lên Tuyết y, cô chỉ tay lên đồng socola :

- Hết chỗ này ?

- Cô được tặng hết à?

- Vâng, có cả của Đan Băng nữa.

- Hôm nay là ngày đặc biệt gì vậy?

Từ Di nhìn trừng trừng Tuyết Y

- Anh không biết hôm nay là valentine à?

Tuyết Y lắc đầu không có vẻ gì là quan tâm :

- Vậy à.

Từ trước đến giờ cậu chẳng bao giờ quan tâm đến ngày lễ nào cả vì chẳng có người nào để cậu cùng vui cả.

Cậu ngồi dở từng hộp ra ăn từ từ. Dù ghét đồ ngọt lắm nhưng để cho Từ Di ăn đồ người khác tặng cậu chẳng cam tâm, giờ tự nhiên dứt hết số quà cô được tặng vứt đi thì cũng vô duyên. Tốt nhất là ăn...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Chỉ mới đến hộp thứ hai thôi Tuyết Y đã ngán đến tận cổ.

Tít..tít...

Thấy màn hình hiện lên tên San Phong, Từ Di đứng dậy ra ngoài nghe :

- Có vừa ý em không?

- Ồ...ừm được rồi anh ạ. Cảm ơn anh

- Không có gì mà. Thôi anh có việc rồi nói chuyện sau nhé.

- Ồ...vâng.

Thật ra Từ Di đã xem thứ trong hộp đó đâu cơ chứ. Chẳng nhẽ cô lại từ chối tấm lòng của San Phong cũng hơi thất lễ. Thật sự cô không muốn làm San Phong buồn chút nào. Từ Di thờ dài trở lại, cô thì vẫn thấy Tuyết Y ngồi ăn...

Cô buột miệng nói :

- Anh không sợ béo à?

- Tôi ăn bao nhiêu cũng vậy thôi – Tuyết Y điềm nhiên đáp.

Từ Di lại buột miệng nói thêm câu nữa :

- Dù gì với lứa tuổi của anh ăn nhiều cũng sẽ bị béo bụng...

Tuyết Y ngẩng phắt đầu nhìn Từ Di. Cô cũng thấy mình hơi vô duyên nên im bặt, nhưng cái nhìn của Tuyết Y không hề khó chịu mà cậu lại cảm thấy buồn cười, mắt cậu nheo nheo cười nhìn Từ Di :

- Em cũng am hiểu đàn ông nhỉ?

- Không có...- Từ Di đỏ phừng mặt vội đính chính -Tại ba tôi cũng vậy mà.

Tuyết y chỉ hơi cười, cậu đứng dậy gom hết tất cả số socola vào túi, nói :

- Tôi lấy hết chỗ này được chứ?

- Vâng, tùy anh.

Nếu đóng mãi cánh ngồi trước mặt Từ Di ăn chắc cậu nôn hết ra mất. Tuyết Y về phòng vứt ngay chúng vào sọt rác. Chỉ nhìn thôi mà đã ứa tận cổ rồi.

Lúc sau cậu trở ra, Từ Di vẫn ngồi đó, cậu nói :

- Muốn đi đâu không?

Thấy Từ Di nhìn nhìn mình lạ lẫm, Tuyết Y nói :

- Dù sao tôi cũng đang rảnh cần thư giãn.

Từ Di vẫn ngồi im trở mắt nhìn thái độ lạ của Tuyết Y, cậu cau mày :

- Có đi không?

- Đi đâu?

- Tùy em.

Từ Di đứng dậy :

- Đi công viên nước được không?

Tuyết Y nhìn nhìn Từ Di có vẻ không muốn đến chỗ đó vì cậu nào biết bơi nhưng thấy cô đang háo hức thì lại gạt đầu :

- Ừm.

Từ Di dẫu nụ cười vui mừng đi. Đã lâu rồi cô không đến đó kể từ khi ba cô lấy người phụ nữ khác. Từ Di cũng chẳng có bạn bè để cùng đi đến đó chơi.

...

- Ôi...ôi...gi thế kia...

Hình như hôm nay công viên nước này quay quảng cáo để quảng bá tên tuổi thì phải...

Đang quay bỗng nhiên tên đạo diễn nhìn thấy trên bờ...Một chàng trai body siêu chuẩn nằm trên ghế ngả, nhìn từ xa thôi đã thấy gương mặt ấy thật cuốn hút. Hắn ta cho dừng đoạn quay lại, chỉ tay nói :

- Mau mời chàng trai và cô gái cạnh hắn lại đây cho tôi.

Trong đầu người đạo diễn có vấn đề về giới tính này bỗng nhiên xuất hiện một ý tưởng độc đáo.

Không chờ đợi được nữa, ông ta đi lại chỗ Tuyết y làm việc luôn cho nhanh..

Hắn xuyết xoa, nhìn Tuyết Y say đắm, miệng liên tục khen không tiếc lời :

- Ôi chúa ơi...sao lại có người hoàn hảo đến thế.

Hắn sờ sờ vào người Tuyết Y nắn từng thớ cơ săn chắc trên bụng, khiến cậu nổi da gà, mặt cậu cau lại :

- Ông biết mình vừa có hành động gì không?

Từ Di nhìn bộ đồ bông nhảy trên người đàn ông đó cô đã phần nào đoán được độ bóng của ông ta rồi. Cô che miệng khẽ cười.

Tên đạo diễn cười xùi tay phe phẩy mắt liếc đưa tình làm dáng với Tuyết Y, hắn rút ra tấm danh thiếp đưa cho Tuyết y và cả Từ Di :

- Hai người có thể quay quảng cáo được chứ.

Tuyết Y nhú mày không nói gì, Từ Di thì ngạc nhiên :

- Quay quảng cáo gì vậy?

- Hai người sẽ quay quảng cáo giới thiệu công viên nước này. Chúng tôi sẽ trả tiền casxe cao.

Từ Di sáng mắt, cô đang cần tiền mặt để mua quà cho hai cái sinh nhật sắp tới trong khi không có cách nào để kiếm ra tiền được.

Từ Di gật đầu đồng ý. Tên đạo diễn cười hô hố phẩy tay mắt cười tít hết cả lên :

- Ấy...thế chứ...hihi...- Hắn quay xang nhìn Tuyết Y – Còn anh đẹp trai này ý sao đây, đồng ý chứ.

Tuyết Y cau mày đứng dậy, vút tờ danh thiếp của tên đạo diễn xuống hồ bỏ ra chỗ khác. Hành động ấy không những không làm mất điểm galăng của cậu trong mắt tên đạo diễn hay những cô gái trong đoàn làm việc đó chút nào mà còn ngược lại...

- Oh...Men quá...hihi...- Tên đạo diễn mắt chớp chớp hai tay đập vào nhau ộp vào má mình nhìn theo bóng dáng chàng.

- Thosmat thos...=]]~

Đến khi có người gọi hắn mới giật mình tỉnh mộng, vội vàng nhận ra trời sắp chiều rồi. Đạo diễn nhét một cái phong bì có tiền mặt trong đó vào tay Từ Di nói :

- Cô cầm trước nửa đi nhé.

- Vâng.

Tên đạo diễn nhìn quanh công viên nước chỗ gần hắn xem có người khách nào có gương mặt được một phần người vừa nãy không, nhưng tiếc thật toàn những gương mặt trung bình phổ thông trả có gì nổi bật cả. Hắn quay nhìn Từ Di nói :

- Này...này, anh kia là gì của cô đấy?

Hắn gầy gầy tay vào người Từ Di. Cô áp ứng nói bừa :

- Anh trai...

- Wow...- Hắn tròn miệng rồi lại tặc lưỡi – Vậy cô hãy khuyên anh cô tham gia vào quảng cáo này, chúng tôi sẽ tặng tiền gấp đôi cho cô.

Điều kiện hết sức thuyết phục. Dù biết nhiệm vụ này khó nhưng không thử sao biết không thể được.

Từ Di gật đầu cái rụp. Cô nói :

- Vậy anh chờ tôi chút.

- Tốt tốt...cứ đi đi. Nhớ quay lại sớm nhé – Hắn cong tay phẩy phẩy đi điệu nghệ.- Fighting...

Từ Di ra chỗ Từ Di đang ngồi chưa kịp mở miệng, Tuyết Y đã lùm cô rồi quay đi chỗ khác. Thái độ này là đủ hiểu thế nào rồi. Từ Di cúi đầu quay về lại chỗ tên đạo diễn và đoàn quay.

Cô lắc đầu thê thảm :

- Anh ấy không đồng ý.

Tên đạo diễn thờ ắt ra buồn bã :

- Anh ấy thật...haizz...thôi đành vậy – Hắn tiếc rẻ nhìn luyến lưu về phía Tuyết y đằng xa kia.

Từ Di nhìn điệu bộ bóng của tên đạo diễn cô cũng phát góm. Không vì chuyện đó cô cũng trả tham gia cái quảng cáo gì đó này cho một người.

Bỗng một bóng dáng cao to sừng sững lướt qua trước mắt tên đạo diễn, khiến hắn tốt lên :

- Kia...kia rồi...mau gọi người đó cho tôi...nhanh...nhanh lên – Nghe tiếng réo của hắn cả điệu nhảy nhảy căng căng lên miệng múa tròn lên tên trợ lý vội vàng chạy đi làm việc.

10 phút sau...

Chàng trai thứ hai lọt vào mắt xanh tên đạo diễn là một anh chàng lai, cao to vạm vỡ người sau mũi cơ bắp cuồn cuộn nhưng nhìn có vẻ hơi thô so với người châu Á...nhìn gần có vẻ không được như xa nhưng cũng tạm được bằng 2/4 phần của Hàn thiếu.

Tên đạo diễn nháy mắt với tên Tây, ngả ngả vào người cậu ta đề nghị :

- Anh có muốn đóng quảng cáo không?

Nick khẽ cười thú vị để lộ hàm răng trắng bóng loáng hơn đèn pha ra :

- Quảng cáo.

- Yes – Đạo diễn đẩy đẩy gọng kính ruồi lên gật gật.

- Vậy tôi có bạn diễn chứ

- Oh..yes...

Tên đạo diễn vừa nói vừa kéo Từ Di lên trước. Hắn nháy mắt với Nick :

- Đồng ý chứ.

Nick nheo mắt nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt mình, cậu cười cười. Gật ngay đầu nói :

- Cũng thú vị, tôi sẽ thử.

- Ôkê. Comemon baby...- Hắn vỗ tay bồm bộp kêu gọi cả đoàn chuẩn bị làm việc.

Sau khi nói qua về ý đồ kịch bản của hắn cho hai người kia để họ hiểu thì bắt đầu đi vào quay...

...

Tuyết Y từ xa nheo nheo mắt nhìn mấy người kia theo cậu là làm trò vớ vẩn. Nghĩ là vậy nhưng cậu cũng đứng dậy đi đi lại gần chỗ họ quay xem sao.

Một số khách quay quanh đây tò mò quay quanh xem họ đang làm gì...

Nhiều tiếng cười vang lên khi cảnh kiss của hai người cứ đơ đơ sao ấy...

- Cát...t...tttttt""""

Tên đạo diễn bực bội cong môi lên than :

- Sao thế...làm sao thế...có biết đây là lần thứ 18 không hả...- Hắn khươ tay xang bên Từ Di rồi lại múa tay xang bên Nick – Chỉ một cảnh kiss thôi mà cũng không xong vậy...Ôi trời ơi...- Hắn đưa tay ôm gáy mình – Tôi tụt huyết áp mất...

Không hiểu sao, cứ thấy Nick cúi xuống gần sát mặt mình Từ Di lại dục người lại dù đã cố gắng rồi người cô cứ đơ đơ làm sao ấy. Cô cũng chẳng muốn đóng cảnh này chút nào, nhưng bỏ thì mất một khoản tiền kha khá. Đành can rằng chịu đựng vậy.

Từ Di lí nhí :

- Lần này tôi sẽ cố gắng.

Từ Di quay xang nhìn Nick :

- Anh làm nhanh lên nhé, đừng từ từ nữa.

Nick phì cười nhìn cô đầy thú vị. cậu gật gật đầu môi vẫn còn cười.

Tên đạo diễn lờm lờm Từ Di :

- Hừ...hai người làm tốn phin quá đấy...hừ...- Hấn quay lại người quay, ra hiệu -

...

Mọi người đang nín thở chờ pha kiss lãng mạn của hai diễn viên nghiệp dư này...

Ních không hề tiến hành hành động nhanh như đã nói với Từ Di mà cậu nhẹ nhàng từ tốn kéo cô lại gần mình, vòng tay qua chiếc eo thon gọn của cô rồi từ từ cúi xuống...

Từ Di nhắm mắt tự trấn an mình... “nhanh nhanh...sẽ qua thôi”. Cô hít thở thật mạnh rồi tay đặt lên eo của Nick, hai bàn tay cô nắm chặt lấy eo Nick cố gồng mình...điều này khiến Nick muốn cười mà không nổi...

Chỉ 1 tích tắc nữa thôi là môi chạm môi... Tên đạo diễn đang hài lòng về vẻ này của hai người thì...

- Ồ''''''''''''''''''''

Một pha gây sốc choáng váng... Từ Di đã bị cướp khỏi một bàn tay của người khác...Ních đứng hệt hững miệng há hốc nhìn chàng trai lạ nào đó đang cướp đi nụ hôn đáng lẽ ra là của mình với Từ Di vậy mà...

Tên đạo diễn ôm miệng phản kích...

- Oh my good~.... Perfect...

Từ Di mở bừng mắt, hai tròng mắt cô tròn xoe lại đầy sững sờ...

Bộp...bộp...

Tiếng vỗ tay đan xen những tiếng huýt sáo xung quanh chỗ đó trong công viên nước náo loạn cả lên...

Tên đạo diễn mãi xem cảnh đó mà quên dùng máy quay...

Từ Di vội vàng đẩy nhẹ người Tuyết Y ra...

Nick cau mày :

- Là sao?

Tuyết Y hơi cười đứng đối diện với Ních...Chiều cao ngang nhau mặt đối mặt giữa hai người đàn ông và giữa đó là một cô gái xinh đẹp...pha này thật gay cấn cứ như thật vậy...

Mọi người im lặng theo dõi như màn đòi người tình thật sự :

- Đừng đụng đến người của tôi.

Nick bật cười khinh khỉnh, cậu bước gần đến trước mặt Tyết Y hơn. Từ bé đến giờ Nick vốn là một thiếu gia chưa ai dám làm phật ý cậu vậy mà từ đâu xuất hiện một người ăn nói với cậu như vậy.

Về mặt Ních hást lên đầy khiêu khích, cậu đẩy Tuyết Y lại sau...

Tùm...

Chỗ đứng của Tuyết y đúng là ven hồ, cậu ngã âm xuống...

- Woa....hay hay...

- Hay nhờ...kịch bản này được đấy...

Mọi người đứng xem tán thưởng kịch bản không tiếc lời...

Từ Di mở tròng mắt khi thấy Tuyết Y cứ đưa tay lên rồi lại ngấm tịt xuống, nhìn kiểu này là không biết bơi rồi...Cô vội vàng lao mình xuống hồ...

Mọi người đứng xem nghĩ đây là kịch bản chứ không hề biết là sự thật. Họ chỉ chăm chú đứng nhìn xem nội dung tiếp theo thế nào, ngay cả đoàn làm

phim lần tên đạo diễn bóng cũng bị cuốn hút theo tình tiết đó..Còn tên quay phim thì chỉ biết cắm đầu vào quay khi chưa nghe khẩu lệnh cắt của đạo diễn...

Trong khi Từ Di chật vật đẩy người Tuyết Y lên bờ thì mọi người chỉ biết đứng nhìn chăm chăm...

Cô ho sặc sụa khi đã kéo được cậu lên bờ...

Từ Di thở gấp vì mệt, cô nhìn lên Nick:

- Anh hơi quá rồi đấy.

Nick ngáy thơ vô số tội:

- Tôi chỉ mới chạm nhẹ vào anh ta thôi mà.

Từ Di lườm cậu rồi quay lại nhìn Tuyết y vẫn nằm im lặng, cô ấn ngực Tuyết y cho cậu ọc ra nước vậy mà vẫn không có tiến triển gì.

Thật ra, Tuyết Y đã tỉnh từ lâu rồi nhưng cậu vẫn cố tình không muốn dậy xem Từ Di làm gì tiếp theo. Cậu chỉ chờ đến màn hô hấp thôi...

Nếu Tuyết Y không cố kín đáo bằm vào bờ thì với dáng mảnh mai sương hạc như Từ Di thì ngày mai cũng không nâng cậu lên bờ nổi.

Từ Di vội vàng cúi xuống hô hấp cho Tuyết Y.

Cậu vẫn nằm im, Từ Di lại làm lại một lần nữa...

Đang định lập lại lần thứ ba thì Tuyết Y mở mắt, cậu không thể nhịn cười được nữa, cậu che tay lên trán môi khẽ cười vì thấy vẻ mặt ngờ nghệch khi bị lừa của cô...

- Ôi ôi... đẹp trai thế...

- Ôi chết mất...

Nụ cười đẹp đến say lòng các chị em phụ nữ có mặt ở đó...

Ngay cả đến tư thế nằm của Tuyết y cũng khiến họ thèm thuồng muốn được lao đến hô hấp thay vị trí của Từ Di...

Tên đạo diễn cũng ngất ngây, nhưng hấn chợt nhớ đến chưa cắt phim, hấn vội vàng hô:

- Cắt cắt...

Tên quay vội vàng dừng lại đứng cảnh Từ Di đang tròn mắt nhìn tTuyết Y nửa cười nửa lo như đang giận dỗi vì bị lừa còn Nick thì quay đầu vừa bước đi...

Cảnh cuối đúng là hoàn hảo...nhưng tên đạo diễn mãi xem quá quên cả ý đồ quảng cáo của mình.

Hấn vội vàng kéo Nick lại:

- Đi đâu vậy...chưa xong mà...

Nick hất tay hấn sang một bên, cau mày:

- Bực mình, lượn đi.

Tên đạo diễn đơ mắt nhìn theo Nick bỏ đi rồi quay lại thì Tuyết Y đã đứng dậy nói:

- Thay đồ đi rồi về.

Đang hỏ vì bị lừa thì Tuyết y đã ra lệnh phải về. Chưa được chơi tí gì đã phải về. Cô gật đầu:

- Anh đi trước đi, chờ tôi chút.

- Nhanh lên đấy – Tuyết Y nói xong quay đi.

Từ Di chạy lại gần tên đạo diễn, cô nói:

- Xin lỗi, tôi không quay được nữa. – Cô lấy trong túi quần sóc của mình ra chiếc phong bì ướt nhẹp nói:

- Đây là tiền của anh...

Tên đạo diễn nhìn Từ Di, cô đúng thật là hiền lành về mặt thật thánh thiện. Hấn khẽ cười :

- Cứ cầm lấy đi.- Tự nhiên tên đạo diễn lại tỏ vẻ mạnh mẽ, hấn quay đi nói xong mọi người trong đoàn làm phim – Đóng máy.

Mọi người lập tức thu dọn đồ đạc...

Khách đến công viên nước cũng tản dần đi...

.....

Mất Nhã Kỳ long sông sọc khi thấy hình ảnh Từ Di cùng Tuyết Y trên trang đầu của tạp chí.

“Hàn thiếu cùng người tình cùng đóng quảng cáo...”

.....Phải chăng Hàn thiếu muốn chuyển xang lĩnh vực khác...”

Cô dẫn mạnh tờ báo xuống bàn, cắn mạnh răng vào môi nghiêng ngàng...

Cô ngồi đăm đăm suy nghĩ, tay quay quay chiếc điện thoại một lúc rồi đứng dậy ra ngoài...

...

Cả công ty nháo nhào lên khi Hàn thiếu bước vào, mọi người ai cũng ngoái đầu lại nhìn tổng tài đi giữa đài sảnh khiến cậu cau mày khó hiểu.

Quách giám đi sau cũng chưa hiểu được chuyện gì. Bình thường cậu cập nhập thông tin rất nhanh sao hôm nay có chuyện gì mà chưa biết nhỉ :

Quách giám nói :

- Hàn thiếu, anh có thấy vẻ mặt mọi người lạ không?

Tuyết Y gạt đầu nhưng cũng chẳng quan tâm, miệng nói :

- Cậu đến phòng thiết kế lấy mẫu cho tôi.

- Vâng.

Hai người bước vào thang máy bỗng nhiên Thừa Ân xuất hiện đứng chặn ngang cửa vội vã hấp tấp thấy Tuyết Y cậu cười cười cúi đầu chào rồi đứng nhanh vào trong.

Hai người bước vào thang máy bỗng nhiên Thừa Ân xuất hiện đứng chặn ngang cửa vội vã hấp tấp thấy Tuyết Y cậu cười cười cúi đầu chào rồi đứng nhanh vào trong.

Quách giám lên tiếng nói mát Thừa Ân :

- “Trưởng phòng Lâm” hôm nay “lại” đi muộn rồi à.

Thừa Ân quay xang nhìn nhìn Quách giám, cậu cười nhẹ mà giọng không nhẹ chút nào :

- Tôi chưa quen với giờ Việt Nam lắm, mong Quách giám không bắt lỗi.

Lúc nào miệng của tên này cũng dè dặt như vậy làm sao Quách giám mở miệng bắt lỗi hấn đây chứ.

Cậu đành im lặng mà bỏ qua. Trong đây Hàn thiếu còn chưa lên tiếng hỏi tội Thừa Ân đi làm muộn mà cậu hạch sách quá tên đó cũng không ra gì.

Ting...

Thang máy mở...

Hàn thiếu quay xang Quách giám nói :

- Cậu theo trưởng phòng Lâm lấy cho tôi mẫu thiếu kế.

- Vâng.

Thừa Ân cùng Quách giám về phòng thiết kế, đến cửa phòng, Quách giám nói :

- Cậu mang bản thiết kế lên cho Hàn thiếu nhé, tôi có việc bận một chút.

- Vàng – Thừa Ân gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Quách giám trở lại đại sảnh, cậu dừng chân tại quấy lễ tân :

- Sáng nay có chuyện gì vậy?

Một cô nhân viên đi ngang qua đó nghe Quách giám hỏi liền dừng lại hóng, cô ta nói :

- Quách giám không biết chuyện gì sao?

- Biết thì hỏi các cô làm gì.

Cô ta liền đặt sấp hồ sơ dày cộm trên tay mình xuống bàn tiếp tân, lật lật tìm tìm rồi rút ra tờ báo mới cứng đưa cho Quách giám :

- Hàn...

Đang định lên tiếng thì cô ta chợt thấy Hàn thiếu đi đến, cô ta liền cầm tập hồ sơ lên, vội vàng nói :

- Quách giám cứ từ từ đọc nhé.

Vừa dứt câu cô vội bỏ đi làm công việc của mình.

Tờ bìa đập vào mắt Quách giám hình ảnh Hàn thiếu và cô người tình nhỏ bé của mình. Cậu dờ ra trang nói đến họ ...

- Không còn việc để làm à?

Trong công ty này thì chỉ có Hàn thiếu mới có giọng nói đó với mình, Quách giám từ từ quay lại, cậu đóng tờ báo lại:

- Hàn thiếu...

Các cô nhân viên đứng đó cũng cúi đầu chào cung kính :

- Hàn thiếu.

- Ủm – Tuyệt Y khẽ cười gật đầu.

Mọi người lại trở về tác phòng làm việc, mấy cô tiếp tân vội chăm chú vào công việc của mình nhưng không quên liếc mắt nhìn trộm tổng tài đẹp trai siêu cấp của mình mà thầm ước ao...

Tuyệt Y nhìn tờ báo trên tay Quách giám, cậu thoáng thấy hình mình trên đó, Tuyệt Y nói :

- Cho tôi mượn.

- Dạ. – Quách giám đưa hai tay tờ báo cho tuyệt Y.

Cậu nhìn nhìn ngoài bìa thấy hình mình, chưa vội đọc, Tuyệt Y nói :

- Phòng thiết kế đã làm xong chưa?

- Dạ rồi, chờ họ chỉnh lại một chút sẽ mang lên cho Hàn thiếu.

- Ủm, xong thì mang lên phòng cho tôi.

- Vàng.

Tuyết Y cầm theo tờ báo mà Quách giám chưa kịp đọc ra ngoài công ty.

...

San Phong đang bức mình vì chuyện Tử Di cùng Hàn thiếu lại có tình cảm tốt như vậy thì Ngữ Yên bước vào.

Lại là sao chổi. Y rằng mỗi lần cậu bức tức cô gái này lại xuất hiện như muốn làm bùng nổ núi lửa trong người cậu vậy. Chỉ khi gặp cô cậu mới tăng con tức

San Phong cau mày :

- Cô không biết phép lịch sự tới thiếu ả.

Chưa gì đã gây chuyện, Ngữ Yên đành gạt đầu đi ra.

Cộc..cộc...

San Phong bức dọc đứng dậy ra mở cửa đi lướt qua Ngữ Yên.

Cô ngoái lại nhìn cậu rồi lắc đầu vào trong phòng San Phong.

Thấy tờ báo trên bàn đã phản nảo cô hiểu được lý do cậu khó chịu như vậy, Ngữ Yên bật cười “ Trè con “.

Cô đặt hộp đồng mà bà Như Hạ nhờ mình đưa sang cho San Phong lên bàn rồi lui ra ngoài.

..

Tử Di đang chuẩn bị ra về thì Đan Băng kéo cô lại, Tử Di nhìn cậu :

- Sao vậy?

- Chuyện này là thật ả? – Cậu đưa tờ báo cho Tử Di.

Cô ngạc nhiên cầm nó lên xem, rồi phì cười :

- Luyên thuyên, không có chuyện đó đâu?

Đan Băng không tiện hỏi nhiều, cậu gạt đầu :

- Mà hai người thân nhau từ khi nào vậy?

- Chỉ 1 ngày thôi.

Đan Băng nhíu mày khó hiểu “1 ngày”. Cậu không hỏi gì nữa mà chỉ gạt đầu :

- Ừ.

Tử Di cười nhẹ đi về trước.

...

- Con nghe.

- ...

- Có chuyện đó sao? – Đan Băng vờ ngạc nhiên, miệng cậu hơi cười mắt gian tà.

- ...

- Con không rõ, ba gọi Tuyết Y hỏi xem sao.

- ...

- Vâng.

Vừa cúp máy cậu lại có điện mới :

- Cháu đây.

- ...

- Vâng cháu đến ngay.

- ...

- Vâng.

...

Tuyết Y trở lại côngty trong một tâm trạng vui vẻ, cậu mỉm cười với tất cả mọi người cúi đầu chào mình khiến họ cảm thấy hơi bất an.

Cậu về phòng mình thấy Quách giám và cả trưởng phòng Lâm ngồi đó, cậu cười nhẹ :

- Có chuyện gì à?

Quách giám thấy Tuyết Y tự dưng cười với người khác không lông vậy là có chuyện gì bất thường rồi.

Thừa Ân ngập ngừng lên tiếng, giọng nói dụt dè :

- Tôi đã ... làm ...

- Trưởng phòng Lâm đã làm mất bản vẽ của đội thiết kế. – Quách giám lên tiếng nói nhanh thay cho Thừa Ân như kẻ tội cậu vậy.

Thừa Ân nhìn xang Quách giám, mặt cậu ta vênh ngược lên, đúng là loại thù dai. ...

Quách giám tiếp :

- Tôi không hiểu trưởng phòng làm việc thế nào mà mới vào đã làm mất mẫu thiết kế của côngty rồi. – Cậu quay xang nhìn Tuyết Y đề nghị – Trường hợp này nên đuổi thôi.

Thừa Ân nhìn Quách giám trân trối. Chắc chắn vì vụ cậu xin việc mà ăn nói sóc óc với hắn nên mới đi mình như vậy đây. Thừa Ân cau mày lên tiếng :

- Có nghiêm trọng vậy không. Tôi sẽ làm lại bản mới là ổn chứ gì.

- Sao lại không nghiêm trọng, đây là mẫu thiết kế trang sức cao cấp của riêng côngty đang được bảo mật, cậu làm mất nhờ nó rơi vào tay một trong những côngty đối đầu với tập đoàn mình thì sao.

- Thiết kế trang sức chỉ là một phần nhỏ của tập đoàn thôi mà, anh nói quá rồi đấy.

Chủ ý của Quách giám là muốn cho Thừa Ân ra đi nên mới làm quan trọng hoá vấn đề như vậy thôi chứ thật ra tập đoàn Hàn thị kinh doanh đủ thứ chỉ mỗi sản xuất trang sức cao cấp thôi cũng không quan trọng cho lắm. Thấy Thừa Ân không hạ giọng mà còn bắt bẻ mình Quách giám càng nuôi thù với cậu :

- Trưởng phòng Lâm nói như vậy khác ...

- Được rồi – Tuyết Y này giờ ngồi im lặng giờ mới lên tiếng

Cậu không khó chịu như mọi người khi có người làm sai sót trong việc thiết kế và bảo mật ngược lại hôm nay rất thoải mái :

- Trưởng phòng Lâm

- Dạ – Thừa Ân cúi mặt. Qủa này xong rồi.

Quách giám đang hí hửng tưởng Hàn thiếu của mình sẽ cho Thừa Ân “die” thì lại giật mình bàng hoàng khi nghe :

- Tôi sẽ cho cậu thời gian đến sáng mai để mang mẫu thiết kế khác hoàn toàn so với mẫu đã mất, không được lặp lại hiểu chứ.

Thừa Ân ngẩng phắt đầu lên, mặt cậu long lanh :

- Vâng.

- Tốt – Tuyết Y khẽ cười – Đừng làm tôi thất vọng.

- Dạ – Thừa Ân đứng dậy cúi đầu cảm ơn Tuyết Y.

Tuyết Y gật đầu cười :

- Đi làm việc đi.

- Vâng.

Trước khi đi Thừa Ân không quên quay sang nhìn Quách giám bằng điệu bộ khinh khỉnh khiến cậu tức nghẹn lời.

Còn lại hai người, Quách giám lên tiếng :

- Hàn thiếu, sao anh lại nhẹ tay như vậy?

- Không nên vì một chuyện nhỏ mà làm mất đi một nhân tài.

- Nhưng...

- Tôi biết cậu không thích Thừa Ân. – Nhưng một đoạn Tuyết Y tiếp :- Đây là công việc chứ không phải chỉ đơn giản là chuyện cá nhân.

Những lời nói của Tuyết Y làm cho Quách giám thấm thía dần, cậu không còn gì để phản bác nữa. Tuyết Y khẽ cười :

- Được rồi, cậu ra làm việc đi.

- Vâng – Quách giám cúi đầu chào cậu rồi lui ra.

....

- Ngừ Yên ơi, đói quá.

Ngừ Yên đang làm việc trong phòng tự nhiên Thừa Ân lù lù xuất hiện từ đằng sau đi vào nằm phịch xuống giường.

Cô giật mình quay lại, thấy vẻ mặt phờ phạc của Thừa Ân, cô vội nói :

- Em chưa ăn gì à?

- Chưa.

- Sao đi làm về muộn vậy.

- – Ừm, khổ quá. Cô Ngừ Yên cho tôi đi ăn cơm đi.

- Ừ.

Thừa Ân ngồi bật dậy, mắt long lanh miệng cười toe toét.

Ngừ Yên nói :

- Ra ngoài cho chị thay quần áo đã.

- Nhanh lên nhé.

- Được rồi. – Cô đẩy người Thừa Ân ra ngoài.

...

- Đi chậm chậm lại.

Thừa Ân cho xe chậm lại, cậu hỏi :

- Sao vậy?

Ngừ Yên nhìn sang bên đường thấy bóng dáng quen thuộc bước vào bar Night, cô cau mày nhìn rõ thì nhận thấy đúng là San Phong.

Cô nói mà mắt vẫn nhìn theo cậu đến khi San Phong vào trong :

- Không có gì. Đi đi.

- Ồ.

...

Đền hàng ăn, Thừa Ân đỗ xe rồi lại ra cùng Ngữ Yên vào trong.

Thức ăn vừa bê ra, mặt Thừa Ân sáng bừng, cậu xoa hai tay vào nhau :

- Ngon quá. Mời cô Ngữ Yên nhé.

- Ừm – Ngữ Yên khẽ cười.

Cô gắp thức ăn trong bát mình, mắt nhìn đơ đặng về một khoảng không vô định.

Thừa Ân vừa ngẩng lên đã thấy vậy, cậu hỏi :

- Cô Ngữ Yên sao vậy?

Không có câu trả lời...

- Ngữ Yên...- Thừa Ân khước tay qua mặt Ngữ Yên.

Cô giật mình :

- Ừ, sao có chuyện gì?

- Tự nhiên ngồi thừ ra vậy?

Ngữ Yên đột nhiên rù rê :

- Em có muốn đi làm vài ly không?

Thừa Ân nhú mày nhìn chị mình, cậu hỏi :

- Từ bao giờ cô Ngữ Yên biết uống bia rượu vậy?

Ngữ Yên kiểm có bừa :

- Coi như đi chúc mừng chị vừa được thăng chức đi.

- Nói dối – Thừa Ân cúi đầu xuống ăn tiếp.

Ngữ Yên cười như mèo :

- Dối gì cơ?

Thừa Ân vừa ăn vừa đáp :

- Mỗi lần cô Ngữ Yên nói dối đều nói nhanh như vậy.

Thừa Ân không hiểu giống ai mà nhạy cảm vậy cơ chứ. Ngữ Yên cố đóng vai, cô nói từ từ lại :

- Em không đi thì thôi vậy.

Thừa Ân nhìn lên chị mình, cậu cố tìm nét giả tạo ở cô vậy mà thấy chị mình rất nghiêm chỉnh nên đành nói :

- Thì đi.

Ngữ Yên cười cười.

...

Bar Night...

- Ôi Huỳnh tổng... – Giọng nói kéo dài đong đưa – Lâu rồi không gặp anh...

San Phong nở nụ cười tươi như hoa, trên tay vẫn cầm ly rượu đưa lên nhấp môi, xoay người nhìn hai cô gái xinh đẹp trước mặt mình.

Mĩ Chi- Người mẫu quảng cáo trong công ty Tuyệt Y, bạo dạng đứng sát vào người San Phong, tay phe phẩy trên cổ áo cậu nói :

- Sao lại đi một mình thế này...Huỳnh tổng có muốn em góp vui không?

San Phong cười cười, ánh mắt tà mị :

- Ừm... Vậy lên trên ngồi đi.

San Phong cùng hai người đẹp dời đến chỗ ngồi trên tầng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38

Ngữ Yên vừa đến Bar cùng Thừa Ân.

Mọi khách quen trong Bar hơi ngỡ ngàng khi có hai nhân vật mới toanh xuất hiện tại đây.

Thật ra chuyện đó cũng là thường nên không ai để ý mấy nhưng người xuất hiện là một chàng trai vô cùng sáng sủa đẹp trai cao đàn thoảng mấy khiến các em trong Bar xì xầm cười tí mắt nhìn về phía cậu hòa trong tiếng nhạc xập xình dưới ánh đèn mập mờ vẻ đẹp của cậu càng tăng lên gấp bội thì phải.

Ngữ Ân không chú ý về phía họ lắm, cô chỉ đưa mắt quanh nhìn mọi người trong đó để tìm kiếm một người mãi mà chưa thấy.

Hai người đến gần quầy, Thừa Ân ngồi xuống luôn tại đó, cậu thấy chị mình cứ đứng nhìn quanh mãi mà không hiểu kà nhìn gì, liền hỏi :

- Tìm ai à?

Mắt cô vẫn nhìn xung quanh nhưng miệng lại nói :

- Không.

- Vậy ngồi xuống đi.

- Ừ.

Gọi hai ly rượu, Thừa Ân xoay xang chị hỏi :

- Cô Ngữ Yên hay đến đây lắm à,

Ngữ Yên lắc đầu :

- Không, chỉ thỉnh thoảng có chuyện vui thôi.

- Ừ vậy...

- Thôi chết... hìhì... - Cô gái mặc mini dip áo ống để hở hênh nửa chiếc bánh bao của mình cúi xuống phúi phúi quần cho Thừa Ân, miệng liên tục :- Xin lỗi, xin lỗi anh em...

Thừa Ân đẩy tay cô gái ra khỏi người mình, cậu phẩy tay :

- Không sao, lần sau đừng gây chú ý bằng cách đấy nhé.

Cô gái nhìn Thừa Ân chẳng chối, với một nhan sắc như vậy mà cậu có thể hờ hững phũ phàng mà đốp thẳng cô như vậy còn nói lên cả trò cô đang diễn. Thật mất mặt...

Cô gái cắn môi nhìn Thừa Ân rồi bỏ về bàn mình về mặt hầm hầm. Đúng là xui xẻo.

Ngữ Yên cười cười :

- Em phũ phàng quá đấy.

- Cách tốt nhất để từ chối là chấm dứt ngay.

Câu nói của Thừa Ân khiến Ngữ Yên muốn cười cũng không nổi nữa, cô lại nhớ đến những điều San Phong nói và muốn mình từ bỏ ý định với cậu.

Ngữ Yên vội lảng đi chuyện khác cho đỡ nhớ đến cậu, cô bỗng hỏi Thừa Ân một câu vu vơ :

- Em có biết làm thế nào để một người quay lưng nhìn về phía mình không?

Thừa Ân suất phụt ngụm rượu trong miệng mình ra ngoài, cậu nhìn xang chị mình đầy bất ngờ khi cô có thể nói được những câu như vậy :

- Cô Ngữ Yên...

- Sao – Ngữ Yên cầm ly rượu lên uống

- Hôm nay bị sao vậy?

- Bị sao đâu – Giong Ngữ Yên uể oải chán nản đáp, cô xoay xoay ly rượu trên tay nhìn nó thật chăm chú.

Thừa Ân nhìn chị :

- Cô Ngữ Yên lại nhớ đến người đó à?

- Ai cơ – Ngữ Yên dừng tay đặt ly rượu xuống bàn nhìn lại em mình.

Thừa Ân ngập ngừng nhắc lại tên người cậu muốn nói :

- Là Lạc...Đứ...c

Ngữ Yên cau mày cắt ngang lời Thừa Ân :

- Em vẫn chưa có bạn gái à.

Nhắc đến vấn đề tế nhị, Thừa Ân nhìn chị :

- Sao tự nhiên lại hỏi vậy.

Ngữ Yên huyếch tay cậu, cười cười :

- Sao...đang ngạ đấy à...Mau kiếm ai đi cho bà chị này thoát khỏi của nợ đi.

- Ôi...- Thừa Ân tự nhiên thấy đau, cậu ôm bụng nhăn nhó nói : – Đây là phản ứng đấy.

Ngữ Yên phì cười đập vai cậu :

- Thằng này..

- Cô Ngữ Yên chờ chút nhé.

- Ừ đi nhanh đi...

Thừa Ân vội vàng rời khỏi chỗ ngồi đi tìm vệ sinh để giải quyết nỗi thầm kín.

Ngữ Yên gọi thêm ly rượu cho mình, cô ngồi một mình nhìn mọi người vui vẻ trong khi tâm trạng mình lại trống rỗng không có tâm trạng vui gì mà tự nhiên lại đến đây. Điều gì người đó cả, rõ ràng cậu vào đây rồi mà không thấy đâu nữa...

- haha...Huỳnh tổng anh định về đâu đây?...

Mĩ Chi diu San Phong trong bộ dạng say khướt, cậu bật cười, chỉ chỗ tay lung tung, cậu cười cười về mặt lẳng lơ ghé tai Mĩ Chi nói nhò gi đó mà không ai nghe thấy rồi cả hai cùng bật cười, Mĩ Chi cười lớn :

- Huỳnh tổng hư thật đấy...

San Phong cười cười :

- Cứ nói giã đi...

Mĩ Chi hơi phật ý khi nghe lời nói thẳng thừng đó của San Phong nhưng thực chất cô cũng muốn có qua có lại như vậy có điều nên tí nhị hơn một chút thì dễ nghe hơn.

Cô vờ làm nũng :

- Huỳnh tổng nói thế trả khác em là... – Cô bỏ lửng câu nói mặt phụng phịu như đang làm nũng người yêu.

San Phong ngắt ngang lão đảo say, cậu cười khinh khỉnh :

- Không muốn thì thôi vậy...

Người cậu chao đảo bước đi, Mĩ Chi vội vàng chạy theo khoác tay cậu lên vai mình đỡ đi.

Ngữ Yên nhìn theo họ, mặt mày cô thất sắc, đôi mắt tối sầm lại mọi giác quan tê cứng lại lòng nóng phừng phừng như lửa đốt...

Thừa Ân ngồi xuống, mắt cậu vẫn nhìn theo đôi tình nhân đó, (San Phong – Mĩ Chi), lắc đầu chẹp miệng :

- Loại phụ nữ như vậy đúng là chỉ để yêu chứ không thể cưới.

Ngữ Yên đột nhiên đứng dậy nói :

- Chờ chị chút nhé.

Chưa để Thừa Ân phản hồi cô đã bước nhanh đi còn lại cậu ngồi một mình giữa bao ánh mắt nhìn mình.

...

- San Phong, sao anh lại ở đây, mẹ đang tìm anh đấy.

Ngữ Yên đứng chặn trước mặt hai người khi ở bãi xe.

Mĩ Chi cau mày nhìn từ trên xuống dưới cô gái chặn đường vui vẻ của mình và San Phong.

Mắt nhắm mắt mở San Phong cố nhìn cho rõ người trước mặt kia, miệng cậu cười cười :

- Ai kia...Cô Ngữ Yên đấy à...ừc...

Mĩ Chi hỏi :

- Anh quen cô ta sao..

San Phong cười khinh khỉnh :

- Quen...

Ngữ Yên bỏ qua thái độ San Phong đối với mình, cô khẽ cười :

- Mẹ đang chờ anh ở nhà, bà có chuyện muốn nói với anh đấy.

Mĩ Chi cau mày khó chịu :

- Cô là gì mà nghe có vẻ thân thiết quá vậy.

Ngữ Yên khẽ cười, ánh mắt tự tin nhìn thẳng cô gái đối diện mình :

- Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy...

- Haha...vợ...- San Phong sặc cười, chỉ chỉ về Ngữ Yên...- Vợ...vợ Ngữ Yên...- Bỗng nhiên cậu dời khỏi người Mĩ Chi, lão đảo xiên xiên đi về phía Ngữ Yên, cậu dang tay ra, người đổ ào về phía trước ngã ngào vào người Ngữ Yên, cô vội vàng đỡ, lại..

San Phong vừa nắc vừa nói :

- Vợ Ngữ Yên...đưa anh về nhé...ừc...ừ...oẹ.....

Xong...

Ngữ Yên nhăn mặt khi nhìn những thứ trong bụng của San Phong đã nôn ra khắp áo cô. Không hiểu cậu say thật hay say giả mà lúc bên người đẹp kia không nôn lên người cô ta mà chờ khi cạnh cô mới nôn. Đây có thể coi là một cách cậu trả thù vì cô đã bám theo cậu không...

Ngữ Yên cô đỡ cho San Phong đứng thẳng người lại, cô cố cười với Mĩ Chi nói :

- Làm phiền chị rồi.

Đang vui vẻ tự nhiên quý ám cô gái này xuất hiện làm hồng hết chuyện của Mi Chi, cô bực dọc bỏ đi miệng lầm bầm “Đúng là đen đủi mà “

...

Ngồi lâu mà vẫn chưa thấy Ngữ Yên quay lại, Thừa Ân đứng dậy đặt tiền lên bàn rồi dời khỏi đó.

Thấy chị mình đang bên người đàn ông lạ đứng nôn thốc nôn tháo, cậu vội vàng đi đến chỗ họ, nhìn thoáng qua người đó rồi hỏi Ngữ Yên :

- Ai vậy ?

Ngữ Yên vừa vuốt lưng cho San Phong nôn, vừa đáp :

- Người quen thôi.

- Vậy à...

San Phong nôn xong, cậu ngẩng đầu dậy, miệng vẫn mỉm cười bí tỉ, cậu ôm chầm lấy Ngữ Yên :

- Vợ đâu...đưa...ừc...anh...ừc...về nhà đi.

Ngữ Yên nhăn mặt, mùi chua cả hơi rượu nồng nặc phả vào mặt Ngữ Yên khiến cô buồn nôn theo.

Thừa Ân đứng trở mắt nhìn người đàn ông lạ ôm chị mình như không, cậu kéo ngay San Phong ra :

- Thằng ranh này là ai mà gọi cô Ngữ Yên là vợ vậy?

Ngữ Yên cười như mếu, cô không biết giải thích thế nào bèn nói :

- Thôi,đưa người này về nhà trước đi rồi nói sau.

- Nhà nào – Thừa Ân hỏi lại.

- Nhà mình chứ đâu, chị có biết nhà anh ta đâu.

- Bất lực. – Thừa Ân nhìn người đàn ông say mềm ngã nghiêng trên tay mình, cậu đành đỡ hấn lại xe tổng ra đằng sau với thái độ khó chịu.

...

- Mệt chết đi được.

Vừa thả San Phong xuống giường, Thừa Ân cũng ngã theo luôn, cậu nằm sải ra giữa giường thở phì phò :

- Ăn lăm vào đi báo đòi.

Ngữ Yên nhìn em mình, cô cười cười :

- Bỏ qua cho người say đi mà. Em cứ đi ngủ trước đi để cậu ta chị lo được rồi.

- Gì – Thừa Ân giãy nảy lên nhìn chị mình, cậu chỉ tay vào đồng hồ nằm trên giường mình : – Cô Ngữ Yên định ở cạnh với tên say rượu này á...Không được...không được...

Thừa Ân lắc đầu gạt phắt ý Ngữ Yên đi.

San Phong lầm bầm :

- N...ước...nước...

Thừa Ân chống hai tay trên hông, đi qua đi lại trong phòng nhìn San Phong cậu muốn cười cũng không xong, cậu phẩy phẩy tay trước mặt cho bớt nóng :

- Cái tên này...ôi nóng quá...

Nhìn Thừa Ân bực mình, Ngữ Yên phì cười, cô đứng dậy :

- Không có chuyện gì đâu, em về phòng chị ngủ đi.

Thừa Ân nhìn nhìn hai người nghi ngờ không biết giữa họ là mối quan hệ gì.

Cậu dặn trước :

- Có chuyện gì phải hét to lên đấy nhé.

Ngữ Yên bật cười :

- Có chuyện gì được chứ.

- Biết đâu được, không nói trước được với người say.

- Rồi rồi. Ngủ ngon nhé. – Ngữ Yên đẩy người cùng cậu ra ngoài.

Cô về phòng mình lấy bộ quần áo ra tắm rửa rồi thay cho đồ bẩn rồi lấy nước về phòng cho San Phong.

Cô đỡ tắm thân nghìn vàng của San Phong đây :

- Nước đây, uống đi.

San Phong cầm lấy ly nước, đầu cậu nặng trĩu mắt không thể mở ra được vì đau đầu, mắt nhắm mắt mở uống hết ly nước rồi nằm vật lại ngủ như chết.

Ngữ Yên đặt cốc nước xuống bàn, ngồi nhìn cậu.

Nói là về phòng chứ nằm được một lúc cậu lại đứng dậy ngủ không yên Thừa Ân đi ra đứng quanh quần trước phòng đó, cậu lén lén kéo nhẹ cửa ra nhìn vào trong xem họ như nào...

Thấy không có động tĩnh gì, cậu thò hẳn đầu vào bên trong xem chị mình ở đâu mà mãi chưa thấy...

Thừa Ân nhũn mày lắm bầm “Đi đâu rồi ..”

- Em làm gì vậy.

Thừa Ân giật thót mình quay lại sau, cậu ôm ngực nhìn chị mình rồi vờ cười chỉ chỗ đi lung tung :

- Quen phòng...tường phòng mình nên định vào thôi. Không có gì...hihi... – Cậu vừa nói vừa bơ bơ trở lại phòng Ngữ Yên.

Ngữ Yên lắc đầu cười rồi vào trong...

Sáng sớm Tuyết Y đã được ông Đình gọi đến.

Không biết là chuyện gì mà gọi gấp vậy cơ chứ. Tuyết Y nhanh chóng thay đồ rồi ra ngoài.

...

Cộc...cộc...

- Vào đi.

Tuyết Y cúi đầu chào ông rồi lại salong ngồi xuống.

Ông Đình đòi ghế làm việc cầm theo cả tờ báo hôm qua, ra ngồi đối diện Tuyết Y, ông lên tiếng trước:

- Chuyện này là sao?

...

Đầu San Phong ong ong nhức như búa bổ, cậu đưa tay lên day day trán, mặt mày nhăn nhó từ từ mở mắt ra...nhìn quanh phòng mắt hoa hoa mãi mới thấy được rõ ràng lên, cậu ngốc đầu lên nhìn xung quanh rồi lại thả đầu xuống do mỏi cổ ... lúc sau mới có thể dậy lại.

Nhìn căn phòng xa lạ với chiếc đầu rồng tước không biết nơi này là đâu. Cậu dùng mắt xuống dưới sàn...hai hàng mày khẽ nhũn lại...miệng lắm bầm “Sao cô ta lại ở đây?”

Nhìn Ngữ Yên một lúc lâu, San Phong mới nhớ lại chuyện tối qua...

“- Vợ Ngữ Yên đưa anh về nhà ...chúng ta sẽ vui vẻ với nhau...haha...- San Phong ôm chặt lấy Ngữ Yên.

;;;

- Cậu là ai sao ở nhà gái già của tôi...- San Phong chỉ chỗ vào mặt Thừa Ân, hất mặt vừa nắc vừa hỏi...- Nhìn gì, chưa thấy trai đẹp bao giờ à...ợc...

ua.....”

Cậu nuốt khan cổ họng khô cứng...”mắt mặt quá...”. San Phong đứng dậy, rón rén rón rén định chuẩn đi, được vài bước :

- Anh tỉnh rồi à.

Ngữ Yên ngồi dậy dụi dụi mắt nhìn lên San Phong, cậu cười cười :

- Ủ...ừm— Cậu vờ ngạc nhiên— Mà sao tôi lại ở đây vậy?

Ngữ Yên cau mày nhìn cậu ;

- Anh không nhớ gì hết à?

San Phong gật gật về mặt ngây thơ vô số tội.

Ngữ Yên hỏi :

- Vậy anh không nhớ là đã tặng nhẫn cầu hôn cho tôi à?

San Phong gật đầu rồi chợt nhớ lời cô vừa nói, cậu San há hốc mồm rồi bật cười chỉ tay vào mặt cô :

- Haha.....làm gì có chuyện đấy....cô định lừa t...ôi...

Biết mình bị hố, cậu im bật mặt cười cười ra ra về ngượng ngùng cúi đầu xuống...

Ngữ Yên nhướn mày nhìn cậu rồi đứng dậy :

- Ra ngoài đi tôi nói chuyện với anh sau.

San Phong bước theo sau cô ra ngoài.

Thừa Ân cũng vừa ra khỏi phòng...

Bốn mắt nhìn nhau chăm chăm...Thừa Ân cau mày khi thấy San Phong trong bộ dạng tỉnh táo, cậu nhận ra người này rất là đẹp trai không kém gì mình thì độ ghét San Phong lại càng cao hơn.

Cậu nhướn mày nhìn San Phong khinh khỉnh về không thiện cảm mấy...San Phong cũng chăm chăm nhìn lại Thừa Ân không tránh né...Mới lần trước nhìn thoáng qua nên chưa xác định được gì giờ nhìn gần thế này tên ranh con này cũng được đấy chứ. Hèn nào...gái già này mê mẩn đến vậy...

Thừa Ân lên tiếng :

- Cô Ngữ Yên ra đây nói chuyện tý đi.

Thấy mặt Thừa Ân hằm hằm, San Phong lại nghĩ Thừa Ân đang lên cơn ghen thì phải. Cậu nhìn xang xem thái độ của Ngữ Yên thế nào, thấy cô vẫn bình thường, cậu ghé tai cô nói nhỏ :

- Bảo trọng nhé.

- Anh lo thân mình đi— Ngữ Yên quay lại đáp trả rồi kéo tay Thừa Ân ra ngoài nói chuyện.

San Phon trẻ môi nhìn theo, cậu ngồi xuống ghế chờ họ nói xong...

Lúc sau Ngữ Yên quay lại, thấy cô San Phong cười châm chọc :

- Sao rồi, người tình bé nhỏ bỏ đi rồi à?

- Ủ— Ngữ Yên gật đầu về mặt vẫn thản nhiên.

Vừa định uối gì thì tiếng chuông điện thoại reo, Ngữ Yên nhìn lên màn hình thấy bà Như Hạ gọi mình, cô liếc qua nhìn San Phong rồi ra ngoài.

San Phong nhìn theo cô, về mặt thật mờ ám làm cậu tò mò.

Lúc sau Ngữ Yên quay lại nói :

- Anh chuẩn bị đi.

- Đi đâu cơ?— San Phong tự giàng tay nhìn lại bộ dạng mình bây giờ, cậu nhấn nhó mặt mày khi ngửi mùi nồn mưa vương trên áo mình, với hình ảnh lờ

thời lếch thếch này làm sao cậu dám vác mặt ra đường chứ.

San Phong nhìn nhìn Ngừ Yên :

- Cô có thể mua giúp tôi bộ âu phục mới được không?

Ngừ Yên nhìn cậu, vẻ mặt tội nghiệp không kém :

- Tôi hết tiền rồi.

San Phong nhấn mặt nhìn cô :

- Tiền lương mẹ tôi trả cô không đủ tiêu 1 tháng à?

Ngừ Yên nhún vai :

- Cũng đủ nhưng với hai người thì...- Ngừ Yên bỏ lửng câu nói.

San Phong chợt hiểu ra, cậu cười cười gật gù :

- À...- cậu nhún vai cười :— Tôi quên mất người đó của cô.

San Phong lấy chiếc ví trong túi mình ra đưa cho Ngừ Yên nói :

- Cô cầm lấy đi mua cho tôi.

Ngừ Yên cau mày :

- Tôi là người hầu anh đấy à?

- Nhờ mà – San Phong cười trừ đáp.

- Anh tự mua đi.

Nói xong cô quay lưng đi luôn vào phòng Thừa Ân

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

San Phong mím môi nhìn theo Ngừ Yên...cô thật quá đáng chỉ nhờ một việc bé như vậy mà cũng không được...nhìn lại mình San Phong thở dài, cậu mà ra đường với hình dạng này thì mặt mặt chết mất...

Cậu ngồi phịch xuống salon, nằm vắt chân lên ... “Xem ai lý hơn thì biết “. Nếu cô không chịu đi mua thì cậu sẽ nằm lý ở đây để tên người tình bé bỏng của cô mặc sức mà hờn dỗi ...

- Mặc tạm đi.

San Phong nhìn bộ quần áo dơ lên trước mắt, cậu ngồi dậy :

- Của...cô à – Lời nói lấp lửng cộng thái độ nham nhở của cậu làm Ngừ Yên muốn cười mà không nổi, sao lại có chuyện nhầm lẫn trầm trọng đến vậy, nhưng giải thích làm gì cơ chứ có làm chuyện tiến triển hơn tí nào đâu.

Cô chỉ gật đầu nói :

- Anh thay nhanh tôi bên ngoài chờ.

- Ồ.

San Phong cầm lấy đồ từ tay cô rồi vào trong tắm rửa thay trang phục.

Cậu soi mình trong gương... Cũng không tệ... Đồ của người tình cô ta chọn cũng được đấy chứ. San Phong thầm hài lòng với gu thẩm mỹ của tên “Ngưu lang” của Ngừ Yên.

Cậu bước ra ngoài với tâm trạng thoải mái hẳn lên, không còn với bộ dạng kinh khủng hoang tàng xơ xác kia nữa.

- Đi thôi.

.....

- Con nói sao?

Ông Đình không kìm nổi cảm xúc, ông đứng bật dậy, ánh mắt lộ rõ vẻ tức chế...

Miệng Tuyết Y khẽ nhếch lên cười vẻ chế giễu, cậu cũng đứng dậy :

- Cô ta cũng như những người phụ nữ khác thôi. – Cậu cúi đầu – Bà giữ gìn sức khỏe, con xin phép.

Ông Đình nhìn theo đứa con trai sắt đá mình bất lực. Từ Di không thân không thuộc với ông nhưng từ khi nhìn thấy cô trên báo với con mình ông đã linh cảm một điều gì đó mơ hồ không rõ ràng... Ông rất có thiện cảm với cô gái hiền lương này, dù rất muốn cô với Đan Băng nhưng đứa con ấy của ông lại không muốn và cả Từ Di cũng từ chối... Còn với Tuyết Y... ông cũng không hiểu đứa con ngang tàng này của mình đang nghĩ gì trong đầu nữa... Phải chăng suy nghĩ của nó quá sâu xa nên không thể đoán nổi... Rốt cuộc nó đối với Từ Di là gì... Ông nhìn lại tờ báo trên bàn... rõ ràng nét cười trong đó của Tuyết Y rất thoải mái... mà sao lời nói của nó...

Ông ngồi xuống thờ dài, nếp nhăn trên trán hiện rõ lên theo từng suy nghĩ trong ông... cuối cùng chuyện giữa bọn trẻ là sao... Thật đau đầu...

.....

- Con nói xem, chuyện này là sao.

Bà Như Hạ ném tờ báo xuống bàn. Đã quên đi rồi mà mẹ mình lại để nó xuất hiện trước mặt mình, San Phong nhăn mặt :

- Mẹ cũng biết mấy tên săn tin này rồi mà... có một toàn nói thành mười thôi mà.

Bà chỉ tay xuống chữ in to trên mặt báo nói :

- Con đọc xem chữ này là gì... - Bà cau gợn nói – “Người tình Hàn thiếu” là sao?

- Không phải mà... Thật ra... haiz... - San Phong không biết nên dài thích thế nào đây, cậu phẩy tay :- Chuyện này con sẽ nói cho mẹ sau, con xin phép.

Cậu đứng dậy chào bà, Bà Như Hạ bực mình nói theo :

- Mẹ sẽ không chấp nhận một đứa con dâu như vậy đâu.

San Phong ngừng chân không quay lại mà nói :

- Con cũng sẽ không để mẹ sắp đặt chuyện hôn nhân của con đâu.

- Con...

San Phong bỏ đi trước khi mẹ mình nói thêm khiến bà tức nóng cả người.

Ngừ Yên vô tình đi đến ngay câu cuối cùng San Phong nói, môi cô khẽ nhếch lên nụ cười cho chính mình.

San Phong gặp cô ngay ngoài cửa, cậu chẳng nói chẳng rằng mà đi ngang qua luôn... Cô nén tiếng thở dài bước vào trong gặp bà Như Hạ.

...

Từ Di nhìn đi nhìn lại tờ báo có hình Tuyết Y đang cười, bỗng nhiên môi cô cũng nở nụ cười ngấm nhìn cậu. Bây giờ cô mới được nhìn thấy nụ cười thật sự của Tuyết Y. Nó thật đẹp...

Từ Di ngồi nghĩ mãi mà không hiểu được sao Tuyết Y lại hay đối xử lúc tốt lúc ác với mình đến vậy, cả những lúc cậu rất và 10 phút sau cũng có thể giờ mặt được ngay...

Từ Di lấy chiếc kéo trên bàn, cô cắt lấy tấm ảnh Tuyết Y trong tờ báo rồi đưa lên nhìn, miệng khẽ cười “ Có lẽ đây là hình ảnh duy nhất anh dành cho tôi...”.

Cô cẩn thận ép thẳng nó ra rồi kẹp vào ví của mình...

Từ Di thấy có gì đó như đang đằng sau theo dõi mình, cô quay lại cũng vừa lúc thấy Tuyết Y quay đầu bước đi... Từ Di nghiêng đầu nhìn theo cậu... lại thái độ gì nữa đây, Tâm trạng cậu lại không được tốt nữa sao.

Vừa về phòng mặt cậu lạnh tanh khi nhìn Từ Di và nghĩ chuyện sáng nay... Ông Đình rất có thiện cảm hay có gì đó rất quan tâm đến Từ Di thì phải, chỉ là một cô gái xa lạ mà ông phải nổi nóng với cậu sao. Chỉ có một lý do là cô quá giống người vợ ông đã từ ***** mình mà theo người đó.

Nghĩ đến đó thôi, hai hàm răng cậu đã nghiến chặt lại, bàn tay nắm chặt lại thành quả đấm đến nỗi tay trắng bệch đi... đôi mắt uẩn khuất sự hận thù... những hình ảnh mẹ cậu và cậu đã từng đau khổ lại hiện về với Tuyết Y, cậu soi mình trong gương, hai mắt đỏ ngầu long lanh long lanh như giọt nước trực trào... "Tôi sẽ cho ông nếm cảm giác đau khổ như mẹ con tôi đã chịu..."

Tuyết Y mím chặt môi rồi khẽ bật thốt " Xin lỗi... tôi không thể đi quá xa với em..."

.....

Cộc cộc...

- Vào đi.

Song Linh bước vào, cô khẽ cười cúi đầu nhẹ chào cậu :

- Huynh tổng không bận gì chứ?

San Phong hơi ngạc nhiên khi Song Linh xuất hiện mà không phải Gia Linh, cậu gật đầu :

- Ừm, em đến chắc có chuyện gì quan trọng lắm à?

Song Linh gật đầu, cô đưa tập hồ sơ của mình đặt lên bàn rồi kéo ghế ngồi đối diện San Phong :

- Em muốn xin việc.

Không nhịn nổi chuyện hài, San Phong bật cười nhìn Song Linh :

- Em xin việc?

Song Linh gật đầu :

- Là làm sao?

San Phong hơi trẻ môi gật đầu, cậu nhìn cô :

- Em muốn chuyển làm người mẫu bên công ty anh à?

Song Linh lắc đầu :

- Em muốn làm nhân viên thiết kế.

San Phong ngạc nhiên đến nỗi hỏi ngược lại cô :

- Thiết kế? – Cậu cừa cười vừa nói – Em đang đùa à?

Song Linh cố làm bộ mặt tử tế nhất có thể, mà trông cô lúc này giống người đang nói đùa lắm sao.

San Phong nín cười, cậu nghiêm túc lại :

- Xin lỗi vì phải từ chối em.

- Tại sao? - Song Linh cau mày hỏi lại.

San Phong nhún vai thản nhiên đáp không tránh né :

- Công ty anh chỉ tuyển nhân viên dựa vào thực lực chứ không phải nhờ quen biết. - Cậu chậm rãi tiếp :- Em...

- Anh cho em thử việc trong 2 tuần được chứ?

Chưa để San Phong nói hết, Song Linh đã chen vào, ánh mắt cô đầy sự khẩn thiết mong muốn câu trả lời đồng ý từ San Phong.

San Phong cũng cảm nhận được sự chân thành từ đáy mắt Song Linh, chỉ tại cậu không hiểu sao đột nhiên một người có tính tiểu thư nặng như Song

Linh lại trở nên thế này, cậu nhũn mày nhìn nhìn cô...

Song Linh nhìn lại cậu đợi chờ câu hỏi âm...

...

Đã gần tháng trôi qua, Tuyết Y ngồi trong phòng làm việc, cậu cắn cắn môi tay quay qua quay lại chiếc galaxy s2 của mình hai hàng mày khẽ chau lại... cậu phân vân nghĩ không biết liệu đã đến lúc thực hiện mọi chuyện chưa.

Thời gian qua cậu đã đối xử tử tế với Tử Di, Tuyết Y chắc chắn cô sẽ phần nào có cậu trong trái tim vì chẳng có lý do gì Tử Di lại không có cảm giác với một người đàn ông hoàn hảo như cậu...

Tuyết Y đưa máy lên gọi...

- Có chuyện gì à?

- Chiều nay con và Tử Di sẽ đến ăn cơm với ba.

- Thật sao – Ông Đình thẳng thốt bật lên câu hỏi vu vơ với giọng mừng rỡ.

Làn môi mỏng của Tuyết Y khẽ nhếch lên cười nhạt... Ông Đình bên đầu dây tiếp với giọng vui vẻ ;

- Con đã chọn con bé rồi à?... Tốt, tốt lắm, vậy hai đứa đến sớm nhé.

- Vâng – Tuyết Y khẽ cười trong máy.

Vừa tắt điện thoại, mặt cậu đã trở về trạng thái lạnh tanh ban đầu, khoé môi cong cong lên gian manh “Cứ vui vẻ đi...”.

...

- Ba nói gì? – Đan Băng cũng ngạc nhiên không kém khi ông Đình nói Tuyết Y vừa gọi để báo chiều cậu dẫn Tử Di đến.

Ông Đình vui mừng ra mặt :

- Con nghe rồi đấy, nhớ dặn quản gia Thái chuẩn bị mọi thứ cho tốt nhé.

Ông đứng dậy, nét cười vẫn phảng phất trên nếp nhăn phía đuôi mắt :

- Cuối cùng ta cũng sắp có con dâu rồi.

Nhìn vẻ mặt và nụ cười mãn nguyện của ba mình, Đan Băng không dám nói ra suy nghĩ của mình, cậu cảm giác một điều gì đó không ổn chút nào...

...

Không cần gọi, người đẹp đã tự gọi đến cho mình, môi cậu bật cười gian tà, tay ôm máy lên :

- Anh đây?

- Chiều anh rảnh chứ.

Tuyết Y đáp lại giọng tiếc rẻ:

- Chiều anh có hẹn dùng bữa với ba rồi. Có chuyện gì không?

- Vâng ạ, cũng không có gì, em muốn mời Hàn thiếu đến dùng bữa với gia đình vậy thôi mà?

- Ừm – Tuyết Y bỗng nói – Vậy em cũng đến dùng bữa với gia đình anh nhé.

Bên đầu dây kia, Nhã Kỳ vừa nghe câu nói đó xong cô lập tức hỏi lại :

- Đến nhà anh dùng cơm ?

- Ừm, không được à?

- Không không, đương nhiên. Vậy mấy giờ?

- Tầm 7h nhé.

- Dạ...

Tuyết Y tắt máy, ngã người ra phía sau đuôi mất cậu cong lên phía trên như đang cười gì đó...Giường như mọi chuyện đều nằm trong tầm tay cậu thì phải...

Từ Di cúi đầu chào ông Đình rồi khẽ cười với Đan Băng. Ông Đình gật đầu nhìn cô trù mến :

- Hai đứa ngồi đi.

Tuyết Y kéo ghế cho Từ Di ngồi xuống.

Mọi người cùng dùng bữa với nhau, ông Đình lên tiếng trước hỏi :

- Hai đứa quen nhau cũng được gần năm rồi à

Nói quen nhau thì hơi quá, Từ Di cúi đầu không nói gì, Tuyết Y chỉ cười gật đầu...

Đan Băng nhìn theo thái độ Tuyết Y, cậu thấy nó có gì là lạ, không bình thường tí nào cả...

Bà Thái đi đến nói :

- Chủ tịch, có cô Nhã Kỳ đến.

Ông Đình nhú mày :

- Cô ấy đến có việc gì ?

Tuyết Y lên tiếng :

- Là con mời đến.

Ông Đình ngạc nhiên nhìn cậu :

- Con mời.

Tuyết Y không nói gì thêm, cậu quay xang bà Thái nói :

- Bác mời cô ấy vào đi.

- Vâng.

Bà Thái lui ra ngoài.

Ông Đình khó hiểu nói :

- Con mời cô ta đến đây làm gì, đây là bữa ăn gia đình mà.

Tuyết Y hơi cười, mặt khinh khỉnh :

- Con gia đình...

Thấy giọng điệu Tuyết Y có phần nào thay đổi so với lúc đầu, ông Đình nghiêm giọng :

- Con muốn làm gì nữa đây?

- Chào chủ tịch...- Nhã Kỳ cúi đầu chào ông Đình rồi ngẩng đầu chào mọi người có mặt trong đó.

Cô chợt khựng lại khi có mặt Từ Di lại đó nhưng vẻ mặt đó chỉ tồn tại trong giây lát rồi đổi ngay bằng lời nói ngọt ngào :

- Cô Di cũng đến dùng bữa với gia đình sao?

Từ Di nhìn Nhã Kỳ với ánh mắt sợ sợ, cô cố ép mình cười rồi gật đầu thay câu nói. Ông Đình miễn cười cười đáp với Nhã Kỳ :

- Con đến rồi thì ngồi xuống cùng ăn đi.

- Dạ.

Nhã Kỳ vừa kéo ghế, Tuyết Y đã lên tiếng :

- Không biết đứng dậy à?

Mọi ánh mắt đều dừng lại ở Tuyết Y, cậu nhũn mày nhìn về Tử Di, mặt Tử Di sững lại, đôi mắt ngơ ngác tối sầm lại...

Tuyết Y chau mày nhắc lại :

- Đứng dậy.

Ông Đình kêu lên :

- Tuyết Y...

Đan Băng thở hắt ra, cậu biết ngay Tuyết Y lại giờ trò gì đó rồi mà lại. Cậu lắc lắc đầu theo dõi mọi việc.

Nhã Kỳ nhường nhường hàng lông mày được kẻ vẽ tỉ mỉ, đôi môi cười tủm không để lộ sự sung sướng ra mặt.

Ông Đình nói :

- Nhã Kỳ, ngồi xuống đó đi.

- Tôi bảo cô đứng dậy cơ mà. – Tuyết Y đánh tiếng quát.

Tử Di vội vàng đứng dậy, giọng cậu dịu đi :

- Nhã Kỳ qua đây ngồi.

Ông Đình thấy con mình quá đáng, ông nói :

- Con đang làm cái trò gì vậy.

Nhã Kỳ di chuyển thật nhanh xang ngồi cạnh Tuyết Y, cậu liếc qua Tử Di Đình về mặt thần nhiên rồi quay lại với Nhã Kỳ, giọng nhẹ nhàng :

- Anh tưởng em không đến được.

Nhã Kỳ trở mắt nhìn Tuyết Y, cô nhớ mình có từ chối cậu bao giờ đâu nhỉ.

Cô vừa định há mồm ra thì Tuyết Y đã tiếp :

- Nghĩ em không đến nên anh mới...

Cậu tỏ vẻ ra có lỗi với Nhã Kỳ khi đã đưa Tử Di tới đây. Dù không hiểu gì nhưng Nhã Kỳ cũng thấy hãnh diện trước mặt người nhà cậu. Cô chỉ cười e thẹn vén tóc ra tai ý không sao.

Tuyết Y quay lại nhìn Tử Di đang đứng chần ngán sau lưng Nhã Kỳ, ánh mắt cô buồn buồn nhìn họ. Lòng cậu thoáng quặn lại, cổ ép mình nở nụ cười đều giả :

- Xin lỗi đã làm phiền cô. Bây giờ cô có thể ra về để gia đình tôi nói chuyện riêng được chứ?

Không thể ngờ được Tuyết Y lại nói những lời phũ phàng như vậy được với Tử Di. Vậy là chẳng còn lý do nào cô có thể ở lại khi cậu đã lên tiếng đuổi cô như vậy. Mặt Tử tái lại nhìn Tuyết Y chẳng chối...Sao cậu lại nói cô đến rồi lại đuổi cô về trước mặt mọi người thế này. Đây là lần thứ bao nhiêu Tuyết Y đã làm cô tổn thương như vậy.

Thấy mọi người đang nhìn mình chăm chú, cô không thể để về mặt đáng thương đó được, Tử Di cố gắng ép mình tỏ ra thái độ bình thường, ánh mắt vô hồn nhìn xang ông Đình cúi đầu chào.

- Xin phép chủ tịch.

Ông Đình nhìn về mặt cổ cứng rắn của Tử Di mà chạnh lòng. Sao Tuyết Y lại cư xử như vậy được chứ.

- Là người tôi mời đến được chứ.

Đan Băng kéo tay Tử Di lại, cậu ấn vai cô ngồi xuống chỗ mình, giọng quan tâm nói :

- Sao lại bỏ đi như vậy. Từ chối người ta để bị như này à.

Giọng Đan Băng như đang trách khừ Tử Di. Cô nhìn cậu mắt ngơ ngếch chẳng hiểu gì.

Ông Đình nhìn qua nét mặt Đan Băng rồi khẽ thở phào nhẹ nhõm. Miệng ông hơi cười an lòng. Tuyết Y cười nhạt nhìn hai người. Nhã Kỳ thấy Từ Di đang ở thế bí, cô cố nói thêm :

- Cô Di được nhiều người săn đón quá nhỉ. Nghe nói cô đang có quan hệ với Huỳnh tổng thì phải.

Từ Di cau mày nhìn lên Nhã Kỳ, cô cố tình hỏi vậy là có ý gì. Nhã Kỳ nhon nhon mặt nhưong mày nhìn Từ Di đầy khiêu khích. Nhìn bản mặt này của Nhã Kỳ, Từ Di không thấy bức tức mà ngược lại còn thấy nực cười thay khi Nhã Kỳ luôn muốn ép cô vào thế khó nói với về người tốt...

- Nhã thư biết quan tâm người khác ngoài Hàn thiếu tử bao giờ thế.

Đan Băng hỏi lại Nhã Kỳ, mặt cậu cười cười như đang nửa đùa nửa nói mĩa.

Nhã Kỳ hơi chau mày rồi lại bật cười lảng đi câu nói của Đan Băng :

- Nghe nói em là bạn học của cô Di đây à?

Đan Băng gật đầu :

- Có chuyện gì à?

- Ồ không...- Nhã Kỳ khẽ cười – Chỉ ...

- Bạn à...- Tuyết Y bật cười mĩa mai – Có tình bạn quan hệ chần gối à...

Từ Di cùng Đan Băng nhìn sững Tuyết Y.

Họ đã quên đi chuyện mà Tuyết Y đã gây ra, và Đan Băng cũng đã làm theo điều kiện của Tuyết Y để cậu giữ im lặng vậy mà...

Từ Di chăm chăm nhìn vào Tuyết Y, cô không ngờ cậu lại bị ỉn như vậy...Đan Băng tức đỏ mặt, cậu nghiêng răng :

- Hàn Tuyết Y...

Ông Đình cũng bất ngờ đến sững sốt khi nghe Tuyết Y nói như vậy.

Đan Băng đứng dậy sô ghé túm lấy cổ áo Tuyết Y kéo lên...

- Ở đây ta là người vô hình à.

Thấy cảnh xô bồ của hai đứa con, ông Đình đứng dậy quát ngăn họ lại.

Nhã Kỳ bất ngờ khi chứng kiến cảnh hai anh em họ Hàn đánh nhau, cô vội vàng can ngăn, gỡ tay Đan Băng ra nhẹ nhàng nói :

- Có gì từ từ nói, đừng động chân động tay như vậy.

Đan Băng nhìn Tuyết Y đầy căm phẫn, sao lại có thể loại dê tiện như vậy được chứ. Cậu hạ nắm đấm xuống, xóc lại cổ áo mình mặt mày hầm hầm sát khí giùm giùm Tuyết Y.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Ngược lại với thái độ nóng nảy của Đan Băng, Tuyết Y chỉ thản nhiên đón nhận như cậu đã biết trước hành động của Đan Băng rồi thì phải, đôi mắt ánh lên tia cười chế giễu vì thấy Đan Băng quá thiếu kiên nhẫn.

Từ Di đứng trước mặt Tuyết Y, mặt cô lạnh tanh không chút cảm xúc tức giận gì cả chỉ nhìn cậu với ánh mắt khinh bỉ, có lẽ vì cảm giác bị Tuyết Y gây tổn thương đã chai lỳ với cô.

Ông Đình lên tiếng, giọng nghiêm nghị :

- Băng, Di vào phòng ba.

Từ Di cúi đầu, cô lên tiếng :

- Trong người cháu hơi mệt, xin phép chủ tịch trước.

Ông Đình nhìn cô gật đầu khẽ cười như an ủi. Ông đã biết hoàn cảnh của Từ Di, con bé thật khổ thân, người thân đã mất sống một mình không có ai bao bọc lại gặp thẳng con trăng hoa của ông đúng là số nó khổ thật. Ông nhìn theo dáng đi nhỏ bé của cô mà nén tiếng thở dài.

- Vào phòng ba nói chuyện – Ông Đình chán nản, những nếp nhăn hiện rõ lên trán nói với Đan Băng.

Mặt mày Đan Băng vẫn đang gườm gườm nhìn Tuyết Y. Cậu chỉ muốn đâm vào cái bàn mặt đều giá ấy vài đấm cho hả giận.

Thấy sự tức tối của Đan Băng và cả vẻ thiếu nào thất vọng trong mắt ông Đình, khoé môi Tuyết Y cong cong như cười mắt nheo lại hình trăng non. . .

Nhã Kỳ nhìn chuyện gia đình họ, cô chẳng hiểu nổi. Mà cũng chẳng cần hiểu nhiều, điều cô quan tâm là vị trí Hàn thiếu phu nhân.

Nhã Kỳ sốt sắng cố làm ra vẻ quan tâm nói :

- Hàn thiếu, anh không sao chứ. . .

- Ừm – Tuyết Y khẽ cười nhìn cô – Anh đưa em về.

- Vâng – Nhã Kỳ cười hiền lành gật đầu.

....

Ông Đình ngồi lại một mình trong phòng. Những chuyện Đan Băng kể lại cho ông. . ông Đình thở dài quay ghế ra phía cửa kính nhìn xuống khoảng sân vườn rộng thênh thang nhà mình, đầu óc nặng trĩu. . .

Ông không ngờ Tuyết Y lại có thể làm ra được nhưng chuyện như vậy. Lòng thương cảm đối với Từ Di càng tăng lên trong ông, những gì Từ Di phải làm đã vượt qua xa so với số tiền con ông bỏ ra mua cô. . Ông cắn môi nhớ đến gương mặt buồn bã đáng đi làm lủi vùi của Từ Di mà lòng nhói đau. . .

Mỗi lần nhìn cô là ông lại nhớ đến người vợ nhỏ bé của mình. . . Có lẽ ông trời đã ban Từ Di đến để giúp ông nguôi ngoai nỗi nhớ người vợ quá cố này của mình thì phải. . . ”Bằng mọi giá anh sẽ giúp con bé. . . ” Ông Đình thầm nhủ với chính mình và như lời hứa đối với mẹ Đan Băng người giống Từ Di đến kinh ngạc. Ông nhẹ thở dài, đôi mắt nhìn xa xăm ẩn chứa bao điều phiền muộn. . .

.....

- Chủ tịch muốn gặp cháu?

- Ừm, ngồi xuống đi.

Từ Di ngồi xuống đối diện ông Đình, hai tay cô xoắn lại với nhau. Ông gọi riêng cô đến chắc nói đến chuyện hôm đó Tuyết Y đã nhắc đến. Cô cúi đầu chờ đợi.

Ông Đình nhẹ nhàng lên tiếng :

- Cháu có tình cảm với Tuyết Y không?

Từ Di ngược tròn mắt nhìn ông, miệng cô hé nói :

- Sao ạ?

Ông Đình không lặp lại câu hỏi mà tiếp :

- Ta có thể giúp cháu thoát khỏi Tuyết Y.

....

Từ Di về nhà trong nỗi phân vân về điều ông Đình đã nói. Cô có nên làm như thế để thoát khỏi Tuyết Y không đây.

Cô nằm xuống vắt tay lên trán đắn đo suy nghĩ. . . có hay không đều do cô quyết định cả. Nếu dời khỏi Tuyết Y và làm theo ông Đình có nghĩ là cô sẽ không còn bất cứ mối quan hệ nào với những người ở đây nữa còn ở lại chắc sẽ bị Tuyết Y gây bao nhiêu tổn thương nữa. . . Nhưng mỗi lần cô thấy Tuyết Y mỉm cười nụ cười cậu thật đẹp nhu hoà như con gió chiều. . . chỉ trong phút chốc mọi sự căm hận của cô đối ới cậu đều không còn nữa. . . cô nhìn thấy thiên địa lúc đó như ngập tràn sắc hồng. . . vô cùng ấm áp và ngọt ngào. . .

....

Tuyết Y song bước cùng Nhã Kỳ bước vào nhà mình, Từ Di thấy hai người vui vẻ nói cười, hàng mi cô sụp xuống buồn bã rồi đứng nhanh dậy trả lại

không khí thoải mái cho họ.

Tuyết Y vừa nhìn Tử Di quay lưng cậu đã cau mày quát :

- Cô không biết chào hỏi ai à?

Nhã Kỳ vênh vênh mặt tự đắc tỏ ra bề trên nhìn Tử Di khinh khinh. Tử Di quay lại, cúi đầu chào hai người rồi quay người bước tiếp.

- Tôi đã cho cô đi chưa.

Tử Di lại dừng bước, Nhã Kỳ ngồi cạnh dựa hết thân hình mảnh mai của mình vào người Tuyết Y thân mật, cô như đang cố tình kêu gọi cho cả Tuyết Y vào sự tức giận của Tử Di.

Tử Di quay lại cau mày khi nhìn cảnh đó, cô đưa mắt nhìn ra khoảng không chỗ khác. Tim cô nhói đau khi thấy Tuyết Y như vậy với người phụ nữ khác. Biết là cậu trắng hoa, biết là cậu luôn đối xử không tốt với mình nhưng sao mỗi khi gần cậu thấy cậu nhẹ cười là mọi sự căm ghét, và những việc làm xấu xa của cậu lại tan biến trong lòng cô.

Tuyết Y vuốt ve khoảng vai trần của Nhã Kỳ, mắt nhìn Tử Di ra lệnh :

- Còn không biết lấy nước à?

Tử Di nhìn thoáng qua cậu rồi cúi đầu đi làm việc cậu đã sai bảo. Nhã Kỳ ve vãn cổ áo Tuyết Y, miệng nói :

- Anh sống với cô Di cũng lâu rồi chứ nhỉ. Vẫn chưa chán sao?

Tuyết Y bật cười, cậu nhún vai đáp :

- Chán nhưng chưa biết vứt đi đâu.

Câu nói đó Tuyết Y như cố nói to để lọt vào tai Tử Di và đương nhiên cô đã nghe thấy lời nói đó. Nhã Kỳ cười đắc ý, cô thêm :

- Nghe nói Huỳnh tổng rất có hứng thú với cô ta sao anh không đẩy cho người đó.

Tuyết Y hơi cười trề môi nói :

- Để lại làm rồi cũng vui mà.

Gương mặt Tử Di tái nhợt lại khi nghe những câu nói khinh rẻ của Tuyết Y đối với mình. Cô chầm chầm bước đến trước mặt hai người đặt nước xuống cho họ, ánh mắt trầm lặng nhìn Tuyết Y rồi lại quay đầu bước đi.

Nhã Kỳ nhìn vẻ mặt cam tâm chịu đựng của Tử Di cô thấy hơi bức. Cái cô cần là sự phẫn nộ của Tử Di cho Tuyết Y thấy cô ta chỉ là dạng giả hiền lành mà thôi.

...

Tử Di về phòng nằm như người vô hồn. Hoá ra Tuyết Y chỉ coi mình như một món đồ chơi rẻ tiền mà thôi. Trong mắt cậu cô hoàn toàn chỉ là một hạt cát muốn phui đi lúc nào cũng được... vậy mà... Tử Di tự cười chính mình khi có lúc cô đã từng nghĩ Tuyết Y cũng có tình cảm với mình. Cô hận chính mình sao lại mang có tình cảm với một chỉ coi mình rẻ rúng như vậy.

Khoé môi mím chặt khẽ nhắm mắt lại... Có lẽ cô nên từ bỏ cái tình cảm mới nhen nhóm này sớm thì tốt hơn...

...

San Phong ngồi thờ người trong phòng làm việc, tay cầm hộp nhẫn bật ra bật vào nhìn nó.

Mẹ cậu đang thúc ép cậu lấy Ngữ Yên trong khi tình cảm với cô gái đó chỉ là con số 0. Người cậu muốn lấy chỉ có Tử Di thôi. Buổi tiệc sắp tới này có lẽ mẹ cậu muốn giới thiệu với mọi người về Ngữ Yên sẽ là con dâu. Cậu phải nhanh tay hơn bà mới được. Nhưng...

Bây giờ có quá sớm để nói lời cầu hôn với Tử Di không. Cô sẽ phản ứng ra sao. Nếu Tử Di từ chối hai người sẽ rất khó xử mỗi lần gặp nhau.

San Phong thờ dài não nề. Cậu không biết thời điểm này có nên nói lời đó với Tử Di không. Chỉ cần cô nhận lời cậu sẽ chờ đến khi cô kết thúc bản hợp đồng khôn khéo với tên Hàn thiếu đó.

Ngồi suy nghĩ một lúc cậu quyết định sẽ liều... cậu không còn thời gian đắn đo nhiều nữa, thời hạn mẹ cậu ra đã hết lời hứa sẽ phải thực hiện cưới cô gái cậu không yêu.

San Phong đứng dậy, hít mạnh một hơi rồi cầm áo khoác ra ngoài. Cậu sẽ làm...

...

Party...

Tất cả những người có mặt trong đây đều là thân thuộc và bạn làm ăn lâu năm của Huỳnh thị. Bà Như Hạ sang trọng bên Ngữ Yên đi đến chào hỏi mọi người.

Tuyết Y cùng Từ Di cũng có mặt ở đó do bà Như Hạ mời cả hai đến. Bà lại có âm mưu gì đây.

Bà nhìn mãi mà vẫn chưa thấy mặt mũi San Phong đâu.

Hôm nay bà sẽ chính thức giới thiệu Ngữ Yên với mọi người. Ông Thành cũng hiểu được tâm ý của vợ mình, ông đã cản nhưng bà vẫn một mực làm điều đó. Chính vì lời đồn và cả tờ báo gì đó khiến ông không có cách nào can được bà Như Hạ...

Thấy mọi người đã đến gần đông đủ, bà Như Hạ bắt đầu đi đến vấn đề chính của bữa tiệc này...

Bà lên đứng trước bục đại sảnh, miệng cười với mọi người, nét mặt rạng ngời như rất hạnh diện khi chuẩn bị nói chuyện đó.

Bà cất tiếng :

- Cảm ơn mọi người đã đến bữa tiệc hôm nay...

Bên dưới ai cũng nhìn bà cười chăm chú xem điều bà cần nói là gì.

Bà Như Hạ tiếp :

- Tôi muốn...

San Phong từ ngoài bước vào. Từ Di nhìn vẻ mặt hốt hải của cậu thấy lạ. Đan Băng ngồi một góc cũng không hiểu cậu làm gì mà vội vàng như vậy.

San Phong đi lên phía khán đài, cậu khẽ cười với mọi người. Bà Như Hạ thấy San Phong có vẻ mặt đó lại tưởng cậu đã chấp nhận việc bà sắp đặt ai ngờ....

Cậu lên tiếng, giọng thật nhẹ nhàng trầm ấm :

- Hôm nay, mẹ tôi muốn tôi lấy cô Nhã Kỳ...- San Phong chỉ tay sang Nhã Kỳ – Nhưng...người tôi muốn lấy là Từ Di...Xin mẹ hãy chấp nhận.

Bên dưới ai cũng nhìn sững cậu rồi ngoái qua ngoái lại nhìn xem nhân vật Từ Di là ai.

Cả nhà bên Tuyết Y ai cũng nhìn chăm lấy San Phong. Tuyết Y cau mày nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Từ Di.

Đan Băng Từ Di và cả ông Đình lại trở mắt lên nhìn San Phong. Cậu bị điên mất rồi.

Bà Nhã Hạ tái mặt nhìn con mình, Ngữ Yên biết trước là có chuyện từ lúc cậu nở nụ cười rồi. Cô chỉ hơi sốc một chút khi cậu lại quá thẳng thừng vậy thôi, chỉ vài giây sau cô đã lấy lại được bình tĩnh. Mặt vẫn bình thản chờ đợi tiếp việc San Phong sẽ làm.

Bà Như Hạ cười không tin điều con mình vừa nói :

- San Phong ...

San Phong đi xuống chỗ Từ Di đang ngồi, cậu đưa nắm lấy tay Từ Di kéo lên trên rồi nói :

- Tôi muốn cô gái này làm vợ mình...- San Phong quay sang nhìn thẳng Từ Di môi mỉm nhẹ nụ cười thiên thần :- Lấy anh nhé...

Cậu đưa chiếc hộp vuông xinh xắn bên trong có chiếc nhẫn kim cương tuyệt đẹp đắt tiền trong đó chờ đợi Từ Di trả lời...

Mọi người che miệng ôm ngực sững sốt vì hành động bất ngờ hình ảnh gây sốc của một Huỳnh tổng đào hoa thường ngày. Hôm nay lại quá nghiêm chỉnh, vẻ mặt đó của cậu lại được cộng trong mắt các cô gái có mặt trong bữa tiệc...

Ngữ Yên hơi cười...rõ ràng là cười nhưng đó là thể hiện sự buồn bã thất vọng...Từ Di thật tốt số...

Bà Như Hạ choáng váng vì hành động của con mình. Nơi đông người thế này chẳng nhẽ bà lại gây gổ với con mình. Bà đành đứng im bất lực nhìn thẳng con trai mình...

Đúng là một tình thế khó xử cho Từ Di. Cô mà mở mồm từ chối bây giờ thì San Phong sẽ mất mặt lắm cho xem, điều đó cô không muốn xảy ra chút nào. Cô chần chừ nhìn cậu vẻ mặt bối rối...khi nhìn nụ cười hiền của San Phong...sao cậu lại đặt tình cảm vào một cô gái như cô chứ...Từ Di cắn môi đắn đo...phải làm sao đây???

Ôiiiiiii.....

Mọi người lại trở mắt nhìn hành động của nhân vật điển trai nổi danh tiếp theo...

- Cô gái đó là ai mà sướt thế chứ...

- Cô ta sướt thật đấy...

Mấy cô gái xì xầm nói, mắt vẫn hướng về phía nhân vật chính.

Tuyết Y kéo tay Từ Di ra sau lưng mình, cậu nhìn San Phong :

- Xin lỗi Huỳnh tổng, tôi thấy vờ hài này nên chấm dứt thì sẽ hay hơn.

Dứt câu, cậu quay lưng kéo theo cả Từ Di.

San Phong bước nhanh theo họ, níu lại một tay của Từ Di. Tuyết Y dừng lại. Tư thế tay ba giữa hai người quả là một pha gây choáng với mọi người ở đây...

Bà Như Hạ ôm gáy kêu ngất :

- Ôi chúa ơi...- Ngừ Yên vội vàng đỡ lấy bà, ông Thành cũng đến dìu vợ mình vào trong nghỉ ngơi.

Đan Băng thấy tình hình có vẻ căng thẳng, cậu định đứng dậy can họ lại thì ông Đình can:

- Để chúng nó giải quyết với nhau.

Đan Băng miễn cưỡng ngồi lại chỗ cũ. Cậu căng mắt nhìn họ làm gì sau đó.

San Phong nhìn Từ Di bằng ánh mắt chân thành, mọi tình cảm cậu đã dồn nén vào hôm nay...đây là lần đầu cậu có ý nghĩ muốn trở thành một người chồng đúng nghĩa...San Phong nhẹ nói :

- Anh chờ em...hãy suy nghĩ người em cần là ai.

Tuyết Y cau mày kéo mạnh tay Từ Di đi...Từ Di ngoái lại nhìn San Phong, ánh mắt trầm lắng của cậu khiến Từ Di thấy nao lòng...cô không muốn từ chối một người tốt với mình như vậy, nhưng cô cũng không muốn dối lòng để đến với cậu...

Mọi chuyện cứ y như trong phim, những người có mặt ở đó đều bất ngờ về mối tình tay ba của hai tổng tài nổi danh trắng hoa cùng một cô gái xinh đẹp...

Tuyết Y đã đi, ông Đình cũng đứng dậy :

- Về thôi con.

- Vâng.

Đan Băng dừng lại trước mặt San Phong, cậu cười cười :

- Phong độ thật đấy. – Cậu vỗ vai San Phong – Cố lên anh. Em về trước đây.

- Ủ.- San Phong gật đầu.

...

Dừng xe, Tuyết Y kéo mạnh Từ Di vào nhà, tay Từ Di đỏ lừ lên đầu đòn, cô cố gỡ tay cậu ra, càng khiến Tuyết Y nắm mạnh hơn, cậu quắc mắt nhìn gần cô giọng gầm gừ :

- Cô định nhận lời trong khi vẫn còn là người của tôi đấy à?

Không ngờ về dần đo tìm cách từ chối của mình lại làm Tuyết Y hiểu nhầm cô đang định đồng ý, Từ Di định có lời giải thích thì Tuyết Y đã tiếp lời mỉa mai cô :

- Cô tưởng tôi sẽ cho cô đi dễ vậy à...

Từ Di đau điếng hai bả vai, mặt mũi lên tiếng :

- Rốt cuộc anh muốn gì? Tôi đã làm gì sai để anh phải đối xử như vậy?

Cô thật sự sắp điên lên rồi, chẳng hiểu vì sao Tuyết Y lại luôn áp đặt hung hãn với mình như vậy. Hai tay cô buông xuôi mệt nhọc không còn sức để chống cự lại cậu nữa...

- Bởi vì mỗi lần nhìn cô tôi thấy khó chịu – Cậu đưa ra lý do hết sức đầy đủ, cô đáng ghét đến nỗi đó sao.

- Vậy anh hãy buông tha cho tôi cũng như giúp mình loại đi một cái gai trong mắt.

Rệt..

Vừa dứt câu, chiếc váy trên người Từ Di cũng bị xe toạc ra, thân thể cô hiện lồ trước mắt Tuyết Y...

- Vậy thì dễ cho cô quá...

Lần này Từ Di không thèm lấy tay che đậy lại vì cô biết có ngã cản có che đậy cũng vậy thôi,, Cô nhìn sững Tuyết Y gương mặt anh tàn đang mất đi tính người... giọng cô đầy sự khinh thường nói với cậu :

- Dùng cách này để làm nhục một người phụ nữ...anh đúng là thứ bản thủ...

Tuyết Y bật cười khan, ánh mắt sắc lạnh trừng trừng nhìn cô :

- Bản thủ à...haha...Chỉ cần cô đau đớn khổ sở thì dù việc có bản thủ bị tiện đến đâu tôi cũng sẽ làm.

Từ Di im lặng nhìn nụ cười lạnh lùng, Tuyết Y không còn là chính mình nữa, cậu đang lên cơn điên rồi,,, Cậu đè cô ngã áp xuống giường,,bàn tay tham lam lả mò ra sau tháo khuy áo nội của cô ra...hành động của cậu lúc này không khác gì một con thú đang điếu cưỡng hút máu cơ thể đến khi nó chết dần chết mòn trong đau đớn...

Đáy mắt thống khổ lạnh lẽo như nước hồ đông mang theo bao ưu thương giương tròn mắt đau đớn nhìn lên khoảng không trên trần nhà...Cô cố gắng chịu đựng thứ cảm giác ghê tởm này...hai hàng nước mắt trào khỏi bờ mi lâu nay vốn đã cạn kiệt...Cô thật sự rất đau...đau lắm, cả về tinh thần lẫn thể xác...

Tuyết Y vẫn như tên điên ngấu nghiêng từng bộ phận trên cơ thể Từ Di, những âm thanh ám muội cả cả những tiếng nấc cổ ghim của Từ Di vang lên giữa không gian tĩnh lặng đầy đau thương...

...

Ánh mắt trong vắt nhìn thật xa ra khoảng không vô tận...bàn tay cô nắm chặt lại với nhau...răng cắn chặt lại...ánh mắt nhìn lên bầu trời trong xanh những vật nặng ảm áp...mọi thứ đều yên bình phẳng lặng...cô muốn lên đó...muốn được sống ở một nơi thật xa thật xa... không bao giờ quay lại đây nữa...

...

- Từ Di xảy ra tai nạn đang cấp cứu ở bệnh viện. xx rồi...

Ông Đinh gọi điện cho Tuyết Y. Vừa nghe xong, chiếc máy trong tay Tuyết Y rơi cộp xuống đất, cậu vội vàng chạy như bay xuống bãi lấy xe phóng đi như một tên điên đến bệnh viện...

Ông Đinh, Đan Băng và cả người lái xe đâm Từ Di đang ngồi lo lắng trước cửa phòng cấp cứu chờ đợi tin từ bác sĩ... Tuyết Y hốt hải chạy đi tìm, cuối cùng cũng thấy họ...cậu không còn kìm chế nổi khi thấy đèn cấp cứu chưa tắt, Tuyết Y lay vai Đan Băng nói :

- Cô ấy sao rồi...

Đan Băng gạt tay Tuyết Y, cậu cau mày nói :

- Chưa biết.v

Tuyết Y ngồi phịch xuống ghế, ôm đầu lo lắng.

Đã chờ gà cả tiếng vậy mà vẫn chưa có thấy gì, không nhẫn nại được nữa, cậu đứng dậy định xông vào bên trong xem sao nhưng bị ông Đinh cản lại :

- Con bình tĩnh lại đi.

Tuyết Y nhìn chăm chăm vào chiếc đèn trên đồ trên cô cửa phòng, sao mãi vẫn chưa tắt...hai bàn tay đan chặt vào nhau, tâm trạng rối bời...

Vừa nghe Đan Băng báo tin, San Phong cũng hộc tốc chạy vào viện...cậu xuất hiện với bộ dạng phờ phạc,,, đến tóc tai còn chưa kịp chỉnh chu như mọi ngày nữa là,,, Chỉ mới 2 ngày sau khi cậu cầu hôn Từ Di thì đã xảy ra vụ này...mặt cậu hằm hằm nhìn đến Tuyết Y...chắc chắn là nó rồi...Không tiết chế nổi bản thân San Phong lao đến túm áo Tuyết Y kéo dựng dậy quắc mắt quát :

- Là mày hại cô ấy phải không.

Tuyết Y buông xuôi hai tay mặc cho San Phong muốn làm gì thì làm, mắt cậu chỉ chăm chăm nhìn lên phía đèn cấp cứu... c

ậu không còn tâm trạng đâu để chống cự hay gây hấn với San Phong nữa.

Ông Đình quát :

- Đây là bệnh viện đấy, đừng làm loạn lên như thế.

San Phong bực mình buông tay, cậu đi qua đi lại trước phòng bệnh, miệng cầu nguyện “Em sẽ không sao...chắc chắc không sao...chứa phù hộ cho em...”.

Người lái xe nãy giờ im lặng, thấy vẻ mặt của hai người thanh niên quá kích động hẳn không dám lên tiếng nhận lỗi. Giờ này khi họ đã bình tĩnh hẳn mới từ tốn mở lời :

- Xin lỗi mọi người, đây chỉ là sự cố đáng tiếc...nhưng thật sự tôi đi rất chậm bỗng nhiên cô ấy lao tới...

- Lại còn muốn chối tội à...Từ Di có mệnh hệ gì, tao thề sẽ không tha cho mày và cả nhà mày nữa đâu.

Vừa kể đến đó San Phong đã giáng cho tên đó một cú đấm như trời giáng vào mặt khiến hắn ngã nhào xuống đất, không dừng lại cậu còn lòi hủi định nện cho vào đấm nữa thì ông Đình đã nói :

- Dừng tay đi, cậu ta nói thật đó...

Tên lái xe cũng sợ hãi trước sự phẫn nộ của San Phong, hẳn cố giải thích :

- Tôi thề lời nói của tôi là thật, không phải vì muốn chối tội mà tôi lại đổ lỗi cho cô ấy...

- Im đi. — San Phong quát lên làm hắn im bật...

Tuyết Y ngồi vò đầu một góc, nghe người lái xe đó nói thì là do Từ Di cố ý chạy tới cho hắn đâm sao...Tuyết Y cắn môi đến suýt bật máu...chuyện đó...tất cả là do cậu mà nên sao...Từ Di muốn tìm cái chết để mau giải thoát khỏi tên hung thần như Tuyết Y...

Cửa phòng cấp cứu xích mở, Tuyết Y ngẩng phát đầu dậy, cậu vội vàng lao đến trước mặt ông hỏi dồn :

- Từ Di không sao rồi phải không, cô ấy vẫn ổn chứ. Tôi có thể vào thăm được không?

Vị bác sĩ nhìn vẻ mặt lo lắng của từng người có mặt ở đó, ông lắc đầu thở dài cúi đầu lên tiếng :

- Rất tiếc, chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Tuyết Y không tin vào tai mình, cậu bật cười điên dại, mắt ngân ngấn nước lay mạnh vai vị bác sĩ :

- Ông đang đùa đúng không...

Vị bác sĩ im lặng trước sự kích động của Tuyết Y, cậu quát lên :

- Nói đi...nói là ông đang đùa đi chứ...

San Phong sững người, mọi giác quan tê liệt khi nghe điều kinh khủng đó...mắt cậu hù mờ đi...giọt lệ như trực trào ra khỏi bờ mi..thụt lùi lại phía sau... cả Đan Băng cũng sững sốt không kém...Một cô gái xinh đẹp mới vừa lớn đã phải ra đi mãi mãi...

Ông Đình thấy vẻ quá kích động của Tuyết Y vội trấn an con:

- Con bình tĩnh lại đi...

Tuyết Y lắc đầu cười :

- Tôi không tin...

Cậu nhìn ra phía sau lưng vị bác sĩ thấy hai cô y tá đang đẩy chiếc xe phủ chăn trắng xoá, cậu gạt đám bác sĩ ra tiến đến giường đẩy, bàn tay run run chăm chăm mở tấm chăn trắng tinh lạnh lẽo ấy lên...

Không còn kìm được nữa...nước mắt cậu rơi lã chã thành dòng trên khuôn mặt tuấn tú...đầy mắt đầy sự tuyệt vọng đau thương, tay lay mạnh lấy người Từ Di, miệng gào thét :

- Dậy...dậy mau cho tôi...

Ông Đình và cả đám bác sĩ ở đó không tránh khỏi sự xúc động khi nhìn Tuyết Y như vậy, họ vội kéo Tuyết Y ra khỏi xác Tử Di, Cậu đẩy dựa, chân đạp lên chiếc giường, hai hàng nước mắt vẫn rơi rơi... luôn miệng thét lên :

- Ai cho phép cô nằm im như thế... dậy... dậy đi...

Cậu ngã khụy xuống sàn, ôm đầu đau đớn kêu lên trong tiếng khóc ghen ngào :

- Xin em... xin em... tỉnh lại đi... đừng ngủ nữa... tôi sai rồi... sai rồi... xin em đừng rời bỏ tôi...- Từng lời nói như hồi lỗi của Tuyết Y đã quá muộn màng... giờ phút này cậu mới nhận ra điều đã mất không thể lấy lại được nữa...

Những tiếng khóc lẫn lời lẽ thấm thương của Tuyết Y khiến mọi người ở đó đều không ngăn được sự xúc động, họ quay mặt đi dấu những giọt lệ tiếc thương dành cho cô gái đã mất kia...

San Phong nhìn Tuyết Y đau đớn... cậu không ngờ Tuyết Y lại có ngày như vậy... không thể tin được một người sắt đá như hắn lại có thể rơi lệ vì Tử Di... San Phong ngược mắt lên trần cổ ngăn nước mắt khỏi rơi nữa...

Ông Đình nén tiếng thở dài nhìn con đang dần vật mình... Tuyết Y thẫn thức ánh mắt lạnh lẽo ưu thương nhìn theo chiếc giường đẩy xác Tử Di xa dần xa dần khuất sau hành lang...

...

Tuyết Y vào phòng Tử Di, cậu nhìn quanh căn phòng... như cô vẫn còn đây, mọi thứ vẫn vậy sao cô lại ra đi... cậu bước đến nhẹ nằm xuống giường Tử Di tìm lại chút hơi ấm mong manh của cô... tay cầm tấm ảnh di ảnh của cô... nước mắt lại chảy dài trên khoé mi cay... dù đã cố tiết chế cảm xúc của mình nhưng sao mỗi lần nhìn nụ cười cô cậu lại rơi lệ thế này...

Nét mặt trầm lặng ưu tư nằm lặng nhìn tấm ảnh cầm chắc trong tay như muốn vò nát nó vậy...

...

Nhã Kỳ thấy trong nhà trống không, gọi mãi không thấy Tuyết Y đâu, cô lên từng phòng xem...

Khi nghe tin Tử Di chết, cô mừng rơi trong bụng, vậy là cái gai trong mắt của cô đã được nhổ tận gốc. Đúng là trời giúp mình... Nhã Kỳ vừa đi mặt mày hớn hờ nét vui sướng lộ rõ trên khuôn mặt kiêu sa đài các...

Đế cuối hành lang, Nhã Kỳ đưa tay vặn khoá, bóng đen ập đến trước mắt làm cô cau mày khó chịu... Nhã Kỳ bước chậm chậm vào trong, giữa ánh sáng mờ mờ ảo ảo, cô thấy được một bóng người đang nằm úp mặt trên giường...

Lại gần hơn cô biết được đó chính là Tuyết Y, Nhã Kỳ tìm công tắc bật đèn sáng lên...

Ánh đèn chói rọi vào mắt Tuyết Y khiến cậu khó chịu quất lên :

- Kút đi.

Nhã Kỳ ngờ mặt không hiểu sao cậu lại nổi quạu với mình, cô ngồi xuống cạnh Tuyết Y nói :

- Em, Nhã Kỳ đây?

- Kút... kút hết cho tôi...

Nhã Kỳ chau mày khi nhìn thấy tấm ảnh trong tay Tuyết Y, cậu không thèm nhìn đến cô mà cứ chăm chăm nhìn tấm ảnh của người chết là sao... chẳng nhẽ cô không bằng một người chết... đây đúng là một điều sỉ nhục đối với Nhã Kỳ... Không thể nhịn nổi nữa, cô đứng dậy dạn giọng nói :

- Anh quá lắm rồi, cô ta có gì hơn tôi...

Dừng một lát cô lại cười khẩy giọng thêm chút mỉa mai :

- Phải rồi, cô ta cũng khôn nên mới chọn con đường chết để giải thoát mình khỏi anh.

Đúng... Tử Di thì chết để tìm đường thoát khỏi anh... Tuyết Y nhắm nghiền mắt lại, hàm răng cứa chặt lại với nhau, bờ môi khẽ mím lại đau đớn.

Nhã Kỳ quay lưng bỏ đi, miệng lầm bầm “ Nhã Kỳ này không thiếu gười theo đuổi, sao tôi lại lao đầu vào anh chứ...”

Lại chỉ còn Tuyết Y với nỗi hối hận day dứt trong căn phòng lạnh lẽo này... một mình gặm nhấm những tội lỗi của mình với Tử Di...

Chương 41

Cả tháng nay San Phong vẫn còn đau buồn vì chuyện ra đi mãi mãi của Tử Di, đã vậy lại còn bị mẹ mình ép lấy Ngũ Yên suốt... Cậu chỉ muốn đi quách khỏi đây cho xong...

Đúng chỉ còn cách rời khỏi đây một thời gian... cậu sẽ cố để hình ảnh Tử Di chôn sâu vào đáy tim mình rồi mới có thể quay lại đây làm một người khác... Liệu cậu có quên được cô không...

San Phong nhắm nghiền mắt thở dài một hồi... rồi đứng dậy lấy mọi thứ cần thiết không quên lấy khung hình của Tử Di trên bàn làm việc của mình... Cậu khẽ cười khi nhìn tấm ảnh cô “Hẹn em kiếp sau vậy...”

...

Ông Đình đến công ty xem việc Tuyết Y làm ra sao thì nghe nói cậu không đến, ông gọi Quách giám vào hỏi :

- Tuyết Y không đến công ty à>?

- Vâng...- Quách giám thật thà nói :- Từ sau ngày cô Di...Hàn thiếu chỉ đến công ty trong chớp nhoáng rồi nhanh chóng về nhà.

Ông Đình nén tiếng thở dài gật đầu :

- Ủm, thôi cậu làm việc đi.

- Vâng thưa chủ tịch.

Ông Đình đứng dậy rời khỏi công ty đến nhà Tuyết Y.

Cảnh tượng trước mắt khi ông vào phòng Tuyết Y là cậu đang ngồi giương đôi mắt đầy ưu thương nhìn lên tấm hình được phóng to của Tử Di treo trên tường.

Chỉ mới một tháng thôi mà nhìn Tuyết Y khác hẳn, mặt cậu hóp lại gầy guộc...đôi mắt lúc nào cũng đỏ hoe ướt nước...hình tượng này không giống một tổng tài trắng hoa lúc trước của cậu chút nào...Thấy con sa sút cực độ như vậy ông Đình không tránh khỏi tiếng thở dài náo nức, ông lên tiếng :

- Con định như vậy để bao giờ.

Tuyết Y không đáp trả, cậu vẫn nhìn lê tấm ảnh của cô với vẻ tội lỗi...những ân hận muộn màng càng làm cho cậu tăng thêm cảm giác khổ tâm...

Ông Đình không kiềm được lòng khi con trai của mình trở nên nông nổi này, ông túm áo lay mạnh người như muốn thức tỉnh cậu khỏi cơn mê say này :

- Lúc còn không biết giữ gìn, bây giờ hối hận cũng được gì..

Tuyết Y chớp mấy môi :

- Tôi sai rồi phải không?

Ông Đình buông tay khi đưa co cứng rắn của mình lại trở nên mềm yếu thế này, ông dịu giọng lại nói :

- Nếu có duyên con sẽ gặp được một người khác giống như Tử Di thôi...

Tuyết Y lặp lại câu nói của ông Đình trong vô thức:

- Gặp một người như Tử Di...

Ông Đình gật đầu vỗ vai an ủi cậu :

- Phải...nếu có duyên con sẽ gặp lại thôi...

...

4 năm sau...

- Đừng đi...đừng...đừng đi...

Bàn tay cậu cố níu lấy Tử Di mà sao cô cứ bước...từng bước chân quá nhanh cậu không thể nào đuổi kịp được...

Tuyết Y bật dậy...mồ hôi nhễ nhại từng giọt trên trán...cậu thở dốc mệt nhọc...

Giấc mơ của cậu...Tử Di khẽ mỉm cười nhẹ nhàng như mặt hồ thu phẳng lặng, đôi mắt trong veo nhưng chất chứa những oán hận về tội lỗi cậu đã gây nên...kì lạ là tay cô còn dắt theo một đứa bé trai rất khôi ngô kháu khĩnh cứ bước đi, bước đi bước đi....dù cho cậu cố gọi cố chạy theo mãi cũng không thể nào với tới được...

Giấc mơ ấy đã theo cậu suốt 4 năm qua...Phải chăng đây là sự trừng phạt nổi ám ảnh về những điều kinh khủng cậu đã gây nên cho Tử Di...Tuyết Y ngồi thu mình trong góc tối như một chú ốc sên yếu đuối cần được bảo bọc... Cậu đã cố tìm quên trong công việc và cả những cô nhân tình của mình để mong quên được Tử Di mà sao cô quên lại càng nhớ...lặng lẽ từng dòng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt anh tuần đầy bi ai...

.....

- Mọi người không còn ý kiến gì, vậy cuộc họp kết thúc tại đây. – Tuyết Y nhẹ cười với mọi người.

Cậu đứng dậy rời khỏi phòng họp trước về phòng làm việc của mình...

Những lúc còn lại một mình thế này Tuyết Y luôn hướng ánh mắt nhìn lên khoảng trời cao rộng kia để tìm một tia sáng cho cuộc sống “

ở đó em hạnh phúc chứ...”. Hai hân mi khẽ nhắm lại... Từng dòng suy tư vẫn vương

Từ khi Tử Di ra đi đến nay đã được một thời gian không quá lâu nhưng cũng không phải là một thời gian ngắn mà Quách giám vẫn thấy những ết ưu tư hiện sâu trong đáy mắt của Tuyết y...Dù cho cậu đã cố tỏ ra bình thường để trở lại là một tổng tài phong độ nhưng những lúc một mình cậu lại rất uỷ mị thường nhìn một về một nơi nào đó rất xa xăm...nét mặt trầm lặng, những day dứt vẫn đeo đẳng cậu theo năm tháng qua chưa hề phai mờ...và cả những nỗi nhớ về Tử Di khiến cậu càng không thể quên được những tội lỗi mình đã gây nên cho cô...

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Một vòng tay mát lạnh vòng qua ôm lấy Tuyết Y từ đằng sau, cậu khẽ mở mắt ra nhưng vẫn hướng tầm nhìn ra bên ngoài cửa kính, giọng như đang cười :

- Chuyện vợ vẫn thôi.

Cậu xoay ghế lại, kéo Nhã Kỳ ngồi lên đùi mình, nói :

- Có chuyện gì à?

Nhã Kỳ đưa tay phúi phúi vạt áo vest, giọng ngọt như mía nói :

- Chúng ta yêu nhau cũng đã lâu rồi...- Cô ngập ngừng tiếp – Anh...anh không định tính đến chuyện tương lai à?

- Em muốn kết hôn ?- Tuyết Y nhượng mày khoé môi hơi cong ý cười...

- Anh không muốn sao?.

Tuyết Y trề môi, gạt đầu :

- Cũng được thôi...Nhưng...- Cậu từ tốn tiếp :- em cũng se như những cô gái khác thôi không có gì đặc biệt ngoài danh nghĩa vợ tôi.

Nhã Kỳ cắn môi, mặt xa xăm tái lại...Cô đã nhịn nhục đến để xin lỗi cậu và làm lành vì lời nói mấy năm trước đó để mong được một ngày làm bà Hàn, nay Tuyết Y đã đồng ý nhưng kèm những câu nói phũ phàng nhận định thân phận của cô từ đầu khiến Nhã Kỳ không khỏi chạnh lòng...Không sao, chỉ cần cô có cậu và cả danh phận Hàn thiếu phu nhân là được rồi...

Nhã Kỳ mím môi khẽ cười :

- Em sẽ làm cho anh thay đổi suy nghĩ đó.

Tuyết Y hơi cười nhún vai không nói thêm, cậu đẩy nhẹ người Nhã Kỳ lên khỏi đùi mình rồi đứng dậy cầm khoá xe trên bàn...

Nhã Kỳ lên tiếng hỏi :

- Anh đi đâu vậy?

Tuyết Y quay đầu lại nhìn Nhã Kỳ, đôi mắt cong cong như vầng trăng non, miệng hơi nhếch lên nói ;

- Quên chưa nói điều này với em. – Cậu nói thật rõ ràng rành mạch với cô từng lời từng chữ : – Muốn làm vợ tôi nên học cách giữ im lặng

Cậu khẽ nở nụ cười tà mị quay lưng bước đi... Không còn gì quan trọng với Tuyết Y nữa... người vợ trong tâm trí cậu chỉ có một người... một người duy nhất là Từ Di thời...

...

Tuyết Y đặt bó hoa trắng trước mộ Từ Di, cậu ngồi xuống đó, mắt nhìn lên tấm hình trên bia mộ... Cô đang cười với cậu phải không.

Tuyết Y đưa tay lên sờ tấm ảnh... miệng khẽ cười :

- Tôi có làm sai nữa không?

Câu hỏi không có tiếng đáp, Tuyết Y tiếp :

- Tôi thật sự rất mệt mỏi... tôi chán những thứ xung quanh mình lắm rồi... tôi muốn đi theo em có được không??

Tuyết Y gục đầu vào gối, nét mặt khổ sở đau thương luôn theo cậu những khi nhìn lên nụ cười thánh thiện của cô... Tại sao cậu lại có thể làm những chuyện như thế để ép cô đến đường chết... Tuyết Y cũng không hiểu và không tin mình lại có thể làm những chuyện mà thiên địa không dung như vậy... Cậu tự khinh bỉ chính mình mỗi lần mơ đến cô, nhớ lại những gì gây tổn thương cho Từ Di...

Những câu hỏi không lời giải đáp khiến cậu càng đi sâu vào nỗi ưu tư bi thương của chính mình

...

Cùng lúc Ngừ Yên cũng đến thăm mộ mẹ mình, vô tình thấy đáng người quen ngồi gần tấm mộ đó,

Cô bước lại gần nhận ra đó là Hàn thiếu, thấy vẻ sầu bi của cậu, dù không thân thiết nhưng cô cũng thấy chạnh lòng tiếc thương nhìn cậu và cả cô gái xấu số kia.

Cô lên tiếng :

- Có phải mất đi mới biết tiếc không?

Tuyết Y ngẩng đầu lên, mắt vẫn còn đỏ hoe nhìn cô gái đứng trước mình. Ngừ Yên hơi cười nói :

- Cô gái đó thật đáng nể khi khiến một người như Hàn thiếu khụy lỵ thế này.

Ngừ Yên cúi xuống đặt hoa lên mộ cô... Tuyết Y nhìn nhìn cô gái đó, cậu nói :

- Cô là ai?

- Chỉ là một người hâm mộ Từ Di thôi.

Nhìn Ngừ Yên rất quen, cậu chợt nhớ ra :

- Cô là...

Chưa biết Tuyết Y nói gì cô đã gạt đầu môi hé nụ cười :

- Phải...

Ngừ Yên ngồi xuống cạnh Tuyết Y, cô nói :

- Tôi và anh cùng đáng thương như nhau thôi. Đều chờ một điều không thể...

Ngừ Yên hơi cúi đầu buồn bã, Tuyết Y hỏi :

- Huỳnh tổng vẫn không đến với cô ?

Ngừ Yên gượng cười lắc đầu ;

- Anh ta ở đâu tôi còn không biết nữa là...

- Là cô yêu Huỳnh tổng hay yêu cái ghế bà tổng?

Câu hỏi thẳng của Tuyết Y khiến Ngừ Yên muốn cười mà không nổi... Cô cần cái ghế đó làm gì cơ chứ...

Ngừ Yên im lặng không trả lời, Tuyết Y biết mình hỏi hơi quá đối với một cô gái không quen thân, cậu hơi cười :

- Cũng chiều rồi, tôi mời cô dùng bữa được chứ.

- Tốt quá, tôi cũng đói đây.

Hai người đứng dậy rời khỏi đó, mỗi người đều mang một tâm trạng khác nhau trên quãng đường về...

- Ngừ Yên...

Cậu nhìn xang người đàn ông ngồi đối diện chị mình, hai mắt tròn xoe, miệng há hốc vội nghiêm chỉnh cúi đầu chào Tuyết Y :

- Hàn thiếu...

Tuyết Y nhìn Ngừ Yên và Thừa Ân hỏi :

- Hai người quen nhau à?

Ngừ Yên gật đầu cười, Thừa Ân cũng hỏi :

- Ngừ Yên và Hàn thiếu cũng quen nhau à?

Tuyết Y gật đầu cười đáp thay lời nói.

Ngừ Yên nhìn nhìn qua lại hai người, cậu mỉm môi cười cười... "Néy họ quen nhau thì tốt quá...nhưng...cậu nhìn Tuyết Y dè dặt...người này quá trắng hoa sẽ làm khổ chị mình mất.

Tuyết Y nói :

- Cậu cũng ngồi xuống đi.

- Ồ vâng- Ngừ Yên vẫn thắc mắc quan hệ giữa họ là gì. Cậu đặt câu hỏi tế nhị :- Hàn thiếu...

- Em muốn hỏi sao bọn chị quen nhau chứ gì. – Không cần nhìn lên Thừa Ân , Ngừ Yên đã đoán được câu hỏi của em mình.

Tuyết Y chau mày nhìn hai người, miệng bật thốt :

- Chị...em...

Ngừ Ân nhìn Tuyết Y, cô nheo mắt :

- Không giống chị em sao?

- Chị em ruột – Tuyết Y hỏi lại.

- Vâng – Ngừ Yên gật đầu.

Miệng bít-tết trong miệng Tuyết Y suýt phụt ra, cậu bật cười lấy giấy chặn miệng lại, miếng thịt như mắc nghẹn trong cổ...

Thừa Ân nhướn mày nhìn Tuyết Y :

- Hàn thiếu có vẻ bị kích động trước việc này quá.

Tuyết Y gật gù, miệng cười cười nhận xét :

- Thật sự tôi không thấy điểm nào giữa hai người giống chị em.

Thừa Ân gật gù ;

- Cũng phải...

Người ngồi đằng sau họ cũng sốc nặng khi nghe chuyện 3 người này vừa nói, cậu quay mặt lại miệng lẩm bẩm..."Trà liên quan..."

Một người có gương mặt trung bình phổ thông, một thì sắc nước hương trời ngồi ngời ngời khí chất...

Ngừ Yên trề môi ;

- Lại định chê tôi đúng không?

Thừa Ân phẩy tay khoác lên vai chị :

- Cô Ngừ Yên rất xinh đẹp rồi, còn ai dám chê nữa...

Phụt...

San Phong phun thẳng nước vào mặt cô gái đi cùng mình, cậu ho sặc cả lên, Song Linh lau mặt rồi rút luôn cả khăn giấy chia ra đưa cho San Phong miệng lẩm bẩm :

- Anh có sao không vậy.

- Không sao...

“San Phong “...Ngừ Yên có nghe nhầm không?... Cô nghiêng đầu nhìn quanh mọi nơi trong nhà hàng, Tuyết Y không biết gì, cậu vẫn hỏi :

- Sao cậu không gọi Ngừ Yên là chị?

Thừa Ân thần nhiên đáp :

- Tôi quen gọi vậy rồi. Nghe chị ngại miệng lắm.

Tuyết Y cười nhẹ gật gù. Hai chị em này cũng hay đấy chứ.

Ngừ Yên dừng mắt tại người ngồi sau Tuyết Y...dù chỉ nhìn thấy lưng nhưng cô cũng có thể đoán chắc người đó là San Phong...

Thái độ Ngừ Yên chợt trầm xuống, cô không nói cũng không rằng chỉ cúi đầu ăn... “Vậy là San Phong đã về rồi...”. Còn cả cô gái đi cùng cậu...

...

Mọi người trong côngty ai cũng vui mừng khi tổng tài đẹp trai phong độ ngồi ngời ngời của mình đã trở về với tâm trạng thoải mái...thật ra bên ngoài là vậy nhưng cũng như Tuyết Y thôi, ít ai có thể thấy được nét ưu tư của cậu về người quá cố...

Bước chân đến đâu, tất cả đều dạt xang một bên vui vẻ cúi đầu chào cậu...San Phong cũng gật đầu cười với họ...

- Lâu không gặp Huỳnh tổng, anh ấy vẫn có khí chất như ngày nào...

- Ôi...bao giờ anh ấy mới lấy vợ nhi...

- Tôi sẽ nguyện quỳ dưới chân anh ấy mất...3 mấy rồi mà vẫn nai như thế...

Nửa phần đông nữ giới trong công ty đều có cùng ước mơ bà tổng Huỳnh thị...và chiếm được cả vị tổng tài tuần tú này nữa chứ...

Nụ cười của cậu khiến họ phấn khởi có động lực làm việc hẳn lên...Trong thời gian đi vắng những hoạt động trong côngty trầm hẳn đi, suốt ngày nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của trợ lý Kim là gần đến tận cổ rồi...nay chàng đã về mọi thứ như bừng sáng...và cả những tia hi vọng khi cậu vẫn độc thân trở về...

...

Vừa bước vào phòng, San Phong đã thấy mẹ mình ngồi sẵn trong đó, cậu định đóng cửa trở ra thì :

- Vào đi.

Cậu thở hắt ra, quay ngược lại vào trong, miệng cười cười mặt ngây thơ vô số tội :

- Mẹ đến thăm con à? Con không sao, vẫn ổn, mẹ với ba vẫn khoẻ chứ.

Bà Như Hạ cau mày nhìn đứa con ngang ngược lộng hành của mình :

- Con đi chán chưa?

San Phong nuốt khan, cười bật ra :

- Con đi xả street thôi mà.

- Xả gì cả 3 năm vậy. Con thật quá đáng mà.

San Phong đứng dậy, bóp vai cho bà, giọng tỏ vẻ biết lỗi nói :

- Con cũng đã về rồi mà.
- Về thì chuẩn bị cưới vợ cho mẹ. 33 rồi mà định lòng bông mãi vậy à?
- Con vẫn chưa tìm được ai mà.
- Mẹ đã chọn Ngữ Yên rồi.

San Phong dừng tay ngạc nhiên hỏi bà :

- Máy năm rồi mà cô ta vẫn chưa tìm được ai à?

Bà Như Hạ dịu giọng lại, biết cương sẽ không làm gì được San Phong thì đành nhu vậy...bà kéo tay con mình ngồi xuống :

- Con nghe lời mẹ một lần đi, Ngữ Yên là cô gái tốt, mẹ cũng đã có tuổi rồi muốn có đứa cháu để còn an ủi tuổi già.

Đúng thật...mẹ cậu đã có tuổi, qua ba năm nhìn bà khác hẳn...nếp nhăn trên đuôi mắt hiện rõ hơn...nhưng nét hiền muộn lo lắng cho mình San Phong cũng hiểu nhưng...Thôi vậy, dù sao Tử Di cũng đã ra đi rồi, cậu lấy ai cũng vậy thôi, lấy cô gái đó cũng vậy nhưng được làm cho mẹ vui lòng cũng được...

Cậu gật đầu cười :

- Con nghe mẹ vậy.
- Thật sao – Bà Như Hạ nắm tay con mình, vui mừng..

San Phong nén tiếng thở dài...

...

- Hai đứa muốn tiến tới hôn nhân.

Ông Đình sững sốt khi nghe Tuyết Y nói...ngược lại thì ông Đồng rất hài lòng...ngoài mặt cười nói không ngớt, sốt sắng nói :

o Vậy các con định bao giờ tổ chức kết hôn.- Chưa để ai trả lời ông đã tự đáp cho câu hỏi của mình – Cuối tháng sau đi, đó cũng là ngày đẹp.

Ông Đình chau mày :

- Có vội quá không?

Ông Đồng cười :

- Vội gì, ngay ngày mai tổ chức cũng được nữa là.

Ông Đình miễn cưỡng cười buông xuôi:

- Vậy ý các con ra sao?

Nhã Kỳ nhỏ nhẹ cười ;

- Con như nào cũng được.

Tuyết Y chẳng có hứng thú với chuyện này chút nào, cậu hồ hững đến nỗi kệ họ bàn bạc, cậu chỉ cầm máy chơi đùa xe, thỉnh thoảng có ai hỏi cũng gật đầu. Cậu đáp cho qua.

- Tuy mọi người.

Ông Đình thấy Tuyết Y không có vẻ gì muốn cưới Nhã Kỳ mà sao cậu lại đồng ý hôn nhân này...Có lý do nào cậu phải làm vậy sao...

Ông Đồng cười mằn nguyện :

- Tốt tốt...quyết định vậy nhé.

Ông Đình cười gật đầu...

Tuyết Y đứng dậy, cậu nói :

- Không còn gì nữa, con xin phép.

Cậu cúi đầu chào hai bậc tiền bối rồi bỏ đi luôn để cả Nhã Kỳ ở đó. Thái độ hờ hững trả có chút chân thành muốn hỏi vợ chút nào cả...Điều đó ông Đồng cũng thấy rõ nhưng không sao...chỉ cần làm thông gia với họ Hàn việc làm ăn của ông sẽ rộng mở...

...

Ngữ Yên ngạc nhiên tới độ đến sững sờ khi nghe bà Như Hạ nói San Phong đã đồng ý lấy cô...

Thấy Ngữ Yên im lặng không nói gì, bà Như Hạ cầm tay cô khẽ cười nói :

- Cảm ơn, cảm ơn con suốt thời gian qua đã chờ đợi nó.

Ngữ Yên lắc đầu, miệng cười như mếu cô thừa hiểu San Phong chỉ coi mình như vật thể thân thôi. Nén tiếng thở dài vào lòng cô cố ép mình nở nụ cười tự nhiên nhất có thể.

...

Thông tin hai vị tổng tài đào hoa sắp đặt mình vào vị trí người chồng đã làm đề tài nóng cho các mặt báo...khiến bao nhiêu nữ giới đau lòng tiếc đứt ruột khi họ sắp thành “hoa có chủ”...

- Cô Vic, tôi đã đặt vé ngày mai.

Người phụ nữ xoay ghế lại gương mặt thanh tú khẽ mỉm cười gật đầu :

- Cảm ơn.

Dù đã quen với nụ cười xinh đẹp của bà tổng nhưng hầu hết các nam giới trong côngty vẫn không thể tránh khỏi việc say nắng với nụ cười đó...cô thật xinh đẹp nụ cười nhẹ như thiên thần không cánh ánh mắt bình lặng như đáy hồ thu êm đềm phảng phất một nỗi buồn nào đó thật mơ hồ...xa xăm...sóng mũi cao thẳng kiêu xa, nước da trắng hồng càng tôn lên vẻ đẹp thiên thần ấy...nhìn cô không khác gì sinh viên đang đi học...chưa biết cô ai dám bảo cô đã có con, dù còn trẻ nhưng đã lên đến được ghế” Giám đốc...

- Cô Vic, cậu Nick muốn gặp cô.

Vic đứng dậy cầm túi xách và khoá xe, dặn nhân viên :

- Tôi nay hẹn mọi người ở Bar Hight nhé.

- Dạ – Cô nhân viên cúi đầu lễ phép.

Vừa bước chân ra khỏi phòng, Vic đã chạm mặt cái đuôi theo mình suốt năm qua.

- Em đi đâu để anh đưa đi.- Nick như con đĩa đói vừa đi vừa nói theo Từ Di.

Cô nheo mắt nhìn cậu :

- Rảnh rồi thì về đếm tiền phụ cha mẹ đi.

- Cho anh cơ hội đi mà.

Không ai không biết cậu ấm của côngty này là cái đuôi của cô giám đốc trẻ tuổi xinh đẹp như hoa...

Chuyện cậu theo nói những lời tán tỉnh với cô cũng đã là điều nhảm đối với nhân viên rồi.

Vic cau mày :

- Tránh ra, anh đang chắn đường tôi đấy.

Nick né xang một bên, mặt ỉu xiu :

- Sao em khó khăn vậy.

Cô nhún vai :

- Vì anh quá lý.

Vic vào xe, đóng xầm cửa lại phóng vút đi. Ních nhìn theo chán chối...gặp lại cô nơi này Ních coi đây như một cái duyên rồi, cả thêm cái nét đẹp của cô làm cậu không thể cưỡng lại danh giới cô là gái đã có con... Cậu chán nản vào xe phóng về nhà trong tâm trạng thất bại như mọi ngày...

...

Xẹt...

- Ôi...ôì con tôi...- Bà Mina ngã ngửa ra sau, may có người hầu đỡ lấy...

Tay bà run run chỉ về phía cậu con trai cưng của mình nói :

- Nó,,,nó làm gì vậy.

Nick giật mình khi mẹ mình vào phòng, chiếc dao trên tay cau phập ngay vào cổ tay khiến chảy máu...

Người giúp việc vội vàng chạy lại hốt hải :

- Cậu chủ...

- Thiếu gia,...mau đưa thiếu gia vào viện.

Nick ngồi đần mặt nhìn mọi người sốt sắng lo một vết thương còn con của mình. Cậu không kịp lên tiếng nói gì họ đã kéo cậu đến viện.

Người giúp việc cũng nhanh chóng dìu bà chủ của mình đi theo sau...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Vị bác sĩ bỏ cặp kính xuống sòng mũi nhưong mắt nhìn bà Min đang sầm sầm ôm tay con mình hỏi dồn dập :

- Bác sĩ, con tôi không sao chứ. Nó mất nhiều máu quá, truyền máu...máu truyền máu cho nó đi. Bao nhiêu tôi cũng trả.

- Mẹ – Nick cau mày kêu lên.

Vị bác sĩ lắc đầu, đứng dậy...thái độ này khiến bà Min liên tưởng đến những pha trong phim...trong trường hợp bác sĩ lắc đầu nên mới lắc đầu như thế.

Bà nhìn con trai mình ;

- Sao con đại dột thế hà con...chỉ vì một đứa con gái từ chối, mà có phải nó từ chối một lần đầu cơ chứ, sao con lại phải tự từ thế này...con ơi là con...

Muốn cười cũng không nổi. Sao mẹ cậu lúc nào cũng vậy, làm quá là sở trường của bà thì phải.

Thôi ngồi im cho bà nói một mình chán rồi cũng thôi.

Bà Min quay lại nhìn hai tên vệ sĩ quát :

- Còn không đỡ cậu chủ vào phòng đặc biệt nằm cho bác sĩ theo dõi.

2 tên vệ sĩ nhìn nhau, bó tay...Nick tự đứng dậy đến phòng đặc biệt bà Min đã bỏ tiền để có.

Cậu nằm vát tay lên trán,mặt đăm đăm suy nghĩ tìm xem cách nào có thể để Lê Hàn động lòng...

Bà Min vừa đi vừa gọi điện cho Vích:

- Cô mau đến đây. Nhanh, tôi muốn thấy cô trong phòng 5 phút.

- ...

- Chuyện gì chuyện gì...- Bà Mina vuốt ngực cho bớt giận cổ từ từ nói :- Cô đến đây rồi sẽ biết. Bệnh viện...nhanh lên.

Tút...bà Min cắt rụp máy...

Bên kia đầu dây, Vic ngậy thơ, mặt ngơ ngác như con nai vàng không hiểu lại có chuyện gì cho tên công tử bột kia nữa mà mẹ hấn cứ xồn xồn lên với cô như vậy. Cô quay xang nhìn con mình nói :

- Con muốn đi chơi không?

Cậu bé dòi mắt khỏi chiếc ipad trên tay, quay xang nhìn mẹ mình :

- Cũng được ạ, Dù sao chiều con cũng được nghỉ.

- Êi... - Cô xoa xoa đầu lườm yêu con, miệng phì cười vì cách nói chuyện người lớn của nó – Cái thằng này không biết giống... Cô chợt im lặng, nhìn Ren khiến Vic nhớ đến một người, cô lắc đầu cô xua tan hình ảnh người đó ra khỏi đầu mình.

Cô cho xe lăn bánh rời khỏi đó đến bệnh viện.

...

Tên quản gia lén lén lút lút tìm chỗ vắng người, đứng núp mình vào một góc, đảo mắt quanh không thấy người quen mới ần ần gọi cho ai đó...

- Tôi có một tin mới cực hot đây.

- ...

- Tin gì à...hoho...vậy nói giá trước đi. Đảm bảo là tin độc đấy.

- ...

- Cái gì – Hấn không kìm được hét to vào điện thoại...chợt nhớ lại ở nơi công cộng nên giọng hấn xù xuống khi mọi người đang dần chú ý về mình. Hấn cười xởi lởi với họ rồi che miệng lại nói – Ít cũng phải 50. Chơi hay nghỉ.

- ...

- Thế chứ, yên tâm đi có cả hình đi kèm, tin này thế nào cũng đắt như tôm tươi thôi. Vậy nhé, mai gặp.

- ...

- Ôkê.

Hấn tắt máy, vẽ mặt rạng ngời hạnh phúc khi sắp kiếm thêm được một khoản thu nhập kha khá...vừa đi vừa cười mồm nguyền...miệng huýt sáo vang...”Đúng là làm giàu không khó mà”...

...

Bà Mina đứng sốt sắng ngóng trông Vic từng giây phút một. Cuối cùng cô đã xuất hiện, vừa nhìn thấy bóng dáng thôi bà Mina đã hăm hăm đi tới.

Bà nhú mồm nhìn xuống đứa trẻ đi cạnh cô...hết đường nói, mặt mồm nhăn nhó ...

- Ôi huyết áp của tôi...

- Bà chủ tịch bớt giận. – Người giúp việc đi cùng đỡ bà, vuốt giận.

Bà Mina đứng thẳng người dậy :

- Cô muốn con tôi chết lần nữa hay sao mà lời cả đứa bé này đến đây?

Vic chưa kịp lên tiếng, đứa bé đã đứng trước mặt bà mẹ mình đối diện với bà Mía, nó cúi đầu :

- Con xin lỗi trước vì đã ngắt lời bà.

Bà Mina há hốc mồm nhìn đứa trẻ. Nó lại tiếp :

- Con bà chết thì có liên quan gì đến việc mẹ cháu dẫn cháu đến đây.

Cười cũng không nổi. Sao lại có chuyện thằng bé loát choát đứng ra nói chuyện với bà thế này.

Bà Mina nhướn mày nói :

- Cô đã nói và làm gì để con tôi đến nông nổi muốn tự tử hả?

Vic ngo mặt không hiểu, cô nói :

- Là sao ạ?

Ren tiếp :

- Bà có thấy mình rất buồn cười không, chú Nick tự tử là tại vì chú nông nổi chứ có phải do mẹ con đâu. Làm sao mà ép một người không thích mình có tình cảm với mình được chứ.

Xời xời... Bà Mina bật cười nhìn thằng bé... ở đâu ra cái lối nói chuyện như ông cụ non như thế chứ. Bé tí mà lời lẽ đanh nọc thế đây, không biết lớn thì như nào nữa.

Nhưng không thể phủ nhận được từng đường nét trên khuôn mặt đứa bé này đều rất đẹp... rất kháu khinh, nước da lại còn trắng hồng càng tôn lên vẻ khôi ngô của nó nữa chứ... rất đáng yêu.

Bà Mina hất mặt, cố tỏ vẻ ngầu đời :

- Cháu trai à, cháu biết nói chuyện như vậy với người lớn là vô lễ không.

Ren gật đầu :

- Có ạ. Nhưng cháu đã xin lỗi bà ngay từ đầu rồi còn đâu. Cháu thấy mình rất có lịch sự đấy chứ.

Ôi...chứa ôi. Bà Mina nuốt khan, không thể nói chuyện với thằng bé này nữa, chỉ cần mấy câu nữa thôi chắc bà tăng xông máu mà chết quá.

Vic đứng im, cố dấu đi nụ cười. Cách nói chuyện sốc óc này có con cô nói được thôi.

- Thôi thôi được rồi, cô mau vào với con tôi đi.

- Vâng. – Vic hơi người nhìn xang con – Chờ oẹ chút nhé.

- Vâng. Con ngồi kia đợi nhé.

- Ừm

Bà Mina ngoài mặt tỏ ra không thích Ren vậy thôi nhưng trong lòng lại rất có hứng thú với nó. Nhìn vẻ bề ngoài không Ren đã rất đáng yêu rồi, nó lại còn thông minh nữa chứ...nhưng tiếc...đó không phải là cháu ruột bà...

Ren nhìn thấy cái vẻ mỉa mai khinh khỉnh của bà Mina khi thấy mẹ cậu xoa đầu cậu, Ren chỉ lắc đầu như ông cụ non rồi đến chỗ ngồi hẹn với mẹ mình ngồi xuống chờ và đợi.

Bà Mina dặn tên tài xế :

- Ở lại, thiếu gia sai gì thì đi. Tôi về nhà một chút rồi quay lại.

- Dạ.

...

- Cậu chủ, cô Vic đến.

Đang chơi điện tử, nghe vậy, Nick vội vàng quăng ngay chiếc iphone trên tay sang bên cạnh, lấy thời son lúc nào cũng thủ sẵn trong túi ra quyết quyết vài đường lên môi. Chỉ vài giây sau khuôn mặt đang rất tươi tỉnh của cậu trở nên bạc nhược hẳn đi nhờ sắc môi nhợt nhạt...

Tên quản gia đứng một góc, tay che miệng cười cười. Cười vì nghĩ đến khoảng tiền sắp có và vì...trò của thiếu gia mình bày ra để lấy lòng thương hại từ người đẹp.

Vic bước vào, tên quản gia im bật nhưng đã để cô trông thấy nụ cười cô gìm của hắn.

Vic nhướn mày, đuôi mắt hơi cong đi gần đến giường Nick nằm, cô quan sát cậu “Cũng giống...”.

- Dậy đi.

Nick vờ cự mình, mắt từ từ dúi mở ra, lúc sau mới lên tiếng, giọng mệt mỏi :

- Em đến đây làm gì, về đi.- Cậu quay mặt vào trong, tỏ vẻ đáng thương.

- Tôi muốn hẹn hò với anh.

Cậu mở bừng mắt, miệng hơi há ra “ Hẹn hò “... Có phải nghe nhầm không.

- Em đang thương hại tôi à?

Nick tỏ ra cứng rắn. Vic nói giọng nghiêm chỉnh :

- Anh không muốn thì thôi vậy.

Cô đơm quay mặt đi thì Nick đứng phắt dậy, mắt cậu long lanh sáng :

- Thật à, vậy hay quá.

Cậu dang tay định ôm chầm lấy cô thì bị gạt ra...Mắt cô nheo nheo nhìn cậu, đầy mắt nói lên sự chế giễu...khoé miệng cong cong ẩn ý cười...

Biết mình mắc bẫy, Nick khựng người trong giây lát rồi ngồi phịch xuống giường cúi đầu như đứa trẻ chuẩn bị nghe hình phạt, bề ngoài là vậy nhưng cậu vẫn cố biện minh cho mình :

- Chỗ này đau quá...- Nick ôm tay về mặt vô số tội.

Vic chỉ hơi cười, cô nói :

- Anh vẫn còn giữ ý định theo đuổi tôi phải không?

Nick giương mắt lên nhìn cô 1 lúc sau mới gật đầu nhẹ nói :

- Ủ. Phải làm gì mới được đây?

- Đợi khi nào anh hơn tôi một cái đầu lúc đấy tôi sẽ suy nghĩ lại.

Cô nhẹ cười rồi bước ra ngoài bỏ lại một gương mặt thơ ngây không hiểu gì của Nick và cả một trái tim loạn nhịp của tên quân gia yêu tiền hơn mạng sống...Hắn mất hồn khi nhìn thấy nụ cười trong trẻo của cô...”Ồi...đúng là mẫu phụ nữ lý tưởng của đàn ông”...

Miệng Nick lẩm bẩm lại câu nói của cô “ Hơn một cái đầu”.

Cậu đứng dậy, nhìn tên quân gia, hỏi :

- Rõ ràng tôi hơn cô ấy một cái đầu rồi đúng không?

Tên quân gia giật mình thổn thức, đang mãi nhìn theo bóng dáng nàng nên chưa hiểu gì, hắn gật gật đầu bừa :

- Vâng.

- Vậy ý cô ấy là...

Ra thế, tên quân gia nhớ lại câu nói trước lúc cất bước của cô, hắn à lên một tiếng, nói :

- Ý cô ấy là đầu óc của cậu chứ không phải chiều cao.

- Biết rồi.

Miệng Nick bỗng nhiên nở nụ cười chói sáng, ánh mắt tà mị nhìn tên quân gia khiến hắn rùng mình...”Được, tôi sẽ cho em thấy điều em muốn...”.

Cậu đứng dậy :

- Về thôi.

- Vâng.

Tên quân gia vừa bước đi, suýt rơi chiếc máy ảnh mini vừa rút vội trong áo... may không lọt cù chỉ lúng túng đó vào mắt Nick không thì...đuổi việc là chắc.

...

- Sao phải đi vậy mẹ, ở đây là nhà mình mà?

Ren giương mắt nhìn mẹ hỏi. Vic xoa đầu con, nhẹ nhàng nói :

- Mẹ được chuyển công tác về nước, Ren không muốn đi cùng mẹ à?

- Vậy có về đây nữa không?

Vic nhìn về một phía xa xăm, miệng trả lời con :

- Cũng có thể.

...

- Con vừa nói gì, mẹ nghe không rõ.

Bà Mina trở mắt nhìn con mình. Nick lặp lại câu nói :

- Con muốn đi làm

Bà lấp bắp lặp lại lần nữa như thể chưa tin...:

- Đi làm...??

Nick gật đầu khẳng định lại lần nữa:

- Vâng. Mẹ không muốn à?

- Không, không, mẹ muốn chứ.- Bà nhìn cậu dò xét – Cái cô Vic đó nói gì mà khiến con trở nên như vậy thế?

Cậu chỉ gật đầu cười, cậu sẽ chứng minh được mình chính là người đàn ông lý tưởng của cô thôi. Điều đó thật đơn giản.

...

Lễ đính hôn của San Phong và Ngữ Yên được diễn ra gấp rút.

Bà Như Hạ lo sợ cậu bắt từ đôi ý, như vậy sẽ làm tổn thương đến Ngữ Yên và cả bà cũng sẽ thất vọng khi tuột mất đứa con dâu như cô.

Mọi người cũng ngạc nhiên không kém khi nghe tin họ tổ chức lễ đính hôn sớm như vậy sau khi có tin trên mặt báo. Có người còn chho rằng họ làm gấp rút như vậy là vì “bác sĩ bắt cưới”. ...Có những người vẫn chưa chấp nhận được sự thật thần tượng của mình lại lên xe hoa với cô gái có dung mạo quá tầm thường như thế kia.

- Em vẫn không tin được chị ạ, sao anh ấy lại có thể lấy một người có ngoại hình phổ thông như vậy chứ.

- Ủ ầy, chị cũng thấy lạ, cô ta chẳng có gì là đặc sắc cả mà lấy được Huỳnh tông, đúng là số bọc điều mà.

Riêng Gia Linh ngồi im, cô lặng nhìn lên cặp đôi mới này, ánh mắt tối đục...hai bàn tay nắm chặt vài quai túi xách “Sao không phải là em...”... Đấy mắt cô hiện lên 3 chữ “không cam chịu”. Lúc biết San Phong yêu Từ Di cô đã chấp nhận rút lui rồi, sao bây giờ đột nhiên cậu trở về lại cưới một cô gái như vậy, Gia Linh tin giữa hai người này không hề có tình cảm, phải chăng San Phong lấy Ngữ Yên để tròn bổn phận và đáp vào vị trí Ngữ Yên...nhưng... người đó sao không phải là cô, cô sẵn sàng là vị trí thay thế cơ mà.

Gia Linh nhìn Ngữ Yên đầy cảm phẫn, chỉ tại cô ta mà San Phong không đến với cô. Không thể nhịn nữa, lần này cô quyết tâm sẽ nắm giữ lấy hạnh phúc cho mình...dù bằng giá nào đi nữa...nhất định là thế...

...

Tất cả đều chú ý đến hai nhân vật chính mà không hay một người đang đứng né bên ngưỡng cửa nhìn họ...Khoé môi hơi cười miệng khẽ nói “Hạnh phúc sẽ đến với anh...anh đáng được như thế.”

Nhã Kỳ ghé tai Tuyết Y nói nhỏ :

- Cô gái đó quá tầm thường, hình như không xứng với Huỳnh tông cho lắm

Tuyết Y chỉ hơi cười, điềm nhiên đáp :

- Anh lại thấy khác.

Nhã Kỳ hơi trề môi phân bua :

- Đàn ông các anh không phân biệt được đẹp xấu hay sao ấy.

- Có thể. – Tuyết Y đáp qua loa khiến Nhã Kỳ buồn luôn, cô chẳng biết nên bắt chuyện thế nào để Tuyết Y có thể nói với cô trên 5 câu nữa đây/

Cô thở hắt ra nhìn lên hai người kia. Đầu vẫn nghĩ “chẳng xứng chút nào”.

Thấy không khí bên trong đông đúc ngột ngạt quá, Tuyết Y muốn trở ra ngoài tìm chút yên tĩnh... Hình như từ lúc Từ Di đi, cậu không còn hứng thú với những bữa tiệc tùng của giới doanh nhân này nữa thì phải, cậu chỉ muốn một mình trầm lặng nhớ về hình ảnh của người quá cố...

- Em cứ ngồi đây nhé, tý nữa anh quay lại.

- Vâng – Nhã Kỳ gật đầu như mèo ngoan.

Cậu nhẹ cười đứng dậy...

Từ Di đứng vẫy tay người phục vụ gần đó, cô giao chiếc hộp xinh xắn trên tay mình cho người đó rồi dặn :

- Giúp tôi chuyển cho hai người kia nhé.

Cô chỉ lên hai nhân vật chính kia rồi lấy trong ví ra tờ 500k đút vào túi áo người phục vụ :

- Làm phiền anh.

- Không có gì thưa cô.

Từ Di gật đầu cười, vừa thấy Tuyết Y đi từ trong đám đông ra, cô vội vàng quay đầu bước đi...

Vừa lúc đó, Tuyết Y cũng nhìn thấy một bóng dáng thật quen thuộc... Cậu nhũn mày, miệng bật thốt “Từ Di”...

Tuyết Y đi như chạy ra ngoài... đến nỗi va cả vào người khách mà không kịp lên tiếng xin lỗi mà vẫn cứ đi tiếp... cậu không còn biết gì xung quanh nữa...

Vừa ra đến ngoài... cậu ngó quanh... không thấy gì cả. Tuyết Y vội vã chạy ra nhiều ngã rẽ để cố tìm lấy hình bóng cô vừa thoáng qua... nhưng... không... không có gì hết.

Cậu lững thững như một cái xác không hồn đến góc hành lang vắng người... Chỉ là ảo giác thôi, làm sao cô có thể xuất hiện ở đây chứ... Cậu gục mặt xuống, miệng bật cười chua chát vì cái ảo ảnh mà mình tự nghĩ ra đó... nhưng sao nó lại giống thực đến thế.

Cảm giác như cô vẫn còn sống nhiều năm qua cũng có xuất hiện trong cậu... nhưng cảm giác chỉ là cảm giác thôi... dù có muốn nó là sự thực cũng không thể được... ước gì cô vẫn còn sống như cái linh cảm của cậu thì tốt biết mấy dù cho Từ Di có chốn chạy lẩn tránh gì cũng được... miễn sao cô vẫn còn trên trần gian này...

Tuyết Y buồn bã ngồi như người vô hồn góc hành lang tối tăm không bóng người... mắt cậu dờ lên khoảng không vô định... mong một ngày nào đó sớm được gặp cô nơi thiên đường kia...

...

Lễ đính hôn này diễn ra đáng nhẽ là em thì Thừa Ân phải vui cho chị mình vì cưới được một người chồng hoàn mỹ đến vậy nhưng sao cậu lại thấy lo... lo do cậu thấy giữa cuộc hôn nhân này đó có gì rất bất bình, không có chút tình cảm nào giữa San Phong dành cho chị mình cả... điều đó làm ặc ục pháp phòng cho chị mình, người lãng nhãng như San Phong không sớm thì muộn cũng sẽ làm khổ Ngữ Yên thôi... biết làm sao khi cô đã đồng ý bây giờ. Cậu ngồi im lặng một góc, chán nản nện tiếng thờ dài, ai có cười với mình cũng chỉ miễn cưỡng đáp lại gượng gạo...

Trong lòng Ngữ Yên bây giờ vừa cảm thấy vui vừa cảm thấy lo buồn vì những ngày tháng sắp tới... cô không biết cuộc sống vợ chồng mà chỉ có tình cảm từ một phía sẽ ra sao???...

San Phong coi như đây là một cuộc chơi, cậu không cần biết đến hậu quả của trò chơi tai ác này ra sao với Ngữ Yên mà chỉ cần biết rằng làm vừa ý mẹ mình cho xong... Từ trước đến giờ người cậu quan tâm nhất chỉ có Từ Di vậy mà... cô đã ra đi quá sớm khiến tim cậu đóng băng mất rồi...

...

Tan tiệc...

San Phong quay sang Ngữ Yên nói luôn :

- Lên phòng làm việc của tôi. Chúng ta cần nói chuyện một lát.

San Phong đang định bước đi thì người phục vụ bước đến nói :

- Huynh tổng, có người nhờ tôi đưa lại vật này cho cậu để tặng lại cho cô Ngữ Yên.

Cậu dùng chân, nhứu mày nhìn chiếc hộp nhỏ trời cầm lấy :

- Được rồi.

Người phục vụ cúi đầu cáo lui. Ngừ Yên ngạc nhiên im lặng đứng xem, không biết là thứ gì sao người đó phải nhờ chuyển qua lại như vậy, trực tiếp tặng là được rồi mà.

San Phong từ từ bật nắp hộp ra, mắt cậu mở tròn khi thấy chiếc lắc tay... Nó đúng là chiếc lắc lúc trước cậu tặng Từ Di đây mà.

Cậu ngẩng phắt đầu lên ngó quanh, ánh mắt chất chứa những đau buồn bao năm qua dồn nén...đáy mắt như đọng nước, tay nắm chặt chiếc lắc miệng lầm bầm “Từ Di...có phải là em không...”.

Không còn biết đến Ngừ Yên đứng bên mình nữa, cậu hấp tấp chạy đi tìm người phục vụ lúc nãy...

Ngừ Yên không hiểu gì chỉ đứng lặng im dõi theo...cô chỉ biết 1 điều là...sau khi nhìn vật đấy San Phong rất kích động...

...

San Phong kéo người phục vụ lại, hấp tấp hỏi :

- Người nhờ cậu đưa tôi vật này là 1 cô gái.

Hắn gật gật đầu, không hiểu vì sao San Phong lại có vẻ hoang mang như vậy.

- Có chuyện gì sao Huỳnh tổng?

San Phong thờ người, tay buông thõng...”Sao lại có chuyện này...” Ánh mắt như người thần thờ,cậu vội vàng lôi trong túi ra tấm ảnh lúc nào cũng mang bên người mình ra, chỉ vào đó nói :

- Có phải cô gái này không?

Tên phục vụ nghiêng nghiêng đầu nhìn rồi lắc:

- Tôi cũng không để ý lắm, cô ấy vội vàng đưa rồi đi luôn.

Nhìn vẻ mặt cứ như người mất hồn của San Phong làm tên phục vụ lo lắng không biết mình có làm phật ý chủ không. Hắn áp ứng hỏi :

- Xin lỗi Huỳnh tổng, lúc đó đông người quá tôi...

- Được rồi, làm việc đi.

- Vâng, cảm ơn anh.

Hắn vội vã rút lui, San Phong bước đi từng bước thật nặng nề...tâm trạng hỗn loạn hoang mang...chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây, sao lại phức tạp đến vậy.

Chiếc lắc này chỉ có một do cậu đặt làm riêng cho Từ Di, làm sao lại...”Có phải em không...”San Phong cắn môi mạnh đến nỗi những nốt răng còn in hằn trên viền môi hồng...ánh mắt đêm chiều, lững thững đi về phía trước như kẻ mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Vừa mở cửa phòng làm việc cậu đã thấy Ngừ Yên ngồi sẵn đó.

San Phong đi lại cất chiếc hộp cẩn thận vào ngăn bàn, rồi lấy từ trong đó ra tập giấy gì đó, cậu cố dẹp chuyện này sang một bên, đi lại ngồi đối diện Ngừ Yên :

- Cô kí vào đây đi.- Vừa nói cậu vừa đẩy số giấy tờ đó đến trước mặt cô.

Ngữ Yên Ngạc nhiên nhìn tờ giấy, hai mắt mở lớn nhìn “Giấy ly hôn”...

- Anh muốn gì?

Cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, ánh mắt lạnh băng chứa từng sự sùng sốt lẫn vô vọng.

- Tôi muốn xác định luôn giới giữa chúng ta để tránh những phiền toái sau này. – Ngừng giây lát, cậu lại tiếp – Chúng ta sẽ sống với nhau một khoảng thời gian và sẽ kết thúc...cho nên nếu có nảy sinh bất cứ tình cảm gì với tôi thì hãy cứ giấu kín nó...tốt nhất là đừng nên có. Tôi biết lấy tôi cô sẽ bị thiệt thòi nhưng sau khi chia tay tôi sẽ đền bù cho cô một khoản xứng đáng được chứ?

San Phong nhìn thẳng cô, đề nghị của cậu làm Ngữ Yên hơi sốc vì quá thẳng thắn. Cô giữ vẻ điềm tĩnh thường trực đáp :

- Anh sợ đến lúc kết thúc, tôi không kí đơn nên muốn kí trước à?

San Phong hơi cười nhìn Ngữ Yên:

- Có thể việc tôi làm hơi quá đáng nhưng tôi muốn rạch ròi từ ban đầu để sau này khỏi rắc rối thôi.

- Được, tùy anh. Tôi sẽ đưa lại cho anh sổ giấy tờ này trong ngày mai.

- Tốt lắm – San Phong gật đầu hài lòng.

Ngữ Yên đứng dậy cầm theo giấy tờ bước đi. San Phong tắt ngấm nụ cười giả tạo. Cậu ngả người ra sau, hai tay giang rộng cổ ngược lên trần nhà đầy mệt mỏi...

....

Đang ngồi đọc báo mạng, vô tình Quách giám lại lướt qua tin “Nữ doanh nhân...” Mới đọc tiêu đề thôi đã thấy hấp dẫn rồi, Quách giám trẻ môi thử vào đọc xem cô gái đó là ai.

“Nữ doanh nhân trẻ có trái tim sắt đá mang bộ mặt thiên thần...”

Cô gái này đã từ chối tình cảm của đại thiếu gia Nick nhiều lần khiến cậu đi đến con đường tự tử...

Trong khi cậu đang nhập viện, cô gái vẫn có thể điềm nhiên đứng đưng như không khi nghe tin đó...”

Quách giám gãi cằm thú vị...

- Woa, cô gái này có lạnh lùng thật đấy...

- Quách giám có vẻ rất hứng thú với cô gái này thì phải...hêhê

Cậu giật bản mình ngoảnh mặt lại sau, một tốp đã bầu quanh miềnh như ruồi nặng. Cậu cau mày :

- Không làm việc đi,

- Sắp đến giờ nghỉ trưa rồi mà, Quách giám kéo tiếp xuống xem đi, em cũng đang tò mò quá.

Lườn tên nhân viên dưới cấp xong cũng quay lại tiêu đề chính, mấy tên nhân viên hóng hớt vừa đọc vừa suy xoa :

- Không biết mặt cô gái này như nào.

- Quách giám kéo nhanh xuống dưới xem có ảnh không để đọc sau.

- Từ từ – Nghe họ hỏi cậu phát chóng mặt.

Mắt cậu chợt dừng hẳn tại tấm ảnh đang cười của nhân vật chính...”Đây không phải là...” Quách giám dụi mắt như không tin vào thị giác của mình vậy. Cậu nuốt khan...làm sao có chuyện đấy được, cô gái đó đã chết rồi cơ mà.

Quách giám vội vàng đứng dậy như người mất hồn, cậu bỏ đi trần ướt đầm mồ hôi như vừa gặp ma vậy...vừa đi vừa lẩm bầm “sao lại có người giống đến vậy...như 2 giọt nước....không thể có chuyện trùng hợp như vậy được...”

- Có chuyện gì vậy.

Tuyết Y đang đi ra ngoài, cậu thấy ngay Quách giám đang đi lang thang như kẻ mất hồn miệng lẩm bầm

Quách giám giật mình :

- Ô dạ.

Tuyết Y nhú mày lạ lắm :

- Sao vậy?

Quách giám áp ứng :

- Tôi vừa thấy một chuyện lạ.

- Chuyện lạ – Tuyết Y hơi cười mày vẫn hơi nhú lại.

- Cô Di...à không... phải nói là cô Vic đó rất giống cô Di.

Vừa nghe đến tên Từ Di, Tuyết Y đã hồi gáp Quách giám :

- Là sao...nói nhanh.

- Tôi vừa đọc báo mạng...thấy...

- Người cậu vừa nhắc đến là ai?

- Vic.

Tuyết Y quay nhanh người chạy về phòng mình, vẻ mặt gấp gáp cậu không còn nhớ đến cuộc hẹn với Nhã Kỳ nữa...

...

Tuyết Y ngồi thờ người nhìn chăm chăm vào máy tính...Đúng là Từ Di rồi...không thể sai được...nhưng.....

Vậy...cậu không biết nên nghĩ thế nào nữa, sao lại có chuyện này. Cô có chị em sinh đôi gì hay sao? chỉ có trường hợp đó mới giống nhau đến vậy.

Tuyết Y caà máy lên :

- Tìm thông tin về...

....

Trễ hẹn đến gần tiếng mà Nhã Kỳ vẫn chưa thấy Tuyết Y đến côngty đón mình, cô đứng sốt ruột, gọi cũng không thấy ai nghe máy..

- Hàn thiếu vẫn chưa đến đón à Nhã thư.

Mi Chi cười cợt nói như đang chế giễu Nhã Kỳ khiến cô tức nghẹn lời nhưng vẫn phải tỏ ra bình thường :

- Anh ấy vừa gọi cho tớ nói có việc bận một chút.

- Vậy à...hoho...vậy mình tưởng lại có việc với người khác nên quên đón Nhã thư rồi.

- Cô...- Nhã thư tức mình không nói được gì, Mi Chi cười mỉa mai rồi bước đi.

“Để xem, mai mày có bị đuổi việc không...đừng đắc tội với Nhã Kỳ này...hừ”. Vừa nhìn theo Mi Chi, Nhã Kỳ vừa nghiền ngẫm ý định của mình. Không ai có thể dây được với cô đâu.

...

Còn lại Tuyết Y cứ như một cái máy ngồi lý một chỗ mắt hướng lên màn hình...tim cậu đập từng hồi...cảm giác thật khó tả. Nếu cô còn sống thì sao...cậu sẽ gặp cô rồi nói và làm những gì?? Tâm trạng vừa lo vừa vui của cậu lẫn lộn như một mớ hỗn độn...

Cậu đưa tay lên sờ từng nét trên màn hình ảnh của Từ Di...miệng khẽ nói “Cầu mong cảm giác của anh là sự thật...”.

...

Ngữ Yên ngồi nhìn chăm chăm tờ giấy ly dị, nhớ lại những lời nói của San Phong làm tim cô đau thắt lại...có người phụ nữ nào vừa cưới xong chưa được vài phút đã phải kí đơn ly dị chưa? Cô bật cười khan tự chế nhạo chính cái cuộc sống khốn khiếp này...sao cô phải rơi vào trường hợp dở khóc dở cười này cơ chứ?. Là vì ai?

“Phải rồi...em không xứng với chồng...đúng là vậy?... kí là được rồi.”. Cô cố an ủi chính bản thân mình để đặt bút vào kí, Ngữ Yên ngập ngừng đặt bút lên đó...mắt cô rung rung đỏ hoa như sắp khóc..

- Ngừ Yên...

Vừa nghe tiếng Thừa Ân, cô vội vàng dẩu ngay tờ đơn sau rập hồ sơ làm việc, đưa tay lên gạt đi nước mắt đang ngấn nước. Cô quay lại, cố ép mình nở nụ cười :

- Sao vậy?

Thấy sắc mặt Ngừ Yên hơi lạ, Thừa Ân đi vào, ngồi xuống nhìn nhìn đôi mắt buồn chị mình nói :

- Sao vậy? Ngừ Yên khóc à?

- Không, làm gì có – Miệng cười như ngậy dại.

Thừa Ân phẩy tay nói :

- Không phải thì thôi, mai là ngày dỡ của mẹ rồi, có gì thì gọi cả tên trắng hoa kia đến viếng mộ mẹ nhé.

Ngừ Yên lắc đầu :

- Chắc anh ấy bận không đi được đâu.

- Không đi là không đi thế nào, còn gần tháng nữa là mẹ vợ rồi, anh ta dám không đi sao?

- Chị đã nói là anh ấy không đi được rồi mà.

Thừa Ân trừng người nhìn chị, chưa bao giờ cậu thấy cô đồ quạu như vậy với mình cả.

- Vậy thì thôi.

Thừa Ân đứng dậy đi ra ngoài luôn.

Ngừ Yên chán nản lên giường nằm đây mỗi một... cô gác tay lên trán đôi mắt đỏ hoe nhìn lên trần nhà... một nỗi buồn thăm thẳm bao vây tâm trạng cô. Làm sao để giải thoát khỏi chuyện rắc rối này đây??? Mong là kết thúc sớm... như thế là tốt nhất, cô sẽ không phải chịu đựng cái cảm giác sống cùng người mình yêu đơn phương...

...

- Hàn thiếu, đây là lý lịch của cô gái cậu cần.

- Ừm, làm việc đi.

- Vâng.

Quách giám giao lại hồ sơ cho Tuyết Y rồi lui ra ngoài...

“Tên : Triệu Bích An > tên thường gọi : Vic.

Tuổi : 26

Nghề nghiệp : Giám đốc công ty C.A chi nhánh bên Đức...

...Sống từ bé bên Đức và hiện đang có một cậu con trai...”

Tâm trạng cậu thật sự hỗn loạn khi đọc xong lý lịch của cô gái này... Ngoài số tuổi ra, mọi thứ đều không khớp với Từ Di. Nhưng... cậu không thể tin nổi trên đời lại có người giống nhau như hai giọt nước đến vậy... không thể có được. Nếu như người đó là Từ Di thì chuyện cách đây hơn 4 năm đều là một vở kịch... Hai hàng lông mày nhíu lại khó khăn... cậu nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước đó... và nhớ cả câu nói năm đó ông Đình đã nói với mình “Nhất định con sẽ gặp được người giống Từ Di...”

Tuyết Y cau mày nghĩ ngợi... thời buổi bây giờ, mọi thứ đều có thể làm giả được. Nếu muốn biết sự thật chỉ còn cách gặp trực tiếp người đó thôi...

Đáy mắt cậu chợt lộ lên một tia hi vọng cuối cùng...”Xin chú phù hộ... đúng là em”. Tuyết Y xoay xoay chiếc ghế một hồi nghĩ ngợi sau đó gọi Quách giám vào.

- Cậu liên lạc với Từ... à không... phải nói là cô Vic nhấn rằng tôi muốn bàn chuyện làm ăn với cô ta.

- Vâng – Quách giám cúi đầu lui ra làm việc trước.

“Linh cảm cho tôi thấy...em chính là Tử Di...”. Lâu lắm rồi nụ cười nhẹ nhàng thoải mái như làn gió mới xuất hiện trên môi cậu...Tuyết Y lấy trong ngăn bàn ra tấm hình Tử Di...khẽ nói :

- Chỉ cần thấy em là đủ rồi...

...

- Cô Triệu, có người bên Hàn thị muốn gặp cô để bàn công việc?

- Hàn thị? – Bích An nheo mắt nhìn trợ lý.

Dù biết là sẽ có ngày này nhưng cô không nghĩ lại quá sớm như vậy. Cô cũng chưa chuẩn bị được tâm lý vững vàng khi đối diện người đó. Bích An cắn môi đắn đo một hồi mới nói :

- Được, hẹn họ 9h sáng mai tại côngty mình.

- Vâng.

Thông tin của Bích An cũng được Ngữ Yên biết tới...cô ngồi bất động nhìn lên màn hình...đúng là cô gái đó rồi, không thể sai được.

Ngữ Yên nhíu mày suy nghĩ...những chuyện đã xảy ra đều là một màn kịch do Tử Di sắp đặt sao???. Cũng không đúng, với thời điểm đó, Tử Di vẫn còn non nớt và lại cô cũng chẳng quen ai ở xứ khác sao lại có thể bày ra màn kịch vẹn toàn như vậy?

- Con đang làm việc à?

Ngữ Yên giật mình nhìn người vừa nói, cô mở lớn mắt ngạc nhiên...chưa bao giờ ông Thành – bố chồng mình lại đến gặp cô như vậy cả. Ngữ Yên đứng dậy cúi đầu chào ông rồi nói :

- Ba đến...

- Ba có một vài chuyện muốn nói riêng với con.- Ông Thành ngắt lời Ngữ Yên.

Cô ngoan ngoãn gật đầu đi lại salong ngồi xuống đối diện chờ đợi điều ông Thành sắp nói :

- Con biết chuyện rồi chứ?

Ngữ Yên vừa nghe đã thoáng hiểu được hàm ý trong câu hỏi đó của bố vợ mình. Câu hỏi rất khôn ngoan khi đặt ra, cô vờ như chưa đọc được gì trên mạng, chỉ vờ ngạc nhiên cười nói nhẹ nhàng :

- Ba nói chuyện gì ạ?

Ông Thành chăm chú nhìn nét mặt của Ngữ Yên, cô đóng khá chặt nên chẳng để ông thấy được vẻ giả dối của mình. Ông Thành gật đầu :

- Vậy thì tốt hơn.

Ngưng một lát ông tiếp :

- Con yêu San Phong thật chứ?

Câu hỏi này nếu rơi vào bất kỳ cô gái nào chắc chắn cũng sẽ ngượng ngập đỏ mặt nhưng Ngữ Yên thì không, cô chỉ né tránh câu hỏi quá thẳng thắn này bằng nụ cười gượng gạo rồi gật đầu...chẳng nhẽ cô lại nói thành lời, như thế thì được gì...đối với San Phong cô chỉ là một người vợ hữu danh vô thực hay là một hạt cát nhỏ bé trong cái sa mạc rộng lớn của cậu mà thôi.

Chỉ cần nhìn nụ cười gượng gạo của Ngữ Yên, ông Thành đã phần nào nhìn thấu được tâm tư cô. Kể cả là hai đứa không có tình cảm với nhau lúc đầu nhưng không sớm thì muộn sẽ có một hoặc cả hai đứa nảy sinh tình cảm với nhau khi sống chung dưới một mái nhà. Nếu Ngữ Yên có tình cảm với San Phong thì điều không tránh được cho cô là những đau khổ và có thể cái tình cảm đó sẽ vĩnh viễn không được đáp trả vì “cô gái” đó đã về.

Ông Thành nhẹ nhàng nói :

- Khi con chấp nhận San Phong con đã chuẩn bị tâm lý hết rồi chứ?

Lại thêm một câu hỏi tâm lý, Ngữ Yên vẫn điềm đạm đáp để kết thúc phần hỏi đáp này cho nhanh chóng, hiện tại cô đã rất đau đầu rồi, không thể kéo dài nữa :

- Vâng, con không chắc sẽ làm tốt bổn phận của mình nhưng con chắc là sẽ cố hết sức có thể.

Ông Thành gật đầu cười nhẹ nhìn Ngữ Yên. Ông thấy trong mắt Ngữ Yên có một nghị lực rất cao, gương mặt trầm lặng ít nói của cô khiến ông thấy bình an lắm sao :

- Tốt lắm, con hãy cố nắm giữ nó, ta tin tưởng vào con.
- Cảm ơn ba.
- Ủm – Ông Thành đứng dậy, trước khi đi còn nói – Bè ngoài nó là vậy nhưng trong tâm rất mềm yếu con hiểu chứ.
- Vàng – Ngữ Yên cúi đầu chào tiễn ông.

Ông Thành khoát tay:

- Không cần tiễn, con làm việc tiếp đi.

Ông Thành đi rồi, cô trở lại bàn làm việc, màn hình đã tối đen... cô chỉ cần ấn vào một nút gì đó trên bàn phím lập tức gương mặt Từ Di sẽ hiện lại ngay, cô không dám nhìn mặt cô gái đó... cô rất sợ cảm giác Từ Di dành lấy San Phong từ tay mình... Ngữ Yên gục đầu xuống bàn, cảm giác chán chường này đã nhiều năm không còn nay lại xuất hiện với cô...

...

- Cô Triệu, bên Hàn thị đã đến.

Bích An điềm nhiên gạt đầu, cô ra salon ngồi trước, nói :

- Mời vào đi.

- Dạ.

Thư kí ra ngoài mời hai người vào.

Không hiểu sao tâm trạng lúc này của Tuyết Y lại hồi hộp căng thẳng như vậy. Từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ có cảm giác nào đó... cậu muốn xác minh được sự thực nhưng sợ người đó sẽ không phải Từ Di... cái cảm giác đó thật sự rất đáng sợ...

Quách giám thấy Tuyết Y đứng im, vẫn chưa bước đi, cậu hiểu được phần nào đó tâm trạng của Tuyết Y. Không thể không mất bình tĩnh trước việc xác nhận người mình yêu thương nhất đã chết hay còn sống, điều đó chẳng khác gì phải giết chết tim mình lần thứ hai nếu người đó không phải Từ Di.

- Hàn thiếu, chúng ta vào thôi.

Tuyết Y bước từng bước nặng nề, cô thư kí cũng ngạc nhiên trước thái độ làm việc dụt dè chưa từng nghe ai nói này của Hàn thiếu cả. Cô dục:

- Mời Hàn thiếu vào.

Chỉ còn hai bước nữa thôi cậu sẽ biết được mọi việc... nhưng sao chân cậu cứ nặng nề như vậy. Cậu rất sợ đối mặt với sự thật một lần nữa...

Đến ngưỡng cửa rồi, Tuyết Y đứng khựng lại, lên tiếng :

- Về thôi.

Cậu quay phắt người lại, đi nhanh ngược về, thấy cô thư ký mở lớn mắt sững sờ, Quách giám cười trừ nói :

- Nhờ cô gửi lời xin lỗi đến cô Triệu, chúng tôi có việc đột xuất mong cô ấy thông cảm.

Nói rồi Quách giám cũng đi như chạy theo Tuyết Y.

Coo trợ lý thì đứng ngẩn người không hiểu gì, một lúc sau mới định hình được mọi chuyện, cô đi vào phòng Bích An.

Thấy thư kí vào một mình, Bích An ngạc nhiên hỏi :

- Người đâu?
- Họ nói có chuyện đột xuất, xin hẹn cô lần sau và gửi lời xin lỗi đến cô.

Cũng may là thế, hai hàng lông mày Bích An từ giãn ra thoải mái, miệng thoáng nét cười nhẹ nhõm :

- Ủm được rồi.

...

- Hàn thiếu, cậu sao thế?

Vừa đi Tuyết Y vừa nói :

- Không sao hết, tôi có việc cậu đi taxi về côngty trước đi.

Vừa nói Tuyết Y vừa vào xe đóng rầm cửa lại phóng vù đi... Gió thổi tung tóc Quách giám lên,... nhìn cậu lúc nào không khác gì chú chó bị chủ bỏ rơi... thật đáng thương.

...

Vừa đến trước mộ mẹ mình (gần mộ Từ Di), Tuyết Y đã trông thấy một người quen đứng gần đấy viếng mộ Từ Di, cậu nheo mắt lấy tay che nắng nhìn người đó, thì ra là San Phong... Cậu từ từ đi lại.

- Huỳnh tổng cũng đến đây à?

San Phong vẫn nhìn lên bia mộ, miệng nói :

- Ủm, cậu muốn lấy Nhã Kỳ thật à?

Đột nhiên San Phong lại buột miệng hỏi. Tuyết Y chỉ hơi cười, miệng đáp :

- Nếu người đó là thật, sẽ không có cái lễ cưới nào cả.

San Phong nhú mày khó hiểu, cậu hỏi lại :

- Người đó? Ý Hàn thiếu là...

Tuyết Y lắc đầu cười buồn :

- Chắc đó chỉ là ảo tưởng của tôi thôi.

Thật khó hiểu, sao tự dưng Tuyết Y lại nói thế, San Phong nhớ lại buổi lễ đính hôn của mình có người đã tặng lại chiếc lắc tay mà mình đã tặng Từ Di, ngoài cô ra sẽ không còn ai có nó...rất cuộc chuyện là sao đây, càng ngày càng rắc rối thế này. Cậu nhìn sang Tuyết Y, khuôn mặt nghiêng trầm lặng hai hàng lông mày khẽ cau lại như đang suy nghĩ điều gì đó thật xa xăm, ánh mắt nhìn về một phía xa xôi mơ hồ nào đó không định...

Tin tin...

San Phong đi ra một chỗ nghe máy :

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- ...

- Vâng, con biết rồi.

Cậu nhăn nhó cúp máy trở lại chỗ cũ nói :

- Tôi đi trước nhé.

Tuyết Y gật đầu cười :

- Vâng.

Hai người cúi đầu chào nhau.

San Phong đi rồi chỉ còn lại Tuyết Y ngồi một mình bên mộ Từ Di, cậu lại lặng lẽ đưa mắt nhìn cô thật lâu... thật lâu đến nỗi quên mất cả thời gian...

.....

- Hàn thiếu, em đã có thai với anh.

Cả Tuyết Y lẫn Nhã Kỳ ngược mắt ngạc nhiên nhìn cô gái đứng sừng sững trước mắt họ với cái bụng lùm lùm. Ra đó là Mi Chi, không biết cô ta có quan hệ với bao nhiêu người đàn ông mà lại đi bắt đúng Tuyết Y một mĩ nam hoàn hảo cả tiền – tình – tài sao mà chọn giỏi thế.

Cô ta ngồi xuống kênh mặt nhìn Nhã Kỳ, miệng nói :

- Hàn thiếu, anh định sao với em và con đây?

- Cho một con số đi.

Tuyết Y không phủ nhận có quan hệ với cô ta mà chỉ điềm nhiên đặt ngay vấn đề chính nói khiến cô ta tái mặt, còn Nhã Kỳ miệng cười nhếch lên sừng sừng trong bụng. . .tưởng mình là ai mà bắt là được.

Nhã Kỳ lên tiếng :

- Cô nói cái gì cũng là sự thật sao? Biết nó là của ai.

- Đừng nghĩ ai cũng như mình. . .hừ – Mĩ Chi không kém cạnh bộp lại Nhã Kỳ.

Tuyết Y nhìn thấy mọi người trong quán cafe đang có vẻ tò mò nhìn về hướng mình, cậu lên tiếng :

- Nói nhanh đi. Cô cần bao nhiêu để bỏ nó?

Tuyết Y cau mày nhìn thẳng Mĩ Chi, ánh mắt cậu thật sắc lạnh, nó làm Mĩ Chi cảm thấy ớn lạnh, cổ làm về mặt tội nghiệp, mắt cô rung rung nói, giọng lạc đi :

- Nó...là con anh mà...sao anh...nỡ...- Mĩ Chi gạt nước mắt trên mi, tiếp tục – Em sẽ không bỏ nó, có chết em cũng không bỏ,

Tuyết Y nhướn mày, khoé môi nhếch lên cười như đánh chế giễu :

- Tùy cô.

Tuyết Y viết một tấm vút trên bàn cho Mĩ Chi rồi đứng dậy quay xang Nhã Kỳ nói :

- Về thôi em.

Nhã Kỳ ngoan ngoãn đứng dậy như chú mèo nhỏ quán lấy chủ ... đi được vài bước, cô ngoái đầu lại nhìn về mặt thất thần của Mĩ Chi mà miềm vui sừng sực dạt dào...miệng cười nhạt “Đĩa đòi đeo chân hạc à...”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

- Người đàn ông vô trách nhiệm- Ren quay xang mẹ nói.

Bích An hơi cười, cô trẻ môi nhìn về mặt người lớn của con mình nói :

- Như nào mới là có trách nhiệm?

Ren thân nhiên đáp :

- Phải cưới cô ấy thôi.

- Nếu vậy chắc người đàn ông đó đã phải có hàng chục cô vợ rồi.

Câu nói vu vơ của Bích An khiến Ren ngạc nhiên, cậu nói :

- Có vẻ mẹ hiểu người đó quá nhỉ?

Bích An lườm yêu con, cô nói :

- Sao con nhiều chuyện thế. Mới mấy tuổi mà như ông cụ non vậy.

- Chỉ là con trưởng thành sớm thôi mà.

Bích An bật cười béo má con. . .Ren bỗng hỏi ;

- Vậy ba con thì sao, có giống người đó không?

Bích An khựng người, tay cô cứng đờ, mắt chột buồn khiến Ren ngạc nhiên :

- Mẹ sao vậy?

- Không có gì đâu. Mẹ con mình về thôi.

- Vâng.

Bích An đứng dậy dắt tay Ren ra về, đầu cô nặng trĩu vì cô hỏi con mình đặt ra, không biết phải trả lời sao nữa đây... Nếu người đó biết mình đã có con liệu có chối bỏ như vậy không... Bích An cố lắc đầu xua tan cái cảnh tượng trường hợp lúc nãy vào mình... vì chắc chắn cô sẽ không làm điều đó, một là cô không đủ can đảm để nói hai là người đó không đủ tư cách để nhận con cô... Cô sẽ không bao giờ chịu hạ mình để nhận cha cho con mình trong khi người đó đã dối lừa chẳng ra gì với mình.

...

Ngữ Yên cùng San Phong đến nhà ba mẹ chồng mình, trên đường chẳng ai mở mồm nói câu gì, Ngữ Yên lôi trong túi ra đơn ly hôn mà cô đã kí sẵn đưa cho San Phong :

- Tôi đã đóng dấu và kí đầy đủ thủ tục rồi.

- Ừm. Để ra sau hộ tôi.

San Phong gạt đầu, mắt vẫn nhìn phía trước còn đầu vẫn đang trong vòng luẩn quẩn về chuyện Từ Di.

Ngữ Yên thấy San Phong không muốn nói chuyện, cô cũng im lặng đặt nó ra sau rồi ngồi im.

...

- Thiếu gia.

- Ừm.

4 tên vệ sĩ cúi rạp người đón Nick trong trạng thái kính cẩn.

Đi cạnh, Đan Băng thấy họ quá lố vậy, cậu trề môi “ Có phải con tổng thống đâu mà làm quá vậy...”

Hai người họ cùng chuyển về nước nên cùng hạ cánh, Đan Băng ngó quanh vẫn chưa thấy ai đón mình, cậu kéo vali mệt mỏi ra ngoài cổng bắt taxi...

Trời lại còn mưa nữa chứ,... gọi chờ mãi mà chả có xe cho cậu gì cả, cậu sáng mắt khi nhìn thấy chiếc taxi đằng sau chiếc ô tô đen kia đang đi đến chỗ mình, cậu vội dơ tay ra vẫy...

Rẹt...

Trắng gì mà bản thể.....

Nguyên vũng nước văng thẳng vào chiếc áo pull trắng bên trong của cậu, Đan Băng ngẩng phắt đầu dậy, mặt hầm hầm nhìn lên thì chiếc xe đó đã phóng vù qua không một câu xin lỗi hay dừng lại hỏi han người bị hại, cậu chỉ nhìn thoáng được biển số của nó. Miệng nghiêng ngàm “Đừng để cậu nhìn thấy lần thứ hai...hừ”

Hôm nay hình như cậu bị sao quả tạ chiếu thì phải. Về trả ai đón, muốn bắt taxi cũng không có, lại còn bị bắn vào người nữa chứ...

Đan Băng lấy máy gọi cho San Phong thì máy bận, cậu bực mình gọi cho Gia Linh, mãi mới có người nghe :

- ...

- Chị có rảnh không?

- ...

- Qua sân bay đón em.

- ...

- Ừm, nhanh nhá.

...

Suy nghĩ trần trọc mãi cả đêm, Tuyết Y không sao chợp mắt nổi, cậu vất tay lên trán dằm chiêu suy nghĩ, làm sao để đối diện được với người đó, đây là lần đầu tiên cậu có cảm giác sợ mất mát một thứ gì đó đến vậy.

Hôm nay, cậu quyết định phải gấp bằng được để xác định thực hư mới được, không thể kéo dài cái tình trạng bức xúc thế này mãi được.

Tuyết Y gọi Quách giám vào phòng làm việc.

5 phút sau đã có mặt.

- Cậu liên lạc bên C.A nói tôi mời cô Bích An dùng bữa để tạ lỗi chuyên thất lễ lần trước nhân tiện bàn luôn chuyện làm ăn.

- Hàn thiếu, cậu có ổn không?- Quách giám e ngại lại sợ Tuyết Y như lần trước nữa thì...haizz.

- Từ khi nào cậu có thói quen hỏi ngược tôi vậy?

Chỉ nhìn thấy cái nhũ mày là Quách giám tự hiểu rút ngay, cậu thấy ón nhất cái cau mày, điệu cười nhạt của Tuyết Y...nó thật nguy hiểm.

...

Nghe thư ký chuyển lại lời bên Hàn thị, Bích An cười nhe gật đầu :

- Được thôi.

- Vâng.

Thư ký lui ra ngoài gọi lại hồi âm cho Hàn thị.

Thấy Bích An vừa ra ngoài cô thư ký đã xoén xoét miệng nói với đám nhân viên cấp dưới :

- Hình như Hàn thiếu để ý đến giám đốc của chúng mình rồi thì phải.

Một cô nhân viên vừa đánh máy vừa trề môi :

- Biết đâu được người trắng hoa như Hàn thiếu, trời hoa ghẹo nguyệt xong lại đá bay người ta nhanh thôi.

Một tên khác nói :

- Giám đốc mình xinh đẹp thế Hàn thiếu không say mới lạ đấy.

- Xinh thế nào thì cũng là gái có con rồi.

- Vậy thì sao...Còn hơn...

Bích An thấy chiến tranh cãi xấp xảy ra, cô liền can ngăn :

- Thôi, thôi...làm việc hết đi. Không có thời gian bàn tán nhiều đâu.

- Là chị khơi ra trước đấy chứ.- Cả ba người kia cùng đồng thanh khiến cô thư ký im bật.

Sự thật đúng là thế mà...ai bảo nhiều chuyện làm gì. Cô cúi đầu lẳng lặng lượn về phòng làm việc mình trong cảm nín...

...

...

Tuyết Y ngồi chờ không quá lâu thì người đó đã xuất hiện...

Cậu từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt mở lớn tròn xoe, miệng hơi hé không thành lời...không thể tin được, đúng là cô ấy...

- Hàn thiếu, rất vui được gặp anh.

Bích An lịch sự chìa tay ra...Tuyết Y đưa tay bắt lấy tay cô, cậu khẽ nắm chặt lấy nó...Đúng là cảm giác rất quen thuộc, miệng cậu bất thốt :

- Đúng là em rồi...

Bích An hơi cười, ánh mắt ngơ ngác :

- Hàn thiếu...

Như không kìm được cảm xúc của chính mình, cậu kéo ập cô vào người mình vòng tay xiết thật chặt, miệng khẽ cười :

- Cảm ơn em, cảm ơn...

Giọng nói cậu nhẹ nhàng như con gió mùa thu dịu êm. Chắc hẳn chưa một cô gái nào được nghe chất giọng mềm mại này của cậu ngoài trừ Bích An.

Cô bất ngờ đứng thụ động trong vòng tay cậu ít phút rồi thức tỉnh mới đẩy nhẹ người Tuyết Y ra, cô nhúm mày :

- Xin lỗi, tôi không hiểu đây có phải là phong cách làm việc mới của Hàn thiếu không vậy?

Tuyết Y thoáng sững người, cậu nhìn Bích An, ánh mắt cô hoàn toàn trong veo không để lộ bất cứ cảm xúc nào qua đó. Tuyết Y chợt thấy mình quá hấp tấp, cậu cười gượng gạo mắt vẫn theo dõi cử chỉ của Bích An, miệng nói :

- Xin lỗi, tại cô giống một người quen của tôi quá nên...

Cả hai cùng ngồi xuống, Bích An hơi trề môi gật gù :

- Ra vậy.

Ngoài bề ngoài giống như khuôn đúc ra thì về mặt điềm nhiên phong thái ung dung của cô gái này không giống Từ Di hiền lành ít nói của cậu chút nào... nhưng một linh cảm nào đó của cậu vẫn nghĩ rằng hai người chỉ là một thôi. Chắc hẳn Từ Di muốn trốn tránh cậu nên mới như vậy.

Sau vài phút mất bình tĩnh, cậu đã lấy lại được phong độ, miệng hơi cười, mắt nhìn thẳng nói :

- Tin đồn về cô Triều đúng là không sai.

- Tin đồn. – Bích An ngược đôi mắt to tròn nhium cậu như ngạc nhiên, khoé môi hơi cười :- về cái gì ?

- Rất xinh đẹp.

Bích An thoáng khựng người... đây là lần đầu chính miệng Tuyết Y cất lời khen cô. Chỉ với thân phận khác, cô mới được nghe những lời này thôi...

Bích An bật cười nhạt, cô nheo mắt nhìn cậu :

- Đây có được coi là những lời tán tỉnh của Hàn thiếu dành cho tôi không?

Tuyết Y cười nhún vai :

- Tùy cô nghĩ.

Bích An chỉ cười cho qua, cô phải đi vào vấn đề chính để nhanh chóng kết thúc cuộc gặp gỡ bất buộc này :

- Hôm nay Hàn thiếu hẹn tôi ra đây không chỉ tán những chuyện nhạt nhẽo này thôi chứ?

- Đúng là vậy?

- Sao cơ – Bích An trở mắt nhìn cô.

Tuyết Y nheo mắt cười :

- Về hợp đồng tổng công ty bên cô đã gửi qua cho tôi, tôi sẽ suy nghĩ rồi chuyển câu trả lời sớm nhất có thể. Còn hôm nay...

Nụ cười tà mị lâu lắm rồi mới xuất hiện trên bờ môi tuyệt mỹ của Tuyết Y, cậu ngồi cúi người xuống khụy tay lên bàn chống cằm lên tay, nhìn Bích An :

- Tôi chỉ muốn xác nhận một chuyện thôi.

- Hàn thiếu có vẻ quá rảnh nhì...

Vẫn tư thế đấy, Tuyết Y lắc đầu :

- Không rảnh nhưng cũng đủ thời gian để làm chuyện đó.

- Vậy Hàn thiếu xác nhận được chưa? Tôi có thể về rồi chứ?

Nhìn vẻ mặt bông đùa của Tuyết Y khiến Bích An nóng người, đã bao nhiêu năm rồi mà cậu vẫn giữ thái độ hay đùa cợt như vậy... Nếu bỏ đi luôn, cô sẽ thất lễ làm phật lòng Tuyết Y, biết đâu cậu ta lại ghi hận mượn chuyện chung trả thù riêng không kí hợp đồng với công ty thì sao.

Tuyết Y ngồi thẳng người lại, đuôi mắt hơi cong ẩn ý cười nhưng miệng lại không nở nụ cười trên ghẹo nữa mà nghiêm chỉnh nói :

- Tôi đã xác nhận xong. Cô có thể về.

Sao lại như thế được chứ ! Bích An như một con rối vậy sao, cậu ta muốn gọi đến lúc nào thì gọi cho về lúc nào thì cho sao??. Cô đã trưởng thành rồi, không thể rơi vào tình trạng như 4 năm về trước mặc cho cậu sai bảo điều gì cũng làm nữa...Mất lòng thì mất lòng, phật ý thì phật ý ...cô không thể cứ mãi nhịn được nữa.

Bích An đứng dậy. vẫn thái độ mềm mỏng nhưng lời lẽ thì như gọng kìm có gai, nhấn mạnh từng chữ :

- Sẽ không có lần thứ hai như vậy đâu.

Bích An bỏ đi về. Tuyết Y ngồi lại, cậu bật cười...

.....

Lễ đính hôn của Tuyết Y và Nhã Kỳ cũng là lễ cưới của San Phong và Ngữ Yên...

...

Lễ đính hôn của Tuyết Y...

Có vẻ đa số là khác bên nhà gái, bên nhà trai như không có thành ý lắm với buổi lễ quan trọng này thì phải.

Nhã Kỳ khoác tay Tuyết Y song song bước đến chào hỏi mọi người, mặt cô rạng ngời hạnh phúc và không thể dấu được niềm tự hào về người chồng quá hào hào bao cô gái mơ cũng không thấy này.

Tuyết Y chỉ cười cho có lệ, về mặt không lo không nghĩ rất vô tư như hài lòng với điều mình đang có.

Ông Đồng thì tất bật đi chào hỏi nói chuyện mọi quan khách thượng lưu mình mời đến dự, miệng cười đến nỗi đau cả hàm, mắt tíu hết cả lên không nhìn thấy thái son đâu cả...nói cười liên hồi Kỳ i.

Chỉ riêng ông Đình, chán không buồn cười, về mặt dăm dăm lo lắng về chuyện gì đó khiến ông không thể cố cười cho có lệ như Tuyết Y. Đúng là quá miễn cưỡng...Nếu nói ra chuyện đó với Tuyết Y liệu nó có chấp nhận không, quá gấp rút rồi...Ông thờ dãi lánh mình ra chỗ đám đông để khỏi phải nói gì.

Nhã Kỳ ghé gần tai Tuyết Y nói nhỏ :

- Nghe nói hôm nay cũng là ngày cưới của Huỳnh tổng thì phải.

Tuyết Y gật đầu thờ ơ :

- Chắc vậy.

- Lễ cưới của họ dời xuống một ngày thì đẹp quá. Họ sẽ dự được lễ đính hôn của mình còn mình cũng sẽ dự được lễ cưới của họ. Cũng may ngày cưới của mình họ sẽ đến.

- Ủ. – Tuyết Y hơi cười.

Ông Đình lên nói và giới thiệu chàng rể – niềm tự hào của mình cho mọi người...Ông nói nhiều đến mức, Tuyết Y cũng phải đau đầu, tai ong ong nhưng cố chịu...cậu sẽ từ từ đến một vài phút nữa thôi.

- Rất cảm ơn mọi người đã...

- Sẽ không có cái lễ cưới nào hết...

Cả hai hàng khách ngồi hai bên ngoái lại nhìn người vừa bước vào, cô gái mang bụng bầu như 5 tháng đi giữa lối...

Tuyết Y nheo mắt nhìn cô gái, Nhã Kỳ thì tròn trĩnh mắt nhìn Mĩ Chi...Cô cắn môi tức tối “Con nhỏ này đến đây làm gì chứ...”

Ông Đình ngồi một góc, về mặt ngạc nhiên nhìn mọi chuyện sắp xảy ra.

Ông Đồng cau mày nói :

- Cô đang nói cái gì vậy?

Mĩ Chi nhanh chóng lên lấy mic từ tay ông Đồng, miệng nói :

- Tôi...đã có con với Hàn thiếu.

Ồ~~~~~

Một loạt gương mặt ngạc nhiên đến sững sờ bật thốt...

- Sao lại có chuyện đấy.

- Vậy giải quyết sao đây?

Nhã Kỳ cau mày nói :

- Cô đang làm cái trò hề gì vậy?

- Tôi muốn nói chuyện này cho mọi người biết, cô chỉ là kẻ đến sau thôi.

Hai lòng mắt Nhã Kỳ đỏ hoe lên, cô tròn mắt nhìn thật đáng sợ, miệng nói :

- Cút ra khỏi đây mau. Đừng để tôi gọi bảo vệ.

Mĩ Chi vẫn bình thản quay xang nhìn Tuyết Y :

- Tôi muốn công bằng. Hãy để cho Hàn thiếu quyết định chọn ai.

Nhã Kỳ níu lấy tay Tuyết Y, mắt ngấn ngấn nước, miệng cười nói :

- Anh sẽ chọn em phải không...

Tuyết Y gật đầu, ông Đồng thở phào nhẹ nhõm, Nhã Kỳ cười sung sướng đến nỗi nước mắt tràn khỏi mi, nói :

- Cô nghe rõ chứ, mau cút đi.

- Nếu như không có đứa bé anh sẽ chọn em.

- Sao cơ? – Nhã Kỳ mở lớn mắt, hai tay cô vtu vtu tay cậu nói : – Anh đang nói gì vậy. Có thể giải quyết với cô ta bằng tiền mà.

Tuyết Y khẽ gỡ tay cô ra khỏi khnu tay mình nói :

- Xin lỗi.

Tuyết Y khoác vai Mĩ Chi bước đi...Nhã Kỳ buông thõng hai tay ngồi sụp xuống sàn, ông Đồng sốc nặng đến nỗi ngất lịm vì tụt huyết áp...

Lễ đính hôn đầy những sự rắc rối đau thương khiến mọi người nhón nháo nhìn theo hai người vừa rời khỏi đó...

Ông Đình đi hết từ ngạc nhiên này đến con choáng khác, ông không hiểu thằng con trai của mình đang nghĩ gì nữa đây.

...

San Phong đưa Ngử Yên về nhà dọn đồ...

Thừa Ân nhìn thấy họ, cậu nói với San Phong :

- Anh phải đối xử tốt với Ngử Yên đấy.

San Phong cười cho qua.

Thừa Ân vào phòng dọn giúp cho Ngử Yên.

Còn San Phong đứng chờ bên ngoài, Ngử Yên bê thùng đồ ra khỏi phòng chẳng may rơi ngay tấm hình xuống đất, San Phong cúi xuống nhặt cho cô, mắt cậu chợt dừng lại người con trai đứng bên cạnh Ngử Yên.

Cô thấy cậu cầm tấm ảnh đó, liền thả ngay thùng đồ rơi phịch xuống đất, dụt ngay lại. Về mặt gấp gáp đó khiến San Phong nghĩ đó là đồ quan trọng mà Ngử Yên không muốn ai đụng vào, cậu chỉ hơi cười nói :

- Tôi đã làm gì đâu.

Ngử Yên không nói gì chỉ ngồi xuống nhậ t lại đồ bỏ vào thùng, San Phong thở hắt ra, ngồi xuống nhặt phụ những thứ vật dụng linh tinh của phụ cô...

- Cảm ơn.

Thấy nhiều đồ linh kinh quý, cậu nói :

- Để tôi bê cho.

- Không làm phiền anh.

San Phog lườm cô rồi bê thùng đồ lên đi thẳng ra xe, Ngừ Yên lẳng xăng chạy theo sau.

...

- Đây là phòng cô.

Ngừ Yên nhìn quanh căn phòng rộng thênh thang, nó phải gấp đôi phòng trước đây của cô...tất cả mọi thứ đều đầy đủ không thiếu một thứ gì.

Xuống dưới, San Phong mở tủ lạnh lấy nước uống, cậu nói luôn :

- Trong tủ lạnh lúc nào cũng có đồ ăn, khi nào thấy đói cứ ăn tự nhiên không cần ngại đâu.

Ngừ Yên gật đầu. San Phong đặt ly nước xuống, nói :

- Vậy tôi ra ngoài, cứ ăn cơm chiều đi không cần chờ tôi đâu.

Ngừ Yên lại gật đầu, cô né xang một bên cho cậu đi. Gương mặt buồn buồn nhìn theo...

Cách giữ khoảng cách tốt nhất với San Phong là im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Thông tin về lễ đính hôn gây sốc của Hàn Tuyết Y nhanh chóng được lên trang đầu của tất cả các tờ báo...

Đan Băng nhú mày nhìn tờ báo. Ông Đinh đi đến ngồi xuống, nói :

- Ba không hiểu nó đang nghĩ gì nữa.

- Ba có thấy chuyện này vô lý không?

- Vô lý. Ý con...

Đan Băng gật gù lập luận :

- Nếu không phải là người anh ấy thích dù có mang con đến cũng không thể ép buộc anh ấy được.

- Ba cũng nghĩ vậy nhưng mà...sao nó phải làm như thế?

- Con cũng không hiểu.

Ông Đinh nhăn trán suy nghĩ, Nếu đây đúng là mọi chuyện nó sắp đặt thì lý do phải làm như vậy là gì?

Đúng là con người Tuyết Y cổ quái khó hiểu thật. Đan Băng suy nghĩ mãi vẫn chưa thể ra được lý do khiến Tuyết Y làm như vậy. Anh ta được lợi gì chứ hay lại mang tai tiếng vào thân.

...

Bích An đương nhiên cũng biết chuyện này, miệng cô hơi cười như chế giễu “Anh có trách nhiệm từ bao giờ vậy?”.

Con người như Tuyết Y sao bỗng nhiên lại để người khác thay đổi chủ kiến như vậy. Theo Bích An từng biết tính Tuyết Y đâu phải dễ dàng như vậy,

cậu chỉ cần nói vài câu quảng số tiền còn con đối với anh ta cho cô gái đó để bỏ đứa bé thôi mà... giống như hôm đó anh ta làm với cô ta sao giờ lại thay đổi như vậy.

Bích An cũng cảm thấy có điều gì đó không bình thường trong chuyện này. Một khi Tuyết Y không thích thì có ép anh ta đến đâu cũng vô ích cả...

- Cô Triệu, bên Hàn thị đã gửi trả lại hợp đồng và gửi lời xin lỗi vì không thể hợp tác được với bên ta.

- KKhông hợp tác được.

Bích An cau mày mím môi... rõ ràng chính anh ta là người đề nghị hợp đồng này trước với công ty, sao nay lại nói như vậy.

Không thể để con người này muốn làm gì thì làm theo ý mình như thế mãi được, cô cầm lại bản hợp đồng rồi nói :

- Cô gọi lại công ty Hàn thị nói tôi có chuyện muốn nói với Hàn thiếu.

- Vâng.

5 phút sau cô thư kí quay lại, vẻ mặt bí xị, ngập ngừng nói :

- Hàn thiếu nói cô cần gì thì gọi điện trực tiếp cho anh ấy.

Sao lại có người kهن kiệu như vậy chứ. Những năm qua cô đã cố gắng thay đổi bản thân trở nên cứng rắn điềm tĩnh hơn vậy mà gặp lại người này đúng là không chịu nổi.

- Được rồi, cô để lại số của họ rồi ra ngoài đi.

- Vâng.

“Được, tôi sẽ đến gặp trực tiếp xem anh ra sao.” Bích An bực dọc cầm túi xách đứng dậy ra ngoài.

...

- Hàn thiếu, cô Triệu đến rồi.

- Mời vào đi.

Bích An bước vào, thấy Tuyết Y vẫn không có vẻ gì là muốn tiếp chuyện với mình thông qua hành động ngồi trên ghế tổng quay lưng lại phía cô.

- Cô Triệu đến sớm hơn tôi dự tính đấy.

Bích An cố gắng kìm cơn hoả trong người xuống, cô khẽ cười nói :

- Xin lỗi vì đã làm phiền ít thời gian của Hàn thiếu nhưng tôi không hiểu anh không vừa ý chỗ nào trong bản hợp đồng này mà lại không ký?

Tuyết Y xoay ghế lại, nheo mắt nhìn cô :

- Có vẻ cô rất muốn có được hợp đồng này nhỉ.

- Đương nhiên thôi, làm ăn ai không muốn kí được nhiều hợp đồng.

Tuyết Y nhún vai :

- Tiếc thật, tôi lại không có hứng thú nữa rồi. Tôi thấy thái độ bên cô hình như cũng chẳng có thiện chí thì phải.

- Ra vậy – Bích An giờ thì đã hiểu, Tuyết Y vẫn còn nhớ chuyện lần trước, cô mím môi nói – Vậy Hàn thiếu muốn tôi xin lỗi.

Tuyết Y nhìn lên đồng hồ, cậu nói :

- Cũng trưa rồi, cô có muốn ăn gì không chúng ta đi chung. Nhân tiện cô mang theo hợp đồng rồi giải thích cho tôi một số điều trong đấy.

Bích An nhướn mày nhìn Tuyết Y, cậu chỉ hơi cười nói :

- Đi thôi, biết đâu tôi sẽ suy nghĩ lại.

Tuyết Y đi ngang qua người cô, nét cười gian tà vẫn còn phảng phất đâu đây. Lòng Bích An chợt thấy lo lo điều gì đó rất mơ hồ, nhưng cô cũng cắn môi mà đi theo.

...

Đây đúng là kiếm có được tiếp cận với người đẹp mà lại...

Tuyết Y cho xe dừng lại một nhà hàng khá sang trọng, hai người bước vào, vừa thấy Tuyết Y tất cả các nhân viên có mặt đều xếp hàng dọc hai lối đi cúi chào cậu như một siêu sao...

Họ chọn một bàn trên tầng hai...

Tuyết Y galăng kéo ghế cho Bích An, cử chỉ này cũng là lần đầu cô nhận được từ cậu.

Bích An vừa ngồi xuống đã đặt luôn vấn đề :

- Chỉ vì thái độ lần trước thôi nên anh mới không kí hợp đồng của công ty chúng tôi phải không

Tuyết Y nhìn cô :

- Giữ một thái độ làm việc không tốt, cô nghĩ mình có thể hợp tác với họ không?

Bích An im bất... đúng là sành sỏi từ cách ăn nói đến bắt lỗi người khác.. Đúng là cô có thất kính với anh ta thật nhưng đây là tại cô bị đem ra đùa cợt trước mặt. Như thế được coi là thái độ tự vệ của một phụ nữ mong manh dễ vỡ đấy chứ.

Bích An cố gắng bỏ hết chuyện cá nhân ra, cô mỉm cười nói :

- Hân thiếu nói đúng. Tôi sai rồi, mong anh có thể hợp tác không nhân chuyện cá nhân để làm ảnh hưởng đến chuyện riêng.

Tuyết Y hơi cười, cậu nhìn về nhún nhường trong phút chốc này của Bích An mà cảm thấy cô bây giờ không còn đơn giản như ngày xưa nữa. Những người có thể thay đổi sắc mặt trong tích tắc nhất là chuyển từ tức giận sang mềm mỏng đều nguy hiểm như nhau cả.

Nhân viên mang hai hai xuất bít tết chín 7 phần đặt lên bàn mời họ rồi lui xuống.

Tuyết Y nói :

- Tôi sẽ suy nghĩ lại.

Bích An lén lút nhìn cậu gườm gườm "lại còn suy nghĩ lại nữa...". Cô đã cố hết sức để dung hoà với người đối diện này vậy mà anh ta cứ làm cao mãi thế này... lúc này phải nhìn... nhìn thôi vì Tuyết Y bây giờ là bầu trời còn cô chỉ là người sống dưới đó mà thôi mà muốn sinh tồn thì điều đương nhiên phải nhìn sắc trời mà sống...

...

Chỉ trong thời gian ngắn thôi, Tuyết Y đã moi móc được hết những thông tin thật của Bích An. Đúng là người có power nó khác.

Trong khi chờ đợi, cậu đã rất lo lắng điều mình đoán không phải là sự thật. Nhưng... khi đã cầm tờ lý lịch trong tay này thì mọi lo âu lẫn phiền toái đều tan biến hết... Không chỉ mỗi tâm trạng thanh thản khi đã biết cô gái đó đích thực là Từ Di và Từ Di chưa hề chết mà còn cả sự đau đớn khi Từ Di đã có con... Không thể trách được cô vì chính cậu đã tự đẩy Từ Di đi xa mình và cô phải tìm một người đàn ông để nương tựa trong suốt quãng thời gian dài... Nhưng sao lại không có một tin tức gì về cha của đứa bé đó. Hắn còn sống đã chết hay đi đâu cậu đều không có tin gì cả... Cậu hoàn toàn bất lực về cái đầu ? này.

Cảm giác chán nản dần xâm chiếm lấy cậu... sao Từ Di lại đến với người đàn ông khác, dù đã có nhưng cậu vẫn không thể chấp nhận được người phụ nữ của mình có con với người khác. Thật khó chịu... rất khó chịu...

...

Mãi cả gần tháng sau khi bị Tuyết Y làm bẽ mặt nơi đông người, Nhã Kỳ mới dám bước chân ra ngoài... Cô nhất định không cam chịu chuyện này, người khiến cô mất hết thể diện sẽ phải chịu hậu quả thích đáng...

Ông Đồng cũng mo mặt với các bạn bè thượng lưu của mình. Đứa con gái ông vẫn rất tự hào bỗng nhiên bị bỏ rơi ngay trong lễ đính hôn. Thật mất mặt.

Nhìn thấy Nhã Kỳ chinh chu ra ngoài, ông hỏi :

- Con đi đâu vậy?

Thấy ba mình đag trong đai sánh, cô cũng lại ngồi đối diện, ánh mắt mờ mờ hiện rõ lên trong đáy mắt, miệng nói :

- Con không muốn từ bỏ dễ dàng như vậy, chuyện này con cần ba giúp một tay.

- Chuyện gì – Ông Đồng cau mày nói.

- ...

.....

- Tôi muốn gặp Hàn thiếu, tránh xang một bên.

Nhã Kỳ trừng mắt với cô thư kí ngoài phòng để được vào trong.

- Xin lỗi, cô có hẹn trước với Hàn thiếu không ạ?

- Cô biết tôi là ai không mà dám hỏi vậy.

- Tôi không biết nhưng đây là quy tắc của công ty thưa cô.

Thấy cô thư ký không coi mình ra gì, Nhã Kỳ quát mắt hùng hổ gạt phăng cô xang một bên xông xáo vào trong.

Cô thư ký ngã ập xang một bên, còn Nhã Kỳ nhanh chóng mở cửa và bấm khoá phòng lại.

Tuyết Y dời mắt khỏi đồng hồ xoè bản thảo hợp đồng trên bàn ngược lên nhìn Nhã Kỳ hằm hằm bước đến, cậu đặt bút xuống, thả lỏng người nói :

- Có chuyện gì à?

- Anh đã làm tôi mất mặt giữa bao nhiêu người thế mà còn hỏi câu ngây thơ vậy à?- Nhã Kỳ bức tức xả một tràng – Anh nghĩ mình phẩy tay bước đi là xong à, tin chúng ta kết hôn đã được tất cả mọi người biết mà anh dám bỏ đi giữa buổi lễ như thế, anh thấy mình có trách nhiệm với tôi sao.

Hai hàng mà Tuyết Y khề nhượng lên, tai nghe rõ những lời day nghiền của Nhã Kỳ.

Thấy Tuyết Y cứ lặng im nhìn mình không phản kháng, Nhã Kỳ thấy mình hơi ló, cô chốt lại một câu :

- Bây giờ anh tính sao với em đây.

- Hình như Đồng xứ trưởng rất muốn có được hợp đồng với bên “The Moon” thì phải. Tôi sẵn sàng nhường lại hợp đồng đó cho ba em coi như chúng ta không ai nợ ai.

Nhã Kỳ tròn mắt nhìn vẻ mặt thản nhiên của Tuyết Y. Cô cũng nghe ba mình nói đến cái hợp đồng đáng giá bạc tỷ này...cũng chính vì lý do này mà ba cô đã thúc đẩy hôn nhân nhanh chóng với Tuyết Y. Chẳng nhẽ cậu cũng đọc được hết ý đồ của ba cô...nhưng nói gì thì nói Nhã Kỳ cũng đã yêu Tuyết Y thật rồi không đơn giản vì cái lý do tiền bạc quyền lực nữa...

Cô cắn môi đau đớn, mắt rung rung :

- Anh đang bồi thường danh dự cho tôi bằng cách đấy à?

- Có lẽ – Tuyết Y nhún vai điềm nhiên như không đáp.

Vừa nghe Tuyết Y buông lời lạnh lùng như vậy, hai hàng lệ Nhã Kỳ ứa ra như suối, tiếng nói nghẹn ngào :

- Tôi không cần gì cả, thứ em cần là anh thôi...- Nhã Kỳ ôm lấy tay Tuyết Y khóc nức, nói qua làn nước mắt :- Anh đừng bỏ em mà, em đã chờ anh , vì anh mà từ chối tất cả những người đàn ông khác...- Cô lắc đầu, ánh mắt van lơn – làm ơn đừng bỏ em,,đừng mà...xin anh đấy, em sẽ làm mọi chuyện anh...

Tuyết Y lạnh lùng gạt tay cô ra khỏi người đứng dậy nói :

- Để lúc khác chúng ta nói chuyện sẽ tốt hơn. Còn bản hợp đồng tôi nói là sẽ làm.

Cậu bỏ ra ngoài. Nói chuyện với những người đang bị kick động chẳng khác nào nói chuyện với người mất trí. Tránh đi là tốt nhất...Tuyết Y ra ngoài... Nhã Kỳ ngồi sụp xuống đất, ánh mắt thất thần lệ chỉ tuôn như suối thành hai hàng...sao lại ra nông nỗi này chỉ còn thiếu chút nữa cô đã chạm tay được đến mục đích của mình rồi vậy mà...hai bàn tay cô xiết chặt vào không khí thành nắm đấm, đáy mắt hiện lên vẻ thâm hiểm, răng nghiến lại với nhau...”Mì Chi, mày không yên với tao đâu.”

...

Ngữ Yên ngồi chờ San Phong về cùng ăn cơm tối...

Chờ mãi...chờ mãi không thấy cậu về. Dù biết là San Phong sẽ không về sớm nhưng ngày nào cô cũng chờ như vậy...từ từ đã trở thành thói quen lúc nào không hay.

Đồ ăn đã nguội hết cả rồi, cứ 20 phút chờ không thấy cậu. cô lại đi hâm lại đồ ăn cho nóng và...tiếp tục đợi...

11h đêm...

San Phong xuất hiện với bộ dạng say khướt, bước đi loạng quạng vchào trong. Cô vội vàng đứng dậy đỡ cậu...

San Phong nheo nheo mắt, miệng cười cợt...ôm lấy Ngữ Yên :

- Từ Di, em về rồi, đúng là em rồi...

Ngữ Yên hơi nhú mồm, cô im lặng đỡ diu cậu về phòng...

Cậu nằm phịch xuống giường, đầu óc mơ hồ, mắt hoa lên nhìn Ngữ Yên như đang thấy Từ Di...

Nhìn áo cậu đầy những vết nôn ọe, cô ngồi xuống cời từng chiếc cúc ra, ...mùi rượu nồng nặc trên cơ thể cậu khiến cô cũng cảm thấy choáng váng...cô nín thở lấy khăn lau mình cho San Phong...

Đây là lần đầu cô tiếp xúc gần như vậy với San Phong...không thể phủ nhận được một điều là body cậu rất chuẩn...nhìn bề ngoài thư sinh như vậy mà ai nghĩ (trừ những em tình nhân đã từng...) cậu lại có 6 múi đầy đủ không chút mỡ thừa nào cả...cơ rắn chắc đến từng cm... cô có chút hoang mang, quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa phòng...cô cố gắng nhanh chóng lau người cho cậu xong rồi đứng dậy, vừa định bước ra ngoài thì San Phong kéo tay cô ngã ập xuống thân thể của cậu...người Ngữ Yên nóng ran cô vội vàng chống tay để đứng dậy rồi khỏi đó...nhưng San Phong đã kéo mạnh cô xuống, áp môi mình vào môi Ngữ Yên...Cô cố đẩy dựa rồi khỏi cơ thể cậu, bản thân cô lúc này cũng đang mất phương hướng đây, đôi tay cậu càng dùng sức giữ cô lại, miệng nói như thì thầm, giọng nói khuy luy như đang khóc :

- Từ Di, đừng đi nữa...

Ngữ Yên giờ đã biết mình chỉ là thể xác nhưng nhìn vẻ mặt đau khổ của cậu khiến cô thấy tim mình đau nhói...Hai tay cô buông xuôi tất cả...chỉ cần cậu không đau khổ nữa, cô sẽ làm tất cả...

Toàn thân cô run rẩy, mắt nhắm nghiền lại hai bàn tay cố gắng ghì chặt lấy tấm drap giường...

San Phong nói nhỏ như tiếng nỉ non :

- Từ Di không phải sợ, có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em...

Hai hàng nước mắt Ngữ Yên không tuôn trào khỏi mí, cảm giác thật khó chịu khi phải là một người thay thế...nó thật khó thở...nước mắt mông lung cô khóc trong lặng lẽ không phát ra tiếng động...

...

Ngữ Yên lặng lẽ ngồi dậy, mặc quần áo lại, người mỗi một đau nhức, cô nhìn tấm drap còn dấu tích của chuyện đó...Ngữ Yên đẩy San Phong sang một bên, cậu đã ngủ say không còn biết gì nữa rồi...Cô đứng dậy đi về phía nhà giặt lấy lọ thuốc tẩy ra thấm vào đấy...rồi nhìn San Phong trong giấc ngủ...ánh mắt tĩnh lặng mang đầy những ưu thương sâu thẳm...

27 tuổi...cô đã trở thành một người phụ nữ thật sự rồi...nhưng sao lần đầu tiên của cô lại là do người đàn ông khi say rượu cướp đi và còn gọi tên người khác trong khi nằm bên cô...

Cô nở nụ cười cay đắng, bà Như Hạ đã nói với cô...có một ngày San Phong sẽ hiểu và yêu cô thôi. Nếu San Phong dễ dàng yêu cô như vậy thì cậu đã không bỏ đi 3 năm liền để cô quên được Từ Di, cô biết đến bây giờ San phong vẫn còn nhớ đến người đó rất nhiều.

“Em là Ngữ Yên không phải Từ Di...cầu mong anh thoát khỏi tâm trạng này vì...em hiểu được yêu đơn phương một người sẽ rất đau khổ...”

Cô quay đi trong làn nước mắt, bước từng bước nặng nề về phòng...

Chỉ cách nhau một bức tường thôi nhưng hai trạng thái lại khác hoàn toàn nhau...một người thoải mái nằm ngủ say...còn một người đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần vẫn trần trọc không thể ngủ được dù đã cố nhắm mắt xua tan mọi chuyện...

...

Sáng sớm, đầu San Phong đau nhức như búa bổ, tay cậu khờ xung quanh nhưng không thấy một thứ gì quanh mình...rõ ràng cảm giác hôm qua rất thực...cho dù say nhưng cậu vẫn cảm giác được chuyện đó...cậu mở hé mắt...ánh sáng chói mắt làm cậu vô thức đưa tay che bớt, hai hàng mày nhú nhú lại rồi từ từ mở mắt ra.

Cậu ngồi dậy, đầu choáng váng vì vẫn còn hơi men trong người...đầu óc nhất thời như một mớ hỗn độn. Cậu đứng dậy thì tấm chăn rơi tuột xuống...thoảng mát thật=[].... San Phong cúi đầu nhìn lại tấm thân ngọc ngà của mình, mắt tròn tròn lên...cậu không mặc một thứ gì kể cả nội y nữa... Vậy là mọi cảm giác mơ hồ đêm qua là có thật nhưng với ai, chẳng lẽ...đôi môi mông gât gao mím chặt lại, ánh mắt đen sâu ánh lên tia hoang mang. Cậu không đòi bại đến mức thế chứ...

San Phong bước đến toilet nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ rồi bước ra ngoài phòng...

Thấy Ngữ Yên đang lúi cuội gì đó, cậu mở miệng :

- Cô Ngữ Yên...

Giọng nói mang đầy hàn khí, Ngữ Yên khựng người trong giây lát, cô bỏ chiếc bàn là xuống, làm vẻ mặt tươi tỉnh như chưa có chuyện gì xảy ra, quay lại nói với vẻ bình thường :

- Có chuyện gì?

San Phong cau mày chú ý từng thái độ của cô nhưng chẳng tìm được chút khác lạ nào cả.

Cô hỏi lại :

- Anh cần nói chuyện gì à?

Hai hàng mày cậu chau lại nhìn cô đến nỗi Ngữ Yên phải nóng mặt,

- Tôi và cô đã làm chuyện đó.

Giọng nói lạnh như băng của cậu khiến cô đau nhói. Ngữ Yên cười ngạc nhiên :

- Chuyện gì cơ? Anh làm sao vậy?

Lạ thật....sao cô ta lại hỏi vậy. Chẳng nhẽ chỉ là ảo giác...một cô gái mà bị cậu làm chuyện đó trong lúc say chắc chắn sẽ bù lu bù loa lên nhưng sao. Vậy là không phải...như thế cũng tốt, sẽ không có chuyện rắc rối sau này.

San Phong lạnh nhạt lắc đầu :

- Không có gì.

San Phong lại quay đầu đi trở về phòng. Cũng may mọi chuyện không tiến đến mức quá xa...

Cậu về phòng lấy đồ ra thay để đến công ty, mặc xong đồ cậu thuận tiện dùng tay chỉnh sửa lại một chút cho phẳng phiu, chợt ánh mắt dừng lại trên tấm darp...một vết trắng loang trên nền hoa văn xanh thẫm...cậu nhủ mày đi lại gần nó...

Giờ mới để ý, ngồi gần, mùi thuốc tẩy xộc lên mũi khiến cậu nhăn mặt tránh ra...sao lại có thuốc tẩy ở đây...

...

Sau bao ngày kìm nén, Nick không thể chịu nổi nữa, cậu đi theo Bích An đến nhà hàng, cậu đáp ngay xuống đối diện, miệng tươi cười vờ như tình cờ gặp nhau :

- Hai mẹ con vẫn khỏe chứ.

Bích An thở hắt ra, đã về đây rồi mà cái đuôi vẫn quyết truy cùng đuổi tận lấy cô :

- Không có anh thì khỏe hơn.

- Sao em lại nói những lời vô tình như vậy. Không sợ anh đau lòng à...- Ánh mắt Nick ửng ửng nước...nhìn cậu khiến Bích An lại nhớ đến những cử chỉ trẻ con của San Phong.

Ren giương mắt nhìn Nick nói :

- Chú cũng về đây à?

- Ừm, muốn đi đâu chơi không chú đưa đi.

Ren trẻ môi :

- Chú có chắc mình thuộc đường ở đây chưa mà đòi đưa cháu đi chơi.

- Cái thằng bé này...- Nick bật cười vỗ nhẹ vào đầu đứa trẻ. Lời lẽ thằng bé này đúng là toàn đâm sâu vào tim đen của người khác.

Bích An nói :

- Anh không làm việc à, sao lại có thời gian rảnh rỗi đi chơi thế này?

- Trưa rồi, anh cũng phải nghỉ ngơi chút chứ.- Cậu lảng ngay sang chuyện khác – Chi nhánh bên em có ổn không?

- Tạm ổn.

...

Cùng lúc đó, Tuyết Y cũng đi ăn ở nhà hàng đấy, mắt cậu tối sầm lại khi nhìn thấy ba người đang cười nói với nhau...

Quách giám hơi lạnh người khi thấy Tuyết Y nhìn họ với hàn khí lên tới cực điểm...

Tuyết Y cau mày quay phắt mặt bỏ đi...Quách giám vội vã chạy theo sau...

- Hàn thiếu à...Hàn thiếu chờ tôi với...

Tuyết Y lên xe phóng vút đi, mặt mày hằm hằm, đôi môi mím chặt như gọng kìm đến nỗi không còn khe hở nào...đôi mắt đen trầm tĩnh chứa đầy sắc lạnh...một tay lái xe một tay chống đầu trên cửa xe...đầu óc cứ nghĩ mãi đến hình ảnh ba người đó, ...người đàn ông ngồi cùng họ có phải ba đứa bé không, cậu chỉ mới nhìn sau lưng thôi chứ chưa được nhìn mặt nhưng nhìn đứa bé đó có nét gì đó rất quen thuộc...nửa như gần gũi nửa như xa cách...

Đầu cậu nổ tung lên mắt...Tuyết Y chưa bao giờ nghĩ đến khái niệm ghen với một ai đó, cậu chưa để trường hợp đấy xảy ra lúc nào vậy mà...đúng là cảm giác đó ức chế thật.

Không thể cam chịu mà bỏ đi thế này được...Tuyết Y cho xe quay ngược lại, tiếng phanh rít trên đường khiến rộn người...nửa gương mặt anh tuấn cương nghị, làn tóc bay theo tà gió ...nhìn cậu đứng như một bức tranh hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Nick nheo mắt nhìn Bích An, cậu nói :

- Anh đã chăm chỉ làm ăn rồi, em nghĩ sao về chuyện đã nói với anh lúc trước ?

- Chuyện gì cơ?

- Chuyện chúng ta đến với nhau ấy, đừng bảo em quên rồi nhé.

- À ra chuyện đấy.- Cô gật đầu thản nhiên – Nhớ, nhưng mà tôi có chấp nhận đến với anh thì mẹ anh cũng sẽ ngăn cản thôi.

Lập tức Nick nở nụ cười tà mị, đuôi mắt nheo nheo lại :

- Chuyện đấy em không cần lo. Ván đã đóng thuyền là phải chấp nhận thôi.

Ren lặng im nghe hai người lớn nói chuyện, câu hiểu câu không, cậu hơi thắc mắc về câu “ván đã đóng thuyền “ mà mình chưa nghe ai nói bao giờ... nhưng vì giữ phép tắc nên im lặng chỉ lắng nghe không được bon chen...

Bích An bật cười, lối nói chuyện vô tư như không của Nick làm cô thấy cậu đã lớn rồi mà suy nghĩ như đứa trẻ vậy :

- Tôi nghĩ mẹ anh biết chuyện là thuyền chìm luôn không cần đóng đấy.

Ních phì cười nghe câu nói hài của Bích An. Cậu nghiêng đầu nhướng mày nhìn cô...Công nhận là Bích An rất xinh đẹp, chẳng ai nhìn mà bảo cô đã có con rồi...đấy chính là khuyết điểm duy nhất nơi cô mà cậu thấy.

...

...

- Chúng ta có duyên quá.

Cả ba người ngược lên nhìn người đứng trước mặt họ...Tuyết Y xuất hiện với nụ cười ôn nhu, đuôi mắt ánh lên tia tà mị nhìn Bích An rồi hơi chau mày nhìn xang đứa trẻ và cả người đàn ông đó.

Thấy Tuyết Y nhìn mình, Ren cười cúi đầu chào cậu. Tuyết Y nhìn thẳng bé, chẳng có thiện cảm chút nào...nó giờ đây chính là vật cản lớn nhất để cậu không tiến đến với Từ Di được. Tuyết Y miễn cưỡng mỉm cười hiền hậu.

.....

- Chúng ta có duyên quá.

Cả ba người ngược lên nhìn người đứng trước mặt họ...Tuyết Y xuất hiện với nụ cười ôn nhu, đuôi mắt ánh lên tia tà mị nhìn Bích An rồi hơi chau mày nhìn xang đứa trẻ và cả người đàn ông đó.

Thấy Tuyết Y nhìn mình, Ren cười cúi đầu chào cậu. Tuyết Y nhìn thẳng bé, chẳng có thiện cảm chút nào...nó giờ đây chính là vật cản lớn nhất để cậu không tiến đến với Từ Di được. Tuyết Y miễn cưỡng mỉm cười hiền hậu.

- Người quen của em à?

Bích An bỏ qua câu hỏi của Nick cúi đầu chào Tuyết Y :

- Hàn thiếu , chúng ta lại gặp rồi.

- Tôi có thể ngồi đây được chứ.

- Tùy anh.

Nick chăm chú nhìn người đàn ông tuấn nhã bên cạnh mình, có nét gì đó rất quen...nhưng mãi à vẫn không nghĩ ra là gặp ở đâu.

Bích An mặc kệ sự có mặt của Tuyết Y, cô quay 180 độ xang Nick nói chuyện :

- Anh định về đây làm việc luôn à?

- Ủ, để gần em với Ren hơn.

Đây có thể được coi là một câu nói vô ý mà gây thù với người khác...Tuyết Y tối sầm mặt nhìn hai người nói chuyện, cậu khẳng định được mối quan hệ giữa hai người này không được bình thường, hay đây chính là người đàn ông tạo nên tác phẩm kia...

Tuyết Y cảm thấy mình như người thừa ngồi khônggai hời đến, chẳng bao giờ cậu rơi vào hoàn cảnh không phải là trung tâm chú ý của mọi người cả...

Thấy Ren ngồi im, cậu lên tiếng rủ rê :

- Cháu có muốn ra ngoài uống gì đấy không.

Bích An cau mày nhìn Tuyết Y, chẳng hiểu con người khô khan độc tài như hắn mà cũng quan tâm đến trẻ con cơ à. Cô cũng chẳng muốn dây dưa gì đến Tuyết Y nữa...những ngày tháng cô phải chịu đựng đó là quá sức tới một người phụ nữ bình thường rồi.

Bích An mỉm cười từ chối thay :

- Xin lỗi Hàn thiếu, con tôi bụng yếu nên không ăn uống linh tinh được.:

- Vậy à – Ngoài gạt đầu nhưng về mặt lại không hài lòng.

- Mẹ, con muốn...- Ren nhấn mặt nói lấp lửng giữ ý.

Chớp lấy thời cơ, Tuyết Y nói :

- Để chú đưa cháu đi nhé.

- Vâng, cảm ơn chú.

Chưa để Bích An nói thêm gì, cả hai người đã đứng dậy, Tuyết Y dắt tay Ren bước đi thẳng tiến đến nơi có WC.

Cô nhìn theo bóng dáng hai người, ánh mắt chột buồn...

..

Ren rút tay mình r khỏi tay Tuyết Y, cậu bé đứng khuất ra phía sau để tránh tầm mắt của mẹ mình...

Tuyết Y chau mày vì thái độ bất kính đó của Ren.

Ren vừa nhìn thấy Tuyết Y, cậu đã nhớ ngay đến khuôn mặt tuấn tú của tên vô trách nhiệm hôm nào, nhưng vì mẹ, cậu phải tỏ ra lễ phép..bây giờ sau

lưng thì không cần nữa... Sao phải kính trọng người đàn ông vô trách nhiệm này chứ.

Tuyết Y cố mềm mỏng nói :

- Cháu không vào đi vệ sinh à?

Ren khoanh tay, dáng nhỏ bé loắt choắt với gương mặt trắng bủng ra sữa... hai má hồng hồng tóc màu nâu nhạt, miệng nhỏ hồng chu chu lên sóng mũi thẳng. Mới bé thôi vẻ kháu khỉnh của nó đã nổi trội hẳn lên... cộng thêm cả bộ vest bé tý trên người nó nhìn thật buồn cười...

- Chú không hiểu như vậy gọi là tránh mặt cho người khác tự nhiên à?

- Gì cơ- Tuyết Y trở mặt miệng bật thốt.

Ren nói giọng như người lớn :

- Chú không thấy mình là vật cản giữa cuộc nói chuyện của mẹ cháu và chú Ních à?

- Cái gì...- Tuyết Y điên lên mất.

Thằng ranh con hí mũi chưa sạch này lại dám nói cái giọng đầy với cậu. Đúng là quá vô lễ...

Được, cậu sẽ dạy cho nó vậy.

Tuyết Y chột cười ngồi xuống cho ngang bằng với chiều cao của Ren, nhướn mày nói ;

- Đây con trai, cháu biết mẹ cháu là gì của chú không?

- Cháu không biết và không quan tâm – Ren hất mặt vênh đi chỗ khác tỏ vẻ bất cần.

Tuyết Y đưa hai tay lên xoay đầu nó về phía mình, bốn mắt nhìn chăm chăm nhau... hai khuôn mặt giống nhau đến kì lạ...

Hia đôi mắt to tròn...sóng mũi cao thẳng môi hồng mông hay mím lại...riêng của chỉ thôi đã rất giống rồi...

Ren chau mày khó chịu trong hai bàn tay thon dài mềm mại của người đàn ông anh tuấn đó.

Tuyết Y nhìn thẳng vào mắt Ren mà nói rõ ràng :

- Mẹ cháu là vợ chú...chỉ vì một số chuyện nên tạm xa nhau thôi hiểu không. Từ này nhớ ăn nói tử tế với bề trên hiểu chưa.

Ren cau mày không cam chịu :

- Không bao giờ có chuyện đấy. Nếu chú là chồng của mẹ cháu thì chú nói thử nói xem mẹ cháu là ai???

Khoé môi Tuyết Y hơi nhếch lên ẩn ý cười...thằng bé này cũng khôn ngoan đấy chứ, còn biết đặt câu hỏi với mình để kiểm tra.

- Chú sẽ trả lời cháu sau, còn bây giờ thì ngoan ngoãn trở lại bàn đi.

Tuyết Y cầm tay đứa bé kéo về bàn cũ...miệng cậu mỉm cười nói với Bích An và Nick nhưng mắt vẫn nhìn Ren như hăm dọa :

- Tôi có việc phải đi trước, thất lễ quá.

Bích An tỏ vẻ thân thiện vì cái hộp đồng hồ vẫn chưa đi đến đâu của công ty, cô gật đầu chào :

- Hàn thiếu đi.

Tuyết Y quay xrag nhìn Ních, hai người mỉm cười chào nhau nhưng trong thâm tâm đều gườm gườm coi nhau là cái gai trong mắt.

...

- Mẹ thấy chú đó sao sao không? – Ren ngồi trong xe, lên tiếng hỏi mẹ mình.

Bích An ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao là sao?

- Con thấy người đó cứ gian tà làm sao ấy.

Bích An phì cười vì nhận xét của con đối với Tuyết Y...nhưng nó nói cũng đâu có gì sai, về mặt Tuyết Y đúng là như vậy mà, trả ai hiểu được điều cậu

nghĩ sau bộ mặt nửa lạnh nửa ôn nhu ấy cả...có chúa mới hiểu được anh ta nghĩ gì.

- Sao con lại nghĩ vậy?

- Lần trước con với mẹ gặp chú ấy ở nhà hàng X lúc đang ngồi với cô nào đó rồi cô khác lại đến nói...

- Ừ rồi, con vẫn còn nhớ chuyện đó cơ à.

- Đương nhiên rồi, những người như vậy rất khó quên. Người đó trắng hoa lắm phải không mẹ?

- Có lẽ. – Bích An trả lời con mà ánh mắt nhìn về phía trước thật xa xăm...

Ren im lặng khi thấy mẹ mình có vẻ không muốn trả lời nhiều điều về người đàn ông đó nên cậu bé cũng ngoan ngoãn không hỏi thêm...

.....

- Cô Triệu người bên Hàn thị muốn gặp cô.

- Nói máy vào cho tôi.

- Vâng.

Bích An nghe máy :

- Vâng, tôi nghe đây ạ...

- ...

- Được, tôi sẽ qua ngay bây giờ.

- ...

- Vâng, cảm ơn.

- ...

Bích An cúp máy. Cuối cùng chuyện cô lo lắng cũng không xảy ra, miệng Bích An hơi cười thờ phào nhẹ nhõm...sau bao ngày chờ đợi kết quả bên Hàn thị đã đồng ý kí hợp đồng.

Cô nhanh chóng cầm túi xách và khoá xe đi thẳng tới Hàn thị.

...

- Mĩ Chi, tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi.

- ...

- Đừng nghĩ tôi là thằng ngu mà cô quan hệ với ai tôi không biết hiểu chưa.

- ...

- Cô đang đe dọa ai vậy...

- ...

- Haha...muốn chết à, được tôi sẽ giúp cô.

Tiếng gập máy nghe khô khốc giữa không gian vắng lặng...Bích An đứng ngoài cửa nghe cũng giật mình, cô lạnh toát sống lưng. trán lấm tấm vài giọt mồ hôi...

Quách giám từ sau đi đến :

- Mời cô Triệu vào.

Bích An cười gượng gạo, miệng cười mà tay toát mồ hôi khi vô tình đứng chờ Quách giám lấy hợp đồng mà nghe được cuộc nói chuyện điện thoại thì phải...

- Ồ vâng...

Quách giám mở cửa cùng Bích An vào trong...

- Hàn thiếu, cô Triệu đã đến.

Bích An nhìn gương mặt Tuyết Y vẫn còn đăm đăm hai hàng mày vẫn còn chau lại tay di di thái dương lạnh lùng nói :

- Cậu thay tôi giải quyết đi.

Nói xong cậu đứng dậy cầm áo vest trên thành ghế đi ra ngoài, vẻ mặt như sắt thủ liên hoàn bước đi...

Cậu đi ngang qua, khiến Bích An cảm giác như có một luồng hàn khí toát lên ngùn ngụt...

...

- Nghe tin gì chưa...đêm qua cô Mi Chi bị tai nạn chết tại chỗ...

- Là người làm Hàn thiếu bỏ Nhã thư à...

- Ủ' đây...nghe nói là một xác hai mạng/

Cô gái rừng mình nói :

- Khiếp, kinh thể...không biết Hàn thiếu có sốc với cái chết này không nhĩ...

Bích An đi đến nghe được câu chuyện, hai hàng mày cô khẽ nhủ lại...cảm giác cả kinh làm cô rợn tóc gáy...

- Cô Triệu...

- Cô Triệu...

Mọi người đi ngang qua Bích An đều chào cô thân thiện, Bích An cười vô thức chào lại họ rồi về thẳng phòng...

Đầu cô nghĩ đến cảnh tượng cô gái đó bị tai nạn rồi cả cuộc nói chuyện mà cô vô tình nghe được nữa chứ...chẳng nhẽ...

Bích An đột nhiên rừng mình...cô không nghĩ Tuyết Y lại có thể làm ra những chuyện trời không dung đất không nạp như vậy...chuyện đó súc vật chưa chắc đã làm. Cô không hiểu giữa hai người đó có vấn đề gì mà tại sao lại có chuyện đấy nhưng dù gì cũng không thể ra tay hại chết người như vậy chưa...càng ngày thú tính của Tuyết Y càng cao lên như vậy sao...

- Cô Triệu, có người bên Huỳnh thị đến.

Bích An tròn mắt hết từ sốc trước tin cô gái kia đến chuyện có người bên Huỳnh thị xang côngty...

Chẳng nhẽ San Phong đã biết tin cô trở lại.

Bích An cắn môi nói :

- Được rồi, cho họ vào đi.

Không tránh được nữa rồi, dù gì cũng sẽ phải đối mặt.

San Phong bước vào trong, người thư kí đóng cửa lại cho họ. Cậu nhìn cái dáng mảnh mai đang ngồi trên ghế giám đốc kia từ sau lưng, một cảm giác thân thuộc tràn về...

- Từ Di...

Miệng cậu bật thốt trong vô thức.

Từ từ...thật chậm, Bích An hít một hơi thật sâu, cô đứng dậy, quay người lại, nụ cười nhẹ nhàng đến thanh thản toả ra nhìn San Phong...

Ánh nắng bên ngoài chiếu vào nụ cười đó, mọi thứ như bừng sáng trong mắt San Phong...cô tựa như thiên thần tái thế. Vậy là Từ Di của cậu vẫn còn...vẫn còn trên trần gian này...

San Phong sững người trong giây lát...mắt cậu như nhoà đi. Một người đàn ông lại có thể rơi lệ khi biết một người con gái còn sống thì đúng là cô gái đó có một vị trí rất quan trọng.

Từ Di bước lại gần San Phong, khẽ cười :

- Anh vẫn khoẻ chứ.

- Sao, sao em lại xuất hiện vào lúc này...- Mắt cậu rung rung nước như sắp khóc khiến Tử Di thấy bứt rứt, cô bối rối vì vẻ mặt bi ai của cậu :

- Em...

San Phong ôm chầm lấy Bích An, miệng cậu nhẹ nói :

- Sao không về sớm hơn...sao bây giờ mới về...

Tiếng nói như ní non thân tình nửa như trách móc của San Phong khiến Bích An thấy như mình là tội đồ vậy. Cô đứng im trong vòng tay cậu, miệng nói :

- Xin lỗi, em...

Cạch...

Tiếng mở cửa vang lên, cô thư ký cùng Tuyết Y đứng sững nhìn hai người đang tình tứ ôm nhau...

Bích An giật mình vội nhẹ đẩy San Phong ra, cô trở mắt nhìn Tuyết Y đang sầm mặt nhìn mình, môi mím chặt gắt gao...đuôi mắt nheo lại như trắng non ẩn ý cười chế giễu, thật lâu sau mới bật thốt :

- Tôi đến không đúng lúc thì phải. Cô Triệu.

Giọng nói chứa đựng đầy hàn khí...trong đáy mắt như có lửa điện nhìn xoáy vào Bích An khiến cô thoáng rùng mình.

San Phong nhìn Tuyết Y, vẻ mặt vẫn còn chút ưu thương lên tiếng :

- Cậu đã biết rồi à?

Tuyết Y cười nhạt, nhìn Bích An nói :

- Cô Triệu Bích An – Từng tiếng thốt lên thật lạnh lùng – cô giỏi thật, biết đóng kịch từ khi nào vậy.

Từng lời từng chữ của Tuyết Y như đang mĩa mai Bích An, San Phong cau mày nói :

- Cậu nói gì vậy?

Bích An lấy lại bình tĩnh, cô quay xang San Phong nói :

- Anh ở đây chờ em một lát nhé.

San Phong thụ động gật đầu, cô lại lấy vẻ mặt bình thản hít một hơi thật mạnh xoay xang chiếu tin nhìn vào Tuyết Y :

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Tuyết Y quay mặt bước đi trước, cô thư ký vội vàng nép xang một bên nhường đường, mắt lão liên quan sát từng nét tâm trạng phức tạp biểu hiện trên mặt họ...

...

Tuyết Y đứng dựa người vào cửa xe chờ Bích An xuống, cô nói :

- Xang bên kia nói chuyện được rồi.

Cô nhìn xang quán cà phê bên đường, hất mặt nói.

Tuyết Y cau mày nhìn cô :

- Lên xe đi.

Tuyết Y mở cửa kéo cô vào trong rồi đóng sầm cửa lại, Bích An giật nảy mình...về mặt đáng sợ của Tuyết Y khiến cô lạnh gáy.

...

Trên đường đi Tuyết Y không hề mở lời, cậu cứ thế nhìn thẳng miệng khoá chặt...Bích An lên đưa mắt nhìn xang cậu...nửa gương mặt nghiêm nghị, khi chất phái lạnh nhìn nét đàn ông đó vẫn ảo hoặc như ngày nào...

...

Tuyết Y cho xe rẽ vào một lối vắng vẻ...những hàng cây xanh đôi cô mọc bát ngát...những tia nắng cuối ngày dần tắt đi...cậu dừng xe lại, cả hai bước xuống.

Tuyết Y đi trước, Bích An bước từng bước theo sau lòng bất an...không biết Tuyết Y định đưa mình đi đâu.

Cậu dẫn cô đến trước ngôi mộ..Bích An đưa mắt nhìn lên tấm hình trên đó, cô nuốt khan khi thấy ảnh mình...

Cô nhìn xang cậu dò xét :

- Anh muốn gì?

- Rốt cuộc chuyện này là sao, nói đi.

Giọng nói sắc lạnh về mặt cương nghị nhìn xoáy vào tâm can Bích An khiến cô trở nên lúng túng không biết nói gì, Tuyết Y im lặng một lúc rồi tiếp :

- Em thích trôi trôi trốn tìm lắm à? 4 năm...4 năm đi rồi xuất hiện với một đứa bé...rồi lại thân mật với hai người đàn ông khác...- Không kìm chế được, cậu nắm lấy vai cô lắc mạnh, mắt trừng lên đầy kích động – Rốt cuộc cô muốn gì...nói...nói đi.

- Buông tôi ra...- Bích An không chịu được cánh tay rắn chắc của cậu bóp mạnh vào vai mình nữa – Anh có tư cách gì mà hỏi tôi như vậy?

- Tư cách à...- ánh mắt cậu hắt những tia máu đỏ, khoé môi nhếch lên cười nhạt – Cô đừng quên mình nợ tôi rất nhiều...

Đến lúc này những uất ức dồn nén trong bao năm nay của Bích An được bùng phát, cô cố gắng hết sức thoát khỏi hai bàn tay như gọng kìm kia...:

- Nợ à...nếu có nợ thì anh nợ tôi mới đúng...- Cô lắc đầu cười nhạt – mà thôi cứ coi như tôi nợ anh, nói đi, anh muốn gì mới chịu buông tha cho tôi hay muốn tôi chết đi thật như cô gái kia...

Tuyết Y nhìn cô trân trân, Từ Di bây giờ không còn ngoan ngoãn im lặng cam chịu nữa rồi...đáy mắt tĩnh lặng, khuôn mặt thanh tú không tránh né nhìn thẳng Tuyết Y, cậu nhún mày nhìn cô không hiểu hàm ý trong câu nói đó :

- Ý em là sao?

- Không phải anh đã hại chết Mĩ Chi vì cô ta bắt anh có trách nhiệm về cái thai đó à? – Giọng nói có phần chế giễu.

- Hại chết...- Tuyết Y bật cười khanh nhìn Từ Di. – Em nghe lén tôi nói chuyện à?

- Chi vô tình thôi – Từ Di nhìn đi hướng khác, nét mặt bướng bỉnh hất lên kiêu hãnh cho mình là không có lỗi khi vô tình nghe lén chuyện người khác.

Về mặt Tuyết Y đột nhiên đổi sắc, hai hàng lông mày giãn ra trả lại khoảng cách vừa vặn như cũ, nở nụ cười vụn người mê nói :

- Nếu em đã biết, tôi cũng không dấu. Đúng là có chuyện đấy. Cho nên.

Bích An mở lớn mắt nhìn cậu không dám tin Tuyết Y lại dám công khai với cô như vậy sau khi hại chết một...không phải là hai sinh mạng mới đúng.

- Anh không phải là người nữa rồi...

Ánh mắt vừa sợ vừa căm nhìn cậu, chân thụt lại vài bước.

- Nếu biết như vậy thì ngoan ngoãn bên tôi đi.

- Không bao giờ có chuyện đấy – Bích An quay mặt định bỏ đi thì Tuyết Y tiếp :

- Đứa bé đó...- Giọng cậu mập mờ mang đầy tính châm chọc...- Tôi không chắc nó sẽ bình an đâu.

Bích An quay phắt lại nhìn trừng trừng cậu, cô gằn từng chữ :

- Anh dám.

- Em sẽ làm gì nếu tôi đụng đến nó ?- Cậu nhìn cô đầy vẻ chế giễu.

- Tôi...tôi sẽ nói chuyện giết người của anh cho mọi người biết.

Tuyết Y cười nhạt, về mặt đều giả vờ vai đều :

- Có ai tin em không...Mà nếu tôi có chết thì cũng sẽ kéo theo em đi cùng, còn nếu em chết...- cậu nhấn mạnh – tôi sẽ bắt người thân duy nhất còn lại của em chết theo. Cho nên, tốt nhất là ngoan ngoãn trở về bên tôi đi.

Bích An trợn mắt nhìn về mặt giếng nghênh coi trời bằng vung của Tuyết Y...lòng uất nghẹn nói không ra lời.

Tuyết Y bỗng nói:

- Tôi sẽ chấp nhận đứa trẻ đó, chỉ cần em ở bên tôi là đủ.

Giọng cậu nửa như xa cách nửa như van lơn khiến tim Từ Di loạn nhịp... gương mặt đó bỗng chốc trở nên yếu mềm, nụ cười tà mị không còn nữa, mà thay vào đó khoé môi mím nhẹ lại như chờ đợi sự kì tích nào đó...

Cô không thể mềm lòng một lần nào nữa... bên cạnh người đàn ông này chỉ toàn đau khổ thôi, cô chỉ muốn được bình yên sống bên con- quà tặng duy nhất ông trời đã ban cho cô. Bích An quay lưng bước đi tránh không nhìn vào gương mặt người đàn ông đã khiến cô vừa yêu vừa hận đó...

- Đừng biến mất một lần nữa... 4 năm là quá đủ rồi, tôi rất mệt mỏi em hiểu không... - Tiếng nói như oán trách ưu thương phả bên tai Bích An.

Vòng tay ấm áp của Tuyết Y khẽ ôm lấy cô từ sau lưng, giọng nói mềm mại đến thấu lòng người...

Gió... gió cứ mãi thổi... những lọn tóc xoã dài khẽ bay theo làn gió mát... cô cảm giác được có thứ dung dịch lỏng nào đó đang rơi nhẹ xuống bàn tay mình...

Cả không gian lẫn thời gian lúc đó như ngừng đọng lại giây phút đẹp như tranh này... đúng là một bức tranh hoàn mỹ...

Một khoảng cách gần kề trong gang tấc... một giọng nói ôn nhu... về mặt ưu thương đầy chân thành...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Bích An trở lại phòng làm việc, cô không nghĩ giờ này rồi mà San Phong vẫn chờ mình.

Vừa nhìn thấy Từ Di vào, San Phong bật đứng dậy nói:

- Em về rồi à?

Từ Di khẽ cười:

- Xin lỗi, em để anh đợi lâu quá.

- Không sao, cũng muộn rồi, chúng ta đi ăn rồi nói chuyện luôn.

- Cũng được.

...

Tuyết Y về nhà, tâm trạng thật nặng nề nằm phịch xuống giường không buồn tắm rửa thay đồ, nhắm nghiền đôi mắt lại nhớ lại những lời nói của Từ Di

“Xin lỗi, tôi và anh có quá nhiều điểm khác xa nhau ngay cả suy nghĩ cũng là hai thái cực đối lập. Chúng ta sẽ không có kết quả đâu, mong anh tìm được người hợp với mình hơn.”

Cậu đứng im lìm, gương mặt khắc khổ hai hàng mi sụp xuống, tay nắm chặt sườn quần, miệng lầm bầm “Tôi có thể sửa đổi mà...”

Vậy mà cô vẫn bước đi... không quay đầu lại nhìn cậu một lần...”

Cậu cố nhắm mắt quên đi mọi chuyện, nhưng sao nó vẫn cứ văng vẳng bên tai... Từ Di không còn chút tình cảm gì với cậu nữa rồi, cô nhất quyết không cho cậu một cơ hội.

Hàng ngày cậu chợt nhủ lại nhớ đến chuyện Từ Di nói “Hại chết Mĩ Chi“. Ý cô là cậu giết người sao...

Sao đầu Tuyết Y lại đau thế này... mọi chuyện không lành đều xảy ra dồn dập khiến cậu thấy ngột thở. Chưa bao giờ Tuyết Y cảm thấy mệt mỏi đến chán trường như vậy.

...

Lễ an táng của Mĩ Chi tuyệt nhiên không có mặt của Tuyết Y...vậy mà báo chí lại đưa tin họ sắp cưới nhau vì Mĩ Chi đã mang “long thai”.

Người thân trong gia đình cô cũng không có một lời oán thán nào về phía người đàn ông lạnh lùng kia vì họ đã nhận một khoản tiền khá lớn do Tuyết Y bồi trợ để trấn an chuyện đau thương này..

...

Trong phút chốc, mặt Đan Băng như hoá đá...Tử Di khẽ cười chào ông Đình rồi ngồi xuống cười với cậu thay lời chào.

- Sao không dẫn đứa bé đến đây?

Chưa hết ngạc nhiên khi Tử DI xuất hiện tại nhà mình, cô hoàn toàn bằng xương bằng thịt chứ không phải bóng mà... Đan Băng nuốt khan khi nhìn vẻ mặt dung dị bình thường của ba mình :

- Ba à, chuyện này là sao?

Tử Di nheo mắt nhìn cậu, miệng cười :

- Sao là sao chứ, cậu không thấy mình đang ngồi trước mặt à?

Đan Băng gật gật đầu, như vẫn không tin với hiện tại :

- Con không hiểu.

- Chuyện dài lắm, ba sẽ kể sau.

Bà Thái xuất hiện nói :

- Ông chủ, cậu Y đến.

Ông Đình nhìn sang Tử Di xem cô ra sao, thấy Tử Di cười không có gì, ông gật đầu nói :

- Để nó vào đi.

Tuyết Y hơi khựng người khi có Tử DI ngồi đó, cậu chỉ nhìn thoáng qua cô, sắc mặt lạnh nhạt cúi đầu chào ông Đình rồi nói nhanh :

- Con muốn nói chuyện riêng với ba một chút.

- Ừm – Ông Đình quay sang hai người kia nói – Chờ ba một lát.

- Vâng.

Tử Di nhìn sắc mặt Tuyết Y có phần tiêu tụy hơn vài ngày trước đó, lòng cô không khỏi chua xót, không thể nói Tử Di không còn tình cảm với Tuyết Y mà ngược lại...cô chỉ muốn bảo vệ mình và đứa con tránh con đường gồ ghề mà thôi.

Tuyết Y chỉ thoáng lướt ánh nhìn qua cô rồi bước vào phòng riêng theo ông Đình. Cứ chỉ xa cách lạnh nhạt đó của Tuyết Y khiến Tử Di càng nhói tim...cậu đã quyết định từ bỏ cô rồi thì phải. Như vậy cũng tốt cho cả hai.

Đan Băng lên tiếng hỏi :

- Tuyết Y cũng biết chuyện rồi à?

- Ừm.

...

- Ba còn nhớ giữ cạc của chú Hùng không?

- Còn, con có chuyện gì à?

- Con cần nhờ đến chú ấy một số chuyện, ba cho con mượn cái cạc đấy đi.

- Ừ – Ông Đình lục trong ngăn kéo đưa cho Tuyết Y tấm danh thiếp rồi hỏi lại – Con có chuyện gì mà phải nhờ đến ông ấy?

- Con sẽ kể sau. Con xin phép luôn.

- Đi sớm vậy, con không muốn nói gì với hai đứa kia à?

- Để lúc khác – Tuyết Y cười cho qua rồi cậu cúi đầu lễ phép chào ông.

Đi ngang qua sảnh chính chỗ hai người kia ngồi, mặt cậu lạnh băng không chút sắc thái chỉ chào cho có lễ rồi đi nhanh.

- Hai người lại có chuyện gì rồi à?

- Không, chuyện nhỏ thôi.

Lời nói giả dối của Từ Di đến con nít cũng chẳng tin nổi nữa là Đan Băng... nhìn vẻ mặt chiến tranh lạnh của họ là đủ hiểu.

Đan Băng bỗng nhiên nói tốt cho Tuyết Y :

- Tuyết Y rất yêu bạn đấy.

Từ Di bật cười chua chát :

- Anh ta biết yêu cơ à? Chuyện lạ đấy.

Đan Băng lắc đầu, mặt nói nghiêm túc :

- Không chứng kiến được cảnh Tuyết Y lúc nghe tin cậu chết và cả những ngày tháng sau đấy thì tớ cũng không nghĩ anh ta lại có thể yêu một người đến như vậy đâu.

Ông Đình đi tới bồi thêm vào :

- Nếu con chưa có ai thì cho nó một cơ hội đi. Nó chờ đợi chắc cũng mệt mỏi lắm rồi.

Từ Di cười buồn :

- Bây giờ con không muốn nghĩ gì ngoài chăm sóc đứa trẻ cả.

- Tuy con vậy, ba cũng không ép buộc.

- Đứa trẻ nào ? – Đan Băng cau mày không hiểu chuyện hai người đang nói

- Nó là...- Ông Đình định nói gì thì Từ Di vội chen vào cắt ngang :

- Nó là con nuôi tớ nhận bên Anh.

- Vậy à.

Từ Di nhìn ông Đình như muốn nói ông hãy im lặng...nếu như Đan Băng biết chắc chắn chuyện bí mật này sẽ bại lộ hết mất.

..

- Không cần làm đâu, tôi mua đồ ăn sẵn về rồi.

Nhìn vẻ mặt tươi như hoa của San Phong khiến Ngữ Yên cũng thấy vui lây, từ ngày cưới cậu đến giờ, đây có lẽ là ngày cô được nhìn thấy lại nụ cười ấy.

- Anh có chuyện gì vui à.

- Ủ, vừa ăn tôi vừa kể cho.

Ngữ Yên gật đầu dọn mọi thứ ra...

Cả hai cùng vào bàn...

San Phong vui vẻ nói chuyện trước :

- Cô biết Từ Di chứ, cô ấy chưa chết, mọi chuyện đều không có thật...cô ấy vẫn còn sống, tốt quá...

Nét mặt hạnh phúc trong từng lời nói của San Phong khi nói về Từ Di lại làm nhói tim Ngữ Yên.

Cô cố ép bản thân tạo ra nụ cười chia vui :

- Anh vui lắm à

- Đương nhiên,...à – Đột nhiên cậu nhìn lên cô.

Ngữ Yên giật mình quay đi chỗ khác, San Phong tiếp :

- Cô cũng có người yêu rồi phải không?

“Người yêu “. Hai từ này hơi xa xỉ đối với cô thì phải. Hai bảy tuổi thất bại với hai cuộc tình yêu đơn phương chưa bao giờ có khái niệm người yêu nào cả tự dưng lại có người đụng đến vấn đề dẫu kín này của mình khiến cô mất Tự nhiên đâm ra lúng túng gật đầu bừa :

- Ừ...ừm.

- Người trong tấm ảnh đấy à?

- Ừ...- Cô lại gật đầu bừa cho qua, chẳng buồn nói đến nó nữa.

...

- Chào cô, cô cho tôi đón cháu ...- Tuyết Y ập ứng không nhớ tên đứa trẻ..

Cô giáo nhìn người đàn ông phong độ tuấn tú trước mắt mà thấy quen quen...mắt cô nhìn cậu chăm chăm khiến Tuyết Y thấy lạnh người. Điều nhìn quá thô lỗ của cô giáo già ế chồng làm cậu hơi khó chịu nhưng vẫn điềm đạm nở nụ cười vạ người mê nói :

- Đúng rồi cháu Ren...

- Anh là gì của cháu – Giọng nói nhẹ nhàng cất lên hỏi Tuyết Y.

- Là chú.

Nhìn vẻ mặt cô giáo có phần phẫn khích khi chưa gặp phụ huynh nào lại anh tuấn như vậy....chuẩn không cần chỉnh...các nét đều hoàn hảo...

Cô chớp chớp mắt e thẹn nói như thủ thỉ :

- Chú à, trẻ quá nhỉ. Mà nhìn anh giống Ren quá, tôi tưởng hai người...

Bắt đầu Tuyết Y cảm thấy khó chịu rồi...có đón một đứa trẻ thôi mà phải đứng đây nghe gái già này ca cẩm. Rõ khổ số trai đẹp.

Miền cưỡng nở nụ cười trừ :

- Vâng, vậy cô cho tôi đón cháu được không.

- Ồ được, được chứ...

Đáng nhẽ ngoài những người hay đưa đón mới được phép đến đón nhưng cô giáo ở đây hình như bị Tuyết Y hớp hồn rồi thì phải nên chỉ cần một nụ cười, một câu nói đã đồng ý cho đón...mà không cảnh giác đây có phải tên bất cóc, moi nội tạng trẻ em không nữa...

Nhưng phải nói bề ngoài phong độ...đẹp trai đi xe xịn như vậy chắc cũng không phải dạng đấy đâu...Sự hào nhoáng bên ngoài đã khiến cô giáo choáng ngợp rồi còn đâu lý trí để phân tích nữa...

Ren được dẫn ra, cô giáo vờ ngồi xuống chỉnh lại quần áo cho cậu bé như chăm sóc tử tế lắm vậy, miệng cười hiền hậu nhẹ nhàng nói :

- Bé Ren về nhé.

Cậu bé rùng mình nhìn gương mặt mới 28 mà già nua của cô giáo mình...đột xuất tử tế như vậy. Cậu liếc lên nhìn Tuyết Y và cũng hiểu được nguyên nhân thay đổi của cô giáo. Cậu bé cũng gật đầu :

- Vâng.

Tuyết Y cầm lấy tay Ren, cậu khẽ cười...cáo lui cùng Ren.

Ôi...sịt máu mũi vì nụ cười đẹp đến kinh khủng đó mất...phải cố gắng vịn vào cổng cô giáo mới có thể đứng vững được...cô chất lười nhìn theo đầy luyến tiếc “Lần sau chàng còn đến không...”.

...

- Lên xe đi.

- Không, cháu không quen đi với người lạ.

Ren quay mặt bước từng bước ngăn ngừn của mình đi...nhìn mà buồn cười, chỉ cần 3 bước chân là Tuyết Y đã túm nó lại được, cậu xoay mặt Ren gần mình ngồi xuống nói :

- Chú sẽ dẫn cháu đến một nơi.
- Làm gì – Cậu bé cau mày nói.
- Đi rồi biết, có liên quan đến mẹ cháu đấy.

Cậu bé cắn môi một lát rồi nói :

- Chú đừng nghĩ cách lừa cháu đấy nhé.

Tuyết Y phì cười vì câu nói của Ren...nhìn nó đáng yêu thật...giả như đây là con của cậu thì tốt quá...Ánh mắt cậu thoáng ánh lên nét buồn. Cậu không đáng được hưởng cái phúc đó thì phải...

Tuyết Y cười nhẹ, đứng dậy dắt Ren đi lại xe, cậu mở cửa cho nó vào trong rồi mới vòng qua vào xe lái...

...

Chập tối...

Từ Di cúi đầu chào cô giáo, mắt ngó vào trong, miệng nói :

- Chị cho em đón bé Ren.
- Ô – Cô giáo há hốc mồm – Ô...
- Sao ạ.- Từ Di không kém phần ngạc nhiên.
- Lúc này có một anh đẹp trai cao to rất phong độ đến đây nhận là chú cháu, tôi đã để anh ấy đưa cháu về rồi

Từ Di nhìn cô giáo không tiếc lời khen ngợi người đèn ông đó mà chân chối...đúng là sắc nữ. Mà cũng không thể trách được gái già đơn độc thiếu bóng trai, khi nhìn thấy vật thể lạ đẹp mắt thì phải tuôn lời khen là phải rồi...

.

Hai hàng mày cô khẽ chau lại :

- Người đó nhìn như nào?
- Cao, to đẹp trai phong độ đi xe xịn...mặc áo vest xanh biển bên trong áo pull màu đen còn nữa...

Từ Di tái mét mặt, sắc mặt trở nên khó coi...quay ngoắt chặt vào xe đóng rầm cửa lại, vội vã cho xe phóng đi...tâm trạng hoang mang lẫn lo lắng bao trùm lấy cô, liệu điều Tuyết Y đã nói cậu có làm không...hầm răng cô cắn chặt lại với nhau, bàn tay nắm cứng lấy vô lăng đến nỗi toát cả mồ hôi...

Cô thật sự rất sợ điều gì đó xảy ra với Ren...chắc cô sẽ chết mất nếu nó có mệnh hệ gì. Và đương nhiên Tuyết Y sẽ phải hối hận cả đời khi dám làm gì đến nó...

Nỗi sợ càng khiến cô mỗi lúc cho xe tăng tốc mỗi nhanh...

Kết.....

Tiếng phanh xe rít lên nghe chói tai khiến mọi người trước Hàn thị phải ngoái lại nhìn cô gái mảnh mai vừa lái xe như bay đến đó...

Từ Di đi như chạy vào bên trong, giờ này mọi người chắc cũng đã về gần hết rồi, cô mau chóng vào thang máy để lên tầng 8. Tầng ngự trị của phòng tổng tài.

Thật may khi vừa bước ra khỏi thang máy cô đã chạm ngay mặt Quách giám, cô vồn vã hỏi :

- Hàn thiếu đầu?

Về mặt khẩn trương của Từ Di làm Quách giám quỳnh lên theo, cậu đáp :

- Tôi không rõ, hình như Hàn thiếu rồi công ty từ chiều nay vẫn chưa quay lại.

Không xong rồi...Từ Di hỏi nhanh :

- Anh có biết anh ta hay đến đâu không?

Quách giám đốc đầu, cuộc sống riêng tư của Tuyết Y thì có chúa mới biết được anh hay ở đâu làm những gì thôi.

...

Từ Di dừng xe trước cổng căn biệt thự...đã lâu lắm rồi cô mới quay trở lại. Nó vẫn vậy, không có thay đổi nào cả...

Không còn thời gian nghỉ nhiều nữa...Từ Di vội xuống xe, lấy tay bấm chuông liên hồi mãi mới có một người đi ra, người phụ nữ đứng tuổi ra mở cửa...Lúc này Từ Di không còn giữ được bình tĩnh nữa, cô chỉ muốn thật nhanh chóng tìm được đứa con của mình mà thôi.

Người giúp việc vừa mở cửa ra, cô đã chạy thẳng vào trong nhanh như chớp, không để bà nói lời nào...Bà cũng vội vàng đóng cửa lại rồi theo chân cô đi nhanh vào trong.

Đến sảnh chính và cả phòng khách, Từ Di vẫn không thấy bóng dáng Tuyết Y đâu...

Từ Di vẫn còn nhớ vị trí nơi phòng Tuyết Y, cô vội vàng chạy đến đó. Vừa mở cửa ra, Từ Di bật công tắc đèn lên...

Mọi thứ trong phòng sáng trưng hiện rõ mồn một trước mắt cô...

Hai mắt cô mở lớn sững sờ...tấm hình của mình được phóng to treo trên đầu giường Tuyết Y...một luồng cảm xúc cực mạnh nhói trong tim dâng lên, Từ Di đưa tay chặn ngực cố nén sự xúc động ấy, chân cô đi chầm chậm đến trước tấm hình đó, khẽ đưa tay đến chạm lấy nó, mắt như nhoà đi...

Từ Di rút tay lại, đây không phải là lúc cô nghĩ mấy chuyện này...mà phải đi tìm được Ren.

Từ Di chạy ra ngoài, sang ngay phòng bên cạnh...cô hơi chần chờ một lúc mới đưa tay mở cửa phòng đó ra, vì đây chính là phòng cũ của mình, cô không muốn vào đây lần nào nữa...

Cạch...

Chỉ chút nữa thôi là Từ Di đâm đầu vào người Tuyết Y, cậu nhìn cô, vẻ mặt tỏ ra lãnh đạm nói:

- Đến rồi à?

Từ Di ngược mắt nhìn Tuyết Y, cô cau mày:

- Anh làm gì con tôi rồi.

Tuyết Y bật cười có chút gì đó chua xót trong nụ cười ấy:

- Em nghĩ tôi có thể làm gì với một đứa trẻ.

- Điều đấy thì chỉ có anh biết thôi...- Từ Di không kìm được, buột miệng nói – Người mang thai anh còn không tha...

- Im đi...- Tuyết Y nạt ngang câu nói của Từ Di, sắc mặt cậu tối sầm...có lẽ đang phần nộ thật sự rồi.- Cô không biết gì thì im miệng đi.

Từ Di hơi hoảng trước tiếng quát của Tuyết Y, thật ra cô cũng chẳng muốn nhắc đến chuyện đó đâu, đấy là việc của anh ta không nghe không thấy là tốt nhất nhưng mà chẳng may tức quá hoá dại mà chạm vào...

Nét mặt cậu lúc này có chút gì đó mệt mỏi lần ưu thương nhìn cô, giọng có vẻ hạ xuống:

- Nó đang ngủ bên trong, cô vào đưa nó về đi.

Nói xong cậu lách người qua cô, mặt lạnh như đá bước đi. Bà giúp việc thấy đầu đuôi câu chuyện, có vẻ quan hệ giữa hai người không bình thường nên cũng chẳng giám ra mặt chỉ đứng núp một góc rồi lui.

Từ Di nhìn theo đến khi cậu khuất hẳn mới mở cửa nhẹ nhàng bước vào trong...

Cô nhìn quanh căn phòng, mọi thứ đều như trước...tất cả từng vị trí một không chút thay đổi, nó vẫn sạch sẽ 'như có người ở thường xuyên vậy.

Lần môi mỏng khẽ mím lại...cô chạm lấy từng thứ đồ dùng trước đây của mình, những bản vẽ được cất trong ngăn bàn vẫn còn...4 năm mọi thứ vẫn nguyên vẹn. Tuyết Y đã không vứt bỏ một thứ gì của cô cả...

Trong xấp vẽ đó bỗng nhiên rơi ra một tờ giấy, Từ Di khẽ nhú mày cúi xuống nhặt lấy tờ giấy đó...

“Giấy chuyển nhượng công ty...

Nhanh tay lật xang trang sau...

Hai tròng mắt cô mở lớn hết cỡ, miệng há hốc đầy sừng sốt... Đây không phải là côngty của ba cô sao. Nếu nhớ không nhầm... San Phong đã từng nói cậu định thu mua côngty của ba cô nhưng đã có người nhanh tay hơn... vậy người đó chính là Tuyết Y rồi.

Rõ ràng ở đây tên chính chủ là Triệu Tử Di... vậy là... Bàn tay cô run run nắm chặt tờ giấy, còn tay kia khẽ che miệng ngăn sự sùng sốt của mình...

...

Tuyết Y thanh thản ngồi xuống chiếc ghế làm việc ngả lưng ra sau bật tivi siêu mỏng kia lên theo dõi mọi diễn biến bên phòng cạnh...

Môi thoáng nét cười...

Mọi thứ giương như nằm trong suy đoán của cậu... đáng nhẽ để màn kịch hoàn hảo hơn thì Tuyết Y không nên nổi nóng như vậy nhưng trước Tử Di không bao giờ cậu có thể bình tĩnh như thường được, nó chỉ có giới hạn rất ngắn thôi...

- 5...4...3...2...

Cạch...

Tuyết Y nhanh tay tắt phụt màn hình, quay lưng ra phía tường kính chờ đợi...

- Anh là người mua côngty của ba tôi?

Thật nhẹ nhàng cậu xoay ghế lại, ngón tay thon dài khẽ đan vào nhau... mắt hơi nheo lại nhìn Tử Di. Một phong thái khoan thai thanh thoát đến lạ thường...

- Em biết rồi à?

Tử Di dơ tờ giấy trong tay lên bước gần đến cậu đặt xuống bàn:

- Tôi muốn mua lại nó được chứ?

Tuyết Y nhếch môi cười, nhìn sâu vào mắt cô:

- Nó vốn dĩ thuộc về em rồi mà.

- Tôi không muốn nợ ai nữa. Nói giá đi.- Giọng nói có phần cứng rắn.

- Được rồi...- Tuyết Y đứng dậy, cậu đi tới gần cô, khoé môi hơi cười, cúi đầu gần tai cô giọng nói thật tà mị – Muốn mua lại cũng được thôi, giá của nó là em.

Cậu khẽ đặt tay lên vai cô, đôi mắt cười cong lại:

- Dù sao nó cũng đứng tên em rồi, một là nhận lấy hai là trả nợ bằng thân em.

Cậu bước thanh thản đi qua gương mặt bưng đờ của Tử Di. Đây đúng là ép người quá đáng mà... Một cách thì khiến cô phải mắc nợ hẳn còn cách kia thì phải lấy thân báo đáp sao... đúng là hoang đường.

Tử Di vội vã chạy theo kéo Tuyết Y lại, cậu trở mắt quay lại nhìn xuống cái tay đang níu áo mình của cô, nhẹ nói:

- Sao vậy?

Tử Di lúng túng, cố gắng tìm cách át đi thái độ vô duyên vừa rồi của mình:

- Tôi có thể trả anh gấp đôi.

Tuyết Y bật cười như thể cảm thấy câu nói của Tử Di là câu hài nhất mà cậu từng nghe vậy:

- Em nghĩ tôi cần tiền à. Mà thôi cũng muộn rồi đấy, em đưa con về sớm đi. – Ánh mắt cậu chợt sáng lên, khoé miệng cười cợt như trêu đùa cô – Hay ngủ lại đây cũng được.

- Anh điên à.- Về bông đùa nửa như trêu nửa như giễu cợt của Tuyết Y khiến Tử Di nóng mặt.

Có loại người nào vừa tức giận với mình xong lại có thể quay xang trêu chọc nhún nhả với mình được không.

- Em đang phẫn nộ đấy à?- Tuyết Y lại cười như thể bản năng của cậu chỉ có cười trước sự tức tối của người khác vậy.

Từ Di cắn môi, nhìn bộ mặt nham nhở này chỉ muốn đấm cho một trận thôi. Nhưng phải nhịn... cô vẫn còn ý thức được Tuyết Y đang là bầu trời của mình... nếu cậu đỡ mặt coi như xong.

Từ Di chợt cười, thái độ tự nhiên như không, tự nhiên như chuyện nước biển màu xanh rượi nếp màu trắng vậy...

- Hàn thiếu...

- Sao cơ? - Cậu đưa đôi mắt đẹp nhìn cô.

- Anh không thấy lúc mình nhăn nhó nhìn rất... - Cô bỏ lững câu đầy hàm ý mỉa mai.

Tuyết Y tròn mắt như nai vàng ngơ ngác lắc đầu, rồi lại à lên khoe môi cong ẩn ý cười:

- Có phải em đang muốn khen tôi rất hoàn hảo.

- Biến thái. - Từ Di bật thốt hai từ rồi quay mặt đi.

Tuyết Y cũng bước theo sau...

Thấy cứ có tiếng bước chân theo mình Từ Di quay đầu lại, cô cau mày hỏi:

- Anh đi theo tôi làm gì?

- Đây là nhà anh đấy.

Đúng là vậy... Từ Di im bất cay mày quay mặt đi tiếp về phòng con mình đang nằm ngủ. Cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi tên tổng tài ác ma này càng sớm càng tốt cả cái căn nhà hắc ám này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Từ Di cúi người xuống, định bế Ren ra xe thì Tuyết Y đã làm trước rồi.

- Không cần phiền Hàn thiếu.

Cô dơ hai tay ý bảo Tuyết Y chuyển Ren sang cho mình tự bế con được. Tuyết Y nhún mày lườm cô:

- Nhìn lại hình hài của em đi.

Từ Di nuốt khan lườm cậu, nhưng mắt vẫn lén nhìn lại bản thân mình... Phải rồi, dạo này cô lại gầy đi nữa... cứ kiểu này thành bộ xương đi động mất. Lại còn để xe ngoài cổng nữa chứ. Lối đi từ nhà ra ngoài cũng mất cả đoạn đường, Từ Di mà bế Ren ra đến xe chắc cũng chết mệt mất thôi.

...

Tuyết Y cúi đầu nhẹ nhàng đặt Ren nằm ra ghế sau, cậu mở còi chiếc áo blazer đang mặc ngoài ra đắp lên chân cho đứa bé.

Cử chỉ này khiến Từ Di sửng sốt, đôi mắt chợt buồn... cho đến khi Tuyết Y chui đầu ra khỏi xe, ngược mắt nhìn cô, Từ Di mới bừng tỉnh thoát khỏi sự xúc động nhất thời:

- Tôi về đây.

Cô bồi rối vội nói để lần áp thái độ đó rồi nhanh chóng mở cửa xe bước vào.

Tuyết Y khom người nhìn qua cửa kính, nhẹ cười nói:

- Ngủ ngon nhé.

Từ Di phóng đi thật nhanh... hai má vẫn còn đỏ bừng vì ngữ chỉ vừa rời của Tuyết Y... thật hiển nhiên cô cảm giác được sự ấm áp trong câu nói đó... nhưng, Từ Di lắc mạnh đầu sủa tan cái cảm giác đó ra khỏi đầu, không biết Tuyết Y chỉ tốt lành trong bao lâu nữa, phải tránh xa người nguy hiểm đấy

mới được...tốt nhất là thế.

...

- Hàn thiếu, mời anh theo chúng tôi về đồn để điều tra về cái chết của cô Mĩ Chi.

Tuyết Y cau mày nhìn mấy tên cảnh sát dơ thè lên đòi đưa mình đi, giọng cậu đầy vẻ quyền lực nói :

- Lý do tôi phải đi là gì ?

- Vì người cuối cùng cô ấy gặp trước lúc chết là cậu. Chúng tôi cần người hợp tác điều tra vụ mưu sát này.

Tuyết Y hơi cười, nhún vai :

- Được rồi, đi thì đi.

Cả công ty nhón nhau khi nhìn thấy tổng tài của mình bị cảnh sát áp tải đi. . .một số người còn đau lòng nói :

- Hàn thiếu làm sao có thể gây ra chuyện động trời như vậy chứ...

- Mau chóng trả lại tổng tài cho chúng tôi đi.

Đi giữa đám cảnh sát mà khí chất Tuyết Y không hề giảm đi chút nào, phong thái ung dung, nét mặt điềm tĩnh vẫn giữ được...Hình tượng không những không bị giảm sút mà còn tăng lên gấp bội nữa chứ...Họ tin rằng chắc chắn tổng tài ưu tú của mình không bao giờ làm chuyện kinh khủng như vậy được.

- Gọi luật sư Mạnh đến ngay nhé.

- Vâng.- Quách giám nhìn Tuyết Y lên xe, tay bấm máy gọi cho luật sư riêng của Tuyết Y.

- Luật sư Mạnh à...

- ...

- Hàn thiếu xảy ra chuyện rồi, ông mau đến sở cảnh sát xx.

- ...

Bên ngoài công ty một đồng đám phóng viên đã sẵn tin được đến vây chặt chỗ đó, chụp ảnh lia lịa hình ảnh Tuyết Y bị áp ra ngoài...ánh đèn flash khiến cậu khó chịu đưa tay che mắt khiến họ càng có lý do viết và cho rằng Tuyết Y xấu hổ vì hành động man rợ của mình bị bại lộ nên không muốn mọi người chụp được cảnh tượng bị áp giải này...

- Xin hỏi cái chết của cô Mĩ Chi có liên quan đến Hàn thiếu phải không?

- ...

- Hàn thiếu, cậu có gì muốn nói về chuyện này không?

- ...

- Cậu im lặng như vậy có phải là không phủ định chuyện kia là có liên quan đến mình phải không.

Đám cảnh sát cổ hết sức gạt đám phóng viên ra cho Tuyết Y vào xe. Tuyết Y thở hắt ra ngã lưng ra sau...'Đúng là chó săn có khác'.

Đến khi vào xe rồi chúng vẫn còn cố chụp cậu qua tấm cửa kính nữa chứ...bất lực.

Quách giám tắt máy rồi nhanh chóng chen ra ngoài xe đến sở cảnh sát đó chờ bên ngoài.

...

Ông Đinh sốc nặng khi trên màn hình tivi con mình xuất hiện trước trụ sở cảnh sát được quay trực tiếp, cùng đám phóng viên giăng quanh đó..

- Cái chết của cô Mĩ Chi liệu có liên quan đến vị tổng tài ưu tú trẻ tuổi Hàn thiếu không?. Cơ quan chức năng sở cảnh sát thành phố đang điều tra làm sáng tỏ...

Mất ông mở lớn nhìn lại cảnh Tuyết Y bị giải lên xe cảnh sát với lũ ruồi nhặng bầu quanh chụp ảnh lia lịa...Ông cau mày khó chịu...Làm gì có chuyện nó hại chết người chứ...Con ông chẳng nhẽ tính nó lại không biết..Đúng là hoang đường mà...

- Quản lý Bắc..

- Dạ..- Ông Bắc khom người kính cẩn.

- Chuẩn bị xe cho tôi đến sở cảnh sát xx.

- Vâng thưa chủ tịch.

Qiu ăn nhiều năm giờ cũng đến lúc lấy lại phong độ rồi... Ông Đình không thể để đám báo chí đưa tin những sáng đưa con trai của mình đi giết cô gái nào đó được...

...

San Phong ngồi trên ghế tổng, chăm chú nhìn chiếc lắc tay sáng bóng lấp lánh với những viên kim cương đính trên đó, ánh nắng bên ngoài chói rọi khắp cơ thể cậu, ánh mắt đăm đăm cùng gương mặt hoàn hảo đó đã tạo nên một cảnh sắc tuyệt đẹp...

Đến khi đôi vai cậu khẽ cử động, Ngữ Yên mới giật mình lúng túng, bước nhanh vào trong, đặt xấp hồ sơ lên bàn nói che đi cảm giác bối rối:

- Huỳnh tổng xem đi, rồi kí cho tôi.

San Phong cười nhẹ gật đầu:

- Được rồi, cô ra ngoài đi...

- À này...

Vừa đi được vài bước, San Phong đã gọi lại.

- Có chuyện gì à?- Ngữ Yên quay người hỏi.

- Trưa rồi, cô muốn ăn gì không?

Theo phản xạ, cô nhìn cậu gật gật đầu. San Phong nở nụ cười vụn người mê:

- Được rồi, đi thôi.

...

Nhà hàng cậu định đến lại đi qua sở cảnh sát, nhìn thấy cảnh náo loạn bên ngoài sở, cậu cho xe đi chậm chậm lại, hạ kính xuống tò mò nhìn vào bên đó...

Mắt cậu mở lớn ngạc nhiên khi nhìn thấy ông Đình bước xuống xe...

Ông lấy hai tay cài lại khuy áo vest, mắt nhìn lên dòng chữ to biển trụ sở an ninh...

4 tên vệ sĩ đi trước mở lối tạt đám phóng viên xang một bên. Ông Đình ngẩng cao đầu đi giữa hàng người...

- Xin hỏi, Chủ tịch Hàn nghĩ sao về chuyện kinh thiên động địa con mình vừa gây ra

Ông Đình dừng bước, quay mặt sang phía trái, ánh mắt lướt qua từng tên một, phong thái khoan thai nhẹ giọng hỏi:

- Ai vừa đặt câu hỏi.

Đám phóng viên quay qua quay lại nhìn nhau, sắc mặt có đổi khác, nhưng nghe giọng mềm mỏng của ông Đình chắc không có chuyện gì đâu.

Một tên dơ tay, cố chen lên trước nói:

- Là tôi...

Hắn chìa máy thu âm về phía ông Đình như chờ đợi câu trả lời, cả đám kia cũng nhao nhao đẩy máy thu âm lẫn mix về phía ông Đình..

- Có can đảm, được...cậu tên gì làm ở toà soạn nào? – Giọng nói vẫn dung dị bình thường.

- Tôi là An Đông làm ở toà soạn x.x

- Ồ – Ông Đình nhún vai gật đầu, miệng hơi cười khiến đuôi mắt xuất hiện một vài nếp nhăn do tuổi tác...- Chờ giấy đuổi việc đi nhé.

Ánh mắt ông đột nhiên trở nên sắc lạnh nhìn tên nhà báo đó...đôi mắt tràn ngập một màu đen kịt...

Đám phóng viên nuốt khan nhìn vẻ mặt đáng sợ của ông Đình mà ngán ngẩm...tất cả đều lặng câm trong phút chốc...không ai ngu dại mà đâm đầu vào chỗ chết nữa đâu...

...

San Phong cho xe dừng hẳn, miệng lầm bầm :

- Có chuyện gì vậy nhỉ?
- Hình như là vụ tai nạn của cô Mĩ...gì gì đó- Ngữ Yên chỉ nhớ là nghe máng máng người khác nói trên đường
- Chẳng phải là do tai nạn đâm ô tô chết à?
- Không hẳn là vậy, người ta nghi ngờ đây là vụ mưu sát.

Hai hàng mày cậu khề chau lại :

- Người ta nghi ngờ Hàn thiếu dây đưa đến chuyện này.
- Chắc vậy – Ngữ Yên gật đầu.

Tít..tít...

- Sao em?
- ...
- Chị biết rồi.
- ...
- Chị cũng không rõ, lúc nữa chị em mình gặp rồi nói sau.
- ...
- Ừm

Ngữ Yên quay xang dục San Phong:

- Anh có muốn đi ăn nữa không vậy? Đã gần quá nghỉ trưa của tôi rồi đấy Huỳnh tổng.
- Ừ rồi.- San Phong từ từ cho xe lăn bánh, miệng hỏi – Cô không cảm thấy tò mò về chuyện này à
- Có nhưng đang đói nên không nghĩ được nhiều.

San Phong nhìn Ngữ Yên, chưa có cô gái nào phạm ăn trước mặt cậu như cô cả. Cậu bật cười lắc đầu...

...

- Haha...thằng khốn, cuối cùng mày cũng sẽ chết dưới tay tao thôi...haha.- Ông Đồng cười sung sướng khi xem thời sự.

Vụ của Tuyết Y đúng là gây chấn động giới truyền thông...chỉ mới đưa tin thôi đã chiếm tỉ lệ số người xem trên mạng tăng ngùn ngụt theo phút...

Chưa ai đoán trước được thật hư vụ việc này ra sao...phía chức năng đang điều tra được nhiều điểm gây bất lợi cho phía Tuyết Y...

Đặc biệt khi xem hình ảnh ghi lại, mọi người đều thấy nét diễm nhiên trên khuôn mặt anh tuấn đó...phải chăng cậu không sợ vì có gia thế tài phiệt của mình chống lưng cho rồi hay...thật sự cậu không làm nên không sợ gì cả... Toàn bộ là một dấu hỏi chấm với người đọc người xem tin...

- Để xem nó còn ngông nghênh được với ai nữa.
- Ba đừng xem thường anh ta. Vẫn nên đề phòng thì tốt hơn.
- Đương nhiên rồi...- Ánh mắt ông thật tà độc nhìn trừng vào hình ảnh Tuyết y – Mày dám làm họ Đồng này mất mặt trước mọi người à...hừ...thằng ranh con.

Nhã Kỳ nhìn Tuyết Y trong hình đầy tức tối...cô sẽ không tha thứ cho bất kì ai dám hắt bỏ mình...nếu cô không có được thì người khác cũng không.
“Đừng trách tôi...chuyện ra nước này toàn do anh gây nên cả..” Ánh mắt cô hằn đầy sự hận thù đối với Tuyết Y, người ta gọi cái này là không ăn được

thì đập đổ đây mà...haizz...

...

Hai mắt cô tròn tròn đầy sùng sốt...

Tuyết Y bị nghi ngờ có liên quan đến vụ tai nạn một xác hai mạng của cô người mẫu Mĩ Chi.

- Chẳng nhẽ họ đã điều tra được rồi.

Tia lo lắng thoáng hiện lên trong mắt Từ Di. “Vậy là Tuyết Y phải ngồi tù sao “ Cô cắn răng vào môi mạnh đến nỗi còn hằn những vết răng trên đó...

Cô khẽ nhủ thầm...rồi mắt khỏi màn hình tivi. Cô để mọi chuyện của Tuyết Y tránh xa khỏi suy nghĩ của mình nhưng sao nó cứ hiện lên rõ mồn một trong tâm trí cô thế này...

Không biết bây giờ cậu ra sao nữa...Tân trạng lo lắng lẫn bức rức khiến Từ Di đứng ngồi không yên, cô đi qua đi lại trong phòng lòng nóng như lửa đốt. Tay nắm chặt chiếc điện thoại...

Mở khoá...Khoá máy...Bỏ xuống đi tiếp...

Dừng chân...mở máy...lại khoá máy...bước tiếp qua lại...

Cứ như vậy hành động của cô lặp lại như một con robot vậy...nửa muốn gọi điện cho ông Đình hỏi chuyện, nửa không dám vì sợ mọi người sẽ hiểu nhầm mình vẫn còn tình cảm với Tuyết Y.

Mà hiểu nhầm gì, sự thật đúng là vậy mà... Đắn đo mãi một hồi cô mới quyết định...mở máy...ấn số...

Tút...tút.....

Một hồi chuông dài mãi vẫn chưa có ai nghe máy, Từ Di nóng lòng nhăn mặt...”Làm ơn ai nghe máy đi...”.

Sự sốt sắng của cô đến cô cũng không thể kìm lại được nữa là...”Đúng rồi...” Mắt Từ Di chợt sáng lên, cô có thể gọi cho Đan Băng được mà.

Nghĩ là làm, cô nhanh tay ấn số của cậu...

- ...

- Cậu đang ở đâu vậy? Có biết chuyện của Hàn thiếu không, bây giờ ra sao rồi..

- Xảy ra chuyện gì mà khẩn trương vậy.

Đầu dây bên kia, Đan Băng cũng tỏ ra ngạc nhiên không kém, cậu đang bên Anh thì làm sao mà biết ở nhà xảy ra chuyện gì được chứ.

- Thôi, tớ lên máy bay bây giờ, có chuyện gì về nói sau nhé.

- Ủ- Từ Di cúp máy trong thất vọng

...

- Anh nghĩ sao về chuyện này...

- Suy nghĩ gì của Hàn thiếu về chuyện này thế nào ạ.

- Chủ tịch Hàn, ông nghĩ sao về chuyện con mình làm...

Vừa thấy hai cha con họ Hàn bước chân ra khỏi trụ sở.Đám phóng viên tràn trề xuất mấy tiếng đồng hồ đứng bật dậy lao tới phía họ như một con lốc người. Những câu hỏi đặt ra tới tấp...

4 tên vệ sĩ nhanh chóng làm nhiệm vụ gạt đám người đó xang một bên cho thân chủ vào xe ...

Chiếc xe dần lướt bánh ra khỏi đó...

- Lần trước con muốn lấy cạc của chú Hùng vì chuyện này phải không?

Tuyết Y lắc đầu, cậu ngả lưng ra sau, giọng nói có phần mệt mỏi:

- Con muốn nhờ chú ấy làm một số chuyện khác thôi.

- Vậy à. Chuyện này xảy ra, con có nghi ngờ ai không?

- Nếu đây là vụ mưu sát thì chỉ có thể là họ thôi – Tuyết Y nói như khẳng định.

- Ý con là...- Ông Đình mập mờ hiểu ý con.

...

Vừa thấy xe Ông Đình chờ tới cổng căn biệt thự Tuyết Y, Từ Di vội vàng thụp người xuống núp trong xe.

Ông Đình thoáng nét cười nhìn thấy biến chiếc xe đậu đằng sau...Làm sao mà không thể đoán được người trong đó là ai chứ.

Như vậy là con bé vẫn còn lo lắng cho con ông nên mới đến đây chờ nó.

Tuyết Y xuống xe, cúi người chào ông Đình.

- Con cứ để tâm trạng thật thoải mái nhé, có người đang chờ con đấy.

Ông Đình khẽ cười cho kính xe lên, rồi bảo tài xế chạy đi. Tuyết Y chỉ cho lời nói đó là đùa. Cả ngày chạy đôn chạy đáo rồi lại ở sở nữa làm cậu mệt muốn chết...không phải vì lo mà do sức khỏe dạo này xuống cấp.

Tuyết Y lững thững vừa đi vừa đa viên sỏi dưới chân mình từ lúc vào cổng đến tận lúc đến bậc tam cấp vào sảnh chính...

Từ Di đứng ngoài nhìn dáng vẻ của cậu...cô cảm thấy Tuyết Y đang mệt mỏi lắm đây. Nhưng...ai bảo cậu lại gây ra chuyện đó để giờ bị như này là phải lắm rồi...đáng đời thôi...Mặc dù đã cố thuyết phục mình đừng quan tâm đến chuyện Tuyết Y nữa nhưng sao cô vẫn cứ dõi theo cậu thế này...

Từ Di quay lưng định bỏ về nhưng rồi lại dừng lại nhìn theo Tuyết Y...Không còn tình thì cũng còn có nghĩa.- Từ Di tự cho là thế “Dù sao anh ta cũng là người có ơn với mình”.

Cô chần chừ đưa tay lên ấn chuông...

Bà quản gia vội vàng chạy ra ngoài, thấy Từ Di, mặt bà có vẻ khởi sắc :

- Mời cô vào

- Vâng - Từ Di hơi mỉm cười cúi đầu lễ phép chào bà.

- Cậu Y đang ăn cơm, cô cũng vào dùng luôn đi ạ.

- Vâng, cảm ơn bà.

...

Tuyết Y dừng tay gấp đồ ăn, mắt ngược lên nhìn người mới đến...miếng cơm trong miệng cậu như nghẹn lại...trong mồm vẫn còn bọng cơm, thấy Từ Di xuất hiện đột ngột như vậy cũng quá đổi ngạc nhiên :

- Sao em ở đây...- Lời nói của cậu đến đâu cơm trong miệng phun ra đến đó...

Tuyết Y cũng thấy mình vô ý quá, chỉ tại bất ngờ nên mới bật thốt ra mấy câu đó mà không kịp nuốt miếng ăn xuống...

Cậu vội đặt bát xuống lấy khăn giấy lau miệng, lấy lại phong độ nhìn cô :

- Ngồi xuống đi.

Từ Di nhìn cậu, thái độ vẫn bình thường chẳng có vẻ gì lo lắng cả...bằng chứng là ăn cơm vẫn rất ngon lành đấy thôi...Hoá ra là cô lo thừa suốt từ trưa đến giờ à. Đúng là lo bò trắng răng thật.

Từ Di kéo ghế ra, khoanh tay khoan thai nhìn cậu như ánh mắt của người bề trên nhìn tội đồ vậy :

- Ngon miệng nhì.

Giọng nói có phần châm chọc, Tuyết Y ngây thơ mở tròn hai mắt vốn to rõ hai mí của mình :

- Có gì không ngon à? Em cũng ăn thử đi, rất ngon đấy.

Cậu quay xang trái gọi to :

- Cô Nga...

- Không cần...- Từ Di cắt ngang lời cậu – Sao anh chưa hỏi ý tôi đã gọi vậy.
- Sao, anh trả nói trước rồi còn gì – Tuyết Y tròn mắt nhìn cô.
- Tôi đã nói đồng ý ăn chưa..
- Xời ...- Tuyết Y nhìn cô chần chỗi – KKhông ăn thì thôi, người ta có lòng tốt lại còn
- Lúc nào anh cũng tự làm theo ý mình vậy. Cả chuyện Mĩ Chi nữa, anh không sợ người ta phát hiện mình làm à?

Hai hæg mảy cậu khê cau lại, miếng com trong miệng cô nuốt xuống, từ từ nhìn lên cô :

- Em nghĩ anh làm thật à?
- Tôi chỉ biết những gì mình nghe thấy thôi.- Từ Di quay mặt tránh ánh mắt của cậu.

Tuyết Y buông đũa mạnh xuống bàn, đứng dậy dần mạnh từng chữ:

- Tôi không cần ai tin tôi nhưng em thì phải tin. Tôi nhắc lại lần nữa tôi – không – làm

Cậu tức giận cầm theo chiếc điện thoại trên bàn bỏ về phòng trong sự bức bối.

Mặt hầm hầm đầy sát khí..ai không tin cậu cũng được chỉ cần Từ Di hiểu là được rồi vậy mà cô cũng chẳng bằng một người dung, những nhân viên trong côngty cậu nữa...ít ra họ còn tỏ ra tin cậu còn cô thì lại không. Đúng là muốn cậu tức chết mà...

...

- Hình như cô đang hiểu lầm gì đó với cậu Y.
- Không có đâu – Từ Di lắc đầu cười gượng.
- Cậu ấy không có làm chuyện đó đâu.

Từ DI hơi cười nheo mắt nhìn bà :

- Sao bà biết?
- Nhiều lần cô gái đó đến đây làm phiền cậu chủ, dù có tức đến đâu cậu chỉ bỏ đi để cô ta đỡ lải nhải bắt buộc này nọ thôi. Đánh còn chưa nữa là đòi giết người.- Giọng nói bà có vẻ tin tưởng Tuyết Y lắm vậy.
- Nhờ đâu trong lúc bức xúc, anh ta không làm chủ được bản thân mà gây ra chuyện đó thì sao?
- Cô hãy tin cậu Y đi. Tôi chắc chắn cậu ấy không gây ra những chuyện kinh khủng vậy đâu.

Bà ta nhìn Từ Di khẳng định một lần nữa hình tượng trong sáng của Tuyết Y là 100 phần trăm. Bà lui cui dọn dẹp đồ ra ngoài...

Từ Di ngồi lại suy ngẫm những lời bà nói...Mọi chuyện nghe vậy nhưng chưa chắc đã là vậy thì sao. Cô cũng đã rơi vào trường hợp như vậy rồi tại sao lại không hiểu được chứ...nhờ đâu Tuyết Y chỉ bị hiểu nhầm thôi thì sao, những lời nói của bà giúp việc khiến cô sáng dạ ra.

Là người thì đừng nên cứng nhắc cứ nhìn mãi vào quá khứ mà sống...Tuyết Y có độc tài, đôi lúc lại quá nhẫn tâm thật nhưng chắc chắn phần người của cậu vẫn còn hơn phần con đày tớ. Bề ngoài cứng nhắc như vậy nhưng cũng có đôi lúc lại hiền lành lắm.

Đáng lẽ ra lúc như vậy, Từ Di phải có đôi lời động viên cậu chứ sao lại cứ ép buộc cậu vào cái thế đã sẵn như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Từ Di đứng dậy, về phòng Tuyết Y ...cô đưa tay từ từ mở cửa bước vào..thấy cậu đang gục mặt trong tay ngồi nhìn về một phía...

Từ Di bước gần lại ngồi xuống cạnh Tuyết Y :

- Xin lỗi, tôi không cố ý ép anh phải nhận chuyện đó...

Giọng nói của cô trong lúc này thật đúng là liều thuốc xoa tan mọi mệt mỏi của Tuyết Y, cậu khẽ ngả đầu dựa vào vai cô...dáng vẻ thật yếu đuối. Lại một cảnh nữa không ai có thể tưởng tượng được một tổng tài mạnh mẽ cô lập như Tuyết Y lại có thể ngả đầu dựa vào vai của một cô gái một cách uỷ mị như vậy được...

Từ Di định ngồi lui giữ khoảng cách giãn ra với cậu...dù gì thì dù cô chỉ thông cảm với hoàn cảnh lúc này thôi chứ không có nghĩa là đã chấp nhận và tha thứ cho mọi chuyện cậu đã gây ra cho cô...

- Chỉ một chút thôi...

Giọng nói thật ngọt ngào...phảng phất như mặt nước mùa thu...mắt khẽ nhắm lại tận hưởng giây phút bên cô...

Đang định kéo dài khoảng cách thì nghe câu nói nửa như cầu xin nửa như ra lệnh của cậu làm cô khựng lại...Coi như cô đang an ủi một người quen cũng được vậy. Từ Di thờ nhẹ, ngồi im trong phút chốc...cảnh đẹp như trong phim này lại xuất hiện giữa đời thường...

...

- Biển xe là xx..

- Vậy điều tra cho tôi chủ nhân chiếc xe đó hiện đang ở đâu?

- Vâng.

- À nhân tiện lấy luôn cả kết quả bên cảnh sát nhé.

- Vâng thưa chủ tịch.

Trợ lý Bắc khom người cung kính rồi lui ra ngoài.

Mọi chuyện có vẻ đang đi về hướng bất lợi cho Tuyết Y. Chiếc xe Mi Chi được điều tra là do có người đã cắt phanh từ trước, mặc dù vậy cô chỉ đi với tốc độ cực chậm làm sao lại ra đến nông nổi chết người được...cả chiếc xe đâm vào cũng vậy không có nồng độ cồn trong đó chứng tỏ tên lái xe không hề uống rượu và cả cái hiện trường đó đều cho thấy đường vắng vẻ không đông đúc mà lại lại xảy ra tai nạn chắc chắn người lái chiếc xe kia đã đâm với vận tốc mạnh nên mới có thể gây chết người như vậy...Không biết bây giờ hân đã bỏ chạy đi đâu nữa, chỉ cần tìm được chủ nhân chiếc xe đó là có thể biết tất cả thôi.

.....

- Ba à, chuyện Tuyết Y đến đâu rồi. – Đan Băng bước vào phòng làm việc ông Đình miêng hỏi.

- Con về rồi à.

- Vâng, vừa đến sân bay đã nghe rầm rộ chuyện của Tuyết Y rồi.

- Ừ. Mọi chuyện đang giải quyết, con không cần bận tâm đâu.

- Vậy à. Nếu cần giúp gì cứ nói con nhé.

- Ừ.

Tuyết Y định đi thì bỗng nhớ đến chuyện mình cần làm, cậu quay lại nói :

- À, bên Đồng thị bỗng nhiên muốn hợp tác với ta làm dự án khu đô thị x...ông ấy có gửi dự án xang ba xem qua rồi trả lời cho ông ấy nhé.

- Ừm

Ông Đình cầm bản dự án lên, khoé môi nhếch lên cười nhạt...Đúng là cáo già, mọi chuyện xảy ra mà cứ như không, chẳng liên quan gì đến mình vậy. Vẫn có thể hợp tác với người không ưa mà mặt vẫn tươi cười đúng là quái vật...tiện tay, ông ném theng cái dự án đó vào sọt rác mà không cần chán chừ...

...

- Anh...

San Phong đang chọn đồ ăn lại bàn, thì có người gọi, cậu quay lại nhìn dáo dác xung quanh tìm hướng có tiếng nói:

- Em đây...- Gia Linh trong đám đông vẫy tay lại với cậu rồi nhanh chen đến gần San Phong hơn.

- Em đi đâu mà mắt tích luôn vậy?

- Ồ. Em mới đi xả stress về ấy mà. Phải rồi, anh với vợ mới cưới sao rồi, hạnh phúc chứ?

- Cũng tạm tạm – San Phong thờ ơ quay đi trả lời.

- Vậy à, chiều nay anh rảnh không?

- Sao, có chuyện gì à? – Cậu nhướn mày hỏi cô.

- Hôm nay ba mẹ em tổ chức lễ kỉ niệm ngày cưới, anh cũng đến chứ.

San Phong sực nhớ ra, tấm thiệp mời mà trợ lý Kim đã đưa cho mình, hôm nay mà không gặp Gia Linh chắc cũng quên bém đi mất. Cậu vỗ trán :

- À..ừ đương nhiên.

Gia Linh vui vẻ gật đầu. Cô sẽ dùng mọi cách để lôi kéo bằng được người đàn ông này về bên mình. Chờ đợi...chờ mãi đợi mãi cũng có được đâu...vốn dĩ San Phong phải thuộc về cô mới đúng tự dưng lại có cô gái kia xuất hiện chắn ngang, đúng là không cam tâm.

- À, anh với em cùng đi chọn đồ cho bác gái đi.

- Ừm, tùy anh.

- Vậy đi thôi.

San Phong tự nhiên cười khoác tay qua vai Gia Linh, nhìn ngoài như họ tình tứ lắm vậy nhưng thật sự có gì giữa họ đâu...chỉ là tình cảm đơn phương từ phía Gia Linh thôi.

Cô mỉm cười sòng bước cùng cậu đến trung tâm mua sắm trang sức cao cấp.

...

- Em thấy bộ nào được.

- Quả do anh tặng thì anh tự chọn đi chứ – Gia Linh nhìn chăm chăm chiếc lắc tay xinh xắn có vẻ rất thích thú với nó.

Là người am hiểu tâm lý của người khác nên San Phong cũng chẳng khó gì để thấy được nét thích thú món đồ đó của Gia Linh, dù vậy cậu cũng vẫn không nói gì, chỉ chỉ tay về phía khác hỏi :

- Em thấy bộ đó được không?

Gia Linh ngẩng ngẩng một lúc cũng gật gù tâm đắc...

- Anh cũng có mắt thẩm mĩ đấy chứ.

- Đương nhiên rồi.

San Phong hơi cười, ngược mắt lên nhìn nhân viên bán hàng, cậu nói :

- Lấy bộ đó giúp tôi.

- Vâng thưa Huỳnh tổng.

Cậu gật đầu hài lòng vì thái độ phục vụ của nhân viên, đứng dậy ánh mắt vô tình lướt qua một chiếc dây chuyền cũng khá đẹp mắt...nhìn có vẻ đơn giản nhưng giá chẳng đơn giản chút nào...

Đột nhiên cậu lại nhớ đến Ngừ Yên...hình ảnh cô bỗng chốc lại xuất hiện thoáng qua trong đầu cậu. San Phong hơi cười chỉ tay vào hai chiếc lắc cạnh nhau nói...

- Lấy chiếc lắc và cả dây chuyền kia nữa.

- Vâng.

Gia Linh lúc này đã ra ngoài nghe điện thoại của ai đó trước nên không biết được chuyện cậu mua.

...

- Xong rồi à anh.

- Ừm.

Cậu đưa một túi nhỏ xinh cho cô nói :

- Của em này.

Gia Linh ngạc nhiên nhìn cậu :

- Của em?

- Cảm lấy đi, xem có thích không?

Môi cậu hơi cười, mắt nháy điệu lý :

- Coi như trả ơn em đi cùng anh vậy.

- Ôi anh hào phóng thật đấy – Gia Linh cũng nhận lấy thêm trò.

Cả hai nhìn nhau bật cười. . .

...

- Đây.

San Phong về nhà trong tâm trạng vui vẻ lạ thường, cậu dơ chiếc túi nhỏ lên trước mắt Ngữ Yên, cô dùng tay dọn cơm, mắt ngược lên nhìn :

- Gì vậy?

- Tặng cô đây.

Hai mắt cô mở lớn, miệng hơi run không nói thành lời, hết nhìn cậu rồi nhìn xang món quà, làm San Phong mỗi cả tay cầm, cậu nhìn cô :

- Sao vậy, không thích à?

Đầu cô khẽ lắc lắc, từ ngày cưới đến giờ San Phong có bao giờ tặng gì cho cô đâu mà sao tự nhiên hôm nay lại. . .

Đúng là chuyện lạ. . . lạ quá lạ.

Ngữ Yên đưa tay thụ động nhận lấy món quà, San Phong chep miệng nói :

- Cô ăn đi nhé, tôi có việc phải đi rồi.

- Anh không ăn à? - Về mặt chợt buồn vì chưa khi nào San Phong ăn một bữa do cô nấu cả.

- Ừ. Tôi đi ăn tiệc rồi.

- Ồ – Ngữ Yên miễn cưỡng cười gật đầu – Vậy anh đi.

- Ừm.

San Phong lên phòng tắm rửa rồi thay đồ nhanh chóng xuống dưới, đi ngang qua phòng ăn, cậu chợt nhìn vào đó. . . qua khe cửa lớn thấy Ngữ Yên ngồi ăn một mình, bóng dáng đơn độc thật tội nghiệp. . . Tự nhiên cậu lại thấy cô thật khổ thân. . . một cô gái lúc nào cũng thui thủi một mình như vậy đúng là có chút đáng thương thật.

Nhìn nghiêng nghiêng nửa khuôn mặt có nét buồn nào đó cô cố gắng nhai từng miếng cơm chán chường khiến cậu có cảm giác mình như là cái lông nhốt con chim nhỏ bé vậy. . .

San Phong thở hắt ra, đi vào trong, miệng tươi cười hỏi :

- Cô không định đi cùng tôi à?

Ngữ Yên hơi nhướn mày ngạc nhiên nhìn cậu :

- Đi đâu?

- Cô phải đi cùng tôi tới dự tiệc chứ. Vợ kiểu gì vô tâm vậy.

Chỉ là câu nói đùa thôi sao Ngừ Yên thấy xốn xang thế này...tim cô đập loạn lên khi nhìn gương mặt trách móc của cậu...

- Xin lỗi, tôi chuẩn bị đây.

Cô vội vội vàng vàng đứng dậy về ngay phòng thay đồ dự tiệc...

Ngừ Yên bước xuống trong bộ váy vàng nghệ làm nổi làn da trắng sứ của mình...nhưng tiếc là khuôn mặt không được trang điểm đẹp cho lắm.

San Phong chép miệng :

- Lại tốn thêm ít giờ rồi.

...

Cậu đưa cô đến một salon làm tóc to vật vờ giữa trung tâm thành phố...

Ngừ Yên xuống xe, mắt ngẩng lên nhìn salon đó như cô gái lọ lem vào cung điện vậy...Cô chẳng bao giờ phải tốn tiền cho những nơi xa xỉ này cả. Nếu có tiền vào đây thì dồn vào trả nợ rồi sống cuộc sống thanh thản còn hơn.

San Phong nói :

- Vào thôi, đừng há hốc mồm nhìn nữa, quê chết đi được.

Ngừ Yên ngậm ngay miệng lại, cô cúi mặt xuống thái độ bình thường lại bước theo sau San Phong.

...

- Ôi Huỳnh tông...

- Anh đi đâu mà mắt hút bao nhiêu lâu vậy...

Chưa gì đã có hai em chân dài đang làm tóc ở đó bỗng nhiên đứng dậy lao về phía cậu mặc kệ cho mấy em nhân viên làm tóc ở đó há hốc miệng...

San Phong cười hiền :

- Ủ, dạo này bạn quá không có thời gian đi chơi.

- Bạn thì bạn vẫn phải nhớ đến bọn em chứ, người gì vô tâm thế.

- Được rồi được rồi, để lúc khác anh sẽ gọi cho hai người nhé. Giờ anh có việc rồi.

Hai cô gái dừng ngay nụ cười đồng loạt nhìn xang cô gái đi cùng San Phong...miệng hơi nhếch lên vẻ khinh khỉnh...mắt lướt từ trên xuống dưới dò xét Ngừ Yên.

Cô khẽ nhún mày nhìn lại họ. Xí xa xí xọn thấy trai là tươm tướp tươm tướp thấy kinh...

Một cô gái giọng chua như giấm eo ** nói :

- Kìa là cô vợ mới cưới của anh à, nhìn già thế.

Cô gái đứng cạnh cũng gật đầu đồng tình, ghé gần tai San Phong nói :

- Sao nhìn lớn thế.

Ngừ Yên cau mày nhìn họ to nhỏ xì xầm nhìn về mình.

- Em lại đây...

Một anh chàng nhìn ăn mặc như trai Hàn vẫy tay gọi Ngừ Yên, cô mở lớn quay lại đằng sau xem có ai không, thấy không có, cô tự chỉ tay vào mình ý gọi tôi à.

Chàng trai mỉm cười gật đầu. Ngừ Yên lườm xẹt ngang qua ba người kia đang xì xầm nói chuyện rồi đi ngang qua họ, mặc kệ San Phong, cậu ta thấy gái cũng sáng hết cả mắt lên còn gì.

- Anh gọi tôi có chuyện gì?

- Vậy em đến đây làm gì? - chàng trai nheo mắt môi hơi cười hỏi lại.

- Không biết. - Ngử Yên cũng chẳng biết đến đây để làm gì nữa là. - Sao anh hỏi tôi.

Về mặt ngu ngu của Ngử Yên làm chàng trai bật cười nhìn cô ;

- Em gái, em đến đây ngoài trừ để spa thì còn làm gì nữa, hay tính đến hút mỡ bụng.

Ánh mắt hần lút xuống nhìn chằm chằm vùng bụng Ngử Yên đuôi mắt cong ản ý cười.

Ngử Yên cau mày khó chịu :

- Anh nghĩ thôi có thừa mỡ cho anh hút à. Nhảm nhí.

Cô phẩy tay quay mặt đi, chàng trai cười lắc đầu nhìn theo.

- Bạn hiền, makeup cho cô gái đó hộ tớ nhé.

- Ồ - Vũ Thanh cười gật đầu - chờ tý nhé.

San Phong quay xang nói với Ngử Yên :

- Cô ra chỗ kia ngồi cho Vũ Thanh chỉnh chu nhan sắc cho.

- Ai cơ.

San Phong chỉ tay về phía chàng trai đang đứng cắt tóc cho cô gái nào đó. Ngử Yên nhìn theo hướng tay của cậu, rồi cô nói :

- Thôi, tôi xang bên kia cũng có người làm mà.

San Phong ngoắc ngoắc tay ý bảo Ngử Yên lại gần mình, cô cũng đi lại phía cậu. San Phong nói :

- Đã làm gì thì phải chọn cái tốt nhất hiểu không.

Lại còn thế cơ... đúng là lảm chuyện, đàn ông gì mà điệu kinh người... chăm chút từng tí một hèn nào nhìn anh ta lúc nào cũng là n01 trong mắt đám sắc nữ...

...

Vũ Thanh vừa mekup cho Ngử Yên, khoé môi vừa nhếch lên như đang nhin cười, đôi mắt to của hần cứ nhìn chùng chùng cô làm Ngử Yên mất cả tự nhiên, người cứng đờ lại...:

- Sao anh cứ nhìn tôi vậy.

Vũ Thanh dừng tay lại, buông xuôi xuống nhìn cô :

- Không nhìn thì làm sao làm được.

- Ừ, làm tiếp đi, nhanh nhanh lên. - Ngử Yên nói cho qua.

- Muốn làm đẹp mà cứ dục thế thì làm sao đẹp được.

- Nói ít làm nhiều đi - Ngử Yên lại lời giọng lúc đang làm việc ở côngty ra, hình như cô bị nhiễm tác phong ấy rồi hay sao ấy.

San Phong ngồi vắt chân chữ ngũ, bàn tay gõ gõ xuống salong nhắm mắt ngả người ra sau chờ đợi...

...

- Xong rồi đây...

Vũ Thanh nắm tay Ngử Yên bước đến trước mặt San Phong, cô cau mày rút tay lại, nhìn bộ mặt đều đều gian tà của Vũ Thanh khiến cô chẳng thể nào có cảm tình nổi...

San Phong hơi ngạc nhiên trước sự thay đổi này nhưng rồi lại thích nghi được ngay vì còn ngỡ ngàng gì trước những người đẹp nữa chứ:

- Được rồi, đi chứ.

Ngữ Yên gật đầu, hai người định ra về thì Vũ Thanh chặn ngang lại :

- Hai vợ chồng đến dự tiệc nhà Gia Linh à?

- Ủ. – San Phong gật đầu hỏi – Sao à?

- Cho tớ đi ké với, xe hỏng chưa có tiền sửa.- Mắt cậu chớp chớp nhìn San Phong thấy mà buồn nôn.

Ngữ Yên hơi rùng mình... hình như đàn ông mà làm trong nghề phụ nữ này giới tính đều bị lệch lạc đi thì phải.

- Cũng được.

- Đúng là bạn hiền...- Vũ Thanh chu chiếc miệng mồm hôn gió San Phong rồi đi đến đến đám nhân viên đang chăm sóc khách hàng nói to – Các em gái ở lại làm chăm chỉ nhé.

- Vâng – Cả lũ nhân viên đồng loạt dạ thưa.

.....

- Đây, hai người yêu nhau được bao lâu rồi mà cưới nhanh thế.

Câu hỏi vô tình nhưng đầy gai đâm vào Ngữ Yên, cô lặng im chẳng thèm trả lời, còn San Phong thì gấn giọng :

- Bạn hiền ạ, hỏi ít thôi. Nãy giờ bao nhiêu câu rồi.

- Hỏi tí thôi, làm gì căng thẳng vậy.- Vũ Thanh trề môi ngồi an vị lại phía sau.

Không nhịn được vài phút, cậu lại chồm lên phía trước hỏi :

- Em gái này, làm sao em có thể dụ được San Phong trắng hoa an phận làm người chồng tốt vậy.

Có câu hỏi nào ngu như vậy không – Ngữ Yên trầm nghĩ.

Cô khó chịu với tên mặt dày này nãy giờ rồi nhưng vì là bạn của chồng mình lại đi thất lễ với hấn... Cô cắn môi, vẻ mặt giãn ra tự nhiên nhẹ cười trừ không đáp.

Vũ Thanh cũng tự biết ý ngồi lại vị trí cũ...cậu cũng hỏi hơi nhiều thật, phải lạnh lùng tý để giữ hình tượng lại thôi.

San Phong nhìn qua gương chiếu hậu, miệng cười cười nhìn vẻ mặt bị người khác bơ của Vũ Thanh...3 giây rồi mà tính nhí nhố hơn cả cậu nữa...Chơi với nhau đã lâu mà cậu cũng chẳng hiểu nổi tính cách của Vũ Thanh thuộc thể loại nào...nắng mưa thất thường.

...

- Anh đến...rồi à..

Tiếng nói của Gia Linh ngày một bé đi khi nhìn thấy Ngữ Yên xuất hiện đằng sau San Phong, cô khẽ chau mày kín đáo không để lộ vẻ khó chịu ra ngoài, miệng vẫn cười như không:

- Ôi cả chị cũng đến nữa à?

- Vâng – Ngữ Yên gật đầu cười.

Vũ Thanh lang thang ngoài hoa viên một vòng mới vào sau,..

Gọng Gia Linh nửa đùa nửa như thật:

- Chị dâu đến không có quà gì à.

Ngữ Yên khựng người nhìn sang San Phong. Cậu vội đỡ lời :

- À...à, anh với cô ấy là vợ chồng nên được tính chung chứ?

Thấy vẻ mặt ngượng ngập của Ngữ Yên, trong lòng có tý đắc ý, miệng cười mắt liếc qua Ngữ Yên :

- Em chỉ đùa thôi mà.

San Phong chep miệng lườm cô, Ngữ Yên thừa hiểu câu nói đó chứa 3 phần đùa 7 phần thật thôi.

- À chị, ra đây với em chút được không?

Ngữ Yên gật đầu :

- Được.

Gia Linh thân mật khoác tay Ngữ Yên đi tới một góc nào đó làm gì mà không ai hiểu. San Phong cũng chẳng quan tâm mấy, cậu lẳng đi chào hỏi các tiền bối và chủ tiệc.

...

- Nói đi, cô và San Phong đến với nhau vì lý do gì?

- Cô đang nói gì vậy?

Gia Linh khoanh tay nhìn Ngữ Yên khinh khỉnh cười nhạt:

- Cô tưởng tôi không biết gì à?

Ngữ Yên lảng tránh câu hỏi “

- Tôi không hiểu cô nói gì và cũng chẳng muốn hiểu nữa. Hết chuyện tôi có thể đi được rồi chứ?

Cô nhìn sâu vào mắt Gia Linh mà nói, như chuyện chẳng có gì.

Vũ An đứng sau lùm cây cách chỗ họ nói chuyện không xa. Miệng cười thú vị... đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn. Cậu im lặng đứng trong bóng tối...

Ngữ Yên định bỏ đi thì Gia Linh đã kéo tay cô lại, tia mắt có chứa luồng hỏa khí cao ngút, nói như dằn mặt :

- Cô chỉ may mắn khi được anh ấy chọn là người thay thế thôi. Nên hiểu thân phận của mình mà sống hiểu chứ.

Ngữ Yên hơi cười, gạt tay Gia Linh ra khỏi tay mình, mặt nhìn nghiêng sang Gia Linh mà nói :

- Không có tôi, chắc chắn cô cũng không thể.

Gia Linh sựng người... mồm mép cô ta cũng lợi hại quá đấy chứ. Miệng nhếch lên cười...

- Cô mở to mắt ra mà xem, anh ấy sẽ thuộc về tôi thôi.

- Cô lên nhé – Ngữ Yên cười bình thản nói, giọng không chút ghen tức khiến Gia Linh dần nóng mặt.

Ngữ Yên bước đi, phong thái vẫn ung dung điềm nhiên như không có vấn đề gì xảy ra. Còn lại Gia Linh quay mặt về phía sau, nhìn theo cái bóng cao tỏ ra kiêu hãnh kia làm cô thấy chướng mắt quá đi... “Để xem cô còn vênh mặt được bao lâu”

- Gia Linh...

Vừa nghe tiếng ai gọi, cô đã vội vàng tươi cười quay lại :

- Vũ Thanh... anh đến từ lúc nào vậy.

- Đủ để nghe một câu chuyện. – Giọng cậu bốn cột vang lên gần tai Gia Linh.

Sắc mặt cô đột nhiên chuyển xang tái hắc đi, miệng lắp bắp :

- Chuyện... chuyện gì cơ?

- Ai cũng hiểu, chỉ 1 người không hiểu – Giọng có phần trọc ghẹp bóng gió.

- Anh muốn gì.- Mặt cô bắt đầu nóng lên chân tay toát chút mồ hôi lạnh.

Vũ Thanh nheo nheo mắt cười nhìn Gia Linh, tay gãi gãi cằm chất lười nói :

- Hẹn hò với anh đi. Mọi chuyện coi như chưa nghe chưa thấy vậy? :

- Hẹn hò...

.../

- Gia Linh nói gid với cô vậy
- À, có chút chuyện riêng thôi.
- Ủ.

...

- Sao, trốn ra nước ngoài rồi. . - Mặt ông Đình trở nên tối sầm. . giọng nói đầy mệnh lệnh – Tôi không biết bằng cách nào, cậu phải tìm bằng được người đó về đây.

- ...

Ông quảng máy lên bàn, nếu không tìm được chủ nhân chiếc xe bỏ trốn kia thì làm sao con ông có thể thoát tội được... Cũng may Tuyết Y được ông bảo lãnh mới được ra ngoài.

- Vẫn chưa tìm được à ba?
- Ủ.
- Ba thử gọi cho chú Mạnh xem.

Ông Đình lắc đầu :

- Cũng vậy thôi, dạo này chú ấy đi du lịch suốt ít khi tại nước lắm.
- Vậy ạ. Ba cần con giúp gì không
- Hiện tại, quản lý côngty giúp ba là được rồi.
- Dạ- Đan Băng cười gật đầu.

..

- Anh không giữ thái độ hợp tác thì mọi chuyện sẽ gây bất lợi cho anh thôi – Tay nhân viên chống hai tay lên bàn nóng ruột nhìn Tuyết Y.

Cậu chưa thấy nghi phạm nào lại có thái độ làm việc với cảnh sát kênh kiệu như Tuyết Y cả... hay do gia thế quá khủng nên chẳng coi ai ra gì.

Tuyết Y vẫn điềm nhiên như không, mắt nhìn lên tên cảnh sát :

- Đơn giản là tôi gặt cô ta rồi về thôi. Chuyện còn lại. . - Cậu nhún vai – tôi không biết.
- Vậy anh gặp cô Mi Chi có chuyện gì, giữ hai người nghe nói có xảy ra xung đột trước đó phải không.
- Xung đột – Khoé môi Tuyết Y cười bật ra, mắt nhướn lên nhìn tên cảnh sát dùng động từ cực mạnh này.
- Anh nghĩ tôi làm gì được cô ta vậy.

Tên cảnh sát điên lên vì cách nói chuyện này của Tuyết Y, hấn xù tung đầu lên bực mình đập mạnh tay xuống bàn :

- Có người gần đó đã nhìn thấy hai người cãi vã gì đó.
- Thì sao.
- Trời ơi. ....điên lên mất.

Hắn cầm ly nước tu cạn một hơi, cô gắng trấn tĩnh lại mình. . mà cấp trên cũng oái oăm thật, chỉ định cho mình giải quyết một tên vô cảm này. Chắc điên quá..

Tuyết Y bình nhiên nói :

- Còn gì nữa không?
- Anh không hợp tác như vậy thì cứ ngồi đến tối cũng không xong. Yêu cầu anh giữ thái độ nghiêm chỉnh. . . trong lúc làm việc nên. . .

Tuyết Y chán ngấy khi nghe những câu hỏi thừa thãi, nói nhiều quá sức hỏi đi lại này rồi. . .cậu đứng dậy cầm chiếc áo vest lên tay bước đi :

- Nói với cấp trên anh, tôi không muốn quay lại đây 1 lần nữa đâu.

Xời xời... Tên nhân viên cảnh sát muốn cười cũng không xong... hấn bước nhanh theo Tuyết Y trước khi cậu ra khỏi phòng điều tra đã tóm cậu lại được, mặt vênh lên nói :

- Này, cậu nghĩ mình còn là Hàn thiếu khi bước chân vào đây à?

- Bỏ- tay- ra – Tuyết y nhấn mạnh từng chữ, mặt ngoái lại sau, hai mắt trừng lên nhìn thật đáng sợ.

Tên cảnh sát cũng hơi chột, hấn nói lỏng tay ra nói :

- Mời cậu về chỗ cũ.

Tuyết Y dứt tay mình ra khỏi bàn tay nghề của hấn, chỉnh lại âu phục, miệng nói :

- Muốn yên thân làm việc, tốt nhất nên biết điều 1 chút.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Cạch...

Trước khi tên kia ý thức được câu nửa như hăm dọa, nửa như lời khuyên của một bậc tiền bối với kinh nghiệm lâu năm trên thương trường dành cho mình thì Tuyết y đã ra ngoài... qua đám nhân viên thường vụ khác, ai cũng ngược lên nhìn người đàn ông anh tuấn đấy... không thể nén sự bàn tán xì xầm.

Một vài nửa cảnh sát chưa chồng cũng như đã có, vẫn phải suýt xoa chất lười khen “Chưa thấy nghi phạm nào lại tuấn nhã như vậy...”.

Vẫn với nét quý nhả... mặt cậu hơi găng cao... ngũ quan sáng lạng từng bước chân toát lên khí chất cao quý... gương mặt nhìn nghiêng hay thẳng đều rất good~... Nếu cậu là phạm nhân chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ cảnh sát xung phong được chăm sóc mắt...

Tuyết Y kéo tay áo vest nhìn lên đồng hồ... đã 4h rồi, vậy là đứa bé đó sắp đi học về... bước chân có nhanh hơn vội ra ngoài lấy xe còn kịp giờ...

...

Không thừa không thiếu nửa phút.

Xe cậu vừa dừng bánh cửa trường đã mở ra... Tuyết Y bước xuống xe, khoanh hai tay dựa vào cửa mắt dõ vào đám đông tìm mục tiêu mình cần...

Thật không lẫn đi đâu được, tất cả các đứa trẻ đều cười đùa bên tay bố mẹ, riêng chỉ có một cậu bé, chầm chậm bước đi một mình ra ngoài, có hai đứa trẻ khác cũng đi cùng nhưng chúng nó tíu tít nói còn Ren thì im lặng lắng nghe không đáp...

Dáng dấp trẻ con cùng gương mặt lạnh như tiền của nó thật chẳng liên quan chút nào... đúng là ông cụ non.

Ren vừa nhìn thấy Tuyết Y, miệng cậu bé hơi cười tiến lại gần.

Tuyết Y ngồi xuống đón nó :

- Cháu muốn đi chơi không?

Ren nhìn quanh xem có mẹ mình đến đón không, nhìn mãi mà chả thấy, chắc lại bận nên đến muộn rồi.

Cậu suy nghĩ vài phút rồi mới gật đầu :

- Cũng được, nhưng cháu chỉ có 2 tiếng cho chú thôi.

Tuyết Y phì cười, không hiểu sao lúc bên thằng bé mọi áp lực trong cậu giương như giảm đi rất nhiều... rất thanh thản.

- Mà mẹ cháu không đến đón à.

- Chắc mẹ chỉ đến muộn thôi.À chú có số mẹ cháu không?
- Ủ' có...- tuyết Y lấy điện thoại trong túi ra..
- Ren...- Từ Di từ xa chạy lại phía hai người. Cô nhủ mày nhìn xang Tuyết Y – Sao anh lại ở đây?
- Ủ', đi ngang qua thấy thằng bé chưa có ai đưa về nên định..
- Cảm ơn..- Từ Di chưa để Tuyết Y nói hết câu đã cắt ngang – Chào chú rồi về con.

Tuyết y quay xang nhìn Ren hất hất mặt kín đáo xang Từ Di, thằng bé hiểu ý rất nhanh nói :

- Mẹ, con muốn đi thư giãn.

Cổ lăm Tuyết y mới nhận được cách nói chuyện già khú của thằng bé này...đi chơi thì nói đi chơi đi lại còn “thư giãn”.

- Để lúc khác được không , mẹ có việc bận rồi – Từ Di ngồi xuống hứa hẹn với con.
- Lúc nào em trả bạn.

Ren gật đầu đồng tình :

- Mẹ biết ngày nào mẹ cũng đón con muộn ít nhất là nửa tiếng còn lại toàn là 1 đến 1 tiếng rưỡi không.,

Từ Di cứng họng nhìn hai người, đúng thật là vậy, tại cô mới về nên công việc tồn đọng của giám đốc cũ đều do cô đảm nhiệm hết vậy mới có tình trạng trễ nại này.

Miệng dờ khóc dờ cười :

- Ồ...tại..
- Em nhận làm một ngày có chết được đâu.

Cũng phải...Từ Di thở hắt ra, cười hiền nhìn con :

- Được rồi. Vậy con muốn đi đâu.
- Đến trung tâm giải trí đi mẹ.
- Ủ'.

Từ Di cầm tay con đứng lên, thấy Tuyết Y cũng đứng dậy vẫn chưa chịu về, cô nhìn nhìn cậu như sinh vật lạ:

- Anh còn không về đi, đứng đây chờ đợi gì nữa.
- Ồ...- Tuyết Y lại quay xang nhìn Ren cầu cứu.
- Mẹ, cho chú ấy đi cùng đi, dù sao càng đông cũng càng vui mà.

Từ Di nhìn Ren chằm chằm...từ khi nào, con cô lại có thiện cảm ra mặt nói đỡ cho Tuyết Y vậy nữa không biết. Rõ ràng nó rất kị cậu cơ mà. Nghĩ nhưng cũng chẳng nói làm gì, Từ Di gật đầu bừa :

- Đi đi.

Ren quay xang đá lông nheo với Tuyết Y, miệng nói bằng khẩu hình không thành tiếng :

- Ồk.

Tuyết Y khẽ cười, cầm tay cậu dắt đi...

...

Lý do vì sao Ren lại thay đổi thái độ với Tuyết Y 180* như vậy là vì trẻ con ngây dại bị sói già lừa một cú ngoạn mục...

“Mặt Tuyết Y buồn buồn, giọng nói có vẻ xúc động nhìn lên bia mộ trước mặt – Cháu thấy cô gái đó giống mẹ cháu chứ?

Ren đưa đôi mắt to tròn nhìn lên tấm ảnh, cậu bé ngỡ ngàng vô cùng khi nhìn hai người giống như hai giọt nước vậy, đầu cậu bé gật gật.

Tuyết Y khẽ cười tiếp – Cháu có muốn nghe chuyện về cô ấy không?

Ren ra về người lớn am hiểu – Dù sao cháu cũng đang rảnh.

Giọng Tuyết Y chậm chậm kể đều – Chú và cô ấy gặp nhau ở một nơi rất đẹp...- Ánh mắt Tuyết Y đăm đăm buồn như thật – ...Rồi một ngày cô ấy chợt bỏ đi, mọi thứ trong chú như sụp đổ hoàn toàn...chú đã đi tìm, đi tìm cô ấy rất lâu nhưng không được. và khi chú nghe tin cô ấy đã theo một người khác giàu có, đẹp trai hơn chú lúc bấy giờ tất cả hi vọng của chú đều tan biến...rồi đến khi gặp mẹ cháu, chú không thể kìm được nỗi cảm xúc của mình... Tất cả quá khứ nh

Ren nhìn Tuyết Y đầy thương cảm. Không ngờ người đàn ông này lại có cuộc tình ** le như vậy, giọng cậu bé như an ủi – Vì vậy nên chú mới hận đàn bà phải không.

Câu hỏi ngô nghê của đứa trẻ làm Tuyết Y tí sặc cười, may là năm tháng tu luyện sắc mặt của cậu cũng đã đến đỉnh cao nên mới nhịn lại được, đầu hơi gật buồn bã :- Phải, chú muốn họ phải đau khổ như chú đã từng... rồi đến khi gặp mẹ cháu, chú không thể kìm được nỗi cảm xúc của mình...Tất cả quá khứ như hiện về trước mắt chú ...

- Cháu hiểu rồi...- Ren lên tiếng, cậu bé nín lấy tà quần của Tuyết Y nói – Xin lỗi, vì cháu đã hiểu lầm về chú và đã có những câu nói vô lễ.

Tuyết Y cúi xuống nhìn cậu bé kháu khỉnh, lắc đầu cười hiền như bột (đang đóng vai bột) :

- Không sao.- Cậu xao đầu đứa trẻ rồi ngồi xuống khẽ cười – Vậy từ nay chú cháu mình coi như không có gì xảy ra hết nhé.

- Vâng- Ren cười cười gật đầu.

Ánh mắt Tuyết Y lộ lên vẻ đắc ý...Mọi chuyện vào tay cậu đều trở nên dễ dàng hết. Không có việc gì khó cả. Chỉ cần vài câu sướt mướt đau thương là có thể lừa được người rồi nhất là với đứa trẻ chưa biết mùi đời này là gì lại càng dễ dàng hơn. Cậu cười cười hiền hậu mà ánh mắt đầy gian tà...”

...

- Mẹ lại kia đi.

Ren chỉ về phía tàu lượn siêu tốc với vẻ mặt hứng khởi nói :

- Con muốn chơi trò kia.

Đúng là trẻ con, cô tò về người lớn đến đâu khi nhìn thấy trò chơi cũng đều trở về bản chất vốn có cả. Từ Di nói :

- Được rồi, đi từ từ thôi con.

- Nhanh lên mẹ, chú – Ren chạy trước , hai phụ huynh vội vàng theo sau.

Đến chỗ bán vé, Tuyết Y mua hai vé rồi đưa cho Từ Di. Ren mở tròn mắt hỏi :

- Chú không chơi à?

- Ừ không.- Tuyết Y cười như không.

Vừa nhìn lên cậu đã cảm thấy chóng mặt rồi...trèo lên nó rồi thả trôi xuống chắc cậu chết mất. Tuyết Y mắc chứng sợ độ cao nên mấy trò này với cậu không hề có hứng thú.

- Chú đang sợ à.- Ren cười cười nói.

- Sợ gì, chú lớn rồi nên không muốn chơi trò trẻ con thôi – Tuyết Y từ chối khéo.

Ren trề môi, cậu bé đưa bàn tay nhỏ xinh trắng nõn chỉ lên phía trên nói

- Mấy người kia cũng lớn rồi mà vẫn chơi thôi, chú sợ thì nói đại đi. Trò này không phải ai cũng chơi được đâu.

- Thôi, chú ấy không đi thì mẹ con mình vào thôi – Từ Di dục.

Ren cười cười nhìn Tuyết Y vẻ khinh khỉnh khiến Tuyết Y nóng mặt, chẳng nhẽ lại để thằng ranh con hì mũi chưa sạch này khinh mình sao. Tuyết Y tăng hăng nói :

- Được rồi, chú cũng chơi.

- Vậy chứ- Ren đá lông nheo nhìn Tuyết Y cười.

Mặt cậu méo xệch dờ khóc dờ cười mua thêm chiếc vé nữa...

Chân Tuyết Y run run bước vào ghế ngồi, mặt mày biến sắc trông thấy nếu không có những ánh đèn mập mờ chiếu vào chắc cậu đã lộ vẻ sợ sệt và trái tim yêu đuối của mình ra rồi.

Cài lại dây an toàn rồi. . hai tay cậu còn níu chặt vào sườn quần mắt cố gắng mở to như không sợ miệng cổ ép nở nụ cười.

Ren và Tử Di thì có vẻ thích thú với trò này. . hai mẹ con ngồi cùng một xe còn Tuyết Y thì ngồi cùng người lạ nào đó.

Hết một lượt, Tuyết Y cười cười cũng chẳng có gì xi nhê mấy, chỉ hơi choáng một chút nhưng không sao vẫn trụ được, cậu định bwosc chân xuống thì Ren từ xe sau đã nói to :

- Thêm lượt nữa đi chú Y.

Tuyết Y cắn răng quay lại nở nụ cười :

- Tuỳ cháu.

Họ lại thêm lượt nữa, rồi lại đến lượt thứ 3 thứ 4. . .

...

Vừa bước xuống đất liền, mặt Tuyết Y bực phếch. chân vẫn còn run run bước ra ngoài. . đầu tóc dựng loạn xạ hết cả lên do gió mạnh. . lão đảo bước xa chỗ đó ra. . .

Tử Di cùng Ren bước xuống, về mặt thì tươi cười hơn hờ cho đó là trò tiêu khiển rất thú vị thì phải. . .

Tử Di nhìn bộ dạng suy sụp trầm trọng của Tuyết Y, cô nheo mắt cười hỏi :

- Anh không sao chứ, Hàn thiếu.

Câu hỏi mang chút giọng giễu cợt. Ren lại còn bồi thêm :

- Chú vẫn ổn đấy chứ.

Đến lúc này cậu không còn can thiệp nữa rồi. . .

Tuyết Y đưa tay bịt miệng. . chạy ra một góc khuất..

Ừ...oẹ...

Cả chiều chưa ăn được tý gì đã nôn ra hết. . bụng cậu coi như trống rỗng lại còn bị đói hành nữa chứ.

Ren đứng gần nhìn, cười phá lên :

- Hahaha. . chú bị bệnh sĩ hành rồi.

Tuyết Y chống một tay vào tường, vẫn giữ hiện trạng như muốn nôn nữa, mắt lơ đãng vì chống mặt quay lại lờm Ren, chiếc miệng mồm dính cứ ụa ụa nhưng chẳng có gì để mà ra nữa cả. . chắc chỉ do cảm giác buồn nôn thôi.

Tử Di lấy trong túi xách ra hộp khăn ướt bé nói :

- Lau mặt đi cho tỉnh.

Tuyết Y nhận lấy thấm thấm vào miệng rồi lau quanh mặt miệng không nói được lời nào vì quá mệt.

Ren trêu vào :

- Nửa không chứ?

Giờ chỉ cần bước lên nó nữa thôi chắc cậu ngất luôn mất. . . giờ thì mặc kệ ai cười thì cười nói mình nhất thì nhất cậu cũng chẳng quan tâm.

Tuyết Y lờm lờm Ren

- Cháu muốn thì chơi một mình đi.

Ren tỏ ra hứng thú nói :

- Cũng được, vậy mẹ chăm sóc chú nhé, con lên chơi vài vòng nữa.

- Ủ. Cũng được- Từ Di gật đầu chiều con.

Ren tung tăng hăng hái mua thêm vé vài vòng nữa chơi.

Bước chân Tuyết Y loạng quạng như đag trên không. . .cái cảm giác tóc hết tóc gáy lên làm cậu muốn nôn mà không ra gì mới khó chịu chứ.

Từ Di vội đi lại gần đỡ cậu lại ghế đá ngồi :

- Không chơi được thì đừng có cố.

Tuyết Y thở hắt một nhọc. . .cậu có muốn đâu chứ, chẳng nhẽ lúc đó lại thua một đứa trẻ con. Mà công nhận thằng bé đẩy thâm thật toàn nói kích vào tim đen của người khác.

- Anh mệt quá..- Tuyết Y ngả đầu vào vai Từ Di như trẻ con.

Từ Di phì cười, những giây phút này quả là hiếm thấy với một người khó chịu như Tuyết Y.

...

- Nghe nói anh sắp phải ra toà.

Trên lưng Tuyết Y công theo Ren đang ngủ, cậu gật đầu :

- Ủ.

Từ Di muốn hỏi một câu để khẳng định nhưng sợ lại làm Tuyết Y nổi giận, nếu không hỏi thì cô đang tự dày vò chính mình vì tò mò chết mất.

Miệng cô ngập ngừng :

- Sự thật. . .sự..

- Em muốn hỏi có phải anh hại Mĩ Chi không?

Từ Di quay xang nhìn sững Tuyết Y. . .quả nhiên cậu vẫn lợi hại như xưa, nhìn ngữ điệu thôi mà đã đoán được tâm ý của người khác. Từ Di ngó ra chỗ khác không đáp nhưng tai vẫn hóng chờ câu hỏi âm :

- Chuyện này em đừng hỏi nữa được không, thời gian sẽ trả lời tất cả thôi.

Từ Di lặng im đi bên cậu, cô chỉ là quá thắc mắc mà thôi chứ không có ý cố động chạm vào chuyện của Tuyết Y.

...

- Từ Di. . .- San Phong đưa tay vẫy vẫy cô ngoài cổng côngty.

Từ Di đưa mắt đảo dác nhìn xung quanh, miệng cô khẽ cười khi thấy cậu.

- Anh đến đây có việc gì à?

- Không có gì, đi ăn với anh nhé.

Từ Di nhìn lên đồng hồ, rồi lại nhìn cậu :

- Mới 4h hơn thôi mà, ăn gì.

- Không ăn thì đi chơi cũng được.

- Nhưng. . .- Từ Di nhăn nhó ngập ngừng.

- Em có việc à?

- Cũng không hẳn. . .à hay để em đón con đã rồi cùng đi cũng được.

- Con – San Phong trở mắt nhìn Từ Di, miệng cậu lấp bắp :- Em vừa nói gì cơ? Con, con ài?

- Con em- Từ Di ngây thơ nhìn cậu nói.

Sốc. . .Sốc nặng. . .

Tí nữa là cậu ngã ngửa ra sau khi nghe tin động trời này. Mặt cậu biến sắc tái hẳn đi nói :

- Em, lấy, chồng...rồi à?

Cậu nuốt nước bọt chờ đợi câu trả lời. Từ Di cười nhẹ lắc đầu :

- Không hẳn. Vậy anh có muốn đi nữa không?

Cái gì cũng không hẳn. Nhưng không sao, câu trả lời mập mờ đấy cũng có thể coi như là cô chưa có chồng đi...San Phong tự gạt bản thân, cậu mỉm cười. Đã là vậy thì cậu vẫn có cơ hội. Tất nhiên đứa bé sẽ là cậu nối giúp cậu...trong cái rủi cũng có cái may. Chỉ cần Từ Di ở bên cậu là đủ rồi, không cần quan tâm những chuyện khác nữa/

- San Phong...

Đang miên man theo kế hoạch, nghe Từ Di gọi mình, cậu giật mình cười hề hà :

- À vâng, Ừ, đi thôi.

- Ồ.

San Phong mở cửa cho Từ Di an vị rồi mới vào lại.

Xe hai người vừa mới lăn bánh thì xe Tuyết Y lại đi tới...mắt cậu tối kịt một màu đen khi nhìn thấy Từ Di lên xe họ...hai hàm răng cắn chặt lại, tay đập mạnh lên vô lăng thờ hất ra...đầu ngửa ra sau, tay vất lên trán “Mẹ kiếp...sao em cứ làm tôi đau tim thế này”

Mỗi lần chỉ cần thấy Từ Di bên người đàn ông khác thì cậu lại không chịu nổi...có do bản tính độc tài nên mới vậy.

Mắt Tuyết Y bỗng mở lớn khi nhớ còn một thứ giúp cậu tiến gần hơn với Từ Di...Cậu vội vàng bật dậy, lấy lại phong nhã thường ngày cho xe lăn bánh qua lối tắt để đến nơi đó nhanh hơn hai người kia...

...

San Phong thông dong cho xe từ từ chạy, còn một đấng Tuyết Y lại cho xe phóng với tốc độ ánh sáng đến nơi cho kịp.

Cậu thờ phào nhẹ nhõm khi vừa kịp lúc thấy Ren ra khỏi cổng trường. Cậu ngồi xuống mỉm cười, tay vẫy vẫy đứa trẻ.

Ren vẫn từ từ bình thân đi đến :

- Hôm trước chú làm mất điểm quá.

Lại nhắc đến chuyện đấy...không nhục gì bằng nhục này. Cậu lảng ngay sang chuyện khác bằng nụ cười mở đầu :

- Cháu có biết chơi P/S không?

Ren gật mạnh đầu :

- Chú muốn thử không?

Tuyết Y trở mắt nhìn đứa trẻ miệng mồm khôn lanh này, cậu cười thú vị :

- Được thôi. Vậy về nhà chú nhé.

- Vâng.- Rên gật đầu cười.

Cậu bé tự đưa bàn tay nho xinh mình nắm lấy tay Tuyết Y...chợt như có luồng điện chạy dọc sống lưng Tuyết Y vậy. Một cảm giác như thân quen...như ruột thịt vậy. Nhìn đứa trẻ này cậu cứ thấy nó quen quen làm sao ấy mà không nghĩ ra được là nó giống ai. Từ Di...chắc chắn là chỉ giống mỗi cái làn da trắng hồng đó thôi. Cậu hơi khựng người...đây là lần đầu cậu có hứng thú chơi với trẻ con như vậy...bỗng nhiên miệng cậu nở nụ cười nhẹ nhàng đến thanh thản nắm chặt lấy tay đứa bé dắt ra xe.

- Ren...

Từ Di từ đâu gọi đặt lại.

Cậu bé ngoảnh đầu lại thấy mẹ mình liền nói :

- Mẹ.

Lại là Tuyết Y... Từ Di chau mày khi Tuyết Y lại xuất hiện bên con mình, cô cùng San Phong đi lại.

- Anh đến làm gì vậy?

San Phong nhìn nhìn đứa trẻ... thật sững sốt, mắt cậu mở lớn xang nhìn lại Tuyết Y. Đúng là giống thật... đúng là chỉ có người trong cuộc mới bị lu mờ thôi, còn người ngoài là sáng suốt nhất.

- Con định đến nhà chú ấy chơi. Mẹ cho con đi nhé.

Ren vẫn nắm tay Tuyết Y mà nói thay cho cậu.

Chú ấy... San Phong lại thật sự ngạc nhiên. Chẳng nhẽ họ không biết là cha con... hay, cậu nhìn xang Từ Di... chuyện 4 năm trước cô bỏ đi chẳng lẽ do nguyên nhân này. Rốt cuộc là như nào đây khó hiểu quá. Kệ để điều tra sau vậy, lúc này phải chiếm được cảm tình của thằng bé mới được...

San Phong ngồi xuống cho ngang bằng chiều cao của đứa trẻ, cậu khẽ nở nụ cười hiền lương trong sáng như thiên thần của mình gây kích thích mạnh cho người đối diện, giọng ấm áp nói :

- Cháu tên là Ren à.

Cậu bé đưa đôi mắt tròn xoe nhìn sâu vào mắt San Phong, đầu gật nhẹ :

- Vâng. Chú là ai?

San Phong hơi cười :

- Gọi là chú Phong được rồi.

San Phong ghé tai nói nhỏ với Ren gì đó mà sắc mặt nó có vẻ thích thú, San Phong cười nhướn mày nhìn nó :

- Được không?

Ren làm vẻ mặt tiếc rẻ nhìn lên Tuyết Y rồi nói :

- Tiếc quá, cháu có hẹn với chú ấy rồi. Để lần sau Phong thúc nhé.

Tuyết Y nén cười đắc ý... cậu không biết họ to nhỏ gì nhưng đứa trẻ này biết giữ lời là rất tốt. Người có nguyên tắc... giá trị của Ren ngày một nâng cao trong mắt Tuyết Y.

San Phong hơi ngạc nhiên trước lời lẽ của đứa bé này... cũng phải thôi, ai mà nghĩ cho được đứa bé mấy tuổi nói được những câu không ngoan như vậy.

San Phong cười gật đầu :

- Vậy à, để lần khác cũng được.

Ren quay xang nhìn mẹ :

- Mẹ với Phong thúc có hẹn với nhau thì đi đi. Tối mẹ nhớ qua đón con ở nhà chú Y nhé.

Từ Di lườm lườm con nhưng Ren đã nhanh quay xang nhìn chỗ khác bỏ đi ánh mắt dằn đe đó của mẹ.

Tuyết Y này giờ mới lên tiếng, cậu ghé gần tai Từ Di :

- Nhớ đến sớm vào đấy đừng về muộn.

Mặt cậu quay xang Ren, thay đổi thái độ trog chớp nhoáng miệng cười hiền hậu :

- Đi thôi.

- Vâng – Ren cúi đầu chào San Phong và mẹ mình rồi mới đi qua họ theo sau Tuyết Y.

...

- Nhìn thằng bé xinh nhò.- San Phong buột miệng khen.

- Ồ- Từ Di khẽ cười gật đầu.

- Nhìn nó giống Hàn thiếu thật đấy – San Phong cố tình nói băng quơ.

Từ Di im ngay nét cười, cô đánh trống lảng ngay sang chuyện khác :

- À anh với chị Ngừ Yên sao rồi, sống tốt chứ?

- ừ... ừm- Từ Di này – San Phong chợt nói.

- Sao ạ?

San Phong định hỏi về chuyện đứa bé là con ai nhưng cậu sợ sẽ làm không khí mất vui nên liền lảng sang vấn đề khác :

- Tên thật của thằng bé là gì vậy?

- Lành Điệp.

- Tên cũng hay đấy. À, đúng rồi, anh có chỗ này muốn đưa em đến

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Song Linh cau mày nhìn Thừa Ân. Cô chưa bao giờ có thái độ kiêu ngạo như vậy với trai đẹp bao giờ nhưng trường hợp này đúng là ngoại lệ... Thừa Ân quá bất tín, chỉ vì một cốc nước mà cũng lôi ra lỗi nhai.

- Bây giờ cô tính sao đây.

- Sao là sao, chẳng qua tôi chỉ vô tình là vỡ nó thôi.

- Vô tình rồi không biết thái độ nhún nhường à. Nhân viên vụng về bê bối.- Thừa Ân chống tay vào hông vênh mặt nhìn cô thách thức.

- Này anh trai...- Song Linh cũng không vừa, mặt hất hất lên làm cương – Trường phòng là to à, cùng lắm ngày mai tôi đền cho anh là được chứ gì. Đàn bà vừa thôi...hừ – Cô quay ngoắt mặt bỏ đi.

- Này...- Thừa Ân quyết không thua, cậu bước nhanh theo sau kéo cô lại.

- Sao nữa, anh zai.- Song Linh nhăn mặt kéo dài giọng.

Tĩnh...***

Đột nhiên cậu nhớ đến xấp văn bản cần dịch trong phòng, mắt Thừa Ân sáng lên, hàng mày như nhíu nhíu lên đều giả :

- Cô đi đâu không định làm việc à?

- Việc, thừa xếp em làm hết rồi ạ.- Song Linh cười nhe ra – Em đi được chưa xếp.

- Ai bảo cô là hết việc, đi vào đây.

Thừa Ân quay lưng đi trước, vẻ mặt nham nhở “ Em gái đừng nhảm địa chỉ rồi...”.

Quả này đúng là đi rồi...Song Linh thở hắt ra, phải nhận thôi vì hần là cấp trên của cô mà. Cô nhăn nhó theo sau...về không cam chịu.

...

Phịch...

Một xấp văn bản đặt lên trước mặt Song Linh, Thừa Ân chống tay lên đó, nhìn cô cười cười :

- Cô hãy dịch cho tôi chỗ này, đến sáng mai là phải có bản dịch chi tiết hiểu chưa.

Cậu ngồi xuống ghế ngã gười ra sau thư giãn, mặt kênh kênh đỏ thật ngứa mắt.

Song Linh hít thở mạnh rồi cười hề ra :

- Được, được chứ xếp.

- Tốt , – Thừa Ân cười hài lòng, tay phẩy phẩy như đuổi cô – Còn đợi gì nữa, ra ngoài.

Đúng là quá đáng mà... Song Linh hít mạnh đến nỗi thành tiếng cổ ghim con tức trong lòng, bây giờ cô đang là nhân viên dưới cấp hần nên không thể ra mặt được. Song Linh ôm xấp giấy tờ lộn cộm đó ra ngoài...

Chưa đến cửa Thừa Ân đã lên tiếng :

- À này.

- Gì nữa xếp – Song Linh quay đầu lại bức bối.

Thừa Ân đứng dậy, cầm xấp mẫu thiết kế trong ngăn kéo tiến về phía Song Linh đặt lên chồng văn bản kia nói :

- Giúp tôi photo luôn, mỗi kiểu 5 bản nhé. Cảm ơn... - Không những nói, miệng Thừa Ân còn mím mím như đang cười, mắt lại còn đá lông nheo nữa chứ...

Ôi điên lên mất... Gia Linh cắn răng mà cười :

- Vâng.

Cô có phải hậu cần đầu mà phải làm mấy việc này cơ chứ... Nhẫn, nhẫn, cô vào đây làm việc để luyện tính nhẫn nại mà. Hừm...

.....

Nhã Kỳ đứng trước căn biệt thự của Tuyết Y khá lâu... cô nhìn đắm đắm lên đó ánh mắt thù hằn dù trong lòng vẫn còn muốn độc chiếm lấy Tuyết Y...

Nhã Kỳ đưa tay nhấn chuông...

Không đợi bao lâu, người giúp việc đã xuất hiện, bà mở cổng miệng hỏi :

- Cô đến gặp cậu Y à?

Nhã Kỳ chau mày:

- Biết rồi còn hỏi gì nữa, anh ấy có nhà không?

Thái độ kênh kiệu của Nhã Kỳ làm bà hàng lông mày của bà nhíu lại nhìn cô từ trên xuống dưới, miệng nói :

- Có nhưng cô là ai mới được?

- LÀ người tình của Hàn thiếu được không – Nhã kỳ khó chịu trừng trừng nhìn bà rồi lách qua người vào nhà tự nhiên.

Bà Nga vội đóng cửa đi nhanh theo sau Nhã Kỳ, thân làm người giúp việc nên cũng chẳng giám hó hê gì nhiều với khách của chủ, nhờ đâu cô ta là người quan trọng thì chết.

...

- Chú thua rồi nhé... làm sao bây giờ.

Tuyết Y nhường mày nói :

- Chú nhường thôi, lại đi.

Đúng là Tuyết Y đang nhường thật, cậu muốn câu khách để có việc mà chơi, chứ không thắng mãi cũng chán.

Ren trẻ môi :

- Được chơi thì chơi. Chú gà lăm.

Nhã Kỳ sưng người nhìn cảnh tượng trước mắt...

Hàn Tuyết Y chơi với trẻ con... Đây đúng là tin gây chấn động các chị em phụ nữ và cả những người khác nữa, miệng Nhã Kỳ nhếch lên cười không tin vào mắt mình, cô khẽ tăng hăng :

- Ủ hừm...

Hai người 1 trẻ một lớn vẫn chẳng quan tâm, hướng ánh mắt về màn hình siêu mỏng trên tường tay ấn ấn...

Bà Nga từ sau đi tới, kính cẩn cúi đầu :

- Cậu chủ, có khách tới.

- Vâng – Tuyết Y vẫn không dời mắt khỏi trận đấu, miệng nói – Chờ tôi 1 lúc.

- Vâng.- Bà Nga quay xang Nhã Kỳ đang chau mày khó chịu, chia tay về hướng phòng khách nói :- Mời cô qua kia chờ.

Nhã Kỳ nuốt nóng vào lòng, cười nói :

- Hàn thiếu à...

Vừa nghe giọng đã biết ngay địa chỉ, cậu đánh giọng nói :

- Có việc gì?

Nhã Kỳ nửa khóc nửa cười vì giọng nói lạnh như tiền của Tuyết Y đối với mình, cô nói :

- Là bạn bè, không đến thăm nhau được sao?

Khoé môi Tuyết Y hơi cong cười như chế nhạo, vẫn không quay lại nhìn Nhã Kỳ mà nói :

- Bạn bè à...- Cậu đặt máy xuống, miệng nói cùng động tác – Đợi chút 5 phút.

- Vâng – Ren ngoan ngoãn quay xang cười gật đầu nhìn Tuyết Y.

Nhã Kỳ loáng thoáng nhìn thấy gương mặt cậu bé kia...hàng mày kẻ vẽ kĩ lưỡng của cô khẽ nhíu lại...nhìn qua Tuyết Y. Mới thoát đầu nhìn thôi mà đã giống nhau đến thế. Chẳng nhẽ...Nhã Kỳ cau mày

, đó là con ai mới được cơ chứ.

- Xang bên kia nói chuyện đi.

- Dạ – Nhã Kỳ gật đầu cười đi sau Tuyết Y.

...

Tuyết Y ngồi xuống, vắt chân chữ ngũ nhìn thẳng vào mắt Nhã Kỳ hỏi :

- Chắc hẳn em đến đây không phải đơn giản chỉ muốn thấy tôi đấy chứ?

- Nếu đúng như vậy thì sao – Nhã Kỳ hỏi ngược lại,

Tuyết Y bật cười :

- Giá trị gương mặt của tôi cao quá nhỉ. Nói đi – Cậu giữ lại về mặt cương nghị nói – Có chuyện gì nhanh lên, tôi chỉ còn 4 phút cho em thôi đấy.

- Nghe nói vụ tai nạn của Mĩ Chi có liên quan đến anh?

- Ủm – Tuyết Y gật đầu.

Nhã Kỳ nhìn cậu, dò hỏi :

- Vậy mọi chuyện thật ra là sao vậy, tai nạn cô ấy có thực liên quan đến anh không? Chẳng nhẽ anh chịu để yên cho họ đồ oan như vậy à?

Vẫn điềm nhiên như chuyện chẳng phải là của mình, Tuyết Y chỉ nhẹ nhàng cất tiếng nhưng trong chất giọng lại pha chút bóng gió :

- Đương nhiên là tôi không làm...những trò đấy...- Khoé miệng cậu cong cong cười nhìn Nhã Kỳ ánh mắt như đang chỉ trích – chỉ-có- quái-vật mới làm được thôi.

Từng câu từng chữ được Tuyết Y nhấn nhá như đang muốn ám chỉ người trước mặt vậy...Nhã Kỳ tái mét mặt, bàn tay chảy ra chút mồ hôi lạnh, toàn thân run run như sợ chuyện gì đó, cô cố tỏ ra bình thường :

- Đúng vậy, em cũng nghĩ anh không làm những chuyện đó. Cho nên em đến đây chỉ muốn xem anh có ổn không thôi.

- Rất tốt, em có thể về được rồi.

Tuyết Y mỉm cười nhún vai như không. Nhã Kỳ nuốt khan nói... nhìn mặt Tuyết Y như vậy, có lẽ nào anh ta đã biết được điều gì đó không. Tốt nhất bây giờ nên rút lui càng sớm càng tốt thì hơn.

Nhã Kỳ đứng dậy ;,

- Anh không sao là được rồi. Thôi em về nhé, lúc khác gặp lại.

- Ừ.

...

Nhã Kỳ vừa vào xe, thì Từ Di cũng đổ tới.

Ngồi trong xe, bỗng dưng mắt Nhã Kỳ sáng choang khi nhận ra bóng dáng quen thuộc bước vào ngôi biệt thự. Miệng há hốc đầy sững sốt “Từ Di...”

Cô dụi mắt 3-4 lần xem có lầm không nhưng rõ ràng là dáng dấp khuôn mặt nghiêng ấy... Rõ ràng cô ta đã chết cách đây 4 năm rồi cơ mà, sao lại có chuyện người chết sống lại được. Toàn thân Nhã Kỳ lạnh toát, tóc gáy dựng hết cả lên...

Cô ta đi vào nhà Tuyết Y... giữa hai người... và cả đứa trẻ. Tất cả là một sợi xích có liên quan đến nhau. Vậy ra đứa trẻ đó là con của hai người với nhau...

Nhã Kỳ nhớ đến những cử chỉ, lời nói lả lẫm của Tuyết Y mà khó hiểu, chẳng nhẽ anh ta đã biết được điều gì đó và đoán muốn ám chỉ cô sao... Chắc là không phải – Nhã Kỳ tự trấn an bản thân – Nếu biết được gì anh ta đã không để im mọi chuyện như vậy đâu.

Cô vội khoá , chầm chầm cho xe lăn bánh khỏi nơi đó... đầu óc vẫn chưa thể dứt hoàn toàn ra khỏi mọi chuyện lạ lùng hôm nay được...

...

Tuyết Y định quay vào phòng chơi cùng Ren thì Từ Di đã đến, cậu ngạc nhiên nhìn cô :

- Sớm vậy?

- Anh muốn nửa đêm tôi mới đến đón con à – Từ Di lườm cậu đi thẳng vào phòng.

- Em đi một mình à, để anh đưa 2 mẹ con về nhé.

- Không cần – Từ Di vừa đi vừa nói – San Phong đang chờ bên ngoài rồi.

Lại là San Phong... ánh sáng trong đáy mắt Tuyết Y dần tắt lụi, môi mím chặt, giọng nói của cậu nghe thật đau lòng :

- Em đừng như thế nữa được không...

Từ Di không hiểu câu nói Tuyết Y cho lả lẫm nhưng cô cảm nhận được trong đó sự khổ tâm, Từ Di quay lại nhìn cậu, cô thấy được trong đáy mắt sâu thẳm tối mịt đó một làn sương mỏng manh :

- Anh sao vậy.

Tuyết Y bước đến, nhẹ ôm lấy cô vào vòng tay của mình... cúi đầu xuống cảm tựa vào vai cô :

- Em đừng đến với ai khác, đợi mọi chuyện được giải quyết chúng ta sẽ kết hôn. Có được không? - Khoé miệng hoàn mỹ nói từng chữ một thật chậm rãi nhẹ nhàng.

Từ Di đứng sững trong vòng tay ấm áp đầy trong chốc lát... thật là xúc động, nhưng cô không thể biết được con người Tuyết Y có lúc này lúc nọ... Cũng giống như xưa thôi, cậu có thể đối xử rất tốt thậm chí đến mức cô phải nhớ cái ơn đó suốt đời rồi có lúc cậu lại nhấn tâm đến mức không thể chấp nhận nổi. Sống với Tuyết Y liệu cô có được cái hạnh phúc như mình kì vọng không.

Người ta thường nói... hi vọng nhiều thất vọng càng đau. Tốt nhất nên dừng lại ở mức nhất định thôi. Từ Di khẽ đẩy người cậu ra, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy dứt khoát :

- Xin lỗi, tôi nghĩ giữa chúng ta nên giữ khoảng cách thì tốt hơn.

Cô cố nở nụ cười nhẹ nhàng xua tan cái tàn nhẫn trong câu nói quay đầu bước đi... Còn lại Tuyết Y đứng sững giữa hành lang tràn ngập bóng tối... ánh đèn in hằn chiếc bóng to lớn đơn độc dưới nền sàn, các ngón tay cậu run lên buột xuôi... “Chúng ta nên giữ khoảng cách thì tốt hơn...” Tìm câu đau nhói giống như đang bị một con dao lạnh buốt đâm từng nhát, từng nhát đau buốt... Đôi chân trở nên nặng trĩu, người như đeo đá không thể cất nổi một bước đi theo Từ Di... Mọi tia hi vọng trong cậu tưởng chừng sau lời nói đó sẽ tăng lên ai ngờ nó lại có tác dụng phụ... tất cả đều hết... hết thật rồi. Cậu

đang lạc trong một thế giới có lớp sương mù dày đặc bao bọc không lối thoát.

Bóng dáng âm thầm lặng lẽ quay về căn phòng tối... nơi duy nhất có hình bóng cô...

...

Từ Di dẫn Ren ra khỏi căn biệt thự... Bên ngoài có San Phong đang đứng chờ họ...

Từ trên cao nhìn xuống Tuyết Y thấy họ cười nói với nhau mà lòng tràn ngập nỗi đau... trái tim cậu như bị bóp nghẹt lại, thật sự rất khó thở...

Qua khung kính, nét mặt của Từ Di cũng không thấy rõ nữa, cô dần dần mờ mờ đi trong đêm tối...

...

Tuyết Y ngồi trên chiếc ghế sofa da đen hoa văn đôi diện là người đàn ông trung niên trạc ngoài ngũ tuần...

Giọng cậu có chút mệt mỏi trong đó nói :

- Chú đã tìm hiểu được gì chưa?

Ông Mạnh gật nhẹ đầu, đẩy tấm phong bì to về phía Tuyết Y nói :

- Đây là hình và hồ sơ của chủ nhân chiếc xe đó, chiều nay chú sẽ xang bên đó để tìm hân.

- Vâng, làm phiền chú quá – Tuyết Y cười nhẹ khách sáo nói.-

Ông Mạnh đưa ly trà lên nhấp ngụm, từ tốn nói :

- Không sao, con cháu có nạn phải giúp thôi.

- À còn chuyện đứa trẻ, chú đã tìm được họ tên của ba nó không?

Ông Mạnh nheo mắt cười cợt nhìn Tuyết Y, ông lấy trong túi áo ra tấm ảnh nói, ánh mắt cười nhìn Tuyết Y đầy ngụ ý :

- Chuyện này chú không biết được. À này – Ông cười tự nhiên nhận xét – Chú thấy nó giống cháu thật đấy.

Tuyết Y nhìn vào tấm ảnh, nghiêng đầu nhíu mày nhìn nhìn,,Giống cậu sao.

- Hân thiếu có ông Đồng đến.

Tuyết Y hơi nhíu mày rồi cũng gật đầu :

- Mời vào.

- Vâng.

Ông Mạnh đứng dậy, cáo lui ngay :

- Cháu làm việc đi, chú về trước nhé,

- Vâng – Tuyết Y đứng dậy cúi nhẹ đầu chào tiễn bối.

...

Ông Đồng bước vào, nhìn dáng vẻ bề vệ chống cây gậy batong đầu rồng làm bằng gỗ cao cấp bước đi từng bước chậm chạp như vịt đực vậy.

Tuyết Y lại khẽ cười xã giao :

- Đồng xự trưởng.

Ông Đồng hơi trẻ môi cười, ánh mắt gian xảo nhìn Tuyết, vừa ngồi xuống vừa nói :

- Nghe nói sau khi Hân thiếu bỏ rơi con gái tôi lại dây vào vụ án mạng của cô người tình Mĩ Chi à?

Giọng nói châm chích lẫn mỉa mai không làm Tuyết Y khó chịu, mà còn ngược lại, cậu vẫn điềm nhiên nở nụ cười :

- Đồng xự trưởng đến đây vì chuyện đấy thôi à. Vậy làm phiền ông quá?

- Ô không. ... Ông Đồng cười sáng khoái – Mục đích đến đây của tôi không chỉ là hỏi thăm đơn thuần mà là muốn chỉ cách giúp cậu thoát tội.

- Giúp thoát tội – Tuyết Y lặp lại câu nói, miệng hơi cười ý tò mò.

- Đúng vậy, nếu cậu chịu lên báo xin lỗi và quay lại với con tôi... mọi chuyện liên quan đến vụ án đó cứ để ba vợ này lo.

Đúng là có người nhà làm trong nhà nước toà án chức cao nên mạnh miệng như vậy...

Tuyết Y bật cười :...

- Cảm ơn thành ý của Đồng xứ... chuyện đó tôi đã lo hết rồi, đã phiền ngài quan tâm quá.

Thấy Tuyết y còn cười tỏ ra cứng đầu khiến ông Đồng phát bực, chỉ là hậu sinh mà lúc nào cũng ngang ngạnh như vậy.

- Hừm... tôi đã có lời mở lối cho cậu vậy mà còn không biết điều.

Tuyết Y cười nhẹ như tỏ ý vô cùng xin lỗi vì không cần đến cái ơn của ông ban cho. Ông Đồng bực mình chống gậy đứng dậy, nện cây batong xuống sàn nghe côm cốp :

- Để xem cậu còn cười được đến bao giờ. Đúng là ngựa non háu đá.

Ông Đồng vừa đi, nét cười trên khuôn mặt Tuyết Y cũng dần mất đi... thay vào đó là bộ mặt mõi mệt, cậu đang phải đóng kịch trước địch như vậy đúng thật là quá căng thẳng, cậu ngả đầu ra phía sau thở hắt ra...

Chợt nhớ ra điều gì đó, cậu cảm tấm ảnh Ren ở trên bàn đi lại bàn làm việc đi về nhà.

...

Tuyết Y ngậy người ngờ ngàng trước sự giống nhau của hai tấm ảnh...

Một tấm đã cũ kĩ còn một bên mới toanh... ngoài sự mới cũ ra thì hình trong ảnh đều rất giống nhau, đến từng đường nét như khuôn đúc vậy.

Bàn tay Tuyết Y như vô thức cầm chặt lấy tấm ảnh, đôi mắt chợt như có một thứ ánh sáng xua tan cái màn sương mù dày đặc của đêm hôm qua... rồi lại chợt tối sầm đi... nhớ lại cảnh tượng cậu đã làm với Tử Di trước lúc cô bỏ đi...

Tiếng thở dài nào nề lại vang lên... Tuyết Y tự cảm thấy xấu hổ trước những chuyện mình đã gây ra cho cô. Nếu đúng là sau lần đó cô mang thai thì mọi chuyện đều phù hợp. Tuổi của đứa bé cũng tầm đó... Như vậy là cậu vẫn còn cơ hội để đến bên Tử Di... nhưng trước hết vẫn phải xác định đứa trẻ có phải con cậu không đã.

Tuyết Y cố lục lại trong trí nhớ xem hôm qua thái độ của Tử Di ra sao khi cậu nói lời đó... trong đôi mắt cô cậu rõ thấy một chút gì đó do dự và lưu luyến với cậu, trong đáy mắt còn thoáng chút u sầu dù là mỏng manh nhưng có là tốt rồi, điều đó chứng tỏ Tử Di vẫn còn tình cảm với cậu, Lần này cho dù có phải vứt bỏ cả lòng tự tôn của một người đàn ông, dù cho có bị cô từ chối hay làm tổn thương cậu cũng sẽ chạy đến bên cô. Chỉ cần cô bên cạnh, như thế là quá đủ rồi.

Khoé môi cậu khẽ nở nụ cười thanh thản nhìn tấm ảnh trên tay... Sao cậu lại có thể không nhìn ra nó giống mình sớm hơn được chứ... Dù chưa xác định được thực hư nhưng cậu có linh cảm rằng đó chính là con mình... chắc chắn là như vậy.

...

Lại một ngày thật dài nữa Ngữ Yên phải chờ đợi San Phong...

Thật hiếm khi được ngồi cạnh cậu để ăn bữa cơm gia đình, dù biết mình chờ là vô vọng nhưng sao cô vẫn cứ như vậy... có lẽ chờ đợi nó đã thói quen mất rồi...

Nhìn bàn cơm đã nguội ngắt, cô lại đứng dậy đi hâm lại từng thứ một cho nóng... Rồi đẩy lồng bàn lại, chán nản về phòng...

Cô ưỡ oải mở tủ ra lấy đồ đi tắm... Chiếc áo cưới trắng muốt, hoa văn sang trọng những đường nét thon dài mềm mại hiện hiện trước mắt cô. Nhìn thấy nó tâm trạng cô càng thấy u nề hơn, ánh mắt ảm đạm ưu thương nhìn nó... Những ngón tay thon dài đưa lên vô thức vuốt chiếc áo cưới như nó là miếng ao ước của cô vậy.

Đã mặc áo cưới rồi, vậy mà cô vẫn không thêm làm được một người vợ đúng nghĩa. Bao giờ San Phong mới quay đầu nhìn lại cô đây. Ngày ấy chắc hẳn xa xôi lắm.

Cô ưỡ oải kéo cửa tủ lại, nằm xập xuống giường... Đúng là sống chung với người mình yêu cảm giác thật khó tả. Vừa đau vừa hạnh phúc...

Tiếng xe cả ánh đèn xe chớp bên dưới vườn cho thấy San Phong đã về. Ngữ Yên chống tay ngồi dậy thái độ làm ra vẻ tươi tỉnh rồi mới bước ra ngoài.

- Anh ăn gì chưa?

Vừa thấy cậu cô đã hỏi ngay. San Phong gật đầu nhẹ tênh :

- Ăn rồi – Mắt cậu chợt dừng lại bàn ăn, ngạc nhiên nhìn cô – Cô đợi tôi à?

Ngữ Yên lắc đầu :

- Không có, tôi cũng vừa mới về thôi, định làm gì đó ăn thì anh về.

- Ủ – Cậu gật đầu – Vậy tôi ngủ đây, mệt quá.

- Ủm- Ngữ Yên gật đầu ngồi xuống bàn ăn.

Vẫn là 1 mình...lúc nào cũng chỉ một mình.

Miệng cô đắng ngắt lại, ánh mắt thất vọng nhìn theo San Phong rồi khỏi như đứa trẻ bị bỏ rơi. . .

...

Ngữ Yên đi ngang qua phòng San Phong...bước chân cô chợt dừng lại. Chiếc rèm che cửa kính ở phòng cậu hôm nay không kéo xuống, chỉ cần đứng ngoài có thể nhìn thấy hết bên trong đó.

Ngữ Yên đứng lại, tay đưa lên chạm vào tấm kính như đang muốn chạm vào từng đường nét trên khuôn mặt San Phong vậy...Khoé môi cô khẽ cười nhìn cậu chìm trong giấc ngủ say..."Ngủ ngon nhé chồng..."

Những câu nói đó chỉ được ở trong suy nghĩ của cô mà thôi...có lẽ không bao giờ có thể thành lời được.

Ngữ Yên đứng lặng một lúc thật lâu, thật lâu...ngắm nhìn cậu mới trở về phòng. Tiếng thở dài lặng lẽ cất dấu trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

- Chỉ cần lấy mẫu tóc là được rồi.

- Vậy là tôi phải đến nhổ tóc của thằng bé sao? – Quách giám vuốt khan nhìn Tuyết Y.

Cậu gật đầu, xoay ghế một vòng :

- Sao, không được à. Vậy nghỉ việc luôn đi.

Lại giờ động dọ đâm rồi...Quách giám gật đầu kéo dài vọng như bất mẫn :

- Được thưa Hàn thiếu. Nhưng – Cậu ngập ngừng.

- Có vấn đề gì nữa. – Tuyết Y nhăn mặt nhìn Quách giám.

- Tôi nghĩ cậu đi lấy thi tốt hơn chứ.

- Tôi có chuyện phải làm trong mấy ngày tới rồi. Cậu là người thân cận nhất của tôi nên mọi chuyện nhờ cậu vậy.

- Ó vâng- Quách giám gật đầu cung kính – Chuyện này cậu cứ yên tâm.

- Ủm – Tuyết Y gật đầu mỉm cười hài lòng.

Quách giám cúi đầu xin lui.

Vừa lúc ông Đình đi vào.

- Chủ tịch.

Quách giám cúi đầu chào, ông Đình mỉm cười hơi gật đầu rồi đóng cửa vào trong.

Tuyết Y thấy ông liền đứng dậy :

- Ba.

- Ủ.

Ông đi lại ghé ngồi xuống nói ngay :

- Người lái xe đó, ba đã tìm thấy nhưng hiện hấn vẫn chưa chịu khai ra gì.

Thuyết Y lấy hai ly nước đặt lên bàn mời ông rồi nói :

- Vậy hấn đang ở đâu.

- Tạm thời ba cho hấn về rồi, nhưng vẫn cho người theo dõi. Ba thấy hấn có vẻ sợ điều gì đó nên mới không dám khai ra gì.

””

- Sao đứng một mình vậy, em gái – Vũ Thanh từ đâu lù lù xuất hiện sau lưng Ngữ Yên.

Chưa biết gì đã nghe hơi nói cọt nhả hấn rồi... Ngữ Yên thân nhiên nở nụ cười xã giao. Hoi cúi đầu :

- Anh cũng trú mưa à?

- Ồ...- Vũ Thanh mỉm môi cười gật đầu.

Trú cái gì cơ chứ. Hấn có xe cơ mà... Ngữ Yên chỉ cười cho qua rồi im lặng nhìn con mưa xối xả như trút nước kia... mắt cô neho lại chờ đợi màn mưa kết thúc.

Vũ Thanh bắt lời :

- San Phong đâu, để em lang thang vậy?

- Anh ấy đang ở côngty.

- Vậy em đi gì đến đây?

- Taxi.- Ngữ Yên trả lời cho có phép.

- Sao không gọi taxi mà về. Đứng chờ đến bao giờ mới tạnh.

Chẳng nhẽ cô lại nói ra nỗi khổ của mình... là em hết tiền rồi thưa anh. Ngữ Yên cười lãng chuyện không nói gì.

Vũ Thanh cười hất ra :

- Em có vẻ ghét tôi ra mặt nhì.

- Sao anh lại nói vậy – Ngữ Yên hơi nhíu mày hỏi lại.

- Tôi thấy vậy thôi.- Vũ Thanh lắc đầu cười. cậu cời chiếc áo khoác bên ngoài ra đưa cho Ngữ Yên – Đi theo tôi.

Ngữ Yên mở lớn mắt nhìn theo Vũ Thanh nhưng rồi cùng chồm chiếc áo cậu đưa lên đầu rồi lao ra màn mưa...

Chỉ chạy một đoạn ngắn thôi người Vũ Thanh đã ướt sũng... có lẽ do làn mưa quá to và dày đặc, cậu dừng lại trước một chiếc Audi R8 mở sẵn cửa. Ngữ Yên vừa chạy đến cậu đã nói qua làn nước :

- Vào đi.

Không còn thời gian để hỏi đông dài, cô chui tọt vào trong. Vũ Thanh đóng cửa lại rồi quánh xang bên vào trong. Cậu vuốt mặt thở hắt ra, miệng vẫn cười.

Ngữ Yên lên tiếng hỏi :

- Xe của anh à.

- Không – Vũ Thanh lắc đầu – Anh đi mượn.

Câu nói chẳng thể tin được, biết nhưng cô cũng chẳng nói gì thêm. Cậu ta cho đi quá giang về nhà là tốt lắm rồi còn hỏi nhiều anh ta điền lên lại đập nga xuống xe thì khổ.

Vũ Thanh cho xe dời khỏi đó, vừa đi vừa nói :

- Em có biết quan hệ giữa San Phong với Gia Linh không.

Ngữ Yên lắc đầu :

- Cũng không rõ mấy. Có chuyện gì à?

- À không...- Vũ Thanh lắc đầu.

Tay xoa xoa vào cằm, mắt như đang nghĩ ngợi điều gì đó...Bỗng chốc không khí rơi vào cảnh im lặng.

Ngữ Yên nhìn sang hai bên đường...cô chợt nhận ra đây không phải đường về nhà mình, cô cau mày quay sang nhìn Vũ Thanh :

- Anh định đưa tôi đi đâu vậy.

Vũ Thanh quay sang nhìn cô :

- Anh đói...

Cái này được gọi là làm nũng không... Ngữ Yên nhìn gương mặt trắng bóc công tử bột...từng nét như con gái... cùng bộ tóc nửa ướt nửa khô lù xù trông mà buồn cười. Nhớ lần ngữ chỉ cao đẹp của hân dành cho mình (cho mượn áo đội mưa). Bỗng chốc lòng hào hiệp của cô nổi lên :

- Vậy để tôi mời đi anh vậy.

- Tốt quá. – Vũ Thanh mỉm cười như trẻ thơ.

Ngữ Yên thấy hình như đám đàn ông có quyền có thể bây giờ tâm hồn lúc nào cũng vui tươi trả phải suy nghĩ vấn đề gì thì phải...Toàn 3 chấu mà cứ như còn trẻ lắm vậy. Lúc nào cũng cười đùa ồn ào không bù cho cô...có tiền là tập trung vào trả khoản nợ khổng lồ mà ba mẹ để lại trước khi ra đi. Thế nên nhìn cô mới có vẻ già gầy thế này đây...lúc nào trong đầu cũng chỉ có nghĩ cách kiếm thêm tiền.

...”

Từ Di sững người khi nhìn một trong số bản thiết kế khu văn phòng mới của L.E. Cô lật từng trang xem kỹ lại, quả đúng là mẫu này rất giống tuy 1 số chi tiết đã được thay đổi nhưng về tổng thể là không thể sai rồi nhất là cách bài trí và kết cấu. Nếu cô nhớ không lầm là mẫu thiết kế này là của Hàn thị mới gửi sang bên công ty cô cách đây 2 ngày.

Từ Di cau mày suy nghĩ, tay chống lên thái dương, từng ngón tay thon dài gõ nhẹ vào trán “ Chẳng nhẽ bên L.E muôn nhái lại ý tưởng của Hàn thị “.

Reng..reng...

- Cháu nghe đây bà chủ tịch.

- ...

- Vâng, được ạ, cháu sẽ làm ngay.

- ...

- Dạ...dạ.vâng.

Từ Di cúp máy đứng ngay dậy cầm túi xách và bản dự thảo trên bàn sang phòng làm việc của Nick.

Cộc...cộc...

- Vào đi.

Từ Di mở cửa bước vào, hơi ngạc nhiên trước thái độ nghiêm chỉnh làm việc của Nick..cậu vẫn dán mắt vào những đồng giấy tờ, không nhìn lên mĩ hỏi :

- Có chuyện gì vậy.

Nói dứt câu cậu mới nhướn mắt lên nhìn :

- Bích An.

Từ Di cười nhẹ gật đầu :

- Anh chuẩn bị đi cùng tôi xang bên L.E làm việc.

- Trợ lý của em đâu ?- Nick ngạc nhiên hỏi.

- Bà chủ tịch muốn anh đi cùng để học hỏi.

- Ủ – Nick gật đầu đứng dậy thu xếp đồng giấy tờ gọn xang một bên rồi nói :- Vâng đi.

...

Tuyết Y gõ gõ đầu bút xuống bàn...ngồi ngẫm nghĩ gì đó, chiếc ghế xoay xoay theo từng suy nghĩ. Trông cậu có vẻ mệt mỏi ,môi nhợt nhạt hơi mím

- Hàn thiếu.

Quách giám bước vào :

- Lại có giấy triệu tập bên cảnh sát gửi về cho cậu.

Tuyết Y gật đầu theo phản xạ :

- Cứ để trên bàn đi.

- Vâng.

Quách giám định ra ngoài làm việc luôn thì Tuyết Y bỗng nói :

- À, cậu gọi cho ba tôi rồi nói máy vào đây luôn nhé.

- Dạ.

...

Cộc cộc...

Tuyết Y đứng bên ngoài chiếc cửa gỗ, đưa tay lên gõ...

Mãi một lúc lâu mới có người ra mở cửa. Người nhà neho mắt vô hình thần thờ vì chàng trai lạ vô cùng anh tuấn xuất hiện trước nhà mình, người phụ nữ ngạc nhiên hỏi :

- Cậu là ai?

- À...- Tuyết Y khẽ nở nụ cười vắn người say – Tôi là Quách Lâm, trợ lý của ông Đồng.

Người phụ nữ trẻ vừa nghe Tuyết Y xưng danh, bà ta liền ngó dáo dác xung quanh như sợ ai đó nhìn thấy, an tâm bà ta mới gật đầu :

- Vào trong đi.

Tuyết Y gật đầu bước vào trong, bà ta cũng nánh tay đóng ngay cửa lại. Thái độ lén lả lén lút.

- Ông Đồng điều cậu đến đây à?

- Ồk...vâng – Tuyết Y vừa đi vừa nhìn quanh căn nhà cổ có lớp rêu mỏng bám trên thành tường, lối đi trải sỏi có đủ loại màu đen trắng xám...

Người phụ nữ nhìn xang Tuyết Y, bà nhận thấy có nét gì đó rất quen , hình như là gặp ở đâu đó rồi thì phải nhưng mãi mà không nghĩ ra.

- Hình như tôi gặp cậu rồi thì phải.

Tuyết Y hơi cười :

- Chắc gương mặt tôi phổ thông quá nên chị thấy quen thôi.

Người phụ nữ hơi trẻ môi vừa dẫn đường vừa lăm nhăm :

- Gương mặt cậu mà phổ thông thì trai trên đời chắc không có tên nào đẹp nữa mất...

Về mặt lãnh đạm của Tuyết Y khiến người phụ nữ dừng lại lời nói vì thấy cậu không có ý nói gì nhiều với mình.

Bà ta dẫn cậu đến một căn phòng sau hoa viên...

Cộc cộc...

- Ai? – Bên trọng vọng ra tiếng nói một người đàn ông,

- Có người của Đồng xứ trưởng đến.

Người đàn ông đó vội vàng kéo cửa ra, mắt hấn tròn tròn miệng há hốc khi nhìn thấy Tuyết Y :

- Hàn...thiếu.

Giương mặt người phụ nữ tái mét khi nghe hai từ đó, bà ta quay xang trở mắt nhìn Tuyết Y...miệng nuốt nước bọt liên tục. Hèn nào bà ta thấy cậu quen lắm...giờ thì bà đã biết gặp cậu ở đâu rồi.

Đuôi mày sắc như kiếm của Tuyết Y hơi nhướn lên...khoé môi cười mím, ánh mắt cười nhìn sâu vào mắt người đàn ông kia...giọng nói thật nhẹ nhàng nhưng chứa đầy hàn khí cắt lên :

- Chào Thịnh tổng...lâu rồi không gặp.

Mặt hấn tái mét lại, muốn chui mặt vào đất cũng không kịp nữa rồi. Nét mặt ông ta nhăn nhúm đến khó coi, miệng ấp a ấp ứng :

- Hàn thiếu,...cậu đến đây có việc gì.

Tuyết Y nhìn xang người phụ nữ cạnh mình :

- Chị có thể lui ra một lúc được không?

Cô ta nhìn xang ông Thịnh dò ý...sắc mặt của ông ta mới hồng hào vậy mà chỉ cần nhìn thấy mặt Tuyết Y đã tụt dốc thảm hại, nét lo lắng hoảng hốt hiện rõ lên khuôn mặt, nhận được cái gật đầu miễn cưỡng từ ông Thịnh cô ta mới lui ra.

Tuyết Y cùng ông Thịnh vào trong ngôi xuống...

Cậu nhìn quanh căn phòng gỗ, được trang trí và xây theo kiểu Nhật cũng khá lạ mắt.

- Ông ta đã trả ông bao nhiêu để làm chuyện đấy? Tôi có thể trả gấp đôi.

Mắt cậu đảo quanh mọi thứ trong căn phòng, dùng câu nói ánh mắt cậu cũng dừng lại theo nhìn chăm chăm vào ông Thịnh.

- Cậu nói gì, tôi không hiểu – Ông Thịnh vờ ngạc nhiên trước những lời nói lạ của Tuyết Y.

- Xi măng đóng chặt não ông rồi à, hay cố tình không muốn hiểu điều tôi nói.

Ông Thịnh cười như mỉa :

- Thật sự tôi không hiểu cậu nói gì?

Tuyết Y nhún vai, miệng hơi buông trễ xuống :

- Được rồi, ông không muốn nói thì thôi vậy.

Cậu đứng dậy :

- Nên nhớ, tôi có thể cho ông sống một lần thì cũng có thể cho ông chết được lần nữa đấy.

Đáy mắt chứa đầy hàn khí giọng nói đánh thép nghiêm túc của Tuyết Y vang lên như gọng kìm giữa phòng làm ông Thịnh lạnh cả sống lưng.

Hai tay vò chặt lại sườn quần, nhìn theo Tuyết Y đi trong ánh sáng dần mờ nhạt...mồ hôi cứ thế vã ra.

Ông thừa hiểu tính Tuyết Y, đã từng bị hấn hành hạ một lần nên hiểu được những trò cậu nghĩ ra đều kinh khủng đến đâu.

Nhưng bây giờ đắc tội với ông Đồng chắc chắn cũng sống không yên rồi. Ông ta đã nắm giữ bí mật của ông Thịnh nên mới có thể bắt ép ông làm chuyện đó được.

...

Tuyết Y về công ty, cậu gọi ngay cho ông Mạnh đến.

Nửa tiếng sau, ông đã xuất hiện trong văn phòng.

- Chú ngồi đi.

Tuyết Y mời ông Mạnh ngồi, cậu vào vấn đề ngay :

- Chuyện cháu nhờ chú không cần làm nữa. Bây giờ chú mau điều tra giúp cháu những năm gần đây người này đã làm những gì.

Tuyết Y thấy tấm ảnh lên bàn.

Ông Mạnh gật đầu cười :

- Không thành vấn đề.

...

- Chủ tịch, có cô :

- Triệu bên C.L đến.

- Cho vào đi.

- Dạ.

Cô thư kí cúp máy mỉm cười nhìn hai người :

- Mời hai người theo tôi.

Từ Di gật đầu cùng Nick đi theo thư kí.

Cạch...

Cánh cửa bật mở, cả hai bên đều sững sốt khi nhìn trực diện nhau... Mặt Từ Di đột nhiên tái xanh lại khi nhận ra người đàn ông bệ về trước mắt, tay cô hơi run cô nắm chặt chiếc túi xách để đỡ đi.

Cặp mắt hí của ông Bách chột mờ lớn hết cỡ, miệng há hốc khi nhìn thấy Từ Di hết sức sững sốt “Chẳng phải cô ta đã chết cách đây mấy năm rồi sao “.

Thư kí, đưa tay mời :

- Mời hai người vào.

Nick mỉm cười gật đầu, cậu không để ý đến mấy thái độ khác lạ của Từ Di.

Cô đi trong vô thức đến ngồi đối diện trước mặt ông Bách.

Ông ta nuốt khan nói :

- Cô là...

...

San Phong nhú mày nhìn hai người vừa đi vào nhà hàng trước mình, Gia Linh cũng vừa lúc thấy họ, khoé môi nhếch lên cười.

- Anh này...

- Ừ sao em

- Dù gì cũng đang mưa vào kia ăn nhé.

- Ừm – San Phong gật đầu cười.

...

Họ vừa ngồi xuống, Vũ Thanh đã nhìn thấy Gia Linh cùng San Phong. Cũng may Ngũ Yên ngồi quay lưng lại phía ra vào nên không thấy họ. Lén đưa mắt nhìn qua Ngũ Yên rồi cậu vội bỏ đi nhìn chỗ khác coi như chưa thấy hai người kia.

Không bình yên như vậy...Gia Linh níu tay San Phong cười nhìn về phía hai người kia nói :

- Anh xem, kia là ai?

San Phong nhìn theo hướng mắt cô. Đúng là Ngữ Yên và cả Vũ Thanh. Họ thân nhau từ lúc nào vậy.

Gia Linh lên tiếng tiếp :

- Mình lại cùng ăn cùng họ đi.

- Ừ.

..

Cộc cộc...

San Phong cười cười gỡ nhẹ tay xuống bàn, tăng hắng nhìn qua lại hai người nói :

- Thân nhau từ lúc nào thế.

Ngữ Yên đang chăm chú nhìn menu thì giật mình, cô ngược đầu dậy, ánh mắt nguội đi khi thấy có cả Gia Linh đi cạnh San Phong. Cô cười gượng :

- Hai người cũng đi ăn à?

- Đừng đánh trống lảng thế chứ...- San Phong ngồi xuống cạnh Vũ Thanh, nụ cười gian tà nhìn Vũ Thanh – Bạn hiền...có ý đồ gì với người của tớ à.

Câu nói đùa của San Phong làm Ngữ Yên thấy nhói lòng. Đúng là trong lòng cậu cô chẳng là gì nên có thể đem đùa vô tư với một người đàn ông khác như vậy.

Gia Linh cười cười cũng ngồi xuống cạnh Ngữ Yên. Đặt túi xách qua một bên, miệng nói :

- Hai người định hẹn hò bí mật à?

Vũ Thanh thở hắt ra. Đã cô trở thành người lạnh lùng mà hai người này cứ ép mình nói.

Cậu nhìn Gia Linh, mắt hơi cười :

- Chuyện lần trước anh nói voi em. Suy nghĩ kĩ chưa.

Lại nhắc chuyện đó. Gia Linh nhú mày nhẹ nhìn cậu, đưa mắt xang xem San Phong có phản ứng gì. Cô lảng ngay đi :

- Để sau đi.- Gia Linh nhìn San Phong – Anh ăn gì, em gọi luôn cho.

- Beefsteak đi.

- Còn hai người.

Vũ Thanh trả lời thay Ngữ Yên :

- Cũng vậy đi.

Gia Linh vẫy tay cho phục vụ gọi 4 xuất beefsteak chín bảy phần rồi quay xang nhìn Vũ Thanh, cô cố đùa để gán ghép hai người kia :

- Nhìn hai người đi cùng nhau, em cứ tưởng cặp nào đang yêu nhau chứ.

San Phong hích nhẹ người Vũ Thanh nói :

- Định cướp vợ của bạn đấy à. Không được đâu nhé bạn hiền.

Tuy lại chỉ là 1 câu nói đùa nửa thôi của San Phong mà làm tim cô hẫng một nhịp. Cô cúi đầu, mặt hơi nóng lạng im không nói gì.

Vũ Thanh lắc đầu cười :

- Không đâu. Tại gặp Ngữ Yên đang trú mưa nên rủ đi ăn chung vậy thôi. Không có gì đâu.

Mặt Vũ Thanh tự nhiên ngượng ngập chối câu hỏi bằng một tràng. San Phong phì cười :

- Làm gì mà căng thẳng vậy, chỉ đùa thôi mà.

- Ủ.- Vũ Thanh nửa cười như mếu.

- Đừng bảo cậu đang ngượng đấy nhé...- San Phong hơi trễ môi cười hỏi.

Gia Linh cười :

- Thôi, anh đừng trêu họ nữa. Đồ mặt cả rồi kia.

Vũ Thanh nhìn Gia Linh lờm lờm rồi đảo mắt qua Ngữ Yên, thấy cô im lặng, mắt hơi buồn khi bị trêu với cậu thì phải. Vũ Thanh cau mày cũng im theo.

Nhân viên mang từng xuất ra. Vũ Thanh nhanh tay xắt từng miếng nhỏ ra, cậu định đẩy về phía Ngữ Yên nhưng chợt nhớ ra trong bàn này không chỉ có hai người. Hướng tay cậu chuyển ngay sang Gia Linh, ga lắng nói :

- Em dùng đi.

Gia Linh nhìn Vũ Thanh mỉm cười, cô gật đầu :

- Cảm ơn.

Vũ Thanh nhìn thấy San Phong chẳng có ý định gì làm cho Ngữ Yên, cậu lên tiếng :

- Bạn hiền à, sao tớ thấy dạo này bạn kém phong độ thế.

Nghe là hiểu ý ngay. San Phong cười cười. Cậu cũng xắt lát thịt to ra từng miếng nhỏ vuông vắn, đẩy về phía Ngữ Yên nói như đùa :

- Của vợ bé nhỏ.

Vũ Thanh suýt sặc vì câu nói kinh khủng của San Phong. Ngữ Yên chỉ ngượng ngập cười nhận lấy.

Gia Linh phùng phùng lừa trog mắt, nụ cười trên môi tắt ngấm quay sang lén nhìn Ngữ Yên đầy ghen tức.

San Phong chẹp miệng nói :

- Không biết nói cảm ơn à. Tuy

Ngữ Yên mở lớn mắt nhìn San Phong, cô lúng túng gật đầu :

- Cảm ơn.

Cử chỉ vụng về của một cô gái vốn trầm tính luôn có thái độ ôn hoà bình thản này khiến Vũ Thanh thấy hơi bất ngờ...Chắc là chỉ có San Phong mới khiến cô lộ mặt đó ra được.

Gia Linh cười nhếch môi, cho rằng Ngữ Yên đag làm nai vàng trước mặt đàn ông thôi. Cô cau mày khó chịu, quay sang bắt chuyện ngay với San Phong :

- Anh này, chủ nhật này qua nhà em dùng cơm nhé.

- Ủ cũng được – San Phong không từ chối.

Sự vô tình đó của cậu làm Vũ Thanh nhú mày, cậu lên tiếng :

- Sao em lại mời một người đàn ông đã có gia đình về nhà ăn cơm được chứ. Anh còn ở đây cơ mà.

Giọng nửa đùa nửa thật của Vũ Thanh làm San Phong bật cười, cậu vẫn vô tư như không :

- Đang ghen à?

- Cũng có thể- Vũ Thanh ậm ừ đáp.

Gia Linh tăng hắng :

- Em thấy anh với chị Ngữ Yên cũng khá hợp đấy chứ.

Ngữ Yên nãy giờ hình như im lặng từ đầu đến giờ. Chuyện cô mở mồm là hi hữu thì phải.

Vũ Thanh nhủ mảy nhìn Gia Linh. Cậu hơi khó chịu về lời cổ tình gắn ghép của cô gái này thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Nick thấy la trước thái độ làm việc lơ đãng không tập trung của Tử Di khi này, thỉnh thoảng còn thấy cô vò hai tay lại với nhau về bối rối. Nói là cậu đi làm trợ lý cho cô nhưng mọi chuyện đều do Nick giải quyết với ông Bách thì có.

- Khi này, em bị sao vậy?

Tử Di đang nhớ lại chuyện quá khứ... đầu cô nhức nhối khó chịu. Đã cố quên cái cảm giác bản thân ấy rồi mà lại phải nhớ đến.

Cô đưa tay ôm đầu :

- Tôi muốn về nhà.

- Em sao vậy – Nick thấy bất an khi nhìn Tử Di trở nên như vậy, cậu vội vàng đỡ lấy cô nói – Để anh đưa em vào viện xem sao.

- Không cần. Tôi muốn về.- Tử Di nói như hết hơi. Sắc mặt nhợt nhạt, làn môi mỏng xinh đẹp mím chặt lại đến nỗi trắng bệch.

Nick gật gật đầu chiều ý cô :

- Được, được rồi, anh đưa em về.

Cậu mở cửa xe cho cô bước vào rồi đưa Tử Di về nhà.

...

Người Tử Di như đứng không vững, chân tay vẫn còn bủn rủn, phải ngồi một lúc lâu mới bước xuống xe, ánh mắt đỏ hần những vết máu như người vô hồn nhìn chằm chằm về một hướng.

Nick thấy khó chịu khi Tử Di không nói mình bị gì mà cứ lẳng lặng chịu một mình, Cậu ôm eo dịu cô vào nhà...

...

Ren đang ngồi xem hoạt hình ở phòng khách thì thấy mẹ đi vào. Cậu bé đứng dậy chạy lại nói :

- Mẹ cháu sao vậy chú.

Nick lắc đầu :

- Chú không rõ nữa, để chú đưa mẹ lên phòng.

- Vâng.

Ren lon ton chạy theo sau... Đến cầu thang, Tử Di rời khỏi vòng tay Nick, về mặt mệt mỏi nhìn cậu nói ;

- Anh về đi, tôi không sao đâu.

Cô quay đầu bước từng bước nặng nề về phòng khoá chặt cửa lại. Nick cùng Ren đi theo.

Nick vặn khoá định mở cửa thì đã khoá trong. Cậu lo sợ vì thái độ cực lạ của Tử Di, cậu đập mạnh tay lên cửa nói to :

- Mở cửa đi Bích An...

- Anh về đi, tôi không sao.

- Em không sao thật chứ.

Từ Di im lặng nằm xuống giường... ánh mắt mở to không chớp nhìn về một khoảng không vô định... từng chuyện từng chuyện một ngày đó như hiện lại trước mặt cô...

Từ Di nhắm nghiền mắt lại cố xua tan những hình ảnh đó đi vậy mà nó vẫn cứ ám ảnh trong tâm trí cô ngày một rõ hơn...

Tin...tin...

Đang đứng lo cho Từ Di, bỗng cậu lại có điện thoại.

- Có chuyện gì? 383189280259

- ...

- Sao cơ?

- ...

- Được rồi, tôi sẽ đặt vé bay rồi đi luôn..

- ...

Đang lúc đầu sôi lửa bỏng thế này thì lại nghe tin mẹ mình bị tai nạn. Cậu cúp máy, ngồi xuống nhìn Ren :

- Mẹ có chuyện gì thì cháu cứ gọi vào số này nhé.

Nick đưa luôn cả điện thoại của mình cho Ren. Cậu dặn dò :

- Nhớ nhé. Chú phải đi có việc rồi không ở lại được.

- Vâng. Chú cứ làm việc đi, cháu lo cho mẹ được.

Nick phì cười vì câu nói của đứa trẻ chưa gì đã ra dáng ngầu lớn như vậy, cậu xoa đầu nhìn nó :

- Chú tin cháu. Vậy chú đi nhé

- Vâng. Chào chú.

...

Còn lại đứa trẻ đứng ngoài hành lang, trước cửa phòng Từ Di.

Ren đưa bàn tay bé nhỏ gõ lên cửa miệng nói :

- Mẹ mở cửa cho con vào với.

Từ Di im lặng...thần thờ như người vô giác. Cô chẳng còn nghe được những âm thanh xung quanh nữa.

Đứng chờ mãi mà vẫn không thấy mẹ mình lộ dạng. Ren sợ sệt định gọi cho số lúc này Nick đã chỉ mình nhưng cậu bé lại chợt nhớ đến số mà Tuyết Y đã ghi cho mình.

Cậu bé vội chạy về phòng lục trong tủ mảnh giấy ghi số điện thoại. Nhanh tay ấn số gọi...

Mới chớp mắt được một tý đã có điện thoại...tối muộn thế này còn ai gọi cho mình nữa. Tuyết Y nhăn mặt vội lấy điện thoại nhìn lên màn hình thấy số lạ, cậu định tắt đi nhưng rồi như linh cảm được điều gì đó lại gạt xang nghe:

- Ai vậy?

- ...

Tuyết y ngồi bật người dậy, vội nói nhanh :

- Được rồi, chú đến ngay.

Cậu tắt máy đứng dậy, chỉ kịp cầm theo chiếc áo khoác mỏng rồi lấy khóa xe phi như bay đến nhà Từ Di.

Ren đứng chờ mở cổng sẵn cho Tuyết y...cậu cho xe vào trong sân rồi nhìn đứa bé nói :

- Mẹ đang trên phòng à?

- Vâng.- Ren gật đầu, mặt vẫn còn lo sợ.

Tuyết Y nhìn thấy vẻ sợ hãi của nó, cậu khẽ cười trấn an :

- Không sao đâu, cháu đừng lo

- Vâng.

...

Cộc cộc...

Tuyết Y gõ cửa đến đau cả tay mà vẫn không có tiếng đáp.

Câu gọi to :

- Từ Di, mở cửa cho anh đi...em sao vậy.

Cậu vừa nói vừa áp tai sát vào cửa nghe ngóng, chẳng có tiếng động nào bên trong, Ren đứng lui một góc, mặt như sắp méo. Thấy vậy, Tuyết Y lại càng hoảng. Cậu đập mạnh tay lên cửa :

- Mở cửa đi mà...Từ Di...

Vẫn là một khoảng lặng...

Về mặt Tuyết Y ngày càng hoang mang...cậu đã cố hết sức đập đá cửa mà vẫn vô ích...Tuyết Y chạy đi đâu đó xuống nhà rồi quay lại với một chiếc búa . Cậu đập mạnh vào mắt cửa...đến nỗi trán toát hết cả mồ hôi lạnh. Vừa làm vừa lo sợ chậm trễ giây phút nào Từ Di sẽ càng nguy hiểm đến giây phút đó vậy.

Bàn tay nắm đầm hoa của cậu nắm chặt chiếc búa giáng từng đòn mạnh thật mạnh hết sức vào ổ khóa liên tục đến nỗi tay Tuyết Y đỏ tấy cương lên vì đau mỏi...

Cạch...

Cuối cùng trời cũng không phụ lòng..Mắt cửa bật tung ra, Tuyết Y vội vàng vút chiếc búa xang một bên...cả hai người cùng chạy nhanh vào trong...

Căn phòng tối om...Cậu đưa tay bật công tắc đèn lên, thấy Từ Di đang ngồi gục mặt vào gối thu mình ở một góc phòng...

Cậu đi lại, ôm vai cô, giọng lo lắng quát lên :

- Em xảy ra chuyện gì vậy...- Thấy Từ Di chẳng nói gì, cậu lay vai cô – Sao không nói.

Ren đi đến đặt tay lên vai mẹ mình nói giọng như sũng nước:

- Mẹ đừng làm con sợ.

Nghe đến giọng nói của đứa con mình, Từ Di mới chầm chậm ngẩng đầu dậy đưa đôi mắt vô hồn lên nhìn nó...rồi đột nhiên ôm chầm lấy Ren. Mắt cô nhìn sang Tuyết Y về sợ hãi...lấn thù hận..:

- Cút đi...

Tuyết Y sững người nhìn vẻ mặt của cô, cậu cau mày :

- Em sao vậy?

- Tôi không muốn gặp anh nữa...anh mau cút đi cho tôi.

Cô vừa nói vừa quay mặt đi chỗ khác như không bao giờ muốn nhìn mặt cậu nữa vậy. Tuyết Y nhói tim khi bị Từ Di đối xử như vậy trong khi cậu chẳng làm điều gì cả.

Ren cũng chẳng hiểu hôm nay mẹ mình sao nữa, cậu bé vỗ vai mẹ :

- Mẹ bình tĩnh đi, mẹ không sao chứ.

Tuyết Y lên tiếng :

- Ren à, cháu ra ngoài để chú nói chuyện với mẹ một chút được không?

- Vâng.

- Không có gì để nói cả...anh mau rút đi. – Từ Di buông Ren ra quát lên.

Tuyết Y đứng dậy dắt tay Ren ra ngoài rồi nói :

- Cháu xuống dưới nhà đi, ở đây chú lo cho.

- Cháu tin chú – Anh mất đứa trẻ chứa đầy niềm tin hi vọng vào Tuyết Y có thể làm mẹ mình bình tĩnh lại.

Tuyết Y gạt đầu cười rồi đóng cửa lại.

Cậu quay đầu đi vào chỗ Từ Di. Giọng vẫn còn chứa chút lo lắng nhưng sự bức bối vì thái độ của Từ Di thì nhiều hơn :

- Em bị sao vậy.

Từ Di nhìn cậu, đôi mắt vẫn còn đỏ hoe :

- Tôi bảo anh rút đi mà, sao anh lỳ vậy.

Tuyết Y lại gần cô hơn, bây giờ cậu mới thấy được sự hoang mang, nỗi kinh hãi trong mắt Từ Di. Đáng về đáng thương ngồi co mình lại một góc của Từ Di làm cậu thấy nhói tim...

Tuyết Y kéo nhẹ cô ôm vào lòng, giọng nói dịu bớt đi :

- Anh lại làm gì sai nữa à...

Thà Tuyết Y cứ nổi cáu với cô thì cô mới có cớ để đuổi mắng anh ta...sao lại nhẹ nhàng như vậy...Hai hàng nước mắt cô lăn dài rơi ướt vai cậu, giọng vẫn còn nức:

- Sao anh bắt tôi làm chuyện đó...tôi làm gì có tội với anh sao...

Tuyết Y đặt tay lên hai cánh tay cô, nhìn sâu vào đôi mắt ướt, nói :

- Anh làm gì mới được chứ.

Mắt Từ Di vô thần nhìn về một phía, người cô như nhũn đi...ngồi bó gối, tay chống lên che mắt đang khóc của mình. Giọng run run :

- Tôi đã gặp lại người đó...ông ta nhìn tôi bằng ánh mắt rất...rất đáng sợ...- Cô ôm đầu giọng nức nghẹn đi...

Từ Di khóc...Đây đúng là một chuyện cậu chưa bao giờ nhìn thấy. Sao cậu lại thấy khó thở thế này...Nhìn cô khóc lóc van xin là chuyện cậu muốn thấy được từ những năm trước cơ mà... sao cậu cảm thấy đau thế này.

- Là một trong những người anh đã bắt tôi tiếp...- Mặt cô vừa sợ sệt vừa ưu thương, nước mắt ràn rụa..., cô đẩy người Tuyết Y ra khỏi mình – Anh đi đi...tôi không muốn nhìn thấy anh...rút đi – Giọng cô dần đuối đi.

Hai hàng mày Tuyết Y dần giãn ra, môi khẽ nở nụ cười nhẹ nhõm :

- Là chuyện đó à.

Từ Di gườm gườm nhìn Tuyết Y...đến giờ phút này cậu còn nở nụ cười được, cô cũng cảm thấy sợ luôn. Từ Di gạt nước mắt đứng dậy. Biết có đuổi cậu cũng không đi, nếu muốn không nhìn thấy mặt hắn thì mình tự đi thì tốt hơn.

Cô chống tay đứng dậy...mũi sứt sứt nói :

- Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Xin anh đấy.

Giọng Từ Di nghe thật xa vắng...hoà vào không gian tĩnh lặng của màn đêm...

Cô bước đi...

- Mọi chuyện không như em nghĩ đâu.

Tuyết Y nhẹ bước đến ôm lấy cô từ sau lưng...Từ Di khẽ cựa ra khỏi vòng tay cậu thì Tuyết Y lại càng ôm chặt hơn, giọng thật êm dịu :

- Em nghĩ anh để cho người khác đụng vào người phụ nữ của mình sao?

Từ Di mệt mỏi gỡ tay cậu ra :

- Lời nói của anh còn đang tin à. Làm ơn đi.
- Xin lỗi vì không làm được điều em muốn rồi...đứa bé đó, là con anh phải không?

Hai mắt Từ Di mở to sững sốt...Cô đã đầu lý lịch của nó rất kĩ rồi, cả họ cũng để theo họ mẹ vậy mà ...sao Tuyết Y lại có thể biết được chứ

Cô chối nhanh :

- Anh nói gì vậy. Chẳng có ai là con anh cả. Tôi đang rất mệt...

Tuyết Y buông tay ôm cô ra, đặt tay lên vai xoay người Từ Di lại đối diện mình, cậu khẽ mỉm cười cúi mặt nhìn gần cô, khoe miệng hoàn mỹ nói chậm từng lời một :

- Chuyện 3 ông già đấy chỉ là vở diễn anh tạo nên thôi. Không có chuyện gì giữa họ với em cả. Nếu muốn xác minh em có thể đến hỏi.

Từ Di nhìn cậu, khoe miệng cười như đang chê trọc cô :

- Anh nói thật.
- Phải...- Tuyết Y gạt đầu khẳng định, khoe miệng miệng cười cười :- Lúc đấy không hiểu sao anh lại muốn nhìn được vẻ mặt đau khổ của em nên mới nghĩ ra trò đấy . Còn cả chuyện em và Đan Băng cũng chẳng có gì hết.
- Thật à – Hai mắt tròn xoe như bi của Từ Di giương to nhìn cậu, trong lòng mọi bức bối giương như nhẹ hẳn đi, miệng hỏi lại để khẳng định.

Tuyết Y gạt đầu :

- Em đang mệt thì nghỉ đi.

Từ Di lắc đầu, mặt mày tỉnh hẳn, cô buột miệng hỏi :

- Sao anh lại muốn như vậy? Tôi có thù trước với anh à?

Tuyết y lắc đầu cười :

- Không có, chắc là tại anh muốn phá cái sự thánh thiện trong sáng của em thôi.
- Là sao.- Từ Di mặt đàn ra không hiểu.

Tuyết Y nói :

- Thôi em ngủ đi, chuyện này để kể sau.

Từ Di gạt đầu, do khóc nhiều nên cũng mệt mỏi buồn ngủ, cô quay lại giường nằm, quay lưng vào tường :

- Đóng cửa hộ.
- Ừm, ngủ ngon nhé.

Cậu ra ngoài đóng cửa lại cho cô...

Cả hai người...một bên ngoài một bên trong đều thấy thoải mái nhẹ nhõm lạ. Từ Di ôm gối vào lòng, khoe miệng khẽ nở nụ cười khi biết được chuyện lúc trước cô phải tiếp khách đều không phải sự thật. Cô khẽ nhắm mắt lòng thanh thản...

...

Tuyết Y thấy Ren đang ngồi trên salong rộng, cậu đi đến ngồi xuống cạnh nó :

- Chưa ngủ à?
- Mẹ cháu có sao không chú – Ren đưa đôi mắt tròn buồn rười rượi nhìn Tuyết Y.
- Mẹ đang ngủ rồi. Cháu cũng đi ngủ đi.
- Vâng, vậy chú ngủ cùng cháu nhé.

Tuyết y cười nhẹ gạt đầu :

- Cũng được.

Ren đứng dậy dắt tay Tuyết Y theo mình về phòng.

...

20phút sau.

Tin...tin..

Vừa chợp ngủ, tiếng chuông tin nhắn làm Từ Di giật mình, cô cau mày mở máy...ánh sáng từ điện thoại chói làm cô nhắm mắt. Là tin nhắn của Tuyết Y:

Từ Di mở ra đọc, mắt cô càng ngày càng mở lớn ra để nhìn rõ từng chữ hơn :

“Nếu biết chuyện này em sẽ tha thứ cho những gì anh đã làm tổn thương đến em không?”

Từ Di cũng nhắn tin đáp trả lại vì sự hiếu kì :

“Anh thử nói đi xem nào “

5 phút sau...

“Anh đã từng thích mẹ của Đan Băng...”

Từ Di sững người đọc dòng tin ngắn ngủi đó, cô không biết nên hồi đáp như nào nữa đây. Ít phút sau lại có thêm một tin nhắn khác :

“Em đang thấy kinh tởm anh lắm đúng ko...:) Thật sự là mọi chuyện không giống em đang nghĩ trong đầu đâu. Anh và mẹ Đan Băng đã gặp nhau trước lúc biết cô ấy là mẹ kế của mình. ...

Từ Di đọc từng dòng một, mắt cô như hoa đi khi đọc đến đoạn

“Lúc em xuất hiện trước mặt anh trên du thuyền...nhìn vẻ mặt trong sáng của em, anh lại nhớ đến người phụ nữ đó...thật sự em rất giống cô ấy. Tự nhiên không hiểu sao lúc đó anh lại có ý định muốn phá tan cái sự thánh thiện trên gương mặt em...

Anh biến thái lắm đúng không. Anh cũng chẳng hiểu được con người mình lúc đó nữa...Anh xin lỗi...”

Vậy ra mẹ Đan Băng là người đã khiến mẹ Tuyết Y phải tự tử, và cả chuyện đến với bố Tuyết y khiến cậu đau khổ đến mức chết đi rồi khi gặp cô giống người đó nên mới đối xử như vậy. Từ Di cắn mạnh môi...có chút thông cảm nhưng dù gì thì dù, cô có làm gì nên tội đâu mà bắt cô phải chịu những tháng ngày khủng khiếp như vậy chứ/. Chỉ vì mình giống người phụ nữ cậu ta yêu và hận mà làm tổn thương mình hết lần này đến lần khác. Khoảng thời gian đó đúng là quá kinh khủng với cô...

Từ Di chậm chậm ấn từng phím :

“Xin lỗi, tôi vẫn chưa chấp nhận được những gì anh đã làm, nên chúng ta đừng gặp nhau một thời gian nữa được không”

“Tuỳ em...”

Tuyết Y chỉ đáp trả bằng hai từ ngắn gọn làm Từ Di thấy hơi hụt hẫng. Cô đã hiểu được nỗi niềm của Tuyết y rồi nhưng vẫn chưa thể nào chấp nhận được ngay chuyện cậu vì hận một người mà làm tổn thương cô được.

Cô nén tiếng thở dài buông máy xuống cố nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

...

Tuyết Y nằm trần trọc mãi bên đứa con mà cậu chưa xác định được...nhìn nó, tự nhiên cậu cảm thấy có phương hướng trong cuộc sống hơn. Khoé môi khẽ cười, những ngón tay thon dài đưa lên sờ khuôn mặt kháu khỉnh bụ bẫm của đứa trẻ, lòng thấy ấm áp thật...Nếu nó là con cậu thật thì tốt quá rồi...không còn gì để mong muốn hơn điều đó nữa. Còn Từ Di, cậu tin cô sẽ hiểu và tha thứ cho những tội lỗi cậu đã gây nên. Vì cô vốn là người nhẹ dạ dễ tha thứ cho người khác mà...

Tuyết Y vòng tay xuống ôm gọn đứa bé vào lòng, nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ thật nhẹ nhàng...

....

Tin...tin...

Mới sáng sớm đã có tiếng chuông điện thoại ở đâu reo...Tuyết Y cau mày, ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu rọi vào mặt, cậu đưa tay che sáng từ từ mở mắt ra...

Tiếng chuông đầu đo vẫn cứ reo, Tuyết Y hơi lạng trước đứa trẻ ngủ cạnh mình... Hình như trong túi áo nó có gì đó đang rung...

Cậu nhẹ nhàng thò tay lấy thứ đó ra... đúng là có điện thoại... Cậu nhìn nó, môi khẽ cười, mới bé tí đã dùng điện thoại rồi cơ à.

Sợ Ren tỉnh ngủ, cậu khẽ chế độ im lặng rồi đặt điện thoại xuống dưới gối.

Tuyết Y đứng dậy, cậu cần phải về trước khi Tử Di nhìn thấy mình. Tuyết Y này đã nói gì thì sẽ làm như vậy, trong thời gian này cậu sẽ không xuất hiện trước mắt cô để cô có thời gian suy nghĩ.

Cậu khom người cúi đầu xuống khẽ đặt nụ hôn lên trán đứa bé... ánh mắt trìu mến như của người cha dành cho con “Cảm ơn em đã tặng anh món quà này...”. Khoé môi hiện dụ ánh lên nụ cười thanh thản.

...

San Phong cầm chiếc lắc trên tay... mân mê nó ngắm nhìn đắm chiều... đầu óc vẫn cứ mãi nhớ đến Tử Di.

4 năm trước cậu đã để vượt mắt cô, bây giờ phải nhanh tay hơn mới được.

Nghĩ là làm... cậu nắm chặt chiếc lắc đứng dậy quyết định làm chuyện trọng đại của cuộc đời mình...

Vừa ra khỏi cửa phòng đã gặp Ngữ Yên, trên tay cô cầm tập hồ sơ nói :

- Anh đi đâu gấp vậy?

- Đi tìm tình yêu nhỏ bé – Khoé môi cậu nở nụ cười thật hạnh phúc khi nói câu đó, mắt cậu chợt liếc xuống xấp giấy tờ trên tay Ngữ Yên, cậu nói – Cứ để lên bàn, khi nào về tôi sẽ giải quyết. Đi nhé.

- Vâng – Ngữ Yên gật đầu buồn bã.

Đôi mắt cứ dõi theo San Phong mãi cho đến lúc cậu khuất sau dãy hành lang công ty...” Chúc anh như ý...”. Nụ cười buồn vô thức nở trên khoé môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

San Phong ngồi rong xe chờ đến giờ nghỉ trưa của công ty Tử Di...

Lòng hồi hộp như cậu trai mới lớn sắp đi tỏ tình vậy...

- Tử Di à... thật ra 4 năm trước anh đã muốn cưới em rồi...

Cậu thở hắt ra “Như vậy thì số sảng quá”. San Phong lắc đầu tìm cách khác.

Cậu nhún miêng cười :

- Tử Di, thật ra anh và Ngữ Yên chỉ là vợ chồng giả thôi... Người anh muốn...

“Không được, như thế thì vô duyên quá...”. Cậu chất lưỡi chep miệng, mặt bí xị... rồi lại nở nụ cười nhìn mình trong gương “

- Tử Di à... chúng ta có thể làm lại từ đầu không?

“Cũng không được nữa, đã bắt đầu đầu mà làm lại...”.

- Tử Di à, ...

Cộc...cộc...

- Ủi...oi...

San Phong giật mình quay xang người vừa gõ lên kính xe...Hai mắt cậu mở lớn. miệng nuốt khan...đưa tay lên vuốt mặt “xong rồi...mất hết cả hình tượng...”. Từ Di đứng ngoài không hiểu gì, cô nhìn cậu..

“Mở cửa...”

San Phong chẹp miệng, cậu mở cửa ra...miệng cười ngay :

- Em...nhìn...

- Em chưa nhìn thấy gì chưa.

- Chưa – Từ Di lắc đầu cười.

Xong...xong biểu hiện như vậy chắc chắn là rồi...

Cậu cố nở nụ cười...:

- Vậy à...Ừ, em cùng dùng cơm trưa với anh nhé.

- Cũng được.

- Ừ.

...

- Thừa xự trường, ông Thịnh hiện không có ở chỗ đó.

Mắt ông Đồng tròn lên nhìn người đag khúm núm trước mặt :

- Cái gì, mới sáng sớm hán đi đâu được. Tôi bảo cậu theo dõi làm gì...

- Xin lỗi xự trường...tại...tôi ngủ quên trên xe nên...

Rầm...

Ông Đồng bực dọc đập mạnh tay lên bàn quát :

- Làm ăn như vậy à...có chuyện gì xảy ra liệu mày có chịu trách nhiệm được không.

- Xin lỗi ngài...tôi...

Hán cúi đầu khom người xin lỗi liên tục.

- Còn không mau tìm ra hán. Không thấy thì đừng trách tao...hừ...

Đã có tuổi mà cứ phải lên huyết áp thế này chắc ông đại sớm mất thôi. Ông cố hạ hoả ngồi xuống thở mạnh.

- Vâng tôi sẽ đi ngay.

Hai chữ lo lắng hiện rõ lên mặt ông Đồng...hai tay cầm vào đầu batong thở mệt...Lần trước có người đã báo Tuyết Y đến tìm ông Thịnh nhưng hán vẫn chưa khai ra điều gì gây bất lợi cho ông...lần đây là vậy nhưng chưa chắc lần sau hán còn kín tiếng nữa vì con người Tuyết Y cũng lắm thủ xảo để khiến người khác lo sợ mà nói ra.

Tự nhiên ông Đồng thấy linh cảm không may đến cho mình...Chỉ có một cách làm ông không lo lắng gì nữa thôi...

Ông nhanh tay lấy máy bàn, ấn ấn số...

- Nếu tìm được hán thì hãy làm cho hán im miệng vĩnh viễn.

...

- Chúng ta lại gặp rồi...

Tuyết Y xoay người trên chiếc ghế da quay đầu lại nhìn thẳng người đối diện...miệng cậu dính kèm nụ cười nhàn nhã chẳng có vẻ gì lo âu về chuyện đang đây đưa đến mình.

Ông Thịnh nuốt khan nhìn cậu :

- Hàn thiếu gọi tôi đến đây có chuyện gì?

- Ông ngồi xuống đi – Tuyết Y hất mặt về chiếc ghế đối diện chuẩn bị sẵn/

Ông Thịnh từ chối :

- Cậu nói nhanh đi tôi còn có việc cần làm

- Cứ ngồi đi – Giọng nói mạnh mẽ như mệnh lệnh khiến ông Thịnh không thể mở mồm từ chối nữa.

Tuyết Y gạt đầu hài lòng, cậu bắt đầu đi vào vấn đề :

- Tôi cũng không muốn làm mất thời gian của ông nữa

Cậu quăng tờ chi phiếu có con số khá lớn so với nền tài chính đang lạm phát bây giờ lên bàn.

Ông Thịnh chau mày nhìn Tuyết Y :

- Cậu muốn gì?

- Tôi biết...những năm qua ông đã làm gì và cả con số chính xác ông kiếm được từ những chuyện đó...

Vừa nghe thế thôi. Mặt ông Thịnh đã tái lại sợ sệt cảnh giác nhìn Tuyết Y.

Cậu ngừng một lát rồi lại tiếp :

- Đương nhiên...tôi sẽ im lặng nếu như ông chịu nói ra người đứng sau sai khiến mình làm việc đó.

Ông Thịnh cười như khóc :

- Cậu nói gì tôi không hiểu.

- Không hiểu hay không muốn hiểu – Mũi dưới cậu hơi trễ xuống cười như chế giễu – Còn cả vợ ông đang bên Pháp nữa...- Tuyết Y bỏ lửng câu nói. – Người đó có thể làm gì thì tôi cũng có thể làm điều đó. Thậm chí có thể tôi – tệ – hơn.

Từng chữ của cậu nhấn mạnh dần dè, sắc mặt ông Thịnh thay đổi nhanh chóng. Thời tiết đã se lạnh, vậy mà lòng bàn tay bàn chân ông ướt đầm mồ hôi...trên trán mũi cả quanh vành miệng cũng có mồ hôi trộm nữa.

- Cậu muốn gì...

- ...

...

Suốt cả bữa ăn, San Phong chẳng hề ăn gì cả, cậu chỉ mãi nhìn Tử Di rồi nghĩ cách mở lời để tỏ lòng với cô mà mãi chẳng ra gì cả...

- Tử Di này...

- Sao anh – Tử Di ngược mắt nhìn cậu, miệng khẽ cười.

Nhìn nụ cười của Tử Di, cậu lại không dám mở mồm :

- Không có gì.

Cậu lại cúi đầu nhìn xuống chiếc lắc cầm dưới bàn chiếc hộp đang cầm trong tay/

- Anh sao vậy?

San Phong lắc đầu :

- Không sao.

Tử Di nhú mày nghiêng nghiêng đầu nhìn San Phong :

- Hình như anh có chuyện muốn nói với em thì phải?

- Anh...- San Phong ngập ngừng

- Anh nói đi – Từ Di nhẹ giọng.

Chưa bao giờ cậu lại rơi vào trạng thái ngượng ngập thế này. . .sao trước cô lúc nào cậu cũng yếu đuối thế này.

Hai hàng mày chau lại, miệng khẽ mí rồi đột nhiên. . .nhìn sâu vào ánh mắt Từ Di :

- Em có thể cho anh 1 cơ hội không?

Từ Di cười nhẹ, cô thờ phào nhẹ nhõm, tưởng San Phong gặp chuyện gì khó nói ai ngờ. . .

- Em xin lỗi San Phong, chuyện đó giữa chúng ta không thể được, em không muốn anh phải thiệt thòi vì em là người đã có con rồi. Chị Ngữ Yên có thể thay em được mà.

- Nhưng anh không có tình cảm với cô ấy – San Phong nhìn cô buồn buồn – Anh chấp nhận tất cả miễn sao có em bên cạnh là đủ rồi.

Từ Di lắc đầu cười :

- Em chỉ coi anh là người anh tốt chứ chưa hề có tình cảm nam nữ. . . .với . . .

- Đủ rồi – San Phong không đủ can đảm nghe nữa, lòng đau mà miệng phải gượng cười – Coi như anh chưa nói chuyện gì nhé.

Từ Di gạt đầu, thấy San Phong như vậy cô cũng có vui hơn được đâu. Từ chối ngay là cách tốt nhất để giúp San Phong hiểu rõ được tình cảm từ hai phía, như vậy cậu sẽ không còn đặt hi vọng vào cô nữa dù cho sau khi cô từ chối tình cảm giữa hai bên không được như trước nữa thì cô vẫn sẽ chấp nhận. Như thế sẽ tốt hơn cho San Phong.

Từ Di đưa mắt nhìn lên đồng hồ, cô khẽ cười nói :

- Đến giờ làm rồi, em về côngty trước nhé.

San Phong đứng dậy cùng cô :

- Anh đưa em đi thì phải đưa em về chứ.

- Cảm ơn.

- Không có gì. . .

Suốt đường về không khí giữa hai người chẳng còn ồn ào như trước nữa. . .San Phong cũng rơi vào trạng thái trầm lặng, đôi mắt ưu tư nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt buồn bã tĩnh lặng. . .

Từ Di hiểu được tâm trạng đó của San Phong nên cô cũng im lặng để cậu được bình tâm. Cô đưa mắt nhìn sang khuôn mặt anh tuấn “Xin lỗi, sẽ có người xứng đáng với anh hơn em. . .”.

...

Sao tối nay uống mãi mà cậu vẫn không thấy say vậy. . .

- Thêm ly nữa đi.

Cậu gọi hết ly rượu này đến ly rượu khác. . .hình như càng uống cậu lại càng thấy tỉnh thì phải. Nỗi đau cứ mãi nhức trong tim thế này thì làm sao mà sống được đây. . .

San Phong gục mặt xuống bàn. . .Sao cô lại có thể từ chối cậu chứ, chẳng nhẽ cậu có điểm nào không tốt sao.

Lần đầu biết yêu đúng đắn một người phụ nữ thì đã bị thất tình thế này rồi. . .Hay đây là quả báo của những kẻ lăng nhăng. . .Đôi mắt ướt cố gắng kìm lại những giọt nước sắp trào ra. . .Cậu luôn yếu đuối như thế đối với những chuyện liên quan đến Từ Di. Sao cô lại có ảnh hưởng lớn đến cuộc đời cậu như vậy. 4 năm trước cô từ chối cậu. . .và 4 năm sau kết quả vẫn là vậy. . .Nụ cười chua chát bật ra trên môi. . .thật đau lòng.

Giá như anh không gặp em. . .

Giá như anh không nhìn thấy em. . .

Và giá như. . .em không có trên đời. . .thì cuộc sống anh có thể bình yên hơn.

Cậu chán nản đứng dậy. . .lấy áo lông thử bước ra về. . .Có uống nữa, uống mãi cũng vậy thôi, ckhông thể nào xoa dịu nỗi đau đó. . .

...

Vẫn như thường ngày...thói quen của cô là ở nhà ngồi chờ cậu trên bàn cơm.

Thấy tiếng xe trong sân, Ngữ Yên ngạc nhiên khi hôm nay San Phong lại về sớm đến thế...chắc là cậu chưa ăn gì rồi.

Cô đưa tay sờ bên ngoài bát đĩa đựng đồ ăn...tất cả đều đã nguội cả rồi. Ngữ Yên đứng dậy bê tất cả thức ăn định đi hâm lại thì San Phong đã đi vào, hai người nhìn nhau...

San Phong cụp mi buồn bã, đi ngang qua Ngữ Yên mà không nói gì...

Cô nhúm mày thấy thái độ lạ của cậu...sao nhìn San Phong lại ảo não như vậy.

Cô quay đầu lại nhìn theo dáng đi thê lương, đầu cúi xuống...bước chân chậm chậm, bóng cậu đổ dài dưới sàn buồn bã...

Ngữ Yên đặt mọi thứ trên tay xuống bàn, cô nhẹ nhàng theo sau cậu đến khi vào phòng.

Đứng bên ngoài một lúc, cô mới dám đưa tay mở cửa bước vào trong...

Chỉ vừa chạm chân vào trong, bóng tối đã ập vào mắt cô, chỉ có ánh đèn mờ của chùm đèn phalê trên trần rọi quanh căn phòng rộng...

Cô từ từ bước vào trong, bước chân khựng lại khi nhìn San Phong đang ngồi dưới cuối giường...một chân xãi thẳng một chân co lên, tay chống lên che gương mặt đẹp...

Cô bước gần lại hơn...nhận thấy có điều gì đó rất lạ...Trong ánh đèn mờ ảo, cô nhận thấy được bờ vai cậu đang run thì phải...

Ngữ Yên lo lắng lên tiếng:

- Anh không sao chứ.

- 4 năm trước cũng vậy...4 năm sau vẫn là vậy...

Giọng nói chất chứa đau thương vang lên...như tiếng đàn bi ai trong không gian trầm lặng. Cậu đưa tay xuống gạt đi thứ chất lỏng đang có trên khuôn mặt anh tuấn, giọng nói phảng phất những nỗi đau...

Ngữ Yên ngồi xuống cạnh cậu...San Phong đang khóc...tim cô như muốn vỡ tung ra vậy.

- Có chuyện gì vậy?

- Tim tôi đau quá...- San Phong ngả đầu vào vai Ngữ Yên, giọng chán chường mệt mỏi.

Hoi giật mình trước hành động mỉa mai của San Phong nhưng rồi cô lại thả lỏng cho cậu dựa vào vai mình “

- Là vì Từ Di à..-Ngữ Yên ngạc nhiên.

Cô cứ nghĩ một người hoàn hảo như San Phong mà lại có cô gái từ chối...

San Phong gạt đầu buồn bã, hai mắt nhắm nghiền không muốn suy nghĩ gì đến chuyện đó nữa:

- Tôi muốn ngủ.

Ngữ Yên im lặng cho cậu ngả vào vai mình mà ngủ...

Nửa tiếng sau vẫn với tư thế đó...

Dù vai đã nhức lưng đã mỏi nhưng cô vẫn cố gồng mình để làm điểm tựa cho cậu...Đúng là chỉ có người phụ nữ mạnh mẽ như cô mới có thể làm được điều đó. Cô sợ nhúc nhích sẽ làm San Phong giật mình tỉnh giấc nên dù có mỏi đến đâu vẫn cố ngồi im.

Có lẽ San Phong đang rất đau khổ nhưng thấy cậu như vậy Ngữ Yên còn đau hơn...Cô hiểu cái cảm giác yêu đơn phương một người là khổ đến mức nào...thật sự rất khổ tâm.

Ngữ Yên đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt San Phong...môi cô khẽ cười...chỉ cần vậy thôi...Chỉ cần cậu muốn, cô sẽ là điểm tựa cho cậu mãi mãi...bất cứ lúc nào.

“Chúc chóng ngủ ngon...”

.....

- ...

- Cảm ơn, tôi không sao.

- ...

- Vâng, cho tôi gửi lời thăm đến bà chủ tịch.

...

- Tôi sẽ chú ý, cảm ơn anh.

- ...

- Vâng.

Từ Di tắt máy, mắt nhìn điện thoại mà đầu óc cứ mãi suy nghĩ đi đâu..

Không biết chuyện của Tuyết Y ra sao rồi, mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết ổn thoả thì phải. Sao đầu óc cô mấy ngày hôm nay cứ nghĩ đến Tuyết Y thế không biết mặc dù đã cố gạt bỏ mọi hình ảnh của cậu ra khỏi tâm trí rồi mà vậy mà...

Những cử chỉ... nét mặt ưu thương của cậu vẫn cứ ám ảnh theo cô... khiến cô không thể tập trung vào công việc được...

Còn cả San Phong nữa..cô cũng không biết cậu có sao không nữa...muốn đến thăm nhưng sợ cậu vẫn chưa bình tâm lại được.

Cô thở dài nãy nê...mọi chuyện sao khó nghĩ đến vậy. Đau đầu quá.

...

- Đồng xứ trưởng đâu...tôi muốn gặp ông ấy.

Ông Thịnh hoảng sợ trước đám chân tay của ông Đồng, mặt mày toát hết mồ hôi lạnh...

Tên đầu đinh cười khẩy :

- Ông nghĩ còn cơ hội để gặp xứ trưởng à?

Ông Thịnh sợ hãi xua tay :

- Tôi...tôi chưa nói gì, tôi không có nói gì hết.

- Hừ...ông nghĩ còn ai tin ông không - Hấn hất mặt cho hai tên đàn em đến.

Chúng bước lại bẻ ngoặt tay ông Thịnh ra sau chói tay chân lại...

- Tôi chưa nói gì hết...làm ơn tha cho tôi đi...tôi sẽ đi khỏi đây vĩnh viễn...

Ông vừa nói, vừa đẩy dụa nhưng vô ích, chúng toàn tên hộ pháp to uyển với sức già của ông thì làm sao mà chống cự cho nổi....

- Giai quyết nhanh rồi về.

Tên cầm đầu lạnh lùng buông một câu như sét đánh ngang tai ông Thịnh...

Miệng ông liên tục hét lên xin tha nhưng nơi thanh vắng đó thì làm gì có ai cơ chứ...

Chúng nhanh chóng nhét ông vào bao tải lớn mặc cho ông đẩy dụa rên la...chúng khênh ông ra đứng trước vực biển...

”””

Nghe tin ông Thịnh mất tích, ông Đình vô cùng phẫn nộ...Khó khăn lắm mới có được tin tức hán vậy mà...

- Các cậu làm ăn kiểu gì vậy...

- Xin lỗi chủ tịch...do...

- Do vì gì...- Ông Đình đập bàn tức tối – Mau đi tìm bằng mọi giá phải bảo vệ được ông ta hiểu ckhông.

- Vâng thưa chủ tịch.

- Không tìm được ông ta thì nghỉ việc luôn đi.

- Vâng..

Tên vệ sĩ cúi đầu tắm tấp dạp vâng khúm núm trước con phẫn nộ của chủ tử. Hấn liền cáo ra nhanh..

Đúng là cáo già nhanh tay thật...

Ông Đình biết chắc ông Đồng đã ra tay rồi...nếu như vậy thì mọi chuyện lại có chiều hướng xấu hơn.

Ông ngả người ra sau day day thái dương...Con ông nó sẽ ra sao nếu bị đổ cho tội mưu sát.

...

Ông Đồng ngồi vắt chân hình chữ ngũ, người hơi ngả về sau, hai tay chống lên batong nhìn người phụ nữ đối diện mình, nói :

- Bà Hà, bà không thấy sự ra đi của con gái mình là ản khúc sao.

Bà Hà nhìn người đàn ông lạ bệ vệ trước mặt, nhắc đến con lại buồn hơn, chỉ có một đứa vậy mà cũng...

- Số nó mệnh yếu chết sớm thì tôi biết làm gì hơn nữa đây. Mà...- Bà nhú mày nhìn ông – Ông là...

- Gọi tôi là xự trưởng được rồi. – Ông ngưng một lát rồi tiếp -Vậy bà không muốn cho kẻ hại con gái mình phải đền tội à...- Đáy mắt ông ta ánh lên sự tà độc nhìn bà.

Bà Hà cúi đầu lặng thinh. Ông Đồng tiếp :

- Chỉ cần bà lên tiếng kiện nó, tôi sẽ giúp bà tất cả các chi phí để cho nó phải đền tội với con gái bà.

Vốn hiền lành, bà Hà chẳng nghĩ gì đến chuyện báo thù hay báo hận gì cả...và lại bà cũng chưa biết sự thật thì làm sao mà buộc tội cậu trai đó được. Dù Tuyết Y không đến thăm viếng con bà nhưng cậu cũng đã có lòng giúp gia đình một khoản tiền trong lúc khó khăn...

Bà cắn môi bối rối nhìn ông :

- Ý ông là...

Ông Đình cười nhạt :

- Nó cũng đã làm hại con gái tôi không còn mặt mũi nhìn người khác, và cả con bà nữa...mà tôi nghe nói cô Mi Chi đó còn đang mang thai với hấn...Hừ...đúng là không có tính người mới làm ra chuyện đó..

- Ông muốn nhân chuyện này trả hận cho con gái mình – Bà chau mày.

Hiền nhưng bà không hề ngu dại...mọi chuyện phải biết trước biết sau, không thể nghe lời người khác xúi dục được, như vậy rất dễ dẫn đến sai lầm nghiêm trọng. Như con bà...

- Bà thông minh lắm...- Ông Hà cười sáng khoái – Chỉ cần bà làm đơn kiện nó, xong mọi chuyện tôi sẽ đưa vợ chồng bà ra nước ngoài sống để tiện chữa bệnh cho ông nhà và đương nhiên kèm theo một tài khoản để bà và gia đình sống qua ngày

Đây đúng là một điều kiện quá tốt...Nhớ đến ngoài chồng suốt ngày bệnh hoạn của mình...Hai tay bà xoắn chặt lại bối rối. Một cơ hội tốt như vậy thì làm sao nỡ từ chối cho nổi...Bà cắn môi suy nghĩ đắn đo rồi nhìn ông Thịnh...

...

- Hần thiếu, đây là kết quả xét nghiệm

Nhìn phong bì chứa cả một sự thật bên trong...cậu đưa tay cầm nó, lòng hồi hộp khó tả...

Chậm chậm cậu đưa tay mở nó ra...Đến Quách giám đứng bên cạnh cũng phải nín thở theo.

Reng...reng...

Đúng vào giờ phút này lại có điện thoại cơ chứ.

Cậu để nó xuống bàn, nhắc máy :

- ...

- Vâng tôi đây.

- ...

- Được, vậy chiều nay đi ạ.

- ...

- Vâng.

Cậu tắt máy, lại tiếp tục cảm phong bì lên mở ra xem...

Quách giám cũng ghé mắt lại nhìn...

Khoé miệng Tuyết Y nở nụ cười mãn nguyện... Vậy là đúng rồi...

Quách giám nhìn nụ cười hạnh phúc hiếm hoi trên môi Tuyết Y, cậu cũng thấy nhẹ nhõm.

Đúng là cái kết có hậu... Nếu đứa trẻ là con Tuyết Y thì chắc chắn mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn. Từ Di dù có hận ghét cậu đến đâu cũng sẽ tha thứ vì đứa con thôi.

Tuyết Y quay xang nhìn Quách giám, môi cười không ngớt, phấn khích đến nỗi nói to khác xa phong thái nho nhã nhỏ nhẹ thường ngày:

- Cậu có thấy không... nó đúng là con tôi...

- Vâng.. – Quách giám cười cúi đầu.

- Cảm ơn em... - Tuyết Y ngả người ra sau, tâm hồn thật thanh thản. Ngoài trời thật trong lành.

Tất cả không còn quan trọng nữa rồi... cậu đã có những thứ mình muốn, cái tài sản kếch xù của ông Đình cậu cũng chẳng cần nữa rồi... vì bây giờ cậu biết mình đã có một gia đình nhỏ bé bên cạnh... tất cả những toan tính từ xưa đến giờ bỗng chốc trở thành hư vô... Chưa bao giờ cậu lại có cảm giác nhẹ nhõm thanh thản đến vậy...

...

Hai ánh mắt nhìn nhau kẻ bối rồi, người đau tim.

Thoáng qua giây phút nhói lòng khi thấy Từ Di đi cùng với người đàn ông hôm nào đó... Cậu kiềm chế không bước đến gần họ, đôi mắt trầm tĩnh nhìn cô, khoé môi khẽ cười thay lời chào rồi quay mặt đi chỗ khác để khỏi phải nhìn để đau tim nữa...

Cứ chỉ đó của cậu khiến Từ Di thấy mình như kẻ có tội vậy... Cô cũng quay mặt đi chỗ khác. Phải cứng rắn lên để sống thôi.

- Em dùng gì – Nick nhìn cô khẽ cười.

- Gì cũng được.

Nick gấp menu lại gọi bồi bàn gọi hai xuất.

Từ Di lên tiếng hỏi:

- Bà chủ tịch đã bớt đau chưa?

- Cũng đỡ rồi..- Nick cười nhẹ nhìn cô.- Chuyện bên L.E em giải quyết xong rồi chứ.

- Ổn rồi.

Mắt Từ Di thỉnh thoảng vẫn liếc về phía chỗ Tuyết Y... chắc cậu có hẹn với ai nên mới đến đây như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

- San Phong đâu rồi phó tổng.

Ngữ Yên dừng bút, ngược mắt lên nhìn người đứng khoanh tay mặt khinh khinh trước mắt mình... Cô hơi cười :

- Cô nên hỏi trợ lý của anh ấy tốt hơn là hỏi tôi.

- Tôi thích hỏi cô không được à – Gia Linh gần giọng nói.

Ngữ Yên nhún nhẹ vai:

- Được nhưng tôi không muốn trả lời được không?

Đúng là giọng nói thách thức... Gia Linh đỏ quạu:

- Cô giám ăn nói với tôi như vậy à?

Môi dưới Ngữ Yên hơi trễ xuống như đang cười chế giễu, cô đặt bút xuống bàn đứng dậy, thờ hất ra đi đến đứng đối diện Gia Linh, ánh mắt không sợ sệt tránh né mà nhìn thẳng nói :

- Cô nghĩ mình là ai vậy. Thời gian ở đây gây chuyện với tôi thì tốt nhất cô nên chạy theo mà giữ San Phong.

Mặc dù gương mặt Ngữ Yên không kên lên, giọng nói vẫn rất bình thường điềm đạm nhưng sao Gia Linh thấy khó chịu thế này... Cô ta là cái thá gì mà dám ăn nói theo giọng bề trên chỉ bảo với cô như vậy.

Gia Linh cố điềm tĩnh lại, miệng cười khẩy :

- Đừng tỏ vẻ dễ dãi như vậy, sớm muộn gì San Phong cũng là của Gia Linh này thôi.

- Cô đừng nghĩ mình là bầu trời như vậy...tội nghiệp lắm.

Bộp...

Một cái tát Gia Linh dành tặng cho cô làm má Ngữ Yên nóng rát...

- Đừng ăn nói kiểu đó với tôi.

Bộp...

Ngữ Yên cũng chẳng kém cạnh, cô tát thẳng tay vào mặt Gia Linh không chút kiêng nể nào cả,

Mặt Gia Linh nóng bừng vừa rát vừa đau, cô ôm má mắt gườm gườm nhìn Ngữ Yên định mở miệng thì San Phong đi vào, cậu nhìn hai người, Ngữ Yên quay quay nghiêng người cho San Phong khỏi nhìn thấy nốt tay trên má mình, còn ngược lại Gia Linh thì cố tình cho thấy San Phong thấy được.

- Má em...

Mắt Gia Linh rung rung, tay ôm má nhìn Ngữ Yên :

- Tôi chỉ đến tìm San Phong thôi chứ có làm gì anh ấy đâu mà cô...

Nói đoạn, cô quay ngoắt mặt chạy đi...

San Phong chau mày nhìn Ngữ Yên :

- Sao vậy?

- Không có gì giải thích. Chạy theo đi.- Giọng nói trầm tĩnh của cô khiến San Phong phát cáu.

Cậu mà ở lại nói chuyện cho ra lẽ chắc lại ầm lên mất.

San Phong lườm cô rồi ra ngoài...

Ngữ Yên lại sofa ngồi phịch xuống, cô đưa tay lên sờ bên má vẫn còn nóng rát...bàn tay cô chạm vào thứ gì đó nước nước thì phải...hai mày khẽ nhúu lại, đưa ngón tay vừa chạm vào thứ đó xuống.

Máu...Hèn nào cô còn thấy xót khi chạm vào nó nữa. Bàn tay Gia Linh thật lợi hại, chỉ một cái tát thôi mà cả móng cào mặt nữa.

Cô thở dài đứng dậy lại phòng vệ sinh rửa mặt...những giọt nước mát lạnh làm cô tỉnh táo hẳn ra mặc dù vết xước có hơi xót...Cô nhìn mình trong gương, càng ngày càng hiện rõ nét buồn lặng...Đến bao

giờ cô mới tìm được hạnh phúc của mình đây.

...

- Em với Ngữ Yên có chuyện gì vậy.

Gia Linh đắc ý khi thấy San Phong đã gọi điện ngay cho mình sau khi cô chạy ra ngoài côngty.

Ngoài mặt vẫn vờ suốt mướt :

- Em cũng không hiểu sao anh lại lấy được người vợ đánh đá đến vậy. Chỉ mới hỏi anh thôi là cô ta đã phát ghen lên tát em rồi.

San Phong hơi cười “Ngữ Yên ghen Gia Linh”. Cũng hay. Cậu nhìn nhìn Gia Linh môi hơi nhếch lên cười :

- Chắc em lại nói gì chọc giận cô ta chứ gì?

- Em nói gì đâu- Gia Linh chối quanh – Em chỉ hỏi anh đầu thôi, cô ta không thèm trả lời, em mới nổi nóng nói vài câu thôi mà đã bạt tai em rồi, anh không vào chắc đánh em luôn quá.

Gia Linh kể lể, mặt phụng phịu như làm nũng :

- Anh về dạy lại vợ đi nhé. Người như vậy mà cũng lấy được.

- Được rồi, bỏ qua đi, anh sẽ nói Ngữ Yên rút kinh nghiệm.

Giờ như chưa hả dạ với câu hứa hẹn của San phong, cô trẻ môi :

- Anh thích cô ta rồi à?

San Phong bật cười :

- Không có chuyện đấy đâu...

San Phong không ngờ câu nói vô ý của mình lại cả hai người cùng nghe được...

Một người quay mặt cúi đầu buồn bã bước đi...

Khoé môi người kia lại hơi cười “ Sẽ có ngày cậu phải hối hận vì câu nói đó thôi...”

.....

- Ông Thịnh mất tích...- Tuyết Y chau mày nhìn ông Đình.

- Phải, ba đã cho người đi tìm mấy ngày nay nhưng vẫn chưa có tin gì.

- Vậy chuyện ông ta nói không còn giá trị nữa rồi.

Mặt Tuyết Y vẫn tỏ ra bình thường, giọng nói điềm đạm không chút lo lắng.

Ông Đình là người lo cho cậu hơn cả Tuyết Y lo cho mình.

- Con yên tâm, bằng mọi cách ba sẽ tìm được tên khốn đó về.

- Cũng không cần thiết...- Tuyết Y hơi cười nhign ba mình – Cảm ơn ba đã lo lắng, mọi chuyện để con được rồi.

Thấy phong thái con mình vẫn nhã nhặn như thường ngày, ông chau mày :

- Con có cách gì rồi à?

Tuyết Y cười lắc đầu :

- Chưa nhưng sẽ có thôi.

Ông Đình nhìn con chân chó. ...nước đến chân rồi mà vẫn bình thường như không. Đúng là đẳng cấp điềm nhiên của nó còn vượt trội hơn ông rất nhiều.

...

- Con trai...

Vừa nhìn thấy mẹ, Ren chạy tọt đến bên cạnh :

- Mẹ, hôm nay con muốn đi chơi như lần trước.

- Lần nào – Từ Di hỏi lại.

- Đi với chú đẹp trai ấy, mẹ gọi điện cho chú ấy đến đây cùng đi luôn nhé.

Từ Di chột khựng người lại khi con mình nhắc đến Tuyết Y...nụ cười gượng gạo nở trên môi, ngồi xuống nói :

- Con ghét chú ấy lắm mà. Sao tự nhiên lại...

Ren lắc đầu :

- Lúc đầu thì con có ghét nhưng về sau biết hoàn cảnh chú ấy...cũng đáng thương lắm.

- Hoàn cảnh – Từ Di chau mày – Hoàn cảnh gì?

- Thôi, mẹ cho con đi chơi đi, con sẽ kể cho mẹ nghe.

Từ Di cắn môi nghĩ ngợi rồi nói :

- Mẹ với con đi thôi nhé, chắc chú ấy bận rồi.

Ren thở hắt ra rồi cũng gật đầu :

- Vậy cũng được ạ.

Từ Di cười hiền nhìn con, cô xoa xoa lên đầu nó :

- Ngoan lắm. Đi ăn đã rồi mới đi chơi đấy..

Tuyết Y ngồi trong xe nhìn họ từ xa...Đôi mắt buồn nhưng miệng lại vô thức cười theo khi thấy hai mẹ con họ cười. “Sẽ sớm thôi...”

...

- San Phong...- Từ Di vô tình thấy San Phong đi ngang qua chỗ cô ngồi, cô liền đứng dậy gọi.

Nghe tiếng quen quen, cậu quay đầu lại...nhận ra Từ Di. San Phong tròn mắt nhìn cô...vết thương cậu vẫn còn âm ỉ nê chưa đủ dững khi gặp lại cô.

Cậu vội quay nhanh mặt đi bước nhanh hơn...

Từ Di thấy vậy, cô nhìn về phía tàu siêu tốc Ren đang ngồi trên đó, chắc là còn lâu mới hết lượt.

Từ Di vội vàng chạy theo gọi :

- San Phong à...

- San Phong...

Càng nghe tiếng gọi, bước chân cậu càng xải nhanh hơn, không dám quay đầu lại nhìn cô.

Chạy theo một đoạn khá xa..., người đồng quá nên cô chẳng còn thấy cậu trong tầm nhìn nữa...

Dòng người đông đúc, Từ Di đứng im xoay người quanh nhìn xem cậu có lẫn đâu đó trong đám người đấy không...

Thấy thái độ của cậu đối với mình như vậy, cô càng cảm thấy mình đã có lỗi, nhưng biết làm sao hơn được,,,khi cô chỉ coi cậu như một người anh tốt.

Từ Di buồn bã cụp hàng mi xuống lững thững đi về chỗ đưa con mình chơi..

“Xin lỗi...”- San Phong đứng trong góc khuất nhìn theo bóng cô xa dần, gương mặt ưu thương, mắt như chứa đựng một bọc nước sắp vỡ...cúi đầu lặng lẽ quay lưng bước đi...

...

Ren nhìn quanh không thấy mẹ mình đâu...chờ cả một lúc rồi mà vẫn chưa thấy mẹ quay lại, Ren bắt đầu thấy lo lắng, cậu bé cứ đưa đôi mắt to tròn xoe của mình dôi vào đám đông qua lại tìm mẹ...nhưng chẳng thấy đâu.

Bước chân cậu bé bước đi trong vô thức...cứ bước đi để tìm mẹ.

Dù là có hơi sợ nhưng cậu bé vẫn không khóc, gương mặt chỉ hơi ngơ ngác nhìn mọi người đều lạ lẫm...

Đến khi đi được một đoạn khá xa, Ren mới nghĩ lại...mình cần đứng đó để mẹ tìm dễ hơn.

Cậu bé quay đầu định đi về chỗ lúc này thì nhìn xung quanh, mấy ngã rẽ đều giống nhau, biết đi đường nào bây giờ...

Cậu bé cứ thế bước đi theo cảm tính nhưng càng đi thì lại càng loạn lên, không tìm thấy chỗ ban nãy...

...

Từ DI quay lại chỗ con chơi, cô nhìn quanh không thấy con mình đâu, cả trên phía tàu lượn kia toàn người lớn, không có bóng đứa trẻ nào cả...Vậy Ren đi đâu được...

Cô hốt hoảng vội vàng chạy đi lung tung quanh đó tìm...về mặt lo lắng lo sợ con mình sẽ làm sao...vừa đi miệng cô vừa lầm bầm “Mẹ xin lỗi...mẹ xin lỗi...”.

Tìm mãi một lúc lâu mà vẫn chưa thấy Ren đâu, bước chân cô ngày càng nặng nề hơn, đôi mắt thất thần nhìn hàng trăm, nghìn người qua lại xung quanh...tự nhiên nước mắt chảy lúc nào cũng không biết.

Trong lúc này, chỉ còn Ren là ruột thịt suy nhất của cô mà thôi...Nó là có mệnh hệ gì chắc cô không còn muốn sống nữa mất. Nó chính là món quà ông trời đã tặng cô, sao cô lại có thể đánh mất được chứ...

Cô cố gắng lên bước chân mệt mỏi của mình đi quanh đó tìm thêm lần nữa...

...

Cứ đi mãi như vậy không phải là cách tốt, như thế sẽ lạc đường hơn nữa, Ren sờ trong túi quần mình...cậu bé thảo hất là buồn bã..Hôm nay mẹ lại không để ít tiền trong túi quần cậu rồi.

Ren trèo lên ghế đá ngồi ủ rũ, hai tay chống cằm, gương mặt phụng phịu...đứa trẻ lạc đường nào chắc chắn cũng khóc nhưng cậu bé lại không...hình như lý trí nó rất cao thì phải.

Ngồi một lúc, mắt Ren chợt sáng lên...nguyên cái bóng đèn hiện ra trong đầu cậu.

Ting...

Ren cười cười, cậu bé đi vào đám đông, rồi níu tay một người phụ nữ...

Bà ta nhìn xuống Ren :

- Cháu có chuyện gì thế.

Ren làm ra vẻ đáng thương :

- Bác ơi, bác có thể cho cháu mượn điện thoại được không?

- Cháu định làm gì?

- Cháu bị lạc mẹ, bác giúp cháu nhé.

Bà ta nhìn đứa trẻ kháu khỉnh bé xinh giương đôi mắt nhìn mình mà động lòng không ngăn ngại :

- Đây. Cần bác gọi hộ cho không.

- Dạ thôi, cháu biết dùng ạ.

- Ừ – Người phụ nữ cười nhìn đứa trẻ.

Ren ấn số mình nhớ trong đầu. Mà số cậu bé nhớ duy nhất chỉ có số của Tuyệt Y thôi, còn Từ Di thì không vì có bao giờ cậu xa mẹ đâu mà phải nhớ làm gì.

Ren nhanh tay ấn số của Tuyết Y...

Tút...tút...

Chờ mãi một hồi mới có tiếng đáp. Ren mau mắn nhanh miệng nói :

- Chú ơi cháu bị lạc rồi – Giọng đứa trẻ kéo dài như lo sợ.

Tuyết Y ngồi bật dậy, cậu nói nhanh

- Chú tới ngay đây, đừng sợ nhé...Nói xem cháu đang ở chỗ nào.

- Ở khu giải trí...

- Biết là vậy..- Tuyết Y vừa thay quần áo vừa nghe điện thoại, cậu cố gắng kìm chế sự xôn xao trong lòng để hỏi – Cháu thử nhìn xem...xung quanh đó có đặc điểm gì?

Ren nhìn quanh đó, thấy có một con voi to đùng, cậu liền nói :

- Cháu đứng cạnh chú voi màu đen to lắm...

- Ừm được rồi, vậy đứng yên đấy nhé, chú tới ngay đây.

- Vâng.

Cậu vội vàng vợ ngay khoá xe trên bàn xuống lấy xe phóng như bay đến khu vui chơi...

...

Ren tắt máy cầm điện thoại bằng hai tay lễ phép trả lại người phụ nữ :

- Cháu cảm ơn bác.

- Ừ, ngoan – Người phụ nữ xoa đầu nó cười.

Trong lòng thầm khen “Con ai mà kháu khỉnh thế không biết.”. Bà ta nói :

- Có cần gì nữa không, để bác còn đưa con bác về?

Ren lắc đầu :

- Cảm ơn bác có lòng tốt, cháu ngồi kia chờ người đến đón được rồi ạ.

Nghe cách nói chuyện thì chẳng liên quan gì đến ngoại hình loắt choắt búng ra sữa kia cả.

Người phụ nữ phì cười :

- Cái thằng bé này...sao đáng yêu thế...

Ren cúi đầu chào bà :

- Chào bác.

- Ừm. Bác đi nhé.

- Dạ.

Đội người có ơn với mình đi rồi, cậu bé mới đi lại chỗ đã hẹn với Tuyết Y để ngồi chờ.

...

Mặt Tuyết Y bực phếch...mắt đảo quanh liên hồi...Cậu thờ dốc vì mệt...

Đi mãi, tìm mãi cuối cùng mới thấy được chỗ như con mình tả. Cậu đi nhanh lại đó tìm...

Thấy đứa trẻ đang ngồi ngủ gật ở ghế đá, Tuyết Y chau mày nhìn xem có phải Ren không, cậu lại gần đó để xác nhận thì đúng là nó...

Cậu thờ phào nhẹ nhõm nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh lay lay Ren dậy...đứa trẻ mở mắt từ từ, đôi mắt ngơ ngác như vẫn còn đang buồn ngủ nhìn Tuyết Y

rồi nó chọt ôm chăm lấy cậu nói :

- Chú tìm mẹ cho cháu.

Tuyết Y khẽ cười, nhẹ giọng nói :

- Được rồi.

...

Từ Di vẫn lang thang quanh đó, cũng đã 10h hơn, bây giờ chỗ này đã thừa chỗ dần, cô đưa mắt dõi quanh dò tìm con mình...

Mất sung vì khóc nhiều khiến mọi người đi ngang qua ai cũng ngoái lại nhìn cô gái trẻ vừa đi vừa khóc... cô chẳng còn quan tâm ai soi mói nhìn mình nữa, điều gì nhất cô mong trong lúc này là được thấy con mình...

Rốt cuộc nó đang ở đâu...

Tút...tút...

Tiếng chuông điện thoại reo lên, Từ Di giật mình, tay run run vội vàng lấy máy từ trong túi ra vì nghĩ có người nào đó tốt đã giúp con cô...

Thấy số Tuyết Y hiện trên màn hình... đúng lúc này cô vừa cảm thấy túi thân vừa cảm thấy thất vọng vì không phải là một số lạ khác.

Từ Di một môi mớ máy lên nghe, giọng nhũn đi vì mệt :

- Em làm gì mà để lạc con vậy.

Từ Di thần thờ đứng như pho tượng, cô nhớ cô chưa gọi cho ai biết chuyện này mà.

Từ Di nói đứt quãng :

- Sao..sao anh...

- Đến chỗ tượng voi nhanh lên.

Tút...tút...

Từ Di chân chân nhìn vào điện thoại... Trong lúc này Tuyết Y cứ quát lên lại làm cô càng hoảng loạn.

Từ Di vội vàng đi tìm chỗ tượng voi...

Vừa thấy tượng, đồng thời cô cũng thấy Ren đang đứng đó... Từ Di nhanh chóng chạy đến ngồi xuống ôm chăm lấy con, giọng sưng nước :

- Mẹ xin lỗi...

Ren vỗ vỗ lưng Từ Di, giọng đứa trẻ thật trong sáng :

- Con không sao, mẹ đừng khóc nữa.

- Lần sau mẹ không thế nữa, mẹ xin lỗi Ren nhé...- Cô nhìn nó, tay quệt nước mắt, miệng cười vì mọi lo sợ đều tan biến,

Ren gật đầu nắm tay mẹ :

- Về thôi mẹ, con buồn ngủ quá.

Từ Di nhìn xung quanh, cô bỗng hỏi :

- Lúc này...

- Chú đẹp trai gọi mẹ đến xong đi luôn rồi.

- Sao vậy.

Ren chep miệng :

- Chú ấy nói, mẹ không muốn gặp chú ấy nên phải tránh mặt.

Nét cười chọt khựng lại trên môi cô, hàng mi đen cụp xuống nặng trĩu... Tuyết Y đã giữ đúng lời cậu nói, sao cô không thấy vui chút nào, ngược lại còn

thấy hụt hẫng lẫn túi thân nữa chứ.

Từ Di đưa tay gạt ngang nước mắt vẫn còn đọng trên mi đi, hít một hươì thật sâu, gượng cười nói :

- Ủ, về thôi con.

- Vâng.

Từ Di dặt tay đưa trẻ đi rồi, Tuyết Y mới lò mặt ra...

Khoé môi chợt mỉm cười... nhìn theo hai người quan trọng nhất đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

San Phong, Ngử Yên cùng đến quán bar theo lời rủ rê của Vũ Thanh và đương nhiên Gia Linh có mặt tại đó...

Cả bốn gặp nhau tại Bar...

Ngử Yên chẳng hứng thú gì đến những nơi ồn ào này nhưng do San Phong đã mở lời nên cô cũng đành ngậm ngùi đi theo vậy.

Vừa nhìn thấy hai người Vũ Thanh vẫy tay gọi ngay...

Cả hai tiến về phía họ, San Phong lịch sự kéo ghế cho Ngử Yên như bình thường, nhưng cử chỉ nhã nhặn đó lại làm Gia Linh gai mắt, cô gườm gườm nhìn Ngử Yên...

...

- Mọi chuyện bác cứ làm theo lời cháu. Còn lại cháu lo được rồi.

- ...

- Vâng, cảm ơn.

- ...

Tuyết Y đặt máy xuống, cậu xoay xoay chiếc ghế vài vòng... hai tay đan vào nhau đặt trước bụng, hơi thở đều đặn không lo nghĩ...

Ai bảo ông trời không có mắt... trong lúc bế tắc cậu lại gặp được người có lương tâm. Không hiểu sao một người mẹ như vậy lại sinh ra đứa con trở nên như Mi Chi không biết.

Mà kệ, cậu không quan tâm nữa cần nhất lúc này là mau chóng giải quyết ổn thoả để được gần con và... Từ Di hơn.

Cộc cộc...

- Vào đi.

Quách giám bước vào nói :

- Hân thiếu, chuyện bà Thịnh cậu định...

- Cứ cho bà ta một số tiền và đưa bà ta ra nước nào đó là được rồi.

- Nhưng lúc trước bà ta đã...

Tuyết y phẩy tay về bao dung :

- Tôi đã hứa với ông Thịnh sẽ làm những điều đó rồi... mà thôi cứ làm theo lời tôi đi,

- Vâng.

Quách giám chép miệng bước đi. Đạo này tự nhiên cậu cảm thấy Tuyết Y có vẻ yếu mềm hơn trước không còn tàn nhẫn với kẻ đã từng đụng đến mình như trước nữa...

...

- Sau đây Vũ Thanh, anh đẹp trai ở bàn số 3 sẽ lên tặng một bài cho mọi người...

Cả Bar vỗ tay bôm bốp, cùng lúc những ánh mắt rơi vào Vũ Thanh, cậu đàn mặt nhìn lên sân khấu, mặt hằm hằm nhìn tên quản lý trong Bar này.

Người quen cũng được coi là bạn tâm giao vậy mà dám chơi cậu một vô bất ngờ như vậy đây.

Giờ mọi người đã nhìn không lên cũng ngại,

San Phong cười nói :

- Lên đi, chần chừ gì nữa.

- Lại đến lượt bạn đây..’bạn hiền “ạ.

Câu nhấn mạnh của Vũ Thanh làm cả 3 bật cười. Gia Linh thêm tiếng :

- Thôi lên nhanh đi, mọi người đang chờ anh đấy.

Vũ Thanh đổi ngay thái độ khi nghe Gia Linh nói, cậu mỉm cười :

- Anh đang lên đây

San Phong trề môi, đúng là phân biệt đối xử.

Vũ Thanh lờm tên quản lý đang đứng một góc cười thoả mãn rồi quay lại mọi người, cậu lấy lại sự tự nhiên thường ngày, ghé miệng vào mix cây nói :

- Tôi sẽ hát bài này tặng một người...

Bốp...bốp...

Tiếng huýt lẩn vỗ tay vang lên cả khán phòng...

Mọi thứ đều im lặng lại...

Ánh mắt Vũ Thanh chỉ lướt nhanh qua Ngũ Yên nhưng chứa đầy hàm xúc còn điểm cuối cùng dừng của ánh mắt cậu là tại gương mặt Gia Linh...

Thấy mọi người có ý tò mò nhìn về mình, Gia Linh vừa ngượng vừa thấy hãnh diện, vì có một chàng trai bảnh bao anh tuấn hát tặng mình như vậy (tự cho là thế)...

Tất cả đều rơi vào im lặng khi tiếng nhạc và giọng hát của Vũ Thanh vang lên...

.....

Cả không gian giương như chậm lại...Ai cũng nghiêng đầu qua nghiêng đầu lại, tay vỗ theo nhịp bài hát, miệng cười nhìn chàng trai đẹp hát trên kia...

Đến khi hết bài rồi mà cảm xúc trong họ vẫn còn đọng lại...lúc sau mới vỡ oà những tiếng vỗ tay huýt miệng...

Vũ Thanh mỉm cười cúi đầu rồi đi xuống...

.....

- Đồng xự trưởng...

ÔNG Đồng chau mày nhìn Tuyết Y với dáng vẻ ung dung ngồi ngang nhiên đối diện, vắt chân chữ Ngừ nhìn ông cười, cậu đưa tay ra sau, Quách giám hiểu ngay ý. Đặt cuộn băng vào tay cậu. Tuyết Y cầm lấy, dơ lên rồi đặt xuống bàn, khoé miệng cười cười nhìn ông Đồng :

- Tôi đã có móm quà này tặng xự trưởng.

Ông Đồng nhìn nhìn Tuyết Y cảnh giác, ông tay định cầm cuộn băng lên thì Tuyết Y chặn lại :

- Để từ từ nghe cũng được.

Nói đoạn, cậu đặt tấm giấy soạn sẵn một khế ước gì đó xuống bàn đẩy về phía ông Đồng, khoan thai nói :

- Tôi sẽ cho ông 1 cơ hội. Ký vào đó coi như mọi chuyện trở về số 0

- Cậu đang nói cái gì vậy

Vừa nói, mặt ông vừa liếc xuống tờ giấy thái độ hết sức sững sờ, đây là giấy tờ chuyển nhượng tất cả tài sản của ông sang cho Tuyết Y, ông cau mày nhìn lên cậu, sắc mặt tím tái vì tức giận :

- Như vậy là sao, có phải cậu đang bị điên không?

Tuyết Y bật cười nhỏ, caju lắc đầu :

- Đương nhiên...tôi rất tinh táo. – Ngưng một lát cậu lại tiếp – Nếu ông không chịu ký vậy thì...chuẩn bị ôm tài sản đó vào nhà đá ngồi đếm lịch đi.

- Ý cậu là sao – Ông giật thót tim nhìn Tuyết Y.

- Đừng tỏ vẻ vô tội như vậy. – Tuyết Y cười nhạt tiếp – Từ từ suy nghĩ đi.

Cậu đứng dậy cùng Quách giám đi luôn ...

Ông Đồng ngồi thừ người trên ghế, tay vẫn còn run cổ nắm chặt vào batong để cho Tuyết Y không thấy sự bối rối của mình khi bị nói trúng tim đen.

Mắt ông chợt tối sầm xuống...về tà độc hiện rõ lên trong đáy mắt, vội nhấc điện thoại lên gọi cho ai đó.

- Mau theo dõi tên Hàn Tuyết Y cho tôi.

- ...

- Cần thiết có thể...

Ông tắt máy, lòng vô cùng hoảng loạn lẫn bức bối...

Thì ra ông đã rơi vào bẫy của mẹ Mĩ Chi. Bà ta đã phản ông.

Ông nghiêng răng nhìn về một phía không định. “Tất cả những người ngang đường ông đều có kết cục không hậu thoĩ”.

...

Nhã Kỳ chợt dừng xe lại, hạ kính xuống nhìn sang phía bên đường...

Cô nhìn thấy một bóng người quen quen cùng bước vào với một người đàn ông cao to nhìn thoáng cũng bảnh bao...

Miệng Nhã Kỳ bất thốt thành tiếng “Triệu Tử Dĩ”. Gương mặt cô ịện lên rõ hai từ “sững sờ”. Miệng lắp bắp “Chẳng phải cô ta đã...”.

Hai hàng mày được kẻ vẽ kĩ càng cau lại gần nhau “Chuyện này...”.

Mắt cô chợt sáng lên, ánh mắt đầu mờ mờ khi nhìn lên bảng phong “Hotell V.P”...Khoé môi cười lên đầy gian ác...

Cô cho xe quành vào Hotell đó rồi vào trong...

Nhã Kỳ vội vàng đi theo vào trong, bộ dạng lén lút vừa theo sau hai người đó vừa núp núp sau tán cây nhìn theo họ, tay cầm chiếc iphone chuẩn bị sẵn chế độ chụp ảnh...

...

- Mẫu thiết kế này được không Hàn thiếu?

Song Linh đứng chờ, Tuyết Y hất mặt nói :

- Em ngồi đi, trưởng phòng Lâm đâu?

- Cậu ta đang bị...- Nghĩ đến mà Song Linh muốn phá lên cười sung sướng.

Đúng là trời giúp cô trả thù Thừa Ân...

Thấy miệng Song Linh cứ cười cười, đầu óc nghĩ lung tung gì đó. Tuyết Y hơi chau mày :

- Em sao vậy...

Tít...tít...

Đúng lúc chuông điện thoại Tuyết Y reo lên, Song Linh cũng giật mình tỉnh lại.

- Con đây.

- ...

- Ngay bây giờ sao?

- ...

- Vâng, được rồi.

Tuyết Y đứng dậy lấy áo khoác, Song Linh hỏi nhanh :

- Hàn thiếu, các mẫu này...

- Vẫn chưa được.

- Vậy ...

- Chiều nay phải có mẫu đá rồi...- Tuyết Y chep miệng – Em mang hết số mẫu này cùng anh về nhà, giải quyết xong chuyện rồi nói tiếp.

- Vâng- Song Linh gật đầu đứng dậy thu xếp các bản mẫu đi theo Tuyết Y.

...

Mặt Tuyết Y chợt đóng băng lại khi nhìn thấy Tử Di cũng có mặt ở nhà mình, môi gượng gạo nở nụ cười nhìn cậu cúi nhẹ đầu.

Tử Di nhìn xang mỉm cười chào. Song Linh cũng gậy đầu cười lại.

- Ba có chuyện gì vậy?

Ông Đình không hài lòng mấy khi có sự xuất hiện của vị khách không mời này.

- Đây là...?

- Là Song Linh nhân viên thiết kế của côngty.

Ông Đình nhìn xang Song Linh gật đầu, rồi lại nhìn xang Tuyết Y nói :

- Ừm, vậy cũng mời cô ấy ở lại dùng bữa rồi ba có chuyện muốn nói với con.

- Vâng.

- Em cũng ở lại dùng cơm rồi tí chúng ta nói chuyện tiếp nhé- Tuyết Y nhìn Song Linh mời mọc.

- Cũng được ạ.

Ông Đình lén dò thái độ Tử Di...đang muốn hàn gắn cho chúng nó vậy mà tự nhiên lại xuất hiện một rào cản thế này...

...

Đang xả rất thoải mái trong toilet...

San Phong giật bắn mình khi nhìn vào gương thấy Ngừ Yên lù lù mở cửa đi vào.

Cậu vội kéo khoá quần lên, chân thụt lùi ra sau sực ngã...

Ngừ Yên thấy vậy, mặt vẫn điềm nhiên :

- Xin lỗi, tiếp tục đi...

Cô quay ngoắt lưng đi ra, như chưa từng làm gì.

San Phong nuốt khan nhìn theo...cậu trỏ tròn mắt nhìn bóng cô khuất khỏi cửa toilet..Có loại phụ nữ nhìn thấy đàn ông đang xả “sỳ troét” mà mặt không chút biểu cảm nào sao. Hay cô ta không coi cậu là đàn ông.

Vừa bước chân ra khỏi cửa, hai má Ngữ Yên nóng bừng bừng...may cô kìm chế được. Không thể hét lên như những cô gái bình thường được, như thế càng làm cho cả hai bên thấy ngượng. Cô đưa hai tay mình lên áp má rồi đi lại tủ lạnh lấy hai cục đá ướp lên hai bên má cho bớt nóng...

Lúc sau San Phong đi ra, cậu thấy Ngữ Yên đang lúi cuội gì đó trong tủ lạnh, cậu chau mày đi lại :

- Làm gì vậy?

Vừa nói cậu vừa kéo vai Ngữ Yên quay lại đối mặt với mình, suýt nữa cậu đã phì cười..vì gương mặt ướm捏 hai tay vẫn cầm hai cục đá áp vào đó, không những nó không làm cô bớt nóng mà mặt lại còn đỏ hơn...Lần đầu cậu thấy sắc mặt cô gái này có thay đổi sắc mặt sang trạng thái xấu hổ thì phải.

- Cô làm trò gì vậy.

Vừa nói ngữ điệu cậu vừa cười cười làm Ngữ Yên thấy nóng hơn...Mỗi lần nhìn cậu cười thoải mái như vậy là tim cô như hẫng đi một nhịp. Đã nóng nay càng nóng hơn.

Đầu San Phong hơi cúi xuống gần Ngữ Yên, môi cười nửa vười nhìn lại càng thấy đẹp hơn...:

- Có phải...- Cậu ngáp ngừng môi vẫn nở nụ cười trên gheo, mắt đưa xuống phần dưới của mình nói...- cô đã...

Ngữ Yên gạt tay cậu khỏi vai mình đi xượt nhanh qua người cậu lảng tránh, San Phong cười thành tiếng nhỏ, quay lại nói :

- Cảm ơn...

Bước chân Ngữ Yên khựng lại :

- Chuyện gì?

- Vai cô rất lý tưởng đấy.

San Phong vừa nói vừa cười, đi lên trước cô...nhìn vào Ngữ Yên cậu khẽ cười :

- Cảm ơn...- Cậu hơi cúi đầu xuống đặt nụ hôn lên trán cô khiến toàn thân Ngữ Yên tê cứng.

Mắt mờ to hết cỡ không chớp, hai viên đá đã tan sắp hết rơi tọt xuống đất...chưa hết, sau hành động gây mê đây, cậu còn đá lông nheo vười cô rồi mới bước đi.

Để lại Ngữ Yên một mình thần thờ với trạng thái tê liệt hoàn toàn...

Cử chỉ vừa rồi của San Phong là sao...đầu óc từ từ hoạt động trở lại, khoe miệng dần dần nở nụ cười sung sướng, cô chạy ngay về phòng đóng chặt cửa lại nằm phịch xuống giường, miệng cười liên tục, lẩn qua lẩn lại vài vòng, tay cầm tấm ảnh lên nhìn thật lâu, môi mấp máy “Chỉ cần được nhìn thấy anh là đủ rồi.”

...

- Phải rồi, Đan Băng đâu ba?

- À, nó đi công tác hơn tuần nay rồi, chắc tuần sau nữa mới về.

Tuyết Y gật gù, bữa ăn này thật không thoải mái chút nào với hai người trong đó.

Thấy Song Linh như ngượng với mọi người...là do cậu mời nên phải có chút trách nhiệm vậy.

Tuyết Y gấp thức ăn vào bát cơm cho Song Linh :

- Em ăn tự nhiên đi.

Hành động quan tâm đột xuất của Tuyết Y với người khác làm ông Đình lẫn Từ Di hơi chú ý, hai mày cô hơi chau lại...bàn tay cầm chắc lại đôi đũa dầm dầm vào bát cơm, mắt nhìn lên Tuyết Y vẻ tung tức.

Ông Đình vừa lúc thấy được cảnh đó, khoe miệng ông cười cười. Như vậy cũng tốt...điệu bộ của Từ Di cho thấy cô vẫn còn tình cảm với Tuyết Y.

Song Linh cũng cười lại với Tuyết Y lại còn gấp thức ăn trả ơn cho cậu :

- Anh cũng ăn đi.

Máu dồn lên mặt quá nhiều khiến Từ Di thấy nóng mặt...

Cô lờm lờm nhìn hai người...

- Con cũng ăn đi Từ Di.

- Ồ... dạ vâng – Miệng cười như mếu nhìn họ tự nhiên như trốn không người.

...

Ngồi nói chuyện với ông Đình mà lòng Từ Di như lửa đốt. Mắt cứ thỉnh thoảng lại liếc lên căn phòng riêng trên tầng...

Ông Đình nhấp ngụm trà, ánh mắt như đang cười nói:

- Con vẫn còn tình cảm với Tuyết Y sao kô cho nó một cơ hội.

Cơ hội... Bảo cô làm sao cho Tuyết Y một cơ hội đây. Hôm nay là một minh chứng quá rõ ràng cho sự lảng nhãng của cậu còn gì nữa. Miệng rõ ràng muốn làm lại từ đầu với cô vậy mà đã có thể đi với cô gái khác lại còn chăm chút nhau trước mắt cô nữa chứ...

Từ Di lảng đi chuyện khác:

- Chuyện “Hàn thiếu” sao rồi ạ?

Ông Đình bật cười vì danh từ xa lạ mà Từ Di cố tình nhấn mạnh cho ông nghe:

- Tuyết Y nói nó có cách giải quyết rồi.

- Vậy ạ.

...

Tít..tít...

- Xin lỗi Hàn thiếu, em có điện thoại tý.

- Ừm

Song Linh đứng dậy, ra cửa phòng, nhìn màn hình hiện tên Thừa Ân, cô mở máy, giọng kéo dài:

- Tôi đây trưởng phòng Lâmmmmm

- Cô đi đâu giữa giờ làm việc vậy... mau quay về côngty không.

Đã để điện thoại xa tai lắm rồi mà cô vẫn còn nghe thấy tiếng nói oang oang của Thừa Ân đang quát mình.

- Thừa trưởng phòng tôi đang cùng Hàn thiếu làm việc.

- Việc gì, ở côngty không có chỗ làm việc à mà phải ra ngoài...

- Thôi tôi không có thời gian nói nhiều với trưởng phòng đâu. Rảnh thì đi mua thuốc táo bón đi, ở đây mà vẫn thấy mùi đấy.

Song Linh nhìn vào máy, miệng cười hả hê vì trả miếng được Thừa Ân... đúng là thoải mái quá đi.

...

Thừa Ân cắn chặt môi nhìn điện thoại, tay run run vì tức... nhân viên mà giám nói cái giọng mát mẻ đấy với cậu sao.

Ột.....

Bụng cậu lại nhói lên đau... mặt Thừa Ân nhăn nhó, tay ôm bụng chạy nhanh vào toilet...

Vừa đi mặt cậu vừa nhăn nhó đau đốn... không hiểu sáng giờ có ăn gì bậy bạ đâu mà... Lại còn bị con ranh cấp dưới tia đều cho nữa chứ... đúng là đau đốn quá đi.

...

Ngồi mãi một lúc lâu, Từ Di nhìn xuống đồng hồ trên tay mình thấy cũng đã hết giờ nghỉ trưa, cô liền nói:

- Chủ tịch à, cháu phải về côngty rồi.
- Ủm, con không đi xe đến đây phải không.
- Dạ.
- Để ta nói thằng Y đưa con về.
- Dạ khỏi – Từ Di vội từ chối – Cháu đi taxi về cũng được.

Ông Đình khoát tay :

- Làm theo lời ta đi.

Vừa lúc đó, Tuyết Y cùng Song Linh đi xuống...

Thấy vậy ông Đình liền nói :

- Y, con đưa Di về côngty hộ ba nhé.
- Dạ thôi, “Hàn thiếu” còn bận việc của anh ấy, cháu xin phép.

Từ Di nhanh chóng quay lưng bước đi.

Ông Đình nhìn Tuyết Y hất hất mặt nói :

- Ba sẽ cho người đưa cô Song Linh về.

Từ Di gật đầu, đi nhanh theo Từ Di ra đến ngoài hoa viên, cậu đi song song ngang với cô.

Từ Di bước nhanh hơn, cậu cũng bước nhanh theo. Cô không thể nào bỏ mặc được vì chân cậu quá dài.

Từ Di đứng lại quay xang Tuyết Y chau mày nhìn cậu :

- Hàn thiếu, anh không cần đưa tôi về đâu, quay lại với chị gái kia đi.

Tuyết Y nhìn chăm chăm vào Từ Di khiến cô thấy khó chịu...:

- Mặt tôi có gì à?

Tuyết Y lắc đầu, khoé môi khẽ cười không nói gì.

Từ Di quay đi, mặt khó hiểu.

Tuyết Y chỉ lẳng lặng đi theo ra đến ngoài cổng cậu đi lên trước mở cửa xe mới mở lời :

- Lên xe đi.
- Đã bảo là không cần mà.

Không nói nhiều, Tuyết Y kéo cô ấn vào trong xe làm Từ Di muốn đẩy cũng không được.

Tuyết Y đóng cửa lên xe. Từ từ cho lần bánh.

Vừa lái cậu vừa nói :

- Em không biết nghe lời anh từ lúc nào vậy?
- Từ lúc ý thức được anh là tên máu lạnh chỉ biết suy nghĩ ở phần dưới.

Khoé môi Tuyết Y nhếch lên cười :

- Lại còn biết móc họng người khác nữa.
- Tôi phải học cách tự bảo vệ mình thôi.
- Anh không thích/

Từ Di mở lớn mắt nhìn xang Tuyết Y, ánh mắt cậu vẫn nhìn thẳng về phía trước gương mặt nghiêng đó vẫn rất trầm tĩnh anh tuấn, lời nói đó như chưa từng phát ra khỏi miệng cậu bao giờ.

Từ Di lặng thinh, Tuyết Y lại tiếp :

- Em lúc trước đáng yêu hơn nhiều.

Từ Di hơi trề môi :

- Vậy à. Để cho các cô người tình của anh đánh mắng bắt nạt như vậy mới đáng yêu đúng không.

Tuyết Y hơi cười lắc đầu :

- Không phải vậy...

- Đối với anh tôi là gì? – Từ Di bỗng buột miệng hỏi.

Ánh mắt Tuyết Y từ từ hướng sang cô, mắt hơi nheo lại rồi chợt cười đáp rất nhẹ nhàng :

- Là nước lọc.

- Cái gì cơ...- Từ Di nhìn Tuyết Y chần chối .- Nước...

Cô muốn cười cũng không nổi. Tuyết Y quay xang cô mỉm cười:

- Em không thích à?

Từ Di lại buột miệng hỏi :

- Vậy còn những cô gái khác thì sao?

- Là rượu. Rất ngon.

Tuyết Y vẫn bình thản đáp mắt hướng về phía trước miệng hơi mỉm cười...Từ Di im lặng, rõ ràng đã quá rõ, Tuyết Y chê khéo cô là thứ nước lọc vô vị đây...Không còn gì để nói nữa, cô quay mặt về phía cửa, hạ kính xuống lấy một chút gió ôn nhu lại tâm trạng...

Khi nghe Tuyết Y nói cô cũng cảm thấy có gì đó như đâm vào tim mình...Không hiểu sao cảm giác bức bối cứ đeo bám cô suốt từ bữa ăn đến giờ, ngay khi nghe câu đáp thân nhiên của Tuyết Y cũng vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

- Từ Di...

Vừa ra khỏi côngty, Nịch thấy Từ Di đang xuống xe, cậu đi lại liếc mắt vào trong xe thấy TuyếtY là người đưa cô về, mặc dù không thích nhưng cậu vẫn phải nở nụ cười thân thiện thay lời chào.

Tuyết Y cũng lịch sự cười nhẹ gật đầu.

Từ Di lên tiếng :

- Anh có vào côngty không.

- Ừ đương nhiên.

Từ Di hơi cúi đầu nhìn Tuyết Y, thái độ xa lạ :

- Cảm ơn Hàn thiếu, tôi xin phép.

Giọng nói cứng rắn mang chút hơi con giận của cô nghe thật đanh thép. Tuyết Y nhẹ giọng :

- Ủm, anh đi đây.

Cậu nhìn xang Nick gật đầu chào lại rồi phóng xe đi tuốt không chút gì bận tâm. Từ Di cũng quay ngoắt lưng vào trong côngty. Nick đứng đần mặt không hiểu thái độ giữa hai người này là sao nữa.

...

Suốt cả buổi, mặt Từ Di cứ ngồi đần ra...Bút gõ gõ liên tục xuống bàn, 1 tay chống cằm...những hình ảnh Tuyết Y khóc, rồi lạnh nhạt rồi có cả chê cô là nước nhạt nhẽo nữa chứ cứ hiện hiện dần trong tâm trí khiến cô không thể tập trung làm việc được.

Từ Di lắc đầu cố xua tan mọi thứ liên quan đến Tuyết Y nhưng đều vô dụng...cô nghĩ không gặp cậu sẽ tốt hơn, nhưng trong những ngày đó cô không thấy thoải mái chút nào...Tâm trạng lúc nào cũng trong tình thế bút rút, mỗi lần nhìn con lại khiến cô càng nhớ đến Tuyết Y...đã không gặp thì thôi,khi gặp lại thật khó để quên 1 lần nữa....

...

- Khi một người anh thích động lòng với anh thì anh sẽ làm gì?

Vũ Thanh cười cười nhìn Ngữ Yên :

- Có phải em đã động lòng với anh phải không?

Ngữ Yên nhìn nhìn Vũ Thanh, cô không hiểu sao lại có người nhăn nhó quá thế như vậy, ai cũng có thể trêu trọc được.

Ngữ Yên phẩy tay :

- Không nói với anh nữa. Hết giờ nghỉ trưa rồi, tôi phải về côngty.

- Anh về cùng em?

- Sao cơ?- Ngữ Yên hỏi lại.

- À anh đến gặp San Phong có chút chuyện thôi.

- Vậy à.- Ngữ Yên gật đầu – Vậy thì đi thôi.

...

- Em và San Phong không phải là do yêu mới cưới à?

Nhắc đến chuyện này lại làm cho Ngữ Yên nhói lòng, cứ nghĩ đến chuyện San Phong không có tình cảm mà phải cưới mình cảm giác khó thở lại tràn đến với cô. Ngữ Yên lặng thinh không đáp.

Vũ Thanh nhìn gương mặt chột buồn của cô, cậu nói :

- Em thích San Phong phải không?

- Sao anh hỏi vậy – Ngữ Yên hỏi lại.

- Cảm giác vậy.

Ngữ Yên cười gượng không đáp câu hỏi. Vũ Thanh cũng lẳng lặng không nói gì thêm nữa.

Hai người này không biết từ khi nào đã thân thân nhau, khônghiều sao hai người có duyên hay gặp nhau hay do có người cốt tình tìm gặp người kia...

....

- Bạn hiền à, không có Gia Linh ở đây đâu mà đến tìm.

San Phong nhướn mắt cười nhìn Vũ Thanh, cậu đi lại quầy rượu mini được trang bị trong phòng mình, vừa rót hai ly rượu vừa nói.

Vũ Thanh chép miệng :

- Cô ấy có vẻ thích cậu rồi.

- Có thể – San Phong không những không chối Gia Linh thích mình mà còn nhận định một cách bình thản.

Vũ Thanh bật cười nhìn San Phong :

- Sao lại có người tự tin quá thể đáng như cậu vậy?

- Cùng sai cả thôi – San Phong cầm hai ly rượu đi lại đưa cho Vũ Thanh một, miệng nói – Yên tâm đi, tớ không dành của bạn hiền đâu? Sao đến đây có chuyện gì nhờ tớ không?

Vũ Thanh lắc đầu cười :

- Đến chơi vậy thôi.

- Vậy à.- San Phong kéo tấm màn luôn được che kín ra, nói – Làm ván không?

Vũ Thanh ngoái đầu nhìn lại sau, cậu hơi ngạc nhiên trước phía sau tấm rèm nâu sang trọng đó là bàn chơi bia.

Bây giờ trong phòng tổng tài còn thiết kế cả những loại hình này nữa sao...hay thật

Cậu đứng dậy, cười :

- Chơi thôi.

...

Vừa bước vào trong, Mắt Vũ Thanh nheo lại miệng nửa cười nửa thú vị nhìn tấm hình trên tường được mấy cái phi tiêu cắm vào.

- Đừng nói tấm hình trên kia là Ngừ...

Một tay San Phong lau lau đầu gât bia, mắt nhìn lên tấm hình cười :

- À, chuyện đó lâu rồi...

- Lâu là bao lâu- Vũ Thanh tò mò.

- Lúc mẹ tớ bắt cưới Ngừ Yên...nên ghét cô ta. Lâu rồi không bước vào đây, cả tấm hình cũng quên gỡ xuống.

- Vậy à...

- Ừ...

...

Cộc...cộc...

San Phong chau mày, cậu vẫn trong tư thế nhắm bị, miệng nói to :

- Vào đi.

Ngừ Yên cảm xấp giấy tờ gì đó bước vào, ngó quanh không thấy ai, nhìn thấy tấm màn màu nâu gỗ...hình như là có tiếng động trong đó, cô bước gần đến đưa tay vén xang một bên...

Miệng hơi tròn ngạc nhiên khi thấy bên trong, San Phong cùng Vũ Thanh đang chơi bia. Cô ngập ngừng nói :

- Huỳnh tổng...

- Cứ để lên bàn đi, tỳ tôi sẽ xem sau.

Ngừ Yên gât đầu, cô vừa định quay đầu bước đi thì tấm ảnh nào qen quen trên tường đập vào mắt mình, cô khựng lại nhủ mày nhìn mấy tên phi tiêu cắm trên đó... Ngừ Yên chậm chậm bước đến, 1 tay ôm giấy tờ một tay đưa lên rút từng cái phi tiêu ném xuống...

Một cảm giác khó chịu xâm chiếm lấy tâm trạng cô, lồng ngực đau nhói đến khó thở...

Vũ Thanh thấy Ngừ Yên đang đứng nhìn ảnh mình bị găm phi tiêu chân chỗi, cậu tăng háng chỉ định trêu đùa :

- Em đắc tội gì với bạn hiền của anh mà để nó găm phi tiêu vào mặt thế?

San Phong lắc đầu cười không nói gì, chỉ tập trung vào chuyện môn. Ngừ Yên chau mày quay đầu đi, miệng cười nhưng lòng đau :

- Chắc do tôi xấu tính quá.

Cô thối lui :

- Hai người cứ chơi đi, tôi ra ngoài trước.

- Đi nhé – Vũ Thanh mỉm cười dơ tay chào.

Ngữ Yên đi nhanh như chạy ra ngoài...

San Phong khó chịu với cô đến nỗi phải làm trò đó sao. Sao cậu không nói với cô... chỉ cần San Phong nói, cô sẽ sửa được những điều cậu không vừa lòng mà.

Cô về phòng, mắt nhìn xa xôi về một phía... vừa mới có hi vọng San Phong có nhen nhóm tình cảm với mình một tý vậy mà... điều hôm nay cô thấy làm hi vọng đó tắt ngấm... hoàn toàn thất vọng.

....

Đêm dần khuya, Tuyết Y đi đến nơi mà bà Hà đang chôn trước khi sang nước ngoài, trong con ngõ tĩnh mịch vắng người qua lại, hiem hơi lạnh mới có một vài tiếng côn trùng kêu vang... Đèn đường hai bên như đã cũ lắm rồi, ánh sáng từ đó tỏa ra mờ mờ ảo ảo chẳng thể nhìn rõ được mọi vật xung quanh cả...

Tuyết Y bước chân xuống xe, mùi hôi thối từ đâu xộc đến làm anh muốn nôn mửa ngay lập tức... thứ mùi thật vô cùng kinh khủng. Cậu đưa tay bịt mũi nhìn đồng rác bẩn thỉu xung quanh toàn những ruồi muỗi vo ve bay quanh...

Một tay vừa bịt mũi, một tay vừa rút điện thoại, cậu nói giọng như đang nhịn thở :

- Bà đang ở chỗ nào?

- Tôi...

- Tôi đang ở sau lưng cậu đây... haha..

Tuyết Y chau mày khi nghe thấy một tiếng nói không hề bị xử lý qua âm thanh. Tuyết Y từ từ quay đầu lại, cách chỗ cậu đứng không xa lắm, mấy người đàn ông to lớn bệ vệ đang túm cổ một người phụ nữ đứng sau một lão già chống batong.

Cậu cau mày nhận ra tướng mạo đó, cậu cảnh giác nói :

- Đồng xự trường...

Nhanh như chớp một tên đứng sau lão già lao thẳng về phía cậu rồi đâm cho một cú nảy lửa vào mặt, bị tấn công bất ngờ khiến cậu không kịp tránh né ngã nhào vào đồng rác hôi thối sau lưng, một vết máu đỏ trào ra khỏi khoé miệng...

Bà Hà sợ hãi hét lên :

- Các ông định giết người sao...

Ông Đồng chỉ cần búng tay một cái lập tức có tên đã tát thẳng vào miệng bà Hà rồi gằn giọng hăm he :

- Im đi nếu không muốn chết ngay bây giờ.

Nước mắt sợ hãi của người phụ nữ rùng rùng thấm đầy khuôn mặt... mọi chuyện không ngờ lại rắc rối nguy hiểm đến như vậy.

Bà cắn răng im lặng, môi vẫn run run sợ hãi.

Tuyết Y cố gắng đứng dậy, cuộc đời cậu ghét nhất là bị dây vào những thứ bẩn thỉu thế này vậy mà tên khốn kia dám... Cậu xông tới chỗ tên vừa hạ mình ra một cú đâm nhưng chẳng hề chạm được đến người đó, hấn né tránh đòn của Tuyết Y thật nhanh gọn như cáo săn thỏ, chỉ cần một cái lướt người thôi đã tránh được “nắm đấm hoa” của Tuyết Y.

Ông Đinh ra lệnh :

- Giải quyết nhanh đưa về...

Tên áo đen vừa nghe khẩu lệnh lập tức rút côn đứt ngang cạp quần ra từ sau lưng nện cho Tuyết Y một cú trời giáng vào gáy làm cậu ngất lịm không kịp mở lời...

....

Từ Di bật người dậy, mồ hôi ướt đầm trên khuôn mặt miệng hét to “Đừng giết Tuyết Y....”

Hơi thở gấp gấp sợ hãi, cô mở bừng mắt ra...thì ra đó là một giấc mơ nhưng sao nó lại thực đến vậy. Từ Di lau mồ hôi trên mặt hít một hơi thật sâu tự trấn an mình “Chỉ là mơ thôi...”.

Cô thơ rphù ra nằm xuống định ngủ tiếp nhưng sao không thể...giấc mơ đó cứ khiến cô hoang mang trần trọc không thể ngủ được. Cô cảm giác được đó như là một điềm báo cho mình vậy...

...

Đêm khuya, San Phong mới đi uống vài ly cùng Vũ Thanh về.

Vừa nghe tiếng động, Ngừ Yên đã giật mình tỉnh giấc, cô đưa tay dụi mắt ngẩng đầu đứng dậy đi ra sảnh chính. Thấy San Phong ngật ngưỡng đi loạng quạng cô vội lại đỡ vì sợ cậu sẽ ngã :

- Anh lại uống à?

- Tôi uống mãi rồi mà sao...vẫn không quên được cô ấy....

Giọng nói nghẹn ngào...đôi mắt ưu thương đọng đầy nước của San Phong làm Ngừ Yên chạnh lòng, cô ước gì có một người yêu mình như vậy...

Ngừ Yên nén lòng đang đau nhói, cô khề giọng nói :

- Tôi đỡ anh vào sofa nằm đỡ, rồi pha nước oáchanh cho anh nhé.

- Ừm – San Phong lạnh nhạt quay đi, chỉ gật đầu nhắm mắt.

Ngừ Yên nhìn cậu thoáng qua, tim như có ai bóp nghẹt lại vậy.

Lúc sau cô quay trở lại với ly nước chanh đưa cho San Phong ;

- Uống đi

Cậu cố gắng gượng người dậy để uống một hơi, rồi lại nằm phịch xuống, đầu óc đau nặng nề như búa bổ.

Ngừ Yên ngồi xuống sàn nhìn San Phong một lúc thật lâu...thật lâu, không hiểu sao miệng đột nhiên lại hỏi :

- Anh ghét tôi lắm phải không?

Trong lúc có hơi men nhưng giương như vẫn nghe và ý thức được Ngừ Yên đang hỏi mình, cậu lắc đầu nhẹ đến nỗi Ngừ Yên không nhìn ra được, co tưởng cậu đã ngủ rồi, miệng khẽ nói bên tai như muốn trút hết nỗi lòng cho cậu hiểu được, giọng cô nhẹ đến nỗi như tiếng gió thoảng vậy mà trong không gian tĩnh lặng giữa màn đêm ấy vẫn nghe rõ mồn một, nhất là người đang nằm trước mặt cô vẫn chưa say, đủ ý thức được những gì bên tai:

- Chỉ còn một khoảng thời gian ngắn nữa thôi...e sẽ phải rời bỏ anh...thời gian ngắn ngủi đó liệu có thể làm anh thay đổi tình cảm được không?

Ngừ Yên khẽ nở nụ cười buồn, nhìn gương mặt trắng anh tuấn, cô định đưa tay chạm vào nó dù chỉ một lần thôi cũng được, nhưng chỉ còn một chút nữa là chạm được vào nó thì Ngừ Yên đã hạ tay xuống. Bàn tay cô không còn sạch sẽ đến chạm vào khuôn mặt cậu nữa, cái quá khứ đó của cô chỉ ít người mới biết được, nó thật khủng khiếp...Cô vẫn không thể chạm được đến cậu dù cố gắng đến mấy, Ngừ Yên chợt hiểu được mình nên phải làm gì, nên biết thân phận mình là ai, cô mãi cũng chỉ là con số 0 mà thôi :

- Sống hạnh phúc nhé chồng...Coi như đây là lời chúc của em trước khi chia tay vậy.

Cô đứng dậy, từ từ quay đầu bước đi...Sợ một ngày chia tay, cô sẽ không thể mở lời để nói nhưng câu ấy nên thời điểm này là thích hợp nhất vẫn có thể nói với cậu mà không sợ ánh mắt cậu chiếu vào mình.

Đợi cô đi rồi, San Phong từ từ mở đôi mắt vẫn còn đỏ hần những tia máu ra, nghiêng đầu nhìn theo Ngừ Yên “ Xin lỗi...”.

Cậu không thể đáp lại tình cảm của cô mà bắt cô phải sống chung để hoàn thành vô duyên vợ chồng hữu danh vô thực cũng quá là thiệt thòi cho Ngừ Yên. San Phong nhắm mắt lại, hai thái dương dật dật đau nhức...cậu vất tay lên trán cố dỗ mình vào được giấc ngủ mộng mị...

....

Vũ Thanh vô tình đi ngang qua con hẻm đó, cậu định dừng xe xuống ng nôn một bãi vì đã lâu không uống nhiều thế này, hơi men và chất chua trong cổ cứ khiến cậu có cảm giác nao nao buồn mủa..

Ai ngờ mọi chuyện trước mắt khiến cậu tỉnh hẳn, Vũ Thanh đứng núp xang một góc nhìn...Cậu nhú mày cố gắng nhìn người thanh niên vừa bị đánh có gương mặt rất quen thuộc...hình như...

Đúng rồi, rõ ràng cậu đã gặp người này vài lần trong một số bữa tiệc...ai nhỉ...là...Vũ Thanh cau mày đến nhưc mắt nhìn lại một lần nữa...là Hàn Tuyết Y.

Ái...

Chẳng may Vũ Thanh cụng đầu vào tường buột miệng kêu đau làm mấy tên kia chú ý, đồng loạt chúng dừng tay khênh Tuyết Y đi quay lại nhìn đằng sau...Vũ Thanh vội vàng nép người xang một bên dựa đầu vào tường, hơi thở cố gắng nhẹ nhàng lại dù tim đang nhảy loạn cả lên vì pha này quá giống trong phim...

Thấy chúng chưa chịu bước đi, cậu đánh bịp mũi giả tiếng mèo...mà công nhận là giống thật nên chúng mới phẩy tay nhau thở phào làm chuyện của chúng tiếp...

Vũ Thanh cũng vuốt ngực thở nhẹ nhõm...suýt thì đi rồi.

....

Mới sáng Ngừ Yên gặp San phong tại sảnh, thấy cô, cậu cười nhẹ, giọng rủ rê:

- Muốn đi chơi không?

Ngừ Yên nhìn lại cậu, nhú mày xem hôm nay San Phong có bị sao không. Trả bao giờ cậu lại tự nhiên rủ rê cô như vậy cả.

- Sao có đi không? – San Phong hất mặt.

- Thôi, tôi muốn ở nhà, anh đi đi.

San Phong lườm cô, tay chỉnh lại vạt áo, miệng nói:

- Đi đi, coi như lấy 1 vài kỉ niệm trước khi chia tay vậy

Chia tay...Nghe đến hai từ đấy, tim cô như nghẹn lại vậy. San Phong lúc nào cũng mong chờ đến ngày đấy hay sao mà cậu lại như vậy.

Ngừ Yên chưa kịp nói gì, San Phong đã đẩy vai cô đi:

- Thay đồ rồi đi.

- Được rồi, đừng đẩy nữa.

- Vậy đi, nhanh lên – San Phong gật đầu cười.

....

- Thử vận đồ đen một tý đi.

- Anh muốn đi...

Chỉ cần nói vậy, Ngừ Yên đã đoán được cậu muốn đến chỗ nào chơi. Cô chau mày nói:

- Tôi không muốn đến đấy.

- Đừng lúc nào cũng nghiêm chỉnh như vậy Chi là trò tiêu khiển thôi mà.

San Phong nghĩ rằng Ngừ Yên là người nghiêm túc úc nào cũng chỉ có làm việc và việc làm nên không bao giờ muốn đổ tiền vào những nơi như vậy. Cô chẹp miệng thờ hất:

- Tuy anh.

....

Cassino...

Hai người vào trong, lễ tân đứng hai bên cửa cúi đầu miệng mỉm cười chào San Phong như khách quen. Cậu gật đầu đáp trả...

Vào trong sòng...

- Xem ai đây...

- X.O – San Phong cũng quay lại dang tay cười ôm lấy cô gái tầm 30- 3 mấy gì đó.

Cậu buông cô ta ra, nói :

- Có ai còn độc thân không?

- Còn bàn phía kia.

Cô hất mặt xang người đàn ông trung tuổi đag ngồi phía bàn đánh Poker Mĩ một mình như chờ người chơi.

San Phong cười :

- Sắp xếp đi.

- Ok.

Ngữ Yên im lặng nãy giờ chỉ biết đi theo hai người kia. Cô nhìn xung quanh như quan sát mọi thứ. Đã lâu rồi. . .mới trở lại cái cảm giác này.

- Ông Thiệu có thể chơi với bạn tôi một chút chứ?

Ông Thiệu nhìn xang San Phong rồi gật đầu cười :

- Đương nhiên. . .

San Phong cười nhẹ :

- Vậy bắt đầu luôn nhé.

Cậu nói xong rồi quay xang Ngữ Yên nói :

- Cô cứ chơi mấy trò đặt số hay gì đó trong đây đi, tỳ quay lại cũng được.

Ngữ Yên ngập ngừng :

- Nhưng. . .

- Cứ chơi đi, thua cũng không sao. – Cậu rút ví đưa cho cô chiếc thẻ bạch kim của mình mỉm cười quay đi ngồi vào bàn. . .

Người phụ nữ nhìn theo Ngữ Yên hiếu kì, không biết cô gái đó có thân phận gì mà được sánh đôi cùng San Phong khi không có nhan sắc gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Ngữ Yên đi ra chỗ khác. . .Cô nhìn mọi trò được diễn ra trong sòng. . .

Hình như qui mô được mở rộng hơn hồi xưa thì phải. . .

- Ôiii ai đây – Một giọng nữ kéo dài cười khinh khinh đứng trước mặt Ngữ Yên khoanh tay nói.

Cô chau mày nhìn cô gái bằng tuổi cũng được gọi là bạn một thời, rồi nghiêng mình định lách qua cô gái đó để đi chỗ khác thì Mĩ Anh kéo tay Ngữ Yên lại, mặt nghênh nghênh nói :

- Loại rác rưởi như mày mà có tiền để vào đây chơi cơ à. Hay định vào đây để ăn xin. . .

Về mặt Ngữ Yên không có gì tỏ ra tức giận, mặt vẫn điềm nhiên như không nhẹ nhàng đáp :

- Buông tay ra đi. Tôi không muốn làm loạn chỗ này đâu.

- Hơ. . .- Cô gái bật cười khinh khinh – Làm loạn. . .mày còn nghĩ mình là ai vậy?

Ngữ Yên dứt tay mình ra khỏi tay Mĩ Anh, quay đầu lại nhìn sâu vào đáy mắt Mĩ Anh nói :

- Đừng giữ thái độ như vậy nữa cậu không sống được lâu trong xã hội này đâu.
- Hừ...Mày đang dạy đời tao đấy à...- Mĩ Anh trừng mắt nói.

Ngữ Yên lẳng lẳng lắc đầu, mặt vẫn giữ thái độ điềm đạm :

- Chỉ là nhắc nhở thôi.

Cô vừa định bước đi thì Mĩ Anh lên tiếng :

- Được...Có muốn cá một ván không?

Ngữ Yên dừng chân không quay lại mà nói :

- Không muốn.
- Không muốn hay không dám...- Mĩ Anh chế giễu nói – Có muốn chuyện của mày đến tai Huỳnh tổng không?
- Cậu muốn gì?

Mĩ Anh đứng lên trước mặt cô mặt hất lên đầy tự đắc :

- Cuộc đi...
- Kiểu gì ?
- Tây sà...Đứa nào thua sẽ phải mặc bikini lau sàn bằng tay. Ok...

.....

Ngữ Yên miễn cưỡng gật đầu. Thực sự cô không muốn quay lại những chuyện hồi xưa nữa nhưng điều cô sợ hơn là San Phong biết được quá khứ của mình.

- Tốt...Đi theo tôi.
- Khoan đã...- Ngữ Yên lên tiếng.

Mĩ Anh quay lại :

- Sao? Thay đổi ý định rồi à...hờ...

Về mặt kênh kiệu của Mĩ Anh làm Ngữ Yên thấy được quá khứ của mình, cô lắc đầu :

- Cậu phải hứa thêm một chuyện>
- Chuyện gì – Mĩ Anh hất mặt.
- Chuyện cũ không được nhắc đến nhất là với người kia. – Ngữ Yên chỉ tay về phía San phong đang ngồi.

Mĩ Anh nhìn theo gật gù, miệng cười cười :

- Ồ...Có vẻ Huỳnh tổng là người thứ hai là điểm yếu của cô nhĩ...
- Đồng ý thì chơi.
- Được.- Mĩ Anh gật đầu – Chơi thì chơi.

...

- Xin mọi người chú ý một chút...

Một số người vẫn tiếp tục chơi không mấy có vẻ quan tâm đến chuyện phía trên, còn một số người tò mò hướng lên phía trước nói :

- Lúc này sẽ có một cuộc cá cược giữa hai cô gái này...Một là X.O 2, một là cô gái này...Trong cuộc cá cược này, ai thua sẽ phải mặc bikini lau sàn casino tất cả bằng tay...

Nghe đến đó, những người trước không chú ý cũng phải dừng tay chơi quay lại nhìn miệng há tròn thú vị theo dõi...

- Mong mọi người ở đây làm chứng cho trò chơi này.

- Được...được...

- Mau bắt đầu đi...

Mọi người đều tán thưởng nhất là đám mây râu, ai cũng phấn khích khi nghe vậy...dù ai thua cũng được lợi mất thôi,,trong khi hai em em nào đáng cũng ngon...

Mặt Mĩ Anh dương dương tự đắc hást ngược lên cười như nắm chắc phần thắng trong tay vậy...còn Ngữ Yên thì ngược lại bình lặng, mặt hơi cúi xuống không muốn nhìn thẳng vào ai, khoé môi hơi cong như đang cười với trò chơi chẳng hay ho gì này...

San Phong cũng không kém phần tò mò khi nghe mix nói, cậu dừng tay chơi, cười nhẹ nói :

- Tôi muốn nghỉ 1 lúc.

- Ồ, vâng tùy cậu.

San Phong đứng dậy, Vũ Huỳnh nói :

- Muốn đi xem à?

- Ừ...- San Phong gật đầu cười.

Vũ Huỳnh – X.O 1 cười nửa miệng nói :

- Người của Huỳnh tổng cũng to gan nhỉ...

- Sao cơ ?- San Phong nhướn mày cười không hiểu.

- Là cô gái đi cùng Huỳnh tổng đấu với X.O2 của sòng đây.

- Sao cơ...- San Phong thẳng thốt há hốc mồm không tin. Cậu vội đi lại chỗ đám đông đứng vòng theo hình bầu dục của bàn cách 1 mét.

Bằng nụ cười vạn người mê cậu đã lọt vào gần hơn để nhìn rõ. San Phong nhìn đúng người đang ngồi đối diện X.O là Ngữ Yên...Cậu nuốt khan, trở mắt nhìn về phía Ngữ Yên..."Lại có chuyện gì xích mích đến nỗi mà phải cá cược bằng trò đó...mà Ngữ Yên phải biết lượng sức chứ, đấu với dealer chưa chắc đã thắng mà đã đấu thắng với Boss chính thế này.

Nhưng đã vào bàn rồi thì không còn đường rút lui nữa. Cậu cũng đành lặng im nhìn họ...

- Trò thi đấu là Texas Holdem Poker

"Luật chơi..."

Mỗi người sẽ có hai lá bài

Bắt đầu ván, 5 quân sẽ được lần lượt chia vào giữa bàn

Sau đó người chơi sẽ bắt đầu Tổ. Sau mỗi vòng tổ dealer sẽ chia thêm một quân bài chung. Sau 5 lá bài thì sẽ phân định thắng thua. Người thắng là người có bộ (5 lá) cao nhất.

Do đây là một ván bạc cược nên sẽ tính thêm bằng thời gian, trong vòng 1 tiếng, ai có số tiền còn nhiều hơn sẽ thắng tổng thể.

San Phong chau mày nhìn phản xạ của Ngữ Yên, thấy cô có vẻ hơi ngờ nghệch cậu nén tiếng thở mạnh, định đưa cô đến đây để xả stress một chút vậy mà...lại làm hại cô rồi...

.

Đây là một trò bài thú vị và mang tính trí tuệ cao. Nó còn đòi hỏi người chơi óc phán đoán, sự tinh tế còn phải có sự gan lỳ quyết đoán để có được chiến thắng cho mình, Những quân bài lậ là quân bài ẩn sẽ chứa đựng cơ hội chiến thắng nếu người chơi linh hoạt trong cách xử lý tình huống và ứng biến cơ hội...

San Phong đứng nhìn mà thấy hối hận khi đưa một người nghiêm túc như Ngữ Yên đến đây đúng là không thích hợp chút nào...Với người chưa từng chơi như cô làm sao hiểu được ý nghĩ những tay chuyên nghiệp như X.O được cơ chứ.

Cậu cần môi, đành mặt dày xen vào chuyện người khác vậy.

Cậu quay sang nói với Vũ Huỳnh :

- Em có thể ngăn chuyện này lại được không?

Vũ Huỳnh chật lưỡi lắc đầu :

- Cô ta cùng bằng phân em nên không tiện xen vào. Chỉ còn Chủ tịch mới ngăn được thôi nhưng rất tiếc... lại vừa đi nghỉ mát rồi.

San Phong chẹp miệng, cậu tiến lại gần hơn với bàn, nhìn Mĩ Anh nói :

- Tôi có thể thay thế Ngữ Yên được không?

- Huỳnh tổng đã lên tiếng thì đương nhiên là được nhưng không hiểu ý của cô Ngữ Yên thế nào – Mắt Mĩ Anh cười đầy ẩn ý với Ngữ Yên như đe dọa cô mà bỏ cuộc sẽ gặp vấn đề lớn đấy.

- Không cần – Ngữ Yên lạnh nhạt đáp thay, sắc mặt dù có chút lúng túng(theo San Phong thấy thôi) nhưng vẫn cứng giọng – Chuyện của tôi để tôi tự giải quyết đi.

- Cô...- San Phong chau mày, sao lại có người cứng đầu vậy cơ chứ.

- Bắt đầu đi – Ngữ Yên ngồi xuống lên tiếng. Mĩ Anh cũng an toàn bắt đầu cuộc chơi...

San Phong đành đứng lùi xuống cách đó 1 mét tại vị trí cũ...Bây giờ chỉ còn mong vào sự may mắn của những quân bài của Ngữ Yên mà thôi...

...

- Đã tỉnh rồi à...Hàn thiếu úy – Giọng Ông Đình ngân kéo đầy điệu bộ.

Mắt nhắm mắt mở, Tuyết Y từ từ dú mắt lại bởi ánh nắng chói từ ngoài cửa sổ vào...Cảm giác đau nhức vẫn còn cậu đưa mắt nhìn quanh mọi thứ, chân tay bị cột chặt bởi chiếc ghế khốn kiếp này...Cậu cô nhắc ra khroi nó cũng không được.

Ông Đình bật cười hô hô :

- Đùng cô nữa...

Tuyết Y thở hắt ra, lấy lại phong độ, ngửa người ra sau về bắt lực, nói :

- Ông muốn gì?

- Rất thẳng thắn. Được thôi... Ông Đình chống hai tay lên gậy, nhìn Tuyết Y đầy thú vị – Đưa ra cho Hàn thiếu úy xem đi.

- Dạ xự trưởng.

Tên véc đen đứng sau cầm bản hợp đồng gì đó được dơ lên trước mặt Tuyết Y. Chỉ cần hần vừa rút tờ giấy đó ra, Tuyết Y đã đoán được việc chúng muốn rồi, cậu chỉ liếc qua rồi nói :

- Muốn tôi nhường lại công ty và bỏ qua mọi chuyện à?

- Đúng vậy.

- Nếu không ông Đình làm gì – Tuyết Y cười nhạt hỏi.

- Đẳng nào tôi cũng sẽ chết, vậy thì – Ông Đình quắc mắt lên nhìn Tuyết Y – Có người chết cùng cũng vui hơn...

Hàm ý trong câu nói như muốn bất chấp mọi thứ. Điều đó không làm Tuyết Y sợ, mà cậu vẫn bình tĩnh gật gù :

- Cũng tốt, vậy thì chết chung đi...

Tuyết Y thừa biết, nếu có kí vào cái giấy uỷ quyền kia thì cậu cũng sẽ không an toàn rồi khỏi đây, ai lại dại thả hổ về rừng chứ...

Ông Đình cười khan, rồi lại tắt ngấm nụ cười trợn mắt lên :

- Mày tưởng tao đang đùa đấy à. Được rồi – Ông Đình đứng dậy.

- Tao sẽ cho mày thời gian suy nghĩ trong ngày hôm nay.

Ông hận hực nên mạnh gậy xuống bàn liếc qua Tuyết Y rồi bỏ đi trong bực tức... Lúc nào cậu cũng làm cho ông lên máu như vậy cả.

Tuyết Y nhìn theo... bây giờ cậu phải làm sao, liên lạc cho ai cũng không xong... Tuyết Y nhìn quanh mấy tên canh chừng mình, đứa nào cũng to cao sừng sững như cột điện... làm sao cậu chống cự nổi cho được. Tuyết Y ngửa đầu ra sau bắt lặc...

Đi đến đâu hay đến đấy vậy....

...

San Phong đứng ngoài nóng lòng, nhìn đồng hồ giờ đã qua 46 phút rồi...

Trong khi số tiền trên bàn của cô cũng đã vơi đi khá nhiều vì toàn bỏ... nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều Mĩ Anh, nếu muốn thắng chỉ còn cách chơi ván chốt tổ tất cả may ra còn được.

Mọi người cũng dần tản đi vì họ nghĩ kết cục đương nhiên sẽ về tay X.O thôi... nhìn cách chơi nghiệp dư của Ngử Yên là đã đủ hiểu trình độ hai bên quá khác nhau...

Ván cuối...

Dealer chia bài...

San Phong dõi mắt theo từng cử chỉ phản xạ của Ngử Yên. Thấy cô đưa tay lấy giấy thấm mồ hôi trên trán, San Phong biết ngay Ngử Yên đang có vẻ lúng túng hoang mang, Cậu thở hắt ra...

Ngử Yên hít thật sâu sau khi lau mặt, cô ngồi thẳng người dậy, vẻ mặt bỗng nhiên sáng hẳn lên, khoe miệng hơi cong như đang cười, đuôi mắt nheo lại nhìn Mĩ Anh... khiến Mĩ Anh sựng người, rồi nhếch môi cười cho rằng Ngử Yên chỉ tỏ vẻ cứng rắn vậy thôi còn chiến thuật so với ngày xưa cô ta đã tụt đi rất nhiều rồi.

- Mời cô Ngử Yên đặt trước.

10.000 (mệnh giá USD)

Ngử Yên ném thẻ lên vào giữa bàn, ngả người lại sau nhìn thẳng vào Mĩ Anh... nét mặt điềm tĩnh lạ khác hẳn với vẻ bối rối lúc đầu khiến San Phong đứng ngoài cũng ngạc nhiên.

- Theo.

Quân bài thứ hai mở...

San Phong chau mày nhìn hai lá bài được mở... Cậu nhìn nét mặt hai cô gái đều bình thản rồi lại còn có vẻ tự tin không hề bán loạn hay lo sợ gì cả.

Nhất là Ngử Yên... đuôi mắt cậu hơi cong lại tỏ vẻ thú vị nhìn cô, thái độ rất ung dung điềm tĩnh... khoe môi luôn cong tạo nụ cười hờ hững với việc thắng thua, ngay cả tư thế ngồi cũng rất thoải mái như mình đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi... Đúng kiểu dân chuyên nghiệp...

- Cô Mĩ Anh đặt trước...

Dealer dơ tay về phía Mĩ Anh mời..

- 100

San Phong nhú mày nhìn Mĩ Anh... Có vẻ cô đang chơi chiến thuật an toàn để hết giờ.

Ngử Yên lại gạt thẻ ném lên phía trước :

- Theo... đặt thêm 5.000

Mĩ Anh chau mày nhìn hàng bài ngấm ngấm...

...

Lá bài cuối cùng...

"Bây giờ bỏ thì số tiền trên bàn về tay Ngử Yên sẽ thắng cố, Mĩ Anh nhìn những quân bài đã mở chau mày... Liệu Ngử Yên có đôi J không... Mà nếu có không theo chưa chắc số tiền trên bàn của Ngử Yên đã thắng nổi vì trước đó số tiền hai người đã khá chênh nhau. Mà đáng nhẽ cô không nên cho Ngử Yên cơ hội để phản công lại, đáng nhẽ phải bỏ hết để Ngử Yên không có cơ hội thắng chứ... Là do cô quá khinh địch chẳng nên mới cho Ngử Yên phản lại như vậy..."

- Cô Mĩ Anh tiếp tục đặt.

Mĩ Anh ngồi thẳng lại, cầm 1 thẻ 10 lên ném vào giữa, miệng hơi cười :

- 10

Giờ này chỉ như vậy mới an toàn được, dù gì chỉ còn 2 phút nữa là hết giờ thôi...

“Đúng là cáo sành” - San Phong liếc mắt qua Mĩ Anh rồi lại nhìn về phía Ngừ Yên theo dõi...

“Nếu có đôi thì cùng lắm Mĩ Anh chỉ còn đôi 8 là cao nhất trong khi cô đã cầm đôi J”. Nếu như Mĩ Anh có hai đôi chắc chắn là cô sẽ thua...mà khả năng Mĩ Anh có hai đôi là rất cao... Đến nước này không còn đường lui rồi...Lên ngựa là phóng.

Ngừ Yên nhìn thẳng Mĩ Anh miệng cười nhẹ, tay đẩy hết số tiền trên bàn lên phía trước :

- Tẩy sần...

Đến giờ phút này phải liều thôi...

Mĩ Anh chau mày nhìn Ngừ Yên...trong tay cô đã cầm hai đôi...đôi 8 và đôi 2. Sao Ngừ Yên dám chơi liều như vậy, chẳng nhẽ cô ta giữ đôi 8 và đôi J.

Mĩ Anh nhìn nét mặt Ngừ Yên...quả nhiên chỉ có nét mặt tự tin như mình là người chiến thắng không tìm thấy chút vẻ gì là hoang mang như các ván trước...

Theo cô thấy, những ván trước Ngừ Yên cảm thấy bài mình không tốt đều bỏ, vậy thì bài này có khả năng cô ta nắm hai đôi đó thật nên mới dám tố hết như vậy. San Phong đứng ngoài cũng nghĩ vậy...

Ngừ Yên im lặng chờ đợi, rất ung dung nhìn Mĩ Anh tỏ vẻ hí hửng ra mặt...

- Mời cô Mĩ Anh...

Mĩ Anh cắn môi đắn đo, cô trầm nghĩ, số tiền trên bàn chưa chắc đã đủ để qua cô...Cô đưa tay cầm bài úp xuống :

- Bỏ...

Ngừ Yên khẽ cười thờ phào nhẹ nhõm...

Vừa lúc hết giờ...

Cô cầm lấy hai quân bài úp của mình dơ lên cho Mĩ Anh xem...Về mặt Mĩ Anh xám ngắt lại rồi lại đỏ phừng lên...Cô đã bị lừa bởi sắc mặt của Ngừ Yên rồi. Quả nhiên cô ta vẫn còn rất lợi hại.

Ngừ Yên khẽ cười :

- Cảm ơn vì đã nhường.

San Phong hết sức sững sốt khi Ngừ Yên đã thắng ván cuối một cách đẹp như vậy...Cậu cũng không thể tưởng được Ngừ Yên chỉ có một đôi 8 quèn thôi...Cậu nhủ mấy lần nhìn Ngừ Yên...cô không giống dân nghiệp dư chút nào, hình như là qua lớp đào tạo chuyên nghiệp rồi thì phải, làm gì có ai mới chơi trò này mà lại có chiến thuật như vậy được ngoài trừ thần bài thôi...

Dealer tuyên bố kết thúc vào kiểm tra số tiền hai bên một lúc rồi thông báo kết quả khiến ai cũng há hốc mồm thảng thốt ngoáy lỗ tai vẫn chưa rõ :

- Cô Mĩ Anh : 267.000

- Cô Ngừ Yên : 267.010

- Và người thắng cuộc là cô Ngừ Yên.

Vũ Huỳnh đứng ngoài cũng thấy thú vị với Ngừ Yên, miệng hơi cười cười tay gãi cằm nói :

- Người của Huỳnh tổng xem ra rất lợi hại đó, đánh lừa được cả X.O.

San Phong cũng có vẻ hãnh diện nhưng nghi vấn Ngừ Yên tại sao chơi giỏi như vậy vẫn làm cậu phân tâm. Miệng thì vẫn nói :

- Cũng bình thường.

Mĩ Anh tái mặt lại...Sao cô lại bất cẩn không tính trước như vậy. Thua như vậy đúng là không phục.

Mọi người trầm trồ nhìn Ngữ Yên bằng ánh mắt thán phục, một kết quả không ngờ đến, 1 người vô danh về tài đánh bài mà lại ó thể thắng X.O của sòng thì chỉ có 2 lý do... Một là X.O quá dỏm, hai là cô gái đó quả là thần bài.

Ngữ Yên đứng dậy, lại gần Mĩ Anh, đuôi mắt cong lại như vầng trăng non, tay phẩy lên vai Mĩ Anh :

- Từ từ làm việc nhé..bạn- tốt- tệ – Ngữ Yên dần từng chữ cuối.

Gương mặt từ đỏ chuyển sang tím tái tức tối của Mĩ Anh chỉ biết cắn môi cam chịu không dám nói lời gì vì đã cá rồi mọi người cũng đã thấy hết...

San Phong chau mày khi thấy Ngữ Yên không còn giữ vẻ mặt điềm tĩnh nữa, mà trong mắt cô lúc nói với Mĩ Anh đều là chứa đựng sự thù ghét và muốn đập đổ cô ấy vậy.

Ngữ Yên quay đi đến chỗ tên quản lý lúc nãy nói gì đó rồi mới đến chỗ San Phong...

- Đi thôi.

Hôm nay đúng là ngày thật bất ngờ khi biết thêm về Ngữ Yên một chút... cô ta giỏi đến nỗi chơi lần đầu đã biết ý người khác ngay sao.

San Phong đi theo cô ra ngoài lấy xe...

Trên đường đi, Ngữ Yên thấy San Phong cứ dăm chiêu nghĩ gì đó mà không nói gì, cô quay xang hỏi :

- Anh sao vậy?

San Phong giật mình, cậu hơi cười :

- À...đang nghĩ sao cô lại giỏi như vậy thôi.

- Giỏi – Ngữ Yên ngạc nhiên – Giỏi gì cơ.

- Không phải người nghiêm túc khô cần như cô mới lần đầu chơi đã thắng X.O rồi. IQ của cô là bao nhiêu vậy?

Ngữ Yên chột cười bật thành tiếng, lắc đầu :

- May mắn thôi. Bây giờ đi đâu đây?

- Ăn đã rồi đến Bar chơi một chút.

- Ừ vậy đi...

....

Suốt cả buổi làm việc, Từ DI không hiểu sao lòng lại nóng như lửa đốt không thể chuyên tâm vào làm việc được.

Quách giám đã gọi điện cho ông Đình nói Tuyết Y mất tích liên lạc cũng không được... là sao...cậu đã đi đâu? Ông Đình đã cho người đi tìm khắp nơi nhưng vẫn chưa có tung tích gì cả...

Cô ôm đầu chống lên bàn...khổ sở nghĩ ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Mọi người nhất là đám đàn ông háo sắc trong casino, ai cũng trông mắt lên coi lời hứa được X.O – người đẹp đã cá.

Mĩ Anh nóng mặt, cô thật là ngu quá khi khinh xuất như vậy. Cô cắn răng đành phải làm những gì đã cá vậy. Dù không phải là người quân tử nhưng ít ra Mĩ Anh này cũng là người có chữ tín. Cô sẽ làm...

Vừa định cởi chiếc áo ngoài ra, tên quản lý đã ngăn lại nói :

- Xin lỗi mọi người, đây chỉ là một buổi cá cược đùa vui giữa hai người bạn thôi, Cô Ngữ Yên lúc này đã có gặp tôi và nói không cần thiết phải đùa quá mức như vậy nên...

- Xìoi...- Máy tên đàn ông ề lên..

- Tưởng thế nào, làm người ta mỏi mắt trông chờ...

Tất cả đám đàn ông có trong đó lần những người phụ nữ thọc mạch đều quay lưng về môi bỏ đi chơi tiếp...ai người phàn nấy...

Mĩ Anh chau mày nhìn quản lý ở đó :

- Anh làm gì vậy, tôi phải.

- Những gì tôi nói lúc này là sự thật. Cô Ngữ Yên đã nói những lời như tôi đã nói.

- Ngữ Yên.- Mắt Mĩ Anh chợt dịu lại có phần cảm kích...răng cắn vào môi mạnh đến nỗi in hằn cả những nốt răng...

...

Mãi đến tối Vũ Thanh mới ngủ dậy, cậu bật ngồi dậy xoa đầu dịu mắt nhìn đồng hồ, bỗng nhớ lại những chuyện đêm qua mình thấy...nửa mơ nửa thực, nhưng cảm giác thực lại nhiều rất nhiều...Có khi nào chuyện đó dẫn đến án mạng không? Cậu rùng mình không dám nghĩ tới nữa, đứng dậy vào toilet đánh răng rửa mặt.

....

Bar...

San Phong dẫn Ngữ Yên lên tầng chơi bi-a.

Ngữ Yên chẳng biết làm gì, cô ngồi im lặng nhìn họ chơi...Bảo dẫn cô đi chơi mà hình như toàn là cậu chơi thì phải...

Tít..tít...

Tiếng chuông điện thoại trên bàn của San Phong bỗng reo,cô nhìn màn hình hiện tên Vũ Thanh rồi nhìn lại San phong nói :

- Vũ Thanh gọi cho anh nài.

- Cô nghe hộ đi.

San Phong vừa nhắm bi vừa nói, rất say sưa chơi. Thấy vậy Ngữ Yên cũng ra ngoài nghe hộ :

- Cậu biết đêm qua về tôi thấy gì không?

- ...

Ngữ Yên im lặng.. chưa kịp nói Vũ Thanh lại nói ngay :

- Tổ thấy Hàn thiếu bị mấy tên nào đó đánh ngất rồi bê đi...

Ngữ Yên chau mày :

- Anh nhìn rõ chứ ?

Vũ Thanh giật mình nghe thấy tiếng phụ nữ, và rất quen hình như là Ngữ Yên, cậu nuốt khan :

- Ngữ Yên à?

- Ừm...anh có chắc những gì mình nhìn thấy chứ?

- Ừ – Giọng Vũ Thanh yếu đi, như có chút bức bối khi biết Ngữ Yên nghe máy của San Phong. Vậy là hai người đang ở cạnh nhau.

- Vậy anh có biết chỗ họ bắt Hàn thiếu không?

- Có , anh đã đi theo.

- Được rồi. Tôi sẽ nói lại với San Phong.

- Ừm...

Ngữ Yên tắt máy, mày hơi nhú lại nắm điện thoại trong tay... Lúc này nói với San Phong thì cậu sẽ nói cho Tử Di... mà nếu Tử Di biết cô sẽ lo lắng như vậy San Phong cũng sẽ mất vui.

Cô thở hắt ra, mở danh bạ của máy Sna Phong ra tìm tên Tử Di rồi gọi cho cô :

- ...

- Là tôi, Ngữ Yên.

- ...

- Cô muốn biết Hàn thiếu đang ở đâu thì đến tìm người này nhé... Số đt : 09xxxx

- ...

Ngữ Yên đột ngột tắt máy, cô đi xuống tầng dưới... Tâm trạng hoàn toàn không thoải mái khi đã làm một chuyện như vậy. Sao cô phải dẫu San Phong chứ. Cô không muốn cậu gặp lại Tử Di để khỏi phải đau lòng thêm thôi và cả khi thấy Tử Di lo lắng sốt sắng cho Tuyết Y sẽ làm San Phong không thờ được mất thôi, giống như cô đã từng trải qua chuyện đó vậy... Như vậy việc làm của cô liệu có sai không.

Lững thững vừa đi vừa phân vân chuyện mình làm... cô có nên nói với San Phong hay không đây?

Nhìn thấy dàn nhạc bỏ trống bên trên khán đài... Ngữ Yên tự dưng muốn làm chuyện gì đó để khỏi phải suy nghĩ một chút. Cô đi tìm quản lý ở đó...

- Tôi có thể hát để kiếm tiền được không?

Tên quản lý nhìn nhìn Ngữ Yên ngắm soi từ đầu đến chân :

- Hiện cô đang làm gì?

Ngữ Yên hơi cúi đầu về tội nghiệp :

- Tôi đã từng là ca sĩ hát tại phòng trà Cena nhưng vì xích mích với quản lý nên đã bị đuổi việc, Mong ông giúp tôi, chỉ cần tối nay thôi.

Tên quản lý chép miệng :

- Đúng là cô đã từng làm cho phòng trà Cena chứ?

Ngữ Yên gật đầu khẳng định. Tên quản lý gật gù trầm nghĩ "Những người hát trong đó đều hát rất hay... như vậy cũng tốt hiện cũng đang thiếu người hát ở đây"

- Được rồi... Tôi sẽ cho cô cơ hội, hát được thì tôi sẽ trả lương tối nay cho cô còn không thì...

- Ông cứ yên tâm

- Vậy được. Cô lên đi.

Ngữ Yên quay đi, khoe miệng vẫn còn nét cười... Chỉ vài câu mà đã tin như vậy cũng làm quản lý được sao.

Cô bước lên trên giới thiệu rồi cúi đầu chào mọi người. Bắt đầu ngồi vào chỗ đánh piano...

....

San Phong ngoái đi ngoái lại không thấy Ngữ Yên, chờ cả 1 lúc vẫn không thấy đâu, cậu ngạc nhiên ra ngoài xuống tầng đi tìm cô...

Vừa bước xuống dưới San Phong đã sững người khi nhìn Ngữ Yên đang hát trên kia, cả giọng hát bất ngờ của cô nữa... Cậu hơi nghiêng đầu, đuôi mắt nheo lại đầy thú vị, miệng cong ẩn ý cười nhìn cô...

Một vì sao đang bay ngang qua

Nói với em rằng anh đã đi rất xa

Ngôi sao kia như đang một mình

Như chính em đang ở đây.

Từng cơn mưa đang rơi rơi nhanh

Nhớ đến những lần đôi ta tay nắm tay

Bước chân một đường có anh bên cạnh em

Thời gian trôi còn lại tôi

Chiếc hôn theo mưa cuốn trôi

Nụ cười anh, với cánh tay ôm đôi vai gầy.

Được gần anh, được yêu anh

Với em là một giấc mơ

Đừng xa em, đừng quên em anh nhé!

Lại gần để giây phút ấm áp

Hãy để em được ôm anh trong một ngày

Em sẽ đi, đi rất xa...

Và giọt nước mắt sẽ ướt đầm khóe mắt ướt nhòa

Welcome to cahat.com

Yêu anh yêu trọn đời, anh có nghe chẳng

Lời em nói bên cạnh: I love you.

* Lại gần đây, hãy để em được ôm anh dù chỉ một lần...

.....

Từ Di vội vàng vừa chạy ra ngoài lấy xe vừa gọi điện ngay cho ông Đình..

- Chủ tịch...

....

Vũ Thanh chau mày nhìn nhìn số điện thoại lạ trên màn hình điện loại, miệng chặc lưỡi nhìn nó bắt đầu tưởng tượng đủ thứ chuyện như thể là nó sẽ đến vậy “có khi nào máy tên kia phát hiện ra cậu biết bí mật của họ rồi gọi đến đe dọa cậu không???”

Vũ Thanh hơi rùng mình, nhưng tiếng chuông cứ đổ mãi làm cậu khó chịu... Bàn tay từ từ đưa đến cầm điện thoại lên... Ắn nút xanh đưa lên tai, miệng nuốt khan:

- Ai vậy?

- ...

- Vậy à?. Được rồi, vậy cô đang ở đâu?

- ...

- Chờ tôi một lát sẽ đến ngay.

- ....

- Vâng.

Cậu tắt máy đứng dậy thay nhanh quần áo đi đến chỗ hẹn.

...”

- Ba à, còn một người ba đã bỏ quên rồi đấy.

- ...

- Người mà Hàn thiếu yêu nhất trên đời...ba cho người đến đón cô ta đi theo tên khốn đấy luôn đi.

Ánh mắt đầy tàn độc của Nhã Kỳ nhìn về phía Tử Di

- ....

- XX NVT, ba cho người làm nhanh vào nhé, hình như cô ta đang có hẹn với ai đó,

- ...

- Vâng.

Nhã Kỳ ném mấy xang một bên xe, miệng nhếch lên mắt sáng như rắn độc ngồi chờ đợi vở kịch hay để xem...Trong lúc chờ đợi, Nhã Kỳ lôi mấy tấm ảnh vừa rửa ra hình để xem...

Đáy mắt chứa đầy sự đắc ý, trong lòng có chút mừng thầm, cô nghĩ dường như trời cũng muốn giúp cô trả được mối hận này...Chỉ có Nhã Kỳ này mới có thể phụ người khác chứ còn ai đó muốn phụ cô thì không xong đâu...

...

Đang đi tự nhiên xe lại trục trặc, Vũ Thanh xuống xe, chau mày đá vào nó...Tự nhiên sao đúng lúc vậy cơ chứ.

Cậu lấy máy gọi ngay taxi mãi mới có xe...Vũ Thanh vắt nghiêng chân khoanh tay dựa mông vào đầu xe chờ đợi và chờ đợi...

Phải một lúc lâu mới có xe đến, Vũ Thanh vội vàng lên xe thật nhanh chóng...

...

Tử Di đang đứng chờ ở cổng công ty đột nhiên có chiếc xe 6 chỗ đen xì đỗ xích trước mặt, chúng rần rần mở cửa nhanh chóng bê chồng cô lên xe rồi kéo rèm cửa lại phóng vút đi làm cô không kịp kêu la...chỉ ư ớ được vài tiếng rồi ngất hẳn vì thuốc mê chúng bịt vào mồm mình...

Vừa lúc Vũ Thanh xuống xe nhìn thấy cảnh đó...Cậu chau mày nhìn theo biển xe. Rồi nhìn quanh không thấy cô gái nào chờ mình như đã hẹn...Sực hiểu ra, miệng cậu bật thốt :”Chẳng nhẽ,,,”

Vũ Thanh vội vàng chui ngay vào taxi dục :

- Theo chiếc xe phía trước cho tôi, nhanh lên.

....

Vũ Thanh nhìn quanh tượng xung quanh hai phía bên đường...Trời đã nhem nhuốc tối rồi con đường này ven núi nên cũng hoang vắng, Cậu nhìn quanh rồi lấy điện thoại ra, nhanh tay ấn số cho ai đó...

Tút.....

Pin yếu...

Vũ Thanh thở hắt ra, miệng lẩm bẩm “Nghe máy nhanh lên..nhanh lên...”

Xong...

Cậu bực mình thở dài ngả hẳn người ra sau “Đen thế là cùng,,,”. Bây giờ cậu biết làm gì bây giờ, tự nhiên nổi máu anh hùng đi theo làm gì chẳng may mấy tên khốn kia phát hiện coi như nát đời hoa của cậu mất thôi. Cậu không muốn mới chạm đến tuổi ba mươi, chưa vợ chưa con mà đã phải lìa cuộc đời...đúng là không cam tâm...

Nhưng...

Nếu bỏ rơi một cô gái gặp nguy hiểm thì lại thẹn với lòng..Vũ Thanh này là quân tử cơ mà...Cậu চেপ miệng đau khổ chẳng biết làm gì cho vẹn đôi đường đây..

Đôi lúc cũng nên học cách ngoảnh mặt làm ngơ...bơ đi mà sống thôi...

- Cho xe quay lại đi.

...

Chúng đưa cô đến một nơi như một xưởng hoang không có ai, tiếng cồng sắt rì ken kết mở ra...

Chúng đẩy phịch Từ Di ngã rầm xuống dưới nền đất, cô nằm bất động không phản ứng gì vì vẫn còn thuốc mê trong người,

Tuyết Y mở lớn mắt, muốn đứng đến phía cô nhưng bị trời quá chặt làm cậu không thể nhúc nhích được...

Ông Đồng từ ngoài đi vào, miệng cười cười đắc ý nhìn Tuyết Y :

- Sao nào... đã thấy đau lòng chưa Hàn-Tuyết-Y...haha...

Tuyết Y trợn mắt nhìn ông Đồng, nhả từng câu từng chữ như lời cảnh báo :

- Tao thề nếu chúng mày dám đụng đến Từ Di, chỉ cần đòi được khỏi đây tất cả chúng mày lẫn gia đình chúng mày sẽ không sống yên được đâu...

- Haha...trong hoàn cảnh này mà mày còn dọa ai vậy...

Ông Đồng quát mắt dơ gây phang vào bả vai Tuyết Y khiến cậu đau điếng, lão quát to :

- Giờ phút này mà vẫn còn dám lớn giọng to tiếng với tao à...Hừ...

Tuyết Y cắn môi nén đau...Quả thật lão này đã già rồi mà sức vẫn mạnh thật...chỉ một đòn gây của lão đã khiến cậu muốn rụng vai lìa tay ra...

Tuyết Y cười nhạt :

- Trừ khi giết tao thì chúng mày mới có thể sống bình an.

- Ô...vẫn còn to mồm à...

Ông Đồng đi lùi r sau, hất mặt cho mấy tên vệ sĩ của hắn lên phía trước...một tên nắm tóc cậu dựng ngược ra phía sau, một tên dơ tay tay liên tục ba bốn phát vào miệng Tuyết Y khiến khoé miệng cậu bật máu, hai má đỏ lựng dưới làn da khá trắng.

Ông Đồng đứng cười khoan khoái như thể đánh Tuyết Y là thú vui của lão vậy...

...

Ông Đinh chờ mãi mà vẫn chưa thấy Từ Di liên lạc lại...Nóng lòng quá ông phải gọi điện dục cô nhưng sao mãi vẫn không thể liên lạc được, còn thuê bao nữa chứ...

...

Cảm giác bị người khác nhất là mấy tên chân lấm tay bùn rách nát này đụng chạm vào mình thật là tức chết mất thôi...Tuyết Y chỉ mong nhanh chóng thoát khỏi đây, cậu sẽ nhớ mất từng tên một để làm cho chúng sống dở chết dở...

Cuộc đời Tuyết Y ghét nhất ai đụng đến bộ phận vùng đầu của mình vậy mà hai tên khốn này dám...

Cậu cắn răng cố nhịn đau không kêu thành tiếng, ánh mắt đầy tức tối nhìn lão Đồng đứng cười thoả mãn... Ăn 1 thì phải trả 10 – Trâm ngôn của Hàn-Tuyết-Y...

Như đã tan dần thuốc mê, Từ Di cựa mình, miệng vẫn còn hơi đau vì lúc nãy chúng quá mạnh tay ấn miệng cô quá lực...Từ Di gượng người chống tay nhôm dẩy, mắt cô đột ngột mở lớn khi thấy Tuyết Y đang bị trời chặt vào chiếc ghế, khoé miệng rướm máu đang ngổ ngáo với vẻ bất lực...

Cô vội vàng ngồi thật nhanh dậy, chạy lại phía cậu...:

- Tuyết Y, anh có sao không???

Chỉ vừa chạm đến người Tuyết Y, hai tên đứng cạnh cậu đã giữ ngay Từ Di lại, cô cố ngoái người lại nhìn hai tên đó, thì ông Đồng đã cười lớn nói :

- Quả nhiên...rất xinh đẹp.'

Ông Đồng bước gần tới Từ Di...khiến Tuyết Y cảnh giác, cậu chau mày nhìn lão đầy căm tức khi phải chịu đựng một người, cảm giác đó thật ức chế.

Tuyết Y cố nhúc nhích hết sức để thoát khỏi sợi dây thừng chắc nịch này nhưng cố...cố nữa cố mãi vẫn chỉ là số 0 mà thôi...

Từ Di chau mày nói :

- Ông là ai, sao lại...

- Là ai không quan trọng...- Ông Đồng đưa tay nâng cằm Từ Di lên.

Cô rùng mình khi bàn tay của lão già chạm đến mình, Tuyết Y bực tức quát lớn :

- Đừng đụng vào người của tao...

- Hoho...- Lão quay xang nhìn Tuyết Y- Hàn thiếu mà cũng có khi nóng nảy như vậy à...haha...

Lão lại quay xang nhìn Tử Di vuốt ve má cô...Tử Di cố gắng ngửa ngửa để tránh bàn tay dơ bẩn của lão thì lại bị hai tên khốn kia khoá chặt tay vai của mình lại làm cô không thể nào nhúc nhích được nữa...

- Nếu mày không chịu ký vào giấy chuyển nhượng thì...- Ánh mắt lão thật dâm tà – người phụ nữ này chúng ta có thể dùng chung...haha.

Điều cười tởm của hắn làm Tuyết Y điên máu nhưng không thể làm gì hơn được...Hai hàm răng cắn chặt đến nỗi hàm bệnh ra...Nỗi đau lớn nhất của người đàn ông là không thể bảo vệ được người đàn bà của mình.

Cậu đã thăm thía được câu nói đó...Như ba cậu đã từng nói. Trước đây cậu đã từng đẩy Tử Di vào những hoàn cảnh này...mặc dù chỉ là đóng kịch nhưng đã khiến cô đau đớn thế nào. Bây giờ chính hoàn cảnh này lại khiến cậu nghẹt thở thế này...

Tuyết Y cố gắng đứng dậy đằng sau vẫn là chiếc ghế gỗ nặng trĩu lao mạnh về phía ông Đồng khiến lão ngã oạch ra sau...

Chỉ cần bàn tay bẩn thỉu đó không chạm vào người phụ nữ của cậu là được rồi...

Tuyết Y cũng ngã xuống, người đau nhức...lão Đồng điên máu khi bị Tuyết Y hát ngã, lão đứng dậy quát lớn :

- Còn đứng đó làm gì...mau đánh nó cho tao...

Lập tức, hai tên áo đen buông thả Tử Di ra, một tên khác đi đến đỡ cô còn lại đi đến đập đá Tuyết Y túi bụi, máu me be bét...chúng cời hắn cả dây trời ra đánh cậu...

Tự nhiên nước mắt Tử Di cứ ứa ra khi nhìn Tuyết Y bị đánh như vậy...Sao lồng ngực cô lại đau đến như vậy...rất đau...

Hai mắt Tử Di tròn trũng khi nhìn thấy một tên dơ chiếc gậy gỗ to lớn định đập vào đầu Tuyết Y, cô vội vàng gồng mình thoát khỏi tên kia để lao tới ôm lấy người Tuyết Y...

Hự...

Chiếc gậy phang ngay vào đầu Tử Di khiến cô ngất lịm đi...

- Tử-Dĩi – Tuyết Y ôm chặt lấy Tử Di trong vòng tay miệng gào to tên cô...đôi mắt mở trừng trừng mà lệ tuôn chảy...khi bàn tay cậu dính một thứ gì đó nhom nhóp...

Rồi ánh mắt cậu đột nhiên nhìn thấy một thứ gì đó như đang nép vào một góc sâu đen...Tuyết Y quay đi ánh mắt loé lên chút hi vọng...

Ông Đồng vô cùng ngạc nhiên trước ngữ khí này của Tuyết Y...lão tỏ vẻ thích thú khi thấy Tuyết Y đau khổ như vậy...:

- Haha...Hàn Tuyết Y...oi Hàn Tuyết Y...cuối cùng mày cũng chỉ thất bại dưới tay một con đàn bà thôi...haha...- Hắn vừa cười to vừa lắc đầu chế giễu Tuyết Y..

Hai mắt Tuyết Y trở nên đục ngầu... dường như trong đó chỉ chứa toàn một màu đen kịt...từ từ ngẩng đầu lên nhìn trừng trừng lão Đồng đang cười khàn khàn...

Giọng nói lạnh như băng vang lên giữa màn đêm đông đặc :

- Tao sẽ kí...mau đưa cô ấy vào viện đi.

Ông Đình bật cười toả mãn :

- Tốt tốt...- Lão đưa tờ giấy cho Tuyết Y kí xong rồi nói :- Gọi bác sĩ Luyến đến đây. Nhớ đừng để ai phát hiện.

- Dạ...

Hàn rằng cậu cắn chặt lại, cô gắng kìm nén lửa trong lòng, chờ đến lúc được thoát thôi...

Ông Đồng nhìn đồng hồ trên tay cũng khá muộn rồi, lão đưa tay che miệng ngáp nói :

- Trông chừng chúng cẩn thận.

- Dạ.

Cả mấy tên bên ngoài cũng vào trong rầm rập cúi đầu cung kính chào ông.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Lúc sau tên bác sĩ Luyến mới đến, băng bó cho Từ Di, cô vẫn còn trong cơn mê vì cú đánh quá mạnh ... Tuyết Y nhìn Từ Di vẫn nhắm mắt nằm im, cậu hỏi :

- Có sao không?

- Vẫn chưa biết được, phải đợi cô ấy dậy mới có thể biết được có để lại di chứng gì không?

Đôi mắt cậu trở nên tỉnh lặng nhìn cô...Đợi 1 lúc nữa thôi...Cố gắng lên.

Hai tên áo đen lôi xệch Tuyết Y lên ghế trôi lại. Một tên đưa Từ Di lại chiếc giường gần đó nằm.Còn tên bác sĩ được một tên khác đưa về.

....

- Mau đi theo tôi..nhanh lên.

- Sao bây giờ mới ra – Tuyết Y không tỏ vẻ gì ngạc nhiên khi có người lạ xuất hiện cứu mình.

Vũ Thanh dừng tay, nuốt khan mắt mở lớn nhìn Tuyết Y...Bây giờ là tình thế đối cậu ngạc nhiên chứ không phải người kia nữa :

- Sao anh...

- Nhanh tay lên, giờ không phải là lúc giải thích...

“Cái gì cơ...” Vũ Thanh cắn môi lờm lờm Tuyết Y, vừa cời chối vừa rủa thầm Tuyết Y “Anh tưởng mình là ai chứ...Hàn thiếu là to à, tôi đag là ân nhân của anh mà anh dám đối xử như thế với tôi à...hừ...biết thế không mạo hiểm quay lại đây rồi...”

Tuyết Y ném dây trôi xang một bên, đứng dậy đi đến chỗ giường bê bông Từ Di lên, đi hiên ngang giữa ánh sáng mờ ảo mập mờ của những ánh đèn vàng...

Vũ Thanh trở mắt đứng ngẩn ra nhìn Tuyết Y đang tỏ trốn mà cứ như đang tuyên bố “mình sắp đi” vậy.

Vũ Thanh nói nhỏ :

- Anh đang bỏ trốn hay từ biệt vậy?

Tuyết Y không nói gì, cậu chỉ muốn thoát khỏi đây thật nhanh để đưa Từ Di đến bệnh viện...Nếu cô có mệnh hệ gì chắc cậu cũng sẽ đi theo cô mất thôi...

Cạch...

Vũ Thanh đứng im hình...Cậu nuốt khan mắt nhắm tịt lại “Sao đen thế này”.

Vô tình cái đá chân vào chiếc ghế làm nên tiếng động khiến mấy tên kia giật mình tỉnh ngủ gật.

CHúng vội vàng dụi mắt...

Vũ Thanh nói nhanh :

- Chạy thôi...

Tuyết Y nhanh chóng đổi tư thế cõng Từ Di sau lưng cho dễ chạy...

Hai người đàn ông lao nhanh ra ngoài giữa trời khuya thanh vắng...những tên kia cũng chẳng kém gì những con sóc, chúng đuổi theo ráo riết...

Tuyết Y mệt đứt hơi khi phải gánh thêm trên mình một người nữa, cậu không chạy nổi nữa rồi. Dừng chân, Tuyết Y thở gấp một nhọc. Vũ Thanh vội dục

:

- Nhanh lên, bọn nó sắp đuổi kịp ...r...ôi...

Câu nói của cậu dứt quãng khi thấy mấy tên đó đã ngay gần mình... Vũ Thanh quay lại đầu kia cũng có hai tên chặn lại, cậu chặt lưỡi :

- Xong rồi...

Tuyết Y nhẹ nhàng khuya chân xuống làm Vũ Thanh trở mắt nhìn, cậu nói :

- Cậu làm gì vậy... Người đàn ông quan trọng nhất là thể diện..Dù sao đi nữa vẫn còn tôi mà, sao phải quỳ xin bọn nó như vậy...

Tuyết Y vẫn im lặng cậu nhẹ nhàng đặt Từ Di xuống thật chậm thật chậm..như sợ cô bị đau vậy.

Vũ Thanh nuốt khan, hoá ra cậu bị hố rồi...miệng cậu cười hề hề nhìn xung quanh mấy tên mặt mày bặm trợn đag dần tiếng gần về phía mình.

Tuyết Y đứng dậy, Vũ Thanh nói :

- Cậu có thể bảo vệ tôi chứ.

Khoé môi Tuyết Y cong cong cười :

- Trông cậu hết vào cậu đấy.

- Gì cơ...- Cổ họng Vũ Thanh khô đến nỗi không còn tiết được tí nước bọt nào nữa để mà nuốt.

Mấy tên kia toàn những đồ vật làm sao cậu chịu nổi chứ...lão già kia cũng khéo chọn thật...toàn đũa cao to đen xì lực lưỡng như hộ pháp.

Mấy tên đó lao đến , tên bụi nhát như đàn anh của chúng đại diện lên tiếng :

- Khôn hồn thì quay lại theo bọn tao, nếu không đừng trách.

Vũ Thanh nói nhỏ với Tuyết Y:

- Tôi nghĩ cậu nên quay lại đi.

Tuyết Y cười nhạt nhìn mấy tên đồ vật :

- Muốn thì cứ lấn vào đi.

- Hừ...muốn ăn đòn mới ngoan ngoan à...

Lập tức chúng lao vào 2 tên nhắm vào Tuyết Y còn 2 tên thì nhắm vào Vũ Thanh , cậu vội vàng dơ hai tay lên trước chặn chúng lại, miệng cười hề hà :

- Có thể thương lượng được chứ.

Tên áo đen cười khinh khinh ;

- Đợi chết đi rồi tao cho mày thương lượng với Mạnh Bà...haha.

Vũ Thanh nuốt mặt, cố gắng kìm chế, nhỏ nhẹ :

- Tôi..

Bốp...

Một cú đấm khiến cậu ngã ngửa xuống đất, hai tên cười sảng sặc vì vẻ yếu đuối đứng không vững mới chỉ một cú đấm thôi mà đã xăn quay ra thế kia...

Vũ Thanh cố gắng đứng dậy, giọng vẫn hiền lành :

- Đây, có thể nói bằng lời...

Bụp...

Một tên đập bốp vào bụng cậu làm cậu thụt lùi ra sau ôm bụng nhăn nhó, miệng vẫn cố nói :

- Đừng dùng hành động nói chuyện với tôi nữa, bạn tôi là đai đen karate toàn quốc đấy..

- Hoho...Bạn mày là đai đen karate toàn quốc chắc mẹ tao là nữ vô địch quốc tế rồi...haha....

Hắn dơ nắm đấm tọt vào mặt Vũ Thanh rồi đập thêm một phát vào ngực làm cậu ngã nhào ra sau, nằm im hai tay hai chân buông xõng thẳng, hơi thở mệt mỏi đau người...

...

Tuyết Y cũng mệt vì mấy tên khốn này, chúng cứ bầu lấy cậu như nhặng vậy, may cũng đã có thời gian đi học tý võ nên đối phó với ba tên cũng tầm...Có một người đỡ cho hai tên nên không thành vấn đề, chứ cho cậu đánh 4 tên chắc chỉ có bệt trở lên...

Vừa thấy thanh gươm vụt chông trên đường, cậu vội nhắt lấy nó, mấy tên kia thấy vậy, thụt lùi về sau cảnh giác...chúng quay xng nhìn nhau như đồng lòng rồi mới lao đến...

...

Vũ Thanh hít một hơi thật sâu, cậu đứng dậy lau khoé miệng đang rướm máu của mình:

- Cần phải thanh lý rác cho không khí đỡ ô nhiễm rồi...

- Mày nói cái gì... – Một tên lao vào vừa nói vừa dơ cú đấm lên...

Chỉ cần cái quay người nhẹ, Vũ Thanh đã quật tay của tên đó ra sau...thấy vậy tên còn lại cũng lao đến thì bị Vũ Thanh đạp cho thụt lùi ra sau...

....

Cả hai cùng phẩy tay...

Cuối cùng cũng giải quyết xong lũ ô hợp này rồi. Cũng mệt...nhưng mà rất vui. Coi như lâu lâu giãn cơ một tý vậy.

Tuyết Y nhìn 4 tên mồm lê lét dưới đất, chúng bò toài ôm tay ôm chân ôm mặt lẫn lộn vì đau...

Cậu bước đến đi qua lại nhìn chúng cuối cùng dừng chân tại một tên có thể nói bự nhất chỗ đó...cúi người xuống cầm cây gậy lúc nãy lên, cậu móc móc tay gọi Vũ Thanh...

Vũ Thanh cũng đi lại trong vô thức.

Tuyết Y kéo tay tên đó ra khiến hắn trợn trừng mắt hoảng sợ, miệng liên tục kêu:

- Đừng...đừng làm gì tôi...

Tuyết Y vẫn điềm nhiên kéo tay tên đó nói:

- Cầm hộ.

Vũ Thanh chẳng biết Tuyết Y muốn làm gì, cậu cũng cầm lấy tay tên kia kéo căng theo lời Tuyết Y.

Bụp...

Á.....

Vũ Thanh mở lớn mắt tay buông thõng nhìn tên áo đen gẫy lên ôm cánh tay đau đớn...cậu quay xang Tuyết Y:

- Cậu...

- Chưa dừng lại đâu...

Ánh mắt Tuyết Y chứa đầy sự hận tức...cậu đã nói rồi ăn 1 thì sẽ trả 10... Nước bọt nhổ đi không bao giờ liếm lại...

Tuyết Y quay lại phía sau nhìn Tử Di, cậu chạy ngay lại đó anh mắt lộ rõ sự hoang mang khi thấy máu của cô cứ chảy ra lộ hằn trên mặt băng trắng...

Cậu vội vàng nhắc bổng Tử Di dậy, nhìn quanh một màu đen tối, không có xe, không có phương tiện gì để vào thành phố được cả, ngay đến chiếc điện thoại cũng chẳng có để liên lạc...

Vũ Thanh liền nói:

- Đi theo tôi, ra ngoài bìa rừng là có người ở đó rồi.

Tuyết Y gật đầu chạy nhanh theo Vũ Thanh ra ngoài... vừa hót hải chạy vừa lăm bắm gì đó mà Vũ Thanh cũng nghe rõ...

....

Mãi đến khuya hai người mới về nhà, San Phong nằm phịch xuống salong không muốn nhúc nhích gì thêm. Ngữ Yên cầm điện thoại của San Phong trong túi cùng với điện thoại của mình ra đặt trước bàn nói :

- Điện thoại của anh đấy, tôi đi vệ sinh chút, khó chịu quá.
- Có cần thông báo vậy không – San Phong bật cười lắc đầu.

...

Tuyết Y đi qua đi lại trước phòng cấp cứu... lòng nóng như lửa đốt. Đây là lần thứ hai cậu lại lo lắng cho cùng một người như vậy. Cái cảm giác sợ ai đó sẽ ra đi mãi mãi lại lặp lại với cậu...

Vũ Thanh ngồi chờ thấy Tuyết Y cứ qua lại như vậy cũng làm cậu thấy sốt ruột.

Cậu chợt nhớ ra San Phong... chắc này giờ San Phong cũng liên lạc với mình không được đây.

Vũ Thanh đứng dậy ra bộ công cộng gọi điện cho San Phong...

- À San Phong...
- ...
- Bây giờ cậu gọi cho tôi phải không?
- ...
- Không? Vậy...- Vũ Thanh chau mày ngập ngừng – Ngữ Yên không nói gì với cậu sao?
- ...
- Ừ không có gì... Ừm...

Vũ Thanh cup máy, nhíu mày khó hiểu, chuyện gì mà Ngữ Yên không nói lại với San Phong...

Vừa ra khỏi bộ, cậu đã quay lại gọi cho Ngữ Yên, chờ mãi mới có tín hiệu nghe máy, bên kia chưa có tiếng nói gì, Vũ Thanh đã nói :

- Em làm gì vậy, sao không nói với San Phong chuyện Hàn thiếu mà lại gọi cho cô gái đó?
- Vẫn im lặng, Vũ Thanh không nín được thêm giây nào nữa cậu lại tuôn sổ một tràng :
- Anh biết 2 người đang riêng tư với nhau không muốn ai làm phiền nhưng em biết chuyện em làm khiến cô gái đó đang gặp nguy hiểm không...?
  - Cô gái cậu nói... là Từ- Di – San Phong nhíu mày chờ đợi câu trả lời.

Vũ Thanh giật mình khi nghe tiếng San Phong, cậu nhìn lại vào máy, nhấn mạnh cần môi :

- Sao cậu biết.
- Cậu đang ở đâu – Giọng nói có vẻ khẩn trương làm Vũ Thanh cũng đáp gấp.
- Bệnh viện x

San Phong tắt máy đứng ngay dậy, vừa lúc Ngữ Yên bước ra, thấy cậu vội vã định đi đâu giữa đêm, Ngữ Yên liền lên tiếng hỏi :

- Anh đi đâu vậy?

San Phong dừng chân, vẻ mặt thật đáng sợ quay lại nhìn Ngữ Yên, cậu lắc mạnh vai cô quát to :

- Sao cô không nói gì với tôi?
- Chuyện gì? - Ngữ Yên không hiểu hỏi lại.

San Phong bật cười khan :

- Tại cô mà Từ Di phải vào viện cô hiểu chưa...

- Tôi ...

- Cô mau cắt...cút đi. Đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa.

Ngữ Yên chưa kịp phản ứng, San Phong đã quay ngoắt mặt bỏ đi như chạy...

Về gấp gáp lo lắng của cậu cho Từ Di khiến trái tim cô như vụn vỡ từng mảnh...Bàn tay nhẹ đặt lên lồng ngực đang đau nhói...hàng mi buông mắt đen thật buồn...

Quá rõ ràng rồi...Từ Di vẫn là tất cả, chỉ tại cô Từ Di mới phải như vậy...'xin lỗi'.

Cô lặng lẽ nén tiếng thở dài nào nề...quay lưng đi về phòng. Cô lại đi sai...có lẽ đã đến lúc phải buông tay rồi.

.....

San Phong hốt hải phóng như bay đến bệnh viện...Cậu xống xộc chạy vào khắp nơi để tìm...

Vừa chạy ngang qua tháp thoáng thấy bóng Vũ Thanh với Tuyết Y, cậu vội chạy lùi lại rồi rẽ trái nơi họ đang đứng...

- Từ Di sao rồi, cô ấy không sao chứ?

Cậu lắc mạnh vai Tuyết Y hỏi, về mặt khẩn trương lo lắng...ánh mắt hoang mang chứa đựng thứ lòng như nước....

Lúc này Tuyết Y chẳng còn tâm trạng để trả lời bất cứ câu hỏi nào, cậu chỉ lặng im trông ngóng từng phút một đến khi các bác sĩ ra ngoài...

San Phong quát lớn lên khi Tuyết Y chẳng chịu nói lại gì với mình :

- Cậu câm hay điếc vậy...Sao lần nào cũng là cậu, vì cậu mà Từ Di phải như vậy...

Vũ Thanh đứng dậy nhanh khi thấy San Phong mang hàn khí quanh người như vậy, cậu kéo ngay San Phong lại luig về sau :

- Cậu làm sao vậy.

San Phong khoát tay Vũ Thanh khỏi người mình, mắt vẫn nhìn Tuyết Y mà nói :

- Đã không bảo vệ được người phụ nữ mình yêu thì nên buông tay cho người khác có thể đi...

- San Phong...- Vũ Thanh cau mày lời cậu ra.- Làm sao vậy, chuyện của người ta kệ người ta cậu làm gì mà sồn sồn lên vậy?

- Cậu không biết gì thì im đi.

- ...

...

Bác sĩ và hai y tá, bước ra, về mặt có vẻ căng thẳng nói :

- Nạn nhân cần máu gấp...nhưng bệnh viện đã hết máu cùng nhóm với cô ấy rồi...Ở đây Hàn thiếu hay...Huỳnh tổng là người nhà nạn nhân?

- Tôi.

- Tôi.

Cả San Phong và Tuyết Y đều bước lên trên nhận...Vị bác sĩ chau mày nhìn hai người rồi hỏi :

- Vậy hai anh nhóm máu gì?

- O – Tuyết Y

- A – San Phong.

- Vậy được rồi, Hàn thiếu đi theo tôi.

Vị bác sĩ chỉ tay vào Tuyết Y, San Phong thấy vậy liền nói :

- Lấy cả của tôi nữa đi...lấy bao nhiêu cũng được.

- Nhưng bệnh nhân sẽ không nhận được máu, phải cùng nhóm mới được.

Nói xong, Tuyết Y bước theo sau vị bác sĩ để lấy máu. Còn lại San Phong đứng nhìn theo họ bất lực... Cậu không thể giúp cô được nữa rồi...

Vũ Thanh này giờ đứng nhìn mọi cử chỉ thái độ của San Phong, nhận thấy cậu rất quan tâm mà còn là sự quan tâm đặc biệt chưa từng thấy đối với cô gái nằm trong kia.

San Phong quay lại tiến gần đến phòng bệnh nhìn qua ô kính nhỏ trên cửa, ánh mắt ưu thương bất lực... tay nhẹ sờ lên tấm kính như đang muốn chạm vào gương mặt bạc nhược nằm hấp hối bên trong kia nhưng sao mãi... mãi mà vẫn không thể chạm đến được...

Những gì San Phong làm, Ngữ Yên đều có thể nhìn thấy hết... Cô lặng thầm đứng một góc nhìn họ. Sự xuất hiện của cô bây giờ sẽ khiến San Phong càng thêm churong mắt, tốt nhất là nên lặng im rút lui.

Cô quay đầu bước đi theo đường Tuyết Y đã đi, nhờ đâu họ sẽ cần đến cô vì cô cũng có cùng nhóm máu với Từ Di mà...

...

- Hân thiếu à... cậu không đủ số máu chúng tôi cần. – Vị bác sĩ ngập ngừng nhìn Tuyết Y.

Tuyết Y ngồi bật dậy, nhìn bác sĩ:

- Có rút hết máu cũng phải cứu bằng được cô ấy... các ông nghe rõ không – Giọng nói ra lệnh lẫn phần nộ của Tuyết Y làm vị bác sĩ hơi hoảng, ông vội phân tích:

- Nhưng nếu cậu cậu sẽ...

- Tôi- không- quan tâm từ sẽ của ông, Mau lấy máu cho đủ đi.

Bác sĩ lắc đầu chặt lưỡi... mặt mày nhăn nhó... nếu làm như vậy có thể sẽ gây tình trạng thiếu máu trầm trọng cho Tuyết Y. Cậu vốn đã thiếu máu sẵn, giờ lấy nữa chắc chết mất thôi... đưa tay lau mồ hôi rịn đầy khuôn mặt khổ sở phân vân không dám làm... cuối cùng mới vừa quyết tâm đâm mũi kim vào tay Tuyết Y thì có người xuất hiện:

- Có thể lấy máu của tôi.

Như bất được vàng, vị bác sĩ rút từ từ kim ra khỏi mạch máu của Tuyết Y, quay lại sau, mặt mày có phần khôi sắc L:

- Cô là?

Tuyết Y ngóc đầu lên nhìn... thì ra là người quen:

- Sao cô ở đây.

- À thăm người quen, vừa thấy cần giúp đỡ nên...

- Vậy cô nhóm máu gì?

- O

- Ổn rồi.

Vị bác sĩ thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy cô có thể xang kia nằm để tiến hành luôn không càng lâu bệnh nhân sẽ càng nguy hiểm.

- Vâng.

....

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi

Tuyết Y vội vàng chạy đến hỏi khi thấy vị bác sĩ bước ra khỏi phòng.

- Tạm thời đã ổn nhưng còn... đi chứng hay không thì tình lại mới có thể biết được.

Cả ba người đàn ông cùng thở phào nhẹ nhõm khi nghe bác sĩ nói đã qua nguy hiểm...

Vũ Thanh cũng vuốt ngực may mắn... Mà cũng ngạc nhiên thật. Cậu nhìn San Phong nhú nhú mày, giữa San Phong và cô gái xinh đẹp trong kia là quan hệ gì mà...

Cậu gãi gãi phía cằm hết nhìn Tuyết Y rồi lại nhìn San Phong...rồi lại chợt nhớ đến việc Ngữ Yên đã giấu San Phong...

...

Tuyết Y cùng San Phong bước vào trong, hai người nhìn nhau gườm gườm...Giờ đây Tuyết Y đã có chút phản xạ, cậu không còn dờ dẫm nữa vì đã biết Tử Di vẫn an toàn. San Phong nhìn Tử Di trong con mê sảng cậu vẫn thấy khó chịu thế nào ấy...

Rõ ràng đã cố quên nhưng sao vẫn nhớ thế này...chỉ cần nhìn thấy cô bị tổn thương là cậu cũng thấy như chính mình đang bị ai đó bóp nghẹn tim lại.

Ngón tay Tử Di khẽ nhúc nhích, San Phong vội vàng quay đi...cậu sợ...sợ Tử Di tỉnh dậy sẽ nhìn thấy cậu, khi nhìn cô cậu sẽ không biết nói lời gì nữa...thà trốn tránh còn hơn phải đối diện sự thật...nó rất đau...rất đau...

San Phong bước gần ngang qua Tuyết Y, cậu dừng lại một chút, giọng nói như cầu khiến :

- Dừng để cô ấy chịu bất cứ tổn thương nào nữa...như thế là quá đủ rồi.

Tuyết Y không quan tâm đến lời nói đó vừa thấy cô có chút phản xạ, cậu đã nhanh đến cạnh giường nắm lấy tay Tử Di, miệng khẽ nói :

- Xin lỗi...lại khiến em ra nông nỗi này...

San Phong ngoái đầu lại nhìn hai người...rồi lại cúi đầu bước đi.

- Ngữ Yên là một cô gái tốt, anh nên giữ lấy...

Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến lại thấy tức. San Phong mím chặt môi lại, cậu sẽ không để tha thứ cho Ngữ Yên về việc cô đã làm...Bước chân San Phong bước đi thật nhanh ra khỏi phòng...

Vũ Thanh thấy San Phong cứ lăm lăm bước đi mà không nói năng gì, cậu vội chạy theo :

- Sao rồi, cô ấy tỉnh chưa...

- ...

San Phong vẫn im lặng, mặt hầm hầm nhìn thẳng đi về phía trước. Vũ Thanh che miệng lác đầu đứng lại rẽ sang hướng khác, đột nhiên lại nhìn thấy một người vừa lướt qua mình...

Cậu quay lại...'Ngữ Yên'.

Vũ Thanh nhìn xuống dưới tay cô đang cầm một túi xách to, mặt mày có vẻ xuống sắc, dáng đi như đang rất mệt mỏi...và...

Ngữ Yên ngã khụy xuống sàn bệnh viện khiến người qua lại trở mắt nhìn, che miệng dấu đi sự thảng thốt...

Vũ Thanh nhanh chóng chạy lại đỡ cô lên, bế nhanh đến phòng cấp cứu...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Tuyết Y lặng đi khi nhìn gương mặt xinh đẹp nằm im trên giường...rất lâu rồi, cậu mới có thể nhìn cô được lâu như vậy, nhưng sao lại trong trường hợp ác nghiệt như vậy...

Đáy mắt Tuyết Y đột nhiên dâng lên hàn khí...làn môi mỏng khẽ mím chặt lại với nhau...Cậu sẽ không để chúng sống yên ổn khi đã gây ra việc này.

nhìn khuôn mặt bạc nhược, làn môi khô trắng bệch như người sắp chết...nằm im lìm không nói gì khiến sát khí trong người cậu càng dâng cao. Cậu đưa tay vén sợi tóc xoã trước mặt cô sang một bên, miệng khẽ nói :

- Anh sẽ quay lại sớm thôi. Chờ anh nhé.

Tuyết Y nhẹ đặt bàn tay cô xuống giường, kéo tấm chăn mỏng đắp ngang người cho Tử Di rồi mới đứng dậy ra ngoài.

...

Tuyết Y gọi taxi về nhà... Từ Di...

- Cậu ơi... tiền taxi.

Tuyết Y sờ túi quần, cậu chợt nhớ những thứ gì trong người mình đều bị mấy tên khốn kia thu hết rồi còn đâu nữa, Tuyết Y nhìn nhìn người lái xe :

- Mai anh có thể đến Hàn thị lấy tiền, tôi sẽ trả gấp 10 hoặc 100 lần nếu anh muốn.

Tên lái xe nhìn Tuyết Y từ đầu đến chân, bộ dạng lấm lem của cậu làm hắn trẻ môi :

- Hoho... cậu ơi trò đấy xưa rồi, ai dùng nữa, Mau trả tiền luôn đi.

Tuyết Y thở hắt ra, :

- Vậy cho tôi gọi một cuộc điện thoại đi.

Tên taxi thấy Tuyết Y dài dòng vẫn chưa chịu trả tiền, hắn chẹp miệng lắc đầu :

- Lại định lừa tôi chứ gì, lấy điện thoại xong gọi đồng đội đến o ép tôi đúng không, thôi thôi coi như thí cô hồn tiền xăng vậy. Hừ.

Hắn nói xong rồi cho xe quành ngược lại phóng vút đi để lại Tuyết Y đứng chân chối nhìn theo...

Cậu nhủ mày nhìn biển số xe rồi nghi nhớ lại. Đòi cậu chưa bao giờ chịu cảnh nhục thế này, để một tên lái taxi bỏ thí cho vài đồng tiền xăng...

...

Bấm chuông mãi mà không thấy ai ra mở cửa, Tuyết Y chau mày nhìn vào trong, một cảm giác không lành tự nhiên xâm chiếm lấy cậu...

Tuyết Y mở lớn mắt miệng bật thốt “Ren...”.

Cậu vội vàng quay người đi nhanh, đi đâu bây giờ khi xe không có, Tuyết Y lững thững đi hết con phố này đến con phố khác vẫy tay bắt taxi nhưng đều tạt ngang qua anh hết...

Đứng mãi cả chân mới có một chiếc chờ tới, cậu vừa mở cửa, tên đó đã nói to lên :

- Lại là cậu à... xuống, xuống nhanh lên, Không có tiền còn làm xang đi taxi cơ. Đi xe ôm đi anh đẹp trai. Hừ.

Hắn chồm người lại phía sau đóng xăm cửa lại định phóng đi, Tuyết Y cố gắng giữ chặt lấy cửa xe trên của hắn mở ra he hé thì hắn đã nắm chặt lại, mặt mày Tuyết Y gấp gáp khó sở nói :

- Giúp tôi đi, tôi sẽ trả ơn anh, anh muốn gì cũng được...

- Ôi dòi... Vậy tôi muốn có một công ty riêng anh có cho không.

- Được, sẽ được...

- Hoho... cảm ơn – Hắn phẩy tay – Hoang tưởng vô độ.

Vừa nói hắn vừa đẩy cửa ra rồi đóng xăm cửa lại...

- Á...

Tuyết Y kêu lên đau đớn khi bị cánh cửa đập vào bàn tay hoa của mình...

Hai mắt cậu đỏ đến nỗi nhìn những đường gân rõ lên trong đó, và cả những giọt nước như sắp rơi vỡ ra vậy... miệng nói nhanh :

- Xin anh đấy... giúp tôi đi, con tôi...

Tên taxi cũng kinh hãi nhìn Tuyết Y... thấy cậu có vẻ tội nghiệp thật. Hắn thở hắt ra, tay đẩy cửa ra, nói :

- Thôi thôi được rồi, lên đi.

- Cảm ơn – Tuyết Y vội vàng cúi người bước vào trong. Một tay đỡ lấy bàn tay bầm tím đau nhức..

Tên taxi thình thoảng lại liếc mắt qua nhìn Tuyết Y... Hắn thấy người này có nét gì rất quen, quen lắm như gặp ở đâu đó rồi ấy... nhưng mãi mà vẫn không

nhận ra được.

...

- Cái gì...- Ông Đồng nhồm bệt người dậy hét to vào điện thoại. Nét mặt lấm tấm mồ hôi.

- ...

- Mau...hừ...mau bắt bằng được chúng nó lại cho tao. Bọn ngu.

- ...

Ông ném chiếc điện thoại vào góc tường mặt mày vã hết cả một hồi... Một nỗi căm giận làm ông lạnh cả sống lưng. Nếu không tóm lại được Tuyết Y chắc chắn gặp rắc rối lớn. Không xong, không xong rồi. Ông hất tẩm chăn sang một bên vội vàng đứng dậy thay đồ...

...

Tuyết Y xuống xe, cậu không quên cúi đầu nhìn vào trong nói:

- Anh có thể cho tôi số điện thoại được không?

- Làm gì – tên lái xe cảnh giác nhìn Tuyết Y, “Mặt mày sáng sủa như vậy đừng nói là pêđê nhé” - Hấn thâm nghĩ rồi tự rùng mình.

- Tôi sẽ gửi tiền lại cho anh.

- Thôi khỏi, cảm ơn – Tên lái xe không có vẻ gì tin Tuyết Y sẽ gặp lại mình để trả tiền đâu.

Nhìn vẻ rách nát lem luốc thể kia tiền ăn còn chưa chắc có nữa là tiền đền đáp...hấn lắc đầu cho xe phóng vụt đi.

Không còn thời gian nghĩ nhiều nữa, Tuyết Y đi nhanh đến ấn chuông, chỉ vài tiếng là đã có người ra mở cửa. Bà Thái cả kinh khi nhìn thấy bộ dạng Tuyết Y:

- Đại thiếu gia...

Tuyết Y đi nhanh vào trong như chạy, điệu bộ vô cùng khẩn trương chạy vào trong sảnh..

Cậu ngạc nhiên khi nhìn ông Đình đang trên sofa nhìn vào gì đó trên tay...

Thấy cậu, ông ngước đầu lên nhìn, vẻ mặt chột nhếch lại khi thấy con mình tàn tạ như vậy:

- Con...

- Đứa bé...ba mau cho người đi tìm nó đi.

- Đứa bé nào – Ông Đình tỏ ra ngạc nhiên không hiểu?

Tuyết Y sốt sắng nói nhanh:

- Ba gọi ngay chú Hùng cả mấy tên vệ sĩ gì đó đến đây, bằng mọi giá phải tìm được nó về...

- Con đang nói gì vậy – Mặt ông Đình nghệt ra không hiểu cậu đang muốn nói đến ai mà chỉ biết 1 điều là con mình đang rất căng thẳng.

Thật là hiếm hoi, có thể coi đây là một trường hợp hi hữu ông thấy Tuyết Y bối rối như vậy.

Cậu ngồi phịch xuống chống tay ôm đầu, mắt như đang sắp khóc vậy:

- Là con con...nó...- Tuyết Y quay ngang mặt đang cúi của mình như đang lau đi giọt lệ sắp rơi vậy...

- Chú...

Tuyết Y chột khựng lại, cậu ngẩng phắt đầu dậy, quay sang phía có tiếng vừa gọi mình...mắt Tuyết Y mở lớn đến nỗi sắp nổ ra vậy, khoé miệng cậu nở nụ cười an lành, chạy vội đến bên đứa bé, khuya xuống ôm chầm lấy nó, quên hết những đau đớn mệt mỏi cả những vết thương trên người hay trên bàn tay vàng của mình...

- Con làm chú lo quá...

- Chú lo gì – Ren nhẹ đẩy người Tuyết Y ra khỏi người mình, ánh mắt tròn xoe nhìn Tuyết Y :- Chú đã làm đàn ông thì không được khóc.

Bàn tay bé nhỏ của Ren đưa lên gạt đi nước mắt trên khuôn mặt góc cạnh anh tuấn của Tuyết Y , miệng nở nụ cười trề thờ :

- Sao người chú lại dơ thế này?

- Ủ...- Tuyết Y nhẹ cười – Chú vừa bị ngã xuống đất bẩn quá.

- Vậy là chú khóc à...

Tuyết y quay lại nhìn ông Đình đang cười nhìn Ren. Cậu cũng quay lại nhìn Ren gạt đầu cười không nói gì.

- Chuẩn bị nước tinh dầu cho Tuyết Y.- Ông Đình nói nhỏ với bà Thái. Bà gạt đầu lui ra.

Tuyết Y dẫu tiếng thờ phào nhẹ nhõm của mình đi...Nó không sao vậy mà này giờ cứ tưởng...

- Con lên tắm rửa rồi sẽ xuống nói chuyện với ba sau.

- Ừm. À con vào phòng Đan Băng lấy tạm đồ nhé, ba gọi gọi âu phục cho con rồi, chắc lúc nữa mới tới. – Ông Đình gạt đầu – Ren lại đây chơi với ông.

- Vâng.

Tuyết Y xoa đầu nó, miệng cười hạnh phúc...Ông Đình thoáng ngỡ ngàng vì nét cười lâu lắm rồi ông mới được thấy lại trên gương mặt lãnh đạm trầm tĩnh của con mình.

...

Dòng nước mát vừa làm Tuyết Y thấy sáng khoái vừa làm cậu thấy rất người...Soi mình trong gương, những vết thương trên thân thể ngàn vàng làm Tuyết Y thấy ung ức trong người...

Bàn tay tím bầm của cậu bây giờ mới thấy nhức, Tuyết Y đưa tay lên nhìn, cố gắng cử động chút chút để đỡ cứng dù rất đau.

Cậu bước vào bồn nằm ngâm mình trong nước hoa hồng thư giãn một lúc rồi hít một hơi thật sâu...mở mắt ra, đứng dậy khoác bộ pijama vào người đi ra ngoài.

Tự lấy hộp y tế cá nhân có sẵn gắn trên tường của phòng Đan Băng, Tuyết Y đi lại giường tự băng bó rửa những vết thương ngoài da của mình. Răng cắn chặt lại cố chịu những vết xót...

...

Đứng trước tủ Đan Băng, cậu chọn một bộ đồ khác hẳn với kiểu bình thường của mình, và lại kiểu cậu hay mặc Đan Băng cũng không có. Cậu chọn một bộ phù hợp với tính chất việc mình sắp làm ngay đây..

...

Đứng nhìn mình trước tấm gương lớn, chiếc quần cò đen bó sát đôi chân thon dài như siêu mẫu cả chiếc bò mỏng cộc tay xanh nhạt ôm body siêu chẵn của mình, giày da đen cả chiếc đồng hồ gucci cùng bộ làm tôn lên vẻ đẹp đậm chất đàn ông của cậu...đưa tay vuốt chỉnh lại cổ áo rồi hài lòng bước ra ngoài.

””

Xuống sảnh Tuyết Y đã thấy Ren nằm ngủ trên đùi ông Đình, cậu nói :

- Con ra ngoài một chút.

- Đi đâu muộn thế này.

Tuyết Y hơi cười không nói gì, cậu lảng xang chuyện khác :

- Nhờ ba chăm sóc nó hộ con.

- Ừm

Ông Đình gạt đầu...

Tuyết Y ra ngoài, gặp bà Thái đang đứng trong hoa viên làm gì đó, cậu đi lại :

- Cho cháu xin cuộc điện thoại.

- À vâng – Bà Thái nhanh chóng lấy điện thoại trong túi ra đưa cho Tuyết Y.

Cậu hơi cười rồi ra một góc khác gọi điện cho ai đó một lúc mới quay lại đưa trả điện thoại cho bà Thái.

...

- Hàn thiếu.

Tuyết Y mở cửa xe cúi đầu bước vào trong đóng rầm cửa lại, miệng nói :

- Đến nhà ông Đồng cho tôi.

Vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra mà Tuyết Y lại gọi mình giữa đêm khuya thế này...nhưng phận dưới cấp đành phải chăm chỉ vậy thôi làm sao dám cãi lời chủ đây.

Thỉnh thoảng Quách giám lại đá mắt liếc xang Tuyết Y một chút, thấy bề ngoài là lạ, có phần đẹp trai hơn bình thường lại còn trẻ hơn nữa chứ, không khỏi ngạc nhiên mà bật thốt :

- Hình như mỗi lần cậu đi vắng về lại...đẹp trai hơn thì phải. Bí quyết gì vậy.

Khoé môi hơi cười, Tuyết Y chống tay lên cửa sổ mặt hướng ra ngoài tìm chút gió thoáng đàng :

- Thiên phú rồi.

Quách giám hơi trề môi. “Tự tin thái quá”. Nhưng đúng là như vậy, không cần bàn luận gì thêm, cậu im lặng cho đến hết đoạn đường.

- Dừng lại.

Quách giám phanh nhanh lại. Tuyết Y tiếp :

- Thẻ đâu?- Tuyết Y chìa tay ra hỏi.

- Thẻ gì cơ ?- Mặt Quách giám tròn tuồn ra như con hà mã.

- Thẻ tín dụng.

- À. – Quách giám cười cười chợt hiểu ra điều Tuyết Y muốn nói, cậu gãi đầu :- Hàn thiếu à, tôi không phải như anh đâu, tôi chỉ có một thẻ thôi mà toàn cất ở nhà chứ mang theo người làm gì, tôi dùng tiền mặt thôi.

- Vậy đưa tôi ít tiền lẻ đi.

Môi Quách giám run run bệu bệu như sắp khóc...Giàu thế còn đi chần lộn người nghèo. Về mặt đau đón mờ ví ra, Quách giám nhìn Tuyết Y :

- Toàn tiền chẵn thôi, không có tiền lẻ đâu Hàn thiếu kính mến ạ – Trong giọng nói có chút mừng thầm.

Tuyết Y chau mày nhìn Quách giám, biết ý cậu đánh ngầm ngửi rút tờ 500k duy nhất còn sót lại trong chìa ra, Tuyết Y cười cầm lấy :

- Cứ ghi nợ đi, cuối tháng trả.

- Vâng – Giọng Quách dậm đặc quánh lại xuống tông trầm.Cậu đau đón nghĩ thầm “Lại phải vay tiền của papa sống qua tháng rồi.”

Tuyết Y hơi cười vì vẻ mặt không tam tâm nhìn tờ tiền của Quách giám, cậu quay đi mở cửa ra khỏi xe rồi đi vào cửa hàng tạp hoá một lúc mới quay lại với một số đồ ăn nhanh trên tay. Cậu chui vào xe :

- Ăn không?

Tuyết Y dơ túi bánh mì kẹp lên trước mặt Quách giám hỏi, Quách giám lắc đầu :

- Tôi ăn tối rồi, vẫn đầy bụng.

- Ừm. Vậy cho xe đi đi.

- Vâng.

Nhìn đồng hồ trên tay Tuyết Y, Quách giám liếc qua liếc lại vừa lái xe vừa lẩm nhẩm tính toán gì đó, về mặt cười cười hỏi tế nhị:

- Hàn thiếu...ừm...mua hết chỗ này vẫn còn dư đúng không?

- Chắc vậy – Tuyết Y vừa ăn vừa gật nhẹ đầu.

- Chắc vậy.- Quách giám quay hẳn mặt xang nhìn Tuyết Y – Vậy là thế nào ạ?

- Tôi không lấy lại tiền thừa nên cũng chẳng biết còn bao nhiêu.

- Không – phải- chứ.- Cậu thẳng thốt mắt mở lớn bất lực.

Một tia hi vọng mong manh cuối cùng cũng tắt ngấm, Quách giám thở hắt ra tập trung vào chuyện môn, không còn gì để nói nữa...’Đã đi vay tiền rồi còn làm sang bo cho người khác...chỉ có thể là 1 người...haziii”

- Ừm. Vậy cho xe đi đi.

- Vâng.

Dù khó nuốt nhưng Tuyết Y vẫn cố ăn, vừa ăn vừa uống làm bụng cậu hơi đầy, vút đóng đồ thừa ra sau, cũng là lúc đã đến nơi cần đến. Cậu phui phui tay, mặt lạnh như tiền ra khỏi xe :

- Chờ đây một lúc, nếu thấy lâu tôi không ra thì gọi cho người này.

Tuyết Y với tay vào trong lấy giấy với bút có sẵn trong xe ghi lại số điện thoại của ai đó để đưa cho Quách giám khiến Quách giám trở mắt nhìn cậu :

- Hàn thiếu, anh làm gì như có vẻ nguy hiểm lắm vậy...

- Chút chút – Khoé miệng cậu hơi cong, vẻ mặt lại cô cùng điềm đạm không có tí gì là căng thẳng như lời dặn dò.- Đi được vài bước. Tuyết Y chột quay lại, xoè tay ra nói – Điện thoại cậu đâu?

Quách giám lấy trong túi áo ra đặt và tay Tuyết Y :

- Đây.

- Ừm. Không cần làm theo lời tôi dặn nữa. À, Tuyết Y lấy tờ giấy ghi lại biển số xe của ai đó rồi nói :- Tìm người lái taxi biển số này cho tôi rồi cko một khoản tiền, nếu người đó có yêu cầu gì thì cứ làm.

- Cho cả côngty của anh cũng được à – Quách giám trề môi dưới ra lăm bằm.

Tuyết Y cau mày :

- Từ lúc nào có thói quen chống đối vậy.

- Không, đâu, tôi chỉ nói vui vậy mà...hề.

Cậu lờm Quách giám rồi ngoảnh mặt bước đi. Quách giám cúi người nhìn qua cửa kính ngó theo Tuyết Y, thấy cậu đứng chần ngán trước cổng căn biệt thự vẫn còn sáng ánh đèn một lúc rồi đột nhiên lùi lại sau lấy đà nhảy lên bậc đá bám vào từng khấc của cánh cổng cao trèo vào.

“Đây là Hàn thiếu à...”- Quách giám nuốt nước bọt, nhìn độ cao của cánh cổng sắt sừng sững mà choáng thế mà Tuyết Y lại dám liều mình trèo vào... Nhờ mà ngã thì nát đời trai.

...

Tuyết Y nhảy xuống phui phui tay, lấy chiếc điện thoại trong túi ra ấn ấn số ai đó, đưa lên tai nghe, mắt vẫn hướng vào phía trong căn biệt thự.

- Chú chuẩn bị cho cháu 1 xe đến xx/x ngay nhé.

- ...

- Ừm. và hai đứa làm được việc một chút.

- ...

- Vâng.

””

- Cô ấy không bị sao, chắc lúc nãy cho máu hơi nhiều nên bị choáng vậy. Nằm nghỉ ăn chút gì đó là đỡ ngay thôi.

- Cho máu..- Vũ Thanh nheo mày không hiểu, cậu hỏi lại – Có phải cho cô gái cấp cứu lúc nãy không?

Vị bác sĩ gật đầu rồi bước đi.

Vũ Thanh quay lại nhìn Ngữ Yên, đầu nghiêng nghiêng nhìn cô...Sao phức tạp thế nhò, chuyện là thế nào vậy...Hình như mỗi mình ngây thơ trả biết gì về họ thì phải...

...

San Phong về nhà, cậu xồng xộc lên phòng Ngữ Yên...Ánh mắt chợt đứng hình khi không có ai trong căn phòng tối om đó, Cậu đóng mạnh cửa lại vừa đi loanh quanh các phòng vừa

Nói to :

- Ngữ Yên, cô ở đâu vậy...

... Vẫn là một khoảng không im lặng không người đáp. Lạ thật...San Phong căn môi quay trở lại phòng mình...Bật công tắc đèn lên, đi lại giường nằm phịch xuống, hai tay giang rộng mặt hơi nghiêng về phía bàn ánh mắt cậu chợt dừng rồi nhúu lại nhìn một thứ gì đó đặt trên bàn, cậu nhòm người dậy đứng lên đi lại đó...

Đặt cạnh chiếc nhẫn là một tờ giấy và một chiếc phong bì.Cậu cầm lên hai hàng mày theo đường chuẩn dần dần chau lại đến khi không thể nữa, tay còn lại nắm chặt chiếc nhẫn...

“...thời gian qua chắc làm phiền anh quá rồi giờ là cần cái kết. Tôi sẽ giải thích mọi chuyện với mẹ anh. :)

Sống tốt nhé. “

San Phong mở chiếc phong bì còn lại, là đơn xin nghỉ việc...Cậu vò nát tấm thư trong tay rồi vứt xang một xó. Tự nhiên thấy cảm giác trong người bức bối khó chịu khi Ngữ Yên chỉ bỏ đi với vòn vẹn mấy câu thế này...Chuyện cô gây ra cho Tử Di cậu vẫn chưa tính sổ cơ mà...ai cho phép cô phui tay ra đi như vậy.

Cậu lại giường nằm úp mặt xuống gối, nằm một lúc lại nghĩ...như vậy cũng tốt, cô ta chịu ra đi rồi, đúng ý cậu muốn còn gì, mà cô ta còn nói là sẽ chịu trách nhiệm giải thích cho mẹ cậu như vậy là tốt quá rồi...

Cậu nhắm mắt lại, đầu óc vẫn nghĩ đến mấy dòng thư của Ngữ Yên...mà cô sẽ đi đâu với được chứ...về nhà. Chắc không rồi, cô ta có lòng tự tôn rất cao, sao có thể đi lấy chồng rồi mà nửa đêm lại dám vác hành lý về nhà em trai. Như vậy sẽ làm em nó cười chết... San Phong với tay lấy chiếc gối đè lên đầu mình để quên đi...kệ cô ta thôi...việc gì đến mình chứ...

Àmm...âm...

San Phong bật người dậy, tự nhiên bức tức của cậu biến đầu mắt, đáy mắt chứa lên sự lo lắng :

- Không phải chứ...Nửa đêm giông bão thế này cô ta còn đi đâu được.

Tự nhiên trời trêu người đúng lúc vậy...đang yên đang lành lúc cô ta bỏ đi lại nổi sấm nổi chớp.

San Phong lại nằm phịch xuống:

- Kệ...kệ...

Cậu nhắm chặt mắt cố gắng bỏ mọi thứ ngoài tai...kệ tiếng mưa lẫn tiếng sấm ngoài kia...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Tuyệt Y đường đường đường chính chính vào trong sảnh nhà ông Đồng như là khách đến thăm chủ nhà vậy.

Vừa đi miệng vừa nhai kẹo cao su phong thái như mấy tên đại ca không sợ trời đất, mặt ngẩng cao đầu kiêu ngạo..

Bước đến ngưỡng cửa, cậu thấy một vài người giúp việc đang thu dọn gì đó, cậu chau mày hỏi :

-Ông Đồng đâu?

Một bà dừng tay lại, ngược lên nhìn người đàn ông tuấn tú ngồi ngời khi chất cao sừng sững trước mắt nói :

-Ông chủ vừa đi được một lúc rồi. Cậu đến tìm có việc gì mà giữa khuya thế, nói để tôi nhắn lại cho ông chủ cho. Mà... mà sao cậu vào được đây?- Mặt bà ta cảnh giác nhìn Tuyết Y

Tuyết Y gật gù nhìn quanh miệng chỉ trả lời về trước của bà quản gia :

-Vậy à. Khi nào ông ấy về có thể nhắn Hàn thiếu gửi lời hỏi thăm.

-Vâng- Bà ta cúi đầu.

-Vậy, có thể ra mở cửa giúp được không?

-Vâng.

Tuyết Y xọc hai tay vào túi đi quay người bước đi theo sau, một đoạn lấy điện thoại ra :

-Đến chưa?

-...

Vừa ra khỏi cổng, tiếng sấm chớp cả con mưa ào đến làm, cậu vội vàng che đầu chạy nhanh vào chiếc xe chờ sẵn bên ngoài...

Đóng ầm cửa lại, ngồi ra sau, cậu nhìn vào đồng hồ, đã rời khỏi Tử Di 2tiếng rồi, cần phải quay lại thôi. Cậu nhìn thẳng phía trước, đầu hơi ngả ra sau, mắt nhắm hờ :

- về bệnh viện...

....

-Trước trưa mai tôi muốn biết được xự trường Đồng thị ở đâu. Hiểu không?

-Vâng.

Tuyết Y ra khỏi xe vào bệnh viện...

....

San Phong nằm nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đặt cạnh trước mặt mình, nửa muốn nửa không muốn gọi cho Thừa Ân...

Cậu chạm tay vào nó rồi lại rút lại cứ thế hàng chục lần...Mưa to gió lớn bên ngoài làm cậu bồn chồn cả lòng...Không chịu được nữa rồi, cậu ngồi bật dậy...cầm lấy điện thoại hít 1 hơi thật sâu rồi thả lỏng người tay ấn ấn số...răng cắn cắn vào môi sốt ruột..

Mãi mới có người bắt máy, San Phong ngập ngừng hỏi :

-Ồ...Ng...

-Gi vậy...- Giọng ngái ngủ vang lên khó chịu.

-Ừm...Ngữ...

-Làm sao, anh định trêu tôi đấy à...

San Phong chau mày...Thừa Ân vẫn bình thường như vậy thì chắc chắn Ngữ Yên không về đấy rồi.

Cậu cười hề qua máy :

-Gọi nhầm.

-Biến thái .- Thừa Ân càu nhàu.

San Phong tắt máy, mặt đắm chiều suy nghĩ “Cô ta đi đâu được “. Cậu đứng dậy khoác bừa một chiếc áo khoác xuống sân lái xe phóng vút đi.

...

Cậu đi loanh quanh mãi, mắt cứ dỗi ra ngoài màn mưa dày đặc tìm xem có lần cô trong đó không...nhìn đến mọi cả mắt mà cậu vẫn chẳng thấy bóng dáng cô đâu cả.

Cậu bực mình đập tay vào vô lăng, hàng mày khẽ nhủ lại suy nghĩ... Ngoài trừ Thừa Ân thì cô còn đi đâu được cơ chứ. ...

....

Tuyết Y quay lại, vừa bước chân vào phòng hồi sức Từ Di đang nằm, cậu bỗng khựng lại nhìn... Cô tỉnh lại rồi, sớm hơn những gì cậu tưởng tượng.

Tuyết Y nén nụ cười vui mừng, cậu bước đến, tăng hắng :

-Ừ hừm...

Từ Di ngồi loay hoay làm gì đó nghe thấy tiếng của ai đó, cô giật mình quay lại, nhìn thấy người đàn ông vô cùng anh tuấn trước mặt nhìn mình khẽ mỉm cười, mặt cô đỏ ra, ánh mắt ngơ ngác vô cùng :

-Anh là ai???

Tuyết Y mở lớn mắt nhìn lại cô, hai hàng mày khẽ chau lại, miệng cười như không tin thái độ vừa rồi của Từ Di là thật. Miệng nửa như cười nửa như sốc :

-Em đang đùa phải không?

-Đùa gì?- Từ Di hỏi lại.

Mặt Tuyết Y ngệt ra, cậu quay đi nhanh như chạy ra ngoài một lúc trở lại cùng vị bác sĩ...

Từ Di ngồi im cho vị bác sĩ kiểm tra gì đó, cô chỉ hỏi nhẹ :

-Ông làm gì vậy?

-Đây có thể là 1 di chứng, cậu thử lại hỏi cô ấy một số chuyện xem còn nhớ gì không?

Vị bác sĩ không trả lời Từ Di mà quay xang nói ngay với Tuyết Y. Cậu gật đầu bước lại gần cô ngồi xuống, nét mặt đượm buồn, đây là kết quả không ai mong muốn cả... Vì cậu mà cô trở nên thế này đây.

-Em biết mình tên gì không?

Từ Di bật cười :

-Anh bị làm sao vậy. Tôi không nhớ tên tôi thì nhớ tên anh chắc. Từ Di.

Tuyết Y cau mày hỏi tiếp :

-Vậy còn anh?

-Tên anh anh biết chứ sao tôi biết được. Điền à – Từ Di phẩy tay, nằm xuống kéo chăn đắp ngang mặt nhắm mắt lại.

Không cam tâm, Tuyết Y lật chăn ra, kéo cô ngồi dậy :

-Vậy em còn nhớ ai nữa không?

-Tất cả...

-Vậy chồng em em nhớ không?

Từ Di lắc đầu, mặt cô ngệt lại :

-Tôi có chồng rồi à?

Tuyết Y gật đầu chắc nịch, miệng cậu hơi cười :

-Chồng em rất đẹp trai phong độ tốt bụng mà em lại không nhớ à?

-Có sao?- Từ Di tự hỏi mình.

Tuyết Y đứng dậy, quay xang vị bác sĩ, cậu hỏi nhỏ :

-Trường hợp này là sao?

Vị bác sĩ lắc đầu :

-Chắc cô ấy bị mất trí nhớ một góc quá khứ tạm thời do 1 số dây thần kinh đã bị tổn thương. Hàn thiếu yên tâm cố gắng một chút giúp cô ấy nhớ lại chuyện cũ là chuyện có thể. Nhưng tôi nói trước, một số trường hợp như vậy, tâm trí có thể không ổn định lắm. Cần mềm mỏng với cô ấy tránh to tiếng quát nạt làm cô ấy sợ như vậy dây thần kinh sẽ rất dễ bị tổn thương trầm trọng hơn.

Tuyết Y quay lại nhìn qua Từ Di đột nhiên một ý nghĩ quái loé lên trong đầu cậu.

Từ Di mất trí... lại đúng là quên mọi chuyện về cậu. Như vậy cũng tốt. Khoé miệng cậu hơi nở nụ cười. ..Cô sẽ quên đi mọi chuyện cậu làm như vậy sẽ dễ hơn cho tương lai.

Tuyết Y cười gật đầu :

-Được rồi.

-Vậy tôi xin phép.

-Ừm

Tuyết Y quay lại ngồi xuống đối diện cô, miệng khẽ nở nụ cười ấm áp :

-Em đói không?

Từ Di gật đầu, mày khẽ chau lại :

-Mà anh là ai sao tôi lại ở đây?

-Chồng em mà em không nhớ sao. Đau lòng quá đi mất.- Mặt Tuyết Y buồn buồn về tội nghiệp xin cô đau xót.

Từ Di dờ cười dờ khóc, miệng nói :

-Tôi nhớ mình chưa có chồng mà.

Tuyết Y lờm lờm lên Từ Di. Có phải cô mất trí thật không vậy. Có thể loại mất trí có chọn lọc như vậy nữa sao. Cậu lại làm về mặt đáng thương gật đầu :

-Em đang bị mất trí tạm thời nên không nhớ được anh rồi. Từ từ rồi em sẽ nhớ thôi.

-Vậy à – Từ Di bỗng nói – Đúng anh là chồng tôi không?

-Phải.

Tôi đói quá, muốn ăn cơm rang bơ.

Tuyết Y nhú nhú mày nhìn cô nhưng giọng nói vẫn mềm mỏng :

-Đêm thế này làm gì có cơm rang.

-Vậy thì anh làm đi.

-Làm – Tuyết Y bật thốt trở mắt nhìn cô – Anh...

-Không làm thì thôi vậy.- Từ Di nằm xuống kéo chăn úp lên mặt như đang dối...

Tuyết Y thờ hất ra, tự nhiên trở nên nhõng nhẽo đồng đánh thế này. Cậu đứng dậy :

-Được rồi được rồi. Chờ đi anh về nhà là rồi mang đến cho em.

Từ Di không nói gì, ánh mắt cô lộ lên vẻ gì đó rất khác lạ. Khoé môi hơi cười như đang cố nhìn điều gì đó.

Tuyết Y ra ngoài, cậu nhìn màn mưa dày đặc mà lắc đầu ngao ngán. Nửa đêm mưa giông thế này bắt mình về nhà làm cơm rồi mang đến...Không phải do di chứng cô bị đập vào đầu xong đôi luôn tính không, tự nhiên đành hành vậy cơ chứ.

Tuyết Y đứng ngoài lấy điện thoại trong túi quần ra :

-Vâng...tôi nghe..

-Bà Thái à...

-Đại thiếu gia à...

-Ừm. Làm cho tôi một xuất com rang bơ rồi mang đến viện xx ngay nhé.

-Vâng...

Tuyết Y lại hành lang ngồi xuong chờ đợi...ngủ quên lúc nào không không biết...mới chớp mắt được 15-20 phút thì...

Á...

Tuyết Y nhú nhú mày, mở mắt từ từ ra, cậu thất trước mắt mình một người phụ nữ đang ngã dưới đất cùng với cây xào truyền nước. Cậu chau mày, thấy bà ta có vẻ ốm yếu khổ sở với cây xào đó quá, mà ở đây lại không có ai qua lại vì đã quá nửa đêm rồi. Cậu miễn cưỡng dời khỏi chỗ ngồi...Cúi người xuống cầm cây xào ra khỏi người mệnh phụ đấy rồi đỡ bà ta dậy...

Đã làm xong nhiệm vụ bắt đắc dĩ đẩy cậu liền ngoảnh mặt bỏ đi không lời hỏi thăm này nọ hỏi người đó sao không...chỉ lặng lặng bước đi:

-Này cậu – Giọng người phụ nữ yếu đuối vang lên giữa hành lang vắng người.

Tuyết Y dừng chân quay đầu lại nhìn bà ta.

-Cảm ơn cậu – Bà ta khẽ nở nụ cười trên làn môi trắng nhợt.

Nụ cười hiền đó làm Tuyết Y tự nhiên thấy có gì đó rất thanh thản, nhẹ lòng. Cậu lắc đầu:

-Không có gì, lần sau cẩn thận một chút.

-Ừm – Bà ta gật đầu cười rồi quay đi lẩm chẩm từng bước về phòng.

Tĩnh ngủ rồi...Tuyết Y chợt nhớ ra thứ mà mình cần làm. Cậu đưa tay lên nhìn đồng hồ...Chết rồi...

Cậu lấy điện thoại ra gọi cho bà Thái...

-Bà đang ở đâu vậy?

-Tôi đến nơi rồi đây, đang ở ngoài cổng. Cậu đang chỗ nào tôi mang vào.

-Thôi cứ đứng trước chỗ thanh toán viện phí đi tôi ra.

-Vâng.

Cậu tắt máy, đi nhanh ra ngoài. Không có gì để tìm bà Thái vì đang vắng rất dễ nhìn người.

Vừa thấy cậu đến, bà Thái đã nhanh chân bước đến đưa cặp lồng cho cậu:

-Của cậu đây. – Không nên được tò mò, bà hỏi – Ai ở đây mà cậu phải...

-Đừng nói chuyện này cho ai biết hiểu không. Nhất là ba tôi và cả thằng bé.

-Ồ...ồ.. – Bà gật gù đầu – Vâng.

-Được rồi, bà về đi.

Bà Thái gật đầu chào Tuyết Y rồi quay lại ra xe chờ sẵn bên ngoài về nhà.

Còn Tuyết Y quay lại về phòng Từ Di.

Cô đã ngủ rồi...

Tuyết Y đặt cặp lồng lên bàn, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô...Nụ cười khẽ nở trên môi...

Cậu chống cằm nhìn nhìn Từ Di... Hàn – Tuyết – Y...Ngồi nhìn một cô gái đang ngủ mà không biết chán...yêu một người hơn bản thân mình...là những chuyện cậu chưa bao giờ nghĩ là có vậy mà bây giờ... “Không cần nhớ gì về anh cũng được...chỉ cần em biết đến sự tồn tại của anh trong cuộc sống em là đủ...”.

“Sau này...không phải mà là ngay từ giờ phút này...anh sẽ làm mọi chuyện bất điều gì em muốn để bù đắp những tổn thương đã gây ra cho em...”.

....

San Phong về nhà trong bộ dạng ướt nhẹp...Cậu đã xuống xe chạy đi tìm cô khác nơi có thể. Sao tự nhiên lại như vậy..San Phong cũng tự hỏi bản thân mình câu đấy.

Cậu đang lo lắng, đang quan tâm đến sự tồn tại của cô rồi sao...

San Phong ngồi xuống salong, người nghiêng xang một bên nằm rạp xuống thành dựa lưng salong mặt cứ ngẩn ra suy nghĩ...'Đi đâu được...sao cô có thể bỏ đi như vậy cơ chứ'.

Lúc này giường như sự bức mình đã lấn áp tâm trí cậu rồi...Đã làm điều một thằng đàn ông phải làm rồi, cô đã muốn đi thì cho cô đi vậy...San Phong đứng dậy lững thững về phòng, vừa đi vừa cau mày không hiểu đang khó chịu hay đang lo lắng về Ngũ Yên...

...

-Em ăn đi...Ngươi mất rồi nhưng chắc là vẫn dùng được – Thấy Từ Di dậy, cậu đã lấy ngay cặp lồng trên bàn đưa về phía cô.

Từ Di dụi mắt, nhìn Tuyết Y rồi lại nhìn xang hộp cơm trên tay cậu, cô che miệng nói :

-Tôi không muốn ăn cái này nữa, anh đi mua đồ vệ sinh cho tôi đi.

-Gi- cơ – Tuyết Y khựng người trở mắt nhìn Từ Di. Có phải cô bị “u não” khi “sai” cậu đi mua những thứ...đó không.

-Anh bảo là chồng tôi...- Mắt Từ Di ánh lên vài tia long lanh như giọt nước...- vợ chồng có chuyện...đấy mà cũng không làm được...anh có thật là chồng tôi không – Giọng Từ Di nửa như nghi ngờ nửa như trách cứ.

Tuyết Y đơ mắt nhìn Từ Di...đúng là sau chấn thương cô cũng đổi luôn tính rồi...

Cậu nuốt khan, khoé miệng cố cong lên tạo thành nụ cười tự nhiên, đầu cứng ngắc cổ gật xuống như rô-bốt :

-Anh đã nói gì đâu. Mua thì mua.

-Thế chứ...hìhì...- Từ Di nở nụ cười tươi rói ngay.- Vậy đi đi – Cô phẩy phẩy tay ý đuổi Tuyết Y làm cậu phải im lặng nhẩn nhẩn.Người bệnh mà.

Tuyết Y đứng dậy, giọng vẫn tỏ ra mềm mỏng :

-Còn gì nữa không, để anh mua.

Từ Di nhoen miệng cười :

-Tất cả những thứ phụ nữ cần dùng để giữ gìn vệ sinh, anh không biết thì hỏi chủ hàng ấy, người ta chỉ cho.

-Ừ..m...- Tuyết Y gật đầu quay đi. Làn môi mỏng mím chặt lại đến nỗi khiến mặt phải đỏ lên vì tức.

Nhẫn...lúc nào cũng phải nghĩ đến từ đấy để nhịn thôi...

Từ Di nhún vai cười cười nhìn theo ái thể phải cam chịu của Tuyết Y...

.....

-Mua cho tôi tất cả những thứ...- Tuyết Y cắn môi mở miệng nói về sau cứ dơ miệng thế nào ấy...

-Thứ gì cậu?

-Liên quan đến phụ nữ – Tuyết Y nói nhanh như không thờ.

-Cậu nói gì? Tôi không nghe rõ.

Tuyết Y nén bức, chống tay vào hông, đi qua đi lại, dùng hết can đảm của một người đàn ông nói lại từng chữ một rõ ràng :

-Mua tất cả những thứ phụ nữ cần dùng để giữ vệ sinhhhh...

-Ồ...Ồ...ơ mà cậu là ai?

-Gi...- Tuyết Y gần từng chữ một – Bà Thái, bà đang trêu tôi đấy à?.

-quản gia Thái đã xin phép ông chủ về quê từ sáng sớm rồi.

Hình như bên kia đã chợt nhận ra giọng điệu của người gọi điện đến nhà là của ai rồi...giọng lạc hẳn đi :

-Cậu...cậu là...đại..

-Còn hỏi nữa à. Vậy cô mau đi mua đi.

- tôi phải chăm đứa trẻ nó đang ở nhà một mình. Hay để tôi dẫn theo nó đi mua cho cậu cũng được.

-Thôi không cần. Bảo người khác đi đi.

-Hôm nay là ngày được ông chủ cho về quê nên...

Không nói thêm lời nào, Tuyết Y tắt rụp máy...tay ấn số của ai đó được vài phím lại dừng tay. Cậu đang cầm điện thoại của người đó thì làm sao mà gọi cho người đó được cơ chứ...

... Tuyết Y đưa tay đón taxi ...

...

Cậu bước chân xuống trước sân giao dịch của côngty. Nhìn quanh cuối cùng cũng xuất hiện một anh hùng...

Tuyết Y vẫy vẫy tay gọi người đó. Hắn nhìn thấy Tuyết Y tự nhiên cười vẫy tay với mình liền hờ phi đến như bay, cúi đầu cung kính:

-Hân thiếu, anh gọi tôi?

-Ừm. Trả tiền taxi hộ nhé. – Tuyết Y vỗ vỗ vai rồi bước thẳng vào côngty.

Hơ...hơ...Mặt tên kia nghệt lại. Mới sáng ra tưởng được bỏ ai dè lại...Hắn lắc đầu đau khổ thò tay vào túi áo trích số tiền ít ỏi ra trả cho tài xế...

...

“Ôi...Đúng là mấy ngày không gặp Hân thiếu...khí chất vẫn ngời ngời vàng hào quang vẫn toả xung quanh...” Không cần nói bằng miệng nhưng ánh mắt phái nữ trong côngty đã thể hiện lên điều đó khi nhìn “nhiệm mơ ước” của bao người.

Tuyết Y đi nhanh nhanh vào thang máy lên tầng vào phòng mình lấy thẻ cả một số tiền mặt có sẵn trong ngăn bàn rồi qua phòng Quách giám...

-Hân thiếu...- Quách giám ngạc nhiên nhìn Tuyết Y.

-Đi với tôi một chút. Nhanh lên.

-Vâng.- Vội vội vàng vàng Quách giám xấp mọi giấy tờ lại rồi theo chân Tuyết Y.

...

Dừng xe...

Tuyết Y ngồi im trong xe, miệng nói:

-Vào trong mua cho tôi những thứ...nói chung liên quan đến phụ nữ đi.

Quách giám ngớ mặt nhìn Tuyết Y:

-Thứ gì...anh phải nói cụ thể mới được chứ.

-Đại loại là vấn đề vệ sinh. Vào hỏi chủ quầy đi.

-Nhưng...

-Đi hay không...- Tuyết y chau mày.

-Đ-i – Quách giám gồng mình dặn ra chữ đi.

Điều đó không làm Tuyết Y khó chịu mà cậu còn nở nụ cười đôn hậu lạ thường:

-Cuối tháng cậu sẽ được tăng lương.

Ít ra cũng phải thế chứ...Quách giám quay đi, dù nghĩ là đã được an ủi phần nào nhưng cũng không khỏi lẩm bầm “Hình như cậu ấy muốn lấy lòng cô gái nào đó là mình phải chịu khổ hay sao ấy...” Mặt Quách giám nhăn lại đau khổ...

...

Tuyết Y quay lại với túi đồ trên tay, cậu đóng cửa xe lại :

-Im lặng. Hiểu không.

Quách giám gật gật đầu hiểu ý. Tuyết Y nở nụ cười phẩy phẩy tay ý đi. Quách giám chẳng hiểu sao dạo này Tuyết Y hay cười với mình thế cơ chứ...cậu ấy yêu đời như vậy trong khi mình lại chịu đau đớn thế này...Bất công quá..kêu trời không thấu...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Bước chưa nổi hai bước vào trong...

-Hàn thiếu – Hai tên tôi qua xuất hiện trước mặt Tuyết Y cúi đầu chào cho phải phép.

-Ừm

-Người cậu cần chúng tôi đã biết được chỗ ở rồi. Cậu muốn đích thân đến đó hay để chúng tôi bắt người đó đến đây.

Khoé môi Tuyết Y nở lên nụ cười gian tà ...cả chút thâm độc nữa chứ. Cậu gật đầu :

-Chờ ngoài xe. Tôi quay lại ngay.

-Vâng

Tuyết Y đi vào trong, lại phòng Tử Di.

Cậu đặt túi đồ cả những thứ hoa quả, đồ ăn lúc trên đường cậu đã mua lên bàn cho Tử Di...

Cô ngồi nhìn đồng hồ trên bàn, rồi lục trong đó ra xem cậu đã mua gì...lúc này nhìn cô như chú mèo ngoan ngoan vậy.

Tuyết Y hơi cười :

-Anh phải đi làm rồi. Em ở đây một mình nhé, anh sẽ quay lại sớm.

-Ồ – Tử Di gật gật đầu.

Tuyết Y xoa xoa lên đầu cô :

-Ngao.

Cậu quay đi vừa đi, miệng vẫn còn phảng phất nét cười.

Tử Di đưa tay lên sờ tóc mình, khoẻ miệng chọt bật ra nụ cười Hàn – Tuyết- Y biết những cử chỉ này sao...

...

-Đồng- sự- trưởng...

Ông Đồng đang nói chuyện với ai đó như là bạn tâm giao trong văn phòng, nhìn thấy Tuyết Y, lão im bặt miệng vẫn đứng hình chữ O.

-Ồ . Đây có phải Hàn thiếu không.- Người nội chuyện với ông Đồng giương như đã nhận ra gương mặt quen thuộc với giới doanh nhân cũng như các mặt báo gần đây.

Tuyết Y ghé mắt qua người đang nói chuyện rồi nhìn lại ông Đồng, khoẻ môi cong cong ẩn ý cười :

-Tôi cần nói chuyện với Đồng sự trưởng 1 lát, phiền ông tránh mặt một lát được không.

- Dĩ nhiên... dĩ nhiên được thôi.

Ông ta đứng ngay dậy :

- Vậy lúc khác chúng ta nói chuyện.

Ông Đồng nuốt khan cười không nổi mà đành gật đầu.

- Ra ngoài đi. Đừng để ai vào đây.

- Vâng.

Hai tên đi sau Tuyết Y gật đầu ra ngoài đứng canh cửa phòng chống ruồi muỗi bay vào..

Tuyết Y đi lại ngồi xuống trên chiếc ghế “xự trường” của ông Đồng... Dáng người kẻ cả phong thái ngồi cũng rất xứng đáng với chiếc ghế đó... mà không... Nói đúng ra là “rồng vằn mải là rồng” dù đi đâu cũng không lẫn được.

Ông Đồng sau vài phút đã cố ghì mình lấy lại bình tĩnh, tay nắm chặt lại cây batong tránh run trước mặt Tuyết Y :

- Sao mày lại có mặt ở đây...

Tuyết Y chụm tay xoa thành vòng tròn quanh nhau, người hơi ngả về sau, chân vắt hình chữ ngũ neho mắt nhìn ông Đồng :

- Không cần quan tâm chuyện đây. Có hai chuyện cần ông làm đây.

- Chuyện... chuyện gì?

- Lôi giấy chuyển nhượng của tôi ra đây.

Ông Đồng cười nhạt :

- Hừm...mày nghĩ mày đang ở chỗ nào thế.

Ông ta lại chỗ điện thoại bàn. Vừa cầm ống nghe lên, Tuyết Y đã nói :

- Gọi cũng không ai vào được đâu đâu. Lãng phí thời gian quá. Một là đưa hai là không. Trả lời nhanh.

- Không...- Ông Đồng gằn giọng.

Tuyết Y nhún vai cười :

- Vào đi...

Lập tức hai tên mặt mày lúc nào cũng trong tình trạng hầm hờ có mặt ngay...

- Mời ông Đồng đây đi với tôi một lát.

Tuyết y đứng dậy đi trước. Ông Đồng bị hai tên kia kéo dậy lôi đi...ra đến ngoài, thấy mọi người đang nhìn, ông không ngừng quát tháo :

- Còn đứng đó à, mau gọi bảo vệ, gọi cảnh sát nhanh lên...lũ ăn hại này...

Tuyết y dừng lại...nhìn ông Đồng không nhịn được cười trước những lời ông ra nói và cả vẻ mặt già nua tội nghiệp đó nữa :

- Giữ sức tỵ đi.

Mặt cậu lại đổi sắc trở nên lạnh tanh, nhìn từng người có mặt trong chỗ đó (côngty không được qui mô lắm) :

- Người thôi thế là người biết học cách im lặng hiểu lời tôi nói chứ.

Chỉ cần câu nói đó của cậu đã khiến số người ở đó thấy chột dạ... Chẳng ai ngu đần tội với người có thể lại còn có lực như Tuyết Y cả. Máy người đắc tội với cậu ấy đã thân bại danh liệt trong phút chốc đều trở thành người trắng tay sờ sờ ra đấy thôi. Thà là mất việc còn hơn đi đắc tội với người nổi tiếng mảnh khảnh – lạnh khốc như Hàn- Tuyết- Y.

- Phán rồi... một lũ ăn hại... chúng chúng mày...

Lão tức tiên nói không ra hơi... Tuyết Y bước chân nhanh hơn tránh rắc rối nhiều...

....

- Em sao không?

Ngữ Yên tỉnh dậy, mặt vẫn còn sắc nhợt, gương mặt nặng trĩu một nỗi buồn... Cô đưa mắt nhìn người đàn ông ngồi cạnh giường mình, khẽ gật đầu, bờ môi khô cổ cười gượng :

- Cảm ơn.

- Cảm ơn gì. Thôi không nói nhiều, nằm chờ anh một lát, anh đi mua đồ về cho em ăn đỡ.

- Ừm – Ngữ Yên gật đầu.

Vũ Thanh vừa quay đầu bước đi khuất khỏi cửa, cô đã ngồi dậy. Hít một hơi thật sâu cho thoải mái... Đi về phía cửa sổ Ngữ Yên hướng ánh mắt nhìn ra ngoài bầu trời xanh rộng kia... Cô phải tập quen với cuộc sống không có người đó rồi...

Ánh mắt Ngữ Yên chợt sáng lên khi thấy San Phong đang đi dưới kia... Cậu đến thăm cô sao, là Vũ Thanh gọi cậu đến... dù vậy nhưng một niềm vui đã len lỏi vào tim cô... Đưa tay đặt lên lồng ngực, Ngữ Yên thở hắt ra :” Sao cứ hi vọng thế này...”

Cô không muốn gặp cậu trong lúc này. Vẫn chưa có can đảm hay là vì câu nói “cút đi” của San Phong làm cô cảm thấy tự ti khi nhìn cậu.

...

Tránh trời không khỏi nắng...

Đã tránh đi thang máy rồi mà lại gặp cậu ở thang bộ...

San Phong vô tình ngược lên nhìn, ánh mắt chạm vào Ngữ Yên đang đứng sững nhìn mình, thái độ như muốn quay lưng bỏ đi.

Nhưng cô lại như vậy, chỉ nhìn cậu, chờ đợi một điều gì đó thật mong manh sẽ xảy ra với mình...

Đuôi mắt San Phong hơi nheo lại nhìn cô, bước chân chậm hơn từ từ đi đến trước mặt Ngữ Yên :

- Đã muốn như vậy thì coi như không quen biết đi. Tôi nghĩ là tốt hơn đấy.

Hai bàn tay thon dài đang nắm chặt chờ đợi điều cậu nói sẽ rất nhẹ nhàng... nhưng... sao lại là lời nói vô tình như vậy. Bàn tay buông thõng, mọi sức lực đang cạn dần đi trong cô.

Không một câu hỏi... không một câu nói bình thường... mà lại là một lời nói quá lạnh nhạt. Cô chợt hiểu ra San Phong đến đây là vì ai rồi...”Từ Dĩ”....

San Phong nghiêng người đi ngang qua cô, vẻ mặt lạnh nhạt như người không quen càng làm tim cô đau nhói... Ngữ Yên đứng im lặng... thật lâu... thật lâu

Gọt nước mắt lặng lẽ tràn khỏi bờ mi buồn... cô cúi đầu đầu cố lê từng bước chân nặng nề trở lại về phòng...

Nhìn túi chiếc túi xách vòn vẹn vài bộ đồ của mình, khoe môi cô bỗng nở nụ cười chua xót... chưa cả đến ngày hẹn đã bị đuổi đi. Là cô sai... hay tại cậu quá coi trọng người kia mà không bao giờ nhìn đến một người bên cạnh mình.

Những khổ sở, mệt mỏi cô đã từng trải qua hết rồi nhưng sao lần này nó lại khiến cô khó thở đến như vậy... thật sự rất muốn biến mất khỏi thế giới này...

Cô lắc đầu cô xua tan cái ý nghĩ vừa bộc phát trong tâm trí mình đi... Không được, cô vẫn còn đứa em trai rất tốt mà... đó giường như cũng là điểm tựa cuối cùng của cuộc đời xúi quẩy này dành cho cô vậy.

Nén tiếng thở dài... Ngữ Yên cầm túi xách lên và bước đi không chần chừ...

...

Ngồi an vị vào taxi, Ngữ Yên lấy máy điện thoại ra gọi cho :

- Không cần mang đồ vào đâu, tôi đã về rồi. Cảm ơn anh nhé.

Vũ Thanh chưa kịp nói câu gì, Ngữ Yên đã tắt máy... Cậu chau mày nhìn điện thoại trên tay rồi lại suy nghĩ vẩn vơ gì đó.

....

- 1 bên là điện thoại gọi người mang giấy chuyển nhượng đến cho tôi. Một bên là cái hồ cho ông nằm 1 phút cho ông suy nghĩ đấy. – Tuyết Y ngồi phẩy tay ra sau – Bắt đầu tính.

- Mây đám giết tao sao...hừ...- Ông Đình có vẻ vẫn ngoan cố chưa tin Tuyết Y dám làm gì đến mình.

Tuyết Y cũng im lặng ánh mắt trầm tĩnh nhìn ông không giải thích nhiều...

Tên sau cậu bấm ngay chiếc đồng hồ trên tay...

...5-4-3...

Tên Một dựa theo những giây cuối cùng của tên Hai mà chuẩn bị tư thế đẩy lão Đồng xuống...

Nhìn xuống bên dưới hồ, ông Đồng tái mét mặt...vã hết cả mồ hôi lạnh...Đấy không phải là một cái hồ bình thường mà toàn là chuột chết với cả con chồn to đùng...cả kinh ông hét lên:

- Chúng...chúng mày...đám

...2-1...

- Tuyết Y gật đầu...

Tên Một dần thả sợi dây thừng kéo căng ghế trôi ông Đình vào ghế ra...

Cảm giác được Tuyết Y sẽ làm thật...ông lắc đầu, mặt mũi ướt đẫm mồ hôi, mặt xanh như tàu lá chuối, giọng run như cây sậy thêu thảo không nên hơi vì quá sợ:

- Đứng...được...được...tôi...s...ề...trả...

Tuyết Y nhú mày nhìn tên Một...Hắn biết ý liền dừng tay lại một chút...

Tuyết Y lên tiếng, miệng cười hài lòng:

- Cái gì cũng sớm 1 chút có phải nhanh không?

Cậu ra lệnh:

- Được rồi cời trôi cho Đồng –xự – trưởng

Tên Một lập tức mắc sợi dây thừng lại một móc rồi kéo ông Đồng lại tháo trôi ra...

Nãy giờ bị treo người lên...với thân già của lão cũng đã đau mỏi lắm rồi...cả thêm nỗi kinh hoàng ban nãy nữa chắc...

Tên Một cầm điện thoại đưa cho ông Đồng:

- Mời ngài.

Lão Đồng vừa thở gấp sợ hãi vừa cảnh giác nhìn Tuyết Y lẫn tên giang hồ đứng cạnh mình...

Tay ấn số mà vẫn còn run...Tuyết Y đưa tay che miệng dấu nụ cười suýt phỉ ra của mình vì những người không có gan mà hay tính kế hại người như vậy...Đuôi mắt cậu cong cong như vàng trắng non vắn để lộ ra nụ cười chế giễu đối với lão không thể nào dấu hết được...

- A...a...lô...thư kí P...hát mau mang...giấy chuyển nhượng của tôi ở chỗ luật...sư...Phạm...đến đây.

- ...

Lão Đồng sợ hãi nhìn Tuyết Y, lão hỏi hơi còn đứt quãng:

- Đây là...

Cáo già...vẫn là cáo già...Tuyết Y hơi cười trước cái khôn quá mà hoá ngu của lão Đồng. Trong lúc kinh cả thể này mà vẫn nghĩ được cách thông báo cho thân cận cơ đấy.

Tuyết Y hơi cười, vẫn nhẹ nhàng nói:

- Cứ nói chuyện đến cho Quách giám bên Hàn thị được rồi.

Lão Đồng nhìn Tuyết Y với ánh mắt 2 phần sợ 3 phần căm tức còn 5 phần thì là phục...cậu như đã bắt được những chiêu trò của ông thì phải...Không còn cách nào khác, lão miễn cưỡng truyền lại lời Tuyết Y vào máy...

Vừa nói xong, tên Một thu lại ngay điện thoại, tháo sim bẻ đi rồi lại lắp cái khác vào tránh trường hợp rắc rối...

Lão Đồng hạ giọng lại :

- Tôi...tôi đi...

Tuyết Y lắc đầu khi lão chưa cả nói hết câu:

- Còn một chuyện. Mẹ của Mĩ Chi đâu?

- Tôi sẽ thả...sẽ thả...cậu tha cho tôi...phải không?

- Đương nhiên – Tuyết Y nhún vai gật đầu cười nhẹ – Vậy thì thực hiện đi.

Tuyết Y quay xang nhìn tên Một :

- Cho ngài Đồng mượn điện thoại của cậu đi.

- Vâng.

Tuyết Y lại nhìn ông Đồng tiếp :

- Cho bà ấy đi massager để thư giãn đang hoảng rồi đưa đến côngty tôi nhé. À còn...gửi luôn vào tài khoản không thì tiền mặt khoảng 500.000 đô cho bà ấy nữa nhé. Bù đắp tinh thần người ta một chút chứ...được không Đồng xự trưởng.

Tên Một đưa cho lão Đồng. Lão nghiêng ngàng rằng, phải nhịn phải nhịn để thoát cái thân già này ra khỏi đây rồi tính sau.

Lão gọi xong rồi nhìn Tuyết y với ánh mắt tội nghiệp... gương mặt phệ già nua cổ ra vẻ đáng thương :

- Tôi...đã làm theo yêu cầu của cậu. Coi như chúng ta không nợ nhau gì nữa chứ.

Tuyết Y nở nụ cười chế giễu, cậu đứng dậy đi lại gần chỗ ông Đồng đứng ngay mép hồ...

Đáy mắt Tuyết Y ánh lên sự gian tà, cậu nhìn nhìn xuống hồ chật lười :

- Không biết xuống người xuống đáy sẽ ra sao nhỉ...?

Dứt câu, cậu đưa tay dơ lên...lão Đồng hoảng quá tưởng cậu định đánh mình lão thật lùi về phía sau...và trượt chân ngã xuống hồ...

- Cứu...cứu...tôi...

Tuyết Y nhin cười, nhìn con chăn dãn cuốn lấy người ông Đồng...Mặt lão còn xanh hơn cả tàu lá chuối lúc nãy nữa...bộ mặt phát khiếp của hắn không làm cậu chú ý bằng thứ chất lỏng hiện lên loang ra quần hắn...Tuyết Y nheo nheo mắt lại :

- Đừng bảo ông đang xoắn ra quần đấy nhé...

Hai tên đi cùng Tuyết Y cũng che miệng để khỏi bật cười thành tiếng...Lão Đồng ngất lịm đi vì chết khiếp...

....

Ngữ Yên về nhà...thấy chị tay sách rách mang. Cậu chau mày nhìn :

- Có chuyện gì...mà...

- Chị muốn đi leo núi.

- Gì – Thừa Ân cười không nổi, nét mặt ngẩn ngơ ngây thơ không hiểu.

Chợt nhận ra điều gì đó bất thường trên nét mặt buồn, gương mặt nhợt nhạt của Ngữ Yên, cậu tò mò đoán :

- Cãi nhau với San Phong à?

Ngữ Yên gật đầu cho qua, cô không muốn giải thích loằng ngoằng nhiều nữa chỉ thêm đau đầu nhức óc mà thôi...

Thừa Ân không có vẻ gì sùng sốt, cậu phẩy tay :

- Bỏ đi, trước khi lấy nhau đã bảo hai người không hợp nhau mà lại. Chắc cô Ngữ Yên cũng mệt rồi, nghỉ ngơi đi, tự nhiên buồn lại đi leo núi là sao. Tự phạt bản thân đấy à.

Thừa Ân cười cười trêu Ngử Yên. . .điều đó chẳng làm Ngử Yên cười nổi nữa, đang đau khổ muốn chết đây lại gặp ngay thằng em suốt ngày hớ tở trên, hớ tở cười này nữa. . .

Ngử Yên thờ hất ra :

- Đúng rồi, ngu rồi tình dậy là quên hết.
- Đúng, phải cứng rắn thế mới là cô Ngử Yên chứ.

Tin. . .tin. . .

Thừa Ân nhìn màn hình, miệng chọt tùm tùm cười khiến Ngử Yên nghi ngờ :

- Sao em gái. . .
- . . .

Tự nhiên đang cười, Thừa Ân bỗng nhiên quát lớn qua điện thoại về rất bức :

- Tôi không cần biết, Trong chiều nay không hoàn thành việc tôi giao thì chuẩn bị xuống hậu cần đi.
- . . .

Thừa Ân tắt máy, nét mặt lại trở nên bình thường hơn nữa còn ả nụ cười mờ ám.

- Ai vậy.
- Học muội ấy mà. Thôi cô Ngử Yên nghỉ ngơi đi. Tôi đến côngty đây.
- Ừm- Ngử Yên gật đầu mặt vẫn ngoái nhìn theo Thừa Ân. . .

Bộ mặt này chắc chắn là thích người ta rồi. . .Ngử Yên cười nhẹ cho niềm vui mới của em rồi lại buồn cho nỗi đau của mình. . .Vui buồn lẫn lộn thế này còn khó chịu hơn là buồn hẳn. . .

.....

- Cứu. . .cứu mạng. . .quân giết người!!!!!!!!!!!!

Vị bác sĩ đang đo huyết áp cho ông Đồng cũng giật mình đứng dậy thụt ra sau khi lão hét toáng lên ngồi ngồi bật dậy. . .

Cả người lão toát lên cả mùi hôi thối khiến bác sĩ y tá có mặt ở đó ai cũng phải đeo khẩu trang. . .

Nhìn quanh thấy họ cứ đăm đăm nhử mày nhìn tập trung về mình, giương như nổi kinh hoàng vẫn còn ám ảnh lão, lão nín tay vị bác sĩ gần đó giọng khản trương gấp gáp vô cùng tận :

- Cứu. . .

Vừa lúc đó, lão nhìn ngay thấy Tuyết Y đi vào với gương mặt ngây thơ vô số tội. . .

Lão run run đưa tay chỉ về phía Tuyết y:

- Nó. . .nó. . .quân sát nhân. . .chính . . .

Vị bác sĩ chau mày khó chịu nói qua khẩu trang :

- Có lẽ do ông bị hoảng loạn nên nói năng lung tung. Chứ Hàn thiêu chính là người đã đưa ông vào đây cấp cứu sao ông lại còn. . .

Lão Đồng lắc đầu nguầy nguậy không cả chống mặt, ánh mắt kinh sợ nhìn về phía Tuyết Y:

- Không. . .không phải, chính nó, . . .chính nó hại. . .

Tuyết y lại gần hơn thì lão Đồng lại ngồi nép đi xag một phía.

Tuyết Y nhìn ông Đồng, miệng khẽ nở nụ cười ôn nhu, gương mặt trở nên thánh thiện đột xuất chú ý kỹ trong tia nhìn đó ẩn giấu cả vẻ nham hiểm nữa cơ đấy. . .

Tuyết Y nhìn vị bác sĩ nói :

- Tỉnh rồi, để tôi đưa ông ấy về nhà không gia đình ông ấy lại lo.

- Vâng, tùy cậu.- Ông ấy chỉ vì hoảng loạn quá mới ngất đi chứ không có vấn đề gì. Nếu muốn an toàn hơn thì mời bác sĩ đến theo dõi tình hình ra sao..- Vị bác sĩ dặn dò.

Hai tên đi cùng Tuyết Y bước đến cung kính trước lão Đồng :

- Mời Đồng xự trường về nhà. Cô Nhã Kỳ đang rất lo vì sự mất tích của ngài.

Ông Đồng tái mặt khi vở kịch của Tuyết Y quá thật đến nỗi...lão không thể làm khác gì hơn..

Vị bác sĩ nói :

- Tôi nghĩ về vấn đề tâm thần nên cho ngài đây điều trị ở nhà sẽ tốt hơn.

- Ồ vâng – Tuyết Y gật đầu cười – Còn không đưa ngài ấy đi.

- Vâng.

.....

- Đưa ngài ấy về chỗ cũ chăm sóc tử tế. Chiều tôi sẽ “ghé”.

- Vâng thưa Hàn thiếu.

Ông Đồng vừa đi vừa liên miệng hét lần dây dựa :

- Buông tao ra...chúng...mày...chúng mày...định giết tao...để...thủ tiêu...

Hai tên vẫn im lặng vốn tiết kiệm lời cũng chẳng giải thích gì nhiều kệ mọi người nhìn theo tò mò mà lời thề ông ta ra ngoài ẩn vào xe.

.....

Tuyết Y quay lại phòng Từ Di, thấy cô đang ăn cùng San Phong, cậu dừng bước, đứng nép mình xang một bên cửa...

- Em khoẻ chưa?

- Cũng tạm rồi...à chuyện lần trước...

San Phong cười gượng lắc đầu :

- Anh quên hết rồi. Em với Hàn thiếu sao rồi.

- Cũng bình thường.

“Cũng bình thường” Tuyết Y cau mày...giọng cô nói chẳng có vẻ gì là không nhớ chuyện về cậu thì phải...hướng mắt nhìn Từ Di, ngay cả nét mặt của cô cũng chẳng còn như những lúc cô đã ngây ra chẳng biết cậu là ai nữa...

Vậy ra mọi chuyện đã rõ...Tuyết Y đã bị lừa một vỏ rồi. Khoé môi vô thức hiện lên nụ cười “Giỏi lắm...”. Tuyết Y quay lưng bước đi, gương mặt vẫn điềm nhiên không hề có vẻ tức tối gì cả...

Cậu xuống dưới căng tin tìm chút gì đó ăn tạm...

- Em ngồi đây được chứ?

Tuyết Y ngừng nhai, mắt nhìn lên cô gái lạ, cậu gật đầu không nói gì. Cô ta vừa ngồi xuống, Tuyết Y đã bung khay com của mình xang bàn khác khiến cô ta sững người nhìn theo, nụ cười làm quen tắt ngấm trên môi. Mặt nóng hết cả lên, mắt gườm gườm nhìn Tuyết Y miệng bật thốt thành câu :

- Làm như đẹp trai lắm vậy.

Câu nói đó lọt ngay vào tai Tuyết Y, cậu chau mày nhìn lên về phía đó làm cô gái vội quay xang chỗ khác lò đi...

Mất cậu chợt đổi hướng xang hai người đang đi dưới khuôn viên bệnh viện...Lập tức Tuyết Y đứng dậy, lại quỳ mua hai lon Cass rồi đi đến chỗ họ...

Mặt hơi cười những vẫn nhăn nhó lướt mắt qua Từ Di rồi lại trở về dùng ánh mắt tại San Phong, cậu đưa lon bia cho San Phong

:

- Cảm ơn.

- Huỳnh tổng đến thăm Tử Di à,...Tuyệt Y nhìn quanh – Sao không đưa cả vợ hiền của mình đến đây?

San Phong biết Tuyệt Y đang châm chọc mình với giọng nói chế giễu đó, mặt cậu làm ra vẻ bình thường mỉm cười nhún vai :

- Cô ấy à...đi xang Nhật được mấy ngày nay làm một số chuyện rồi.

- Đi Nhật.. – Tuyệt Y bật cười – Huỳnh tổng không đùa đấy chứ?

- Sao tôi phải đùa với Hàn thiếu ? – San Phong cười lại, cố dấu đi vẻ chột dạ của mình.

- Chính Huỳnh phu nhân là người hiến máu cho Tử Di mà...mới đêm qua thôi sao Huỳnh tổng lại nói...

San Phong chau mày, nét cười khoáng khứng lại trên môi...”hiến máu cho Tử Di...” . Đứng rồi, hèn nào sáng sớm cậu đã gặp Ngữ Yên trong đây, mặt cô nhìn có vẻ bạc nhược đi trông thấy vậy mà...

Cậu cười cho qua :

- Vậy à. Thôi tôi xin phép trước. Hàn thiếu chăm sóc Tử Di nhé.

- Đương nhiên phận sự mà. – Tuyệt Y nhún vai cười cười – Huỳnh tổng đi nhé.

Tử Di quay xang lờm lờm Tuyệt Y khi San Phong đã đi được một quãng.

Tuyệt Y cũng quay xang nhìn cô, cậu dờ mặt chau mày :

- Vì vẻ nhí.

- Cũng tạm – Tử Di cười hề rồi quay mặt bỏ đi.

- Em đ Mi đâu vậy, tôi chưa nói xong,,

- Anh tự đứng nói một mình đi.

Tử Di vừa đi vừa nói vọng lại, Tuyệt Y đứng nhìn một lúc rồi mới đi theo sau...

..

- Sao tôi không liên lạc được cho ba tôi – Nhã Kỳ đập tay xuống bàn quát tên trợ lý của ông Phát.

- Thưa...thưa...cô sáng nay ông chủ mới,...gọi điện về....bảo...

- Bảo gì, nói nhanh lên.

- Ông nói qua bên luật sư Phạm lấy giấy chuyển nhượng của Hàn thiếu mang đến trả lại cho Hàn thị. Giọng ngài ấy có vẻ đang rất khẩn trương...

- Cái gì – Nhã Kỳ đứng bật dậy quát lớn ...- Ông mau gọi lại số đây cho tôi...Hừ...

- Thưa...cô, – Mất lão Phát lão liên sợ sệt..- Không liên lạc được nữa...

Nhã Kỳ nghiêng răng chèo chèo. khuôn mặt nóng phùng phùng...”Chắc chắn là hấn rồi...được...”.

Cô cầm túi xách lên, đi đến gần lão Phát, dạn dò gì đó rồi mới ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Mặt Nhã Kỳ tươi cười bình thường như chưa biết chuyện gì xảy ra, chính thái độ quá bình thường so với bình thường của cô làm Quách giám ái ngại.

Cậu cười cười chặn đường Nhã Kỳ lại, nói :

- Nhã thư có hẹn với Hàn thiếu sao?

Nhã Kỳ hơi cười, miệng trễ xuống :

- Không, nhưng tôi không thể đến gặp anh ấy sao?

- Ồ...- Quách giám cũng chẳng vừa, nhún vai thần nhiên đáp :- Vậy đã làm Nhã thư tổn công rồi, Hàn thiếu hiện không có ở công ty.

Nhã Kỳ chau mày :

- Vậy sao. Cậu biết Hàn thiếu đi đâu chứ?- Nhã Kỳ dò hỏi.

- Tôi không biết... À...- Quách giám dơ tay vẫy 1 nhân viên, người đó liền đi tới.

Cậu quay sang người đó nói luôn mà không để ý gì đến Nhã Kỳ nữa :

- Bên thiết kế sao rồi...

- Song Linh làm mất bản thiết kế nên giờ phải làm lại...

Quách giám chau mày quát :

- Sao lại để mất. Nhân viên vô ý vậy, Trưởng phòng Lâm không biết quản lý nhân viên sao?

Người kia giật bản mình vì chưa bao giờ thấy một người ưa nhỏ nhẹ như Quách giám lại lớn giọng đến vậy, cô ta đâm ra lắp bắp :

- Ồ...vâng...đấy là chuyện bên...

Nhã Kỳ biết Quách giám đang lo mình, cô khó chịu lườm cậu rồi cũng quay ngoắt đi mặt hầm hầm lửa giận...tiếng gót dày nên xuống sàn vang lên từng âm thanh đến rợn gáy óc...

Thấy Nhã Kỳ đã chịu đi, Quách giám đổi mặt ngay, cậu khẽ nở nụ cười thân thiện ưa nhu như thường ngày :

- Ừ vậy thôi, cô đi làm việc đi nhé.

Nói xong cậu bước đi luôn...

Cô gái thở hắt ra...vuốt ngực “Hết hồn”...

....

- Tôi khát nước quá...

Tự nhiên Tuyết Y vừa ngồi xuống, Từ Di đã lên tiếng than, cậu nhìn cô nói :

- Sáng anh mua cả một đồng nước rồi.

Từ Di nhìn xang đồng đồ trên bàn :

- Vậy à..

Cô lục lục lợi lợi một hồi lục ra mấy lon nước để ra bên ngoài rồi nhìn Tuyết Y nói :

- Anh biết uống những thứ có gas này là không tốt không?

- Có cả nước cam đấy.

- Thứ nước này á – Từ Di dơ lon nước cam ép lên, đành đành nói – Anh biết trong đấy chứa bao nhiêu phần trăm đường bao nhiêu phần trăm nước pha màu không?

Tuyết Y cau mày vì thái độ khó chịu của Từ Di đối với mình. Là cô đang cố tình làm khó mình đây mà, cậu cố nhẫn nhịn. ...:

- Vậy em muốn uống gì?

- Nước ép đào. Mà phải tự làm ấy nhé đừng mua lon.

- Ừm- Tuyết Y vẫn nhẹ nhàng không một lời kêu ca đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn theo Tuyết Y, thái độ của cậu làm cô thấy mình như hơi quá rồi thì phải... Từ Di lắc đầu “Vẫn chưa bằng một góc những gì anh ta làm với mình...” Cô tự nhủ bản thân như vậy. Thử cho Tuyết Y nếm vị bị người khác gây khó dễ để xem cậu sẽ chịu đựng được bao lâu...

...

Đang nghĩ ngợi lung tung, chợt cô nhìn thấy bóng dáng ai quen quen vừa lướt qua...Nhã Kỳ cho xe dừng lại, thò đầu ra khỏi cửa xe ngoài lại sau...

Tuyết-Y...Cô lại nhìn lên biển chỗ cậu vừa mới đi ra...”Bệnh viện”. “Anh ta vào đây làm gì...?”. Lập tức cô quay lại gửi xe vào bãi rồi vào trong...

...

Tuyết Y bắt taxi về nhà ông Đình...

....

- Chú...- Ren vừa thấy Tuyết Y xuất hiện trong sảnh, cậu bé liền chạy tới.

- Ừ – Tuyết Y ngồi xuống khẽ cười – Ở đây vui không?

Ren đảo mắt nhìn quanh, yên tâm vì không có ai, cậu lắc đầu :

- Toàn người ít nói thôi chú ạ...cứ làm lì làm việc loanh quanh suốt, ông thì phải đến côngty suốt, cháu trả biết chơi với ai.

- Vậy à. Để 1-2 hôm nữa, chú thu xếp hết công việc rồi đưa cháu đi chơi nhé.

- Cũng được. – Ren chợt hỏi :- À, chú biết mẹ cháu đâu không, mấy ngày nay mẹ trả thấy đâu cả.- Mặt Ren buồn buồn.

- Mẹ đi nước ngoài gấp bàn công chuyện nên chưa nói được với cháu. Chắc mẹ sắp về rồi ấy mà.:

- Vậy ạ – Ren gật gù, như nghĩ ra điều gì đó, nó nhìn lên Tuyết Y lông mày nhướn nhướn lên – Chú...

- Ừ sao?

Hai bàn tay bé xíu trắng trẻo của đứa bé đưa lên cong lại ấn ấn vào không khí như đang muốn gọi ý điều gì đó cho Tuyết Y, ánh mắt tròn xoe nhìn Tuyết Y :

- Chú hiểu không?

Tuyết Y bật cười :

- Biết. Nhưng giờ chú có việc rồi , chưa chơi được.

- Việc, việc...lúc nào cũng việccccc. – Giọng đứa bé kéo dài ra, gương mặt xịu xuống như quả bóng xì hơi.

Tuyết Y hơi cười không nói gì, cậu hỏi :

- Cháu muốn uống gì không, chú làm cho.

- Chú làm – Ren trề môi như không tin – Chú làm thì chỉ chú mới uống được thôi.

- Chưa biết được. – Tuyết Y đứng dậy, nắm tay Ren vừa dắt vào phòng pha chế nước uống riêng của nhà, vừa nói – Vào đây chú thử làm cho.

Ren thở hắt ra, miệng đứa bé như mếu :

- Cháu là người phải thưởng thức thử nghiệm của chú à...chết rồi.

Tiếng lẩm bẩm của Ren không qua khỏi tai Tuyết Y, cậu không khó chịu chút nào mà chỉ cười cười.

...

Tuyết Y chăm chỉ vừa làm vừa nhìn hướng dẫn trên mạng...

Ren ngồi trên chiếc ghế cao, chống cằm nhìn Tuyết Y chời đợi...

- Xong rồi đây – Tuyết Y đẩy ly nước đào lên trước mặt Ren nói – Mời...

Mặt Ren nhẩn nhẩn cười cười nhìn Tuyết Y rồi lại nhìn chăm chú ly nước Tuyết Y làm...:

- Chú ơi...- Giọng Ren thật đáng thương
- Sao thế ?- Mặt Tuyết Y cũng ngây thơ không kém nhìn nó.
- Cháu không muốn bị táo bón...- Mối đứa trẻ trẻ ra run run kiểu khóc giả...
- Không sao đâu, thử đi. – Tuyết Y dục.
- Chú cũng thử đi.
- Ừm – Tuyết Y rót phần còn lại ra một ly khác cho mih, miệng tự khen – Màu cũng đẹp lắm...

Ren kéo chiếc ly lại gần hơn, cầm ống hút hút lên nhấp một chút...

Vị gì rất lạ...đứa bé hút lại một lần nữa...không thể không kêu lên:

- Chú ơi...

Tuyết Y đang định uống thì Ren kêu lên làm cậu dừng lại, nhìn đứa bé, cậu dò hỏi:

- Sao? Ngon à.

Ren chẹp chẹp miệng như lấy lại vị lúc nãy...

- Vâng...

Tuyết Y lờm lờm Ren...Ngon mà mặt nó căng thẳng rồi nhẩn nhó làm cậu cứ tưởng kinh lắm chứ.

- Chắc chú làm nhiều lần lắm rồi nhì.

- Lần đầu.

- Mẹ cháu dạy không được nói dối đâu chú ạ.

- Vậy à – Tuyết Y vừa cười vừa làm lại cái thứ nước ép mình vừa làm ra, miệng vẫn hỏi – Vậy mẹ cháu có khi nào nói đến ba cháu không.

Ren vừa ngậm ống hút uống vừa gật đầu, cậu bé nhả ống hút ra nói:

- Mẹ cháu chỉ nhắc đến kho nào cháu hỏi thôi.

- Vậy mẹ cháu nói gì?

- Mẹ cháu nói ba ít nói, mặt lạnh như tiền, hay bắt nạt mẹ, có tài mà không có đức...còn nữa...

- Thôi được rồi – Tuyết Y ngăn ngay lại, Ren nói đến đâu như tát nước vào mặt cậu đến đó.

Toàn chỉ có nói cái xấu của mình với con thôi...Tuyết Y nín thở, tập trung vào làm việc không muốn nghe nữa...

- Chú để cháu nói nốt, mẹ cháu dạy không được gạt chuyện người ta đang nói xang một bên như vậy gọi là bất lịch sự.

Tuyết Y hơi trề môi:

- Vậy cháu tiếp đi.

Mặt Tuyết Y nhon nhon không thèm nhìn Ren chờ đợi như ban nãy nữa...cậu biết chắc lại là nói xấu mình tiếp rồi. Dạy trẻ con kiểu gì mà toàn nói xấu ba nó... Khi nào nhận con chắc mắt mặt lắm đây...

- Có lần cháu hỏi, ba cháu như thế sao mẹ còn để con cho ba...tức là để cháu đấy.

Tuyết Y khựng người, lập tức dừng tay nhìn Ren...:

- Mẹ cháu nói gì?

- Mẹ cháu không nói lý do mà chỉ kể là mẹ không hiểu sao khi nhìn ba lại thấy vừa hận vừa yêu, ba rất ít khi cười với mẹ chắc là do ba không thích mẹ nên khi biết mình mang bầu với ba mẹ cũng nửa vui nửa buồn, nói với ba sợ ba không thích nên không dám mở miệng, chỉ lẳng lặng để cháu bên nước

ngoài thôi. – Ren buồn buồn nói – Chắc ba cháu chẳng biết sự có mặt của cháu trên đời đâu.

Nét tui thân trên mặt đứa trẻ làm Tuyết y thấy nhói lòng. . . chỉ muốn ôm nó thật chặt để xua tan cái ý nghĩ của nó về ba mình thôi

- Nếu ba cháu rất vui vì biết có cháu thì sao?

Ren cười cười, tâm sự của đứa bé mà như người lớn :

- Cháu nghĩ ba không thích mẹ chắc cũng chẳng ưa gì cháu đâu. Chú đừng nói cháu kể cho chú về ba cháu với mẹ cháu nhé. Lần cháu hỏi mẹ về ba đấy mẹ buồn lắm nên cháu cũng chẳng muốn nhắc tới.

- Ừm – Tuyết Y gạt đầu, miệng cười mà lòng chứa đầy ưu thương.

....

- Nước của em đây.

Từ Di ngồi dậy nhìn Tuyết Y :

- Để đây đi, chờ anh làm tôi uống hết cả chai nước lọc rồi.

- Ừm- Tuyết Y lẳng lặng để bình nước ép mình làm xuống bàn.

- Đầu em còn đau không.

- Cũng đỡ rồi. Tôi cũng đang định hỏi anh hôm nay về được không, con tôi ở nhà chắc lo lắm.

Tuyết Y cười nhẹ :

- Anh vừa qua thăm con rồi. Nó đang ở nhà ông chủ tịch ấy. Em muốn về rồi à.

- Ừ.

- Ừ, vậy để chiều anh làm thủ tục xuất viện cho em.

- Cảm ơn – Từ Di gạt đầu rồi nằm xuống không nói gì thêm nữa, cô quay lưng ra ngoài nhắm mắt lại.

Tuyết Y tự nhiên hỏi :

- Em còn nhớ chuyện anh nói chỉ cần làm một việc rồi anh sẽ để em đi không.

Từ Di nằm im không nói gì, nhưng tai thì vẫn muốn nghe chuyện cậu muốn mấy năm về trước đó.

Tuyết Y hơi cười cúi đầu nói :

- Là đứa con đấy. . .

Mắt Từ Di mở ra, nhìn về góc tường, miệng khẽ mím lại rồi nói :

- Anh nói gì tôi không hiểu, tôi buồn ngủ rồi.

Tuyết Y gạt đầu đứng dậy, :

- Ừm. Vậy chiều anh quay lại.

Từ Di nhắm nghiền mắt lại che đi cảm xúc đang dâng lên trong lòng mình. . . Vậy là Tuyết Y muốn có đứa con chứ không phải như những gì cô nghĩ. . .

Từ Di che mặt vào gối, lòng bối rối không biết nên đối xử với Tuyết Y ra sao nữa. . .

....

Nhã Kỳ vội vàng tránh đi chỗ khác khi thấy Tuyết Y chuẩn bị bước ra ngoài.

Mặt cô thoáng ngỡ ngàng khi thấy Tuyết Y có những lúc như vậy. . . gương mặt đẹp buồn bã, giọng nói nhẹ nhàng như gió. . . đôi mắt chất đầy ưu thương. . .

Khoé môi Nhã y nhếch lên nụ cười bạc bẽo “Hàn- Tuyết –Y . . . những gì anh muốn có tôi sẽ phá..phá tất. . .”.

....

Tên Một nhìn ông Đồng, hần vẫn còn nhớ lại vụ “tè” ra quần đấy, không dấu nổi miệng hần cứ tùm tùm cười suốt.

Ông Đồng cố ngồi tịnh tâm nghĩ cách trước khi Tuyết Y đến phải thoát ra được chỗ này...

Người ta có câu. “Tiền không mua được tất cả nhưng...nhiều tiền sẽ mua được tất cả...”.

- Nếu các cậu chịu thả tôi ra, tôi sẽ cho các cậu gấp 3 lần số tiền Hàn thiếu thuê các cậu.

Tên Hai, cười nhạt nói :

- Chúng tôi học được chữ tín ngay khi làm nghề này đấy thưa ngài.

Ông Đồng cười nhạt :

- Vậy thì gấp 5 được chưa?

- Kể cả là gấp 10.

Ông Đồng tái mặt nhìn hai tên...Ông không ngờ Tuyết Y kiếm ở đâu được toà những người trung thành với mình được như vậy, bù lại cho những đứ xung quanh ông, toàn đứ ăn hại vô tích sự...

- Sao không nhượng luôn cả tài sản của mình để thoát thân đi ngài Đồng – Tuyết Y xuất hiện, vừa bước vào trong vừa nói giọng chế giễu.

Nhìn thấy Tuyết Y, ông Đồng lại thấy run...ông không ngờ cậu lại xuất hiện lại sớm thế này.

Lão Đồng cười về nịnh nọt để xoa bớt cơn giận của Tuyết Y đối với mình :

- Hàn thiếu, tôi chỉ...xem mấy người bên cậu có trung thành không thôi....

Tuyết Y bật cười :

- Vậy à. Vất vả cho xự trường quá.

- À – Tuyết Y chợt nhớ đến vụ lúc này, cậu quay xang hai tên kia nói – Sáng giờ đã cho “thú cưng” của tôi ăn chưa?

- Dạ...chưa – Hai tên đồng thanh.

Tuyết Y tia mắt xang ông Đồng làm ông ta bạc mặt, da gà nổi hết lên sống lưng lạnh toát, miệng lắp bắp :

- Cậu..c..ậu...

- Bình tĩnh nào – Tuyết Y cười cười gian xảo... – “Thú cưng” của tôi lành tính lắm được huấn luyện rồi, chỉ ăn thức ăn người cho chứ không có ăn thịt người đâu mà ngài phải sợ đến nổi... – Tuyết Y bỏ lửng câu, miệng cười cười gian tà.

Ông Đồng tức xanh mặt, miệng lắp bắp đến nỗi không nói thành lời...Thì ra...là Tuyết Y đang dọa mình...vậy mà ông đã làm một thứ mang nhục rồi...hừm...

- Thần kinh của xự trường có vẻ yếu quá nhỉ. Vậy chúng ta thử chơi trò nhẹ nhàng hơn nhé.

Tuyết Y quay xang hai tên kia :

- Chuẩn bị đi...- Cậu lại điềm nhiên về ghế ngồi.

Ông Đồng sợ hãi kêu lên :

- Các người...các...người...định làm gì tôi...

- Thư giãn đi, không gì phải căng thẳng như vậy.

- Đừng...cậu...cậu muốn tôi làm gì tôi cũng sẽ làm...- Ông Đồng thẳng thốt van xin...

Tuyết Y im lặng không nói gì thêm, chờ đợi trò mới của mình...Lâu lâu mới có người giúp mình xả stress tốt như ông Đồng, phải nắm bắt thú vui thôi...

Hai tên kia ra bên ngoài chuẩn bị dựng cảnh gì đó...

....

Lúc sau hai tên đó vào lõi ông Đồng ra ngoài, Tuyết Y cũng bước ra theo.

Cậu khoanh tay neho mắt nhìn lên những cành cây trước mặt mình. . .miệng cười cười :

- Chơi một trò chơi nhé.

Ông Đồng lắc lắc đầu sợ sệt, Tuyết Y lại tiếp :

- Nếu ông thắng thì tôi sẽ thả ông ngay lập tức.

- Cậu...cậu...hứa...chứ.

Tuyết Y hơi cười gật đầu khẳng định.

- Vậy vậy

,... Là thế này...xự trường nhìn thấy cái cây trước mặt chứ...

Lão gật gật đầu nhìn cái cây khô cũng không cao lắm, không có chút lá nào chỉ còn vài cành và cái ngọn nhoi lên kia...

Cậu tiếp :

- Chỉ cần xự trường Đồng chạm được đến cái ngọn...trò chơi chấm dứt...ngài đi đường ngài tôi đi đường tôi.

Ông Đồng nhìn Tuyết Y...không phải dễ vậy chứ..Càng dễ càng phải cảnh giác, lão Đồng cắn môi đắn đo...nhưng dù sao có cơ hội thoát còn hơn không để cậu hành hạ từ từ còn khổ hơn là chết.

Ông Đồng gật đầu lia lịa :

- Vâng, vâng.

Hai tên kia cười trối cho ông Đồngm lão định đi đến bắt đầu ngay cuộc chơi.

Tuyết Y nén cười ngược mắt nhìn theo lão Đồng chờ đợi...Cậu nói nhỏ :

- Đứng bên dưới đi...

- Vâng.

Đối với một người đã có tuổi như ông Đồng thì dù treo một cái cây không cao lắm cũng là cả một vấn đề...

Lão vật vờ để ôm cái thân cổ gắng dùng chân đạp mạnh ghì lại với với lấy cái cành đầu tiên...

Cuối cùng cũng đã treo và chạm lên được cành đầu rồi, lão đưa tay quệt mồ hôi một thò phù ra lấy sức tiếp tục...

Cố gắng mãi mới có thể chạm đến cành thứ hai, lão vừa cố nhoi người đặt chân tới cành đó thì.

Crộp...

Cành gãy, lão trượt chân may nhanh tay ôm chặt lại thân mới khỏi bị ngã, tên Một bên dưới nói lớn :

- Cẩn thận chứ ngài Đồng...

Tuyết Y đứng từ xa lắc đầu cười...

Sau phút đầu tim, lão thở dốc mạnh ngược lên nhìn cành tiếp theo để đến được ngọn, chiều cao có hạn làm sao mà với được cành đó đây...Lão đành ôm thân, leo lên cây khô đó như leo cây dừa...cố gắng vuron mình hết sức đến nứ đến cành đó...

Mừng quá khi đã sắp treo chân lên được cành đó, như vậy sẽ chỉ còn một cành nữa là đến ngọn...

- Cẩn thận – Đột nhiên tên Một hét to làm lão giật thót mình nứ mạnh tay xuống, do cành cây quá khô lại công thêm cả cái lực nứ lấy trong lúc hoảng hốt của lão làm...

Crộp...

Xong lại một cành nữa ra đi...Lão Đồng cắn răng khi bị trượt xuống cũng may vẫn chưa ngã xuống đấy, không thì đi hết bộ xương già của ông mất...

Hai tên bên dưới mặt cứ ngược lên trên nhìn lão Đồng vật vao dưới trời nắng thế này thấy tội thật...nhưng ai bảo thích đi gây chuyện thì phải tự dọn hậu quả thôi...

Không còn chỗ để níu lên nữa, trọng lượng của ông không phải nhỏ, leo lên kia được chắc cũng chết vì mất sức thôi...Lão nhìn lại xuống bên dưới chợt nhận ra mình đang lơ lửng ở giữa...lão hoa mắt vì sợ...mồ hôi nhễ nhại từ trán rớt xuống cay mắt, tay không thể dụi được vì phải bám chặt lấy thân không thì ngã mất...

Tuyết Y nói lớn :

- Tiếp đi chứ...- Miệng cậu cười cười..

Sức già có hạn...lão tự thấy mình không thể cố được nữa... có khi cố quá thành quá cố thôi...giọng lão thều thào đứt quãng vì mất sức :

- Tồ...i...th...ua...

- Ngài ấy nói tôi thua – Tên Một nói to lại nghe Tuyết Y nghe.

- Vậy thì xuống đây.- Cậu nhìn về phía 2 tên kia hất mặt nhẹ, hiểu ý, chúng kiêu nhau lên, tên Một với lấy cành dưới cùng còn sót lại không bị gãy bẻ nốt đi.

Lão Đồng choáng váng vì độ thâm của bọn chúng...lão cắn răng không dám nói...

Đành phải trượt xuống...những vỏ cây khô cạo vào da làm lão xước xác hết mình mảy, lão nhích từng chút một xuống thật cẩn thận...sau một hồi lặn độn cũng đã đáp được xuống dưới...

Tuyết Y đi lại chỗ lão nằm vật dưới đất vì mệt...cậu chặt lưỡi :

- Biết không làm được thì đừng nhận lời, sao phải tự dày đoạ bản thân vậy...

Hai tên kia nhìn Tuyết Y đầy cả kính...’’đúng là trả phải ra tay gì mà vẫn làm người ta đau được...’.

- Đưa xự trường vào trong nghỉ ngơi. Già rồi mà không biết điều, cứ thích tranh với lớp trẻ.

Dù mệt nhưng lão Đồng vẫn ý thức được Tuyết Y đang đá mình, lão cắn răng cố chịu đựng...Đội lão ra được, lão sẽ dùng mọi cách để cho Tuyết Y sống cũng không được mà chết cũng không xong như cậu đã làm với lão bây giờ...

Tuyết Y nhìn đồng hồ trên tay, cậu nói :

- Thôi để khi khác tiếp tục nhé. Chăm sóc sự trường tốt vào. Tôi sẽ quay lại sớm.

- Vâng.- Hai tên cúi đầu chào Tuyết Y...

Còn lão Đồng thì nằm bệt một chỗ, người ngom đau nhức, những vết xước làm hấn thấy rất khi mồ hôi thấm vào..’’Đùng là rần độc..’- lão nghiêng ngàm chữ.i Tuyết Y...

.....

- Hân thiếu, có người gửi vật này cho cậu...

Tuyết Y vừa dừng chân trước côngty đã có người chạy tới gửi cho cậu một phong bì vàng..:

- Có nói tên không?

- Dạ không. Người ấy chỉ nhắn Muốn con mình được chăm sóc tử tế thì mau thả ông Đồng ra.

Tuyết Y sững người, mắt đục ngầu lại không nói gì, chạy ngay ra đường vội vã bắt taxi...

....

Ngồi vào trong xe, cậu nói địa chỉ cần đến rồi, ở phong bì ra xem...

Ánh mắt Tuyết Y tối sầm lại, tay nắm chặt lại những tấm hình chụp Từ Di với Nick tay trong tay đi vào khách sạn...

Tuyết Y cắn chặt răng đến nỗi quai hàm bạnh ra, đôi mắt chứa đầy hàn khí, gương mặt cương nghị trở nên lạnh toát...

.....

- Lý- Nhã –Kỳ đầu – Tuyết Y gạt mấy tên người làm xang một bên quát lớn cổ cho Nhã Kỳ bên trong nghe thấy...

- Lùi ra – Tuyết Y dừng lại trừng mắt nhìn hai tên đang tay càn lẻo đẻo theo càn mình.

Chúng vẫn lỳ lợm đứng chặn cậu, miệng nói :

- Anh là ai....mong anh giữ lịch sự...

- Lịch sự à...

Tuyết Y hơi quay nghiêng mặt cười nhạt...rồi bất ngờ quay thẳng đâm vào mặt tên vừa phát ngôn...

Mặt mày tên còn lại trợn ngược lên, xách cổ áo Tuyết Y

- Định áp đảo tại gia à...- Hắn gân cổ lên nhìn Tuyết Y.

Không còn tâm trạng để nói nhiều, Tuyết Y gạt mạnh tay hắn ra khỏi cổ áo mình làm hắn chúi nhủi xang một bên...Rồi đạp đít hắn ngã nhào suýt cắm đầu xuống đất...Tên vừa bị đâm xong cũng đứng dậy, định dơ tay đánh cậu thì Tuyết Y đã nhìn xuống bên dưới của hắn :

- Khóa quần chưa kéo kìa...

Đứng sững lại, hắn đưa mắt đảo xuống bên dưới...mắt dật dật...”làm gì có”. Khi ngược mắt lên thì đã bị Tuyết Y đâm thêm cú nữa vào mặt vào hắn rú lên :

...

- Có chuyện gì vậy ...- Nhìn hai tên người làm nằm dưới đất, Nhã Kỳ cau mày rủa thầm “2 thằng vô tích sự”.

Tuyết Y định đạp hai tên khốn đó vài phát cho đỡ bực thì thấy Nhã Kỳ chịu bước ra, cậu bỏ mặc luôn hai tên đó, đi đến trước mặt Nhã Kỳ :

- Đưa bé đâu.

Nhã Kỳ cười cười, khoanh tay hất mặt nhìn Tuyết Y vẻ khinh khỉnh :

- Hơ...đưa bé nào, anh bị sao vậy...

- Cô không đưa đứa bé cho tôi thì đừng hỏi tại sao bố già của cô lại đi sớm.

- Hôhồ...- Nhã Kỳ che miệng cười – Anh đang dọa em đấy à Hàn thiếu...

- Cô muốn gì – Tuyết Y chau mày gần giọng.

- Muốn gì ấy à...- Nhã Kỳ chặc lưỡi đi qua qua lại lại trước mặt Tuyết Y ra chiều suy nghĩ...- Xem nào...đúng rồi. Đầu tiên phải thả ba tôi ra...

- Được.

- Thứ hai phải lên báo xin lỗi tôi về chuyện anh đã làm trong hôn nhân...

- Được.

- Thứ 3 phải tự nhận mình là đã giết Mi Chi...- Về mặt Nhã Kỳ nhon nhon tự đắc cười khẩy nhìn Tuyết Y

Hai bờ môi mỏng dần mím chặt lại, nhìn về mặt dương dương tự đắc của Nhã Kỳ, làm cậu nóng máu, cổ kim chế con giận, Tuyết Y gạt đầu :

- Đ.ư.ợ.c.

Nhã Kỳ phá lên cười :

- Haha....Hàn thiếu cũng có điểm yếu rồi à...hoho..em ra trò chơi này vui quá nhỉ.

- Mai sẽ có kết quả những điều cô muốn, và cô phải thả con tôi ra ngay lập tức. Nếu không – Tuyết Y nhìn sát gương mặt xuống sắc đi trông thấy của Nhã Kỳ mà trừng mắt, gần giọng – Tôi thề, sẽ làm bố con cô sống không bằng chết đấy.

Dù có lạnh người, dù có chột dạ trước lời Tuyết Y răn đe, nhưng Nhã Kỳ vẫn phải làm vẻ phách lối không sợ ai, lớn giọng :

- Hoho...anh là người cần tôi bây giờ đấy Hàn thiếu ạ. Nên học cách nhẹ nhàng với người khác đi.

Tuyết Y im lặng, gương mặt cương nghị, quay đi, miệng vẫn nhắc lại :

- Nhớ lời tôi nói đấy.

Tuyết Y vừa bước đi, lập tức sắc mặt Nhã Kỳ trở nên tái mét lại, chân vẫn còn hơi run đứng không vững... Về mặt này của Tuyết Y quả là đáng sợ chưa từng thấy. Dù có tức thế nào cậu cũng chỉ che đậy bằng nụ cười... còn một khi đã phẫn nộ thật sự thì không thể nào che bằng nụ cười mà thay vào đó là một lời cảnh cáo luôn có thật...

Cô quay lại vào trong nhà, chân đi guốc còn hơi run nên chẳng may bị triếp suýt ngã, bà người làm mau mắn đỡ lấy :

- Tiểu thư không sao chứ.

Nhã Kỳ cau có nhăn nhó, giận cá chém thớt, quát :

- Xê ra, không cần...

Bà người làm lắc đầu nhìn theo cô chủ đành hành của mình... bất lực. Đúng là cha nào con nấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Tuyết Y mệt mỏi về bệnh viện làm thủ tục xuất viện cho Tử Di rồi về phòng cô.

- Anh làm thủ tục chưa?

- Ừ, rồi – Tuyết Y khẽ cười.

- Vậy về luôn nhé, tôi muốn gặp con lắm rồi.

Nhắc đến Ren, Tuyết Y cố cười nhiều hơn che đi nội tình :

- Ren á, Đan Băng mới về nước rồi đưa nó đi biển chơi rồi. Chắc 1 vài ngày ngày 2 đưa nó mới về.

- Vậy à...- Mặt Tử Di hơi thất vọng, cô đành gật đầu.

Tuyết Y cười gượng, câu nhớ ra thứ mình vừa mua, đưa cho Tử Di :

- À, của em đây, thay đồ đi rồi về.

- Ừ.- Tử Di gật đầu.

Tuyết Y đứng chờ bên ngoài một lúc rồi Tử Di mới ra theo.

....

- Em có thể giải thích cho anh một chuyện được không?

Tử Di rót cốc nước lọc, nhìn Tuyết Y nói :

- Chuyện gì?

Tuyết Y lúi mẩy tấm ảnh ra, quay lại dơ lên nhìn Tử Di, mặt cậu hiện lên nét buồn lẫn những lời giải thích :

- Chuyện này là thế nào?

Tử Di nheo nheo mắt, miệng nước trong miệng suýt sặc lên sóng mũi, cô vòng ra đi lại chỗ Tuyết Y đang ngồi, cầm mấy tấm ảnh của mình được ai đó chụp cùng Nick đi vào hotell...

Nhìn một lúc như nhớ lại chuyện, Tử Di hơi cười :

- À...do tính chất công việc nên phải vậy.

Tuyết Y chau mày, ánh mắt tối sầm lại :

- Tính chất công việc ?- Tuyết Y tự nhiên nổi sùng lên quát :- Em nói vậy mà được à. Sao em không gặp anh, cần gì thì cứ nói sao phải làm trò đấy. Tên khốn đầy nhiều tiền hơn anh à.

- Ô- Mặt Tử Di nhìn sững Tuyết Y – Hình như anh đang kích động quá thì phải. . .

- Em hỏi xem có thằng đàn ông nào nhìn người phụ nữ của mình vào khách sạn với một thằng khác xem có giữ được bình tĩnh không. Quá lắm rồi. .

Tử Di bật cười, tim cô như hẫng một nhịp khi thấy Tuyết Y tỏ vẻ ghen tức ra mặt như vậy :

- Anh không nhớ tôi làm nghề thiết kế à?

Nét mặt Tuyết Y lập tức giãn ra, nhú nhú mày . . .:

- Vậy là. . .?

- Hân thiếu mà cũng có lúc lú lẫn vậy. . .- Tử Di cười chế giễu lắc đầu về lại vị trí cũ uống nốt ly nước lọc.

Thấy mình lú lẫn thật nhưng cậu lại có cảm giác thật nhẹ nhàng. . .Tuyết Y nhìn Tử Di, một nỗi lo nào chợt xuất hiện :

- Còn nữa. . .

- Lại chuyện gì?

Tử Di nhìn cậu chờ đợi.

- Tử giờ trở đi, có chuyện gì khó khăn cứ đến tìm ông chủ tịch nhé. Nếu ngại nói thì đến tìm Quách giám cũng được.

- Này – Tử Di nhú mày nhìn nét lạ trên khuôn mặt Tuyết Y.

- Để anh nói hết đã. . . Cả em nữa, nếu không còn tình cảm với anh thì có thể tìm người khác nhưng đừng là Huỳnh tổng vì cô gái đó rất tội nghiệp, anh nghĩ cô ta là người yêu Huỳnh tổng hơn bất cứ ai.

- Anh nói gì vậy. . .- Một nỗi lo sợ không định nào hiện lên trong lòng cô.

Tuyết Y chợt cười:

– Anh phải đi xa một thời gian. Chắc cũng lâu lắm – Tuyết Y lại gần Tử Di hơn, khoe miệng hơi cong lên cười nhẹ – Phải biết tự bảo vệ mình nhé, sống đừng nên hiền quá dễ bị người khác bắt nạt lắm. Hiểu không? – À còn phải nhờ em nói với con họ anh là ba nó rất mong sự có mặt của nó trên đời đây không phải như nó đã nghĩ. . .

Dừ cậu cậu nhẹ nhàng đặt lên trán cô nụ hôn, như không kìm được cảm xúc, Tuyết Y ôm chặt lấy Tử Di ánh mắt xa xôi nhìn về một khoảng không vô định phía sau lưng cô, . . .

- Anh xin lỗi vì đã bước vào cuộc sống của em. . .

Tuyết Y buông tay, cậu khẽ mỉm cười nhìn cô rồi quay lưng bước đi thật thanh thản. . .

Ánh lóng lánh trong mắt cậu như sắp rơi lệ. . .nhưng nét mặt lại nhẹ nhàng vô cùng. Tử Di chỉ biết đứng im nhìn cậu. . .Cô biết nói gì đây. . .Kéo cậu lại và nói đừng đi đâu hết. . .bàn tay cô cứng ngắc rồi không thể cử động để níu cậu lại nữa. . .Mọi giác quan như tê liệt hẳn đi khi nhìn Tuyết Y trở nên ôn nhu như vậy. . .

.....

- Mẹ biết mọi chuyện rồi. Dù Ngừ Yên đã đứng ra nhận hết mọi lỗi là do nó nhưng mẹ chưa đến nỗi lú lẫn mà không biết con mới là người có lỗi sau cùng. . .Hừ – Bà Như Hạ tức giận chỉ vào mặt San Phong – Là một thằng đàn ông thì đừng hèn như vậy.

Đúng là cậu đã quá đáng với Ngừ Yên quá rồi. . .Nhưng nói đến lỗi đâu phải mình cậu có đâu, . . .:

- Mẹ đã biết con không có tình cảm với cô ta thì đừng gán ghép ngay từ đầu như vậy. Con không muốn đổ lỗi cho ai lúc này nhưng chính mẹ là người đã ép con có tội. . .

Bà Như Hạ bật cười chua chát, đứng trước mặt con, bà nhìn cậu thật lâu, khoe mắt ướt mờ đi khi đưa con trai hoàn hảo của mình lên án mẹ nó như thế :

- Con nói mẹ ép con – Giọng bà lạc hẳn đi. . .- Phải, mẹ nghĩ chỉ cần có thời gian hai đứa sẽ có tình cảm thôi. . .Mẹ đã từng hỏi Ngừ Yên trước khi tổ chức lễ cưới là nó có hối hận thì bây giờ vẫn có thể rút lại kể cả đã phát thiệp mời rồi mẹ cũng sẽ hủy bỏ. . .Con biết nó đã nói gì không?- Bà Hạ nhìn San

Phong trừng trừng, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt đã có tuổi :- Nó không chắc nó yêu con nhiều bằng những cô gái xung quanh con nhưng nó sẽ cố làm cho vết thương trong đây – Bà Như Hạ chỉ vào lồng ngực San Phong mà nói – của con mờ đi... Dù con không bao giờ nhìn về phía nó cũng chẳng sao.

Bà Như Hạ dùng một lúc, gạt đi nước mắt rồi tiếp :

- Sáng nay nó đến nói mọi chuyện với mẹ, con biết mặt nó bạc nhược đến cỡ nào không.

Bà Như Hạ lắc đầu phẩy tay quay đi, :

- Thôi rồi, mẹ không nói nữa. Coi như mẹ sai. Mẹ chỉ muốn nhắc nhở con... Phụ nữ yêu con đúng là không ít, nhưng hãy chọn ai mới là người yêu con nhất, vì con mà làm tất cả. Bỏ đi cả cái danh tiết bản thân.

Những lời nói cũng như những giọt nước mắt của mẹ mình làm San Phong sực tỉnh trong nỗi đau bị tổn thương... Người đầu tiên mình yêu lại không yêu mình. Đúng là cậu chỉ biết nhìn về người đó mà không để ý người bên cạnh mình... một người luôn lặng lẽ sau lưng mình như Ngữ Yên... Cậu đã quá bảo thủ chẳng??? San Phong cúi đầu, giọng nói mềm hẳn đi:

- Con xin lỗi, ý con...

- Không cần nói nữa Con ra ngoài đi, mẹ muốn nghỉ ngơi.

Bà Như Hạ xoay ghế quay mặt ra hướng cửa kính, đầu ngả về sau nhắm mắt cố xua tan mệt mỏi, nỗi lo cho đứa con cứng duy nhất của mình...

...

San Phong nén tiếng thở dài mở cửa bước ra. Nhìn thấy ba mình đang đứng sẵn ở ngoài, cậu gượng cười :

- Ba.

Ông Thành gạt đầu :

- Xang phòng ba nói chuyện chút.

- Vâng.

...

Ông Thành ngồi xuống, gương mặt hay cười nói với cậu nay trở nên trầm tĩnh :

- Không phải sống ở đời cái gì muốn là đạt được đâu con ạ. Cái gì không nắm được sẽ là cái mình luôn hướng tới, luôn nhìn về nó mà không nhìn về thứ mình dễ dàng nắm được. Cũng như con... ba cũng không đồng ý với lựa chọn của mẹ con nhưng một thời gian tìm hiểu cô gái đó, ba nghĩ nó là đứa yêu con hơn bất cứ thứ gì.

San Phong ngồi sững lại, đáy mắt tĩnh lặng... Ngay cả ba luôn đứng về phe cậu cũng nói như vậy...

Ông Thành vỗ vai San Phong :

- Con là người may mắn đừng chỉ nhìn về quá khứ mà quên đi hiện tại. Ba tin con hiểu những gì ba nói.

..

San Phong về nhà, thẫn thờ lên phòng mình... vừa đưa tay định mở cửa phòng, ánh mắt cậu chợt nhìn về phía căn phòng sole với phòng mình kia...

Bước chân vô thức đi đến đó, bàn tay đưa lên mở cửa đi vào...

Một khoảng tối ập vào mắt San Phong, cậu mở công tắc đèn lên... Nhìn mọi thứ... Tất cả... Khỏe mắt cậu chợt thấy cay ngồi xuống giường rồi lại nằm xuống đó...

“Hạnh phúc nhé chồng... coi như đây là lời chúc của em trước khi chia tay...”

San Phong nhắm mắt lại, rồi những hình ảnh Ngữ Yên đột nhiên cứ hiện ra trong đầu cậu dù đã cố mà vẫn không thể xua tan đi được.

Hình ảnh cô khẽ cười, rồi cả lúc căng thẳng khi ở casino, lúc cô hát nữa..... Từ lúc nào những hình ảnh của cô đã ăn vào tiềm thức của cậu thế này...

San Phong mở mắt, hít một hơi thật sâu ngồi dậy... Cậu không thể ngồi im thế này được nữa...

....

- San Phong...- Vừa ra khỏi cổng Gia Linh đã xuất hiện miệng hôn hờ.

Không còn cười nổi, San Phong dừng xe lại, hạ kính xuống ngó ra ngoài nói :

- Ủ. Anh có việc để gặp sau.

Gia Linh chưa kịp nói gì, San Phong đã phóng xe vút đi...để lại cô với làn khói bụi mỏng manh,,

...

- Tìm ai – Thừa Ân cau mày nhìn San Phong

- Có Ngữ Yên ở đây không.

- Không, đi leo núi rồi.

- Leo núi – San Phong nuốt khan, mặt bạc phách đi.

- Phải...

San Phong gật đầu lẳng lặng quay đi,

- À này, vào đây tôi có chuyện muốn nói với anh.

...

Thừa Ân rót hai ly nước cho San Phong, mặt cậu đăm đăm ngắm soi San Phong :

- Tôi không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì nhưng thấy Ngữ Yên rất buồn đấy.

- Ủ. Vậy à.

- Anh là người thứ hai làm chị tôi suy sụp như vậy đấy.

- Ủ vậy à.

- Anh muốn nghe quá khứ của Ngữ Yên không và lý do tại sao chị ấy hay tự ti khi đi với anh không?

San Phong nhìn Thừa Ân, vẻ tò mò hiện rõ lên khuôn mặt cậu.

- Năm Ngữ Yên 18 tuổi, bố mẹ tôi do làm ăn thua lỗ, nợ đã quá nhiều nên đã nghĩ làm liều...Biết tin mẹ chết, tôi đã rơi vào trạng thái trả cảm một thời gian do lúc đó quá bé nên chưa có ý chí mới vậy.

- Căn nhà phải bán đi để trả nợ nhưng vẫn chưa đủ. Ngữ Yên phải bảo lưu kết quả học và tạm nghỉ học để đi làm. Anh biết cô Ngữ Yên làm gì không?

San Phong lắc đầu. Thừa Ân hơi nhếch môi cười :

- Vừa học vừa làm dealer trong casino. Chưa hết không chỉ việc đấy thôi đâu, tôi đến cô Ngữ Yên còn phải làm phục vụ trong Bar đến 1 h sáng mới về rồi...- Thừa Ân cười nhạt cho cuộc đời khổ của chị mình – Anh biết người ta nhìn chị em tôi bằng ánh mắt gì không? Tôi đến trường bị những đứa bằng tuổi chế giễu là thằng mỗ côi, có con chị làm gà trong Bar...

- Có lần tôi về hỏi Ngữ Yên là có phải như lời chúng nó nói không. Cô Ngữ Yên chỉ cười nói :” Người ta nói mình không cảm được, chị có làm trong Bar nếu nói không có gì thì là đang nói dối em sự thật đôi lúc bị người ta sờ mó linh tính nhưng chị không như người ta nói và chị chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm cái việc như người ta đã gán ghép, chị cần làm việc để nuôi sống em và chị, em cố gắng học đừng bận tâm. Tôi chỉ biết cố gắng tin lời Ngữ Yên nói vậy thôi.

- Rồi có lần có mấy người đến tận nhà chị tôi thuê đập phá đồ đạc rồi ***** bởi nói chị tôi dụ dỗ chồng mấy người đó...Rồi còn nhiều chuyện xảy ra lắm. Không kể hết được. Cuối cùng chị tôi không còn gì để làm khi trong tay chưa cầm được tấm bằng đại học đành phải xin vào trông xe ở công ty mẹ anh đây. Không hiểu sao mẹ anh lại thích Ngữ Yên rồi chính mẹ anh đã chu cấp cho chị tôi học hành nên người...Nó như giấc mơ vậy.- Thừa Ân hơi cười – Chị em tôi rất biết ơn bà chủ tịch, đáng nhẽ tôi cũng phải lễ phép với anh nhưng từ đầu tôi đã chẳng nhìn thấy tình cảm gì trong mắt anh khi nhìn Ngữ Yên cả nên không muốn Ngữ Yên đến với anh vì sợ một ngày chị ấy sẽ bị tổn thương. Đúng như đã nghĩ đấy...cho nên mong anh từ nay đừng tìm chị tôi nữa. Cô Ngữ Yên đã quá khổ rồi, chị ấy xứng đáng với những gì tốt hơn...

San Phong nhớ lại một tấm ảnh, cậu không nén nổi tò mò, gạ hỏi :

- Vậy tấm ảnh người đàn ông Ngữ Yên luôn mang theo là ai?

- Là người đã hại gia đình tôi đến nước phá sản đây.

San Phong chau mày không hiểu, rõ ràng tấm hình đó là chụp chung với cả Thừa Ân cười rất vui vẻ mà..:

Thừa Ân cười nhạt :

- Đây là thời gian chị tôi và tên khốn kiếp đang yêu nhau...Do quá nhẹ dạ cả tin ba tôi đã cho hắn vào làm trong công ty với chức khá cao vì cái bộ mặt tử tế của hắn...rồi hắn cứ thế từng ngày luồn tiền của công ty ra ngoài...và rồi – Thừa Ân cười nhạt, bỏ dở câu nói với vẻ khinh đời.

San Phong đã hiểu, cậu cũng ngầm công nhận, cuộc đời Ngữ Yên lận đận thật. Một cô gái mà phải gánh đủ thứ như vậy vẫn có ý chí vươn lên đúng thật là quá ...

Thừa Ân, mím môi nhìn San Phong một lúc rồi mới nói :

- Anh hiểu cuộc đời chị tôi rồi chứ. Nó đã quá bạc rồi anh đừng phủ lên đấy một màu xanh cho nó hi vọng rồi lại làm nó nhuộm màu héo, như vậy còn ác hơn những thứ khác đấy/

San Phong nhú mày nghe lời lẽ của Thừa Ân :

- Ngay từ đầu, phải nói là tôi chưa bao giờ tôi gieo hi vọng cho Ngữ Yên.

- Vậy thì đừng đến đây nữa...- Thừa Ân cau mày nói.

San Phong đứng dậy, chán chẳng muốn giải thích nhiều, trước khi bước đi, cậu chỉ nói một câu :

- Nhưng từ giờ, có lẽ tôi sẽ phải gieo hi vọng cho Ngữ Yên rồi.,- Khoé môi cậu hơi cười...

- Anh...- Thừa Ân tức nghẹn lời thì San Phong đã ra ngoài...

....

Tâm trạng có phần thoải mái hơn lúc đầu, San Phong mở mui xe ra cho mát...vừa đi vừa nghe nhạc rất thoải mái...Giường như cậu đã vạch được lối đi tiếp theo cho mình...

San Phong dừng lại... cho xe chậm chậm...cậu vừa thấy bóng người vừa đi bộ mình xẹt qua...Nhìn quen quen...Lập tức San Phong cho xe quay lại...

Bìn...bìn...

Ngữ Yên chau mày nhìn lại, mặt cô hơi có nét ngỡ ngàng...

- Lên xe đi – Ngữ Yên cười hề như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngữ Yên nheo mắt nhìn lại cậu :

- Có chuyện gì tìm tôi à, nói đi. – Cô giọng cười – Nhà tôi gần đây thôi, đi bộ về cũng được.

Tự nhiên San Phong lại thấy mình nhỏ bé trước mặt Ngữ Yên quá, thái độ ôn nhu của cô làm cậu thấy ngượng khi đã lớn tiếng quát nạt...

- À...tôi có chuyện cần nói với em một lúc.

- Ừm – Ngữ Yên hơi cười gật đầu, cô đi vòng qua mở cửa xe bước vào.

...

San Phong vừa đi vừa đưa cô cái đồ giấy mình đã xé từ cái đơn xin nghỉ việc :

- Bỏ cái này đi.

Ngữ Yên nhận lấy, cô quay sang San Phong:

- Là chuyện này thôi à.

- Còn – San Phong làm nét buồn buồn nghiêng – Cô giúp tôi 1 việc được chứ?

- Nói xem – Ngữ Yên không từ chối, chỉ hỏi.

- Gia Linh hình như có vẻ hiểu lầm quan hệ giữa tôi và cô...vậy làm phiền...

- Anh muốn tôi giải thích với cô ấy?
- Ừm – San Phong gật đầu, khoé môi hơi cười.
- Tôi sẽ làm. Hết rồi phải không, anh cho tôi về được chưa, tôi hơi mệt.
- Còn nữa...

Ngữ Yên mệt mỏi nói :

- Anh nói luôn một thể đi.
- Cô còn phải đi xin lỗi Từ Di.
- Được, được, tôi sẽ làm tất cả được chưa. Dừng xe đi.- Ngữ Yên không chịu được nữa, cô quát lên...

San Phong hơi ngỡ ngàng, lần đầu cậu thấy cô gái này phần nộ như vậy...

- Từ từ, làm gì quát người khác vậy.- San Phong quát lại. Cậu cho xe tạt vào lề đường.
- Xin lỗi.- Ngữ Yên nói xong, nét mặt có vẻ giãn ra đôi chút, mở cửa bước xuống...

Ngữ Yên nhìn quanh, bây giờ cô mới phát hiện xung quanh đây rất vắng người...

San Phong bước ra theo sau. Cậu khoanh tay dựa vào xe khoanh tay nhìn cô ánh mắt chăm chọc :

- Trở về vị trí cũ đi.

Ngữ Yên nhìn cậu, khoé môi luôn cười như khiêu khích người khác làm cô muốn đâm vào đó một cái cho thoả mãn nhưng sao không dám...

- Anh cho tôi về đi.
- Đương nhiên.

Ngữ Yên quay trở vào chỗ, cô đóng rầm cửa xe lại :

- Cảm ơn.
- Đương nhiên là về nhà rồi. – Cậu hơi cười, ánh mắt tà mị nhìn cô.

Ngữ Yên chẳng hiểu và cũng chẳng muốn hiểu cậu sao nữa. Cô im lặng không nói gì.

.....

- Về nhà này làm gì vậy?- Ngữ Yên chau mày nhìn San Phong.
- Ừ, thì cô nói về nhà còn gì?
- Nhà tôi chứ không phải nhà anh – Ngữ Yên cố bình tĩnh nói.
- Nhà nào là nhà cô , nhà nào là của tôi. Cô là vợ mà không biết điều gì vậy, bỏ nhà đi vậy à.

Ngữ Yên thoáng khựng người, mắt mở lớn nhìn San Phong. Miệng tự nhiên trở nên đứng hình.

- Xin lỗi. – Cậu lôi cái giấy ly hôn vớ vẩn nào đó mà đã bắt Ngữ Yên kí vào từ ngay cái ngày cưới. Dơ lên trước mặt Ngữ Yên.

Hai bàn tay thon dài xé đôi, rồi xé thành bốn tờ đơn đó ra rồi quăng ra ngoài...Miệng cậu khề nờ nụ cười :

- Xin lỗi, từ giờ phải can thiệp vào cuộc sống cô rồi.

Ngữ Yên nhìn sững San Phong...cô cảm giác như mình đang trong một giấc mơ vậy...và giấc mơ này mãi mãi cô không muốn tỉnh dậy nữa..

San Phong thấy vẻ mặt ngạc nhiên đến sững sờ của Ngữ Yên, cậu cười cười :

- Lần sau muốn nói gì thì cứ nói thẳng với anh nhớ. Không phải đợi lúc say rồi nói đâu.

Cậu cười cười lái thẳng xe vào trong sân. Rồi xuống xe đi vào trong cùng nụ cười nhẹ nhõm...Phải quên đi để bắt đầu cuộc sống mới thôi...

Ngữ Yên vẫn còn mơ hồ với cảm giác thực tại... cô lắc đầu... miệng không thể không nở nụ cười sung sướng... Cô đã được người đó biết đến sự có mặt rồi đây...

.....

Nhìn bóng người đi ngược chiều ánh sáng, Từ Di đưa tay che nắng nheo mắt nhìn theo người đó, cô càng cố đưa tay giữ lấy thì người đó càng đi xa... đi thật xa...

Cô giật mình thức giấc... thì ra chỉ là một giấc mơ... mặt Từ Di ướt đầm mồ hôi lạnh, sao lại có giấc mơ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Sáng hôm sau... Mọi người trong công ty Hàn thị lẫn các công ty khác đều sửng sốt trước một tin cực sốc...

Doanh nhân trẻ Hàn- Tuyết- Y đã khai nhận mình giết cô người mẫu Mi Chi và đã lên tiếng xin lỗi hành động làm mất danh dự của cô Lý – Nhã – Kỳ trong buổi lễ đính hôn...

Hàng loạt người xông xáo xô xầm với nhau trong công ty... Họ không thể tin một người ngồi ngời ngời khí chất cao quý như Tuyết Y lại có thể làm ra các việc kinh khủng như giết người ấy được...

- Thật là sốc quá đi...

- Huyết áp của tôi...

- Sao Hàn thiếu lại như vậy...

- Sự thật... không thể tin... ôi mẹ ơi, đau tim quá

Một loạt các câu hỏi lẫn sự kích động của các chị em phụ nữ trong công ty mà không chỉ phụ nữ, đàn ông cũng cực sốc khi nghe tin đó, mà còn là chính miệng Tuyết Y thừa nhận...

Nhìn lên màn hình rộng mọi người thấy hình ảnh Tuyết Y bị các chú cảnh sát giải đi trên tay với hai cái còng...

Ai cũng không thể hiểu nổi lý do vì sao cậu phải như vậy... Tiền không thiếu gái không thiếu... đẹp trai tài giỏi dù hơi độc tài nhưng vẫn không thể có nguy cơ giết người như vậy được...

....

Ông Đình lẫn Từ Di vừa gặp nhau nói được vài câu đã nghe được tin này, cả hai ngời sửng ngời... mặt ông Đình choáng đến nỗi trắng bệch ra...

- Nó...

Từ Di vội lại vuốt ngực ông Đình cho xuôi, mắt cô vẫn liếc lên tivi nhìn Tuyết Y hai tay đeo còng đi giữa đám phóng viên đông nghịt cứ chụp lia lia... Hàng mầy cậu hơi nhúu lại khó chịu nhìn lại họ...

Nhớ lại những lời hôm qua Tuyết Y nói với mình, Từ Di ngờ ngợ hai chuyện này như có liên quan đến nhau

....

Ông Đồng được thả về trong tình trạng dở sống dở chết... chỉ qua một ngày mà đã tiêu tụy trông thấy, người đầy thương tích... như nhũc bản thủ hồi hám...

Lão nói không ra hơi khi nhìn thấy con gái mình:

- Co...n mau gọi...bác sĩ...đến...đây...

- Bà vào phòng nằm nghỉ đi con sẽ gọi...

- Ừm.

Hai tên nhanh chóng đỡ ông Đồng về phòng, giờ này không còn hơi sức để mừng vì Tuyết Y đã bị bắt nữa rồi. .

”””

- Nhìn thấy chưa cháu trai – Nhã Kỳ nhếch môi cười nhạt nhìn lên tivi ...

Ren cau mày, khó chịu với bà thím này vì đã đưa mình đến nơi khi gió gì đâu ấy. Nhìn lên màn hình, nó thấy Tuyết Y đi cùng một đồng cảnh sát, lại còn bị công tay nữa...không kim được Ren bật thốt thành tiếng :

- Chú Tuyết...

- Chú – Nhã Kỳ bật cười nhìn xang đứa trẻ – Chú à...cháu không biết đây là ba cháu hay sao vậy...hoho...

Gương mặt đứa bé trở nên thẫn thờ, Nhã Kỳ càng thêm vào :

- Ôi, không ai nói cho cháu biết điều đấy à...Tội nghiệp quá, bị bỏ rơi đến khi gặp lại vẫn chưa chịu nhận à...hoho- Mà có một thằng bố ***** như vậy thì...haizz tốt nhất là không cần nhận cháu trai nhĩ...-Nhã Kỳ cười tỏ vẻ thoải mái, gương mặt kênh kiệu hất lên trời...

Mặt Ren như không tin, do kích động quá, đứa trẻ không ý thức được lao đến đẩy người Nhã Kỳ ra bắt ngờ quá, cô bị ngã nhào về sau...

- Ai cho cô nói về ba cháu như vậy...Im đi

Nhã Kỳ quát mắt lên nhìn Ren mặt gườm gườm, mắt hơi đỏ trừng lên với cô...

Nhã Kỳ đứng dậy, dơ tay tát thẳng vào mặt Ren, cô chỉ tay vào mặt nó quát :

- Mày cũng chỉ là loại nghiệt chủng không ai chào đón thôi...đám to tiếng với tao à, để tao dạy mày cách lễ phép với người lớn nhé thằng ranh...

Nhã Kỳ nhìn quanh, thấy chiếc gậy gỗ khá to gần đấy, cô liền chạy lại lấy nó rồi quay lại đánh thẳng vào người Ren...

Đứa trẻ không chống cự nổi vì có 1 tên to xác đang giữ không cho nó chạy đằng sau...

Nhã Kỳ như một con thú hoang liên tục đánh vào người Ren làm nó đau muốn chết đi... Nhìn về mặt không có giọt nước mắt hay tiếng gào thét nào của Ren càng làm Nhã Kỳ tức điên, cô vừa đánh vừa hét :

- Mày cũng lý như con ***** nhĩ...Để tao xem mặt mày con nhon nhon được nữa không...

Một đứa trẻ được mấy tuổi, bị đánh một chút đã la lối om xòm rồi nước mắt ngấn nước mắt dài là chuyện thường nhưng đây, đứa trẻ này lại khác...Dù đã bị đánh đến lần cả những vết thâm, cái tát mạnh làm khoé môi đứa trẻ rỉ máu...Ren cố cắn răng chịu đựng, miệng không hé một lời ánh mắt đầy thù hận nhìn về người phụ nữ điên đang đánh mình...Trong tiềm thức đứa trẻ chỉ thấy sự khinh bỉ người đó mà không hề sợ chút nào...

Nhã Kỳ dừng tay, đánh nhiều cũng mệt mà còn thằng bé này lại quá lý...Cô ném cây gậy sang một bên, dứt ngược tóc đứa bé ra sau, miệng nghiêng lại, mắt trừng lên hăm dọa :

- Mày nên biết điều với tao. Không thì đừng trách, thằng nghiệt chủng

Ren cố gắng tiết chút nước bọt trong cổ họng khô rát của mình cố gắng phun thật mạnh ra khỏi miệng vào người phụ nữ đó, cậu bé hất mặt sang chỗ khác, trong ánh mắt nó dù có rung rung nước nó nhưng có lẽ do kiềm chế được nên đã không thành dòng...

Nhã Kỳ trợn ngược mắt lên, tát liên tục mấy phát vào mặt Ren, miệng liên tục chửi.i

- Thằng chó này mày thích nhỏ nước bọt không...

Bốp...

- Loại nghiệt chủng như mày mà có tư cách đấy à...

Bốp...

- Thằng chó này không dạy được mày tao không làm người...

Bốp...bốp...

Gương mặt trắng xính của Ren chơ nên rất buốt, hai má đỏ phừng in hằn những vết tay, miệng bật máu loe loét ra ngoài...Dù đã cố kìm nhưng nước mắt đứa trẻ không hiểu từ đâu cứ tuôn ra như suối trên khuôn mặt đầy vết thương...

Như đã hạ dạ phần nào, Nhã Kỳ mới dùng tay nhếch môi cười nhìn gương mặt ướt nước của Ren :

- Cuối cùng cũng khóc rồi à, nghiệt chủng...- Cô cười khẩy rồi qua ghế ngồi nghỉ ngơi.

Tâm trí Ren trở nên hỗn loạn... mới mấy tuổi đã bị người đã đánh đập dã man thế này, đúng là một kí ức kinh khủng với 1 đứa bé. Cả việc đã biết ai là cha mình càng làm Ren thêm tủi thân... nước mắt đứa bé cứ rùng rùng, lăn chả rơi....

...

- Ba... Từ Di cũng ở đây à – Đan Băng cười cười bước vào, cậu hơi sựng lại khi thấy nét mặt sững sờ của Từ Di và vẻ mặt mệt mỏi của ba mình/

Đan Băng đưa mắt nhìn lên màn hình tivi, miệng vẫn đóng băng nét cười, mắt mở lớn đầy cả kính...

- Tuyết Y....

Cậu quay xang nhìn hai người đang ngồi thẫn thờ, Từ Di nhìn lại Đan Băng, hai hàng mày cô khẽ chau lại...

- Ren..., nó đâu rồi.

- Hỏi ai vậy? – Thấy Từ Di nhìn mình, Đan Băng cũng ngỡ ngàng không kém hỏi lại.

- Cậu với Ren... chẳng phải đi...

Ông Đình chau mày :

- Tuyết Y lại nói với ba là nó đưa Ren về với con..?

Cả 3 cùng nhìn nhau rồi chợt nghĩ đến cùng một điều.....

- Chẳng nhẽ...

Đan Băng hỏi :

- Vậy hôm đấy ba không có nhà sao?

- Ừm, ba phải đến côngty giải quyết một số việc...

- Vậy còn mấy tên bảo vệ đâu?

Ông Đình như chợt hiểu ra chuyện gì đó, mắt ông sáng rực lên :

- Hôm đó, 4 đứa nó xin nghỉ phép hết..., chẳng nhẽ có liên quan gì đến việc này.

Ông Đình vội lại bàn quay số gọi về nhà hỏi bà Thái :

- Hôm trước có ai đến đón đứa bé không?

- ....

- Sao...- Ông Đình thẫn thờ, mọi dự đoán của ông đều đúng,

Ông Đình đập máy, miệng nói với Từ Di:

- Ba bắt cần quá rồi, mấy thằng khốn đấy dám phản ta...

Đan Băng cũng chau mày suy ngẫm..:

- Không lẽ có chuyện gì với đứa bé nên Tuyết Y mới phải làm vậy...

Ông Đình không nhịn được nữa, hàm răng ông cắn chặt lại, nói qua kẽ răng:

- Nhà họ Lý quá lắm rồi...hừm...đã nhin 1 nước rồi mà vẫn cố gây giông...Được rồi, muốn chơi, ta sẽ chơi với họ.

Ông đứng dậy, mặt mày hầm hầm sát khí... Từ Di cùng Đan Băng vội vã đi theo sau ông Đình...

...

- Cho tôi xin cuộc điện thoại.

- Ô vâng, Hàn thiếu cứ việc...- Tên tạm gác nhìn quanh rồi rút điện thoại đưa cho Tuyết Y.

Cậu hơi cười, nhận lấy điện thoại, ra một góc gọi điện về nhà...

- Đứa bé đã về nhà chưa?

- ...

- Vậy à...- Tuyết Y tắt máy cố nhớ lại số của Nhã Kỳ.

Chờ mãi mới có người bắt máy, Tuyết Y cố gắng kìm giọng không quát to :

- Cô thả con tôi ra chưa..

- Hoho....- Nhã Kỳ liếc mắt qua Ren, – Thứ nghiệt chủng đấy à...haha...để nó chết quách đi có phải sướng hơn không Hàn thiếu...

- Ý cô là lật lọng phải không – Tuyết Y không nói nhiều hỏi thẳng.

- Haha...Hàn thiếu ơi Hàn thiếu anh bị lú lẫn rồi hay giả vờ ngu vậy mà lại nghĩ là tôi sẽ để thằng con anh trở về...haha...Hài thật...

- Chắc do tôi lú lẫn rồi...- Tuyết Y tắt ngay máy...

Cậu đi lại trả điện thoại cho tên cảnh sát trực...

- Nhờ cậu một việc được chứ.

- Ô vâng, nếu tôi giúp được...

Biết tên cảnh sát có vẻ nịnh nọt mình, người có cơ khủng nên lúc nào cũng có tiếng nói là vậy...

Tuyết Y cười hài lòng :

- Gửi số này cho Quách giám bên Hàn thị nói cậu ta tìm ngay ra chỗ người này đang ở, đến tối không tìm ra thì nghỉ việc luôn đi.

- Vâng – Tên cảnh sát gật đầu dạ vâng.

Tuyết Y gật đầu :

- Tôi sẽ nói chủ tịch Hàn lên tiếng nói giúp cậu với cấp trên...

- Ôi...- Tên kia tay bắt mặt mừng – Được thế thì còn gì bằng...hihi...Cảm ơn, cảm ơn Hàn thiếu.

.....

- Đây là cuộn băng đã có 1 vật chứng nhưng cần có người phụ nữ đã nói chuyện làm nhân chứng mới đầy đủ chứng cứ.

- Tôi nay có thể sắp xếp cho tôi ra ngoài được không?

Tổ trưởng điều tra mím môi suy nghĩ :

- Điều này hơi khó...

- Sẽ không ai biết đâu...Nếu có mọi chuyện tôi sẽ gánh...

Viên cảnh sát cấp cao chau mày suy nghĩ một lúc mới thở hắt ra ....

.....

Ông Đình cùng Từ Di lẫn Đan Băng đến sở gặp Tuyết Y...

- 3 người đến đây làm gì...

Tuyết Y chau mày có vẻ không có chuyện gì để nói mà cũng chẳng muốn nói gì với 3 người đó cả. Cậu ngoảnh mặt đi chỗ khác ...

Từ Di lên tiếng trước :

- Chuyện gì xảy ra mà anh lại như vậy...

Tuyết Y nhìn thoáng qua Tử Di, nét mặt cậu có phần mệt mỏi...:

- Con có chuyện muốn nói riêng với ba...

- Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi...- Tử Di lo lắng cho Ren mà hơi lớn tiếng với Tuyết Y làm cậu thấy khó chịu.

Ông Đình ngăn lại, miệng nói:

- Hai đứa ra ngoài trước đi. Để ba ở lại được rồi.

Miền cường Tử Di mới bước ra ngoài cùng Đan Băng...

....

Lúc sau ôn Đình trở ra, gương mặt có nét ngoài hơn lúc nãy, nhìn về lo lắng của Tử Di, ông khẽ cười trấn an:

- Tuyết Y nhờ ta nhắn với con, Con cho nó 1 ngày...trong vòng 1 ngày đó nó sẽ đưa Ren về... mọi chuyện nó sẽ gánh hết...ai đụng đến Ren, nó sẽ không để yên đâu...Con cứ yên tâm, đừng nghĩ gì nữa.

Dù là vậy, Tử Di vẫn thấy sốt sắng, là con mình đẻ ra làm sao mà có thể không lo được cơ chứ...:

- Nhưng...

- Ta có thể lấy danh dự ra đảm bảo Tuyết Y nói là nó sẽ làm.

Tử Di cắn môi, ngoài mặt cố gượng cười để tin nhưng trong lòng vẫn nóng như lửa đốt...Thật sự là cô cũng rất lo cho Tuyết Y, cậu đang mắc trong người tội lớn như vậy rồi làm sao có thể gánh hết mọi chuyện được chứ...

Tử Di chợt nhận thấy Tuyết Y quá to lớn...Cậu luôn cố bọc lấy cô, lúc nào cũng gánh lấy khó khăn một mình mà không nói một lời nào...Một người của quá khứ một người của hiện tại, cô phải nhìn về đâu mới tìm được hướng đi cho mình...

Đan Băng thêm lời:

- Tuyết Y đã nói cho anh ta 1 ngày thì cậu cứ nghe đi. Tổn nghĩ Tuyết Y nói được là làm được mà.

Từ trước đến giờ Đan Băng vốn kiệm lời nói tốt cho Tuyết Y, nay cậu cũng phải lên tiếng nói như vậy, cô dành tin tưởng Tuyết Y một lần vậy...Nén tiếng thở dài, Tử Di theo sau hai người đàn ông ra về, thỉnh thoảng cô còn ngoái đầu lại như muốn nhìn mặt một ai đó sau cánh cửa phòng giam kia....

.....

- Quần áo cậu yêu cầu, chủ tịch Hàn đã đưa đến rồi đây.

- Tốt – Tuyết Y cười mỉm đưa tay ra khỏi khung lỗ cửa giam nhận lấy...

Tên canh sát đứng ngoài, canh chừng cho cậu...

....

Tuyết Y kéo chiếc mũ lưỡi chai da dê màu xanh rêu xuống để che bớt đi khuôn mặt mình, đi ra ngoài...

Giờ cũng đã khá muộn, chỉ còn vài người trực ở đó nên cũng thuận lợi cho việc cậu xuất nhập...

Dù là sắp đi “giết người” hay có bị “tù túng” đi nữa việc đầu tiên Tuyết Y luôn luôn chú tâm là trang phục trên người thì phải...

Mắt cậu nhìn lên đồng hồ bên tay trái, rồi lại nhìn qua tay phải ấn số trên màn hình điện thoại...

Điều bộ nhanh nhẹn của Tuyết Y cũng thật có khí chất...có ném cậu vào giữa dòng người đông đúc vẫn không thể làm lu mờ được hình ảnh good boy đó

- 5 phút để cậu đến công viên x.x

- ...

....

- Điều hai người đến nhà lão Đồng chờ ở ngoài bí mật bảo vệ Tuyết Y cho tôi...

- ...

- Ừm.

Ông Đình tắt máy, ngồi trong sảnh chờ đợi...

- Chủ tịch, người ngài cần đã đến...

Bà Hà đi vào, bộ mặt lo sợ, không biết lại ai muốn hại đến mình nữa... Đã cố trốn đi nhưng vẫn bị bắt lại...

Ông Đồng ngồi thẳng dậy, nét mặt hơi cười nhìn bà Hà khép nép đứng trân trân nhìn mình :

- Thả lỏng đi, tôi không làm gì bà đâu. Mời ngồi – Ông Đình nhẹ giọng từ tốn, chỉ tay về phía ghế đối diện mình.

Bà Hà cúi đầu đi lại chỗ ghế ông Đình chỉ ngồi xuống...

- Ngài... là...?

- À...- Ông Đồng cười nhẹ – Tôi là ba của Hàn thiếu... Chắc bà cũng biết người này chứ?

Bà Hà gật gật đầu, mắt nhìn ông Đình dò dẫm :

- Cậu ấy...

- Bà cũng đã biết mọi chuyện rồi phải không?

Bà Hà gật đầu.

- Vậy tôi nói thẳng, Nếu bà chịu ra làm chứng cho con tôi, chắc chắn xong việc tài khoản của bà sẽ có một con số khá khá, còn chuyện an toàn của bà tôi sẽ đảm bảo 100%.

Bà Hà lắc đầu cười :

- Tôi không cần ông cho tiền nữa, cậu Tuyết Y đã có ơn cứu tôi, việc giúp cậu ấy là trách nhiệm tôi phải làm.

Ông Đình gật đầu hài lòng :

- Tư cách sống rất tốt...- Ông nói :- Gọi bà đến giờ này cũng muộn, tôi nghĩ bà nên ngủ tạm ở đây rồi mai chúng ta cùng đến sở...

- Vậy phiền ngài quá...- Bà Hà ái ngại...

- Tôi mới là người làm phiền bà mới phải...- Ông phẩy tay – Quyết định vậy đi nhé, tôi cũng hơi mệt rồi...

- Vâng...

Ông quay sang nhìn bà Thái :

- Dọn phòng cho khách.

- Dạ....

.....

Từ Di cứ nhắm mắt đwojc vài phút rồi lại ngồi bật dậy, cô ngồi lúi vào tường chống cằm lên gối...không tài nào cô có thể chợp mắt khi con mình gặp nguy hiểm, Tuyết Y thì phải ngồi trong trại giam...

Bảo cô không phải lo....Làm gì có chuyện nhẹ nhàng như vậy. Không lo không được. ...

....

Nhà Kỳ che miệng ngáp khi chân đánh đập Ren rồi, cô ngoảnh mặt quay đi nhìn tên bảo vệ :

- Canh chừng nó đấy.

- Vâng, Nhã Thư.

- Ừm...

Nhà Kỳ lờm lờm qua Ren rồi mới chịu về phòng mình nằm ngủ. . . Mỗi lần nhìn đứa bé này làm Nhà Kỳ nổi cơn ghen tức. . . như thể muốn giết nó cho hả giận vậy. . .

.....

- Hàn thiếu chẳng phải cậu. . .- Quách giám vừa lái xe vừa hỏi.

- Im lặng

- Vâng – Quách giám xui mặt không nói gì thêm. ay

Muốn hỏi thăm chút tin tức mà Tuyết Y đã tạt ngay gáo nước vào mặt khiến cậu tụt hết cả cảm xúc. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Đến nơi cần đến. . .

Tuyết Y cúi ném điện thoại ở lại. . . Cậu móc hết số tiền có trong người của mình đưa cho Quách giám :

- Cho cậu đây.

Quách giám nhận thấy trong vô thức, mặt bàn thần nhìn Tuyết Y. . . lúc tỉnh lại cậu đã đi một đoạn xa mất rồi. . .

...

- H. . . a. . . Hàn. . . thiếu. . .

Hai tên canh chừng đứa bé lấp bắp khi thấy Tuyết Y. . . rõ ràng cậu đã bị tạm giam chờ ngày đưa lên tù Bộ rồi cơ mà. . .

Tuyết Y nhìn chúng, cười nhạt

- Súc vậy còn biết trung thành. . . thì phải nói tư cách chúng mày sao nhỉ. . . không bằng chó à. . .

Bị đụng vào tự ái, hai tên đỏ mặt tía tai :

- Hừ. . . cô Lý trả chúng tôi rất nhiều tiền. . . kè tức thời mới là anh hùng. . . Hàn thiếu hiểu câu. . . nó. . . i

Hự. . .

Tên đó chưa nói hết câu, Tuyết Y đã bắt ngờ đập vào bụng hắn thật người ra sau. . . Tên còn lại thấy vậy liền dơ nắm đấm lên, Tuyết Y bắt được tay hắn bẻ quặt ra sau. . . Tên thứ nhất nhanh chóng bỏ chạy lại thực cùi trở vào lưng làm Tuyết Y đau điếng buông tay tên kia ra. . .

Cậu nhìn chúng. . . đúng là người của ba cậu được việc nhưng lại chọn phải mấy tên bất trung. . . .Tiếc thật. . .

Hai tên nhìn cậu rồi vội xông vào cùng đánh. . . Né đằng nào cũng dính, Tuyết Y liều mình đánh được tên nào thì đánh vậy. Thấy tên tóc dài, Tuyết Y túm tóc hắn giật ngược về sau. . . co chân thụi gối lên mặt hắn. . .

Hự. . . Một tên đã đuối, cậu vừa mới quay lại đã bị tên kia bắt ngờ đấm thẳng vào mặt. . . Tuyết Y ngã nhào xuống đất. . . khoé môi rỉ máu, cậu đưa tay quệt ngang nó đi. . . Tên đó nắm cổ áo Tuyết Y, nhấc bổng cậu dậy như đồ vật chuyên nghiệp WWE thường làm. . .

Tuyết Y chênh vênh trên cao, lúc này cậu mà gãy dựa chỉ có ngã thôi. . . Đành phó mặc số phận vậy. . .

Cảm giác như hắn sắp ném mình xuống đất làm Tuyết Y nhắm mắt lại cắn môi để khỏi bật tiếng kêu cho cú tiếp đất không an toàn sắp tới. . .

Hự. . .

Tuyết Y ngã chổng lên tên bự con đó, mắt cậu mở hân ra. . . Nhìn hai người vừa xuất hiện giúp mình. . .

Tuyết Y nhìn lại tên bê mình lúc này đang nằm dưới mông, cậu cười cười, thở một vỏ vai hấn :

- Ổn chứ...

Hai tên vừa đến mau chóng kéo đỡ Tuyết Y dậy, cậu phui phui quần áo nói :

- Tốt,,Trời chúng nó cho qua một bên...

- Vâng thưa Hàn thiếu...

....

Nghe tiếng động lạ, Nhã Kỳ vội vã khoác đại một chiếc áo khoác mỏng phủ lên váy ngủ...rồi chạy xuống dưới, vừa đi vừa nói :

- Có chuyện...

Mắt cô mở lớn hết sức khi thấy Tuyết Y xuất hiện chỗ này...Bước chân Nhã Kỳ lùi xuống vài bước, cổ họng nuốt nước bọt liên tục không ngừng cho đến khi khô cứng.

Nhìn thấy Nhã Kỳ, Tuyết Y liền hỏi :

- Thằng bé đâu?

Nhã Kỳ cả kinh nhìn hai tên bảo vệ vô dụng nằm hết dưới sàn, là do cô quá chủ quan, bảo mấy tên kia đi chỗ khác không cần tụ quá đông ở đây nên mới xảy ra chuyện này...

- Tôi không biết...

- Nhã Kỳ làm cương ngoảnh mặt đi chỗ khác..

- Nó- ở – đâu – Tuyết Y nhú mày nhìn Nhã Kỳ.

- Chết rồi...- Không còn nước thối lui, thà làm cang còn hơn...Nhã Kỳ cười khan...

Từng nét mặt của Tuyết Y chứa một luồng hàn khí mỗi lúc càng cao theo từng bước chân...tiến về phía Nhã Kỳ...

Cô không tin Tuyết Y giám làm gì cô trong nhà mình cả...mặt vẫn tỏ ra không sợ, vênh vênh tự đắc...

Tuyết Y đứng trước mặt Nhã Kỳ, vẻ mặt dù sắc mùi sát khí nhưng lời nói vẫn từ tốn :

- 1 lần cuối. Nó – ở – đâu...

...

Ren bị nhốt trong phòng bị khoá, có tường thạch cao cách âm, nhưng nó vẫn có thể nghe thấy mang máng tiếng bên ngoài...Như linh cảm có người đến cứu mình, nhất là nó nghe được đâu đó giọng

nói như sắt đá của Tuyết Y...

Đang ngồi thu thu trong góc, Ren bỗng áp sát tai vào tường để cố nghe rõ hơn...như đã chắc được điều gì đó,Ren cố bò đến cánh cửa , bàn tay nhỏ xíu của đứa bé yếu ớt cứ đưa lên đập vào tường...nó cố hét thật to cho ai đó nghe thấy được... một là đi vì bị bỏ đói hai ngày, người thì đầy thương tích... Đối với một đứa trẻ chịu những điều này thật là quá sức...

Bên ngoài, có một tên đi theo Tuyết Y tai rất thính, hẳn như đang nghe thấy tiếng trẻ con đang kêu cứu thì phải...

- Hàn thiếu, tôi nghe có tiếng trẻ con...

Tuyết Y trừng mắt nhìn Nhã Kỳ :

- Cô có chi không?

- Không – bao – giờ.

Tuyết Y căn môi cô vút con tức xang một bên, quay lại nói hai tên kia, chỉ tay vào tên tai thính vừa nói :

- Mau đi tìm hết góc ngách trong nhà này – Tuyết Y liếc qua tên còn lại nói – Ở đây trông chừng cô ta.

- Vâng.

- Vâng...

Chính Tuyết Y nói xong đã nhanh chân hơn ai hết chạy hết khắp các phòng của nhà này...

Do tai thính có phần hơn người, hẳn nhanh chóng nghe được tiếng kêu dần dần rõ hơn của đứa trẻ...

Như đã chắc là căn phòng đó, hẳn mở cửa ra...nhưng...nó đã khoá mất rồi...

Tên tai thính lấy đà đập tới tấp vào cửa nhưng cũng chẳng xi nhê gì...Hắn liền quay lại chỗ cũ...

Tuyết Y lên tầng hai tìm tất cả chẳng thấy một ai ngoài trừ lão Đồng đang nằm mê man trên giường, cậu liền xông ngay vào trong túm cổ thân già của lão Đồng dậy :

- Xuống đây...

Lão mệt nhọc, người nóng bừng vì sốt cao...đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn Tuyết Y, như vẫn còn ám ảnh những trò cậu làm, đang trong cơn sốt nhìn cậu mà lão thấy lạnh hẳn người đi, rồi rít gạt tay Tuyết Y để chạy ra ngoài cửa phòng...

Mặt Tuyết Y bần thần ngoái lại nhìn lão Đồng...

...

- Người đâu...ma..u..mau...bất...nó...lại...- Giọng lão thều thào vừa chạy xuống dưới vừa tri hô...

Đến gần xuống bậc cuối cùng còn trượt chân ngã oạch xuống đất, tên tai thính lắc đầu nhìn thân hình bệ vệ khổ nhọc của lão...

Tuyết Y từ từ đi xuống, nghe có tiếng bước chân gần mình, lão vội vàng ngoái đầu lại, sợ hãi nhìn Tuyết Y...

Nhã Kỳ thấy bộ dạng ba mình, cô càng thấy thù Tuyết Y...

Nhã Kỳ cúi xuống đỡ ông Đồng dậy...

- Hân thiếu, tôi nghe có tiếng trẻ con ở phòng cuối dãy kia...

Tuyết Y cau mày :

- Vậy nó đâu?

- Phòng đã bị khoá, không vào được...

Tuyết Y quay ngoắt sang Nhã Kỳ, giờ này không còn giữ được bình tĩnh nữa rồi, cậu quát :

- Khoá đâu..

- Vứt đi rồi – Vừa đỡ ông Đồng, Nhã Kỳ vừa ngang giọng nói...

Tuyết Y dơ tay tát thẳng vào mặt Nhã Kỳ, cậu nghiến răng mà nói :

- Đừng để tôi nói nhiều...tôi không muốn dùng biện pháp mạnh với phụ nữ đâu.

Nhã Kỳ ôm mặt, mắt ngân ngấn nước vì đau, mắt girom Tuyết Y :

- Anh dám đánh...

Tuyết Y không muốn nói nhiều, cậu kéo mạnh ông Đồng ra khiến ông la oai oái :

- Mày...mày định làm gì tao nữa...thằng giết người...

Tuyết Y chẳng nói chẳng rằng lôi xềnh xệch lão ra giữa sân...Nhã Kỳ vội vàng kéo ông Đồng lại như dành giật một món hàng :

- Tên khốn này...buông ba tôi ra...

Hai tên kia vội vàng bước đến kéo Nhã Kỳ ra khỏi người lão Đồng...

Miệng lão không ngừng gào thét chữ..i bới :

- Buông ra...thằng chó..thằng *****..giết người...

Vừa nói tay lão vừa cố cạy bàn tay Tuyết Y ra khỏi cổn áo mình...

Tuyết Y bực dọc đẩy mạnh lão ngã nhào xuống sàn, cậu phúi phúi tay như vừa sờ vào thứ dơ bẩn nhất vậy...

Tuyết Y ngồi xuống gần lão, khoé miệng chỉ nhếch lên nhẹ nhàng nói nhưng đầy tà khí trong đó :

- Nếu đứa con xinh đẹp của ông không mau thả con tôi ra thì ông cũng sẽ có kết quả không tốt đâu...

- Mày..mày...- tay lão run run chỉ thẳng mặt Tuyết Y – định làm gì...tao...

Tuyết Y chau mày nhìn ngón tay ngắn ngắn run lập cập của lão gạt sang một bên, ánh mắt sắc lạnh, miệng gần giọng :

- Ông đã muốn biết vậy thì...- Tuyết Y bỏ dở câu nói nhìn sang hai tên đang giữ tay Nhã Kỳ – Lấy bao răn độc chuẩn bị sẵn bên ngoài vào đây...

Hai tên kia vốn được việc, vờ nhìn mặt Tuyết Y là hiểu ý ngay :

- Vâng...

Ông Đồng lẩn Nhã Kỳ tái mét mặt, Nhã Kỳ rú lên :

- Đồ *****,...

Lão Đồng thì sợ hãi đến bạc mặt, môi tái nhợt :

- Con mau mau...đưa khóa cho nó đi...

Nhã Kỳ cắn môi, cô hiểu được lời nói của Tuyết Y có trọng lượng thế nào, cậu nói là sẽ làm...

Cô hít mạnh hơi, mắt chứa đầy sự thù hận Tuyết Y, miệng phải cố lắm mới xuống giọng :

- Tôi...sẽ...lấy...

Tuyết Y cười nhẹ :

- Sớm thì hai bên đỡ mệt không.

Nhã Kỳ lấy chiếc khoá dưới bình hoa ra, Tuyết Y đứng dậy đi theo Nhã Kỳ ...

Cạch...

Một thân hình nhỏ bé đổ ngã dưới sàn ra ngoài ngưỡng cửa, Tuyết Y nhìn bộ dạng xướt xát tím bầm của con mà lòng không khỏi đau xót, hai hàm răng cậu cắn chặt lại muốn bình tĩnh cũng không thể được nữa rồi...Tuyết Y ngồi xuống bế xốc đứa bé đã ngất lịm đi...

Nhã Kỳ đứng nhìn Ren ra nông nổi này không những thấy mình đã quá đáng còn tỏ ra nhon nhon đắc ý hả dạ...Khoé môi cười nhạt :

- Đáng đời lắm...

Tuyết Y bế con đứng dậy, nhìn Nhã Kỳ đăm đăm...:

- Cố cười đến sáng mai đi. Sợ cô không còn cơ hội nữa đấy...

Nhã Kỳ dừng ngay nét cười thoả mãn trên môi thay vào đó là nét sợ hãi mơ hồ nào đó...bàn tay cô hơi run, chân cũng đứng không còn vững nữa...

Cậu ngoảnh mặt bước đi, đôi tay rần rần chắc ôm gọn đứa con vào lòng...nhìn thân thể tàn tạ của con làm máu của cậu sôi lên đỉnh đầu...mọi thứ đã cố kìm lại giờ đã bùng phát tất cả...

Hai tên kia nhìn đứa bé xơ xác nằm ngất lịm cũng thấy có phần xót dạ... Dù là một tên không có học phải đi làm bảo kê, lưu manh dùng bạo lực thay lời nói như chúng cũng phải thấy bất mãn về chuyện một người phụ nữ thâm địa như vậy...

Tuyết Y đánh giọng nói :

- Đưa cả hai đến địa chỉ xx

- Vâng – Hai tên cúi đầu.

Nói xong, mắt cậu liếc qua lão Đồng làm lão thót tim nhìn sang chỗ khác...

Tuyết Y bước nhanh như chạy ra ngoài, mau chóng bắt taxi đưa Ren vào bệnh viện...

.....

Từ Di được tin, cô vội vã phi đến bệnh viện, cả ông Đình và Đan Băng cũng nhanh chóng có mặt ở đó...

Thấy Tuyết Y, Từ Di không kìm chế nổi cảm xúc, cô xông ngay tới tát thẳng vào mặt Tuyết Y đấm túi bụi lên người Tuyết Y:

- Anh nói tôi yên tâm à... để con tôi ra nông nổi kia mà... anh dám nói tôi... tin anh à...

Đan Băng vội vã vào can Từ Di ra, Tuyết Y cúi đầu:

- Anh xin lỗi...

- Xin lỗi... - Từ Di vừa nói, mắt vừa tuôn lệ, tay chỉ vào phòng cấp cứu - Con... tôi... có mệnh... hề gì, anh có chết cũng... không... g... đền lại được đâu...

Tuyết Y cúi đầu không nói gì... hai bàn tay nắm chặt thành hình nắm đấm... nhớ đến đứa con đang cấp cứu và cái vẻ mặt thoả mãn của Nhã Kỳ làm cậu không thể nào chờ đợi thêm giây phút nào nữa...

Từ Di vừa khóc vừa quát:

- Cút đi... anh chỉ toàn mang rắc rối đến cho tôi thôi...

Ông Đình đứng lặng im vì ngại xen vào chuyện lớp trẻ, Đan Băng vừa vỗ vai cho Từ Di bình tĩnh lại vừa nói:

- Thôi đi...

- Anh xin lỗi...

Tuyết Y lùi thui quay lưng bước đi... Lúc này cậu hiểu được Từ Di nhìn thấy cậu sẽ thêm phần kích động...

Tuyết Y đi thật nhanh khuất khỏi cái hành lang nơi gần đây cậu hay phải vào...

.....

- Tôi cho cô một on huệ cuối. Chọn đi... 1 trong hai phòng đây...

Tuyết Y ngồi xuống, hai hàng mày cậu nhướng lên, miệng cười nhạt như chế giễu Nhã Kỳ:

- Nếu đã sợ thì đừng đi gây chuyện... phụ nữ, tôi không muốn chạm đến nhưng với loại súc vật 1 đứa bé cũng không tha như cô thì phải dạy dỗ lại thôi...

Không còn kiên nhẫn để ban ơn nữa, Tuyết Y thô bạo kéo Nhã Kỳ vào một phòng, 1 tên cũng đi theo hỗ trợ cậu trói Nhã Kỳ vào chiếc ghế điện có sẵn,,

Cô không ngừng dẩy dụa kêu lên...:

- Buông... buông... ng tôi ra... Cứ... u... tôi... - Cô cố gắng hét thật to hi vọng có một người nghe được.

Hai người trói chặt Nhã Kỳ đến nỗi không cô không thể nhích nhích 1 tý nào nổi... Tên kia lấy băng dính dán miệng Nhã Kỳ lại cho cái miệng chua ngoa kia khỏi gào rú lên...

Nhã Kỳ lắc đầu nguầy nguậy cố chống chế mà đều thất bại... Miệng cô ư ừ như con cún sắc nước gạo...

Tuyết Y lại chỗ được dành riêng cho mình, tên kia dính những đường điện vào người Nhã Kỳ từng chỗ một khắp người cô,, mắt Nhã Kỳ mở trừng trừng mắt đỏ đong đầy nước sợ hãi mà không thể bật lại được...

Trong ánh mắt đó chứa đầy sự căm ghét nhìn về phía Tuyết Y...

Ừ.....- Nhã Kỳ dẩy dụa vì những dòng điện chập chòn dẹt vào mình...

Tuyết Y cứ bật công tắc rồi lại tắt... bật rồi tắt... nhấp nháy... Khoảng cách giữa các lần không đủ làm Nhã Kỳ thấy người ngoại thì đã bị dòng điện tiếp theo dẹt...

Cô muốn kêu... muốn dẩy cũng không được...

Chơi chán một lúc, Nhã Kỳ cũng ngất lịm đi vì dòng điện truyền đến người đã làm cô tê cứng dẫn đến tình trạng chết lâm sàng...

Như muốn cho Nhã Kỳ nghỉ ngơi một lúc,

Một hồi sau Tuyết Y mới nói :

- Lấy nước vào đây...

Tên kia lập tức làm theo, 2 phút sau quay lại với một xô đầy nước. tuyết Y tiếp :

- Giúp cô ta tỉnh táo chút đi.

Tên tai thính rùng mình...giết chết đi cho khoẻ...

Nhã Kỳ mơ màng màng rồi giật mình giãy..chưa kịp nhận thức gì, một dòng điện khác đã truyền đến người...hình như vẫn với số vôn ấy nhưng sao giờ nó lại sức mạnh đến thế...là do nước...

Tuyết Y để một lúc lâu hơn so với trước...toàn thân Nhã Kỳ như muốn nổ tung, da thịt cô khô khốc lại vì dòng điện làm nóng...người cô rung lên từng hồi theo dòng điện truyền đến...miệng cứ ứ ớ muốn kêu cũng không nổi...

Tuyết Y tắt công tắc điện, cậu thấy có vẻ hả con tức đi một chút...Mới chỉ là một chút thôi nhé...

Nhã Kỳ thở hổn hển, ánh mắt đầy sự sợ hãi đối với Tuyết Y...cậu còn thâm độc hơn những gì cô đã tưởng...

Tuyết Y lên tiếng :

- Tháo hết mọi thứ ra đi.

- Dạ...

Toàn thân Nhã Kỳ bủn rủn muốn rụng rời hết tất cả các bộ phận trên cơ thể ra từng mảnh vụn...hai tay hai chân tê cứng lại, vẫn chưa thể cử động ngay được...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Tuyết Y lại kéo Nhã Kỳ sang một bên khác, tóc tai cô rối bù lên như tổ quạ, mặt mày tái đến nỗi không còn chút sắc trắng, hồng nào nữa...hai mắt thâm quầng, gương mặt xuống sắc nặng nề...

Tuyết Y nói :

- Cho vào thùng đi.

Tên kia vác Nhã Kỳ lên vai rồi ném vào thùng làm bằng đồng to lớn có chứa nước bên trong rồi đập nắp vào...

Tuyết Y đứng ngoài cầm keng...

Choang...

Tiếng kêu ngay cả người đứng cạnh như tên tai thính cũng phải bịt tai khó chịu nữa là người bên trong đó...

Còn cả nước nữa chứ...

Nhã Kỳ nhức đến buốt óc...tai cô như bị ù ừ đi...Nhã Kỳ cô bịt tai lại, thì mắt cô hoa hoa lên trong nước....

Choang...Choang...

Hai tiếng kêu liên tục khiến Nhã Kỳ đỉnh tai nhức óc đến tận cùng...màng nhĩ của cô muốn thủng, đôi mắt như sắp long ra đến nơi rồi...Nhã Kỳ cố gắng gào lên :

- Tô...i sai rồi...tô...i xi...n l.ỗi...

Choang...

Cô cố bịt tai, nhắm mắt thật chặt nhưng cảm giác...thờ thở đó vẫn không thuyên giảm...

Choang...choang...choang...

Càng ngày tiếng kèng càng dồn dập hơn...Nhã Kỳ muốn chết quách đi cho xong còn hơn chịu cảnh này...Chỉ cần vài tiếng nữa thôi máu mắt, máu tai cô sẽ chảy ra hết mất...

Đủ khôn để biết điểm dừng., Tuyết Y ngưng tay, nói :

- Cho ra đi...

Tên tai thính mở ngay nắp thùng kéo Nhã Kỳ ra khỏi đó, Chân cô đứng không còn vững, mọi âm thanh bên ngoài chẳng còn nghe rõ nữa...nước mắt nước mũi chảy dòng dòng theo dòng nước bên trong thùng...người run cầm cập...Vừa để Nhã kỳ đứng xuống, cô đã ngã ập xuống sàn nằm bệt dưới đó...Mọi giác quan như tê liệt hoàn toàn...

Tuyết Y lại gần, ánh mắt sắc lạnh nhìn Nhã Kỳ, miệng cười nhạt :

- Vẫn tiếp tục được chứ...

Mất Nhã Kỳ hoa hoa lên, khẩu hình miệng của Tuyết Y quá rõ...cô ý thức được điều Tuyết Y muốn, cố gắng dùng hết sức lực còn lại để lắc đầu...tay chân thì không thể nào nhấc lên nổi rồi...

Nhã Kỳ ngất lịm đi...

Tên tai thính thấy như vậy cũng đã quá đủ với sức chịu đựng của một người phụ nữ rồi, hấn nhìn Tuyết Y, ái ngại hỏi :

- Bây giờ...đến đánh cô ta à...

- Để lại dấu tích để bọn cảnh sát bắt tội mình à...- Tuyết Y khôn ngoan nói – Đủ rồi...đưa đến sở cùng lão già sắp die kia đi.

.....

Phải mãi đến trưa hôm sau, Nhã Kỳ mới có thể mở mắt ra nổi...

Cô nhận thức được mình đang nằm một nơi rất lạ...Im lặng...mọi thứ xung quanh quay một vòng tròn không định trước mắt Nhã Kỳ...cô nhắm mắt vào mà đầu óc cũng vẫn quay vòng như đang trên không vậy...

Két...Tiếng cửa sắt mở ra...Một viên cảnh sát bước vào nhìn Nhã Kỳ lắc đầu nói :

- Phạm nhân 276 mau đứng dậy để chuyển đến trại giam trên Bộ.

Dù đã mở mắt được ra, những tai cô vẫn ù ù như người điếc... cố gắng lắng mới nghe được loáng thoáng chữ được chữ không...

Cô vẫn nằm im không cử động...mắt nhìn chăm chăm tên cảnh sát đó...Sao cô lại ở đây...sao lại có cảnh sát...

Nhã Kỳ lên tiếng thều thào hỏi :

- Tôi...tôi đang ở đâu...

Tên cảnh sát thở hắt ra nhìn Nhã Kỳ :

- Cô bị buộc tội bắt cóc và ngược đãi trẻ em...

Nhã Kỳ không còn sức lực để níu kéo hay dấy dựa hỏi thêm nữa...vẻ mặt buồn xuôi, tay chân không buồn nhúc nhích như người bại liệt vậy...

Tên cảnh sát miễn cưỡng cúi xuống kéo Nhã Kỳ dậy, đỡ cô đi ra ngoài xe thùng kín...

...

Bên trong xe thùng, ông Đồng ngồi sẵn đó, hai tay che mặt...cuối cùng tội ác cố che đến đâu cũng phải lòi ra...

Lão ước gì thời gian quay lại để khôn ngoan không làm ra những chuyện kinh khủng ấy...

Nhã Kỳ bước lên xe với chiếc còng tay...thấy ba mình, hai mắt cô ướt nhoà đi vì một phút nông nổi mà đã ra nông nổi này...

“Lười trời lồng lộng...”

...

Tất cả côngty đều hớn hờ vui mừng ra mặt khi tivi đưa tin Hàn thiếu trong sạch...và chiếu cận cảnh hai cha con tên sát nhân đó ....

Tuyết Y vào côngty, ai cũng cười cúi đầu chào cậu cung kính như mọi ngày...Tuyết Y chỉ hơi cười lại...Cậu vẫn còn một chuyện buồn chưa giải quyết được...Muốn đến thăm đứa con nhưng lại sợ gặp Tử Di, khiến cô càng thêm kích động...

Có lẽ cậu cần đi một thời gian để lắng xuống chuyện này thôi...

...

Quách giám theo chân Tuyết Y vào phòng, cậu nói :

- Chúc mừng Hàn thiếu, anh được giải oan rồi...
- Ừm- Tuyết Y cười nhẹ. Cậu lấy chiếc thẻ vàng trong ngăn kéo ra, miệng dặn dò Quách giám :
- Nhờ cậu quản lý côngty 1 thời gian vậy.
- Hàn thiếu...- Quách giám cảnh giác lời nói của Tuyết Y – Anh định ...đi đâu?
- Xả stress...- Tuyết Y cười nhẹ rồi lấy khoá xe đi ra ngoài...

.....

- Mẹ ơi, có phải chú Y là ba con không? Ren vừa tỉnh dậy được một lúc, sắc mặt có vẻ khá hơn nhiều, chắc tại do đói quá mà bị hành hạ nên mới mất sức như vậy.
- Ai nói với con như vậy – Tử Di nhẹ giọng hỏi.
- Mụ simla bắt con ấy...- Mặt Ren hiện rõ hay chữ bực tức khi nhắc đến Nhã Kỳ.

Tử Di bật cười :

- Nếu Tuyết Y là ba con thật, con có ghét không?
- Không – Ren lắc đầu – Mụ simla ấy có nói xấu ba với bảo con là nghiệt chủng nhưng con không tin. Con thấy ba đối xử rất tốt với con. Rõ ràng ba quan tâm mới đi cứu con như vậy..Mẹ nói xem đúng không.

Nghe Ren làm một tràng toàn nói tốt cho Tuyết Y, cô hơi cười ;

- Mẹ xin lỗi vì đã dẫu con...đúng, Tuyết Y là ba con nhưng chuyện mẹ nói với con hồi trước về ba con đều là hiểu lầm. Thật ra ba con rất mong có con...ba còn nói “Ba rất mong muốn có sự có mặt của con trên đời này”.

Ren thích chí cười tít mắt :

- Con biết mà, ba cũng đáng yêu đấy chứ.
- Vậy à...- Tử Di không nói gì hơn chỉ cười trừ...

....

Tuyết Y ghé qua bệnh viện. Cậu đứng ngoài phòng, bước chân không dám tiến thêm vào trong...

Ren đã tỉnh rồi, vậy là cũng đỡ lo phần nào...Tuyết Y khẽ cười nhìn Tử Di đang nói gì đó mà thẳng bẻ cười tươi rồi...

- Sao không vào trong đi...- Đan Băng từ sau lên tiếng.

Cậu giật mình quay lại :

- Ừ thôi. Nhờ cậu chăm sóc hai mẹ con Tử Di một thời gian nhé.
- Ba nói chuyện với Tử Di rồi, cô ấy có vẻ đã hiểu được nỗi khổ của anh...

Tuyết Y cười gượng :

- Hiểu nhưng chưa chắc đã tha thứ. Tốt nhất tôi nên lánh mặt... Nhờ cậu gửi lời đến Tử Di :- Tôi xin lỗi vì đã làm cô ấy và con phải chịu nhiều rắc rối... xin lỗi – Nét mặt Tuyết Y chất chứa đầy nỗi ưu thương, đáy mắt màu nâu phẳng lặng như đáy hồ thu...

- Anh định đi đâu...

- Chưa biết, ra sân bay xem còn chuyến đi đâu được thì đi vậy.- Tuyết Y hơi cười – Đi nhé.

Cậu lách qua người Đan Băng đi thật nhanh khỏi đây...

Đan Băng lắc đầu, định mở cửa vào thì Tử Di đã đi ra... Cô nhìn theo bóng dáng cao lớn cô độc của Tuyết Y mà thấy nhói lòng...

Đan Băng nhìn Tử Di, nhớ gương mặt khắc nỗi buồn của Tuyết Y làm mọi sự ghét của Đan Băng đối với cậu phút chốc tan biến... Mỗi người... đều có một nỗi khổ riêng... Đan Băng nhẹ giọng nói:

- Cậu... hiểu điểm yếu của Tuyết Y chính là mình và đứa bé rồi chứ?

Mắt Tử Di vẫn dõi theo Tuyết Y đến khi cậu đi khuất, miệng đáp:

- Tổ mới là người đã làm phiền đến cuộc sống của Tuyết Y đúng không.

Đan Băng lắc đầu cười:

- Không ai làm phiền cuộc sống ai cả... Là do số phận của hai người phải liên quan đến nhau... Nếu bỏ qua mọi chuyện cũ, tớ thấy Tuyết Y cũng là 1 người đàn ông đáng mơ ước đấy.

.....

- Mẹ ơi, ba Y đâu, sao không vào thăm con...

Đang ăn, Ren bỗng nhớ ra gì đó liền hỏi Tử Di.

Cô lắc đầu, vẻ mặt hơi buồn

- Mẹ cũng không biết ba con đang ở đâu nữa. Mà con không thấy ghét ba con sao?

- Đương nhiên rồi – Ren gật đầu, vẻ hiểu chuyện – Nếu không có ba thì không có con trên đời rồi... với lại ba rất coi trọng con chứ đâu như lời mẹ nói hồi trước.

- Ừm – Tử Di cười hiền nhìn con – Con biết vậy là tốt rồi... nhưng con hiểu một chiếc gương vỡ dù cố lấp ghét đến đâu cũng hiện lên vết nứt chứ...

Ren lắc đầu:

- Con không hiểu những lời sâu xa mẹ nói... Con chỉ biết ngày xưa mẹ đã dạy con: mọi thứ cho qua được thì cho qua, đừng cố ghi nhớ để nặng lòng... còn gì.

Tử Di dù đang buồn nhưng cũng phải bật cười trước lý luận của Ren... Cô không nói gì nữa, tay xoa xoa mấy sợi tóc con trên trán Ren... Đúng là vậy... ngay cả một đứa bé cũng hiểu được cái lý của câu nói đó, chính cô là người dạy nó thì tại sao lại không thể làm theo điều đó...

.....

2 tuần sau....

Người đàn ông đẹp xuất hiện trước mắt cô giáo Ren, cậu khẽ cười nhìn cô, giọng thật nhẹ nhàng như làn gió thu:

- Cô giáo cho tôi đón Ren nhé...

- Anh là...- Nhìn mặt người đàn ông, cô giáo thấy ngỡ ngàng rồi chợt ó ra...- Ồ..., có phải anh là người trên tivi...

- Ồ không, tôi là chú của Ren...- Cô cứ gọi Ren ra là nó nhận mà...- Người đàn ông chặn ngang lời nói đồng dài của cô giáo.

Miệng cô giáo cứ tròn vo nhìn người đàn ông đó, mảy nhưong nhưong lên vừa quay đi vừa lắc đầu suy nghĩ...

- Ba...

Ánh mắt Tuyết Y lơ lửng đầy sửng sốt... Cậu vừa nghe Ren gọi mình là gì??? Tuyết Y ngồi xuống, nhìn Ren:

- Châu vừa gọi chú là gì?

- Chú không phải ba cháu sao?- Ren hỏi ngược lại.

- Đúng, chú là ba cháu.

- Vậy cháu không gọi chú là ba thì gọi là gì...- Ren nhìn Tuyết Y cười cười.

- Ủ, ừ..Đúng rồi.

Tự nhiên tâm trạng Tuyết Y trở nên thoải mái hẳn...Mọi điều lo sợ trước khi đến đây đều tan biến hết.

Tuyết Y thăm hỏi lòng về đứa con trai cứng của mình...Mới bé thế mà đã hiểu chuyện rồi...

Cô giáo đứng chân chân nhìn hai người...lớn thì nói là chú...bé thì gọi là cha...Là sao??

- Con không ghét ba à?

Ren lắc đầu, gương mặt khôi ngô trắng trẻo giông bố lắc đầu, bắt đầu thể hiện:

- Mẹ nói với con rồi “Ba rất mong muốn sự có mặt của con trên đời” còn gì nữa, con hiểu được rồi thì ghét ba thế nào. Là người không nên cố chấp...

Tuyết Y cười bật ra, gật gật đầu :

- Con hẹn ba rồi đấy...- Cậu cười cười nhìn Ren, lòng thanh thản đến nhẹ nhàng...- Định đi lâu lâu một chút nhưng nhớ con quá nên lại phải về..- Tuyết Y thở hắt ra.

- Ai bảo ba thích đi cơ, có ai đuổi ba đâu – Ren nhướn mày nói.

- Ba...

- Mẹ...- Ren nuốt khan nhìn sang Tuyết Y, cậu bé nhún vai, nói nhỏ – Chuẩn bị tâm lý đi ba nhá...

Ren chạy khỏi vòng tay Tuyết Y, lao đến ôm từ Di, giọng nịnh nọt để đỡ cho Tuyết Y :

- Mẹ, hôm nay mẹ lại đến muộn nhé, nhưng may là ba đến sớm với con đấy...Ba đi làm việc mấy tuần nay mệt như thế vừa xuống sân bay đã ra đón con rồi đấy...mẹ thấy...

“ba”...Nick cạnh Từ Di chẳng hiểu Ren đang nói gì nữa...tự nhiên xuất hiện “ba” nào ở đây...Cậu đảo mắt nhìn Tuyết Y “chẳng nhẽ nói người đó...”. Nick bàng hoàng đến sững sốt nhưng vẫn im lặng vì chưa có cơ hội hỏi.

- Con trai nói ít thôi – Từ Di chau mày nạt Ren làm cậu bé im bật...

Ren nhìn Tuyết Y, mặt cậu bé xù xuống...Tuyết Y chep miệng đứng dậy, mắt cậu nhìn sang Nick...gương mặt tối sầm hẳn xuống...Dù đã cố nói những lời cao thượng như “em có thể đến với người khác...” nhưng lòng lại nghĩ khác...Từ Di phải biết ý chứ...

Từ Di nhìn nhìn Tuyết Y. Cô chau mày đánh giọng nói :

- Chơi chán chưa?

- Anh...- Tuyết Y cứng họng...

- Ba đi chơi đâu, ba làm việc mà mẹ...nhìn ba mệt mỏi...thế..

- Không được bon chen với người lớn – Từ Di quát tiếp, Ren nín luôn...cậu bé lắc đầu thở hắt ra nhìn Tuyết Y...

Từ Di quay sang nhìn Nick :

- Anh đưa con về hộ em nhé...

Nick tò mò hỏi :

- Còn em?

- Tôi có chuyện cần làm. Anh giúp hộ nhé.

- Ủ được...- Nick gật đầu trong nghi vấn quan hệ giữa ba người...

Nick dắt tay Ren nói :

- Về cháu.

- Vâng...- Trước khi đi, Ren quay lại nhìn Tuyết Y, miệng nói thành hình chữ không ra tiếng: “Ba đẹp trai, cố lên...”

Tuyết Y cười cười, thấy Từ Di gườm gườm nhìn mình, cậu lại cúi đầu, im bất đi... làm vẻ mặt đáng thương... vô số tội...

...

- Anh đi theo tôi...

- Ủ...- Tuyết Y ngoan ngoãn đi sau.

Từ Di bỗng nhiên nhớ ra cô đi cùng Nick 1 xe thì làm gì còn xe:

- Xe anh đâu..

- Trước mặt em...

Từ Di tự nhiên đi đến ngồi vào ghế bên...Tuyết Y vào xe lái đi... Vừa lái cậu vừa hỏi:

- Đi đâu?

- Đến chỗ mộ mẹ anh đi.

Tuyết Y quay xang nhìn Từ Di, hai hàng khế nhú lại. Từ Di tiếp:

- Chỗ mộ mẹ anh cũng gần chỗ mộ ba, mẹ tôi thôi, không có gì đâu.

- Ủ, vậy à – Tuyết Y hơi cười, gương mặt phảng phất nét buồn...

.....

- Cháu với Hàn thiếu là quan hệ gì vậy – Nick dò hỏi.

- Ba cháu đấy.- Ren tự nhiên khoe, giới thiệu luôn ngoại hình của ba mình – Ba cháu đẹp trai không?

Nick quay xang nhìn Ren tự hào khoe về ba nó, tự nhiên cậu thấy ghen hòng trả muốn nói thêm gì nữa...

Tự đứng ở đâu lại xuất hiện kẻ ngang đường này cơ chứ... Vậy là cậu phải chịu thua rồi sao...

Mặt Nick méo xệch, miệng bật thốt:

- Không cam tâm tỳ nào.

Ren quay xang nhìn Nick, cậu bé hỏi:

- Chú nói gì?

Tự nhiên Nick nổi máu trẻ con vốn được nuông chiều từ bé đến lớn ra nói:

- Mẹ cháu phải là của chú chứ. Ba cháu đẹp trai làm sao bằng chú.

Ren trẻ môi cả thước:

- Vâng. Chú cứ tự an ủi mình đi.

- Mẹ cháu là của ba cháu rồi, chú đừng cố nữa. Chẳng phải mẹ cháu toàn từ chối chú rồi sao.

Đúng là nhục quá... để một đứa trẻ chạm ngay vào nỗi đau thâm kín của mình, mặt Nick quạu đeo lại quay xang lườm Ren mà mặt nó vẫn nhon nhon... làm Nick tức điên, khi nó bồi thêm câu cuối nữa:

- Sự thật lúc nào cũng phũ phàng chú ơi.

- Cháu...- Ren tức ghen hòng, cho xe phóng vút về nhà. Ngồi với thằng bé này 1 lúc nữa chắc cậu chết nhục vì thua lý một đứa bé quá.

Chương 69: Chương 69-End

Dừng xe một quãng khá xa rồi hai người cùng đi bộ vào trong...

Đến ngã rẽ, Tuyết Y nói :

- Em qua đây trước, anh thăm mộ mẹ anh đã rồi qua thăm mộ hai bác.
- Vậy thì cùng qua mộ mẹ anh trước rồi qua đây luôn cũng được.
- Ừ..tùy em

....

Con gió nhẹ, khẽ đưa làn tóc Tử Di bay trong gió...cô đứng trước mộ mẹ Tuyết Y, nhìn người phụ nữ cao sang xinh đẹp trong ảnh nhưng có vẻ trong đôi mắt sâu đen lấp đó chứa một buồn nào đó, trên nét cười cũng thấy phảng phất nét bi ai...

Tử Di buột miệng khen :

- Mẹ anh đẹp nhỉ?

Tuyết Y hơi cười :

- Vậy mà vẫn có người có một đôi mắt đầy..- Giọng nói cậu pha chút chua chát.

Tử Di hơi nghiêng nhìn Tuyết Y đang ngồi xuống dứt lóp cỏ mới mọc trên mộ ra...Lúc nào nhìn cậu cô cũng cảm giác có một sự cô độc bao quanh con người đó...

- Anh vẫn còn hận chủ tịch về chuyện xưa à?

Tuyết Y hơi cười, lắc đầu :

- Nếu anh nói không liệu em có tin không?
- Chuyện gì – Tử Di không hiểu...

Tuyết Y vừa làm vừa nói mà không quay đầu lại nhìn Tử Di :

- Giờ chuyện này không quan trọng với anh nữa, mà chuyện quan trọng nhất với anh là em – và- con. Đương nhiên đôi khi nhớ về cảnh mẹ anh đã chết như thế nào thì vẫn hận 3 người đó.

Tìm Tử Di như hằng đi một nhịp, khoé môi hơi cười :

- Vậy thì anh phải cưới tôi đây nhé...

Tuyết Y dừng hẳn tay, từ từ quay lại ngược mắt lên nhìn Tử Di...mặt cậu trong tình trạng đóng băng.

Tử Di ngồi xuống cạnh Tuyết Y, nhìn cậu :

- Bỏ qua hết đi nhé, cả chuyện lúc trước của Đan Băng và ba anh, cả mẹ Đan Băng nữa...Còn em sẽ bỏ qua tất cả cho anh.

Hàng hàng mây Tuyết Y nhủ lại, ánh mắt đang có chút hi vọng bỗng nhiên tắt ngấm, khoé môi mím lại rồi bật thốt :

- Em vì chuyện đó nên mới tha thứ cho anh? Em đang thoả thuận với anh có phải không?

Tử Di vốn không giỏi diễn đạt cảm xúc lẫn lộn nói...Thật sự cô không có ý đó, mà chẳng qua cô không biết nên nói như nào cho mọi chuyện đều êm đẹp.

Tử Di lắc đầu định giải thích thì Tuyết Y đứng dậy nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt sâu tối sầm lại :

- Tôi không cần sự thương hại của em. Bỏ đi. Tôi ra ngoài đợi em trước.

Tuyết Y lách qua người cô, thái độ lạnh nhạt bước đi...

Từ Di đứng thờ thẫn ở lại... Cô nén tiếng thở dài... quỳ xuống trước mộ mẹ Tuyết Y cúi đầu làm lễ rồi mới đứng dậy xang mộ ba mẹ mình...

....

Từ Di đứng từ xa, nhìn gương mặt cương nghị ẩn chứa những nét buồn rất giống mẹ cậu, ngay cả đến nụ cười cũng rất giống.....Sắc cam vàng ngọt ngào của mù thu như đang chiếu sáng cậu...Một con người đơn độc, đáng thương hơn tất cả...

Cô phải làm sao để nói cho Tuyết Y hiểu điều mình muốn đây...Thật sự cô không hề có ý thương hại hay giao kèo gì với cậu cả...

Từ Di đi lại gần, đứng trước mặt Tuyết Y, ánh mắt hơi cong lên ẩn ý cười nhìn cậu, nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi, em không có ý đây...

- Tôi đã nói bỏ đi rồi. Về thôi – Giọng nói Tuyết Y vẫn có phần khó chịu.

Từ Di bước gần thêm vài bước, vòng tay ôm lấy Tuyết Y làm cậu sững người lại, mọi hoạt động đều dừng lại...ánh mắt mở lớn, hai tay vẫn giang rộng đứng hình không vòng qua ôm lại cô.

- Xin lỗi...Em mới là người bước vào cuộc đời anh, em mới là người làm phiền anh...Xin lỗi...- Giọng cô thật êm, cũng thật mát lạnh như cơn gió mùa thu này vậy...

Gương mặt Tuyết Y chợt đổi nét...Cậu ôm lấy vai cô khẽ cười...Một nụ cười thật rạng ngời hạnh phúc...

Tất cả đều suôn sẻ...Cậu cứ nghĩ con đường mình đi sẽ chẳng bình phẳng nữa...nhưng giờ đây lại hoàn toàn ngược lại...

.....

.....

- Gia Linh, em làm sao vậy?

- Anh không biết thật hay giả vờ không biết...- Gương mặt cô đầy nước mắt, vừa khóc vừa nhìn cậu.

San Phong chau mày, phẩy tay quay đi, miệng nói:

- Em kích động quá rồi đấy, để lúc khác nói chuyện đi.

Gia Linh chạy đến ôm chầm lấy lưng San Phong, vừa nức vừa nói:

- Sao anh không để ý đến em, em có gì kém Ngữ Yên sao...

San Phong gỡ tay Gia Linh ra khỏi người mình, cậu quay lại, mặt

khô sở nhìn cô:

- Em sẽ tìm được người hơn anh thôi. Anh thật sự chỉ coi em là em thôi không còn gì hơn thế. Nếu em cứ thế này, anh nghĩ ngay cả đến anh em cũng không làm nổi nữa đâu.

Gia Linh vừa lắc đầu vừa khóc nức lấy tay San Phong:

- An..h...kh.ô...ng...th...ế...đ...ối...x...ử...v...ới...em.nh...ư...vậy được...

Dần cảm thấy mệt vì giải thích nhiều, San Phong cau mày:

- Anh đối xử với em thế nào. Anh không yêu em, chẳng nhẽ em bắt anh phải yêu em. Với lại anh đã có vợ và anh rất hài lòng về vợ anh. Anh không muốn giữa chúng ta lãng phí nữa. Anh- không- yêu-em-bây giờ là vậy, về sau cũng vẫn là vậy.

Gia Linh khụy sụp xuống đất khóc ngất:

- An...h

San Phong nén tiếng thở dài, ngồi xuống gần cô, lau nước mắt cho Gia Linh, giọng có phần dịu lại:

- Thà đau một lần rồi thôi. Anh đã từng có cảm giác như em bây giờ nên anh hiểu được điều đó.

Nói xong, San Phong đứng dậy ra ngoài tránh mặt, tạm thời cho cô mượn phòng làm việc làm chỗ giải toả...Cậu tin, cô sẽ hiểu được ý cậu...Bản tính Gia Linh vốn không phải u mê bất ngộ...

.....

Khực...

Từ Di đang quay lưng lại ném hoa cưới cho mọi người bất thì chẳng may lại giẫm vào gót váy dài lê thê, cô ngã ngửa ra sau...

Ái...

Từ Di kêu lên vì ê... Tuyết Y vội vàng ngồi xuống đỡ cô:

- Sao vậy,,,

Mọi người trở mắt nhìn Từ Di, không hiểu lý do vì đâu tự nhiên cô ngã...

Từ Di chau mày nhìn Tuyết Y, vừa nín tay cậu đứng dậy vừa nói

- Em bảo anh váy cưới ngắn có phải dễ hoạt động hơn không..hơn không?

- Ngắn cái gì, có chồng có con rồi còn thích hình tượng sexy girl nữa à – Tuyết Y nạt lại..

- Ba, mẹ phải giữ hình tượng đẹp trong ngày cưới chứ...- Ren khoanh tay đứng nhìn hai phụ huynh chep miệng lắc đầu...

Tuyết Y lắt Từ Di quay sang nhìn Ren cùng đồng thanh:

- Trẻ con lại chen vào chuyện người lớn...

Mọi người có mặt ở đó cùng cười rộ lên...

Gia Linh bắt được hoa cưới... , San Phong chau mày nhìn sang Ngữ Yên:

- Em trả nhanh nhen gì vậy. Phải lao vào chớp lấy chứ...

- Để làm gì? – Ngữ Yên vẫn điềm tĩnh từ tốn hỏi.

- Tặng anh...- San Phong cười cười – Em từ bỏ ý định theo đuổi anh rồi đấy à...

Ngữ Yên gật đầu:

- Hình như anh đang theo đuổi lại em thì phải.

San Phong bật cười, cậu nhún vai chịu thua lý:

- Có lẽ...

Tin...tin...

San Phong lấy máy trong túi ra, cậu có tin nhắn.Ngữ Yên quay mặt đi chỗ khác, cậu đủ hiểu ai gửi tin cho San Phong những vẫn im lặng không xen quá nhiều vào chuyện riêng của cậu.

“Hôm trước mất mặt quá, em xin lỗi, gửi cả lời xin lỗi của em đến chị dâu vì chuyện đã qua nhé. Em phải đi du lịch xả stress một thời gian thôi. Chúc hai người hạnh phúc *cười* “.....

Miệng San Phong thoáng nét cười...Cũng phải thế chứ.

....

Song Linh che miệng cười kiểu thực nữ:

- Anh kém tuổi Hàn thiếu mà đã gọi vậy sao?

- Cũng tạm thôi, em quá khen rồi – Gia Linh cười cười đưa ly rượu vang lên nhấp môi...

Lại một anh nữa nằm trong danh sách “traị đẹp” của cô khai quật rồi...

...

Thừa Ân tìm mãi trong đám bên ngoài hoa viên, không thấy Gia Linh đâu, cậu chau mày khó chịu...”Lại lộn đi đâu rồi không biết..”

Cậu đi vào trong sảnh thử tìm kiếm xem sao...Y rằng. Thừa Ân cắn môi, mặt hầm hầm sát khi tiến tới đôi “cầu nam nữ” kia...

Gần họ, miệng cậu lại nhoe ra nụ cười, khoác tay lên eo Song Linh làm cô lạnh người thụt lùi sang bên khác :

- Anh...

Thừa Ân mạnh tay kéo người Song Linh lại gần mình, làm tên kia nhủu mày khó hiểu.

Thừa Ân hơi cười nhìn Song Linh ánh mắt như rắn đe ngầm, nói :

- Em đi đâu, làm anh tìm này giờ.

- Cái gì vậy...- Song Linh đẩy người Thừa Ân ra, cô nhìn cậu mặt nhăn lại...

Không nhìn được, Thừa Ân quay sang tên trai đẹp kia cười cười :

- Xin lỗi anh, tôi phải nói chuyện với người yêu tôi một lát...

Tên kia cũng gật gật trong vô thức, mặt trả hiệu gì...

Thừa Ân lôi tuốt Song Linh ra ngoài, cậu nhìn cô :

- Vị trí cô là gì rồi?

- Phó phòng

- Phó thì phải phò tá trưởng chứ. Cứ đi lang thang tìm trai vậy.

- Đây, đây là ở côngty thôi nhé, còn ở ngoài anh không có quyền nhé. Anh- zai,

Song Linh Song Linh ngoảnh mặt quay đi, Thừa Ân vội vã kéo lại, chẳng may cô ngã ập vào người cậu...

Hai mắt Song Linh mở lớn hết cỡ...

Thừa Ân đẩy nhanh Song Linh ra làm cô tụt hết cả xúc...cô cắn môi gườm gườm nhìn Thừa Ân, rồi lại ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt dần đỏ lên trông thấy của cậu...đáng yêu phết...

Tìm Thừa Ân như hẫng đi một nhịp, hai tay cậu áp lên má mình rồi quay mặt đi...

Được đà, cô chạy theo Thừa Ân trên lấy trên để :

- Ôi, anh đang xấu hổ đấy à...haha...Trưởng phòng Lâm, mặt anh đỏ.....

.....

.....

Ông Đình nhìn nét mặt Tuyết Y thật hạnh phúc bên Tử Di...lòng cảm thấy thật nhẹ nhàng bình yên...Vậy là nỗi lo về bề gia thất của Tuyết Y nay đã tan biến rồi...

Miệng ông mỉm cười nhìn cậu...thăm chúc cho đứa con mình sống thật hạnh phúc với gia đình nhỏ bé của nó... Nơi mà họ sẽ được đặt chân tới...Một cuộc sống hạnh phúc...một cái kết đầy sắc hồng...

Nhìn sang Đan Băng, ông nói :

- Con cũng chuẩn bị đi là vừa.

Đan Băng cười cười, phẩy tay :

- Mẫu hình lý tưởng của con chưa xuất hiện...chờ đợi thôi...

.....

- Ô, mà anh thấy em chẳng bao giờ em khóc vì anh thì phải? – Tuyết Y quay sang nhìn Tử Di hỏi.

- Ai bảo là không có? Chỉ là không trước mặt anh thôi.

- Nói chung thấy em khóc là chuyện hi hữu.

Từ Di nhún vai :

- Có lẽ. Phụ nữ là người hay khóc nhưng ...khi họ không còn khóc được nữa tức là họ bị tổn thương quá nhiều rồi.

Tuyết Y tự nhiên nhớ lại chuyện cũ...nhìn nhìn Từ Di. Cậu chẳng hiểu làm sao mình lại đối xử với cô như thế nữa.

Từ Di quay xang nhìn lại Tuyết Y, hơi cười :

- Sao, anh đang hỏi hận chuyện anh đối xử với em lúc đầu đúng không?

- Sao em biết – Tuyết Y ngạc nhiên nhìn cô.

- Luyện đây...- Cô cười bật ra...

Tuyết Y ngó ngó lại trong gương nhìn về mặt mình...đạo này xuống cấp vậy sao, người khác có thể nhìn mà đoán ý nghĩ củ cậu rồi à.

Nghĩ là vậy, khoe miệng cậu vẫn cười nhìn cô :

- Vậy từ giờ anh phải làm em khóc nhiều mới hồi phục tổn thương đúng không.

Từ Di lờm lờm cậu :

- Thử xem...à, em nhớ anh từng bắt em hát trong buổi tiệc ở nhà cô Nhã Kỳ chứ?

Tuyết Y nhìn nhìn Từ Di :

- Em nhớ dai vậy.

- Vậy buổi phỏng vấn này xong, anh cũng hát tặng em đi nhé. Coi như hoà. Ok – Từ Di nhường nhường mày nhìn cậu cười năn nỉ – Đi nhớ, em chưa nhìn anh làm gì có nghệ thuật cả. Mặt lúc nào cũng hầm hầm.

- Không? – Tuyết Y quay xang nói ngay vào mặt Từ Di.

- Đi, em dẫn con đi bụi đây.

- Gì cơ ?- Tuyết Y bật cười – Em đang dọa anh đấy à. Đã bảo không là không.

Mặt Từ Di xịu xuống...mất hết cả hứng :

- Khó chịu.

Tuyết Y vừa lái xe vừa nghĩ gì đó, khoe môi phảng phất nét cười...

....

Thông tin về lễ cưới Tuyết Y xuất hiện trên khắp các mặt báo...Vậy là một “bông hoa” nữa đã có chủ...Đau tim các chị em chết mất thôi...

- Nghe nói Hàn thiếu đã chấp nhận lấy một cô gái đã có con? Một số thông tin còn nói đó là do ba anh ép?

MC trong một show truyền hình đặt câu hỏi cho Tuyết Y.

Tuyết Y điềm nhiên cười :

- Tôi không hiểu mọi người lấy ở đâu cái thông tin đấy. Sự thật là tôi yêu và muốn cưới cô ấy thôi?

MC cũng choáng vì câu đáp rất tự nhiên không có gì ngượng ngùng của Tuyết Y. Cô ta tiếp :

- Tin này đã gây sốc cho nữ giới rất nhiều. Có người còn đặt câu hỏi một người đàn ông hoàn hảo như anh sao lại phải lấy một phụ nữ đã có con...?

Khoẻ môi mỏng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ cho nụ cười nhẹ :

- Nếu không có chuyện gì xảy ra thì 5 năm trước tôi đã có con rồi.- Câu trả lời gợi ý của Tuyết Y rất khôn khéo, cậu không hề nói toẹt ra số sàng mà rất ý nhị.

Cô MC ồ lên :

- Vậy, đứa bé đó là con anh...

Tuyết Y nhún vai :

- Đương nhiên (cười).

- Vậy cuộc sống hôn nhân này, anh nghĩ sẽ bền lâu chứ...

Tuyết Y nhìn nhìn cô MC, nghe giọng hỏi có vẻ như tung tức ghe ghen thì phải...câu hỏi khó chịu vì những câu hỏi khá vô duyên đó. nhưng vẫn mỉm cười :

- Tôi có thể khẳng định...hạnh phúc tôi đang có sẽ là mãi mãi...

Người MC cũng không còn gì để nói, cô chuyển sang chuyện khác :

- Vâng, mọi người đã thấy được nét hạnh phúc thể hiện rõ trên khuôn mặt Hàn thiếu. Một doanh nhân trẻ nổi tiếng trắng hoa nay cũng đã có điểm dừng chân. Chúng ta hãy cùng chúc mừng cho họ sống thật hạnh phúc... Cuối chương trình sẽ là một bài hát Hàn thiếu muốn dành tặng đến người vợ xinh đẹp của mình...

Tuyết Y dời ghế khách mời. ngồi trước bàn piano...

Từng ngón tay thon dài khẽ lướt trên mặt phím...Giọng hát trầm ấm vang lên thật nhẹ nhàng...du dương cuốn hút người nghe...Tất cả đều rơi vào im lặng..

Khi mưa đang thổi từng hạt lạnh lẽo trên khuôn mặt em

Và cả thế giới ở phía đối lập với em

Anh sẽ ôm em thật chặt

Để em cảm thấy tình yêu trong anh

Khi bóng tối bao trùm và những vì tinh tú xuất hiện

Nhưng không có ai ở đó để lau khô những giọt nước mắt của em

Anh sẽ giữ em bên mình triệu năm

Để em cảm thấy tình yêu trong anh

Anh biết em vẫn chưa thay đổi quyết định

Nhưng anh sẽ không bao giờ dẫn em lạc lối

Anh biết điều này ngay khi ta gặp nhau

Rằng trái tim anh là nơi em thuộc về

Anh khao khát

Vô vọng và buồn bã

Anh kéo lê mình trên những đại lộ buồn

Và không có gì mà anh không thể làm

Để em cảm thấy tình yêu trong anh

Những cơn bão đang cuộn cuộn xếp mình ngoài biển khơi

Và trên đại lộ của sự hối tiếc

Dù những cơn gió của sự thay đổi đang kêu gào điên dại

Em sẽ không bao giờ nhìn thấy điều gì giống như anh

Anh có thể làm em hạnh phúc

Biến những giấc mơ của em thành sự thật

Không có gì em không thể làm

Để em thấy tình yêu trong anh

Sự tự tin trên nét cười lẫn trong từng lời hát câu nói của Tuyết Y khiến mọi người đều cảm thấy vui lây... Dù các chị em có hơi đau lòng một chút nhưng vẫn vỗ tay cho hạnh phúc của “người đàn ông chỉ xuất hiện trong mơ đấy”

.....

THE END

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vô Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.